Tô Hành Nhạc

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Tướng công Việt hiền thục đi!

Đăng tải độc quyền tại http://bamholyland.com/

Tướng Công Viết Giấy Từ Hôn Đi

Tô Hành Nhạc

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Gia Đấu, Hài Hước
Tiêu đề gốc: Tướng Công, Viết Hưu Thư Đi

[Với người ngoài, đây là một câu chuyện thế này:]

Từ lúc biết mình phải gả cho Tống Thế An, Tô Đường đã quyết định chắc chắn phải nhận được hưu thư trong vòng một tháng!

Có rất nhiều nguyên nhân, mà nguyên nhân quan trọng nhất đó là, nàng chướng mắt cái mâm mặt lạnh kia rất lâu rất lâu rồi!

[Thật ra, nó cũng là một câu chuyện thế này:]

Có sét đánh, có máu chó, cũng có thịt heo. Thích bánh bao, thích đồ ăn ngon, cũng thích gia đấu.

Ra cửa quyết tâm làm giàu, về nhà ngồi vững chủ mẫu! Ai dám làm loạn? Dùng đại hình trừng phạt!

Nhân vật chính: Tô Đường, Tống Thế An

Phối hợp diễn: Lục Thúy Thúy, Hàn Tuyên, Triển Dịch Chi, Hỉ Thước

Chuyện khác: lưu manh, co giật, gây sự.

Phiên ngoại tổng hợp: Lục Thúy Hoa của núi Phượng Hoàng.

Mục lục

- Chương 1: Không cam lòng gả cho mặt lạnh!
- Chương 2: Bát nước cổ cuối cùng cũng bị hắt đi!
- Chương 3: Đại hung khí xưa nay chưa từng có
- Chương 4: Đội hình đón dâu mới lạ
- Chương 5: Động phòng hoa chúc sát vách
- Chương 6: Đường hoa mấy độ người qua…
- Chương 7: Heo mẹ đâm cải trắng thôi mà!
- Chương 8: Xưa nay cao thủ thường cô đơn
- Chương 9: Chịu nhục làm thiếp có được không?
- Chương 10: Không muốn làm đương gia chủ mẫu
- Chương 11: Hoàng đế này thật biết cách hành hạ người ta!
- Chương 12: Ai muốn sống cả đời với huynh chứ?!
- Chương 13: Người thì nhiều, tiền thì ít, chuyện này rất phiền!
- Chương 14: Ai cũng nói làm mẹ kế rất khó
- Chương 15: Xâm nhập vào hang ổ địch thăm dò thực hư
- Chương 16: Đời người ở đâu cũng có những bất ngờ thú vị
- Chương 17: Không phải vượt tường…
- Chương 18: Hai đứa mau đi ngủ sớm đi
- Chương 19: Bộ ngực lớn nảy nở
- Chương 20: Thu phục mặt lạnh nhỏ
- Chương 21: Đè gẫy "cột chống trời"
- Chương 22: Lại mặt là chuyện rất nhàm chán
- Chương 23: Nhà mẹ đẻ có món nợ lớn
- Chương 24: Mặt lạnh ra tay đấu di nương
- Chương 25: Lửa thiêu hừng hực cháy!
- Chương 26: Cửa bồng lai vì quân mà hé mở
- Chương 27: Vạn tuổi thành năm nghìn tuổi
- Chương 28: Ỷ thế hiếp người thật đáng ghét
- Chương 29: Cò kè mặc cả thuê cửa hàng
- Chương 30
- Chương 31: Như Ý xấu xa châm ngòi ly gián
- Chương 32: Tô Đường giận dữ tung chưởng mạnh tay

- Chương 33: Vùi hoa dập liễu không lưu tình
- Chương 34: Danh tiếng ghen tuông truyền khắp thiên hạ
- Chương 35: Không chơi thương bạc tắm máu đào đâu!!!
- Chương 36: Thủ thỉ bên gối
- Chương 37: Làn gió cải cách bay đầy trời
- Chương 38: Người làm của chúng ta rất khỏe mạnh
- Chương 39: Người phụ nữ này rất giảo hoạt
- Chương 40: Hoa đào khắp thành đều nở rộ
- Chương 41: Hai bà mối, mau trốn thôi!!!
- Chương 42: Rượu thơm cũng sợ ngõ sâu
- Chương 43: Hoa đào nở thật quá nghiệt chướng
- Chương 44: Ý loạn tình mê theo nhu cầu
- Chương 45: Xâm nhập vào đường mòn sâu thẳm
- Chương 46: Thím dâu là của cháu trai
- Chương 47: Mặt lạnh tắm trong hũ dấm chua
- Chương 48: Á vương ngạnh thượng cung có lý
- Chương 49: Nên hy sinh thì phải hy sinh!
- Chương 50: Tình quân dân như cá với nước
- Chương 51: Cải trang vi hành không theo quy củ
- Chương 52: Đến đường cùng phải tìm đường sống
- Chương 53: Oan gia ngõ hẹp, tình địch tương phùng
- Chương 54: Kẻ tham ăn luôn có lý
- Chương 55: Tiểu nhân gài bẫy, Tô Đường nguy hiểm
- Chương 56: Chọc vào ta, ngươi nhất định phải chết
- Chương 57: Công đường biến thành sân khấu kịch
- Chương 58: Hàng này là thiên hạ đệ nhất lừa gạt
- Chương 59: Chiếc mũ phượng trên hồ Đại Minh
- Chương 60: Đằng trước có tình địch
- Chương 61: Ai nói nữ phụ không đáng tin
- Chương 62: Năm nay vua xuân dược bận bịu quá!
- Chương 63: Sự kiện xe rung ở cổ đại
- Chương 64: Chuyện phong lưu thật muốn lấy mạng người ta!!!
- Chương 65: Ông trẻ không đáng tin hiến kế
- Chương 66: Bà đây không theo hầu được!
- Chương 67: Nợ người ta, sớm muộn cũng phải trả
- Chương 68: Đạo sĩ thu phục yêu nữ

- Chương 69: Nam phụ luôn rất bi thương
- Chương 70: Không làm gì cũng là tội lớn
- Chương 71: Mời nương tử về nhà ăn cơm
- Chương 72: Bà xã, con trai và thủ trưởng
- Chương 73: Sói háo sắc ngồi ngay phía trước
- Chương 74: Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình
- Chương 75: Trong núi sâu chợt có nữ tráng sĩ
- Chương 76: Cả thế gian đều yên tĩnh
- Chương 77: Bê tảng đá đập đầu to
- Chương 78: Xa nhà vừa vặn gặp người xưa
- Chương 79: Lúc này không nên làm chuyện 18+
- Chương 80: Phiên ngoại – Lục Thúy Hoa ở núi Phượng Hoàng

Chương 1: Không cam lòng gả cho mặt lạnh!

Mở đầu: Tình sử hoa đào đầy nước mắt

Cuộc đời của Tô Đường nở rất nhiều hoa đào, nhưng mà —

Năm mười hai tuổi, Tô Đường có mối tình đầu, nàng vừa mắt cậu con trai nhỏ của nhà Vương đại nhân mới chuyển tới đối diện. Vui nhất là, hình như tiểu Vương cũng có chút ý tứ với mình, vì thế, Tô Đường thầm nghĩ, có lẽ đây chính là tình chàng ý thiếp, thanh mai trúc mã trong truyền thuyết chăng.

Nhưng không ai ngờ, chưa đến ba tháng, Vương đại nhân lại chuyển cả nhà tới kinh thành. Ba tháng nữa trôi qua, khi Tô Đường vẫn còn đang chìm đắm trong lời hứa tốt đẹp của tiểu Vương rằng: chờ khi nàng lớn lên, ta sẽ cưới nàng về, thì kinh thành lại tuyền tin tới, nói Vương đại nhân và Công bộ thị lang Tần đại nhân kết làm thân gia, mà chú rể, chính là Vương tiểu ca mà Tô Đường vẫn một lòng mong nhớ.

Nhát búa này nện xuống, đập nát hạt "đậu tương tư" đáng thương của Tô Đường. Tô Đường vô cùng đau lòng, hung hăng ăn hết hai bát cơm, sau đó, cây gỗ lùn bắt đầu cao dần…

Năm mười ba tuổi, tơ tình của Tô Đường lại nảy mầm. Nàng nhìn trúng tiên sinh dạy học mà cha Tô mời tới cho các con. Tiên sinh dạy học họ Giang, tên Lâm Phong, nhìn rất phong độ, nhanh nhẹn, khí chất bất phàm. Mỗi lần Tô Đường nhìn thấy, đều há mồm trợn mắt, chỉ kém mấy kẻ ngớ ngẩn mỗi cái nhỏ dãi mà thôi. Chỉ là, chưa

kịp chờ nàng lấy hết dũng khí để thổ lộ tâm tình, thì Giang tiên sinh đã đã nhẹ nhàng rời đi, nhân tiện, nhân tiện còn bắt cóc cả nhị tỷ của nàng năm đó mới mười sáu.

Vì thế, tơ tình lại vô tình bị chặt đứt, Tô Đường tích tụ trong lòng, nhưng lại nảy ra ở trước bộ ngực cứng ngắc kia của nàng hai cái bánh bao nhỏ…

Năm mười bốn tuổi, hoa đào của Tô Đường lại nở, một mối hôn sự từ trên trời rơi xuống. Bạn tốt của cha Tô tới chơi nhà, nhìn thấy Tô Đường hoạt bát, sáng sủa, liền muốn hỏi nàng về làm cháu dâu của mình. Nghe nói người kia văn võ song toàn, cực kỳ ưu tú. Lòng Tô Đường ngọt như ngâm mật, cũng ngấm ngầm đồng ý, hy vọng. Nhưng vui mừng chưa được ba tháng, người bạn kia lại tới xin lỗi luôn mồm, nguyên nhân là, cái vị thanh niên cực kỳ ưu tú kia, đã tự ý đính ước trọn đời với cô nương nhà khác.

Sau khi biết chuyện, Tô Đường đau lòng vô cùng, âm thầm khóc lóc, nàng khóc mãi, lại khóc ra cả quỳ thủy đầu tiên, chảy mãi không ngừng…

Năm mười lăm tuổi, bà mối tới cửa, kể về con trai nhà phú thương. Miệng bà mối nói ra cả hoa cả lá, khen người kia như chỉ trên trời mới có, không thể có dưới trần gian, Tô Đường nghe cũng thấy lòng lay động. Ai ngờ, một lá thư của đại tỷ phu gửi tới, đã đập nát mọi ảo tưởng của nàng — quả thật là người kia có dung mạo vô song, nhưng lại là tên ngớ ngẩn!

Tự tôn của Tô Đường bị tổn thương, tung một quyền đánh bà mối kia đến choáng đầu hoa mắt. Tuy đánh vô cùng thoải mái, nhưng cũng đánh đến mức không còn bà mối nào dám tới cửa nữa…

Năm mười sáu tuổi, người bạn tốt của cha Tô vì muốn xin lỗi, lại giới thiệu con của một người bạn tốt khác. Lần này mọi chuyện lại rất thuận lợi, chỉ chờ mùng sáu tháng chín làm lễ bái thiên địa là trăm năm hòa hợp. Ai ngờ, ai ngờ, vừa tới mùng sáu tháng sáu, người kia

lại tới cửa từ hôn, nói rằng Tô Đường không dịu dàng, không hiền lương thục đức, chỉ e tương lai sẽ không thể hạnh phúc mỹ mãn được. Có điều, hôn sự vừa từ được khoảng mười ngày, đã có tin đồn rằng người kia đã bỏ nhà trốn đi cùng một cô gái ở Câu Lan viện, tâm đầu ý hợp.

Tô Đường suýt nữa tức đến trào máu, sau khi kiềm chế xuống, nàng giận dữ nói — bà đây không lấy chồng!!!

Từ đó về sau, Tô Đường toàn tâm toàn ý quản lý cửa hàng Tô gia, xuất đầu lộ diện không thèm quan tâm đến miệng lưỡi người đời.

Có điều, tuy nói vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn thầm hy vọng. Chỉ là trời không thỏa lòng người, Tô Đường cũng không thể làm gì khác được, chỉ đành phải tu luyện mình cứng cỏi đến mức không thể phá vỡ.

Năm mười bảy tuổi…

Năm mười tám tuổi…

Cho đến năm mười chín tuổi, mùa đông băng giá qua đi, mùa xuân ấm áp bỗng nhiên lại tới, con gái lỡ thì như Tô Đường bỗng dưng lại có người theo đuổi! Người đó là một khách hàng của Tô gia, có nhà, có lương thực, xây dựng cơ nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đến nay vẫn chưa lập gia đình, mi thanh mục tú, tao nhã, dịu dàng, đúng là một người hiền lành chất phác! Tô Đường vô cùng vui sướng, mọi người đều nói, khổ tận cam lai! Nhưng ai ngờ, trước ngày kết hôn một tháng, người kia lại ngã ngựa mà chết!

Tới lúc này, Tô Đường đã hoàn toàn hết hy vọng, tin chắc rằng cuộc đời này của mình không có duyên với hai chữ "nhân duyên".

Thôi, thôi!

Nàng đứng thẳng lưng, ngẩng cao đầu, từ nay về sau làm một nữ

anh hùng, cắt đứt hết nhi nữ tình trường!

Tô Đường đã chuẩn bị tốt tư tưởng để sống cô độc hết quãng đời còn lại, ai ngờ — lại có người tới cửa cầu hôn?!

Này này này, ai mà lại nghĩ quẩn thế hả?!

****

"Cái gì? Có người mai mối á?" Tô Đường dừng tay gảy bàn tính, nhìn nha hoàn Hỉ Thước với ánh mắt không thể tin nổi.

Hỉ Thước là một tiểu nha đầu mới mười bốn, mười lăm tuổi, đi theo Tô Đường đã được ba năm, cô nhóc nắm rõ tình sử hoa đào nát của nàng như lòng bàn tay, vì thế, khi nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của nàng, cô cũng không thấy kỳ quái lắm. Hơn nữa, cô cũng hiểu được là việc này thực sự quá ngạc nhiên, có điều, suy nghĩ này cũng không thể biểu lộ ra được: "Vâng ạ, bây giờ vẫn đang ngồi ở nhà mà."

Tô Đường cảm thấy rất vô lý, b nàng đã hai mươi tuổi, rõ ràng là gái lỡ thì, hơn nữa, tình sử hoa đào nát của nàng đã truyền khắp bốn phương, nàng được nhắc đến như một nhân vật nổi tiếng, tình sử biến thành truyện cười, lại thêm người năm ngoái xui xẻo chết ngay trước khi thành thân, khiến truyền thuyết của nàng lại thêm một "danh hiệu mỹ miều" là "khắc phu". Những người có gia cảnh tốt thì không dám cưới nàng, những người gia cảnh khó khăn thì chỉ dám đứng từ xa mà ngắm nàng, bây giờ tự dưng lại có người tới cửa cầu hôn… Không phải là muốn hỏi nàng về làm vợ kế hay thiếp thất đấy chứ?!

Nghĩ vậy, Tô Đường nhíu đôi lông mày thanh tú hỏi: "Là nhà ai thế?"

Hỉ Thước đáp: "Nô tỳ đứng bên cạnh chỉ nghe loáng thoáng, hình như là vị công tử nào đó ở kinh thành… À, đúng rồi, vẫn do Trương lão gia làm mối ạ."

"Trương lão gia?" Nhắc đến vị bạn tốt của cha mình, Tô Đường tức mà không biết trút vào đâu: "Cái ông già đó, cáo lão hồi hương rảnh rỗi quá không chịu được, nhất định phải đi làm mối phải không? Lần đầu thì giới thiệu cháu trai lão ấy cho ta, kết quả là người ta đã tự ước định chung thân với cô nương khác từ lâu rồi! Lần thứ hai giới thiệu, kết quả là vì một cô nương ở Câu Lan viện mà chạy tới từ hôn! Lần thứ ba này lão còn định giới thiệu cho ta dạng phu quân như thế nào nữa hả?!"

Thấy nàng phát hỏa, Hỉ Thước vội nói: "Tiểu thư bớt giận, Trương lão gia cũng là có ý tốt thôi mà, chưa biết chừng lần này lại..."

"Chưa biết chừng cái rắm ấy!" Tô Đường vỗ bàn, bút lông gác trên nghiên mực văng lên, vẽ ra một vòng mực đen, nàng cũng chẳng có tâm trạng mà để ý, lấy khăn lau bừa cho xong, lau một lúc lại đứng dậy: "Không thể được, ta phải về xem thế nào! Đời này ta đã quyết không lấy chồng rồi, bọn họ đã khiến ta không còn hy vọng gì từ lâu, để họ đỡ phải người nọ ngã xuống người khác lại lao lên! Bọn họ không thấy phiền, nhưng ta phiền!"

Nói xong, Tô Đường dặn dò tiểu nhị trong tiệm, sau đó khóa ngăn tủ, cầm chìa khóa rời khỏi tiệm điểm tâm Tô Ký.

—bamholyland.com—

Đại sảnh Tô phủ ngồi chật kín người, trừ Trương lão gia ra, thì tất cả đều là người nhà họ Tô.

Nhìn cả đám người tươi cười rạng rỡ, Tô Đường càng nhíu chặt mày hơn, chỉ sợ đám người kia nghe bùi tai, lại chỉ mong gả nàng đi. Không làm cách nào khác được, Tô Đường liền ngẩng đầu, ưỡn ngực đi vào, ra vẻ thấy chết cũng không sờn lòng.

Nhị di thái Chu thị vừa thấy Tô Đường về, liền cười híp mắt: "Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới. Lại đây, Tam nhi, Trương lão thái gia lại

mai mối cho con một hôn sự tốt này!”

Tô Đường là do chính thất sinh ra, có điều sinh hơi muộn, nên đứng thứ ba. Bên trên nàng còn có hai vị tỷ tỷ do Tôn di nương sinh, đã xuất giá, dưới nàng cũng có một đệ một muội do Chu di nương sinh. Muội muội đã xuất giá đầu năm nay, đệ đệ mới mười ba, đang ở học đường đọc sách.

Nghe thấy Chu di nương vội vàng bộc lộ vẻ vui sướng, Tô Đường lườm bà ta một cái, lạnh nhạt nói: “Nhị di nương thực sự quá hao tâm tổn trí rồi.”

Nàng không nói là Trương lão gia hao tâm tổn trí, mà là nói Nhị di nương hao tâm tổn trí, rõ ràng là nàng có ẩn ý riêng.

Cha Tô đã già, con trai lại còn nhỏ, cùng đường đành phải giao tiệm điểm tâm Tô Ký cho con rể trưởng quản lý, sau đó Tô Đường mới nhúng tay vào. Bằng bàn tay của người phụ nữ, nàng đã khiến cho Tô Ký ngày một phát triển, cha Tô cũng tính để nàng quản lý toàn bộ tiệm điểm tâm. Điều này khiến Chu di thái vô cùng lo lắng, con rể trưởng quản lý cửa tiệm, ít nhiều gì cũng có thể xơ múi được chút ít, nếu Tô Đường tiếp quản, với tính cách soi mói, tính toán chi li kia của nàng, chờ đến khi lão gia trăm năm (qua đời), thì bà ta cũng phải chuẩn bị tinh thần mà uống gió Tây Bắc. Bởi thế, nên bà ta mới vô cùng nhiệt tình với hôn sự của Tô Đường.

Chu thị cũng không phải mụ đàn bà ngu ngốc, làm sao lại không hiểu ẩn ý của nàng. Nhưng bà ta ra vẻ không bận tâm, vẫn cười hiền như gió xuân: “Tam nhi nói gì thế, đã là người một nhà, sao lại nói hao tâm tổn trí làm gì? Di nương thật sự rất vui, Tống tương quân là một nhân tài, lại là hồng nhân của Hoàng thượng. Trương lão gia, thiếp thân nói có đúng không?”

“Đúng thế, đúng thế.” Từ sau hai lần làm mối bất thành, Trương lão gia thực sự hơi xấu hổ với vị Tô tam cô nương này. Bây giờ nhìn thấy nàng lạnh mặt lạnh mũi như vậy, lão cũng cảm thấy đúng là

mình tự mang vạ vào thân. Nhưng lão cũng đâu muốn làm ông mai lần thứ ba này chứ, ai mà biết liệu còn xảy ra chuyện gì khiến người ta nghẹn ngào không nói nổi thành lời nữa không. Nhưng lệnh vua khó tránh, lão cũng không còn cách nào khác!

Tô Đường bắt được trọng điểm ngay: "Tống tướng quân?! Tống tướng quân nào?"

Cha Tô đặt tách trà trong tay xuống, cười hi hi nói: "Tam nhi, con cũng từng gặp Tống tướng quân rồi đấy, chính là cháu ngoại của Lý lão thái gia, vốn ở đầu trấn Đông, tên là Thế An…"

"Là hắn à!!!" Cha Tô vừa dứt lời, trong đầu Tô Đường hiện ngay ra vẻ mặt ương ngạnh thối hoắc của người nào đó, hình ảnh hồi đó lại lăn qua lăn lại trong đầu, vì thế, sau hơn mười năm kể từ khi chuyện đó xảy ra, lửa giận của nàng lại bùng cháy, Tô Đường gằn rõ từng chữ một: "Con — không — gả!!!"

Nàng nghiến răng nghiến lợi nói, nghe vô cùng nhức tai!

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Tô Đường mới nhận ra mình vừa thất lễ, vội hít sâu một hơi, nén ngọn lửa giận kia xuống, lại làm ra vẻ thản nhiên như gió thoảng mây trôi: "Cha, Trương lão gia, di nương. Năm nay Tô Đường hai mươi tuổi rồi, đã không còn hy vọng gì với việc hôn nhân nữa, vốn đã định đốt đèn niệm Kinh phật cả đời, nhưng nghĩ làm ni cô lại không tròn đạo hiếu, nên mới từ bỏ ý định đó. Tuy vậy, con cũng không muốn kết thân với ai nữa rồi. Chưa nói đến đường tình duyên của con trắc trở, chỉ ngay cái danh "khắc phu" đã khiến người ta nghe mà hoảng sợ. Tống tướng quân dù sao cũng đường đường là một tướng quân, lỡ như bị con khắc rồi trọng thương, chẳng phải là lỗi của con sao…"

Tô Đường chậm rãi nói xong, liền nhíu mày bi thương, dáng vẻ nhìn vô cùng buồn bã, chỉ là, trong lòng lại thầm nghĩ, lần này nàng phải nói trái lương tâm, ấm ức không chịu nổi! Có điều, để bọn họ hết hy vọng, để không phải gả cho tên mặt lạnh kia, thì đành phải chịu ấm

ức một chút vậy! Hừ!

Thấy cả đám người á khẩu không nói được gì, Tô Đường càng diễn càng xuất thần — khe khẽ hít sâu một hơi, làm ra vẻ u buồn sâu xa…

Trương lão gia ngây người kinh ngạc mất một lúc mới giật mình: "Tam cô nương, con cũng không thể không lấy chồng được."

Hả? Tô Đường nhướng mà, chẳng lẽ bọn họ không thể an ủi vài câu trước hay sao?

Trương lão gia vuốt râu, cân nhắc xem nên làm thế nào để nói thẳng chân tướng sự tình ra cho rõ ràng. Tô Đường liếc mắt nhìn khắp một vòng, thấy ai cũng có vẻ muốn nói lại thôi, nàng thầm nghĩ, sự tình có vẻ không dễ dàn xếp thì phải.

Quả nhiên, Trương lão gia lập tức phun ra một câu khiến Tô Đường kinh hoàng run lên — "Tam cô nương, mối hôn sự này là do Hoàng thượng chỉ hôn."

Cái gì?! Tô Đường nàng đã nổi tiếng tới tận kinh thành rồi cơ à?! Truyện cười của Tô Đường nàng đều rơi vào tai hoàng đế bệ hạ sao?! Hoàng đế bệ hạ bận đến trăm công ngàn việc mà vẫn còn dành thời gian quan tâm đến hôn nhân đại sự của nàng sao? Tình hình này rốt cuộc là sao chứ?! Tô Đường rối loạn, trợn mắt há hốc mồm, dáng vẻ như si như ngốc.

Trương lão gia ho khan một tiếng, dáng vẻ này của nàng thật sự rất bất nhã, có điều, vẫn nên nói chuyện chính sự trước cho xong thì hơn: "Chuyện là thế này…"

Thì ra, vị tướng quân Tống Thế An kia quanh năm suốt tháng ở biên cương, vì quốc sự mà quên lấy vợ, bây giờ đã ngoài hai mươi tám lại vẫn chưa đón dâu, chỉ có một đứa con trai riêng mới bốn tuổi. Lần này, nhân dịp hai nước giảng hòa, Thánh Thượng hạ chỉ cho hắn

quay về, thấy quý phủ của hắn neo người, cũng băn khoăn muốn tìm một mối hôn sự tương xứng với hắn! Ai ngờ Tống tướng quân lại nói, bát tự của hắn rất khắc nghiệt, vốn có số khắc thê, rồi khéo léo từ chối. Thánh Thượng không tin, sai người tính toán, mới biết là Tống tướng quân không nói dối. Thánh Thượng buồn bã cũng không nổi giận, chỉ sai người tìm hết tất cả mọi cách, cuối cùng cũng được như ý nguyện.

Thầy bói nói rằng, nếu Tống tướng quân cưới một cô gái sinh vào ngày nào tháng nào năm nào đó tương khắc, thì mọi chuyện sẽ biến thành đại cát! (vô cùng thuận lợi)

Lúc ấy, Trương lão gia cũng có mặt, nghe thầy bói đọc bát tự đột nhiên lại thấy quen quen tai, nghĩ một chút, liền nhớ ra chính là bát tự của vị Tô cô nương mà năm đó định gả cho con mình. Trương đại nhân nhanh mồm nhanh miệng, liền khai luôn tên của Tô cô nương ra ngay đại điện. Thánh Thượng càng vui mừng hơn, vội vàng hạ chỉ sai Trương đại nhân lo việc mai mối lần này. Trương đại nhân bận bịu nhiều việc, liền đem nhiệm vụ quang vinh này đẩy sang cho Trương lão gia, dù sao lão cũng đã quen tay quen việc rồi… cứ vậy, cứ vậy… nên mới có việc tới cửa làm mai hôm nay.

"Thánh Thượng đã nói, cô nương tình nguyện thì tốt, mà không tình nguyện cũng phải tình nguyện… Vì vậy, hôn sự này, không kết không được…" Trương lão gia cũng cảm thấy chuyện này quá khó khăn, nhưng ai dám ngược lại ý Thánh Thượng chứ? Lão đành phải cố gắng nói cho hết lời thôi.

Dạo này làm bà mối thịnh hành lắm sao?! Ngay cả Thánh Thượng cũng chen một chân vào, lại còn là ép mua ép bán nữa! Tô Đường nghe xong, trong lòng thầm oán cái vị ở cao cao tại thượng kia. Chỉ là, oán thì oán vậy, chứ nàng cũng không dám nói thẳng, đành lạnh nhạt cười một tiếng, thể hiện sự bất mãn của mình, lại hỏi lại: "Cho nên, ta nhất định phải gả cho Tống Thế An, sau đó làm mẹ kế cho con trai riêng của hắn à?"

Khuôn mặt già nua của lão Trương cứng đờ, vừa rồi lão rất khéo léo lướt qua một chút, ai ngờ Tô Đường lại nhấn mạnh ba chữ "con trai riêng" như vậy chứ? Ôi, sao năm đó lão lại cảm thấy nàng rất hoạt bát đáng yêu nhỉ?! Con gái sau mười tám tuổi thường thay đổi, nhưng thay đổi thế này, thì hơi quá…

Chu thị thấy thế vội vàng nói chen vào: "Cũng không thể nói thế được. Dù sao đứa bé kia cũng còn nhỏ, lại không có mẹ, sau khi con được gả qua đó, thì con chính là mẹ của nó. Rồi đến lúc con có sinh con trai, con của con vẫn là con trưởng như bình thường mà…"

Chính thê của Tô Thương Thực chết sớm, những lại vẫn không đưa Chu thị lên làm chính thất, sinh được hai người con gái vẫn phải mang thân phận là con của thiếp thất, vì thế, bà ta rất để tâm tới mấy thứ vai vế nhất nhì này, nhưng bây giờ, vì để thuyết phục Tô Đường, bà ta cũng chẳng thèm bận tâm nữa, cực kỳ cực kỳ nhiệt tình.

Tô Đường không thèm đếm xỉa tới bà ta, vì trong đầu nàng vẫn đang bị ba chữ "sinh con trai" quấy rối, tự dưng nàng lạnh hết sống lưng, nổi hết da gà rơi đầy sàn nhà. Đột nhiên nhớ ra gì đó, nàng lại hỏi: "Vậy ý của Tống Thế An kia thế nào?"

Về lý thuyết, thì hắn phải từ chối mới đúng.

Tống lão gia lại cười nói: "Đương nhiên là đồng ý rồi, nếu không lão phu cũng không tới đây."

Lần này đến lượt Tô Đường kinh ngạc: "Hắn biết hắn phải cưới ai chứ?"

"Đương nhiên là biết."

Tô Đường ngẩn người, Tống Thế An này làm cái quỷ gì vậy? Năm đó chính hắn luôn miệng nói, nói… nói… Hừ, hiện giờ không phải lúc tức giận, phải nhanh chóng từ chối mới được. Nàng đã hạ quyết tâm

không lấy chồng, một lòng một dạ phát triển Tô Ký. Huống chi, dù nàng có phải lấy chồng, cũng không phải là gả cho tên mặt lạnh đó! Có điều, Hoàng đế đã áp đặt như vậy, nếu kháng chỉ không nghe thì sao?

Tô Đường thầm tính toán một lúc, rồi nói: "Hắn cũng biết tình sử hoa đào rách nát của ta chứ?"

Trương lão gia do dự một chút rồi khẽ gật đầu. Hình như con trai lão đã kể truyện cười đó cho Thánh Thượng nghe, hình như lúc đó Tống tướng quân cũng có mặt… Hình như, chỉ trừ Tống tướng quân không phản ứng gì, những người khác đều trợn mắt há hốc mồm, sau đó cười ầm lên như sấm phải không? Lão đại nói thế đúng không nhỉ?!

Tô Đường lại hỏi: "Vậy hắn cũng biết danh hiệu mỹ miều "sát phu" của ta chứ?"

Danh hiệu mỹ miều à? Trương lão gia trợn to đôi mắt nhăn nheo của mình: "Khụ khụ, đây cũng là chuyện ngoài ý muốn mà. Hơn nữa, bát tự của hai người rất xứng đôi, không có vấn đề gì đâu."

Không thành vấn đề phải không? Một kẻ khắc phu với một kẻ khắc thê, hai khắc gặp nhau, thiên hạ vô địch — ừm… đó là lời vàng ý ngọc của Thánh Thượng mà.

Tô Đường quét mắt nhìn một vòng, thấy mọi người đều không có ý kiến gì, nàng thầm nghĩ, chỉ e việc này không có đường lùi nữa rồi. Hoàng thượng hạ chỉ, cha mẹ có lời, ông mai có lễ, nếu nàng vẫn không cam lòng, chỉ e cũng là uống phí sức lực mà thôi. Nhưng nếu phải gả thật thì…

Tô Đường gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, híp mắt cân nhắc một chút, cuối cùng vỗ bàn, nghiêm mặt nói: "Được, ta gả cho tên mặt lạnh kia!"

Tên mặt lạnh kia…

Tên mặt lạnh kia…

Ở cách đó nghìn dặm, tên mặt lạnh đang ăn một mâm đồ lạnh, kết quả là, ăn một nửa đột nhiên phát hiện ra mùi vị không được bình thường…

Chương 2: Bát nước cổ cuối cùng cũng bị hắt đi!

Tô tam tiểu thư sắp lập gia đình! Tin tức này vừa được truyền đi, khắp thành đều kinh động. Từ phố to đến ngõ nhỏ, từ quán trà tới quán rượu, từ khuê phòng cho tới sân viện, tất cả đều lấy chuyện này làm đề tài, bàn tán xôn xao, hứng khởi đến chết đi được. Tình sử hoa đào nát của Tô Đường lại một lần nữa bị bới móc ra, xào đi xào lại, ngọt bùi cay đắng đủ cả sắc hương vị trong cảm xúc của nàng cũng bị lôi ra bằng sạch, phục vụ cho đám người rỗi việc kia nhấm nháp, thưởng thức — nghĩ đến điều này, Tô Đường cảm thấy mình vô cùng vĩ đại, vất vả một mình ta, nhưng lại khiến cả vạn nhà sung sướng, ôi thôi đau đớn lòng…

Hỉ Thước lại không thể nghĩ thoáng được như thế, nhìn thấy tiểu thư nhà mình vẫn thản nhiên ngồi tính tính toán toán thu chi tháng này, cô nàng liền bĩu môi phồng má nói: "Tiểu thư, sao người không lên tiếng gì thế? Những người vừa rồi thật sự rất quá đáng!!!"

Tô Đướng nhướng mày, ngón tay vẫn bay múa như cũ: "Chỉ là mấy tay đàn đúm thôi mà, cần gì phải phản ứng!"

Tô Đường nàng xuất đầu lộ diện kinh doanh Tô Ký đã ba bốn năm nay, từ lâu rồi nàng đã không còn là cô gái nhỏ chỉ vì mấy câu trêu đùa cợt nhả của người ta mà đỏ mặt tía tai nữa. Mấy lời nói thô lỗ này hả, dù có qua lỗ tai thì cũng không kịp dừng chân đã bị gió bay rồi, chứ nói gì đến chuyện để trong lòng. Bây giờ ấy mà, kiếm bạc mới là quan trọng nhất!!!

Nghĩ đến việc kiếm tiền, khóe miệng Tô Đường khẽ nhếch lên một

nụ cười quỷ quyệt. Đã nhiều ngày nay, nàng bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, đám người kia vì muốn nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết, đều chạy Tô Ký nhìn ngược nhìn xuôi, Tô Đường cũng không giận dữ, còn thoải mái đón tiếp, kết quả là, khi mấy người này rời đi, trên tay đều mang theo thứ gì đó… Chà chà, cũng không thể xem miễn phí được, huống chi, nàng lại vừa mới nghiên cứu, chế biến ra mấy loại điểm tâm mới, rất cần được phát tán rộng rãi mà!

"Tiểu thư, người sắp phải gả tới kinh thành, làm tướng quân phu nhân rồi, sao ngày nào người cũng chạy tới tiệm chứ." Hỉ Thước lại đổi sang một mối lo khác. Đúng là thế, ngày thành hôn đã được ấn định, mùng sáu tháng sau. Tức là chỉ còn một tháng nữa, ấy vậy mà nhân vật chính lại hoàn toàn chẳng có chút tâm trạng nào của người sắp thành thân, chỉ chăm chăm lao ra cửa hàng, Hỉ Thước thực sự không hiểu nổi.

Tô Đường lại cười càng quỷ quyệt hơn: "Em thì biết cái gì, chính vì thời gian đã gần kề, nên ta mới phải siết thật chặt chứ. Chờ đến khi ta vừa đi rồi, anh rể cả lại tiếp nhận, tới lúc đó, chỉ e Tô Ký sẽ theo đà mà lao xuống dốc mất. Ta tốn bao nhiêu công sức suốt ba năm nay, sao có thể bỏ được?"

Hỉ Thước như hiểu ra gì đó, lại nghi hoặc hỏi: "Tiểu thư, vậy người phải làm thế nào ạ?" Tiểu thư sắp phải gả tới kinh thành rồi, dù có lợi hại thế nào cũng không thể quản lý được chỗ này nữa.

Tô Đường dừng bút, xoa hai tay vào nhau, mắt như lóe sáng: "Ta cần phải làm rất nhiều chuyện! Di nương không cho ta nhúng tay vào Tô Ký, vậy thì ta sẽ làm như bà ta mong muốn. Dù sao đất ở thành Bình này lớn như vậy, Tô Ký phát triển đến thế này đã là hết mức rồi, đó cũng không phải là điều ta muốn! Bây giờ tên mặt lạnh kia muốn cưới ta, ta cũng chỉ mượn sức gió đông thôi mà! Ha ha, kinh thành đấy, địa điểm cực tốt. Ta không tin với bản lĩnh của Tô Đường ta mà lại không chiếm được một góc trời!"

Nàng nói rất hùng hồn khiến Hỉ Thước kinh hãi: "Tiểu tiểu tiểu tiểu

thư, người làm tướng phân phu nhân rồi sao còn có thể xuất đầu lộ diện ra ngoài được chứ!!!”

Tô Đường cười quỷ dị: “Yên tâm, vị trí tướng quân phu nhân này, ta cũng không ngồi lâu đâu!”

“Dạ?” Hỉ Thước càng thắc mắc hơn, tâm tư của tiểu thư càng lúc càng khó đoán.

—bamholyland.com—

Mùng sáu tháng chín, ngày lành, chuyện lớn!

Tô Đường bị dựng dậy từ sáng sớm, tắm gội, rửa mặt, trang điểm, thay đồ. Nhìn mọi người chạy tới chạy lui bận đến loạn cả lên, lại nhìn mlụa đỏ tượng trưng cho chuyện vui đang quàng trên người, nàng bất giác cảm thấy hơi hoảng hốt.

— Nàng… thực sự sắp xuất giá sao?

Sao Tống Thế An không tới từ hôn? Sao không có chuyện gì bất ngờ xảy ra chứ? Không thể nào thuận buồm xuôi gió như thế được. Tô Đường cảm thấy chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi. Rồi nàng lại nghĩ đến chuyện, lần này đám bạn vô tích sự ở thành Bình vừa nghe thấy nàng lại được làm mai lần nữa, liền hứng chí nảy ra ý định cá cược với nhau, xem lần này nàng có thuận lợi gả ra ngoài hay không, tỉ lệ lên tới một ăn một trăm! Cũng có nghĩa là, trong một trăm người chỉ có một người tin rằng lần này Tô Đường có thể xuất giá thuận lợi!

Mặt Tô Đường đen thui, vì chính nàng là một trong số một trăm người kia…

Nàng khẽ nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại nhanh chóng cảm thấy thoải mái, tên mặt lạnh kia đưa sính lễ rất nhiều, nhiều tới mức cả nàng và cha nàng đều kinh ngạc… Chỉ là, hừ hừ, đưa sính lễ cũng

cử phó tướng đi thay là sao?!!! Cái gì mà bận việc công chứ… Cái gì mà việc nước không rảnh… Nếu đã bận thế rồi thì còn cưới cái khỉ gì vợ nữa?!

Một ngọn lửa nhỏ lại nhen nhóm trong lòng Tô Đường, có điều, chỉ trong giây lát lại vụt tắt, có lẽ hắn cũng tâm không cam, tình không nguyện, bị ép phải thế. Nếu đã vậy, thì chuyện tiếp theo càng dễ lo liệu rồi!

A ha ha ha — Khụ khụ — sặc.

…

Trong khuê phòng vẫn đang rất bận rộn, Tô Đường được hầu hạ mặc hỉ phục tầng tầng lớp lớp, khiến đầu nàng ong cả lên, buồn bực, nghĩ tới phải mang cái mũ phượng nặng đến mười cân trên đầu, chân nàng lại như mềm cả ra.

Tam cô lục bà vẫn đang nói không ngừng, căn dặn nàng thế nào là đạo làm vợ. Tô Đường nghe xong lại thấy lòng xót xa, những lời này vốn phải do mẫu thân nói, chỉ tiếc là mẫu thân đã qua đời. Tô Đường rất muốn nhớ lại dáng vẻ của mẫu thân, nhưng thời gian đã qua lâu quá rồi, nàng nghĩ một lúc lâu, cũng chỉ có thể phác họa được đại khái hình dáng bà.

Chu di nương vui mừng đến nghiêng trời lệch đất, thậm chí còn v hơn khi con gái đẻ của bà ta xuất giá. Thấy Tô Đường đã trang điểm xong, bà ta lấy trong tay áo ra một chiếc vòng tay, đeo cho nàng nói: "Đây là quà di nương tặng con."

Tô Đường thu lại tâm trạng, liếc mắt nhìn chiếc vòng vàng trên cổ tay, cười hì hì nói: "Cảm ơn di nương, cổ tay Tô Đường mảnh mai, không hợp đeo thứ lớn như thế này." Đừng cho rằng ta không biết cha ta đưa cho bà bao nhiêu tiền để đi mua chiếc vòng này!

Mặt Chu di nương cứng đờ, hiểu ngay Tô Đường đã biết bà ta ăn

bớt tiền, định nói vài câu hay ho để giải thích lại bị Tô Đường ngắt lời: "Lần này chỉ sợ là ta thực sự phải gả đi rồi. Phụ thân tuổi cao sức yếu, các tỷ muội lại đã xuất giá hết, đệ đệ vẫn còn nhỏ, nhị tỷ đi cùng Giang tiên sinh, xưa nay Tôn di nương lại chỉ ăn chay niệm phật không màng sự đời. Ta đi rồi, mọi chuyện trong nhà e phải phiền di nương!"

Chu di nương không biết vì sao Tô Đường lại nói những lời này, không dám đáp ứng, chỉ nói: "Tam nhi nói lung tung gì thế. Đây không phải là việc di nương phải làm hay sao?"

Tô Đường chớp chớp mắt, cười: "Vậy thì tốt rồi. Tô gia chúng ta, nhìn có vẻ giàu có, nhưng thật ra đã không còn được như xưa, bây giờ chỉ hoàn toàn dựa vào sự chèo chống của Tô Ký. Nếu Tô Ký xảy ra sai sót gì, e rằng cuộc sống sau này cũng sẽ không thoải mái. Di nương nên nhớ rõ điều này."

Những lời này tuy nói rất thẳng thắn, nhưng lại khiến người ta cảm thấy như ẩn chứa một ý tứ khác nữa. Nhìn vào con ngươi trong suốt không thấy đáy của Tô Đường, Chu di nương đột nhiên thấy chột dạ.

Tô Đường càng cười tươi hơn: "Tuy ta gả đi lần này không biết sẽ thế nào. Nhưng tốt xấu gì cũng là một tướng quân phu nhân, muốn làm chuyện gì cũng dễ dàng hơn một chút. Nếu ở đây xảy ra chuyện gì, Tô Đường ta sẽ không thờ ơ."

Chu di nương đã hiểu thấu, đây là lời cảnh cáo mà nàng dành cho bà ta!!!

Cảm thấy đã nói hết những gì cần nói, Tô Đường không nói thêm nhiều nữa, chậm rãi ném ra câu cuối cùng.

"Di nương, trừ phụ thân, thì Tô gia ta cũng chỉ còn một mình tiểu Ngũ là nam đinh, ta cũng phải để lại cho đệ ấy chút gì chứ, đúng không…"

Nhìn nha hoàn Hỉ Thước đứng cạnh bình phong, cúi đầu cười lén, Chu di nương rốt cuộc cũng không thể giữ nổi nụ cười trên mặt mình nữa — cái đồ gái lỡ thì không gả đi được nhà cô, còn dám uy hiếp bà đây à!!! Tức chết ta!!! Để xem cô dương dương tự đắc được đến bao giờ?! Đừng có để nhà chồng cô bỏ cô!!! Hừ!

Nếu lúc này Tô Đường có thể nghe thấy mấy lời oán trách của Chu di nương, e rằng nàng sẽ càng vui vẻ hơn, thậm chí có khi còn đáp lại "trông mong cả vào lời vàng của bà" mất! Có điều, bây giờ nhìn thấy dáng vẻ tức tối thở phì phò của Chu di nương, nàng cũng đủ để vui sướng đến nửa ngày rồi — hừ hừ, cầm cái vòng ăn bớt này đến để làm ta ghê tởm chết đi à? Ta cũng phải đáp lễ mới phải đạo chứ, ghê tởm bà, ghê tởm chết bà đi! Hà hà!

Thấy tiểu thư nhà mình cười vui vẻ một cách kỳ quái, da đầu Hỉ Thước như run lên: "Chuyện đó… tiểu thư, Hỉ Thước đã thu thập hết mọi thứ theo ý của người rồi. Bộ xiêm y màu hồng cánh sen thêu hoa mai được đặt trong chiếc rương gỗ lim "hoa khai phú quý" đó, lại đóng rất cẩn thận, nên sẽ không bị rơi ra, cũng sẽ không có ai phát hiện ạ."

Tô Đường lại càng cười vui vẻ hơn, đưa tay ra nhéo nhéo hai cái má phúng phính trắng hồng của Hỉ Thước, đùa cợt nói: "Bé mập, em là ngoan nhất."

Hỉ Thước bĩu môi, trợn mắt nói: "Tiểu thư! Người ta không phải là bé mập!"

"Ha ha!"

Thấy mọi người bận rộn qua lại, Tô Đường nhàm chán dựa vào bình phong trêu Hỉ Thước. Tam cô lục bà dường như cũng hơi sợ vị chủ nhân này. Thấy nàng cố tình không tránh mặt, họ cũng rất biết đầu không lên tiếng làm phiền.

Hỉ Thước đang ngồi đếm xem trên mũ phượng có bao nhiêu viên trân châu, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng chiêng trống, pháo nổ giòn rã. Tô Đường buột miệng hỏi: "Sao lại náo nhiệt thế?"

Nàng vừa dứt lời, thì một bóng người chợt lao vụt tới, chính là Tô Minh, đệ đệ nhỏ tuổi của Tô Đường.

Dung mạo của Tô Minh cũng có vài phần giống Tô Đường, đều là những người có thân hình thanh mảnh, mày rộng trán cao, đôi mắt phượng đen trắng rõ ràng. Bây giờ cậu nhóc mới ngắm kỹ hỉ phục của Tô Đường, mặt khó giấu nổi vẻ vui mừng: "Tam tỷ, tân lang quan tới rồi ạ!"

Tân lang quan à?! Tô Đường nghi hoặc chớp mắt một cái rồi hiểu ngay, tim bất giác đập mạnh thình thịch. Nàng nhận ra — nàng thực sự phải xuất giá rồi.

Tô Minh vừa vào, sau lưng lại có người tới, đến để truyền lời, bắt đầu mở tiệc. Đám nữ quyến nghe thấy vậy, liền nói với Tô Đường vài câu chúc mừng, cáo từ này nọ rồi đi ra ngoài. Tô Minh cũng muốn đi, lại bị Hỉ Thước ôm giữ lại —

"Ngũ thiếu gia, Tống tướng quân kia trông thế nào?"

Khóe miệng Tô Đường co rút mạnh, nàng biết ngay Hỉ Thước sẽ hỏi câu này mà. Có điều, khi Tô Minh mở miệng miêu tả, tai nàng cũng bất giác dựng thẳng lên — Nói gì thì nói, cũng mười năm nàng chưa gặp tên mặt lạnh kia rồi, nghe nói hàng năm hắn luôn dẫn binh chiến đấu với nước Diên, không biết có thiếu tay thiếu chân, mặt vàng mày vọt hay không.

Tô Minh cười hì hì nói: "Tam tỷ phu nhìn rất được, không giống tướng quân tí nào." Trong suy nghĩ của một cậu nhóc mười ba tuổi như Tô Minh, tướng quân phải là dạng lưng hùm vai gấu, mặt vuông chữ điền mới đúng, ừ, dù thế nào cũng phải là một người dũng mãnh.

“Có đủ cả tứ chi ngũ quan chứ?” Tô Đường không yên tâm lắm.

“Đương nhiên ạ, tất cả đều rất đẹp!” Lúc trước Tô Minh cũng lo chuyện này.

Tô Đường lại không vui: “Chắc chắn là Tống Thế An hắn đánh giặc không tích cực. Bao nhiêu năm chinh chiến trên lưng ngựa như vậy mà vẫn còn giữ được đầy đủ bộ phận, thật chẳng ra sao cả!”

“Bốp! Bộp!” một vị phu nhân đi cuối cùng theo đoàn người ra ngoài dự tiệc, nghe thấy vậy liền ngã sõng xoài đầy nghệ thuật —- đầu óc Tam cô nương quả nhiên có vấn đề!

Khách tới chúc mừng, đương nhiên Tô Đường không thể nào đạp cho một cước, tuy nàng rất muốn làm vậy, vì thế, nàng hơi tức tối, bất bình. Rõ ràng là chuyện hôn nhân đại sự của nàng, rõ ràng chính nàng mới là nhân vật trung tâm trong chuyện này, vì sao nàng lại phẠngồi chờ trong phòng như người chẳng có việc gì để làm thế này chứ?

—- aaa, nàng rất muốn ra giúp vui mà!!!

Hỉ Thước kiên quyết kéo Tô Đường đang định chạy ra ngoài vì muốn “mở rộng tầm mắt” lại: “Tiểu thư — xin người, hôm nay người đừng làm chuyện kinh thế hãi tục nữa được không?!”

Tô Đường dừng ngay bước chân lại, mặt đầy hứng khởi: “A, học vấn của tiểu Hỉ Thước tăng vọt rồi, còn biết dùng thành ngữ nữa.”

Mặt Hỉ Thước xụ xuống.

Tô Đường nghĩ một chút, đành quyết định không làm khó Hỉ Thước nữa, đúng, hôm nay nên an phận một chút. Mấy chuyện kinh thế hãi tục… sau này còn có thời gian để làm… Hì hì…

Đoàn rước dâu tới hơi muộn, nên bữa tiệc cũng bắt đầu muộn, kết thúc cũng nhanh, dù sao cũng phải quay về nhà chú rể trong ngày tốt. Vì vậy, đúng lúc Tô Đường đang gặm một cái cánh gà theo cách cực kỳ khó coi, cửa phòng lại bị đẩy ra, cả đám nữ quyến chen nhau bước vào.

Chiêng trống bên ngoài lại vang lên, Hỉ Thước bên trái, Tô Minh bên phải, cả hai cùng hộ tống nàng ra cửa. Chiếc mũ phượng rất nặng đè ép khiến cổ nàng đau nhức vô cùng. Tô Đường cúi đầu nhìn đôi chân trên mặt đất, cũng không phân biệt được ai vào với ai —- sao thành thân lại phải che mặt làm gì chứ, đi đường cũng không tiện tí nào — Tô Đường lại bắt đầu oán thán tục lệ thành thân tồn tại hơn nghìn năm nay.

Cho đến khi nhìn thấy đôi giầy màu đỏ thẫm, Tô Đường mới được dừng lại. Nhìn tay áo đỏ thẫm thêu hình mây bay, nàng thầm đoán, chắc đây là tên mặt lạnh. Vì vậy, Tô Đường bước một bước như rất vô tình, rất nhẹ nhàng cẩn thận, nhưng lại dẫm thật mạnh lên mu bàn chân kia…

A —- sắc mặt của mặt lạnh thay đổi trong chớp mắt…

Tiếng chiêng trống vang lên, pháo nổ tưng bừng, dập đầu lạy trưởng bối theo tục lệ xong, Tô tam cô nương lại bị dắt tay ra cửa lên kiệu.

Vừa bước ra khỏi cửa, Tô Đường đột nhiên nhớ ra mình phải làm gì đó… Hình như lúc đại tỷ và tứ muội thành thân đều khóc như hoa lê dưới mưa, nói cái gì mà u buồn không dứt, nếu vậy, nàng cũng phải thể hiện là mình không muốn xa rời gì gì đó chứ? Dù gì thì sau này nàng cũng là bát nước đã hắt ra ngoài rồi…

Nghĩ vậy, cảm xúc của Tô Đường cũng rục rịch, muốn rặn ra vài giọt nước mắt, nhưng mắt nàng lại chẳng thèm phối hợp, vì thế, nàng chỉ có thể giả vờ nức nở mà thôi. Có điều, còn chưa chờ nàng quay đầu nói vài câu lưu luyến, trong đám người đã có ai phát ra một câu

—

“Ôi, cuối cùng cũng gả đi rồi!”

Tô Đường suýt nữa tức đến hộc máu, cứng người oán hận quay đi, hoàn toàn mất đi suy nghĩ ướt át ban đầu!

Chương 3: Đại hung khí xưa nay chưa từng có

Ngồi trong xe ngựa, nghĩ tới việc còn hơn hai canh giờ đi đường, Tô Đường buồn chán đến chết đi được. Đột nhiên nhớ ra, bây giờ mình đang tự do, nàng liền vén khăn hỉ lên, kéo rèm nhìn ra ngoài.

Hành động này khiến Hỉ Thước sợ hết hồn: "Tiểu thư! Tân nương tử không thể để người khác nhìn thấy được!"

"Suỵt —." Tô Đường ra hiệu đừng lên tiếng: "Tiểu thư nhà em còn đang có chính sự nhé!"

Chính sự của tân nương tử là gì? Đương nhiên là xem tân lang quan rồi. Có điều, Tô Đường nhìn một lúc lâu, cũng vẫn chỉ nhìn thấy một bóng lưng thẳng tắp, cùng với cái thứ tròn tròn lắc qua lắc lại kia —- là mông ngựa…

Nhìn huynh lâu như vậy mà huynh không thèm quay đầu cười một cái à! Tô Đường bĩu dài môi ra, cực kỳ bất mãn. Đột nhiên, trong đầu nàng như lóe sáng, Tô Đường nhoẻn miệng cười trộm, sau đó chu môi, huýt một tiếng sáo dài.

Tống Thế An đang ngẩng đầu, ưỡn ngực, thẳng lưng ngồi trên ngựa đi đằng trước, đột nhiên nghe thấy tiếng huýt sao vang lên ở phía sau khiến hắn cảnh giác quay đầu lại, không phát hiện ra điều gì bất thường. Nhưng khi nhìn kỹ một chút, lông mày hắn hơi nhướng lên, tấm rèm xe ngựa lay động quá khả nghi đi… Ngón chân hắn khẽ tê buốt, Tống Thế An có dự cảm xấu —- hình như hắn đã cưới phải một cô nàng phiền phức rồi!!!

Trong xe ngựa, Tô Đường vui đến mức lăn qua lộn lại, Hỉ Thước lại rất bình tĩnh, nếu không phải vừa rồi cô phản ứng nhanh, kéo tiểu thư vào, thì tiểu thư đã bị người ta nhìn thấy hết rồi!

Tiểu thư quậy phá quá đi mất! Bình thường đều là mấy tay công tử chơi bời đùa giỡn con gái nhà lành, tiểu thư nhà cô lại ngược lại, đi đùa giỡn người ta! Đúng là loạn chết đi được!

"Ôi dào, tiểu Hỉ Thước của ta, em đừng giận dữ mà, ta chỉ đùa chút thôi!" Tô Đường không có một chút tự giác nào về hành động dọa người vừa rồi của mình, chớp chớp hai mắt rất ngây thơ.

Môi Hỉ Thước bĩu dài ra, tiểu thư chỉ có một nha đầu hồi môn là cô, sau này không biết còn phải giải quyết bao nhiêu chuyện rắc rối nữa, nghĩ đến đường đời của mình mà thấy mù mịt vô cùng, hu hu hu…

Tô Đường cũng không thèm để ý tới Hỉ Thước đang cảm thán cho đường đời vô cùng của mình nữa, lại bắt đầu nhớ lại cảnh vừa rồi mặt lạnh quay đầu lại. Chẹp chẹp, chà, đúng là mặt lạnh, quay đầu lại nhìn cũng lạnh như băng. Có điều, nhìn cái diện mạo tên nhóc đó, đúng là rất tuấn tú, à không phải, là diện mạo lão già đó chứ, có vẻ dễ nhìn hơn trước kia rất nhiều… có điều, dù có dễ nhìn đi chăng nữa thì cũng rất đáng ghét!

Haiz, đúng là nghiệt duyên! Năm đó huynh kiêu ngạo nói rằng dù phụ nữ trong thiên hạ chết hết cũng không cưới ta… gru gru gru… bây giờ có lẽ trong lòng huynh đang uất nghẹn đến chết đi được phải không? Chờ tới đêm nay động phòng hoa chúc, bà đây nhất định phải chống nạnh cười to, cười cái sự mất mặt của huynh, cười cái tự tạo nghiệt của huynh… A, không ổn, động phòng hoa chúc á?!

Tô Đường còn chưa hết khiếp sợ vì suy nghĩ vừa rồi của mình, thì đã cảm thấy xe xóc nảy lên một cái, tiếng vó ngựa dồn dập ở bên ngoài cùng với những âm thanh hỗn loạn vang lên.

Tình huống gì đây? Tô Đường vén rèm nhìn ra ngoài, còn chưa nhìn rõ, một mũi tên đã xé gió lao tới, "phập" một tiếng cắm thẳng vào khung cửa xe ngựa.

Tô Đường biến sắc, Hỉ Thước kinh hãi. Ở bên ngoài đã xuất hiện một đám hắc y nhân không biết từ bao giờ, đang chém giết người của Tống Thế An!

Đội rước dâu bị phá tan, người ngã ngựa đổ, đồ cưới văng lung tung, tình hình vô cùng rối loạn. Tô Đường nhìn hết mọi chuyện, lửa giận như bùng lên:

— bà đây thành thân được dễ lắm hay sao hả!!!

Khi Tô Đường tìm kiếm hình bóng Tống Thế An xen lẫn trong đám người kia, thì Hỉ Thước lại nhảy từ trên xe ngựa xuống.

"Em làm gì thế?" Tô Đường kéo lại không kịp, lo lắng hỏi.

Hỉ Thước chạy tới chỗ đồ cưới rơi lung tung, chỉ vào một rương gỗ lim nhỏ, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, món đồ đó còn ở trong này!"

Tô Đường xấu hổ, lúc này rồi mà còn quan tâm đến mấy thứ đó: "Mau quay lại đây!"

Hỉ Thước cũng sợ tình hình rối loạn bên ngoài, nhấc rương lên chạy về phía xe ngựa, nhưng khi chỉ còn cách xe ngựa khoảng bốn bước chân, cô lại không đi lên được, vì một hắc y nhân đã cưỡi ngựa lao tới, bắt cóc Tô Đường đưa đi.

"Tiểu thư —."

Nhìn tiểu thư bị bắt đi, Hỉ Thước vội đến phát khóc, chạy nhanh chân đuổi theo. Có điều, cô chạy làm sao lại được với ngựa chứ, chỉ một thoáng sau khoảng cách đã bị kéo dài ra rất nhiều. Đúng lúc

này, cô nghe thấy giọng nói cực kỳ to của tiểu thư truyền theo gió tới —-

"Tống Thế An, cái đồ khốn kiếp nhà huynh! Nương tử của huynh bị bắt đi rồi, huynh còn đứng đó mà chém cái cứt gì!"

Hỉ Thước kinh hãi đến phát ngốc.

Mọi người kinh hãi đến phát ngốc.

Mà ngay khi mọi người chưa kịp phản ứng, một con người đã lao vụt qua, đuổi theo Tô Đường…

Rất lâu rất lâu về sau, mỗi khi nhớ lại chuyện này, Hỉ Thước đều cảm thấy, Tống tướng quân quả là anh hùng cái thế, trong vòng vây của thiên quân vạn mã, ngài ấy lao đi như một cơn gió xoáy, không màng đến tính mạng, càng không sợ hiểm nguy, chỉ vì muốn cứu người vợ xinh đẹp trong lòng mình…

Có điều, một viên tướng nhỏ thuộc hạ của Tống Thế An lại nhớ rất rõ rằng, sắc mặt của tướng quân nhà bọn họ lúc ấy, thật sự là đen như than, đen như than…

Lại nói, Tô Đường bị bắt cóc cũng không nhàn rỗi chút nào. Tuy nàng đã là cô nương hai mươi tuổi, nhưng dù sao cũng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, ngay cả cầm tay còn chưa có, nói gì tới ôm ôm ấp ấp?! Một cô gái thuần khiết như nàng, sao có thể bị một tên hắc y nhân bịt mặt chết tiệt trói buộc ở đây chứ! Quá nhục nhã, ôi thôi quá nhục nhã! Vì thế, tay nàng đánh, răng nàng cắn, cố hết sức để phản kháng!

"Á á á — cô là chó đấy à?" Hắc y nhân bịt mặt đau đến mức kêu ầm lên.

"Bà đây là chó đấy!" Nghe hắn kêu, Tô Đường lại như hăng hái hơn, thừa lúc hắc y nhân không kịp phản ứng, liền đưa tay kéo khăn bịt

mặt của y xuống.

Ối chà? Diện mạo trẻ trung của tên này cũng không tệ đâu!

Bị nàng nhìn thấy mặt, sắc mặt hắc y nhân vô cùng căng thẳng, sau đó hai tròng mắt y trầm xuống, tung một chưởng đánh hôn mê cô gái trong lòng mình. Vừa quay đầu nhìn, thấy Tống Thế An đuổi theo sát, y liền mỉm cười như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Bọn họ vừa chạy vào trong một sơn cốc, mà sơn cốc thì đương nhiên được bao phủ bởi cây cối bụi rậm, cực kỳ thích hợp để mai phục.

Hắc y nhân dừng ngựa, quay đầu ngựa lại, nhìn về phía Tống đại tướng quân đang giục ngựa phi như điên tới.

Tống Thế An vừa nhận ra sự tình không ổn, thì đã không còn kịp nữa, quân mai phục từ từ xuất hiện ở cả bốn phía. Hắn dừng ngựa, nheo mắt lại, rồi nhìn thẳng về phía hắc y nhân đang ngồi trên lưng ngựa ở trước mặt mình.

"Tống đại tướng quân, không ngờ chúng ta lại gặp lại nhau nhanh như vậy." Hắc y nhân cười như gió xuân, nét mặt ôn hòa.

Tống Thế An trầm giọng: "Tiểu vương gia, hiện giờ nước Diên của ngài và nước Tụng của ta đang đàm phán hòa bình, việc lần này ngài làm, e không được ổn đâu."

Bùi Thụy Hòa phì cười đầy vẻ khinh miệt nói: "Đàm phán hòa bình là chuyện của hai nước, còn giết huynh là chuyện của ta. Chẳng liên quan gì tới nhau hết."

"Huynh không sợ sẽ lại gây chiến tranh loạn lạc hay sao?!"

"Tống đại tướng quân nhà huynh đã chết, nước Diên ta nhất định sẽ có hy vọng chiến thắng. Hơn nữa, huynh chết ở đây, ai mà biết được

gì chứ!” Bùi Thụy Hòa nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại chứa đầy sát khí.

Tống Thế An nhìn lướt qua bốn phía, biết ngay y đã sắp xếp ổn thỏa từ trước, e rằng những người mai phục ở đây đều là cao thủ hàng đầu của nước Diên, nếu chỉ bằng khả năng của mình hắn, e sẽ có có thể đối phó được, huống chi lại còn có một cô gái phiền phức ở đây nữa.

Liếc nhìn người con gái nãy giờ vẫn nằm im không nhúc nhích trên lưng ngựa, Tống Thế An càng nhíu chặt mày hơn — quả nhiên là hắn có số khắc thê.

Bùi Thụy Hòa không muốn lãng phí thời gian, lỡ viện binh tới kịp, thì việc giết người sẽ không thuận tiện nữa. Vì thế, y phất tay ra hiệu, hạ lệnh bắt đầu. Nhìn cô gái trên lưng ngựa, y cảm thấy vô cùng vướng víu lại không tiện bỏ nàng xuống, đành phải tự xuống ngựa theo dõi tình hình chiến sự.

Tống Thế An lấy một địch một trăm, càng đánh càng cố gắng. Đối phương người đông thế mạnh, mình lại cầm vũ khí không thuận tay, càng lúc càng bị yếu thế. Nhưng hắn cũng không dễ đầu hàng như vậy, càng nguy hiểm, hắn càng bình tĩnh. Hắn đang tìm thời cơ để lật ngược thế cờ.

Biện pháp tốt nhất lúc này, chính là bắt kẻ cầm đầu!!!

Hắn nhìn chằm chằm đám sát thủ quây thành vòng trước mặt mình, rồi lại liếc mắt theo dõi động tĩnh của Bùi Thụy Hòa không bỏ lỡ giây nào. Nhưng khi hắn nhìn về phía tiểu vương gia của nước thù địch kia, hắn lại bất giác ngẩn người.

Trên lưng ngựa, phía sau lưng Bùi Thụy Hòa, một cô gái cong người, xoay tới xoay lui như đang tìm kiếm thứ gì, sau đó mặt lộ vẻ vui mừng, tháo mũ phượng trên đầu xuống, giơ lên ngắm kỹ, rồi ném thật mạnh vào gáy y…

Chiếc mũ phượng kia… rất nặng, rất nặng…

"Cốp" một tiếng vang lên, mặt Bùi Thụy Hòa đầy vẻ kinh ngạc, từ từ ngã xuống. Khi y ngã gục, đầu vẫn quay về phía sau nhìn với vẻ không thể tin nổi.

Nhìn một đầu đầy máu của y, Tô Đường quẹt miệng, rùng mình một cái: "Hừ, ghê tởm quá đi mất!"

Nói xong, nàng nhảy phắt xuống ngực, rút một cây trâm từ mũ phượng ra, kề sát vào cổ họng Bùi Thụy Hòa, hét to với đám hắc y nhân: "Tất cả không được động đậy! Nếu không, bà đây đâm thủng cổ y!"

Mọi người lại kinh hãi!

—bamholyland.com—

Sau một màn "đàm phán hòa bình", thích khách kéo chủ nhân đang hôn mê bất tỉnh của bọn hắn đi trước. Tô Đường nhìn người ngựa rời đi cả, bụi bặm bay đầy trời, rốt cuộc cũng thở phào được một hơi, nhưng thần kinh đang căng thẳng vừa được buông lỏng, thì chân cũng như nhũn cả ra. Nàng vỗ nhẹ vào ngực, thầm nghĩ, vừa rồi nguy hiểm thật.

Nhìn động tác của nàng, Tống Thế An nhíu mày: vốn cứ tưởng nàng to gan lớn mật lắm… rốt cuộc cũng vẫn chỉ là một cô gái.

Bắt gặp ánh mắt của hắn, Tô Đường bất giác đứng thẳng người, dáng vẻ hiên ngang lẫm liệt, có điều, vì vậy nên nàng cũng thấy không còn sợ hãi lắm —

"Y là ai?" Lại dám tới bắt cóc nàng!

"Tiểu vương gia nước Diên." Tống Thế An trả lời đơn giản.

"Hả? Nước Diên á? Không phải là cái nước Diên đang đánh nhau với chúng ta đấy chứ?" Tuy Tô Đường là phụ nữ, nhưng cũng nghe rất nhiều chuyệnquốc gia đại sự, nàng nhớ rõ, hình như trận trước nước Tụng bọn họ đánh nước Diên đến mức hoa rơi nước chạy, mà người cầm quân, chính là tên mặt lạnh đang đứng trước mặt nàng đây.

Tống Thế An khẽ gật đầu, coi như trả lời.

"Đức hạnh đó mà cũng làm Vương gia được à?" Chợt như nhớ ra gì, nàng kinh hãi hỏi: "Vừa rồi ta đập vỡ nát đầu y như thế, thế nào y cũng tìm ta tính sổ!"

Nhìn chiếc mũ phượng được gắn chi chít trâm ngọc, trân châu, Tô Đường cảm thấy hơi lo lắng — rốt cuộc Hỉ Thước gắn bao nhiêu trân châu lên đây? Mỗi cây trâm gắn một viên trân châu, mỗi cây trâm tạo thành một lỗ thủng… A a a, đáng sợ quá!!!

Tống Thế An cũng hơi lúng túng khi nhìn chiếc mũ phượng dính máu kia. Hung khí này, quả thật hắn chưa từng nhìn thấy bao giờ. Có điều, một cô gái như vậy??? Hắn quay sang nhìn Tô Đường, thấy ngay một cô nàng mặc hỉ phục đỏ thẫm, tóc tai bù xù, khuôn mặt vặn vẹo kỳ quái đến cùng cực… Thôi được rồi, hắn cũng chưa từng nhìn thấy một cô nàng như vậy bao giờ.

Đột nhiên hắn nhớ tới lời nói của Trương đại nhân, hình như ông ấy có nói, vị cô nương đó, mắt ngọc mày ngài, hiền lương thục đức… Quả nhiên, người xưa nói cấm có sai bao giờ, lời của bà mối không thể tin được!

Thô lỗ, vô lễ! Tống Thế An nhớ tới hình ảnh chửi bới om sòm của nàng vừa rồi.

Còn liều lĩnh nữa chứ! Đầu ngón chân lại nhắc nhở hắn một cách kịch liệt!

…

Tống Thế An hơi hối hận. Dù hắn cưới ai cũng chẳng sao cả, nhưng cái vị này thì…

Ngay khi hắn đang băn khoăn xem nên xử lý hôn sự này thế nào, thì Tô Đường bắt đầu khóc lóc thảm thiết hỏi: "Dù hắn có là tiểu vương gia gì gì đó của nước Diên kia, nhưng vì sao y phải bắt cóc ta chứ? Ta cũng đâu có trêu chọc gì y?! Không lẽ muốn cướp sắc sao?"

Khóe miệng Tống Thế An co rút, thầm nghĩ, nếu Bùi Thụy Hòa nghe được mấy lời này, e sẽ tức giận mà ngất xỉu mất. Phụ nữ xung quanh y có người nào không là hoa nhường nguyệt thẹn? Quý phủ của y, chỉ một nha hoàn có khi cũng còn đẹp hơn cái vị trước mặt hắn bây giờ ba phần. Cô gái này, chẳng những thô lỗ, vô lễ, liều lĩnh, còn không tự biết mình biết ta gì cả!

Nghĩ vậy, Tống Thế An đáp: "Chẳng qua y bắt cô để làm mồi mà thôi." Cho nên, cô đừng có nghĩ viển vông. Nói xong, hắn đi về phía con ngựa ở bên cạnh.

Tô Đường lập tức trợn trừng mắt, ý hắn là bảo nàng đừng có nghĩ ai cũng mê mình sao?! Hừ! "Nói theo ý huynh, tức là y tới để giết huynh à?" Tô Đường kéo váy dài vừa đuổi theo hắn vừa hỏi, thấy Tống Thế An lại lười nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu, lửa giận trong lòng nàng lại nhen nhóm: "Vậy sao y lại muốn giết huynh?"

Tống Thế An vuốt ve lưng ngựa, con ngươi trong trẻo tối sầm lại, trầm giọng nói: "Ở trên chiến trường, ta đánh cho nước Diên bọn họ thất bại thảm hại. Bọn họ coi ta như cái đinh trong mắt, luôn muốn diệt trừ."

"Huynh có thể tóm tắt khái quát công lao to lớn của huynh được không?" Tô Đường liếc nhìn hắn đầy khinh bỉ, quả nhiên, vẫn là cái tên cố chấp, kiêu ngạo, mặt hất ngược lên trời kia, chẳng hề thay đổi chút nào!

Tống Thế An chỉ cảm thấy cô nàng này rất phiền phức, cũng chẳng muốn nhiều lời, liền tung người lên ngựa, rồi đưa tay về phía Tô Đường đang trợn mắt há hốc mồm nhìn ngựa — ơ, sao vẻ mặt nàng lại có vẻ si mê thế kia?

Tô Đường mở to mắt nhìn, trong lòng mềm như nước, vừa rồi tư thế tung người lên ngựa của hắn thật sự là… thật sự là… rất gọn gàng, cực kỳ đẹp trai!!!

"Huynh… huynh xuống dưới trước đã." Tô Đường nói.

Tống Thế An nhíu mày: "Làm gì?"

"Đừng nói nhảm nữa, xuống trước đã." Tô Đường không chút khách khí.

Mặt Tống Thế An sa sầm xuống, còn chưa có cô gái nào dám sai khiến hắn đâu! Có điều, nhìn mặt nàng nghiêm túc thế kia, có phải là có chuyện gì quan trọng không? Nghĩ vậy, hắn vẫn xoay người xuống ngựa.

"Ừ, huynh lên lại đi." Mặt Tô Đường đầy vẻ chờ mong.

Mặt Tống Thế An lại càng đen hơn: "Rốt cuộc là cô muốn làm gì?!"

"Chẳng qua là ta thấy hình ảnh huynh xoay người lên ngựa quá đẹp, nên muốn xem thêm một lần thôi mà —."

Tô Đường trả lời rất thật thà, nhưng Tống Thế An lại suýt nữa thì ngã từ trên ngựa xuống.

—o0o—

Tác giả nói đôi lời: Tiểu vương gia số khổ ôm đầu, nước mắt lưng tròng: Ta… ta sẽ còn quay lại nữa!

Vị tác giả rác rưởi đang vùi đầu gõ chữ: Vậy anh cứ dưỡng thương trước đi đã.

Bùi Thụy Hòa dậm chân: Ta hận mũ phượng! Ta hận thành thân! Ta hận phụ nữ!

Tác giả rác rưởi nhìn trời: Ôi chao, hình như tôi bất giác bẻ cong một anh chàng thẳng rồi… [Truyện này không có chi tiết BL, cứ yên tâm!]

Chương 4: Đội hình đón dâu mới lạ

Ngồi trên ngựa nhìn cô nàng vẫn đang đứng ngẩn người kia, Tống Thế An không thể nhịn được nữa: "Rốt cuộc cô có lên không?" Giọng điệu không được tốt cho lắm.

Nhìn bàn tay hắn vươn ra trước mặt, Tô Đường sờ sờ cằm hỏi: "Ý huynh là chúng ta ngồi chung một con ngựa à?"

"Nếu không thì sao?" Sự kiên nhẫn của Tống Thế An đã đến cực hạn.

Tô Đường nhìn khắp sơn cốc chỉ còn lại duy nhất một con ngựa, hơi khó xử: "Nhưng mà nam nữ thụ thụ bất thân…" Nàng cũng không muốn ở gần mặt lạnh quá, hừ, đúng vậy, nàng đã hạ quyết tâm nhất định phải ly hôn với hắn, nên không thể để hắn sơúi gì được.

Tống Thế An không chịu nổi nữa: "Vậy ta cưỡi ngựa, cô tự đi bộ đi!" nói xong, hai chân hắn thúc vào bụng ngựa, phi về phía trước.

Cái mông tròn tròn của con ngựa kia lại lắc lư trong tầm mắt của Tô Đường, nàng tức giận đến xì khói: "Chẳng lẽ không phải huynh nên đi bộ nhường ta cưỡi ngựa sao?"

Thấy Tống Thế An vẫn đi thẳng về phía trước không phản ứng gì, Tô Đường thả váy không thèm đi nữa, đặt mông ngồi xuống tảng đá bên cạnh: "Hừ, bà đây không đi đấy. Tự huynh về mà thành thân đi! Quá tiện, chẳng cần cả giấy từ hôn nữa!"

Nghe thấy mấy chữ "giấy từ hôn", Tống Thế An lập tức kéo cương

ngựa, quay lại, nhìn thấy ngay cô nàng kia tóc tai bù xù ngồi thảnh thơi trên tảng đá.

Hắn thúc ngựa quay lại trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Cô vừa nói gì?"

Tô Đường ngẩng đầu cười híp mắt: "Huynh bị ép phải thành thân, ta cũng bị ép phải thành thân, tục ngữ có câu, dưa hái xanh không ngọt. Ta vốn định sau khi thành thân xong sẽ viết giấy từ hôn cho huynh, có điều, huynh xem, thế này đỡ tốn công bao nhiêu. Chúng ta đều ghét đối phương chết đi được, nên ta nghĩ, chi bằng nhân cơ hội này chia cách luôn đi!"

Tống Thế An nheo đôi mắt dài của mình lại, nhìn chăm chú cô nàng đang luyên thuyên nói nhảm kia. Hắn bị ép phải thành thân cũng không sai, nhưng sao nàng cũng bị ép?! Nàng không muốn gả cho hắn sao? Còn ghét đối phương đến chết đi được á? Nàng mà lại ghét hắn á?! Tống Thế An siết chặt dây cương, cơn giận sục sôi trong đáy mắt.

Tô Đường hồn nhiên không thèm sợ hãi luồng khí nguy hiểm đó, ngược lại còn đứng thẳng người lên nói: "Huynh nhìn cái gì chứ, ta nói có sai đâu! Ta không hiểu vì sao huynh lại đồng ý hôn sự này, đầu óc huynh bị lừa gặm mất hay bị lừa đá vậy? Năm đó người nào nói chắc như đinh đóng cột rằng dù phụ nữ trên thế gian chết hết cũng không cưới ta…" Nhớ tới sự lăng nhục năm đó, Tô Đường lại tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Năm đó?"

Hả? Tình hình này là sao? Nhìn ánh mắt mơ hồ của Tống Thế An, Tô Đường hơi ngẩn, chẳng lẽ hắn quên rồi sao?

"Huynh không biết ta là ai? Không biết huynh cưới ai sao?" Tô Đường dè dặt hỏi lại.

"Con gái chính dòng của Tô Thương Thực, ông chủ tiệm điểm tâm Tô Ký ở trấn Liễu Hà, thành Bình, tên là Đường. Chẳng lẽ không phải sao?" Tống Thế An càng có vẻ nghi hoặc hơn.

Tim Tô Đường rơi bộp xuống đất, nát vụn. Câu nói của Tống Thế An, rõ ràng là biết rất tường tận chi tiết, nhưng thật ra lại không hề nhớ nàng! A a a, trên đời này làm gì còn chuyện gì khiến người ta điên tiết hơn là oán hận một người hơn mười năm, cuối cùng lại phát hiện ra "kẻ thù" kia căn bản không coi chuyện đó là chuyện gì to tát, thậm chí còn không thèm nhớ mình!!!

"Huynh lại dám quên ta!!!" Tô Đường tức đến điên người, nói cũng nói không lưu loát nữa: "Năm đó, mười một năm trước, huynh ở thành Bình, đến chơi nhà ông ngoại huynh. Tết Nguyên tiêu năm ấy, trên sông Lưu Hà, chúng ta ngồi cùng thuyền. Ta… ta thả đèn ước nguyện cùng nhị tỷ ta, nhị tỷ ta ước được gả cho một phu quân như ý, ta không biết ước gì, cũng nói theo tỷ tỷ, nói muốn gả cho phu quân như ý. Ai ngờ… ai ngờ huynh với đám bạn lang sói của huynh đứng cạnh nghe lén, còn giễu cợt ta, nói ta nhỏ tuổi mà đã nghĩ đến mấy chuyện ái tình! Ta tức giận bước tới, tung một quyền đấm tên khốn kiếp nào đó rơi xuống sông! Bọn họ hỏi huynh bọn họ nói có đúng không, hỏi huynh có cưới người như ta không, tên khốn nhà huynh lại dám nói, nói rằng người vừa xấu vừa quái gở như vậy, huynh sẽ không cưới, chẳng những xấu, còn hung dữ, dù phụ nữ trên đời này chết sạch cũng sẽ không cưới ta, mà có lẽ cũng chẳng ai thèm cưới ta… A a a, huynh nghĩ dung mạo huynh đẹp thì ghê gớm lắm sao! Huynh cho rằng khi đó huynh trở thành tâm phúc của Hoàng thượng thì giỏi lắm sao? Huynh có tư cách gì chứ?!!!"

Tô Đường càng nói càng giận dữ, chỉ có trời biết, năm đó khi gặp cái mặt lạnh này, tim nàng đập mạnh thế nào! Chỉ có trời mới biết, khi nàng ước nguyện cùng nhị tỷ, trong đầu nàng cũng nghĩ đến khuôn mặt tuấn tú kia! Làm gì có con gái nhà nào không biết tương tư, chẳng qua là nàng tương tư sớm một chút thôi mà, không được sao?! Hừ, ai ngờ tên mặt lạnh này lại nói khó nghe như vậy, làm tổn thương lòng tự trọng của người khác! Hắn cứ vô tình mà tàn nhẫn

dẫm nát hạt "đậu tương tư" đầu tiên của nàng — à không phải, còn lâu nàng mới thừa nhận tên mặt lạnh này là mối tình đầu của nàng nhé, Vương tiếu ca mới đúng chứ!

Sự bùng nổ của Tô Đường đã lôi từng mảnh từng mảnh trí nhớ nhỏ nhoi còn sót lại trong đầu Tống Thế An ra, sau đó ghép lại thành một hình ảnh cố gắng cũng sẽ nhìn rõ được.

Hình như có chuyện như vậy thật, năm đó, có một cô nhóc béo tròn ăn mặc kỳ quái, lạ lùng đấm bạn hắn xuống sông — đúng là rất dũng mãnh! Có điều, hắn đã từng nói mấy lời đó sao?! Tống Thế An suy nghĩ kỹ càng, nhưng vẫn không nhớ ra được. Chỉ là, cô nàng này thù dai quá đi, đã là chuyện hơn mười năm trước rồi mà còn nhớ nữa!

Sao Tô Đường có thể không thù dai được chứ, từ sau lần đó, hoa đào của nàng cứ nát vụn, nát vụn đến cùng cực. Nàng thành một cô gái lỡ thì không gả đi được, trở thành truyện cười của mọi người! May mà tính cách của nàng mạnh mẽ cứng cỏi, nếu là người khác, thì không biết đã treo cổ bao nhiêu lần rồi!

Cái miệng quạ đen này, còn nói như thánh phán, khiến nhân sinh của nàng bi thảm vô cùng, sao mà không thù hận được chứ!!!

—bamholyland.com—

Tống Thế An vẫn đang ngồi trên ngựa nhìn xuống Tô Đường, cô nhóc béo tròn năm đó, bây giờ lớn lên dáng người cao mảnh mai nhìn cũng rất kỳ quái, chỉ là, dáng vẻ thở phì phì kia cũng vẫn giống năm đó — ngốc nghếch!

Đột nhiên, Tô Đường lại toét miệng cười, xoa thắt lưng nói: "Bây giờ huynh biết ta là ai rồi đúng không, ha ha, biết đây là do huynh tự làm bậy rồi phải không?! Ôi chà, năm đó là ai nói không cưới ta chứ… Ha ha ha, tự tát vào mặt mình đúng không, đau lắm đúng không… mau viết giấy từ hôn đi!"

Tô Đường nói xong, hí hửng chờ Tống Thế An tỏ vẻ chán nản, thất vọng, ai ngờ, dưới chân nàng đột nhiên chới với, trời đất đảo điên, đến khi hoàn hồn mới biết mình đã ngồi trên lưng ngựa, mà hắn thì đang ngồi sau lưng mình, tên mặt lạnh kia nhìn thẳng về phía trước, giục ngựa chạy đi — thì ra, vừa rồi nàng bị Tống Thế An xách lên ngựa!!!

"A, huynh thả ta xuống!" Tô Đường kêu ầm lên.

"Im ngay!" Tống Thế An quát.

"Làm gì chứ!" Tô Đường không hề sợ hãi.

"…" Sau khi trầm tư một lúc lâu, Tống Thế An mới phun ra một câu: "Cô quá ồn ào!"

"Vậy huynh buông ta ra!" Đã chê nàng ồn ào, còn kéo nàng lên ngựa làm gì chứ!

"Không còn sớm nữa, phải chạy nhanh về thành thân!" Tống Thế An chuyên tâm cưỡi ngựa chạy đi, đáp ngắn gọn.

Tô Đường nghe lại thấy loạn cả lên: "Vẫn muốn thành thân á?" Không phải là nên mỗi người mỗi ngả sao?

Thật ra Tống Thế An cũng rất muốn từ hôn, nhưng bây giờ để nhiều người trong quý phủ chờ đợi như vậy, hắn biết nói năng thế nào. Hơn nữa, nếu không cưới lại mắc tội kháng chỉ không nghe, so ra thì thể diện gì gì đó cũng chỉ là chuyện nhỏ, trước hết nên hoàn thành cho xong hôn sự đã rồi tính sau. Còn chuyện bỏ vợ thì — Tống Thế An liếc nhìn cô gái trong lòng mình — e là quá thuận tiện ấy chứ, lý do bỏ vợ có thể viết tới vài trang giấy.

"Nàng theo ta quay về thành thân trước đã, một tháng sau ta sẽ viết giấy từ hôn!" Hắn lười phải nói nhiều, thẳng thắn quyết định.

Tô Đường không động đậy nữa, hai mắt sáng lên, mặt đầy vẻ vui sướng: "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!"

Tim Tống Thế An run lên, con gái chưa xuất giá đã tâm tâm niệm niệm muốn bị bỏ, biết có thể bị bỏ còn vui vẻ như vậy… Hắn ngước lên nhìn trời cao, thầm nghĩ, có phải vì hắn mải mê đánh giặc ở biên cương nhiều năm quá, nên không biết đến sự thay đổi của thế gian nữa rồi hay không?

"Ôi, nếu việc thành thân của chúng ta chỉ là giả, thì mọi việc cũng phải giả chứ!" Động phòng hoa chúc gì gì đó, cũng phải là giả! Tô Đường lo lắng nói.

"Ừ." Tống Thế An chẳng muốn đáp lại nàng nữa, nhưng nghĩ một chút lại bổ sung: "Trong vòng một tháng này, nàng an phận một chút cho ta nhờ."

Sự vui mừng trên khuôn mặt của Tô Đường lập tức tan đi, quay lại trừng mắt hung dữ nhìn hắn: "Bà đây làm gì mà không an phận!"

Tống Thế An cố gắng kiềm chế suy nghĩ muốn ném nàng từ trên ngựa xuống.

Suốt chặng đường không nói chuyện, hai người quay lại nơi vừa gặp chuyện không may lúc nãy, nhưng mọi người đều chạy cả, đồ cưới cũng bị thu dọn không thừa lại một mảnh nào.

"Bọn họ đâu rồi?" Tô Đường ngồi trên ngựa hỏi.

Nhìn dấu vết để lại ở xung quanh, Tống Thế An đáp: "Đội đón dâu quay về kinh thành trước, chắc bọn họ chờ chúng ta ở ngoài cửa thành. Còn mấy người trong đội hộ vệ chắc đang tìm kiếm xung quanh đây. Chẳng qua là vì Bùi Thụy Hòa đưa chúng ta tới nơi quá bí ẩn, nên bọn họ không tìm tới được."

Nói xong hắn lại tung người lên ngựa: "Chúng ta mau quay về thôi."

Vì vậy, dọc đường đi, ngựa phi nhanh như chớp, Tô Đường kêu oai oái liên tục — quá xóc, nàng hoa mắt chóng mặt, hông nàng đau…

Trong lòng Tống Thế An thầm phát cáu, nếu không phải vì vừa rồi nàng dây dưa lằng nhằng, thì giờ đâu cần phải vội vàng như vậy chứ! Có điều, hắn vẫn cho ngựa đi chậm hơn một chút — một chút ấy, chỉ một chút thôi.

Hai người, một ngựa, đi trong ánh chiều tà. Đều mặc áo cưới đỏ rực như lửa, chỉ là, một thì lạnh lùng, một thì vặn vẹo.

Chẳng những mặt Tô Đường vặn vẹo, mà người cũng căng lên, cảm giác ở bên cạnh người này thật sự quá quỷ dị! Một người lạnh như băng như hắn mà cơ thể lại nóng hầm hập thế này sao? Có điều, hắn rất rắn rỏi, y như một tảng sắt vậy. Nghĩ tới mấy chuyện này, mặt Tô Đường bắt đầu nóng lên.

Nhìn thoáng qua cô gái trong lòng, thấy vành tai nàng đột nhiên ửng đỏ, Tống Thế An hơi nghi hoặc, không biết cô nàng này lại nghĩ cái gì.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa từ phương xa truyền tới, Tô Đường ngẩng đầu, thấy phía trước bụi dâng cuồn cuộn, một đàn ngựa nhiều không đếm xuể vội vàng phi tới, tiếng động ồn ào vang trời, vô cùng hùng tráng.

"Sao… sao lại thế này?" Không phải tên tiểu vương gia đáng chết kia quay lại chứ? Tô Đường nhăn nhó nghĩ.

Hai mắt Tống Thế An sáng rực lên: "Đây là đội hắc kỵ của ta! Chắc là bọn họ về báo ta xảy ra chuyện, nên bọn hắn mới tới tìm ta."

Hắc kỵ của ta! Đội hắc kỵ do một tay đại tướng quân Tống Thế An của nước Tụng thành lập nên! Là hắc kỵ làm cho quân đội nước

Diên vừa nghe tới đã sợ mất mật! Bây giờ đang chạy như bay tới, hùng hùng hổ hổ như dời núi lấp biển! Mà không biết là ai vừa ra lệnh, hàng trăm hắc kỵ đang chạy như điên chợt đứng khựng lại, cách hai người khoảng hơn mười trượng.

"Tướng quân!" Cả trăm chiến sỹ đồng loạt hô to, khí thế rung chuyển cả đất trời.

Tô Đường nhìn đến ngây người, thật quá mạnh mẽ!!!

Đột nhiên, phía trước lại phát ra hiệu lệnh — "Đằng sau, quay!"

Xoạt một tiếng, cả trăm con chiến mã đồng loại quay ra sau, không có tiếng người, cũng chẳng có tiếng ngựa.

Nhìn cả đám mông ngựa tròn lẳn, Tô Đường lại trợn tròn mắt, bọn họ quay lưng về phía nàng làm gì chứ?

Tống Thế An như nghĩ ra điều gì, nói: "Khăn voan của nàng đâu?" Tân nương tử không thể để cho người ta nhìn thấy mặt mình được — tuy vừa rồi có lẽ nàng đã bị nhìn thấy, nhưng đến lúc vào thành, bọn họ nên chỉnh tề một chút thì hơn.

Tô Đường hiểu ra, nhưng cũng chỉ nhún vai: "Không biết rơi đâu nữa, chắc là trong xe ngựa."

Tống Thế An đen mặt, chẳng lẽ để cho người cả kinh thành vây quanh xem mặt tướng quân phu nhân sao? Quá mất mặt!

Ánh mắt Tô Đường sáng lên, nghĩ ngay ra một cách. Nàng nhấc váy, "roạt" một tiếng, xé váy lót đỏ thẫm bên trong, đang định chùm lên đầu, nhưng nhìn thấy cạnh bên xơ xác, liền gập lại rồi che mặt.

Vì thế — ở ngoài cửa thành, tân lang tân nương cùng cưỡi ngựa, mặt tân lang bình tĩnh, mặt tân nương được che lại, đội hắc kỵ dũng mãnh đứng thành hàng.

Tư thế oai hùng, hiên ngang! Vô cùng mới mẻ!

> Chiêu Hòa năm thứ mười, mùng sáu tháng chín, tướng quân cưới vợ, dùng hắc kỵ làm đội đón dâu, rung động khắp kinh thành.

—o0o—

Tác giả lảm nhảm:

Tô Đường bật áo bông: Nghe nói hình ảnh của chúng ta năm đó ở cửa thành nhìn rất hoành tráng?

Tướng quân đọc báo: Đại khái là vậy.

Tô Đường: Vì sao mọi người đều nói là rất ngạc nhiên?

Tướng quân: Bọn họ hiếm khi nhìn thấy nhiều ngựa như vậy.

Tô Đường: Lần sau kết hôn, thiếp muốn dùng tàu sân bay làm đội đón dâu!

Tướng quân: Lần sau?

Tô Đường: à, kiếp sau đi…

Tướng quân thầm suy nghĩ: Tàu sân bay là cái thứ quái quỷ gì? Chẳng lẽ còn mạnh mẽ, oai hùng hơn đội hắc kỵ của ta sao?

Chương 5: Động phòng hoa chúc sát vách

Sau một chặng đường sóng gió, dưới sự "hộ giá" của hắc kỵ, cuối cùng Tô Đường cũng có thể nhập đoàn với đội đưa dâu ban đầu, nàng bước vào xe ngựa, bắt đầu sửa sang lại.

Mũ phượng dính máu không thể nào đội tiếp được nữa, Tô Đường cuộn tóc lên, kẹp lại đơn giản, rồi phủ khăn hỉ lên trên. Hỉ phục vừa nhàu nhĩ vừa đầy bụi đất, có điều, giờ cũng không thể quá so đo được. Nhìn dáng vẻ nhếch nhác thảm hại của tiểu thư nhà mình, Hỉ Thước chỉ còn biết bĩu môi oán trách.

Trải qua sự kiện chấn động lòng người kia, Tô Đường cũng chẳng còn hơi sức đâu mà nghe cô ấy cằn nhằn, nghĩ lại tình huống vừa rồi, mặt nàng hơi nóng lên — vừa rồi, chính tên mặt lạnh kia bế nàng vào xe ngựa, cánh tay đó, thật mạnh mẽ!

Vào trong thành, phủ tướng quân chỉ còn cách đó không xa. Dọc đường đi, tiếng người ồn ào náo nhiệt lạ thường. Tô Đường cứ nghĩ kinh thành vốn luôn náo nhiệt như thế, không ngờ mấy người đó đều tới để xem tướng quân thành thân.

Qua một hồi lâu nữa, tiếng chiêng trống kèn sáo lại vang lên rộn rã, pháo cũng bắt đầu nổ đùng đùng, Hỉ Thước lén nhìn qua cửa sổ, quay đầu lại vui vẻ nói: "Tiểu thư, tới phủ tướng quân rồi! Cha, nhiều người quá!"

Đương nhiên Tô Đường không được nhìn thấy quang cảnh tân khách tới ăn mừng đông vui tấp nập đó, có điều, nhìn những đôi giầy san sát nhau trên mặt đất, nàng cũng có thể đoán ra đại khái

tình hình xung quanh thế nào. Nàng thầm nghĩ, Tống Thế An cũng là nhân vật lớn, e rằng lai lịch của tân khách cũng không đơn giản!

Tô Đường nghĩ cũng không sai, Tống Thế An là đại tướng nhất phẩm của nước Tụng, hơn nữa, vừa thắng trận trở về, khí thế đang mạnh, hôn sự này, lại do chính tay Hoàng thượng thúc đẩy, vì vậy, không cần biết là thật lòng hay có mục đích gì khác, thì từ các đại thần trong triều đến các quan nhỏ trong kinh thành đều tới đầy chặt các bàn tiệc, thậm chí ngay cả Lý thừa tướng xưa nay luôn đối địch cũng sai người đưa lễ vật tới.

Tuy Tô Đường bàn chuyện thành thân nhiều lần, nhưng thực sự đi tới bước bái thiên địa thì chỉ có một lần này đây, cho nên, khi nghe câu "phu thê giao bái", tự dưng nàng thấy không dám tin.

Chờ đến khi người chủ trì hô lớn "Lễ hoàn thành, đưa vào động phòng", Tô Đường lại bất giác thở phào một hơi — may quá, bát nước cổ hai mươi năm nàng đây, rốt cuộc cũng hắt đi được rồi.

Được đỡ vào tân phòng, ngồi trên giường cưới, Tô Đường vén khăn voan lên, thở phào nhẹ nhõm: "May quá, xong hết rồi." nói xong, nhìn thấy tay Tống Thế An đang giơ ra nửa chừng, nàng hơi ngạc nhiên, hỏi: "Huynh muốn làm gì vậy?"

Hỉ Thước đứng bên cạnh khóc không ra nước mắt, cúi đầu lí nhí như muỗi kêu: "Tiểu thư, phải để tướng quân vén khăn voan cho người chứ."

Tô Đường chợt hiểu ra, quay sang Tống Thế An chớp chớp mắt mấy cái, cười hỏi: "Trước mặt người ngoài diễn trò cũng được, nhưng bây giờ không có ai khác, bỏ qua nhé."

Thấy Tống Thế An vẫn lạnh mặt đứng đo, Tô Đường lại hỏi: "Không phải huynh thực sự muốn vén chứ? Chẳng lẽ huynh muốn tự vén thật á? Thôi được, để ta trùm lại là được rồi." Nói xong, nàng lại cầm chiếc khăn voan trùm lên đầu mình.

“Hừ.” Tống Thế An tức giận thu tay lại, phất tay áo rời đi — vừa rồi sao tay hắn lại ngu đến thế chứ, nhìn vẻ bỡn cợt trong mắt cô nàng kia… Hừ! Rõ ràng là nàng cố ý!

Người đi rồi, bên ngoài tân phòng, tiệc mừng đã bắt đầu, trong tân phòng lại yên tĩnh lại.

Tô Đường nhìn quanh bốn phía: “Phòng này rộng thật” nói xong, nàng bắt đầu cởi xiêm y.

Hỉ Thước hoảng hốt ngăn lại: “Tiểu thư, người định làm gì vậy?”

“Đi tắm chứ làm gì.” Tô Đường ngây thơ nói: “Đi cả một ngày, bẩn chết đi được, mệt chết đi được, ta muốn tắm rửa đi ngủ sớm một chút.”

“Ở? Nhưng hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của người mà?”

“Đêm động phòng thì chẳng lẽ không được phép tắm rửa, không được ngủ à? Mau lên, gọi người đưa nước tới cho ta.” Nói xong, Tô Đường đẩy cô ra khỏi phòng.

Hỉ Thước cứ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nói được gì, đành phải mơ mơ hồ hồ đi ra tìm người.

Chờ hạ nhân chuẩn bị tốt nước ấm, Tô Đường nằm dạng chân dạng tay hình chữ đại trên giường, ngủ được một giấc rồi. Quả thật là nàng quá mệt mỏi, bị đánh thức từ sáng sớm, sau đó lại lăn qua lăn lại tới trưa, rồi ngồi xe ngựa bị bắt cóc lại chạy như điên suốt chặng đường, ôi ôi, người nàng như muốn rã ra từng mảnh ấy.

Ngâm mình trong nước nóng, cảm giác thư giãn khiến Tô Đường thoải mái rên lên một tiếng.

Hỉ Thước vừa dội nước cho nàng, vừa hỏi nhỏ: “Vừa rồi kỳ lạ lắm,

em bảo họ đun nước ấm mang tới, họ có vẻ rất kinh ngạc."

Tô Đường thầm nghĩ, không kinh ngạc mới là lạ, làm gì có tân nương nhà ai vừa đưa vào tân phòng đã nhờ người đun nước tắm rửa chứ, chẳng rụt rè chút nào. Mà cái từ rụt rè này, thật ra chẳng có liên quan gì tới nàng, nàng cũng đâu định làm một người vợ hiền lương thục đức chứ. Cho nên, ừ, họ muốn nghĩ gì, cứ để họ nghĩ đi, dù sao, mấy người đó cũng đâu dám không nghe lời nàng, tốt xấu gì thì bây giờ nàng cũng là một tướng quân phu nhân danh chính ngôn thuận, không phải sao?

Hỉ Thước còn đang thao thao bất tuyệt khen phủ tướng quân rộng lớn cỡ nào, chợt phát hiện ra không có ai đáp lại lời mình nói nữa, vừa nhìn xuống đã thấy, tiểu thư nhà mình không biết ngủ từ lúc nào, trên miệng còn khẽ mỉm cười.

"Ôi, thế này sẽ cảm lạnh mất!" Hỉ Thước vội vàng kéo nàng lên.

Tô Đường đã mệt đến không còn biết gì nữa, để mặc Hỉ Thước lo liệu, trong lúc mơ màng, nàng cảm thấy có người đỡ mình ra khỏi thùng tắm, mơ mơ màng màng cảm thấy mình được lau khô, rồi lại thấy phiền vì Hỉ Thước quá ồn ào, liền kéo quần áo của mình, lăn lên giường, cuốn chăn lăn một vòng, rồi ngủ say sưa.

Hỉ Thước trợn tròn mắt, tiểu thư còn chưa mặc xiêm y chỉnh tề mà! Chờ tướng quân quay lại thì làm sao bây giờ? Bị nhìn thấy hết thì làm sao bây giờ?

Nhưng sau đó cô lại nghĩ, ừ, hình như động phòng hoa chúc phải cởi quần áo mà, như vậy tiểu thư nhất định sẽ bị tướng quân nhìn hết còn gì, thế thì, cứ để vậy đi!

Hỉ Thước băn khoăn tới băn khoăn lui, rốt cuộc cũng mặc kệ chẳng thèm băn khoăn nữa.

Còn Tô Đường, nàng ngủ thoải mái như vậy, vô tư như vậy, chẳng

qua là vì — không phải tên mặt lạnh kia đã nói sẽ không động phòng thật sao, như vậy đương nhiên cũng sẽ không ngủ cùng một giường, hơn nữa, không phải còn có Hỉ Thước trông chừng giùm nàng sao, nàng còn sợ gì chứ, cứ thoải mái mà ngủ thôi!

Vì vậy, khi Tống Thế An kết thúc tiệc mừng, đẩy cửa bước vào tân phòng, vòng qua bình phòng, cảnh tượng mà hắn nhìn thấy là — một người con gái xiêm y xộc xệch nửa che nửa hở, đang ôm chăn gấm ngủ say sưa.

Nhìn thấy bắp đùi trắng như tuyết thon dài lộ ra dưới ánh nến, hai bầu ngực tròn như ẩn như hiện dưới vạt áo, bụng dưới của Tống Thế An như căng lên, cảm giác miệng lưỡi khô khốc. Chắc là uống nhiều quá rồi, hắn thầm nghĩ vậy.

"A, tướng quân!" Hỉ Thước vừa thu dọn đồ đạc ở phòng trong, đi ra thấy Tống Thế An, liền sợ hãi nói: "Tiểu tiểu tiểu thư, người…" Hỉ Thước vừa muốn đánh thức tiểu thư, lại muốn giải thích giúp tiểu thư một chút, cuối cùng lại cuống cả lên, lúng túng bối rối, lắp bắp đứng ở đó.

Tống Thế An liếc nhìn cô ta một cái, nhíu mày, nha hoàn này cũng phiền phức y như tiểu thư của cô ta.

Tống Thế An hàng năm đều ở trên chiến trường chém giết, ánh mắt cực kỳ sắc bén, hơn nữa, bình thường mặt hắn đều lạnh như núi băng, nên quanh người cũng như phủ một luồng khí "người khác chớ lại gần". Hỉ Thước vốn đã e ngại với thân phận tướng quân của hắn, lại bị ánh mắt đó của hắn đảo qua khiến cô ấy sợ đến mức không dám nói năng gì nữa. Cô ấy nhận ra, hình như mình làm tướng quân mất hứng, nhưng lại không biết rốt cuộc mình đã làm sai chỗ nào. Đột nhiên, nhớ tới câu "đêm xuân đáng giá nghìn vàng", cô mới chợt hiểu — chắc chắn là tướng quân bực bội vì cô cản trở ngài ấy đây mà! Hu hu, cô ngốc quá đi mất.

Nghĩ vậy, cô vội vàng nói: "Nô tỳ lui trước ạ". Còn chưa nói xong,

người đã lùi ra đến cửa.

Tống Thế An cảm thấy người nóng nực vô cùng, đúng là hắn uống quá nhiều rồi, hôm nay vất vả như vậy cũng quá mệt mỏi, nên liền sai người mang nước vào tắm.

Ngâm mình trong nước nóng, cơ thể hắn thoải mái hơn nhiều, có điều, vì sao trong đầu hắn không ngừng xuất hiện thân hình duyên dáng của cô gái kia chứ? Vì sao người hắn càng lúc càng nóng như sắp cháy rụi thế này? Chờ đến khi tay hắn chạm phải cái vật cứng rắn đang dựng thẳng đứng kia, hắn mới giật mình, nhớ tới chén rượu mà Trịnh thái y đưa tới chúc, cùng với ánh mắt cười gian như trộm của lão, Tống Thế An mới hiểu ra, mình bị sập bẫy. Lửa dục vọng cùng với lửa giận bốc lên, gần như không thể kiểm soát nổi, cảm giác choáng váng hoa mắt ập tới, người hắn như muốn bùng nổ vậy!

Tống Thế An tắm rửa qua loa cho xong, khoác xiêm y bước ra ngoài. Hắn vốn định đi thư phòng ngủ tạm một đêm, ai ngờ, vừa đến bên bình phong, một tiếng ngân nga lại phát ra từ trên giường — "Hỉ Thước, khát quá ~~"

Giọng nói mềm mại, yểu điệu này khiến xương cốt Tống Thế An như muốn tan ra, nhưng cái thứ gì đó kia thì lại càng cứng rắn hơn, còn nảy lên vài cái nữa. Tống Thế An muốn chạy trốn, nhưng lại không chịu đựng nổi tiếng gọi yêu kiều của Tô Đường, lại nghe bên ngoài có tiếng bước chân, hắn đành phải cố gắng kìm nén, rót nước đi tới bên giường.

"Uống nước." Cổ họng hắn khàn đi như bị lửa thiêu.

Tô Đường ngoan ngoãn nghiêng người, vươn dài đầu ra tìm kiếm, nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền, dáng vẻ đầy mơ màng.

Nhìn điệu bộ này của nàng, Tống Thế An biết ngay nàng đang chờ người ta mớm nước cho, về lý trí, hắn cũng hơi khó chịu, nhưng lúc

này, lý trí của hắn đã bị tằm ăn sạch rồi còn đâu, vì thế, hắn cũng không để ý nhiều, cầm cốc nước đưa tới bên miệng nàng. Nhưng một đại tướng quân như hắn làm sao biết cách hầu người ta uống nước chứ, làm thế nào cũng không đút cho nàng được, mà Tô Đường vì chờ quá lâu, lại khát, nên bắt đầu hừ giọng bất mãn. Tống Thế An nhức đầu không chịu nổi, giữa lúc váng vất cũng bất chợt nhận ra, là tư thế không ổn lắm, nên mới đỡ Tô Đường dậy, để nàng ngửa đầu ra sau, rồi lại nhẹ đổ nước vào miệng nàng.

Tô Đường cực kỳ khát, uống ừng ực, nhưng Tống Thế An cũng đổ nhanh quá, nên nước không uống kịp tràn qua khóe môi. Tống Thế An đặt cốc nước xuống, đưa tay ra lau sạch, xóa dấu vết nước chảy đi, nhưng khi ngón tay chạm vào đôi môi mềm mại kia, tim hắn như cứng lại, sau đó lại nhảy lên bình bịch, không ngừng đập mạnh y như tiếng trống trận. Thời khắc này, dưới ánh nến đỏ lay động, gương mặt nàng nhìn xinh đẹp động lòng người đến lạ kỳ.

Tô Đường uống nước xong, cảm thấy thỏa mãn, liền nghiêng đầu ngủ tiếp, hình như nàng cảm thấy gối đầu không thoải mái lắm, lại khẽ cọ qua cọ lại.

Nhìn người con gái đang dựa vào lòng mình, ngửi mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ người nàng, Tống Thế An nuốt nước miếng, hình như hắn cũng hơi khát thì phải. Lúc này, đầu óc hắn đã không còn tỉnh táo nữa, khuôn mặt ửng hồng, hai mắt nheo lại, nghĩ mình khát nước, nên lần tìm nguồn nước theo bản năng.

Vết nước bên môi cô gái còn chưa lau khô, Tống Thế An liền nâng mặt nàng lên, hôn xuống môi nàng, nhẹ nhàng mút vào từng chút, từng chút một. Nước chảy xuống dưới, hắn cũng thuận đường đi theo, vừa hôn vừa mút, xuống cằm, cổ rồi tới trước ngực.

Quần áo của Tô Đường được làm từ tơ lụa, dính chút nước liền dán chặt vào người, sắc xuân lộ rõ. Tống Thế An chán ghét lớp quần áo mỏng manh kia cản đường hắn, ngón tay hơi nhấc lên, để nó chảy từ trên vai xuống, nửa người của Tô Đường để lộ hoàn toàn trước

mắt Tống Thế An. Hai vai rất tròn, xương quai xanh tinh xảo, còn có hai bầu ngực mềm mại, tròn đầy, mịn màng kia nữa, thật vô cùng đáng yêu. Mắt Tống Thế An như bốc lửa, hắn nhẹ nhàng đặt Tô Đường xuống, cởi quần áo trên người mình ra — hắn nóng quá, nóng đến không chịu nổi — sau đó, hắn lại nhào tới, bắt đầu từ cái cổ trắng nõn thon dài kia, kéo xuống xương quai xanh, tay hắn cũng không hề lười biếng, nhẹ nhàng vỗ về cái mềm mại đó, xoa nắn, vuốt ve, chơi đùa, rồi lại vẽ vòng tròn trên hai đỉnh trân châu màu hồng phấn — lúc này, hắn đã quên mất cơn khát của mình, lửa dục vọng thiêu đốt, hắn chỉ muốn khắc cả người con gái đang nằm dưới thân hắn đây vào trong thân thể mình thôi…

Khi thứ cứng rắn dựng thẳng kia chạm vào giữa hai chân nàng, Tống Thế An run rẩy cả người, vô cùng thoải mái, nhưng không đủ… vẫn không đủ…

Chương 6: Đường hoa mấy độ người qua...

Tô Đường đang mơ mơ màng màng ngủ, đột nhiên cảm thấy cơ thể mình ngưa ngứa, hình như bị cái gì đó liếm. Nàng mệt đến không nhúc nhích nổi, đành cố gắng hé mắt nhìn. Khi nàng nhìn thấy một cái đầu đang quậy phá trên ngực mình, nàng chợt tỉnh táo hẳn, hai mắt trợn tròn lên.

A! Người đàn ông này là ai? Sao lại trần truồng?!

A! Sao ta cũng trần truồng thế này?

Sao lại thế này?

Tô Đường sợ đến mức có ba hồn thì lạc luôn bảy phách, vung tay muốn đẩy người kia ra, vừa đẩy vừa mắng: "Ngươi là ai? Ngươi định làm gì? Cút ngay cho ta!"

Nhưng nàng làm sao đẩy người ta ra nổi. Khi người nọ ngẩng đầu lộ mặt, Tô Đường lại ngẩn ra, quên cả đẩy. Người trước mặt nàng, tóc xõa xuống hai vai, hai mắt mơ màng, gương mặt tuấn tú ửng hồng lên… Ngẩn ra một chút, nàng lại chợt giật mình, kinh hãi, hắn là Tống Thế An mà! Tên sắc lang này là Tống Thế An mà!!!

"Huynh làm gì vậy, buông ra, buông ra, không phải huynh đã nói sẽ không động phòng với ta sao? Huynh là đồ khốn kiếp, sắc lang!!!…" Tô Đường càng giãy mạnh hơn, mắng cũng ghê gớm hơn.

Nhưng Tống Thế An chỉ nhướng mày, sau đó hai chân dùng sức, kẹp hai cái đùi đang đá loạn lên lại, sau đó đưa một tay, đẩy hai bàn tay

đang làm loạn ra, khóa lại ở sau lưng hắn, rồi tiến tới, dùng miệng mình bịt cái miệng đang ồn ào chết người kia lại.

"A … a…" Toàn thân Tô Đường bị chế ngự, không thể cử động được, chỉ có thể mở to hai mắt…

Tống Thế An lại thấy khát, mút hai phiến môi non mềm đó cũng không đủ, lại đưa lưỡi vào, muốn mút lấy càng nhiều nước càng tốt. Ngọt lắm, thơm lắm, có thể thỏa mãn cơn khát của hắn…

Đầu óc Tô Đường hoàn toàn trống rỗng, tứ chi cứng ngắc, để mặc người kia quấn quít lấy môi lưỡi mình. Người bị hắn đè nặng, bộ ngực trần dính sát vào lồng ngực nóng bỏng của hắn, hô hấp càng trở nên khó khăn hơn. Khi cảm nhận được một bàn tay ấm áp chậm rãi vuốt dọc sống lưng nàng xuống, nàng suýt nữa còn quên hít thở. Từng ngọn lửa nhỏ nhen nhóm cháy, giống như bị Tống Thế An lây sang, cơ thể của nàng cũng bắt đầu cháy rực.

Xuống đến mông nàng, tay Tống Thế An chợt dừng lại, không đi xuống tiếp, mà vòng qua thắt lưng lên phía trước. Khi bàn tay kia chạm vào hông nàng, Tô Đường hơi ưỡn lưng, run rẩy không ngừng.

Môi vẫn quấn quít, không xa không rời, tay lại phủ lên bầu ngực mềm mại ấy, xoa nhè nhẹ đã không còn đủ nữa, Tống Thế An mạnh mẽ dày vò, còn không quên kích thích hai viên trân châu đã sớm cứng rắn đến kỳ lạ kia.

Tô Đường nhắm mắt, nhíu mày, dáng vẻ như rất khổ sở.

A, ngứa, ngứa quá…

Người ở bên trên người nàng như có cảm ứng, buông hai phiến môi non mềm ra, bắt đầu đi xuống dưới — lại sợ nàng làm ồn, liền đưa tay che miệng nàng lại.

Tô Đường muốn há miệng cắn mạnh vào cái tay kia, nhưng kia

chính hai bầu ngực của mình bị ngậm mút, nàng suýt nữa cắn trúng vào đầu lưỡi mình. Nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, nàng hơi sững lại, rồi mặt liền đỏ như lửa, sau đó, lục phủ ngũ tạng, tứ chi bách hài (trăm xương cốt trong người) như bị lửa thiêu, từng luồng nhiệt nóng bỏng thiêu đốt nàng, cũng có một luồng nhiệt tỏa ra từ bụng dưới, lan xuống tới đầu ngón tay ngón chân khiến người nàng hoàn toàn mềm nhũn như hóa thành nước vậy.

"A ~~~" tiếng rên rỉ mất hồn bật ra từ khóe môi, mắt Tô Đường dần trở nên mơ màng.

Nghe thấy tiếng ngân nga kia, máu trong người Tống Thế An như sôi trào, môi vừa cắn vừa mút, tay cũng buông miệng nàng ra, đi dần xuống dưới. Chờ đến khi tìm được nơi ướt át kia, hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc, ấn, day, người Tô Đường càng run rẩy mạnh hơn, mà thứ ở thân dưới của Tống Thế An cũng càng ngang nhiên ngẩng cao hơn nữa.

Trong lúc ý loạn tình mê, Tô Đường vẫn ý thức được sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì, trong lòng nàng cảm thấy rất căng thẳng và khng cự, nhưng cơ thể lại mềm mại vô lực, vì thế, chỉ có thể khép hai chân lại, tay chống đỡ lung tung.

Cuối cùng, Tống Thế An cũng không thể nhịn thêm được nữa, hắn vội vàng muốn tìm nơi để phát tiết, mà nơi đó, hắn đã tìm thấy rồi, sao có thể buông tha? Vì vậy, hắn ngẩng đầu hôn lên đôi môi mềm mại kia, ngăn chặn tất cả những lời nàng muốn nói, lại dùng cánh tay trói buộc người con gái ấy, dùng chân nhẹ tách hai chân đang kẹp chặt của nàng ra, sau đó, đỡ cái thứ cứng như sắt đó, hiên ngang đâm thẳng vào con đường hoa đã ẩm ướt từ lâu…

"A ~~~" Tô Đường nhíu mày, phát ra tiếng nức nở đau đớn.

Cơn đau do bị xé rách khiến nàng tỉnh táo lại, cơ thể cũng giãy dụa muốn thoát ra. Đau… đau quá… nước mắt trào ra hai bên khóe mắt nàng. Nàng vặn vẹo thắt lưng, muốn đẩy thứ vũ khí sắc bén vừa xé

rách cơ thể nàng ra ngoài, nhưng nàng lại không ngờ, vì nàng vặn vẹo, mà thứ vũ khí sắc bén rất lớn kia lại càng đi vào thuận lợi hơn.

Từng tấc từng tấc một, vô cùng mất hồn.

Chờ đến khi đã vào hết, Tống Thế An phát ra tiếng hừ nhẹ đầy thỏa mãn, rồi bắt đầu đâm ngang đâm dọc theo bản năng. Hắn đã kìm nén lâu lắm rồi, đã cố chịu đựng lâu lắm rồi, nếu không phát tiết, có khi hắn điên mất!

Vũ khí sắc bén cứng ngắc của hắn chạm vào nơi non mềm ở tận sâu bên trong, làm dấy lên từng cơn run rẩy của hắn. Bên trong của nàng ôm chặt lấy cái to lớn của hắn, mút mạnh vào, khiến cho hắn cảm nhận được từng đợt sóng lớn mãnh liệt cuồn cuộn dâng lên.

A~~~ quá sung sướng! Quá thoải mái!

—bamholyland.com—

Tống Thế An ôm lấy vòng eo nhỏ của cô gái, ra vào, rong ruổi, mà nước mắt của Tô Đường thì không ngừng rơi xuống, nàng sắp sợ chết đi rồi, sắp đau chết mất thôi!

Đau vì thân mình bị xé rách, đau vì thân mình bị xuyên thấu, đau vì cơ thể bị xoa nắn mạnh mẽ, thậm chí đến cuối cùng, hắn còn như mang theo lửa giận, vừa gặm vừa cắn mút trên hai bầu ngực của nàng. Tô Đường nghĩ, Tống Thế An điên rồi, nếu không, sao hắn lại độc đoán, dã man như vậy với nàng chứ?

Tô Đường sắp khóc chết đi rồi!

Lúc này, lưng Tống Thế An đột nhiên cứng lại, phát ra một tiếng rên khàn khàn, Tô Đường cảm thấy như có một luồng nhiệt phun vào trong cơ thể mình, mạnh mẽ, nóng bỏng, từng chút, từng chút một. Cũng không biết chúng định bắn tới tận nơi nào. Nàng run người, nhưng lại cảm thấy hơi thoải mái. Khi luồng nhiệt kia dừng lại, cái

thứ rất lớn đó cũng như từ từ nhỏ dần đi. Hai mắt Tô Đường đẫm lệ, nàng nghĩ cơn đau đớn cũng qua rồi.

Chỉ là, nàng mừng hơi sớm.

Ngay khi suy nghĩ trong đầu nàng còn chưa kịp mất đi, thì nàng đã cảm nhận được cái thứ vẫn còn trong cơ thể nàng kia dường như lại lớn lên, hơn nữa, còn có vẻ cứng rắn, hiên ngang hơn cả vừa rồi. Người đàn ông nằm sấp trên người nàng, sau khi thở hổn hển một hồi, lại bắt đầu động thắt lưng, mạnh mẽ vận động theo quy luật, chẳng những thế, còn mãnh liệt mãnh liệt hơn bao giờ hết…

…

Cơ thể Tô Đường bị đẩy nên không ngừng lên xuống, hai nơi mềm mại trước ngực cũng không ngừng lay động trong không trung. Nàng cắn môi, từ từ nhắm mắt lại, suy nghĩ cũng trở nên mơ hồ. Cơn đau tê người dần dần tan biến, dưới sự va chạm của hắn, nàng bắt đầu cảm nhận được cảm giác thoải mái, mà cảm giác thoải mái này càng ngày càng lớn càng ngày càng mãnh liệt, đến mức khiến cả tay chân nàng đều không còn sức lực, hoa mắt, mơ màng, nước mắt lại thi nhau rơi xuống. Trên con đường hoa ướt đẫm nước, khiến cho hắn càng ra vào thuận tiện hơn, nàng không còn đau như lúc đầu nữa, ngược lại còn càng ngày càng cảm thấy vui sướng.

Nhưng dù sao cơ thể mềm mại non tơ của nàng cũng mới nếm thử mùi vị hoan ái lần đầu, Tống Thế An lại sát phạt không hề thương tiếc, nên cảm giác thoải mái cũng rất ngắn ngủi, sau hai lần phát tiết, cuối cùng đã không còn thích thú nổi nữa. Nhưng người đàn ông kia lại chẳng hề có dấu hiệu dừng lại, cứ giữ lấy hông nàng, không ngừng xông pha. Tô Đường lại cảm thấy đau, lại muốn kiềm chế người này lại…

"Nhẹ… nhẹ chút… a…" Từ đầu đến giờ, nàng luôn cắn môi chịu đựng, bây giờ rốt cuộc cũng mở miệng, giọng nói lại mềm mại như nước, tình cảm, quyến rũ đến không ngờ.

Tuy Tống Thế An đã phát tiết hai lần, tuy cũng không đủ tỉnh táo, nhưng đầu óc hắn cũng đã dần minh mẫn hơn, vì thế, khi nghe thấy tiếng van nài đầy du dương đó, hắn lại cảm thấy tim mình như bị nàng trêu chọc, cũng cảm thấy thương xót hơn, liền chậm lại một chút. Thắt lưng nhẹ nhàng đưa đẩy, "vũ khí" chậm rãi ra vào, mà miệng cũng phủ lên đôi môi vô cùng quyến rũ kia.

Có điều, mạnh mẽ dùng sức có một cảm giác khác, chầm chậm trải nghiệm lại có một cảm giác khác, Tô Đường không thể chịu nổi một bên là cảm xúc mãnh liệt, một cái lại chậm rãi, sâu xa này…

Hương thơm lan tỏa, màn lụa nhẹ bay, uyên ương trong rèm, xuân sắc tràn ngập. Lúc này, quần áo không còn mặc, hai làn tóc quấn vào nhau, hai cơ thể như hòa làm một. Kìa đỉnh núi trùng trùng điệp điệp, kìa đường hoa mấy độ người qua, lâm lâm li li mưa rơi xuống, tựa mùa xuân vừa chợt ghé qua… (Khả năng biên thơ có hạn, mong cả nhà lượng thứ – Mẹ Cherry)

Ở bên này, nến đỏ đã đốt hết, trong thâm cung tiếng nói chuyện lại khe khẽ vang lên.

"Tiểu Trịnh, ông xác định là tiểu Tống uống hết ly rượu đó chứ?" Trong màn lụa vàng sáng, một cái đầu lộ ra, khuôn mặt thanh tú, sáng sửa, ánh mắt đen trắng rõ ràng lộ rõ vẻ giảo hoạt.

Thái y Trịnh Lương đã gần sáu mươi tuổi nghe thấy tiếng gọi "tiểu Trịnh", khóe miệng ông co rút lên theo thói quen, nhưng vẫn kính cẩn cúi đầu đáp: "Hồi Hoàng thượng, cựu thần nhìn thấy tận mắt ạ."

"Vậy ông khẳng định dược đó có tác dụng chứ?" Hoàng đế hỏi đầy hứng thú.

"Chắc chắn có tác dụng." Ngoài miệng thì đáp vậy, nhưng trong lòng Trịnh Lương đau như chảy máu, ông đường đường là đệ nhất thái y đương triều, mà phải dành cả một tháng nghiên cứu chế ra xuân

dược mạnh nhất là thế nào chứ?

Hoàng đế nghi hoặc nhìn ông: "Ông thử rồi à?"

Khóe miệng Trịnh Lương càng co rút mạnh hơn: "Cựu thần cho ngựa thử rồi ạ."

"Hừ, tiểu Tống có phải là ngựa đâu." Hoàng đế bất mãn lầm bầm: "Ôi, mẫu hậu không cho trẫm tới dự tiệc cưới của tiểu Tống, vì thế cũng không đi xem người ta động phòng được, ngồi trong này cũng chẳng nghe được gì, ôi, cuộc đời chẳng có gì thú vị cả!"

"…" Trịnh Lương quyết định nghiền nát mấy lời này của Hoàng thượng ở trong bụng.

Hoàng đế lắc lư đầu: "Trẫm chỉ muốn biết, liệu có phải tiểu Tống bị bệnh gì không tiện nói hay không? Trẫm ban cho hắn bốn mỹ nhân, mà hắn còn không chạm vào… Ôi, từ trước tới giờ, trẫm luôn là đấng minh quân yêu dân như con, huống gì là đối với tiểu Tống chứ…" Nói xong, lại như nhớ ra gì đó, hắn ngẩng đầu, nhìn Trịnh thái y nói: "Tiểu Tống không thành hôn, không sinh bảo bảo, nên chẳng vướng bận gì chỉ một lòng muốn đi đánh giặc. Trẫm chỉ mong hắn thành thân xong mau chóng sinh bảo bảo, sau đó sẽ không liên tiếp dâng hết tấu này hết sớ khác ép trẫm cho đi đánh giặc nữa… Hòa bình thật là tốt… Lần vừa rồi, hắn đánh đến mức cạn sạch cả quốc khố nước Tụng của ta rồi… Nghèo đến mức ông đây muốn xây một hành cung mà còn không có bạc! Hừ!… Ôi, tiểu Tống à, ngươi nhất định phải thấu hiểu cho nỗi lòng của trẫm…"

Nhìn tiểu Hoàng đế nhíu mày ưu sầu, lại nghe ngài ấy thở vắn than dài mà Trịnh Lương hết cả hồn, vừa vừa vừa rồi hình như ông nghe thấy chuyện gì đó không nên nghe rồi…

Thì ra Hoàng thượng tâm tâm niệm niệm muốn tứ hôn cho Tống tướng quân, lại bỏ thuốc cho hắn là vì không muốn hắn đòi đi đánh giặc à?!

“A, tiểu Trịnh, sao ông vẫn còn đứng đây?” tiểu Hoàng đế hồi hồn, nghi hoặc hỏi.

Khóe miệng Trịnh Lương lại co rút, vội vàng lui ra.

Sau lưng ông, tiếng nói đầy quan tâm của tiểu Hoàng đế vẫn còn vang vọng: “Tiểu Trịnh, ông cũng bớt chút thời gian tự chữa bệnh cho mình đi, mỗi lần nhìn thấy miệng ông co rút như vậy, trẫm lại thấy rất khó coi…”

…

Khoái cảm như một cơn thủy triều ập tới khiến Tô Đường ngất xỉu rồi ngủ đến mơ màng. Lúc tỉnh lại, nến đỏ đã đốt hết, bên ngoài dần sáng.

Nàng cảm thấy toàn thân vừa đau vừa ê ẩm, như sắp tan ra, lại như vừa bị nghiền qua nghiền lại, mệt đến mức không cả dựng nổi một đầu ngón tay. Thấy trên người mình vẫn có gì đó nằm sấp bên trên, nàng cố gắng nhấc mí mắt lên, nhìn thấy mình đang trần truồng, mà một người đàn ông vẫn còn đang gục vào ngực mình ngủ say sưa. Cảm nhận được vật thể lạ lấp đầy thân thể mình, Tô Đường đột nhiên nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra đêm qua, tim nàng như nhảy lên, mặt đỏ hồng, người nóng như bánh bao vừa hấp xong — còn là một cái bánh bao có chấm đỏ, rất nhiều dấu ấn màu đỏ!!!

Tô Đường muốn đẩy Tống Thế An ra, nhưng người nàng uể oải không có chút lực nào, tay nhũn cả ra, đẩy một lúc lâu, trừ việc nàng mệt mỏi thở hồng hộc, thì không thấy hắn mảy may nhúc nhích tí nào, sau đó, Tô Đường không dám cử động nữa, vì nàng phát hiện — vật thể lạ kia lại to lên!!!

***

Tác giả lảm nhảm:

Tô Đường: Có phải chàng là xử nam không?

Mặt lạnh: … Không phải.

Tô Đường: Bảo sao mà kỹ thuật của chàng lại tốt như thế.

Mặt lạnh: Đó là trời phú thôi.

Tô Đường: Tức là chàng thừa nhận mình là xử nam sao?

Mặt lạnh: Mặt trời hôm nay đẹp thật.

Tô Đường: Xin người, bây giờ là buổi tối mà.

Chương 7: Heo mẹ đâm cải trắng thôi mà!

Tống Thế An cũng ngủ rất say sưa, không biết trời đất là gì, nhưng trong lúc mơ màng, hắn vẫn cảm thấy dưới người mình có cái gì đó đang động đậy, uốn uốn éo éo, cọ cọ xát xát vào bụng hắn, sau đó, hắn lại bắt đầu có cảm giác… Cái vật gì gì đó kia lại bắt đầu hiên ngang ngẩng đầu, lúc này không biết đang bị thứ gì đó ôm lấy, cực kỳ thoải mái, Tống Thế An tiếp tục ra vào theo bản năng.

Tay chân Tô Đường như cứng lại, đúng là khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ làm cả đêm mà hắn vẫn không biết mệt sao?

Đương nhiên Tống Thế An không mệt rồi, chưa nói đến chuyện hàng năm hắn chinh chiến nơi sa trường, nên thân thể tráng kiện, kiên cường, mà chỉ riêng "xuân nhưỡng cực phẩm" do Trịnh thái y điều chế kia, cũng đã đủ khiến dục vọng trong người hắn dâng lên mãnh liệt, thiêu đốt tới vài lần rồi. Vì thế, dù đã chiến đấu hăng say suốt một đêm, nhưng sau khi ngủ một giấc no say, hắn lại trở thành một người đàn ông sinh khí dồi dào như rồng như hổ, có thể đại chiến ba trăm hiệp không nghỉ!

Nhưng Tô Đường không chịu nổi!!! Cảm giác tê liệt đó lại xuất hiện, nơi đó rất khô, sắp bị hắn đâm đến hỏng đi rồi! Vì vậy, nàng hét to một tiếng: "Tống Thế An, huynh có thôi đi không hả?"

Rốt cuộc Tống Thế An cũng tỉnh lại, hắn hé mở đôi mắt nhập nhèm vẫn còn đang ngái ngủ, nhìn thấy ngay Tô Đường đang nằm bên dưới trợn mắt nhìn mình, ngay sau đó, hắn cũng hiểu ngay ra cái "gì đó" đang ôm lấy cái đồ chơi của mình kia rốt cuộc là cái gì! Hắn đột ngột rút ra, lật người tránh ra, giữ khoảng cách với Tô Đường. Tiếp

theo, hắn nói một câu khiến Tô Đường ôm hận cả đời —

"Có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Có chuyện gì xảy ra à?" Tô Đường phát hỏa trong nháy mắt, chợt cảm thấy cơ thể hơi lạnh lạnh, mới nhận ra thân thể trần truồng của mình đang lộ ra ngoài, vội kéo chăn gấm ở bên cạnh, choàng lên người, nhưng thứ gì đang không ngừng chảy ra ở bên dưới thế? Tô Đường cũng không rảnh rỗi mà quan tâm đến nó, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang đầy vẻ nghi hoặc của Tống Thế An mắng: "Huynh còn không biết xấu hổ mà hỏi đã xảy ra chuyện gì à? Ta còn chưa hỏi huynh rốt cuộc xảy ra chuyện gì đâu! Không phải huynh đã hứa với ta tất cả mọi thứ đều là giả sao? Sao huynh còn… còn… còn…" Những lời tiếp theo, Tô Đường không thể nói được nữa.

Tuy Tống Thế An không nhớ được rõ ràng từng chi tiết, nhưng ít nhiều cũng biết tối qua đã xảy ra chuyện gì, vì thế, sắc mặt hắn cũng trở nên mất tự nhiên — nói thế thì, hình như hắn đã thực sự cưỡng bức cô gái này rồi sao?

Hả?! Hai từ vừa xuất hiện trong đầu Tống Thế An khiến hắn sợ hết hồn, sắc mặt càng lúng túng hơn.

"Xin lỗi nàng!" Mặt hắn không còn nghiêm nghị nữa, hơi ngượng ngùng.

Tô Đường ngẩn người, hắn hắn hắn… hắn xin lỗi sao? Mặt lạnh mà cũng biết xin lỗi á?! Tuy rằng hắn quả thật nên xin lỗi vì việc này, à không, xin lỗi cũng vô dụng, nhưng tên mặt lạnh này mà lại có thể xin lỗi vì chuyện đó thì quá hoang đường!

Thấy Tô Đường ngồi mãi không nói gì, Tống Thế An đành phải nói: "Đêm qua ta bị bỏ thuốc."

Miệng Tô Đường càng há to hơn: "Bỏ thuốc á?! Thuốc gì?! Ai bỏ?"

Sắc mặt Tống Thế An càng trầm xuống: "Xuân dược. Là Hoàng thượng."

Tô Đường ngậm miệng lại, sau đó lại nói một câu khiến Tống Thế An ôm hận cả một đời: "Thảo nào mà huynh có thể bận bịu suốt cả đêm…"

Thảo nào mà huynh có thể bận bịu suốt cả đêm…

Thảo nào…

Tống Thế An ngẩng đầu lên, nhìn cô nàng đang quấn chăn kín người như cái bánh chưng kia, ánh mắt hắn sắc bén như đao, nhưng khi nhìn thấy mấy điểm đỏ đỏ trên cổ nàng bị lộ ra, thì hắn lại nhanh chóng thu hết đao kiếm lại, nuốt lửa giận xuống, nói: "Nàng yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng."

Nghe hắn nói vậy, Tô Đường trợn trừng hai mắt: "Huynh, huynh muốn chịu trách nhiệm thế nào?"

Tống Thế An lườm nàng một cái, lạnh lùng nói: "Ta sẽ không bỏ nàng."

"Không được!" Tô Đường thẳng thắn gạt bỏ.

Tống Thế An nhíu mày, ánh mắt càng sắc bén hơn — rốt cuộc là cô nàng này định làm gì mà luôn toàn tâm toàn ý mong bị bỏ chứ?

Trong lúc Tống Thế An nghĩ về vấn đề này, thì Tô Đường lại đang nghĩ, đúng vậy, vì sao lại không được? Hai chữ "không được" thốt ra theo bản năng, nhưng lý do là gì?

Nàng nhìn về phía hắn, từ từ lấy lại tinh thần, trợn trừng hai mắt, hếch cằm lên nói: "Đừng có nghĩ ta gả cho huynh tức là phúc tu luyện tám đời của tổ tiên nhà ta, huynh xem, ánh mắt của huynh thế kia là sao hả? Cứ như không bỏ ta thì thiệt thòi lắm vậy! Hừ!

Giấy từ hôn này, huynh nhất định phải viết! Ta không thèm sống với mặt lạnh nhà huynh cả đời đâu! Phải sống với huynh cả đời, chỉ e tuổi thọ vốn đang dài một trăm năm của ta, tổn thất mất quá nửa mất!"

Ánh mắt Tống Thế An đã lạnh như sông băng ngàn năm rồi, có điều, dáng vẻ sống chết không chịu cúi đầu này của Tô Đường khiến hắn hơi hiếu kỳ. Trinh tiết của con gái nặng như vậy, chẳng lẽ nàng không để ý sao? Trong sạch mà bị bỏ còn có thể gả được cho người tử tế khác, nhưng đã mất rồi, nàng làm sao còn đường đi chứ?

Tống Thế An vẫn đang ngẫm nghĩ, Tô Đường lại nói tiếp.

Nàng vừa nghịch nghịch tóc, làm ra vẻ không có gì quan trọng: "Tối hôm qua, coi như chưa xảy ra chuyện gì hết."

Tống Thế An nheo hai mắt lại.

Sau đó, Tô Đường lại giòn giòn giã giã tung ra câu nói thứ hai khiến hắn phải ôm hận cả đời: "Cứ coi như ta là cây cải trắng, bị heo mẹ húc là được rồi."

Bị heo mẹ húc…

Bị… heo mẹ… húc…

Tống Thế An hoàn toàn sụp đổ, mặt xanh lét, tung chăn xuống giường, to giọng hô lên với bên ngoài: "Người đâu, mang nước vào!"

Hắn còn tiếp tục nói chuyện với cô nàng này nữa thì hắn đúng là heo!

Heo… bị heo mẹ húc… heo…

Những từ chết tiệt này cứ không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu khiến Tống Thế An át điên!

Nhìn Tống Thế An mặt sa sầm khoác áo đi vào phòng trong, Tô Đường quên cả chớp mắt — cái lưng thẳng tắp kia, bắp chân thon dài kia, cái mông rắn chắc ấy… dáng hắn đẹp thật…

Tô Đường nuốt nước miếng, sau đó vỗ mạnh vào đầu mình — điên rồi à? Nàng lại đi nảy lòng xuân với cái thằng cha này sao!!!

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, lại nhìn cơ thể nhớp nháp của mình, Tô Đường cũng nghĩ mình phải tắm rửa qua một chút, nhưng vừa cử động, thứ gì đó ở bên dưới càng chảy mạnh hơn. Nàng vén chăn lên nhìn, phần ga giường ở dưới mông ướt sũng, trên tấm khăn gấm trắng tinh kia, còn lộ ra một vài vết máu đỏ như đóa mai hồng.

Hình ảnh đêm qua lại tái hiện trước mắt khiến Tô Đường cảm thấy toàn thân khô nóng. Nàng vội vàng kéo quần áo bên cạnh phủ thêm lên người rồi mới bước xuống giường, nhưng chân lại vừa nhũn vừa run rẩy, chạm xuống đất là thấy đau muốn chết luôn.

Tô Đường vịn vào thành giường, khó chịu đến mặt mũi méo mó cả.

Lúc này, Tống Thế An đã rửa mặt xong bước ra, nhìn thấy bộ dạng kỳ quái của Tô Đường, mặt hắn cau lại.

Tô Đường thấy thế, lửa bốc lên ngùn ngụt: "Nhìn cái gì mà nhìn, không phải tại huynh húc sao!"

Tống Thế An lập tức nghĩ tới hai chữ chết tiệt kia, hắn bước nhanh vài bước đến, bế bổng nàng lên đi thẳng vào phòng trong. Sau đó chỉ nghe thấy "ùm" một tiếng, cả người Tô Đường còn mặc nguyên y phục bị hắn ném vào trong thùng tắm.

"Tống Thế An, huynh là đồ khốn kiếp!" Tô Đường uống một ngụm nước to, tức giận quát ầm lên.

Tống Thế An không thèm để ý, đi thẳng ra ngoài, hai nha hoàn hầu

hạ tắm rửa đứng bên cạnh cũng trợn tròn mắt nhìn người đang cực kỳ thảm hại trong thùng tắm — tướng quân phu nhân!

… rất mạnh mẽ, rất thô bạo!

Chờ Tô Đường tắm rửa xong, thì thời gian cũng đã trôi qua lâu lắm rồi. Cng không trách nàng được, cả người đau nhức không có tí sức lực nào, nàng lại không muốn để cho hai nha hoàn không quen biết này tắm rửa cho nàng, mà Hỉ Thước lại không biết chạy đâu mất rồi.

Không cho tắm hộ, nhưng không thể không dìu được, chân nàng ấy mà, đi hai bước cũng loạng choạng, phía dưới lại vừa nóng vừa tê buốt đau đớn. Tô Đường nhíu mày, cắn răng, cố gắng chịu đựng cơn đau, phẩy tay, ưỡn ngực, trên mặt vẫn phải nở nụ cười đoan trang, đúng là làm khó chết nàng luôn. Có điều, ai bảo nàng là tướng quân phu nhân chứ, tuy một tháng sau sẽ không phải nữa, nhưng lúc còn "đương chức" thì vẫn phải làm cho ra dáng một chút chứ.

Hai tiểu nha hoàn vẫn còn chưa biết tính tình của vị tân phu nhân này thế nào, vừa rồi nhìn thấy nàng mắng chửi tướng quân như vậy, mà tướng quân cũng chỉ tức giận bỏ đi chứ không làm gì cả. Vì thế, hai cô vốn đã kính cẩn, giờ lại còn cẩn thận hơn gấp mấy lần — đến tướng quân mà nàng còn dám mắng, thì hạ nhân các cô còn chưa biết sẽ thế nào đây.

"Phu phu phu phu phu nhân, hôm nay ngài mặc mặc mặc mặc quần áo gì ạ?" Một nha hoàn tên Thược Dược lắp bắp hỏi.

Nghe cô ấy nói, Tô Đường chợt dừng bước, quay lại nhìn nha hoàn có đôi mắt tròn xoe kia, nhíu mày hỏi lại: "Em… nói lắp à?"

"Không không không không không ạ…" Thược Dược cuống quít lắc đầu, nhưng lại càng nói lắp hơn.

Tô Đường cũng chợt nghĩ ra, có lẽ vừa rồi khí phách của nàng đã dọa mấy tiểu nha hoàn này sợ mất mật rồi, vì thế, nàng vội vàng nở

nụ cười thân thiện: "Đừng sợ, ta là người rất hiền lành mà…"

Bây giờ Hỉ Thước vốn mất tích từ sáng đến giờ mới xuất hiện, cô lúng túng chạy vào phòng trong, kêu lên: "Tiểu thư, ôi ôi, em ngủ quên mất, các cô ấy cũng không đánh thức em."

Nhìn đầu cô mướt mồ hôi, Tô Đường kỳ quái hỏi: "Tối qua em ngủ ở đâu?" Sao giống như vừa chạy từ rất xa về thế?

Hỉ Thước thở gấp nói: "Đêm qua em ra ngoài, nhưng không biết đi đâu bèn đứng ở ngay cửa, em cũng sợ người sẽ gọi em. Nhưng sau đó không biết ai đi tới, bảo em không cần phải đứng ở đây, rồi bảo em đi cùng bà ấy, nên em mơ mơ màng màng đi theo bà ấy tới một chỗ, rồi ngủ ở đó. Vừa rồi tỉnh dậy thấy trong phòng không còn một ai, em lại không biết đường, vội chết đi được, chạy loạn lên trong vườn, khó khăn lắm mới hỏi được đường về đây…"

Tô Đường càng nghe càng thấy không ổn: "Chẳng lẽ không có ai sắp xếp cho em à? Không phải em nên ngủ ở căn phòng cạnh đây sao?"

Hỉ Thước cúi đầu, rất ấm ức nói: "Em cũng không biết, không ai nói gì với em cả. Nếu không phải có người kia nhìn thấy em đứng đó, thì có khi em đứng canh cửa cả đêm rồi."

Càng nghe Tô Đường càng bốc hỏa, đùa cái quái gì thế, đây là nha hoàn hồi môn của nàng, không sắp xếp thỏa đáng cho cô nhóc, không phải là tát vào mặt nàng sao?!

"Trong phủ ai lo liệu việc này?" Tô Đường bình tĩnh quay lại hỏi Thược Dược.

"Là Cẩm Tú cô cô ở bên cạnh lão thái thái ạ." Thược Dược run rẩy nói, nhìn phu nhân thế này làm gì có chút gì là hiền lành chứ…

Tô Đường còn nhớ Chu di nương đã từng nói qua với mình, cha mẹ

Tống Thế An mất sớm, hắn do một tay bà nội nuôi lớn, cho đến khi công thành danh toại được phong cho phủ Tướng quân, hắn mới đón bà nội từ chỗ chú ruột về. Hàng năm Tống Thế An chinh chiến xa nhà, phủ tướng quân này để cho lão thái thái quản lý. Như vậy, người bên cạnh lão thái thái, đương nhiên là phải làm theo ý của lão thái thái. Nói thế thì… lão thái thái này muốn đánh vào thể diện của nàng sao?

Xưa không oán, nay không thù, lão thái thái cần gì phải gây khó dễ cho nàng?

Nghĩ mãi không ra, Tô Đường cũng chả thèm nghĩ nữa, nói: "Không sao, đợt lát nữa ta sẽ sắp xếp phòng cho em." Nàng không tin cả phủ tướng quân rộng lớn thế này còn không tìm được chỗ cho Hỉ Thước dung thân! Còn về việc đòi lại lý lẽ, thì cần phải suy nghĩ kỹ hơn.

Nàng lấy một bộ quần áo mới tinh ở trong rương ra thay, rồi tiếp tục bước thấp bước cao ra khỏi phòng ngủ.

—bamholyland.com—

Ở bên ngoài, Tống Thế An đang ngồi bên bàn như chờ gì đó, thấy Tô Đường, hắn lạnh lùng liếc nhìn một cái, nói: "Ăn sáng xong thì đi thỉnh an bà nội."

Dâu mới về nhà chồng thỉnh an người lớn đã là quy củ kéo dài từ xưa đến nay, trong lòng Tô Đường hiểu rõ nên không nói thêm gì, lẳng lặng ngồi xuống bắt đầu lấp đầy cái bụng của mình — hôm qua mệt đến không ăn nổi cơm, đêm thì ngủ quên mất, lại còn… bị làm phiền cả đêm, nên bây giờ nàng đói đến mức bụng như dính cả vào lưng vậy. Có điều, lúc ăn đầu óc nàng cũng không nhàn rỗi, liên tục phán đoán xem có thể sẽ phát sinh chuyện gì. Dù sao cũng có câu… câu gì ấy nhỉ… à, phòng trước vô hại!!!

Tuy nàng đã định yên yên phận phận làm tướng quân phu nhân tròn

một tháng, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là nàng phải để yên cho người khác ức hiếp mình! Tô Đường nàng chuyện gì cũng có thể chịu, chỉ có không chịu thiệt bao giờ!

Ăn sáng xong, hai người liền đi về phía viện Phúc Thụy của lão thái thái để thỉnh an. Tống Thế An đi đằng trước, nện bước rất nhanh. Thấy hắn càng lúc càng xa, Tô Đường cũng không vội vàng, ngược lại còn bước càng lúc càng chậm hơn — nàng không tin Tống Thế An không đợi nàng!!!

Kết quả là — Tống Thế An thực sự dừng lại trong đình cách viện Phúc Thụy không xa để chờ nàng!

Tô Đường bước từng bước nhỏ, thướt tha đi tới, cười híp mắt: "Đợi lâu nhỉ!"

Tống Thế An tức đến nổ phổi, cô nàng này cô tình gây sự với hắn đây mà! Tuy lửa giận đang hừng hực thiêu đốt, nhưng trên mặt hắn vẫn lạnh như băng: "Đi thôi."

Lần này hắn cũng bước chậm hơn — trời không chịu đất thì đất phải chịu trời, cũng may mà chỉ có một tháng thôi — vừa rồi hắn bị điên thế nào mới đi nói ra cái câu ngu ngốc là sẽ không bỏ nàng chứ?

Ngu ngốc … Heo… heo mẹ… húc… Tống Thế An lại tức muốn hộc máu!!!

…

> Khi tướng quân thành hôn, khẩu vị thay đổi hắn, coi món ăn ưa thích xưa nay là thịt heo như nước lũ, như mãnh thú, cứ mỗi lần vô tình nhìn thấy heo là đầu óc lại choáng váng, hoa mắt, thật sự vô cùng kỳ quái, sau đó không lâu, hắn lại coi cải trắng như một món ăn thiết yếu không thể thiếu trong mỗi bữa cơm, đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Chương 8: Xưa nay cao thủ thường cô đơn

Lại nói, Tô Đường đi theo Tống Thế An vào chính đường của viện Phúc Thụy, nhìn thấy bên trong rất sáng sủa, sạch sẽ, trang trí theo phong cách cổ xưa, nhưng lại lộ rõ sự giàu sang, trên chiếc ghế bằng gỗ tử đàn đặt ở chủ vị, có một bà lão đầu tóc bạc phơ mặc xiêm y màu trắng đã ngồi sẵn ở đó. Đứng bên cạnh bà lão là một nha hoàn nhìn không đoán được tuổi, nhưng chắc cũng đã hầu hạ lâu năm rồi.

Nha hoàn kia vừa nhìn thấy Tô Đường bước vào, liền cúi người cười nói: "Người xem, thiếu gia và thiếu phu nhân tới rồi kìa."

Nhìn dáng vẻ tự nhiên, lễ độ của nha hoàn kia, Tô Đường thầm nghĩ, có lẽ đây chính là Cẩm Tú cô cô.

Tống Thế An quỳ xuống: "Cháu nội thỉnh an bà nội."

Tô Đường thấy thế cũng quỳ theo: "Cháu dâu thỉnh an bà nội ạ."

Tiếng "bà nội" kia được Tô Đường kêu ngọt như mía lùi, vô cùng trôi chảy khiến Tống Thế An cũng phải liếc mắt nhìn sang.

Tô Đường nhanh chóng đón lấy tách trà trên chiếc khay nha hoàn đưa tới, tiếp tục cười ngọt ngào nói: "Mời bà nội uống trà ạ."

Tống Thế An muốn nổi da gà, đây là cô nàng hung dữ, kiêu ngạo, làm càn đó sao? Giả bộ! Rất giỏi giả bộ!!!

"Ngoan!" Lão thái thái cười vô cùng hiền lành, nâng tách trà lên

uống một ngụm rồi mới đặt xuống, cầm một chiếc hộp gỗ lim dài nhỏ ở bên cạnh lên nói: "Đây là vật gia truyền của Tống gia ta, chỉ truyền lại cho cháu dâu trưởng, thứ này ở bên bà nội bao nhiêu năm nay… rốt cuộc cũng có thể đổi chủ rồi."

Vừa nghe bà nói vậy, Tô Đường chợt cảm thấy chiếc hộp trong tay như có sức nặng ngàn cân, cháu dâu trưởng nàng đây cũng chỉ có thời hạn một tháng thôi mà, đến lúc đó đưa qua đưa lại cũng phức tạp chết đi được… Nàng định trả lại theo bản năng, chợt nghe Tống Thế An đứng bên cạnh nói: "Còn không mau cảm ơn bà nội đi."

Những lời này nghe như rít từ kẽ răng mà ra, khiến Tô Đường hơi run lên, thôi thì cùng lắm là lúc đó chịu phiền phức một chút vậy, vì thế, nàng tươi cười nhận lấy: "Cảm ơn bà nội ạ. Tô Đường nhất định sẽ nâng niu, cất thật kỹ ạ."

Lão thái thái hài lòng khẽ gật đầu, để cho bọn họ đứng dậy, ngồi lên ghế, sau đó lại rất hiền từ hỏi chuyện, Tô Đường cẩn thận đáp lời, cũng chen vào vài câu chọc cười rất đúng lúc, khiến không khí trong phòng trở nên vô cùng hòa hợp.

Nhưng kể cả trong lúc đùa giỡn, Tô Đường cũng cảm thấy nghi hoặc, mặt mũi lão thái thái rất hiền lành, nhìn Cẩm Tú cô cô cũng lễ độ, hiền thục, thái độ của hai người này cũng có vẻ rất hài lòng với mình, vậy sao lại xảy ra chuyện Hỉ Thước không được sắp xếp chỗ ở trước? Chẳng lẽ trong chuyện này có hiểu lầm gì sao?

Lúc này, lão thái thái mới như nhớ ra gì đó, quay đầu hỏi Cẩm Tú: "Sao Tuyên Tử chưa tới?"

Tai Tô Đường rất thính, tuy lão thái thái nói nhỏ, nhưng nàng vẫn nghe rõ ràng, thầm thắc mắc Tuyên Tử là ai? Nàng vểnh tai lên tiếp tục nghe, nhưng lại nghe thấy những tiếng bước chân rất nhỏ truyền tới.

Tô Đường ngẩng đầu, nhìn thấy một đứa bé đi từ trong ra. Nhìn

thấy Tuyên Tử, suýt nữa nàng cười thành tiếng, rõ ràng đang mới có bốn năm tuổi, cái tuổi của sự ngây ngô, hồn nhiên, vui vẻ, thế mà cái vị bé con này lại ngẩng đầu, ưỡn ngực, xị mặt xuống, thong thả bước từng bước một rất có quy củ, mà bộ y phục màu đen trên người cậu bé cũng cực kỳ bảo thủ, nhìn cứ như một ông cụ non vậy.

Bé trai đi tới giữa sảnh, quy củ cúi đầu với lão thái thái, giọng nói còn thơm mùi sữa nhưng lại rất nghiêm túc: "Tuyên Tử thỉnh an cụ nội ạ."

Lúc này, coi như Tô Đường đã biết "Tuyên Tử" là ai, thì ra chính là tên nhóc thối này làm cho nàng chưa chửa đẻ gì đã thành mẹ kế đây mà!

"Tuyên Tử, thỉnh an cha và mẹ con đi!"

Lão thái thái cất lời, nhưng không biết vì sao, giọng điệu lại không hiền hòa như lúc trước, ngược lại còn hơi xa cách. Tô Đường thấy hơi kỳ quái, khẽ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lại thấy lão thái thái cụp hai mắt xuống, không hề nhìn Tuyên Tử, chứ đừng nói gì đến chuyện quan tâm hay yêu thương.

Dù gì cũng là chắt nội, sao lại lạnh nhạt thế nhỉ?

Trong lúc Tô Đường đang suy nghĩ, Tuyên Tử đã qua dập đầu thỉnh an Tống Thế An. Mà tiếng thỉnh an này cũng không cứng ngắc như vừa rồi, còn lộ ra sự vui mừng, thành tâm rất thật lòng. Ánh mắt Tống Thế An nhìn đứa bé cũng không lạnh như băng giống thường ngày, trên khuôn mặt như núi băng ngàn năm ấy, hơi nở một nụ cười đầy cưng chiều.

Ông trời của ta ơi! Nhìn thấy nụ cười này của Tống Thế An, Tô Đường hết hồn hết vía, cái tay này mà cũng có thể cười như gió xuân, nồng nàn tình cảm thế á?! Sao chưa từng thấy huynh thể hiện như vậy với người khác chứ?! Nghĩ vậy Tô Đường lại giận dữ, mình cũng chính là "người khác" ấy, thậm chí còn chẳng bằng "người

khác” cơ, cho nên, mặt lạnh này tuyệt đối sẽ không cười với mình như vậy! Vì thế, nhìn hình ảnh cha hiền con hiếu trước mặt, Tô Đường khẽ hừ một tiếng đầy khinh bỉ.

Tiếng “hừ” này rất khẽ, nhưng lại để Tuyên Tử đang thỉnh an nghe thấy. Nhìn cậu nhóc bỗng dừng bước chân, Tô Đường hối cũng không kịp, hu hu, ta không có hừ con mà, ta hừ với cái người cha mặt lạnh của con đó chứ!!!

Chỉ có trời mới biết, nàng thực sự rất muốn làm một người mẹ kế hiền lành thân thiện mà, nhưng ai ngờ, chỉ lỡ lời một cái đã tạo thành mối hận nghìn đời thế này chứ. Tô Đường khóc không ra nước mắt, xong rồi, nhất định là nàng đã khiến tâm hồn bé nhỏ của cậu nhóc bị tổn thương nghiêm trọng rồi. Từ trước tới giờ, mẹ kế luôn gắn liền với cái danh “bất lương” rồi, chắc chắn là cậu bé đang nghĩ người mẹ kế trước mặt mình còn bất lương hơn cả bất lương nữa. Nhìn xem kìa, cậu nhóc lại khôi phục nét mặt hờ hững lạnh như băng rồi, nhìn xem nhìn xem, đôi mắt trắng đen rõ ràng, to tròn xinh đẹp ấy thể hiện rõ vẻ đau lòng mà… A, không phải, đau lòng á?

Tô Đường nhìn kỹ lại, thì thấy nét “đau lòng” trong mắt Tuyên Tử đã không còn nữa, chỉ còn lại vẻ trong suốt lạnh như băng.

Nàng hơi nghi hoặc, không biết vừa rồi có phải nàng hoa mắt không, thì Tuyên Tử đã quỳ xuống dập đầu, chỉ là… chỉ là đợi mãi mà Tô Đường cũng không nghe thấy cậu nhóc nói câu nào.

“Tuyên Tử, gọi mẹ đi!” Giọng nói của lão thái thái nhẹ nhàng bay tới từ ghế chủ vị.

Tuyên Tử lại làm như điếc không nghe thấy, chỉ quỳ đó, đầu cúi thấp, không nhìn rõ biểu cảm trên mặt cậu.

Không khí như đông cứng.

“Tuyên Tử —.” Lão thái thái to tiếng hơn, trong giọng nói còn thể

hiện khí thế uy nghiêm của mình.

Tuyên Tử vẫn ngậm miệng nhất quyết không nói.

Trong lòng Tô Đường thầm nghi hoặc, những cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng, cứ tiếp tục dùng dằng thế này, thì nàng không xấu hổ, người khác cũng sẽ xấu hổ, liền cười hì hì, cúi xuống đỡ cậu nhóc dậy, dịu dàng nói: "Không gọi thì thôi, cũng không có gì…"

Vừa nói tới đây, nàng chợt ngừng lại, vì tay nàng chỉ vừa chạm vào xiêm y của cậu nhóc kia, Tuyên Tử đã đột ngột lùi lại phía sau, vì thế tay nàng cũng chơi với ở phía trước, những lời chưa nói hết nghẹn lại trong cổ.

Tuyên Tử đứng thẳng cơ thể nhỏ xinh của mình, nhìn Tô Đường, nói từng chữ một: "Con không gọi! Bà ấy không phải là mẹ con!"

"Láo xược!" Tô Đường còn chưa kịp phản ứng, thì giọng nói đầy tức giận của lão thái thái đã vang lên.

Tuyên Tử không chịu thua, quay đầu, hất cằm lên, dáng vẻ vô cùng kiên quyết.

Tô Đường thấy tình hình không ổn, vội vàng muốn nói gì đó để xoa dịu tình thế, nhưng chưa kịp lên tiếng, giọng nói lảnh lót non nớt của Tuyên Tử lại vang lên: "Bà ấy không phải mẹ của con! Mẹ con không xấu như vậy!"

Vừa nghe mấy lời này, ngọn lửa trong lòng Tô Đường lại bốc lên hừng hực — hay lắm, bà đây chẳng những là một mẹ kế bất lương, còn muốn làm một mẹ kế tàn ác nữa! Tên nhóc xấu xa này, con cứ chờ đấy cho ta!!!

Hừ, đời này bà đây ghét nhất là bị người ta chê xấu!

Nước mắt của Tô Đường âm thầm tuôn như suối trong lòng, nhớ lại

hồi nhỏ, nàng cũng chỉ hơi béo chút thôi, vậy mà cha không yêu, di nương không thương, còn phải chịu đám bạn bè hồi nhỏ chế nhạo, rồi bị mặt lạnh kia hạ nhục, bóng ma thời thơ ấu mạnh mẽ như thế, không ngờ hôm nay vẫn còn bị tên nhóc thối này chê… chê… Hừ!!!

Bà đây xấu chỗ nào hả?! Dù gì thì bây giờ bà đây cũng được coi là tiểu mỹ nhân mắt ngọc mày ngài, vai mảnh eo thon nhé!

"Quỳ xuống!" Sau một giây trầm mặc ngắn ngủi, lão thái thái quát lên.

Tuyên Tử mím chặt môi, tuy không cam lòng nhưng vẫn quay về phía lão thái thái quỳ xuống — quay về phía lão thái thái, chứ không phải về phía Tô Đường.

"Rốt cuộc là ai dạy nó mấy lời này? Hả?" Lão thái thái đã giận đến run người.

Mọi người trong phòng đều quỳ xuống, thấy mặt lạnh cũng quỳ, Tô Đường cũng đành quỳ theo — hay ho rồi, giờ thì chuyện này lại ầm ĩ lên rồi!

Tống Thế An đành khuyên giải: "Xin bà nội bớt giận, Tuyên Tử còn nhỏ, không hiểu chuyện."

"Không hiểu chuyện à? Hừ, đúng, nó không hiểu chuyện, thế những người bên cạnh nó cũng không hiểu chuyện à?! Phù Dung!" Lão thái thái gọi nha hoàn đang quỳ bên cạnh Tuyên Tử: "Nói, ai nói với nó mấy lời này?"

Phù Dung có dung mạo cực kỳ xinh đẹp, nhưng lúc này cũng tái mét mặt: "Lão thái thái, không phải là nô tỳ dạy ạ, không phải nô tỳ, mà là …"

"Là ai?" Thấy cô ấy ấp a ấp úng, Tống Thế An cũng nhíu mày. Chuyện về mẹ đẻ của Tuyên Tử cho tới bây giờ vẫn là bí mật của

Tống gia, lão thái thái cũng kiêng kỵ không nhắc tới, rốt cuộc là ai nói với Tuyên Tử? Ai biết được mẹ đẻ Tuyên Tử đẹp hơn Tô Đường chứ?

Tống Thế An liếc nhìn Tô Đường đang quỳ cạnh mình, chỉ thấy cô nàng đó đang cúi đầu thảnh thơi kéo kéo mấy nếp nhăn trên váy mình ra, hắn nhướng mày — vừa rồi khi Tuyên Tử nói, còn thấy nàng có vẻ rất giận dữ, vậy mà bây giờ lại cúi mặt làm ngơ như chẳng liên quan gì đến mình thế kia?!

Đương nhiên Tô Đường không cho rằng chẳng liên quan gì đến mình, nàng coi như đã nhìn thấu, trong nhà này có kẻ phá đám, muốn làm cho nàng đẹp mặt đây mà! Hừ, đùa cái quái gì thế, từ trước đến giờ, Tô Đường nàng luôn áp dụng chiến thuật địch yếu ta yếu, địch mạnh ta mạnh, tuy không phải nàng không có âm mưu quỷ kế, mà lười dùng, không phải không biết đối chọi với người khác, chẳng qua là chưa tìm được đối thủ thôi. Bằng không thì năm đó, nàng chỉ mới là một cô nương mười sáu tuổi, sao có thể giành được một chỗ đứng ở thành Bình, phát triển Tô Ký lớn mạnh như thế chứ? Làm sao có thể dưới tình cảnh cha không yêu, không có huynh đệ giúp đỡ, mà đàn áp được di nương khôn khéo kia, giành lấy lợi ích cho mình?

Sống chung với nhau, hòa thuận êm ấm luôn là mục đích lớn nhất của nàng, nhưng nếu ngươi đã xuất chiêu, ta cũng không thể đứng im cho ngươi đánh. Đúng không? Bây giờ ấy à, địch trong tối, ta ngoài sáng, vẫn nên vững vàng, lẳng lặng theo dõi xem sự việc biến chuyển thế nào thì hơn. Hơn nữa, nàng vừa tới đây, còn chưa biết rốt cuộc tình huống trong nhà thế nào. Vì thế, Tô Đường mới bày ra cái dáng vẻ chẳng liên quan gì tới mình, chỉ xem cho no mắt màn kịch lần này, hay nên nói là — hài kịch lần này thôi!

Phù Dung đã sợ đến sắp khóc, xưa nay lão thái thái luôn rất nhân từ, nhưng không thiếu sự uy nghiêm. Hơn nữa, cô cũng hiểu những lời này của tiểu thiếu gia chẳng khác nào chạm trúng thuốc nổ, nếu cô còn không thành thật khai ra, chỉ sợ sẽ bị liên lụy đến tan xương

nát thịt mất. Cô vội dập đầu nói: "Hồi lão thái thái, những lời này đều là do Như Ý cô nương ở Tây Uyển nói ạ."

Cô vừa dứt lời, trong phòng đều tĩnh lặng hẳn.

Cảm thấy không khí hơi quái dị, Tô Đường ngẩng đầu nhìn lướt một vòng, vừa vặn nhìn thấy lão thái thái và Cẩm Tú đang bốn mắt nhìn nhau, mày nhíu chặt. Sự hiếu kỳ trong lòng nàng lại tăng lên, rốt cuộc Như Ý cô nương ở Tây Uyển kia là nhân vật thế nào?

Dưới uy nghiêm của lão thái thai, Phù Dung đành phải kể hết chân tướng ra: "Từ sau khi Như Ý cô nương vào phủ ba tháng trước, nàng ấy vẫn luôn trêu chọc tiểu thiếu gia, còn hỏi thăm chuyện mẹ của tiểu thiếu gia khắp nơi, nhóm nô tỳ không biết, cũng không dám nói. Như Ý cô nương thấy không hỏi ra được gì thì cũng không hỏi nữa… Sau đó, sau đó không biết vì sao, Như Ý cô nương lại biết, vì thế nói nhỏ nói to vào tai tiểu thiếu gia. Tuy tiểu thiếu gia không thích nàng ấy, nhưng ít nhiều cũng lọt tai dăm ba điều. Trước khi tướng quân muốn cưới phu nhân, Như Ý cô nương rất tức giận, lại tới nói chuyện với tiểu thiếu gia, nói là tướng quân tìm mẹ kế về cho tiểu thiếu gia, sau này tiểu thiếu gia sẽ không được sống yên ổn…"

Phù Dung run rẩy đến mức răng đập vào nhau, chậm rãi kể. Tô Đường nghe rất chăm chú, vừa nghe vừa đoán, cũng đoán sơ sơ được chuyện gì đang xảy ra. Như Ý cô nương kia chính là người châm ngòi cho Tuyên Tử đánh phủ đầu nàng, đây chính là mượn đao giết người trong truyền thuyết phải không? Chu di nương đã từng nói, Tống Thế An cực kỳ yêu thương cậu con riêng này, Như Ý cô nương giật dây Tuyên Tử làm mất mặt nàng, khiến nàng giận dữ không kìm nén được, không những trở thành một kẻ hẹp hòi, độc ác trong mắt mọi người, mà cũng khiến trong lòng Tống Thế An nảy sinh cảm giác chán ghét… Chà, đúng là kế hay, mưu giỏi, Như Ý cô nương kia thật không đơn giản!

Ánh mắt Tô Đường sáng rực, rõ ràng là ý chí chiến đấu đã bị khơi dậy!

Từ xưa tới nay, cao thủ thường cô độc, Như Ý cô nương, đừng để ta phải thất vọng!

Có điều, có điều, nàng ta cũng quá độc rồi, dùng một đứa trẻ nhỏ làm vũ khí, vậy mà cũng làm được, không sợ tự đâm vào chân mình cho thủng cả chân ra sao?!

Nghe nói Tuyên Tử được sinh ra trên chiến trường, hai tuổi không có mẹ nên đi theo cha sống cuộc sống trong doanh trại, chịu không ít khổ sở, đến ba tuổi mới được đưa về, sống cùng cụ nội. Nhìn vẻ mặt lãnh đạm của lão thái thái dành cho cậu nhóc, có lẽ cuộc sống trong phủ cũng không sung sướng gì, Như Ý cô nương này lại còn châm chọ kích động nói mẹ ruột tốt thế nào, mẹ kế xấu ra sao nữa, chỉ e là tâm hồn đứa bé đã bị tổn thương ít nhiều rồi.

Tô Đường thầm thở dài, nhìn thân người bé xiu xíu đang quỳ ở đằng trước, trong lòng nàng thầm dâng lên cảm giác thương xót, cũng không còn so đo chuyện vừa rồi nữa. Dù sao cũng mới chỉ là đứa bé thôi mà!

Ai ngờ, nàng vừa quyết định sau này sẽ đối xử tốt với Tuyên Tử một chút, thì đứa bé kia như có thần giao cách cảm, quay đầu, lườm nàng một cái đầy vẻ khinh thường.

Tô Đường tức đến hoa mắt!

A a a cái tên nhóc xấu xa kia, con đừng có ép ta!!!

Tô Đường đang làm mặt quỷ trừng trừng nhìn cậu nhóc, đột nhiên cảm thấy có một luồng sáng lạnh quét tới, chính là mặt lạnh kia, còn Tuyên Tử thì đã quay đầu lại, trưng ra vẻ mặt thẫn thờ từ lâu.

Thôi rồi, nhất định là dáng vẻ vừa rồi của nàng đã bị tên mặt lạnh kia hiểu thành mẹ kế ác độc hận thù con chồng rồi! Ôi ôi ôi, ta sẽ không bao giờ tin rằng trẻ con là ngây thơ hồn nhiên nhất trên đời

nữa đâu!!!

A, không đúng, quan tâm đến hắn làm gì chứ?! Nghĩ vậy, Tô Đường quay về phía Tống Thế An, bắt chước y hệt vẻ mặt của Tuyên Tử, trợn trừng lên nhìn hắn…

Chương 9: Chịu nhục làm thiếp có được không?

Ở bên này ba người đang lén lút gườm nhau, thì ở bên kia Phù Dung đã hoàn toàn vạch trần Như Ý. Lão thái thái nghe xong, sắc mặt vẫn bình tĩnh, miệng mím lại, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi, nói: "Việc này coi như xong, sau này không cho ai nhắc lại nữa… Tuyên Tử bất kính với người lớn, phạt chép kinh thư ba lần. Phù Dung chăm sóc không cẩn thận, trừ một tháng lương!"

"Bà nội, Tuyên Tử còn nhỏ tuổi, xin bà giơ cao đánh khẽ!" Tống Thế An lo lắng xin xỏ cho Tuyên Tử. Nhưng dáng vẻ của lão thái thái như muốn nói 'ý ta đã quyết rồi'.

Không biết Tống Thế An nhớ ra cái gì, cũng không nói thêm nữa, nhưng ánh mắt nhìn về phía Tuyên Tử đầy vẻ đau lòng.

Tô Đường cũng hơi nghi hoặc, việc này như vậy là xong sao? Thật đúng là tiếng gió thì to nhưng mưa lại nhỏ mà! Rõ ràng là Như Ý cô nương kia âm thầm gây chuyện, lão thái thái lại chỉ phạt Tuyên Tử và Phù Dung là thế nào?

Không xuống tay với thủ phạm chính, là vì muốn nhân nhượng cho khỏi phiền hà hay là — trong lòng có vướng mắc gì đó?

Lão thái thái xem như là chủ của nhà này, trong quý phủ còn có ai có thể khiến bà e ngại chứ? Nếu là nhân nhượng cho khỏi phiền hà, chẳng lẽ lão thái thái không nên đòi công bằng cho cô cháu dâu mới vừa bước qua cửa là nàng đây sao? Dù gì nàng cũng coi như là một nửa người bị hại, ít nhất trong mắt người khác, thì mấy câu chống

đối đó của Tuyên Tử cũng thực sự khiến nàng không biết cư xử thế nào rồi!

Chẹp chẹp chẹp, nước cờ này rất mơ hồ, khiến người ta khó mà nhìn thấu được!

Dường như lão thái thái cũng hiểu tâm sự của Tô Đường, chờ Phù Dung dẫn Tuyên Tử lui ra, bà liền nói với Tống Thế An: "Còn không mau đỡ vợ cháu đứng dậy đi, quỳ làm cái gì!"

Tô Đường rất muốn để tên mặt lạnh này hậu hạ nàng, nhưng nhìn hắn tự đứng dậy còn không thèm liếc nhìn nàng một cái, Tô Đường đành phải từ bỏ hy vọng. Nàng vốn định đứng thẳng dậy thật hiên ngang, nhưng lại quên mất chuyện chân mình đang mềm nhũn, lại bị quỳ lâu, nên vừa đứng dậy đã lảo đảo như sắp ngã. Lần này thì Tống Thế An có không muốn đỡ cũng phải đỡ.

Tô Đường nhoẻn miệng cười với Tống Thế An, rất vô tội.

Hình ảnh này lọt vào mắt lão thái thái, thì chính là khung cảnh hai vợ chồng hòa thuận yêu thương, sắc mặt bà cũng giãn ra, lại trở về vẻ hiền từ ban đầu, nói với Tống Thế An: "Cháu bận gì thì cứ làm đi. Hôm nay bà nội rảnh rỗi, để vợ cháu ở đây trò chuyện với ta là được rồi."

Tống Thế An liếc nhìn Tô Đường một cái, không biết là cảnh cáo hay là có ý gì.

Tô Đường vẫn dùng vẻ mặt vô cùng vô hại tươi cười với hắn, nhưng trong lòng lại thoáng hồi hộp — nói chuyện gì?? Có chuyện gì đâu mà nói? Vì sao phải đuổi mặt lạnh đi?!

Chờ Tống Thế An đi khuất, lão thái thái cho các nha hoàn xung quanh lui xuống, chỉ giữ lại Cẩm Tú và Hỉ Thước, cũng ra hiệu cho Tô Đường tới ngồi bên cạnh.

Tim Tô Đường bật nảy lên, sao giống chuẩn bị nói bí mật gì thế?!

Lão thái thái nhấp một ngụm trà, rồi kéo tay nàng qua, nhẹ nhàng nói: "Bé con à, để cháu phải chịu uất ức rồi."

Tô Đường không ngờ bà lại dùng câu này để dạo đầu, cũng không rõ ý bà thế nào, nên chỉ cười không đáp lời.

Lão thái thái tiếp tục nói: "Bây giờ cháu cũng là người của Tống gia chúng ta, là nữ chủ nhân của phủ tướng quân, có một số việc cũng phải nói để cháu biết rõ ràng."

"Bà nội, bà cứ nói đi ạ." Tô Đường đáp ngắn gọn, cũng vểnh tai lên chờ nghe.

"Bốn cô nương ở Tây Uyển, là do Hoàng thượng ban cho Thế An…" lão thái thái chậm rãi nói ra lai lịch của bốn người này. Mà sau khi bà nói xong, Tô Đường xem như cũng hiểu được chuyện vừa rồi rốt cuộc là thế nào.

Bốn cô nương kia, là tân tú nữ của mùa xuân năm nay, không biết tên cũ là gì, nhưng sau khi nhập cung, vì dung mạo của mình mà rất được Hoàng thượng sủng ái, cũng được ban thưởng cho bốn cái tên "Cát Tường, Như Ý, Như Thi, Như Họa".

Sau khi Tống Thế An bị gọi về từ biên cương, hắn vẫn luôn theo phái chủ chiến, hy vọng có thể dẫn một đội quân của quốc gia ra, đánh bại hoàn toàn nước Diên, nhưng Hoàng thượng cùng rất nhiều các đại thần khác đều không đồng ý, nguyên nhân là quốc khố bị thâm hụt. Vì muốn thuyết phục Tống Thế An, tiểu Hoàng đế vừa đấm vừa xoa, cuối cùng hạ quyết tâm ban bốn mỹ nhân mình yêu thương nhất cho Tống Thế An, định dùng làm mỹ nhân kế.

Ai ngờ Tống Thế An lại không sa đà vào sắc đẹp, từ chối không được, đành phải nhận về, sau đó đẩy qua Tây Uyển, rồi không quan tâm đến nữa.

Vì thế, tình huống khó xử lại xuất hiện, trên thánh chỉ của tiểu Hoàng đế có viết là "Ban thưởng bốn vị mỹ nhân", nhưng những mỹ nhân này vào phủ Tướng quân có thân phận gì? Nếu Tống Thế An sủng hạnh, cũng thành thị thiếp, coi như là chủ nhân. Nhưng Tống Thế An lại trốn tránh như tránh tà, thì phải tính thế nào đây? Nếu nói là nha hoàn, rốt cuộc cũng vẫn là do Hoàng thượng ban cho, lại là bốn người được Hoàng thượng sủng ái nữa! Vì thế, bốn vị cô nương này, chủ không phải chủ, tớ không phải tớ, khiến từ trên xuống dưới của Tống gia đều rất khó xử. Cuối cùng, không biết làm sao, đành phải tôn kính như thượng khách, kính trọng nhưng không dám gần.

"Vốn tưởng rằng có thể sống yên ổn, ai ngờ lại xảy ra việc hôm nay. Ôi…" Nói xong, lão thái thái lại thở dài, chẳng biết phải làm sao.

Nghe bà kể, Tô Đường vốn vô cùng hứng khởi, nhưng thấy mặt lão thái thái ưu sầu như vậy, nàng đành phải thu lại tâm tình của mình, làm ra vẻ sầu lo theo. Tiếc là… nàng chẳng hề có cảm giác lo lắng gì cả. Trong lòng nàng còn đang thầm so đo chuyện khác — thì ra mặt lạnh kia nuôi bốn mỹ nhân à? Ha ha ha, còn không bị chìm trong sắc đẹp á, đùa cái quái gì thế, bà đây bị hắn húc đến giờ vẫn còn đau đây này! Có điều, vì sao không ai nói với nàng việc này chứ? Trong nhà đã có con trai riêng rồi, giờ còn thêm bốn mỹ nhân trẻ đẹp nữa, hôn sự này thật rối loạn!

Tô Đường càng nghĩ, trong lòng lại càng cảm thấy khó chịu. Mệt mỏi thật!

Lão thái thái lại nói tiếp: "Tuy đã xảy ra chuyện thế này, nhưng dù sao cũng là do Hoàng thượng ban xuống, bà nội cũng không thể hỏi tội nàng ta được, nên đành phải để cháu chịu ấm ức."

Tô Đường khẽ gật đầu, ra vẻ hiểu rồi. Là Hoàng thượng ban, nên dù biết chủ mưu cũng không thể phạt được, đành phải mắt nhắm mắt mở dàn xếp cho ổn thỏa, đây chính là đánh chó phải ngó mặt chủ

đây mà!

Thấy nàng như vậy, lão thái thái khẽ cười: "Bé ngoan, bà biết cháu là người rộng lượng biết chăm sóc người khác mà!"

Tô Đường nghe bà nói vậy liền ngẩng đầu lên, định phản bác gì đó, nhưng cuối cùng chỉ chớp chớp mắt ra vẻ một cô nương hiền thục khôn khéo — còn lâu nàng mới rộng lượng nhé, chỉ là lười phải tính toán với các nàng ấy thôi, dù sao nàng cũng chỉ là tướng quân phu nhân một tháng, gây chuyện nhiều làm gì? Không sợ phiền à?!

Chỉ là —

"Bà nội, Như Ý cô nương kia là người lợi hại nhất trong bốn người ạ? Tô Đường nhỏ giọng hỏi.

Hình như lão thái thái không ngờ Tô Đường lại hỏi về vấn đề này, nên hơi giật mình.

Tô Đường cười rất ung dung: "Bà nội, tuy cháu dâu cũng lười phải tính toán với mấy người này, nhưng cũng không thích người ta cứ không ngừng tìm tới gây phiền phức cho mình. Biết người biết ta một chút vẫn tốt hơn, đến lúc đó, đối phó cũng dễ hơn một chút, phải không ạ?"

Nói xong, nàng nhìn chăm chú biểu cảm trên mặt lão thái thái, miệng nàng vẫn nở nụ cười, giọng nói mềm mại dịu dàng, nhưng gai nhọn trong những lời nói của nàng thì lại hiển hiện rõ ràng, cũng không biết lão thái thái có nuốt trôi không. A ha, hình như trước giờ người lớn đều thích những cô gái hiền lương thục đức, ngoan ngoãn nghe lời thì phải. Chỉ là, bây giờ làm sao nàng có thể ngoan ngoãn được chứ, nếu bây giờ không thể hiện thái độ, tức là chấp nhận chịu thua để mặc người ta đàn áp, Tống gia của bà sợ bốn vị kia, vì sao nàng cũng phải nín nhịn cho qua chứ?! Người ta đã tuyên chiến rồi, dù nàng không chủ động đối đầu, thì cũng vẫn phải đề phòng thật cẩn thận mới được!

Tô Đường thầm oán: nhìn lão thái thái cũng có vẻ là một người tài ba, uy phong cũng dọa được hết mọi người trong phòng phải quỳ xuống, sao lại bó tay không biết làm sao với bốn vị "quà được ban" này chứ?

Cứ tưởng lão thái thái nghe nàng nói vậy sẽ biến sắc, ai ngờ bà lại liếc Cẩm Tú đứng bên cạnh rồi cùng cười.

"?" Sao lại thế này? Tô Đường không đoán nổi ý bà.

Lão thái thài cười nói: "Trong bốn người kia, Như Ý cô nương cũng coi như là lợi hại nhất. Ba vị cô nương còn lại xuất thân nghèo đói chỉ có nàng ấy là xuất thân từ gia đình quan lại ở Giang Nam, là một người rất có chủ kiến…"

Lão thái thái chỉ mới nói qua như vậy, Tô Đường đã hiểu ngay, nhớ đến mấy lời Phù Dung vừa nói, nàng cũng dần mường tượng ra Như Ý cô nương này.

E là vị cô nương này không cam lòng bị lạnh nhạt trong phủ tướng quân, biết Tống Thế An rất cưng chiều con trai riêng, nên nàng ta mới bắt đầu làm thân với Tuyên Tử, cũng tìm hiểu chuyện mẹ đẻ của Tuyên Tử khắp nơi, nàng ta đoán rằng, có lẽ Tống Thế An cực kỳ yêu mẹ đứa bé này, nên mới cưng chiều cậu nhóc như thế. Đến lúc đó, nàng ta cũng học tập một chút, hy vọng có thể lọt vào mắt tướng quân. Chỉ là, chuyện mẹ Tuyên Tử là một điều cấm kỵ, không ai chịu nói. Hơn nữa, Tuyển Tử cũng chẳng thích thú gì nàng ta, cuối cùng nàng ta cũng chỉ tự làm mất thể diện của mình thôi. Đến khi nghe thấy Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn cho Tống Thế An, nàng ta lại bắt đầu có ý xấu…

Tô Đường nghĩ vậy, lại cũng cảm thấy thương thay cho vị Như Ý cô nương này. Cứ tưởng nhận được ân sủng của Thánh thượng, sau này có thể một bước lên trời. Ai ngờ lại bị Hoàng thượng ban cho mặt lạnh như một món quà. Nàng ta nghĩ lùi tiếp một bước, dù sao

tướng quân cũng không vợ cả vợ bé, tương lai có làm tướng quân phu nhân cũng đủ rạng rỡ mặt mày, ai ngờ lại tính toán thất bại, đến giờ, tự dưng lại nhảy ra một tướng quân phu nhân khác…

May mà ta không tính đảm nhiệm vị trí này lâu dài, nên không tính toán với cô. Nói cách khác, không gây phiền phức cho cô mới là lạ! Hừ hừ! Mong là một tháng này cô ngoan ngoãn, an phận, đến lúc ta đi rồi, cô còn có thể thế thân ta làm tướng quân phu nhân! Nếu cô mù quáng muốn gây sự với ta, thì bà đây nhất định sẽ đuổi cô ra khỏi nhà — Tô Đường hung tợn nghĩ!

Đầu chợt lóe lên, Tô Đường nghĩ ra một việc — Từ trên xuống dưới Tô gia đều giữ kín như bưng chuyện của mẹ đẻ Tuyên Tử! Đó là nhân vật thế nào mà ngay cả một mật thám như Chu di nương cũng không thể điều tra được lai lịch nhà mẹ đẻ của Tuyên Tử là thế nào?!

Có điều, hình như không thể hỏi vấn đề này trước mặt vị chủ nhân này được. Dường như Tô Đường đã tìm ra nguyên nhân vì sao lão thái thái lạnh nhạt với Tuyên Tử rồi. Có lẽ là có liên quan đến nhà mẹ đẻ. Câu nói vừa rồi của Tuyên Tử cũng khiến lão thái thái vô cùng giận dữ, chẳng những gì Tuyên Tử không biết kính trọng người lớn, mà có lẽ vì cậu bé nhắc đến người "mẹ" kia của mình chăng!

Tô Đường hơi nheo mắt lại, sự tò mò lại xông ra.

Lão thái thái ghét mẹ đẻ Tuyên Tử, mà mặt lạnh lại có vẻ rất thích mẹ đẻ của Tuyên Tử. Người phụ nữ đó có thể khiến cho cả hai bà cháu đứng ở hai cực yêu và hận, e cũng không phải cây đèn cạn dầu!

Tiếc thật — lại chết mất rồi!!!

Nghĩ vậy, Tô Đường cũng hơi nhụt chí, trong lòng bắt đầu thấy chua chua.

“Cháu đang nghĩ gì vậy?”

Lão thái thái đột nhiên hỏi, ngắt đứt dòng suy nghĩ miên man bất tận của Tô Đường, nhận ra mình đang nghĩ đến xuất thần, nàng gượng cười rồi nhanh chóng suy nghĩ xem nên trả lời thế nào, ánh mắt nhìn thoáng qua bên Cẩm Tú đang cười hiền hòa đứng đó, liền có chủ ý.

Tô Đường hơi duỗi người, cười khanh khách nói: “Vừa rồi cháu dâu đang nghĩ xem đêm nay nha hoàn của cháu nên ở đâu ạ.” Việc này còn chưa hỏi rõ ràng đâu!

Nghe nàng hỏi vậy, lão thái thái và Cẩm Tú lại nhìn nhau cười khiến Tô Đường thầm tức giận, vì sao hai người này cứ tỏ ra như đã lường trước hết vậy?

Cẩm Tú hành lễ với Tô Đường, nói: “Việc này phải trách nô tỳ làm việc không chu đáo ạ. Có điều, xin phu nhân hãy nghe nô tỳ nói hết nguyên nhân.”

Tô Đường nhướng mày, chẳng lẽ họ đã biết chuyện này từ trước rồi?

“Phòng ở của Hỉ Thước, nha hoàn của phu nhân, đã được chuẩn bị ổn thỏa từ trước rồi, ngay ở căn phòng nhỏ bên cạnh phòng ngủ của phu nhân thôi. Nghe nói phu nhân chỉ có một nha hoàn, nô tỳ sợ cô ấy đến nhà người lạ ngại ngùng, nên mới cố tình cử nha hoàn Mẫu Đơn sang để làm bạn với cô ấy, giới thiệu cho cô ấy nghe chút chuyện trong phủ. Xưa nay Mẫu Đơn vẫn làm việc rất ổn thỏa, nên sau khi phân phó xong, nô tỳ liền chạy đi lo việc khác. Cứ tưởng chuyện này không có vấn đề gì, ai ngờ sáng nay, một nha hoàn khác là Hương Lan đến nói với nô tỳ rằng đêm qua Hỉ Thước đứng một mình ở ngoài cửa phòng không có ai sắp xếp chỗ ngủ, nên Hương Lan đã đưa cô ấy đến phòng mình ngủ tạm một đêm. Nô tỳ nghe xong đã biết ngay là không ổn, vội sai người đi tìm Mẫu Đơn, ai ngờ lại không thấy cô ấy đâu, huy động hết mọi người đi tìm, cuối cùng mới thấy cô ấy ở chỗ Như Ý cô nương trong Tây Uyển.”

Lại là Như Ý cô nương của Tây Uyển à?!

Đúng là âm hồn bất tán mà!!!

Chương 10: Không muốn làm đương gia chủ mẫu

Cẩm Tú tiếp tục nói: "Vừa rồi nô tỳ hỏi hạ nhân mới biết, hôm qua Mẫu Đơn muốn đi tới chỗ ngài, nhưng trên đường đi lại bị Như Ý cô nương cản lại, bắt cô ấy cấp tốc sửa cho nàng ta bộ xiêm y dệt bằng tơ vàng. Mẫu Đơn là nha hoàn khéo tay nhất phủ, trước đến giờ, những bộ xiêm y tốt không cẩn thận bị hỏng đều do cô ấy sửa. Mẫu Đơn là người biết chừng mực, cô ấy muốn đi tới chỗ ngài báo cho Hỉ Thước một tiếng trước đã, nhưng Như Ý cô nương lại không chịu nghe, chỉ bắt cô ấy nhanh chóng sửa áo. Mẫu Đơn không dám không nghe lời, đành phải vào Tây Uyển. Bước vào một lần, là mất suốt cả đêm, muốn ra cửa thôi cũng không ra được…"

Thì ra là thế, Tô Đường thầm hiểu rõ, nếu Cẩm Tú không nói sai, thì đúng là ban đầu nàng đã hiểu nhầm hai chủ tớ này rồi. Có điều, ha ha, bây giờ mới giải thích không phải là quá muộn sao? Hai người đã biết trước chuyện của Hỉ Thước, nhưng vẫn không nói, chờ nàng lên tiếng hỏi, mới bắt đầu giải thích… Mà đầu mũi giáo, cũng vô tình hữu ý chỉ thẳng về phía Tây Uyển. Nhớ lại vừa rồi lão thái thái tốn hơi tốn sức nói chuyện về Tây Uyển, cùng với nụ cười như "đã đoán trước được" hết của Cẩm Tú, nếu nàng còn không cảm thấy gì, thì Tô Đường nào đúng là không có não nữa rồi.

Chỉ là, Tô Đường cũng vẫn rất bình tĩnh, lão thái thái còn chưa nói rõ ý đồ, vậy thì nàng cũng giả vờ hồ đồ đi. Nàng nhẹ nhàng thổi lá trà, nhấp một ngụm, chậm rãi nói: "Vậy, phải cảm ơn cô Hương Lan kia rồi."

Không tức giận chuyện Tây Uyển vô tình hữu ý khiêu khích, cũng

không ra vẻ trấn an Cẩm Tú, chỉ nói một câu vô thưởng vô phạt, nàng rất muốn nhìn xem trong hồ lô của hai người rốt cuộc đang giấu thuốc gì.

Lão thái thái một giây trước còn nổi trận lôi đình, một giây sau đã hiền hòa vô hại, lúc thì khen ta biết quan tâm, rộng lượng, lúc lại lôi thẳng Tây Uyển ra… hừ, đúng là thật thật giả giả, chẳng biết đâu mà lần!

Một lúc lâu sau cũng không thấy lão thái thái nói nữa, Tô Đường liền ngẩng đầu lên nhìn, ai ngờ lại bắt gặp ánh mắt lão thái thái đang nhìn về phía mình. Bốn mắt nhìn nhau, nàng vội cười cúi đầu, trong lòng thầm suy nghĩ không hiểu vì sao lão thái thái lại cười với vẻ vô cùng hài lòng như thế?

"Đúng là đứa bé thông minh." Cuối cùng lão thái thái cũng lên tiếng: "Chuyện của Tuyên Tử, chuyện của Hỉ Thước, không cần biết là vô tình hay cố ý, dù sao cũng đã qua, ta sẽ không nói nhiều nữa." Bà dừng một chút lại nói tiếp: "Bây giờ cháu đã gả vào Tống gia, là người của Tống gia ta. Từ nay về sau, ta giao phủ Tướng quân cho cháu!"

"Dạ?" Tô Đường nghe mà không hiểu nổi: "Bà nội, ý bà là?"

"Từ nay về sau, cháu chính là đương gia chủ mẫu của phủ Tướng quân!"

Đương gia!!! Chủ mẫu??? Tô Đường giật mình kinh hãi, mắt trợn to nhìn lão thái thái. Nàng cứ tưởng rằng lão thái thái chỉ muốn mượn tay mình để xử lý mấy cây đèn nhỏ tốn dầu ở Tây Uyển kia thôi, ai ngờ bà lại biến nàng thành vầng thái dương cực đại ở phủ tướng quân chứ. Ôi trời ơi, cái việc tốn công tốn sức mà chả lợi lộc gì đó nàng không thèm đâu. Tô Đường vội nói: "Bà nội, Tô Đường vẫn còn nhỏ tuổi, không đảm đương được đâu ạ."

Dường như lão thái thái đã đoán trước rằng nàng sẽ nói vậy: "Dù

cháu còn nhỏ tuổi, nhưng cũng là người có năng lực. Mấy năm nay cháu xử lý chuyện của Tô gia đâu ra đấy, những chuyện này bà nội đều biết hết."

Đến lúc này, coi như Tô Đường đã hiểu rõ, có lẽ lão thái thái đã tìm hiểu chi tiết tất cả mọi chuyện của nàng rồi. Có điều, chuyện này cũng không trách bà được, tướng quân cưới vợ, tuy là do Hoàng thượng chỉ hôn, nhưng bà là bà nội, sao có thể mặc kệ không quan tâm được chứ, dù sao cũng vẫn phải sai người tìm hiểu tường tận một chút. Da đầu Tô Đường như run lên, mấy năm gần đây, nàng làm việc không có nguyên tắc, giới hạn gì cả, dùng một câu "kinh thế hãi tục" cũng không đủ để miêu tả, hơn nữa, lại còn có cả đống chuyện thị phi về đám hoa đào nát và các chuyện tầm xàm bá láp khác…

Nghĩ vậy, Tô Đường lại thấy hơi bất an, cảm giác này, giống y như bị người ta lột sạch đồ, mà thân hình bị lộ ra đó, thì không thể nói là đẹp được…

Lão thái thái nhìn thấu được sự lo âu của nàng, khẽ vỗ nhẹ lên tay nàng, cười trìu mến nói: "Bé ngoan à, tuy Tống gia ta cũng coi như là danh môn vọng tộc, nhưng cũng không phải gia đình bảo thủ, cứng nhắc. Những chuyện trước đây của cháu không đáng để nhắc tới, bà nội chưa từng bận tâm về những chuyện đó, cháu cũng đừng quá nặng lòng. Hơn nữa, điều này không thể trách cháu được, trước đến giờ, số phận một người đâu phải muốn thế nào sẽ được như thế đâu, chỉ có thể nói rằng, số mệnh của cháu nhất định phải là người của Tống gia ta, những chuyện lúc trước, chỉ là có duyên mà không có phận thôi."

Những lời này của bà vô cùng chân thành, Tô Đường nghe mà hốc mắt đỏ ửng lên. Mấy năm gần đây, vì mấy chuyện hoa đào nát vụn kia, mà nàng phải chịu không ít những lời đồn nhảm, tuy bên ngoài nàng vẫn tỏ ra không để ý, không quan tâm, nhưng dù sao nàng cũng là một người con gái, sao có thể không bị ảnh hưởng được. Chỉ là, nàng cố mà nuốt hết đắng cay xuống bụng, rồi tự dựng lên một

bức tường đồng vách sắt để bảo vệ mình mà thôi. Người ngoài nói xấu đã đành, điều khiến nàng cảm thấy khó chấp nhận nhất là chính người trong nhà còn thường xuyên sỉ nhục, cười nhạo, chế giễu nàng, thậm chí ngay cả người cha ruột của nàng cũng lắc đầu thở dài ra vẻ không biết phải làm sao, mỗi lần Tô Đường nhìn thấy là lại vô cùng phiền lòng. Vậy mà hôm nay, bà nội của chồng mới chỉ gặp mặt một lần, lại an ủi nàng được như vậy, khiến Tô Đường cảm động vô cùng.

Chỉ là, cảm động thì cảm động, Tô Đường vẫn không dám bộc lộ một chút tình nguyện nào với việc nhận chức đương gia chủ mẫu.

Nhưng hiển nhiên là lão thái thái không dễ dàng bỏ qua như vậy: "Phủ tướng quân nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ thì cũng không nhỏ. Trong ngoài trên dưới cũng có hơn một trăm người. Trước đây, Thế An chưa kết hôn, nên bà nội phải quản lý, giờ cháu đã gả tới đây rồi, bà nội cũng buông được trọng trách này xuống. Bà nội già rồi, cũng đến lúc nghỉ ngơi hưởng phúc, cháu là đứa bé hiếu thuận, nhất định sẽ ẵn lòng gánh vác cho bà nội đúng không?"

Nghe mấy lời này, mặt Tô Đường vô cùng sầu muộn, đã lấy ra chữ hiếu đứng đầu trăm điều thiện rồi, nàng đồng ý cũng không ổn, mà không đồng ý cũng không được. Lão thái thái quá xem trọng nàng, cũng coi như đã nhìn nhận đứa cháu dâu là nàng rồi. Không biết nếu lão thái thái biết được, đứa cháu dâu này chỉ có kỳ hạn một tháng thì bà sẽ phản ứng thế nào — Tô Đường vô cùng lo âu!!!

"Bà nội…" im lặng một lúc, cuối cùng Tô Đường cũng rặn ra được vài chữ, nàng thậm chí còn không dám ngẩng đầu, chỉ sợ không chịu nổi ánh mắt tha thiết của lão thái thái: "Tô Đường xuất thân từ tầng lớp thường dân, nhà nghèo, như lời bà nói, cháu quản lý một cửa hàng thì còn gắng gượng làm được, nhưng quản lý phủ tướng quân thì chắc chắn không nổi đâu ạ. Việc trong phủ hoàn toàn không biết gì đã đành, lại còn mơ mơ hồ hồ không biết tình hình khách khứa lui tới trong phủ nữa… À, không phải, tướng công là đại thần trong triều, lỡ Tô Đường xử sự không toàn vẹn, chẳng phải sẽ làm mất thể

diện của tướng công hay sao ạ. Nên là, bà nội à, bà chịu khó vất vả thêm một chút, chờ qua một thời gian ngắn nữa, Tô Đường nắm bắt được đại khái tình hình, rồi sẽ nhận vị trí đương gia sao, bà thấy được không ạ?"

Phù, đành phải dùng kế hoãn binh thôi, một thời gian ngắn nữa, mặt lạnh viết giấy từ hôn, đến lúc đó, dù nàng muốn làm đương gia chủ mẫu, chỉ e lão thái thái cũng không chịu!

Nỗi lo của Tô Đường rất thực tế, nhưng mặt lão thái thái vẫn hiền hòa ấm áp như cũ: "Bé ngoan, cháu không cần phải khiêm tốn, bà nội biết cháu có thể làm được. Việc này cứ quyết như vậy đi!"

Tô Đường thực sự muốn khóc! Nàng có khiêm tốn đâu! Nàng thật sự không muốn làm đương gia chủ mẫu mà! Hoài bão của ta ở trong kinh thành, trong thiên địa! Chứ không phải ở trong cái phủ tướng quân nhỏ bé này đâu! Đúng, cái phủ tướng quân đúng là nhỏ bé mà! Dù đó có chiếm sáu mẫu bảy phần đất, thì so với thiên địa, nó vẫn chỉ là một nơi nhỏ bé mà thôi!!!

Chuyện bi thảm nhất đời người, chính là tự dưng bị ép gả cho một kẻ đáng ghét, đã vậy còn bị ép phải làm mụ già quản gia cho hắn nữa!!! A a a — số nàng thật là khổ mà!!!

"Bà nội, việc này có thể bàn bạc lại sau không ạ?" Tô Đường mím môi không cam lòng.

Lão thái thái đưa tay vén lại tóc qua tai giúp nàng, không trả lời, chỉ nói: "Cẩm Tú và Tống thúc, quản gia của phủ, sẽ giúp cháu."

Đây tức là nói một là một, hai là hai!

"Còn nữa…" lão thái thái đang nói lại ngừng lại.

Ánh mắt Tô Đường như sáng lên, sao ạ? Có phải bà nghĩ lại không ạ?

“Còn nữa, cháu cứ yên tâm, phủ tướng quân này không có quy củ gì. Cháu là tướng quân phu nhân, là chủ mẫu của Tống gia, ở nhà này, cháu chính là quy củ!”

Giọng nói bình thản, dịu dàng, nhưng lại rất khí phách. Tô Đường chợt ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực của lão thái thái khiến nàng hơi run lên, sự ủy quyền của lão thái thái rộng rãi đến mức khiến người ta kinh hồn bạt vía. Làm gì có nơi nào như thế chứ? Không phải là nên có vô số gia pháp, môn quy nghiêm ngặt hay sao?! Ôi ôi, rốt cuộc lão thái thái đang tính toán gì vậy?

Tô Đường tự cân nhắc, suy nghĩ đi suy nghĩ lại, bỗng nhiên đầu nàng chợt lóe lên, từ việc Tây Uyển đến việc đương gia, rồi lại tới chuyện ủy quyền hoàn toàn triệt để này, không phải là —

Tô Đường thử nhìn trộm lão thái thái một cái, bắt gặp được ánh mắt trí tuệ, khôn khéo như tỏa sáng của bà, sự nghi hoặc trong lòng nàng càng dày thêm — rốt cuộc có phải lão thái thái đang muốn biến nàng thành mũi thương của bà không thế?

Dù có phải hay không, thì bà nội này, cũng không hề đơn giản!

Đã đến nước này, thì muốn từ chối cũng không được nữa. Vì vậy, Tô Đường không dài dòng lôi thôi, chỉ nói một câu: “Cháu dâu sẽ cố gắng hết sức.”

“Đúng là đứa bé ngoan.” Lão thái thái hài lòng gật đầu: “Sau này bà lão ta đây có thể nghỉ ngơi hưởng phúc được rồi. Cháu cũng không cần phải tới đây dập đầu thỉnh an hàng ngày đâu, phiền phức. Cháu cứ chú tâm chăm sóc cơ thể cho thật khỏe mạnh là được rồi, bà nội còn mong sớm được ôm chắt đích tôn nữa!”

Tô Đường nhận ra, khi lão thái thái nói tới hai chữ “đích tôn”, giọng bà như nhấn mạnh thêm, khiến nàng bất giác nghĩ tới Tuyên Tử và mẹ cậu nhóc.

“Còn Tuyên Tử, sau này cháu là mẹ cả của nó, dạy bảo nó cho tốt.” Giọng lão thái thái lại lãnh đạm hẳn.

Tô Đường vẫn rất mơ hồ với mối quan hệ trong gia đình này, nên chỉ gật đầu đồng ý.

Nói chuyện thêm một lúc nữa, Tô Đường liền cáo lui.

Nhìn Tô Đường được hạ nhân đỡ rời khỏi phòng, bước đi không được tự nhiên, Cẩm Tú khẽ cười nói với lão thái thái: “Xem ra không lâu nữa lão phu nhân sẽ được ôm chắt đích tôn rồi, nhìn thân hình của thiếu phu nhân có vẻ rất dễ sinh nở đấy ạ.”

“Mong là thế. Từ sau khi cô gái kia chết, Thế An chưa từng tiếp xúc với người con gái nào. Dù thế nào cũng phải cảm tạ Thánh thượng, nếu không phải ngài ép buộc, thì không biết đến bao giờ bà già như ta mới được uống tách trà hiếu kính này của cháu dâu nữa.” Nói xong, lão thái thái nâng tách trà thơm mà Tô Đường vừa dâng lên, uống cạn tách trà mà không thèm để ý nó đã nguội ngắt.

Cẩm Tú nhìn sắc mặt của bà, khẽ cười nói: “Xem ra, lão phu nhân rất hài lòng với thiếu phu nhân.”

“Sao có thể không hài lòng chứ? Lúc trước nghe mấy tin tức do người ngươi phái đi tìm hiểu về, ta còn không dám hy vọng nhiều, nhưng hôm nay gặp, thực sự khiến bà già này kinh ngạc vì vui mừng. Thông minh, biết tiến biết lùi, không để tâm mấy chuyện vặt vãnh, có chừng mực, mà quan trọng nhất là, con bé cực kỳ bao che. Chỉ là một nha hoàn mà con bé còn muốn che chở, sau này giao phủ tướng quân cho con bé quản lý, còn sợ không ổn thỏa hay sao?” Nói xong, lão thái thái lại thở dài: “Chỉ sợ lòng con bé không đặt ở phủ tướng quân này thôi!”

Mặt Cẩm Tú hơi biến sắc: “Ý người là…”

"Con bé là một người có dã tâm, không an phận, chỉ có thể từ từ thu phục thôi. Ta giao phủ tướng quân này cho con bé, là vì muốn nắm bắt được lòng con bé."

"Lão phu nhân phải bận lòng rồi." Cẩm Tú thở dài, rồi lại vừa cười vừa nói: "Lão phu nhân đúng là liệu sự như thần, người không cho nô tỳ nói chuyện của Hỉ Thước trước, còn nói chờ thiếu phu nhân mở miệng trước. Nô tỳ vốn không tin, thầm nghĩ là một cô dâu mới như nàng, làm sao có thể vì một nha hoàn mà tự chuốc lấy phiền phức. Không ngờ thiếu phu nhân lại nói ra thật, còn nói rất tự nhiên chứ không hề có ý chất vấn, càn quấy gì. Người còn giả vờ nói thiếu phu nhân nên nhường nhịn bốn vị cô nương ở Tây Uyển, xem thiếu phu nhân phản ứng thế nào nữa. Thiếu phu nhân thực sự không phải người dễ chọc đúng như người dự đoán, là một người không dễ dàng chịu thiệt thòi… Lão phu nhân, người đúng là thần Gia Cát tái thế!"

Nghe Cẩm Tú nói vậy, lão thái thái vỗ nhẹ vào cánh tay bà ta, cười nói: "Ngươi thật là, đến tuổi này rồi còn nói nhảm nữa."

"Cẩm Tú nói thật lòng mà. Nhưng mà lão phu nhân, người thấy, liệu thiếu phu nhân có đối phó được với bốn cô nương ở Tây Uyển không?"

"Đừng xem thường con bé. Bốn cô nhóc kia cũng không làm được trò trống gì đâu. Lúc trước ta không quan tâm đến, nên mới để cho Như Ý kia làm loạn như hôm nay. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, nếu không có chuyện hôm nay, cũng không nhìn ra được nàng dâu mới của ta nông sâu thế nào. Vốn dĩ còn có thể chấp nhận mấy đứa nhỏ đó, nhưng bây giờ lại dám hạ thủ với Tuyên Tử, thậm chí còn nhắc tới người phụ nữ kia, thì không thể dung túng cho chúng nó làm bậy nữa rồi…"

Thấy lão thái thái nói chuyện như giấu kim trong bọc mềm, Cẩm Tú cũng thận trọng hơn: "Bốn vị cô nương kia cũng hơi thiếu chừng mực thật, cần phải dạy bảo một phen. Vì thân phận của lão phu

nhân ngài cao quý nên mới không thèm so đo với các nàng, nếu không, thì làm sao các nàng dám càn quấy như vậy được."

Lão thái thái khẽ cười, rồi lại thở dài: "Già rồi, đã chán ngấy mấy chuyện đấu tới đấu lui rồi. Mấy mánh khóe cỏn con đó, cứ để cháu dâu mới của ta chơi cho vui đi, những ngày tháng sống trong nhà cao cửa rộng này còn dài lắm, bà già ta đây cũng phải để cho con bé kiếm vài việc vui vui để giải trí chứ, đúng không?"

Nói xong, lão thái thái nhắm mắt lại, khóe miệng lộ ra nụ cười bí hiểm, dường như đang nhớ lại những màn mưa máu gió tanh, tranh đấu liên hồi trong danh môn thế gia thời trẻ…

Chương 11: Hoàng đế này thật biết cách hành hạ người ta!

Tô Đường được Hỉ Thước đỡ ra khỏi viện Phúc Thụy, dọc đường đi, tâm trạng của nàng rất nặng nề.

"Tiểu thư, sau này người phải trông nom phủ tướng quân này rồi!" Hỉ Thước lại rất hưng phấn.

Tô Đường nhăn mặt nói: "Tiểu Hỉ Thước, khi em biết là nha hoàn hồi môn của ta chỉ có một mình em, em đã cảm thấy đường đời của em vô cùng u ám đúng không?"

A… Có nên nói thật không nhỉ? Hỉ Thước khó xử.

Tô Đường lại không chờ cô ấy trả lời, chỉ bi thương nói: "Bây giờ, tâm trạng của ta cũng giống hệt em lúc đó mà."

"…"

Nhìn phủ tướng quân rộng lớn này, Tô Đường còn cân nhắc xem phải làm thế nào mới ổn. Nàng quét mắt một vòng rồi dừng lại ở một khu nhà được kiến tạo rất tinh xảo, mắt nàng hơi nheo lại, hỏi Thược Dược đi sau lưng: "Ở đó chính là Tây Uyển phải không?"

Thược Dược cúi đầu, thận trọng đáp: "Hồi thiếu phu nhân, đúng thế ạ."

Tô Đường khẽ gật đầu, vẫn có ý kiến, vẫn bằng mặt mà không bằng lòng phải không? Làm đương gia chủ mẫu, chỉ cần tốn chút công

sức là được, nhưng còn bốn vị này… Tô Đường cũng không chắc rốt cuộc lão thái thái có ý gì, tạm thời cứ án binh bất động đã — các cô không chọc đến ta, ta cũng sẽ không động đến các cô, nhưng nếu các cô cố tình không biết điều, thì bà đây sẵn lòng hầu chuyện!!!

Nghĩ thông suốt, Tô Đường lại nở nụ cười hiền hòa, quay đầu liếc nhìn Thược Dược một cái, nàng khẽ nhướng mày — sao nha đầu này nhìn nàng mà cứ như nhìn thấy quỷ vậy?

Đi quanh phủ một vòng, quay về viện của mình, Tô Đường vô cùng mệt mỏi, vì vậy, lại âm thầm mắng Tống Thế An đến lăn lên lộn xuống. Nàng vốn muốn tìm hắn để nói chuyện lão thái thái một chút, ai ngờ tìm một vòng cũng không thấy đâu, liền quay sang hỏi một nha hoàn: "Đúng rồi, tướng quân nhà các em rồi?"

"Hồi thiếu phu nhân, vừa rồi Hoàng thượng sai người gọi tướng quân tiến cung rồi ạ."

Tô Đường khẽ gật đầu, lại thầm oán cái vị hoàng đế bệ hạ ăn no rửng mỡ chỉ hôn làm loạn cả đời nàng kia.

Vì vậy, trong cung điện lớn nhất ở phía Bắc nước Tụng, tiểu Hoàng đế đang ăn điểm tâm bỗng hắt hơi mạnh một cái.

Tiểu Hoàng đế chun chun mũi: "Hay là tại đêm qua trẫm quá chăm chỉ xem tấu chương đến tận nửa đêm, nên long thể mới có bệnh nhẹ nhỉ?"

Khóe miệng thái giám bên cạnh co giật liên hồi, thầm nghĩ, đêm qua ngài cầm bìa tấu chương, nhưng bên trong là đông cung đồ rồi nằm xem cả đêm mà!

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng hô — "Tống tướng quân đến!"

Tiểu Hoàng đế nghe thấy vậy, liền vội vàng thu dọn cốc chén trên bàn, ngồi ngay ngắn lại, trưng ra dáng vẻ quân lâm thiên hạ, đùa

sao, không thể để hắn nhìn thấy mình ăn đồ ngọt được, nếu không sẽ lại bị hắn ca cẩm dài dòng nữa — Hhu hu hu, vua một nước thích ăn điểm tâm mà cũng bị đám người khốn kiếp kia dâng tấu chương, cái gì mà không có lợi cho cơ thể đang phát triển, cái gì mà không có lợi cho sự phát triển của răng lợi, đúng là toàn nói tầm bậy tầm bạ! Cuộc sống mà không có điểm tâm là cuộc sống không trọn vẹn! Đời của đám đại thần các người ấy à, đều không trọn vẹn hết! Hừ!

Tống Thế An bước vào, thi lễ xong, nhìn thấy tư thế ngồi ngay ngắn của tiểu Hoàng đế, mắt hắn thoáng lộ vẻ vui mừng, nhưng nhìn thấy mạt bánh dính ở khóe miệng, hắn lại khẽ nhíu mày.

Tiểu Hoàng đế rất nhanh trí, nhìn bộ dạng của hắn là biết ngay sự tình không hiểu sao lại lộ rồi. Hắn ta liếc mắt nhìn động tác của thái giám bên cạnh, vừa đưa tay chùi miệng, quả nhiên chứng cứ phạm tội vô cùng rõ ràng. Thấy Tống Thế An định lên tiếng, hắn ta biết chắc sắp bị lên lớp, vội vàng xen vào nói trước: "Không cho nói chuyện ăn điểm tâm!"

Tống Thế An mấp máy miệng, rồi lại ngậm lại.

Tròng mắt tiểu Hoàng đế đảo một vòng, vội nói tiếp: "Cũng không có nói chuyện khai chiến với nước Diên, càng không cho phản đối đàm phán hòa bình nữa! Ừ, còn nữa, còn nữa… không được trách trẫm hạ dược…"

"…" Cái này là không đánh đã khai mà.

"A, tiểu Tống, sao ngươi không nói gì thế?" Đợi mãi không thấy Tống Thế An nói chuyện, tiểu Hoàng đế nhô đầu ra phía trước, nghi ngờ hỏi.

Mặt Tống Thế An không thay đổi chút nào: "Những gì thần muốn nói, đều bị Hoàng thượng cấm rồi."

"…"

Tiểu Hoàng đế nhảy từ trên giường mềm vàng óng ả xuống, cười cười nói: "Ôi dào, tiểu Tống à, chẳng lẽ ngươi không nên tạ chủ long ân hay sao? Vì muốn khiến tiểu Tống sớm khai chi tán diệp, mà trẫm phải sai tiểu Trịnh vất vả nghiên cứu chế biến mất một tháng đấy! Ha ha ha, nhìn hôm nay tiểu Tống có tinh thần thế này, sảng khoái sáng láng như vậy, có phải đêm hôm qua còn thầm oán vì sao đêm đẹp lại quá ngắn hay không hả?"

Nhìn nụ cười gian của tiểu Hoàng đế, Tống Thế An thực sự không biết làm sao, nghiến răng nói: "Phiền Hoàng thượng lo lắng rồi!"

"Phải thế chứ, phải thế chứ." Tiểu Hoàng đế càng cười tươi hơn: "Tiểu Tống là rường cột nước nhà, trẫm phải hao tâm tổn sức một chút cũng là chuyện nên làm."

"…" Thật ra ngài không cần phải bận tâm đâu!!!

"Có điều, trẫm cũng yên tâm rồi. Thấy ngươi chậm trễ không thành thân, đưa cho ngươi bốn mỹ nhân mà ngươi cũng chẳng thèm chạm đến, trẫm còn tưởng rằng cơ thể của tiểu Tống ngươi có bệnh gì khó nói cơ, bây giờ rốt cuộc trẫm cũng yên tâm rồi, a ha ha." Nói xong, tiểu Hoàng đế bước tới trước mặt Tống Thế An, nhỏ giọng nói: "Nghe nói chuyện này tiêu hồn đến tận xương tận tủy, khiến người ta muốn ngừng mà không ngừng được, có thật như vậy không?"

Nhìn vẻ mặt non nớt của tiểu Hoàng đế, Tống Thế An thực sự muốn cào tường, cuối cùng đành phải trầm giọng nói: "Năm nay Hoàng thượng mười bốn, cũng có thể lập Hậu được rồi!"

"Không không không không không" tiểu Hoàng đế vội vàng xua tay: "Trẫm vẫn còn nhỏ, chuyện này không vội." Hắn còn lâu mới để người ta biết hắn không 'lên' được nhé! Lần trước định mây mưa với cung nữ Yến nhi kia, thật sự quá thất bại, quá mất mặt rồi!

"Ngược lại, tiểu Tống ngươi đang tuổi như lang như hổ, một phu

nhân có phải không đủ không? Nếu ngươi không thích Cát Tường, Như Ý, Như Thi, Như Họa, thì trẫm vẫn còn một đôi Trầm Ngư Lạc Diệp, Bế Nguyệt Tu Hoa đây này! Có muốn trẫm ban cho ngươi hết không?" Đôi mắt to tròn của tiểu Hoàng đế chớp chớp lóe sáng, mặt đầy vẻ chờ đợi — chỉ cần ngươi đừng ép trẫm đánh giặc, phụ nữ trong hậu cung đều ban cho ngươi hết có được không? À, không được, mẫu hậu vẫn phải giữ lại!

Tống Thế An lại á khẩu: "Thần chỉ cần một vị phu nhân này là đủ rồi ạ!"

Tiểu Hoàng đế trợn tròn mắt: "Nếu thế ngươi phải thủ thân như ngọc chỉ vì một người sao?"

"…" Tống Thế An thực sự không muốn nói nhiều với hắn: "Thần muốn hỏi Hoàng thượng một chuyện, vì sao Như Ý biết chuyện mẹ đẻ của Tuyên Tử?"

"Là trẫm nói cho nàng đấy mà, nàng viết thư hỏi trẫm, nên trẫm nói cho nàng biết thôi. Sao thế? Có gì sai à?" Mặt tiểu Hoàng đế rất vô tội.

Đương nhiên là sai rồi! Đã ban người cho hắn mà còn gửi thư cho nhau là thế nào?! À, không phải, đây không phải trọng điểm: "Hoàng thượng, việc của Uyển Uyển đã qua rồi, vì Tuyên Tử, thần và bà nội thần đều không muốn nhắc lại chuyện xưa nữa, xin Hoàng thượng tác thành cho."

Tiểu Hoàng đế sờ sờ cằm, ra vẻ suy nghĩ sâu xa: "Trẫm hiểu rồi, ngươi cưới phu nhân, Uyển tướng quân cũng đã chết, Tuyên Tử cần phải có cuộc sống mới với mẹ mới… Chà, nếu vậy để trẫm viết một lá thư cho Như Ý, bảo nàng không được nhắc lại nữa. Ngươi cứ yên tâm!"

… Còn viết thư nữa à?!!! Mặt Tống Thế An đen đi.

“À, đúng rồi, ngươi xem xem, lão già nhà ngươi nói mấy chuyện linh tinh với trẫm, làm trẫm suýt thì quên mất chính sự!”

Nhìn tiểu Hoàng đế nghiêm mặt giận dữ, Tống Thế An suýt thì tức đến trào máu, rốt cuộc là ai nói mấy chuyện linh tinh chứ?! Hắn cố giữ bình tĩnh, tiếp tục cắn răng nói: “Xin Hoàng thượng cứ dạy ạ!”

“Nghe nói hôm qua ngươi gặp thích khách à? Rốt cuộc là kẻ nào to gan lớn mật dám ám sát mãnh tướng của nước Đại Tụng ta?”

“Là tiểu Vương gia của nước Diên ạ!”

“Tên tiểu bạch kiểm Bùi Thụy Hòa kia á?” tiểu Hoàng đế không có ấn tượng sâu đậm lắm về người này.

“Vâng.” Thôi được, dù sao thì Bùi Thụy Hòa cũng không nghe thấy mấy lời này.

“Nhưng mà theo thám tử báo về, thì không phải đoàn sứ thần mới vừa vào biên ải sao? Phải tháng sau mới có thể đến nơi chứ? Sao nhanh như vậy mà đã tới rồi?! Đến đây sao không chào trẫm một tiếng chứ? Đúng là kỳ cục!” Tiểu Hoàng đế vô cùng căm phẫn.

“Hoàng thượng, Bùi Thụy Hòa là người không đơn giản, nhất định là hắn đã động tay động chân trong đoàn sứ thần, sau đó tự mình tách ra khỏi đoàn sứ thần. Hơn nữa, tuy sứ thần chỉ có một trăm người, nhưng hiển nhiên còn có một số nhân sĩ nước Diên cải trang trà trộn qua biên quan. Thích khách mà vi thần gặp phải đều là cao thủ, tổng số phải lên đến hơn trăm người.”

“À.” Tiểu Hoàng đế khẽ gật đầu, hỏi ngược lại: “Nghe nói ngươi bị trúng kế điệu hổ ly sơn, sau đó lại đơn thương độc mã đối phó với những người đó à? Có lẽ vô cùng kinh tâm động phách đúng không? Lại đây lại đây lại đây, kể trẫm nghe xem nào!” Nói xong, mặt hắn đầy vẻ mong chờ. Gì chứ mấy chuyện như lấy một địch trăm, anh hùng cứu mỹ nhân này nọ, là hắn thích nghe nhất.

Tống Thế An thực sự muốn ôm trán, cuối cùng cũng đành phải kể hết chuyện ngày đó ra.

Tiểu Hoàng đế chăm chú nghe, lúc thì nhíu mày, lúc thì trợn mắt kinh ngạc, cuối cùng là nghẹn ngào trân trối nhìn Tống Thế An: "Ngươi nói, là tân phu nhân của ngươi cầm mũ phượng ném tên tiểu bạch kiểm kia như ném chó à?"

Tống hơi ngượng ngùng: "Sự tình quá đột ngột, chuyết kinh cũng vì không biết làm sao nên mới làm thế, xin Hoàng thượng thứ tội!" Mũ phượng kia là do Hoàng thượng sai người chế tạo, không biết hắn ta có giận không nữa.

Ai ngờ, một lúc lâu sau, tiểu Hoàng đế mới thở dài một hơi: "Nương tử của ngươi, quả là có tài!!!"

"…"

Đầu óc tiểu Hoàng đế lại dời sang chỗ khác, hớn hở nói: "Trẫm nên ban thưởng cho nương tử ngươi chứ nhỉ? Hì hì, viết một tấm hoành phi là "nữ anh hùng" thì sao hả?"

Ánh mắt Tống Thế An sáng lên, vội nói: "Lần này nước Diên muốn đàm phán hòa bình e cũng không thực sự có thành ý. Hoàng thượng, hay là cứ đánh đi, thần nhất định sẽ không phụ sự ủy thác của Hoàng thượng."

Vừa nghe thấy câu nói hùng hồn này, mặt tiểu Hoàng đế nhăn lại: "Đã bảo không được nói mà ngươi lại nói nữa! Đại trượng phu nói không giữ lời!"

Thần đồng ý lúc nào chứ? "Nếu Hoàng thượng cho phép thần xuất chiến, thì thần đã khiến cho đám tiểu nhân kia không làm gì được rồi!"

“Tiểu Tống à, không phải trẫm không cho ngươi đánh, mà là quốc khố thực sự cạn kiệt rồi, Hoàng đế cũng không có bạc mà ~~~!” Tiểu Hoàng đế buông thõng tay không biết làm sao: “Trẫm đã nghèo đến mức tay không có nổi một đĩnh bạc rồi! Rốt cuộc là vì sao mà ngươi lại cố chấp như vậy chứ? Mấy năm nay ngươi đánh vào đến tận kinh thành nước Diên rồi, người ta đã phải chạy tới xin đàm phán hòa bình, nên khoan dung độ lượng đi thôi! Hòa bình sống chung thật hữu hảo mới là tốt!!!”

Thấy Tống Thế An muốn nói chen vào, tiểu Hoàng đế lại vội nói: “Trẫm biết, ngươi muốn báo thù cho Mạc tướng quân và Uyển tướng quân, về tình cảm riêng tư mà nói, thì trẫm đồng ý với ngươi, nhưng dù sao đây cũng là chuyện quốc gia đại sự, không thể để ngươi dùng việc quan mà báo thù riêng được. Ngươi nhìn mà xem, bây giờ nước Diên bị đánh đến mức chỉ còn sót lại chút hơi tàn, nhưng nước Tụng của trẫm thì có tốt hơn gì đâu, còn đánh tiếp nữa, dân chúng lầm than, thiên hạ rối loạn mất. Tiểu Tống à, ngươi phải thấu hiểu cho lòng trẫm chứ!”

Hắn ta nói rất đâu ra đấy, có tình có lý, khiến Tống Thế An không khỏi mừng thầm, tuy Hoàng thượng còn nhỏ tuổi, nhưng trong lòng cũng đã biết lo cho bách tính lê dân rồi. Ngược lại, hắn cứ mang nặng thù riêng thực sự không nên chút nào. Nhưng ngay khi hắn đang định khen ngợi vài câu, tiểu Hoàng đế lại nghiêng đầu sang hỏi thái giám bên cạnh: “Tiểu Toàn tử, mẫu hậu dạy như thế đúng không? Trẫm có nói thiếu điều gì không?”

Phụt —-

Nhìn mặt Tống tướng quân thoáng đen sì đi, tiểu Toàn Tử thật không biết làm sao, trả lời cũng không được, mà không trả lời cũng không được! Hoàng thượng à, sao ngài lại phải hỏi mấy câu đó làm gì chứ!!!

Tiểu Hoàng đế cũng nhận ra là mình vừa lỡ lời, gượng cười nói: “Tiểu Tống, ngươi yên tâm, cứ nghỉ ngơi dưỡng sức vài năm. Chờ

trẫm có tiền, nhất định sẽ lại cho ngươi đi đánh giặc!" Nói xong, hắn lại tự lẩm bẩm: "Vẫn nên viết một tấm hoành phi cho nương tử ngươi thì hơn. Dạo này thư pháp của trẫm tiến bộ rất nhiều…"

—bamholyland.com—

Tống Thế An ôm xấp giấy Tuyên Thành rời khỏi hoàng cung. Chưa bao giờ tiểu Hoàng đế hứng thú viết chữ như hôm nay, viết hết bức này đến bức khác, cuối cùng còn chốt lại một câu: "Trẫm rất hài lòng, tiểu Tống, ngươi đưa về cho nương tử ngươi tự chọn một cái mà treo đi" — nhìn hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trước mặt, Tống Thế An thực sự không hiểu vì sao hắn có thể hài lòng được…

Quay về phủ Tướng quân cũng đã là chính Ngọ — để tiết kiệm tiền, tiểu Hoàng đế còn chẳng thèm giữ hắn lại ăn trưa. Tống Thế An muốn thay xiêm y để đi dùng bữa. Vào phòng ngủ, vừa vòng qua bình phong đã thấy trên giường có người đang nằm sẵn.

Áo ngủ gấm đỏ thẫm thêu trăm hoa đua nở, đường cong lồi lõm lung linh hiển hiện, nhìn nửa cánh tay nõn nà như ngọc lộ ra ngoài, những hình ảnh hương diễm đêm qua lại chợt hiện lên trong óc, khiến bụng dưới của Tống Thế An như căng lên…

Chương 12: Ai muốn sống cả đời với huynh chứ?!

Ngủ bù được một giấc, Tô Đường sảng khoái hơn nhiều. Thấy Hỉ Thước gà gật bên cạnh, nàng liền nhỏ giọng hỏi Thược Dược: "Tướng quân về chưa?"

"Về rồi ạ, bây giờ chắc đang ở thư phòng ạ." Nghĩ một chút, Thược Dược lại bồi thêm một câu: "Bình thường tướng quân toàn ở thư phòng thôi ạ."

"À, vậy em dẫn ta tới đó đi." Nói xong, nàng rón ra rón rén đứng dậy, sợ đánh thức Hỉ Thước.

Nhìn thấy nàng như vậy, Thược Dược cũng hơi buồn cười, nhưng vừa thấy nàng đảo mắt qua, cô ấy lại giật mình vội vàng cúi đầu mím chặt môi.

Trong thư phòng, Tống Thế An đang sắp xếp lại sổ sách, thấy Tô Đường tới, hắn liền nhíu mày.

Tâm trạng của Tô Đường vốn không tệ, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ bực mình của hắn, ngọn lửa nhỏ trong lòng nàng lại bùng lên, đặt hộp gỗ đỏ đang cầm trong tay lên bàn, nói thẳng thắn: "Trả lại huynh thứ này trước, tránh để đến lúc đó lại phiền phức. Yên tâm, ta chưa mở ra đâu! Vẫn còn nguyên!"

Lý do khiến Tống Thế An nhíu mày, là vì sao hắn lại có thể sinh ra dục vọng đối với người phụ nữ này cơ chứ? Vừa rồi, dục vọng đột ngột ập đến cực kỳ mãnh liệt, khiến hắn phải uống vài ngụm trà

lạnh mới đè nén xuống được, là vì nghi hoặc khó hiểu nên mới nhíu mày, chứ không phải vì bực mình. Có điều, bây giờ thì đúng là hắn cau mày vì bực bội — tại sao lần nào cô nàng này cũng kiêu ngạo như thế chứ?

Tô Đường ngồi xuống chiếc ghế dựa bên cạnh, nhìn thoáng qua cách bày biện trong phòng, rồi nói tiếp: "Ta tới vì có chuyện muốn nói với huynh. Bà nội bảo ta quản lý phủ tướng quân này của huynh. Huynh xem làm thế nào thì làm!"

Tống Thế An hơi giật mình, nàng vừa vào cửa, bà nội đã cho nàng quản lý phủ sao? Có điều, hình như bà nội thật sự thích nàng, ngay cả cây trâm phượng nạm vàng khảm ngọc, khắc vân hoa tổ truyền bà cũng tặng cho nàng, tức là coi nàng như nữ chủ nhân tương lai của Tống gia phải không? Chỉ là…

Thật ra, nếu không có Hoàng thượng chỉ hôn, hắn cũng không định thành thân, hoặc phải nói là, không định thành thân nhanh như thế. Có điều, lệnh vua khó trái, hắn cũng đành phải tiếp nhận thôi. Mà nếu đã không phải xuất phát từ tình cảm của hắn, thì dù cô gái đó thân phận ra sao, hình dáng thế nào, cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng. Vì thế, khi Hoàng thượng bảo hắn cưới Tam tiểu thư Tô gia ở thành Bình, hắn cũng ậm ừ cưới về, dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ, cưới về rồi gạt qua một bên cũng được.

Nhưng không ngờ, Tô tam tiểu thư thực sự không phải người phụ nữ bình thường, chẳng những trước kia từng có thù oán với hắn, mà không hiểu sao lại cứ sống chết muốn hắn viết giấy từ hôn.

Viết giấy từ hôn thì viết giấy từ hôn, dù sao hôn sự này cũng là do bị ép mà ra. Hắn cũng ngại phiền phức, hơn nữa, hắn thật sự không có chút cảm tình nào với cô gái tên Tô Đường này. Vì thế, hắn đã nghĩ sẽ chung sống hòa bình với nàng một tháng, sau đó tìm một lý do theo ý nàng để viết giấy từ hôn, cùng lắm thì lúc đó đền bù vật chất nhiều nhiều một chút là được. Ai ngờ, Hoàng thượng lại đạp thêm một cước, làm cho bọn họ có quan hệ vợ chồng thực sự, mọi kế

hoạch đều bị phá hỏng hết.

Hắn là người giữ thân trong sạch đến mức tuyệt đối bảo thủ, không ít những người con gái thầm thương trộm nhớ muốn lăn xả vào, đều bị hắn lạnh lùng cự tuyệt ngoài cửa, chỉ đơn giản vì một câu nói đùa của người kia — "Ai bảo phụ nữ không cưới được nào? Chờ ta công thành danh toại, ta nhất định sẽ đưa kiệu lớn tám người khiêng đến cưới đệ về nhà. Đệ phải thủ thân như ngọc cho ta!"

Nàng suồng sã, nàng ngỗ ngược, nàng kỳ quái đến nghịch chuyển cả âm dương, đảo điên cả trời đất, nhưng vì thích, vì sủng, hắn bằng lòng bao dung hết, cũng làm đúng như lời nàng, vẫn luôn chờ đợi, chỉ không ngờ…

Nhận ra mình lại đang nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ, Tống Thế An quay đầu nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài trời xanh không gợn bóng mây, từng đàn chim nhẹ nhàng bay vô cùng thoải mái.

"Vậy thì nàng cứ quản đi!" Một lúc lâu sau, hắn thản nhiên nói.

Nếu đã có quan hệ vợ chồng thực sự, thì đó chính là người phụ nữ của Tống Thế An hắn, không có lý nào lại để nàng tái giá được. Huống chi, nếu thực sự viết giấy từ hôn, chỉ e sau này sẽ vô cùng phiền phức, bên phía bà nội không biết phải nói thế nào, mà bên Hoàng thượng còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Tống Thế An cũng là một người rất sợ phiền phức, tuy cô gái đứng trước mặt hắn có vẻ cũng rất phiền phức, nhưng giữa hai sự lựa chọn, thì xem ra nàng vẫn nhẹ nhàng hơn, thôi thì cứ nhẫn nhịn cô nàng này vậy. Dù sao nàng cũng chỉ là một người con gái, không thể có bản lĩnh làm đảo điên trời đất được.

"Cái gì?!" Tô Đường không ngờ Tống Thế An lại nói vậy, khiến nàng thoáng mơ hồ. Vừa rồi, sau khi hỏi xong, ngồi chờ một lúc lâu cũng không thấy hắn trả lời, nàng còn tưởng hắn đang nghĩ cách giải quyết, sau lại thấy sắc mặt hắn càng lúc càng kỳ quái, rồi dần dần

vẻ mặt lại vô cùng buồn bã, khiến nàng rất bực bội, không hiểu trong đầu hắn nghĩ cái gì, không ngờ cuối cùng hắn lại buông ra một câu như vậy.

"Nàng cứ tạm quản lý phủ tướng quân trước đi!" Tống Thế An kiên nhẫn nhắc lại một lần nữa.

Lần này thì Tô Đường tin rằng mình không nghe nhầm, nàng chớp chớp mắt, cực kỳ nghi hoặc: "Cái gì mà tạm thời quản lý chứ? Ta chỉ ở đây một tháng, làm sao quản lý được?"

Tống Thế An liếc nhìn nàng một cái, muốn nói lại thôi.

Nhìn thấy ánh mắt đe dọa của hắn, Tô Đường cau mày nói: "Huynh định nói gì?"

Tống Thế An đặt bút lông xuống, nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, hỏi: "Rốt cuộc là vì lý do gì mà nàng cứ nhất quyết muốn bị hưu?"

Nghe hắn hỏi vậy, Tô Đường lại á khẩu, suy nghĩ một lúc mới lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ đây không phải là điều hiển nhiên sao?"

"Hiển nhiên?" Tống Thế An nhíu mày.

Tô Đường vuốt nhẹ tà váy, cúi đầu nói: "Đương nhiên rồi, huynh vì lệnh vua khó tránh nên mới cưới ta, huynh chán ghét ta như vậy, đương nhiên chỉ ước có thể bỏ ta. Từ xưa đến giờ, bản cô nương rất biết mình biết ta, chẳng qua là nói trước khi huynh tự nói ra thôi. Hơn nữa, huynh chán ghét ta đã đành, chẳng lẽ ta không chán ghét huynh sao! Không phải ai cũng tình nguyện trèo cao lên cái mặt lạnh nhà huynh!" Nghĩ lại thấy xấu hổ, Tô Đường nghiến răng nghiến lợi, có điều… cái cụm từ "bản cô nương"… hình như không dùng được nữa rồi nhỉ?

Mặt lạnh à? Tống Thế An hơi ngẩn người, mặt đen đi, cô nàng này

còn dám đặt biệt danh cho hắn rồi cơ đấy! Nhìn nàng gọi trơn tru như vậy, chưa biết chừng đã lén gọi sau lưng hắn nhiều lần rồi!

"Nàng yên tâm, ta sẽ không bỏ nàng!" Tống Thế An cố kìm chế sự giận dữ nói.

Tô Đường không thèm bận tâm, lườm hắn một cái, phì cười nói: "Huynh nói câu này hai lần rồi! Ta ghét nhất là cái dáng vẻ thâm trầm này của huynh, cứ như không bỏ ta tức là huynh đã ban cho ta một ơn huệ lớn vậy! Nếu không phải là phụ nữ không thể bỏ đàn ông, thì ta đã bỏ huynh tới một trăm tám mươi lần rồi!"

Giận quá lại hóa không, ánh mắt Tống Thế An lạnh như băng: "Có phải trong lòng nàng có người khác không?" Nếu không phải vì lý do đó, thì hắn thật sự không nghĩ ra còn có lý do nào hợp lý hơn nữa. Hắn không tin vì chuyện cũ vặt vãnh như lông gà vỏ tỏi hồi trước và thái độ lạnh như băng này của hắn, mà cô gái này lại không hề tiếc danh tiết, chỉ một lòng muốn bị bỏ!

Tống Thế An hỏi quá đột ngột, khiến Tô Đường ngẩn người, sau đó mới bừng tỉnh: "A ha ha, huynh nghĩ là vì ta có người trong lòng nên mới một lòng mong bị bỏ sao? Huynh đúng là giỏi suy diễn! Nếu ta mà có người trong lòng, thì khi biết phải gả cho huynh, ta đã vừa khóc vừa ầm ĩ, vừa đòi thắt cổ rồi! Ôi, suy nghĩ của huynh ngớ ngẩn thật đấy! Ta đã nói rất rõ ràng với huynh rồi mà, hai chúng ta đều ghét nhau, chi bằng mỗi người một đường cho xong!"

Tống Thế An nhìn chằm chằm Tô Đường từ đầu đến chân, không thấy một chút manh mối nào, lại lạnh lùng nói: "Nếu nàng đã không có người trong lòng, vậy thì cứ ở lại phủ đi!" Hắn thật sự chẳng muốn nhiều lời với nàng nữa!

…

Hửm? Sao mãi mà không thấy cô nàng kia phản ứng gì? Tống Thế An ngẩng đầu, lại thấy Tô Đường đang kinh ngạc nhìn hắn.

"Huynh bảo ta ở lại trong phủ?"

"Ừ." Tống Thế An tức giận đáp.

Tô Đường nhìn hắn không chớp mắt, mặt ngây raphỗng, trong đầu thầm nhớ lại những lời Tống Thế An vừa nói. Đầu tiên là bảo nàng cứ quản lý phủ đi, sau đó lại nói sẽ không bỏ nàng, bây giờ thì thẳng thắn dứt khoát bảo nàng cứ ở lại phủ… Tô Đường vô cùng rối loạn: "Huynh… ý huynh là muốn sống cả đời với ta?"

"Ừ!" Tống Thế An to giọng hơn một chút. Cô gái này, có chịu thôi không vậy?!

"A ha ha ha ha!" Tô Đường đột ngột cười ầm lên: "Huynh mà lại muốn sống cả đời với ta à?! Ôi chao ôi chao, truyện cười này thực sự quá buồn cười ấy! Để ta nghĩ xem vì sao huynh lại tình nguyện sống cả đời với ta nào, là vì huynh đã lấy đi sự trong sạch của ta? Là vì sợ không tiện nói năng với người khác đúng không? A ha ha ha…"

Tống Thế An siết chặt nắm tay, cô nàng này, được đằng chân lại lân đằng đầu!!!

Đột nhiên, Tô Đường ngừng cười, đôi mắt đen láy sáng ngời lên, nhìn Tống Thế An, nói gằn từng chữ một: "Nhưng ta lại không đồng ý!!!"

"Rốt cuộc nàng muốn thế nào?!" Cuối cùng Tống Thế An cũng bị chọc giận! Hắn đã mở lời trước rồi!!!

Tô Đường cười lạnh: "Vẫn câu nói ban nãy, đừng có trương cái bản mặt lạnh băng đó ra với ta, ta không nợ nần gì huynh cả! Dù nói hôn nhân là do cha mẹ có lời, mai mối dẫn lối, nhưng mối nhân duyên này của chúng ta, không phải là lưỡng tình tương duyệt!"

Lưỡng tình tương duyệt à?! Tống Thế An ngẩn người.

Nếu phải gả, cũng muốn xuất phát từ tình cảm đôi bên mới có thể sống cùng nhau trăm năm được. Nếu chán ghét nhau, thì làm sao có thể sống yên ổn qua ngày, chi bằng chém một đao, cắt đứt tất cả luôn đi!

Tô Đường nhìn sâu vào mắt hắn, thấy hắn không nói chuyện, ánh mắt lấp lánh, cảm xúc rất khó hiểu, sau đó, nàng đứng dậy cáo từ, lúc đi tới cửa, lại quay lại cười: "Có điều, nếu huynh đã nhờ ta quản lý nhà này, thì ta sẽ cố gắng trông coi một chút vậy, dù sao cũng chỉ có một tháng. À, đúng rồi, đêm nay huynh nên tìm chỗ khác ngủ đi."

Nói xong, nàng lại khẽ cười một tiếng, rồi không quay đầu lại nữa, thoải mái rời đi.

Nhìn theo bóng cô gái đi khuất, Tống Thế An cúi đầu tiếp tục xem sổ sách, nhưng lại phát hiện ra lòng mình không thể bình tĩnh nổi!

Hắn gây tội nghiệt gì mà lại cưới về một người con gái như thế chứ?

Nhưng chỉ trong giây lát, hắn lại ngẩng đầu lơ đãng nhìn về phía cánh cửa trống không kia, hơi ngơ ngẩn, lưỡng tình tương duyệt sao?

—bamholyland.com—

Đêm hôm đó, quả nhiên Tống Thế An ngủ lại ở thư phòng.

Vì giữa trưa đã ngủ bù một giấc, nên Tô Đường lăn lộn trên giường tân hôn một lúc lâu cũng không ngủ được, nhớ lại chuyện đêm qua, mặt nàng lại đỏ hồng, cả cơ thể nóng bừng lên. Rồi lại nhớ đến những điều nói với Tống Thế An lúc chiều, lòng nàng hơi phiền muộn, cuối cùng lật người vào trong, không thèm nghĩ nữa!

Binh đến tướng đỡ, cứ vậy đi!

Ngày hôm sau, Tô Đường dậy khá muộn, vừa rời giường đã thấy Tống thúc quản gia đang đứng chờ ở cửa từ lâu.

Nhìn người quản gia mặc trường bào màu xanh thẫm có khuôn mặt phúc hậu, rồi lại nhìn chồng sổ sách trên tay ông, Tô Đường nghi hoặc hỏi: "Cái gì đây?"

Tống thúc cười tươi như hoa cúc: "Hồi Thiếu phu nhân, đây là sổ sách thu chi các khoản mục trong phủ ạ. Lão thái thái bảo tôi đưa tới cho cô xem qua."

A, tới nhanh thế cơ à?! Tô Đường ngồi thẳng người, tùy tiện cầm một quyển lên xem — thật ra nàng chỉ định làm bộ làm tịch vậy thôi, ai ngờ vừa xem đã phát hiện ra vấn đề.

"Đây… đây… đây là toàn bộ sao?" Mặt Tô Đường đầy vẻ kinh ngạc.

Mặt Tống thúc rất nặng nề: "Hồi Thiếu phu nhân, đúng vậy ạ."

Tô Đường suýt nữa cắn vào lưỡi, ông trời của ta ơi, cả phủ tướng quân rộng lớn khí phách thế này, mà tổng số bạc chỉ có ba trăm bốn mươi ba lượng là sao?!!!!

"Không tính nhầm chứ?" Tô Đường không thể không nghi ngờ, lại lấy một quyển khác ra xem thật kỹ.

Bổng lộc hàng tháng của Tống Thế An được năm mươi lượng bạc trắng, cộng thêm lương thực vải vóc, thêm vài đồn điền, nhà ở trên danh nghĩa, một tháng tiền cho thuê cũng được một nghìn hai trăm hai mươi bảy lượng… Ặc? Hoàng thượng ban cho một lượng?

Tô Đường trợn tròn mắt: "Đây… ban thưởng một lượng này là thế nào?" Không ghi nhầm đấy chứ?

"Quả thật chỉ có một lượng ạ." Tống thúc khó xử nói: "Thiếu gia đánh thắng trận, Hoàng thượng phải ban thưởng, nhưng mà quốc

khố đã trống rỗng, ngài ấy mới lấy từ trong hà bao ra một lượng gọi là thơm thảo ạ.”

Thơm thảo thế này, cũng hơi quá rồi!!!

Chương 13: Người thì nhiều, tiền thì ít, chuyện này rất phiền!

Tô Đường đặt quyển sổ thu xuống, cầm quyển sổ chi lên, mặt đầy vẻ khó hiểu, lẽ ra hai sổ này phải còn gần một nghìn ba trăm lượng, sao trong sổ cái lại chỉ còn có từng đó? Lật qua vài tờ, nàng càng lúc càng thấy hỗn loạn: "Sao lại có nhiều khoản chi cá nhân thế này?"

Tống thúc cũng là người biết quan sát sắc mặt, thấy Tô Đường càng lúc càng nhíu chặt mày, ông đành cố suy nghĩ tìm cách giải thích: "Cô xem, những thứ này đều là bạc chi cho tướng sĩ trong quân dưới quyền thiếu gia ạ."

"Hả? Không phải tướng sĩ trong quân đều có bổng lộc của triều đình sao?"

"Thiếu phu nhân, là thế này, mấy năm nay tình hình khó khăn, chiến tranh không ngừng, tướng sĩ tử trận rất nhiều, tuy triều đình có phát tiền hỗ trợ tướng sĩ, nhưng vẫn chỉ như muối bỏ biển thôi. Thiếu gia nhân từ, nên mới nhận nuôi các tướng sĩ tàn tật không gia đình ở ngoài thôn trang, cũng có trường hợp có gia đình nhưng gia cảnh khó khăn, vì vậy, tiền cho thuê mỗi tháng cũng chỉ vừa đủ chi trả thôi. Còn nữa, thiếu gia cũng rất ưu ái các tá điền, tiền thuê đất, thuế má đều rất thấp. Cô nhìn xem thực sự là kém xa so với các trang viên khác. Hơn nữa, dù cho thuê những điền trang này, thì cũng chỉ đủ để chi tiêu ở những chỗ đó thôi, mỗi tháng coi như là hòa vốn, thỉnh thoảng lắm mới có một chút bạc gửi về phủ thôi ạ."

Tô Đường khẽ gật đầu, lúc trước nàng cũng nghe nói hắn rất được các tướng sĩ trong quân kính trọng, yêu mến, nhất là đội Hắc kỵ do

một tay hắn sáng lập nên, người nào cũng trung thành, dũng cảm, sống chết cùng hắn. Bây giờ mới thấy, chuyện đó cũng không phải vô lý. Dùng bạc của mình trợ cấp cho thuộc hạ, đâu phải tướng quân nào cũng làm được như thế, huống chi, còn là suốt mười năm trời không hề thay đổi.

Tô Đường vuốt trán, nếu tiền thuê đất đai bên ngoài đều để trợ cấp các huynh đệ, vậy thì chi tiêu trong phủ tướng quân chỉ có thể dựa vào chút bổng lộc của hắn, làm sao được nhỉ?!

Tuy năm mươi lượng bạc trắng cũng không phải là con số nhỏ, năm sáu miệng ăn ở một gia đình bậc trung thì tằn tiện cũng có thể sống được hai năm, nhưng đây là phủ tướng quân, cả một khu nhà rộng lớn thế này, còn có rất nhiều gia đinh, sai vặt, ma ma, tiểu nha hoàn nữa. Tô Đường đến đây chưa được hai ngày, nhưng cũng đã thấy cảnh người đi qua đi lại nhiều không đếm xuể, ngay ở trong viện nàng ở kia thôi cũng phải hơn hai mươi người rồi. Tổng cộng cả phủ tướng quân, không biết sẽ lên đến bao nhiêu người nữa, e rằng chỉ riêng tiền tiêu vặt hàng tháng cho quản gia và hạ nhân thôi cũng đã là con số không nhỏ.

Tô Đường lật xem từng tờ từng tờ một của quyển sổ ghi chép tiền tiêu vặt hàng tháng của hạ nhân. Tuy đã chuẩn bị tinh thần trước, nhưng khi nhìn thấy con số trong đó, nàng vẫn giật mình kinh hãi — một trăm mười tám lượng à?!!! Nhiều gấp đôi bổng lộc của mặt lạnh!

"Trong phủ tổng cộng có bao nhiêu người?" Tô Đường không thể không hỏi.

"Hồi Thiếu phu nhân, hạ nhân trong phủ tổng cộng có một trăm hai mươi mốt người, thôn trang ngoài phủ có ba mươi mốt người ạ." Tống thúc trả lời.

Nghe ông đáp vậy, Tô Đường xem trong sổ sách cũng thấy ngạc nhiên, phủ tướng quân, kể cả nàng nữa cũng chỉ có ba chủ nhân, dù

có tính cả bốn người ở Tây Uyển vào thì tổng cộng là bảy mười, vậy mà có đến một trăm hai mươi tám hạ nhân, mỗi người có gần hai mươi người hầu hạ cơ à?!

Xem lại tiền lương hàng tháng của họ, cao nhất là hai quản gia trong ngoài — Cẩm Tú và Tống thúc, là ba lượng bạc một tháng, những nha hoàn, sai vặt là năm trăm tiền, dù không nhiều lắm, nhưng cũng không gánh nổi nhiều người như vậy!

Thật quá lãng phí!

"Trong phủ cần nhiều người như vậy sao?" Tô Đường gấp quyển sổ trong tay lại, đặt xuống rồi lại cầm một quyển khác lên.

Tống thúc chớp chớp mắt, thấy nàng chỉ tập trung xem sổ sách, giọng nói lại thản nhiên không thể nhận ra cảm xúc gì, trong đầu ông lại thầm cân nhắc, suy nghĩ xem rốt cuộc có nên nói mấy lời kia không, nhớ đến lời lão phu nhân dặn dò rằng thiếu phu nhân không phải là người đơn giản, ông liền thả lỏng tâm trạng, đáp: "Thật ra, cũng không cần ạ."

"Hả? Ý ông là sao?" Tô Đường cảm thấy hứng thú hẳn.

Tống thúc cúi thấp đầu, chậm rãi nói: "Trong quý phủ có khoảng một trăm người. Khi Hoàng thượng ban thưởng nơi này, lại thưởng thêm mười nha hoàn, hai ma ma, mười sai vặt. Đến khi lão phu nhân tới, cũng mang đến sáu ma ma, tám nha hoàn, tám sai vặt. Bên người thiếu gia có tám thân vệ, sau đó lại có thêm hai mươi hộ vệ từ trong quân ngũ ra nữa…"

Tổng cộng là bảy mươi hai người, kể cả hai bà cháu nhà họ Tống, và Tống thúc, bốn cô nương ở Tây Uyển, nàng và Hỉ Thước nữa là tám mươi mốt người, vậy còn ba mươi người ở đâu ra?

"Thật ra, như vậy cũng là đủ rồi, nhưng trong ba năm nay, Hoàng thượng và các đại thần lại liên tục ban thưởng hoặc tặng mấy nha

hoàn, sai vặt sang, nên mới thừa nhiều như vậy."

Tô Đường hỏi: "Hoàng thượng ban thưởng cũng không sao, nhưng giữa các đại thần thì có gì tốt mà tặng chứ? Quý phủ đâu có thiếu người?"

Tống thúc nhìn quanh bốn phía, thấy không có ai, mới nhỏ giọng nói: "Các vị đại thần trong triều tặng nha hoàn sai vặt cũng là chuyện thường xảy ra, mấy người đó chẳng qua là xếp vào nằm vùng ở các phủ các viện thôi. Cô cũng biết đấy, thiếu gia là đại thần trong triều, nhất cử nhất động đều bị người khác xăm soi chú ý."

"Nếu đã biết họ là nằm vùng, sao còn nhận?" Tô Đường hỏi.

Tống thúc mấp máy môi, rõ ràng là có điều khó nói.

"Thúc cứ nói đi, đừng ngại." Tô Đường dứt khoát nói.

"Những điều này, đều do thiếu gia đồng ý ạ."

Hả? Chẳng lẽ mặt lạnh chấp nhận bị người ta giám sát sao?

"Thiếu gia nói, cậu ấy đi thẳng người, ngồi thẳng lưng, không sợ bị giám sát."

Tô Đường thực sự có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cố chấp đến quái gở của mặt lạnh khi nói mấy lời này, khẽ cười nhạt: "Tiền trong túi không đủ nuôi gia đình, mà còn thùng rỗng kêu to!"

Tống thúc ngại ngùng, thiếu phu nhân thật thẳng thắn quá! Có điều, nàng cũng nói ra chính tiếng lòng của ông, có trời mới biết mỗi tháng ông lại hao tâm tổn sức thế nào mới cân bằng thu chi được ở trong phủ đâu!

"Muốn ta lên tiếng hả, trả lại hết mấy người này là xong rồi!" Tô Đường rất dứt khoát.

Gương mặt phúc hậu của Tống thúc thoáng biến sắc: "Không được đâu ạ!"

"Vì sao?" Tô Đường nhướng mày.

Tống thúc cúi đầu với vẻ kính cẩn đáp: "Khi họ đưa những người này tới, nhà ta đã nhận rồi, bây giờ sao trả lại được ạ!"

Tô Đường nghĩ cũng thấy có lý: "Thôi được rồi, tạm thời cứ để họ lại đi. Lần sau mà có người tặng người nữa, thì trực tiếp từ chối là xong!"

"Dạ? Vậy lão nô phải nói thế nào ạ?" Tống thúc hơi khó xử.

Tô Đường xòe hai tay: "Không phải rất đơn giản sao? Nói là người nhà lính không thừa lương thực."

"…" Tống thúc tin rằng, nếu thiếu gia mà nghe thấy câu này, sắc mặt sẽ vô cùng xấu. Thiếu gia nhà ông là một người rất trọng thể diện, nếu không phải là trọng thể diện, thì cũng sẽ không cố chấp nhận nhiều người như vậy trong khi trong túi chẳng dư dả gì — đây vẫn luôn là lời ông muốn nói mà không dám nói!!!

Một tướng quân mà không nuôi nổi nha hoàn với sai vặt thì nực cười đến thế nào chứ!

"Hả?" Tô Đường lại phát hiện vấn đề mới: "Thành thân nhất định sẽ tốn rất nhiều bạc, sao trong này không có số liệu gì cả?" Tổ chức tiệc rượu, đồ cưới vân vân đều phải tiêu tốn rất nhiều tiền mà.

"Hồi thiếu phu nhân, một phần bạc tổ chức hôn lễ là do trong cung ban xuống, một phần là tiền riêng của lão phu nhân, không dùng đến tiền trong sổ sách ạ."

"Thế à? Vậy là hôn lễ của ta thành công còn khiến cả Hoàng thượng

và lão phu nhân phải tốn kém rồi.” Tô Đường vừa giật mình lại vừa cảm thấy rất vô lý.

Tống thúc cũng hiểu chuyện này rất vô lý. Hoàng thượng bảo thiếu gia thành thân, thiếu gia nói không có bạc, Hoàng thượng liền vung tuyệt bút thưởng bạc xuống, các thứ sính lễ này nọ đều xuất từ trong cung ra — có thể thấy tâm nguyện muốn ép thiếu gia thành thân của Hoàng thượng cấp thiết đến mức nào. Có điều, việc này có lẽ cũng không nên nói với thiếu phu nhân.

Tống thúc liếc mắt thăm dò Tô Đường một cái, thấy cô cúi đầu xem sổ sách không hỏi gì, thần kinh của ông cũng thả lỏng hơn.

“Vậy lễ vật này nọ hôm qua nhận được đâu?” Tô Đường có vẻ quan tâm đến chuyện này hơn.

Mí mắt Tống thúc nhảy dựng lên, ánh mắt nhìn Tô Đường cũng khác hẳn — Thiếu phu nhân là một người không thể xem thường được!

“Đều ở trong quyển sổ bìa vàng kia ạ!”

Tô Đường cảm nhận được ánh mắt của Tống thúc cũng chỉ cười trừ, sau đó lại thản nhiên rút quyển sổ bìa vàng kia ra, vừa nhìn đã muốn nôn ra máu!

Văn võ bá quan đồng loạt mừng năm trăm tiền, có người tặng văn phòng phẩm, còn có người chỉ tặng một bức tranh chữ, lại còn do chính tay mình vẽ ra! Trong các đại thần, chỉ có lễ vật của Thừa tướng là nhiều nhất, cũng chỉ có tám trăm tiền thêm một bộ nghiên mực!

“Mấy tay đại thần này bủn xỉn thật đấy!” Tô Đường nói thẳng thắn, nàng nhớ khi Tứ muội xuất giá, lễ vật của tri huyện thành Bình đưa tới còn nhiều hơn tất cả chỗ này! Mà đây lại còn là quan kinh thành nữa chứ!!!

Tống thúc lau mồ hôi trên trán, vị chủ nhân này thật sự khiến ông hơi khó trả lời: "Thật ra… thật ra đây đều là luật bất thành văn do thiếu gia quy định ạ!"

Tô Đường nghiêm túc lắng nghe, cô rất muốn biết vị Tống đại tướng quân này đặt ra quy củ thế nào.

Tống thúc uốn lưỡi vài lần, cẩn thận nói: "Mấy năm trước, cháu ngoại của Lý thừa tướng thành thân, thiếu gia tặng năm trăm văn tiền làm lễ vật, cũng nói là chiến tranh chưa dứt, cần phải tiết kiệm. Hoàng thượng vô cùng đồng ý, vì vậy sau này, khi các đại thần khác có việc, đều dùng năm trăm văn tiền làm mức chuẩn ạ."

Vì thế, bây giờ gió mây đổi chiều, rốt cuộc cũng đến lượt nhà mình sao? Tô Đường toát mồ hôi hột.

Nàng lật xem qua chỗ sổ sách, hỏi thêm vài câu nữa, cuối cùng cũng có thể nắm bắt được sơ sơ tình hình trong phủ tướng quân này. Mà hiểu rồi, thì lại thấy đau đầu — người thì nhiều, tiền thì ít, chuyện này hơi phiền phức, nhà này quản chẳng dễ chút nào!

"Mấy năm nay, ông và Cẩm Tú cô cô vất vả nhiều rồi!" Trong tình trạng thu không bằng chi, mà còn có thể dư được mấy trăm lượng bạc, phải tính toán tỉ mỉ chi tiết đến mức nào mới được thế này chứ? Ánh mắt Tô Đường nhìn Tống thúc lại càng thêm phần khâm phục, kính trọng.

Tống thúc suýt thì cảm động phát khóc, rốt cuộc cũng tìm được một thiếu phu nhân thấu hiểu cho ông. Chỉ có trời biết mỗi lần báo cáo thu chi với thiếu gia, ông khổ sở thế nào — vị chủ nhân này ấy mà, chết vì sĩ diện, tiêu tiền như nước, lại hoàn toàn không thèm quan tâm trong phủ rốt cuộc có bao nhiêu ngân lượng! Mà ông đường đường là quản gia của phủ tướng quân, vậy mà phải tính tới tính l chỉ vì một đồng bạc nhỏ, ấm ức vô cùng, đau lòng vô cùng hu hu hu, ra ngoài đường còn không dám chào các "đồng nghiệp" nữa!

Tống thúc đi rồi, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Tô Đường chống cằm, nghe tiếng chim tước uyển chuyển ca hót ngoài kia, nhìn làn khói nhẹ nhàng bay lượn trên bát trầm hương, nàng khẽ nhíu mày, vô cùng buồn bã.

Nhìn dáng vẻ này của tiểu thư nhà mình, Hỉ Thước biết ngay nàng muốn than thở, quả nhiên, sau khi thở dài, Tô Đường bắt đầu cằn nhằn.

"Tiểu Hỉ Thước, số tiểu thư nhà em khổ quá đi mất! Khi còn ở nhà mẹ đẻ đã phải lo quản lý cửa hàng của gia đình, gả cho người ta còn phải đi xử lý tình trạng rối rắm thế này! Em xem này, xem này, bạc ít như vậy, người nhiều như thế, lại toàn những nhân vật không thể động vào. Ôi thôi thương thay cho cuộc đời của ta, bi thương chết đi được ấy!" Tô Đường khổ sở kể lể, ngay sau đó lại lập tức vui vẻ lên: "May mà tiểu thư nhà em đã tính toán trước, bắt mặt lạnh kia viết giấy từ hôn trước rồi nhé…"

"Dạ?!!!" Hai tròng mắt Hỉ Thước trợn tròn lên như sắp rơi ra ngoài đến nơi!

Tô Đường ngạc nhiên: "Chẳng lẽ ta chưa nói với em sao?"

Đầu Hỉ Thước lắc mạnh như trống bỏi.

"À, vậy bây giờ ta nói cho em biết rồi đó."

Nhìn tiểu thư đi vào buồng trong, Hỉ Thước vội vàng đi theo, lo lắng hỏi: "Vì sao ạ?! Vì sao người lại muốn cô gia viết giấy từ hôn chứ? Tiểu thư, người làm sao vậy? Đang êm đẹp lại viết giấy từ hôn gì chứ? Như vậy không tốt đâu!" Cô biết tiểu thư nhà mình sẽ không chịu an phận mà!

Tô Đường đột ngột dừng lại, Hỉ Thước suýt thì đâm sầm vào nàng.

Tô Đường trêu ghẹo nói: "Cô gia nhà em và tiểu thư nhà em vừa

gặp đã ghét nhau, vì thế, phải viết giấy từ hôn, hiểu chưa?"

"Không hiểu ạ!" Hỉ Thước tức giận làu bàu: "Tiểu thư chỉ mới gả tới đây có hai ngày, cái gì mà vừa gặp đã ghét nhau chứ. Em cảm thấy cô gia rất tốt! Tiểu thư, người đừng quậy phá nữa được không?"

"Ôi chà, mới có hai ngày mà khuỷu tay của em đã hướng ra ngoài rồi phải không?" Tô Đường chỉ chỉ vào trán Hỉ Thước nói.

"Không phải là Hỉ Thước thiên vị cô gia, mà là tiểu thư làm việc chẳng có nguyên tắc gì cả!" Hỉ Thước nói đầy chính nghĩa.

Trong mắt Tô Đường thoáng hiện lên vẻ giảo hoạt, ghé vào tai Hỉ Thước nói nhỏ: "Em là nha hoàn hồi môn của ta, nếu em thích mặt lạnh kia, thì sau này ta đưa em lên làm nha hoàn thông phòng của hắn là được rồi mà. Sinh thêm một nam hai nữ nữa, có khi còn được nâng lên làm thiếp đấy!"

Tô Đường chỉ nói đùa, nhưng lại khiến Hỉ Thước nghe xong vừa xấu hổ vừa tức tối, dậm chân kêu lên: "Tiểu thư, người xấu tính lắm!"

Tô Đường ra vẻ vô tội: "Ta xấu tính cũng có phải chuyện ngày một ngày hai đâu, mà em quen biết ta cũng chẳng phải chuyện ngày một ngày hai, bây giờ mới biết thì hơi muộn đấy!"

Hỉ Thước biết mình nói không lại tiểu thư, cũng không tiếp tục tranh cãi nữa, suy nghĩ một chút lại hỏi: "Tiểu thư, chẳng lẽ người không thích cô gia sao?"

Tô Đường thở dài, thật thật giả giả nói: "Thích thì thích, nhưng khổ một nỗi là cô gia nhà em lại không thích ta mà, người ta nói, hoa rơi có ý, nước chảy vô tình là vậy đấy. Ôi, thật ra trong lòng tiểu thư nhà em vô cùng buồn bã ấy!!!" Nói xong, Tô Đường còn nhíu chặt mày tạo dáng như Tây thi ôm ngực.

Ai ngờ, Hỉ Thước lại chẳng thèm nhìn tới nàng, chỉ hướng về phía

sau lưng Tô Đường, biến sắc nói: "Tướng… tướng quân!"

Tô Đường giật mình, vội quay người lại, ở cửa phòng, Tống Thế An mặc xiêm y đen tuyền, dáng người cao lớn, chỉ là vẻ mặt hắn — hình như không được tốt cho lắm.

Chương 14: Ai cũng nói làm mẹ kế rất khó

Thôi rồi, bị tay này he hết mấy lời vừa rồi rồi!

Tô Đường vội vàng toét miệng cười: "Ta nói nhảm ấy mà, huynh đừng để bụng ha!"

Mặt Tống Thế An càng đen hơn. Hắn cùng không muốn dài dòng với nàng, nhấc chân bước vào. Lúc này Tô Đường mới nhận ra, sau lưng hắn còn có một đứa bé.

Nhìn thân hình nho nhỏ ra vẻ nghiêm túc kia của Tuyên Tử, Tô Đường lại thấy buồn cười, ai ngờ Tuyên Tử lại lập tức ném cho nàng một cái nhìn khinh thường.

Ặc, tên nhóc khốn này!

Tuyên Tử ném cái vẻ khinh thường đó về phía nàng xong, do dự một lúc, rồi vẫn quỳ xuống trước mặt Tô Đường, dập đầu một cái, giọng nói non nớt như nén giận: "Tuyên Tử thỉnh an mẫu thân!"

Hành động này của Tuyên Tử cùng với tiếng "mẫu thân" mà cậu nhóc gọi khiến Tô Đường giật mình kinh hãi!

Tuy gọi không tình nguyện lắm, nhưng dù sao có gọi là được rồi. A a a, đây là lần đầu tiên trong đời có người gọi nàng là "mẫu thân" đấy. Tô Đường cảm thấy cảm xúc trong lòng vô cùng rối loạn, khó có thể miêu tả rõ ràng được, nàng cũng không so đo với cái nhìn khinh thường vừa rồi, chỉ tủm tỉm cười nói: "Ngoan ngoan!"

Nói xong, nàng còn bước tới đỡ cậu nhóc dậy, nhân tiện tỏ vẻ yêu thương, liền đưa tay muốn xoa xoa cái đầu chỉn chu một cách tuyệt đối kia một cái. Ai ngờ, Tuyên Tử lại hơi nghiêng người đi, tránh được tay nàng.

"Tuyên Tử —." Giọng nói bất mãn của Tống Thế An truyền tới từ bên cạnh.

Mặt Tuyên Tử đầy vẻ ấm ức, nhìn hắn với ánh mắt đáng thương, nói: "Đầu Tuyên Tử chỉ để cho phụ thân xoa thôi."

Nghe vậy, ánh mắt Tống Thế An lập tức tràn ngập vẻ dịu dàng ấm áp.

Tô Đường cũng không để ý, vẫn cười tít mắt như cũ, sau đó hạ tay xuống, nhéo nhéo vào khuôn mặt bầu bĩnh trắng trẻo kia của cậu nhóc: "Đầu cho cha con xoa rồi, vậy sau này khuôn mặt nhỏ xinh này để mẹ nhéo nhé." Ừm hừ, nàng ã muốn nhéo cái mặt bánh bao này của cậu nhóc lâu rồi!

Tuyên Tử không ngờ Tô Đường còn có chiêu này, nên không phản ứng kịp, nên cứ thế bị nàng dày vò, trêu chọc, sợ nàng lại tung móng vuốt ma quỷ ra nữa, cậu nhóc vội vàng chạy vọt tới nấp sau lưng Tống Thế An, dùng ánh mắt ngập nước nhìn nàng chằm chằm.

Tống Thế An lại kéo cậu nhóc ra, dịu dàng nói: "Phụ thân phải tới bộ binh, con ở đây nhé. Đừng quên những lời phụ thân đã dạy." Nói xong lại nhìn về phía Tô Đường: "Trước đây Tuyên Tử vẫn luôn ở chỗ bà nội, bây giờ đành nhờ nàng chăm sóc thằng bé."

Hả? Còn muốn nàng chịu trách nhiệm chăm sóc đứa bé nữa à? Nhìn dáng vẻ hất hàm sai khiến đầy lạnh lùng của Tống Thế An, Tô Đường cũng lạnh lùng nói: "Muốn nhờ ta chăm sóc đứa bé giúp huynh, thì phiền huynh tỏ thái độ chân thành chút đi!"

Ánh mắt Tống Thế An rất lạnh lẽo, nhưng vẫn cố nén tức giận, dịu

giọng nói: "Nhờ nàng chăm sóc Tuyên Tử cho tốt."

Tô Đường trợn trừng hai mắt, đây là lần đầu tiên mặt lạnh dùng giọng điệu này để nói với nàng đấy! Vì Tuyên Tử mà hắn lại có thể tạm thời gạt cái bộ dạng thối tha của hắn qua một bên, còn nén giận nữa chứ! Chà, chà, đúng là phụ tử tình thâm!

"Chẳng lẽ huynh không sợ ta làm một mẹ kế đại gian đại ác ngược đãi nó sao?" Tô Đường hỏi.

"Nàng dám!!!" Tống Thế An thoáng sa sầm mặt, nhưng nhìn thấy nụ cười bỡn cợt trong mắt Tô Đường, hắn lại buông lỏng nắm tay: "Ta tin nàng không phải người như thế."

Tuy cô gái này rất kiêu ngạo, làm càn, nhưng tâm địa cũng không phải là xấu. Hơn nữa, tính cách của nàng vui vẻ, cởi mở như vậy, Tuyên Tử đi theo nàng, có lẽ cũng sẽ dần sáng sủa hơn một chút. Dù sao, ở trong phủ tướng quân này, Tuyên Tử cũng không có ai thân thích, chính hắn rất muốn ở bên cậu nhóc, chỉ là có lòng mà không có lực.

Nghe hắn nói vậy, không hiểu sao trong lòng Tô Đường bỗng thấy hơi cảm động, nên cũng không gây khó dễ cho hắn nữa, nhìn ngón tay mình, nói: "Vậy được rồi, giúp người giúp đến nơi, tiễn Phật tiễn về Tây thiên. Ta sẽ cố mà làm một chút vậy."

Cố mà làm à?!

Tống Thế An phẩy tay áo rời đi.

Tuyên Tử vẫn nhìn mãi theo bóng Tống Thế An cho đến khi không còn nhìn thấy nữa mới thôi. Cửa phòng mở rộng, chỉ có một hình bóng nhỏ bé của cậu nhóc đứng giữa cửa, nhìn cô độc vô cùng.

Thấy nét mặt cô đơn của cậu nhóc, lòng Tô Đường như mềm đi, gọi: "Tuyên Tử."

Nghe nàng gọi, Tuyên Tử quay lại, nét rầu rĩ biến mất, đứng thẳng lưng, lại khoác lên mình dáng vẻ lạnh lùng, hờ hững.

Tô Đường thầm nghĩ, ban đầu nhìn dung mạo còn thấy không giống nhau, nhưng dáng vẻ lạnh như băng này thì không khác nhau gì cả! Một mặt lạnh già đẻ ra một mặt lạnh trẻ!

Một khắc trước cậu nhóc vẫn còn dáng vẻ của một đứa nhóc khép nép vào người lớn, vậy mà giờ đã đứng thẳng như tường thành, còn thoáng mang theo vẻ thù địch, y như con nhím nhỏ vậy.

Tô Đường ngồi xuống, sai Thược Dược lấy cho Tuyên Tử một cái đôn cao, sau đó rất hứng thú nhìn cậu nhóc ngồi ngay ngắn trên đôn.

Tuyên Tử cúi đầu, khép mắt: "Xin lắng nghe lời mẫu thân dạy bảo ạ!"

Lại nghe thấy tiếng "mẫu thân" này, Tô Đường cười nói: "Cha con dạy con như vậy à?"

"Vâng!" Tuyên Tử vẫn cúi đầu đáp.

"Con rất nghe lời cha con nhỉ!"

"…" Vớ vẩn!

"Có điều, ta nhận ra, có vẻ con không thích ta lắm!"

"…"

"Con lẩm bẩm gì đấy?"

"Người có thể bỏ hai chữ "có vẻ" đi cũng được."

“Con…” Hừ, tên nhóc này giỏi lắm! Suýt nữa thì quên mất tên nhóc này rất giỏi sinh sự! Trước mặt cha thì còn làm ra vẻ nhu thuận nghe lời, rõ ràng là giả vờ giả vịt mà!

Được lắm, được lắm, trẻ con dễ dạy mà!

“Vậy vì sao con không thích ta? Ta đâu có làm mích lòng con?” Tô Đường không muốn so đo với cậu nhóc, người lớn không chấp trẻ con!

Tuyên Tử không thèm để cho nàng chút thể diện hay tình cảm nào, chỉ bĩu môi nói: “Người cũng không thích con, sao con phải thích người chứ?”

“A…” Tô Đường cứng họng, một lúc lâu sau mới phun ra được một câu: “Rất cá tính! Ta thích! Con ta rất có phong phạm của mẫu thân ta đây!” Lúc đó nàng ghét mặt lạnh như vậy, chẳng phải là do mặt lạnh cũng chán ghét nàng mà ra sao?!

Rèm mi dài của Tuyên Tử hơi lay động — con ta à?

Tô Đường nói tiếp: “Có điều, ta cũng đâu có nói không thích con chứ.”

Mới là lạ ấy! Đừng nghĩ rằng con không nghe thấy tiếng hừ kia của người! Vừa rồi phụ thân nhờ người chăm sóc con, người là người lớn mà còn không tình nguyện cơ mà! Còn nói thích con à, có mà lừa trẻ con ấy — trong lòng Tuyên Tử thầm gào thét, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh tanh.

Thấy Tuyên Tử không đáp lời, Tô Đường lại nịnh nọt: “Thật mà, ta rất thích trẻ con, ở thành Bình của ta ấy, đám trẻ con đều thích chơi với ta mà.”

“…” Đó là vì mấy đứa đó mù mắt rồi!

"Có điều, nếu con không trưng ra cái bản mặt xấu xí như người cha mặt lạnh kia của con thì tốt hơn nhiều. Con mới bốn tuổi thôi mà Tuyên Tử, nghiêm túc như thế làm gì chứ? Con vẫn còn là trẻ con mà, hoạt bát, có sinh khí một chút đi. Con nhìn con xem, ăn mặc già đời thế này. Hôm qua gặp con, con mặc xiêm y đen như mực, hôm nay vẫn đen như mực. Con trắng trắng tròn tròn thế này, phải mặc màu be này, màu hồng cánh sen này, màu vàng nhạt nữa, thì đẹp hơn biết bao nhiêu…"

"…" Quá tầm thường!

Tô Đường vẫn thao thao bất tuyệt, đương nhiên là nàng cố tình. Tiểu Tuyên Tử càng lãnh đạm thì càng kích thích ý chí chiến đấu của nàng. Nàng không tin rằng với bản lĩnh của nàng mà không thu phục được tên nhóc thối này. Chiến thuật hiện giờ gọi là lấy nhu thắng cương, dùng lửa chế băng!

Tiểu Tuyên Tử ấy mà, mẹ đẻ thì mất sớm, cha lại không thường xuyên ở bên cạnh, cụ nội không thân thiết, cả phủ tướng quân rộng thế này, chỉ có mình cậu nhóc cô đơn. Tô Đường nghĩ, vẻ ngoài lạnh như băng này của cậu nhóc, chẳng qua là xuất phát từ ý thức muốn tự bảo vệ mình thôi. Đương nhiên, cũng là vì cậu nhóc bắt chước cha mình. Điều này không ổn chút nào, một đứa bé xinh xắn như vậy, làm sao có thể đi nhầm đường lạc lối, bắt chước mặt lạnh kia thực sự quá bi kịch! Vì vậy, ừm hừ, Tô Đường thề sẽ kéo tiểu Tuyên Tử quay về đường ngay lẽ phải!

Tiểu Tuyên Tử, mẹ đến cứu vớt con đây!

Nhưng mà, mặc kệ Tô Đường nhiệt tình thế nào, tiểu Tuyên Tử vẫn không hề thay đổi, chỉ nghiêm mặt nghe nàng nói hươi nói vượn.

Nhìn dáng vẻ hờ hững, bình tĩnh của cậu nhóc, Tô Đường cảm thấy rất áp lực: "Con không thể phản ứng một chút sao?"

Tuyên Tử nghĩ một chút, đáp rất thật thà: "Người có khát nước

không?”

Người có khát nước không?

Người có khát nước không?

Người nói nhiều như vậy rồi, có khát nước không?

Tô Đường hóa đá…

“Thôi được, ta nóng vội quá, không sao, thời gian còn dài mà!” Tô Đường nản lòng nói: “Có điều, nếu con không thích thỉnh an ta, thì không cần phải thỉnh an, không muốn gọi ta là mẫu thân thì cũng không cần ép mình phải gọi. Ta không câu nệ mấy tiểu tiết này… Làm gì có ai tình nguyện gọi người không phải mẹ ruột của mình là mẫu thân phải không?”

Tuyên Tử ngước khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt mình, hai con ngươi đen láy như bộc lộ một cảm xúc khác, nhưng cậu nhóc lại nhanh chóng cúi đầu, rèm mi dài như cánh bướm hơi rung lên, không nói gì.

Đúng lúc này, một nha hoàn bước vào báo: “Thiếu phu nhân, ở ngoài cửa có người tên tiểu Mạc cầu kiến ạ.”

Ánh mắt Tô Đường sáng lên: “Hắn đến rồi à?”

Thấy Tô Đường nhanh chân bước ra ngoài, sắc mặt vui mừng, Tuyên Tử hơi nhíu mày, nghĩ một chút rồi đứng dậy, vuốt phẳng xiêm y, sau đó cũng bước ra theo.

Tô Đường đi xuyên qua các đình viện, lầu các, vừa nhìn thấy tiểu Mạc đang đứng ngoài cửa lớn, hai mắt nàng như sáng lên.

Tiểu Mạc khoảng mười lăm tuổi, dáng người không cao, y phục màu chì cũng rất phẳng phiu, sạch sẽ, da hơi ngăm đen, ngũ quan cân

đối, vừa cười đã lộ ra chiếc răng nanh trắng bóc, mắt nheo lại thành hình trăng khuyết, vừa nhìn đã khiến người ta có cảm giác rất lanh lợi. Hắn vốn là một đứa bé ăn mày, mùa đông mấy năm trước suýt thì lạnh chết, nhờ có Tô Đường sai người đưa cho hắn một chiếc áo bông không mới cũng không quá cũ, mới giúp hắn sống sót.

Lúc ấy, tuy tiểu Mạc chưa từng được đi học, nhưng cũng biết đạo lý, nhận một giọt nước, trả một giếng khơi, vì thế, có một lần Tô Đường đi một mình trên đường vào ban đêm gặp phải đám côn đồ, hắn liền cầm gậy gộc chạy tới giúp, cuối cùng chính hắn lại bị đánh đến bầm dập mặt mũi, nhưng vẫn giữ được sự trong sạch của Tô Đường. Sau đó nữa, thì hắn sửa soạn sạch sẽ rồi vào làm tiểu nhị ở Tô Ký.

Hắn cũng là một người có chí tiến thủ, vào Tô Ký rất chịu khó học hỏi, lúc rảnh rỗi còn cầu xin ông bạn già dạy cho biết đọc biết viết nữa. Vài năm trôi qua, hắn cũng học được chút bản lĩnh, thành phụ tá đắc lực của Tô Đường. Mấy bữa trước biết tiểu như nhà mình phải gả tới kinh thành, trong lòng hắn cũng khá buồn bã, cho đến khi Tô Đường nói chuyện riêng với hắn, hắn mới lại nở nụ cười.

"Lần này cũng khá vất vả nhỉ?" Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hắn, Tô Đường kéo hắn tới chỗ người ngoài không nghe thấy được, liền vội vàng hỏi. Ở bên cạnh vài năm, Tô Đường đã gần như coi cậu thiếu niên này thành đệ đệ của mình rồi.

Nghe nàng hỏi vậy, tiểu Mạc vô cùng cảm động, nàng không hỏi có làm xong chuyện không, mà lại hỏi hắn có mệt không trước, đi theo một chủ nhân thế này, đúng là phúc phận hiếm có. Hắn hít sâu một hơi rồi đáp: "Không sao ạ, không mệt chút nào cả. Nghe tiểu thư phân phó, mười ngày nay đệ đã thăm dò khắp kinh thành, chọn được một vài nơi khá tốt. Trong đó, có một nơi đặc biệt phù hợp với yêu cầu của người, ở ngay ngã ba đường Đông, phía Nam là đường Tứ Quý, nơi chuyên bán đồ cổ và tranh chữ, ở phía Đông là đường Học Sĩ, rất nhiều các tiên sinh dạy học, học trò. Đường Trân ở phía Tây kinh thành là náo nhiệt nhất, vì vậy, vị trí đó đặc biệt có nhiều người qua lại, mở cửa hàng ở đó sẽ rất thu hút khách."

Tô Đường khẽ gật đầu, cực kỳ vừa lòng. Từ lúc biết mình phải gả tới kinh thành, nàng đã lên kế hoạch cho tương lai, điều thiết thực nhất là phải mở một cửa hàng điểm tâm ở kinh thành. Chỉ là, nàng không hiểu biết gì về kinh thành, nên phải cử tiểu Mạc đi trước thăm dò.

"Cửa hàng kia thế này ạ," tiểu Mạc nói tiếp: "Hai gian mặt tiền cửa hàng thông nhau, ngoài bày hàng ra, còn có thể đặt hai chiếc bàn vuông, để cho khách dùng trà trong khi chờ đợi điểm tâm. Bên trong có bốn gian phòng, có thể dùng ba gian để làm điểm tâm, một gian để ở. Đằng sau còn có một tiểu viện nhỏ để cất đồ này nọ nữa!"

"Cửa hàng đó đòi bao nhiêu bạc?" Đây là điều mấu chốt nhất!

Tiểu Mạc cười nói: "Đệ đã hỏi kỹ rồi, vì cửa hàng đó nói lớn không lớn, mà nhỏ cũng chẳng nhỏ lắm, ông chủ Mộc sửa sang lại một chút cũng chưa cho thuê được, đệ lại kỳ kèo mặc cả, ông ấy mới chốt lại, tiền thuê một năm là sáu trăm lượng."

"Sáu trăm lượng à?!" Tô Đường giật mình kinh hãi, nàng biết thuê cửa hàng ở kinh thành không dễ, nhưng không ngờ lại đắt đến vậy! Số tiền này cũng ngang với bổng lộc một năm của mặt lạnh rồi!

Tiểu Mạc hơi ngại ngùng: "Tiền thuê cửa hàng này coi như là ở tầm bậc trung đấy ạ. Còn có những cửa hàng phải mất hơn một nghìn lượng mới thuê được. Dù cũng tiện lợi, nhưng đoạn đường đó không tốt lắm. Đệ đã tính rồi, nếu chúng ta làm ăn tốt, thì khoảng nửa năm có thể thu lại được tiền thuê nhà rồi."

Đầu óc tiểu Mạc rất nhanh nhạy, lời lãi tính rõ ràng. Hắn đã nói vậy, Tô Đường cũng cân nhắc, nheo mắt nghĩ chút rồi nói: "Ta phải tới xem qua đã, nếu được thì phải nhanh chóng quyết định." Thời gian không đợi người ta, đến lúc mặt lạnh viết giấy từ hôn, nàng cũng không muốn quay về thành Bình, phải nhanh chóng dọn sẵn đường lùi thì hơn!

“Nhưng làm sao tiểu thư ra ngoài được?” Nhìn hai gã canh cửa mặt sắt, tiểu Mạc nhỏ giọng hỏi.

Chương 15: Xâm nhập vào hang ổ địch thăm dò thực hư

Tô Đường cười gian xảo: "Cao nhân ắt có diệu kế! À, phải rồi, nguyên liệu chế biến đã giải quyết được chưa? Tiểu nhị, đầu bếp thì thế nào?"

"Mấy chuyện này đệ đã lo ổn thỏa rồi, tiểu nhị cũng đã tìm được, chỉ có đầu bếp thì tìm không dễ lắm, những người giỏi đều làm cho các tiệm điểm tâm khác rồi, đệ cũng không dám tiếp cận. Những người bên ngoài thì hơi kém hơn một chút, tay nghề còn không bằng đệ nữa!" Nói xong, tiểu Mạc cúi gằm đầu xuống, có vẻ ngại ngùng vì không thực hiện được sứ mệnh.

Tô Đường vỗ vào gáy hắn, cười nói: "Chỉ mới vài ngày thôi mà, đệ làm tốt được mới là lạ. Có điều, cũng không thể vừa tới đã đi đào tường nhà người ta lôi kéo người được. Người ta nói, kinh thành nhiều quan lớn, dùng một cái tên cũng đủ ném chết người rồi. Chúng ta không có nền móng, ô dù, không thể tùy tiện đắc tội với người ta được. Hơn nữa, dù đầu bếp của người khác giỏi thế nào, cũng giỏi hơn tiểu thư nhà đệ được sao?" Nói xong, Tô Đường còn làm ra vẻ kiêu ngạo.

Tô Đường kiêu ngạo cũng có cái lý của nàng. Dường như nàng có năng khiếu bẩm sinh với việc làm điểm tâm vậy, đầu óc nhạy bén, liên tục sáng tạo ra những món điểm tâm mới, cũng rất liều lĩnh sử dụng những nguyên vật liệu mới. Mấy tháng trước, Tô Ký có tung ra món điểm tâm bánh bột bí đỏ nhân gạo nếp vừng, vì bên ngoài thì thơm ngát, mịn màng, bên trong lại mềm mại có mùi hương ngọt ngào, khiến các vị phu nhân và tiểu thư vô cùng thích thú, thậm chí

ngay cả Huyện thái gia vô tình ăn thử một cái cũng khen ngợi không ngớt. Vì loại bánh mới này, mà trong những ngày cuối cùng sống ở thành Bình, Tô Đường l□có thể kiếm thêm được một chút tiền lời.

"À, bây giờ đệ ở đâu? Tiền có đủ dùng không?" Khi tiểu Mạc đi kinh thành, Tô Đường có đưa cho hắn ba mươi lượng bạc.

"Đủ ạ, đủ ạ!" Tiểu Mạc cười nói: "Bây giờ đệ ở trong miếu sơn thần phía Nam kinh thành."

Nghe hắn trả lời, Tô Đường nhướng mày hỏi: "Ở miếu sơn thần không cần tiền đúng không? Có phải đệ không hề động đến ba mươi lượng kia không? Ăn uống cũng dùng tiền của mình phải không?"

Tiểu Mạc cười ngượng ngùng, cúi đầu không đáp. Hắn vẫn luôn dùng tiền của mình, bình thường đều là mua chút lương khô để đi lại lo công việc, giá cả ở kinh thành rất cao, hắn cố gắng tiết kiệm giúp tiểu thư chút tiền, đến lúc mở cửa hàng cần chi tiêu rất nhiều khoản!

Thấy hắn như vậy, làm sao Tô Đường lại không hiểu hắn đang nghĩ gì. Nàng chỉ muốn vỗ mạnh vào đầu hắn một cái, nhưng cuối cùng lại nhẹ nhàng hạ xuống: "Đệ ấy, bây giờ đang là tuổi ăn tuổi lớn, nếu không được ăn ở tốt một chút, sẽ không cao lên được. Ta không để cho một tên nhóc lùn quản lý tiệm của ta đâu! Tiểu thư nhà đệ có tiền mà, không cần đệ phải tiết kiệm. Chút tiền tiết kiệm này, để cho đệ sau này đi lấy vợ thôi!"

Nghe nàng nói vậy, mặt Tiểu Mạc nóng bừng lên, nếu không phải vì da hắn tối màu, thì có khi còn nhìn thấy hai gò má của hắn đỏ ửng nữa. Hắn lén liếc mắt nhìn Hỉ Thước đang trợn mắt ở bên cạnh, ánh mắt hơi mờ ám.

"Được rồi, đệ về trước đi, mau ăn một bữa thật ngon vào, nhớ đừng có tiết kiệm bạc giùm ta!" Tô Đường hung dữ dặn dò, rồi lại nói tiếp: "Chiều ta sẽ tới đường Đông xem thử, đệ ở đó chờ ta."

Tiểu Mạc đi rồi, Tô Đường nhanh chân quay về viện của mình. Dọc đường đi, Hỉ Thước luôn mồm càu nhàu, nói cái gì mà không nói cho cô ấy biết trước, cái gì mà gả cho người ta rồi còn không an phận, cuối cùng còn dùng cả cụm từ "tiền trảm hậu tấu" khiến Tô Đường dở khóc dở cười.

Thấy mọi người đều đi hết, Tuyên Tử mới từ trên cửa sổ, đạp vào tảng đá, nhảy xuống dưới, phủi sạch bụi bám trên y phục, rồi vội vàng đuổi theo.

Chân ngắn, bước nhỏ nên chạy chậm, hai người lại nhỏ giọng nói chuyện, Tuyên Tử chỉ nghe câu được câu chăng, chẳng qua, nhìn thấy Tô Đường có vẻ thấy thân thiết với người thiếu niên kia, cậu nhóc mới cảm thấy chuyện này không ổn.

—bamholyland.com—

Quay về phòng, Tô Đường tìm trong chỗ đồ cưới của mình chiếc hòm gỗ lim "Hoa khai phú quý", rút ra một bộ y phục màu hồng cánh sen thêu hoa mai, lần mò một hồi, mới sờ thấy một khối dày dày, nàng liền cầm kéo cắt lớp vải bao bên ngoài khối đó rồi dùng lực xé mạnh một cái, một quyển sổ nhỏ từ từ lộ ra.

Trong quyển sổ dày đặc chữ, tất cả điều là công thức chế biến điểm tâm, ở trang cuối cùng, còn kẹp mười tờ ngân phiếu — mỗi tờ là một trăm lượng, tổng cộng một nghìn lượng. Đây là thù lao nàng quản lý Tô Ký năm năm, cùng với tiền hồi môn cha nàng cho, cũng là tiền vốn để nàng mở cửa hàng của nàng.

Tiền thuê nhà sáu trăm lượng, nàng vẫn có thể cáng đáng được!

Cất ngân phiếu vào trong túi tiền, Tô Đường thở phào một hơi, khí thế hừng hực bốc lên! — Tương lai tươi đẹp đang vẫy gọi nàng, tiệm điểm tâm của Tô Đường nàng sắp chào đời, sau đó, sẽ làm rung chuyển cả thiên hạ!!!

A ha ha ha ha!

Tô Đường hưng phấn đến khó hiểu, lúc ăn cơm, trong đầu nàng đều là tính toán xem nên bố trí, sắp xếp cửa hàng thế nào, hai mắt sáng rực, tinh thần phấn chấn, giống như vừa uống thuốc vậy.

Tuyên Tử bàng quan không thèm để ý, chỉ cắm cúi ăn cơm. Trong đầu người phụ nữ này có âm mưu đen tối!!!

Tô Đường nhanh chóng phát hiện ra Tuyên Tử không bình thường, liền gắp thức ăn cho cậu nhóc, buồn bực nói: "A, ta chợt phát hiện ra ánh mắt con nhìn ta rất kỳ quái nhé?!"

Tuyên Tử không nói gì, nhét thẳng một miếng thịt kho tàu vào miệng, hai mắt khép lại, nhìn xuống dưới — thôi rồi, bị địch phát hiện điểm khả nghi rồi!

Nhìn dáng vẻ thờ ơ của cậu, Tô Đường khẽ cắn đũa, bó tay. Dù sao tên nhóc này như một con quỷ nhỏ vậy, người lớn bình thường sẽ rất khó hiểu nó mà!

Cơm nước xong xuôi, nàng sai Phù Dung đưa Tuyên Tử về phòng ngủ trưa. Thấy cũng gần đến giờ, Tô Đường liền đi vào phòng trong, thay quần áo.

Sau những tiếng sột soạt vang lên, Tô Đường lại bước ra, đã không còn là hình ảnh thiếu phụ xinh đẹp đầu gắn trâm ngọc, mặc váy lụa là nữa, mà là một thiếu niên búi tóc cài trâm ngọc, mặc trường bào. Lông mày được tô đậm hơn, tăng thêm phần khí phách, mặt bôi đen đi, giảm bớt vẻ mềm mại, ngực chỉ dùng vải bó lại, biến đồi núi thành đồng bằng, để phòng ngừa sơ sảy, cổ áo trường bào cũng làm cao lên để che cổ đi. Tô Đường vốn rất sảng khoái, nhanh nhẹn, đổi trang phục của nam giới, lại vô cùng khí phách.

"Tiểu Hỉ Thước, thấy tiểu thư nhà em giả dạng thế này có đẹp trai

không? Phóng khoáng không? Rất phong độ đúng không? Ôi chao, lỡ hôm nay ra ngoài mà ta bị cô nương nhà ai nhìn trúng thì làm sao bây giờ nhỉ?" Tô Đường ra vẻ buồn bã nói.

Hỉ Thước vẫn còn đang hờn dỗi, bĩu môi nói: "Vậy tiểu thư đừng ra ngoài nữa."

Tô Đường phớt lờ cô ấy, sờ sờ lên ngực mình, hỏi: "Thế này đã đủ phẳng chưa? Ôi, bó vào thật chẳng thoải mái gì cả!"

"Phẳng! Bánh bao đã thành bánh mì rồi ạ!" Hỉ Thước tức giận nói: "Em không hiểu nổi rốt cuộc tiểu thư định làm gì nữa, đường đường là một tướng quân phu nhân thì không làm, lại chạy ra ngoài đứng ra mở tiệm nữa. Nếu để người ta nhận ra, người không thấy mất mặt, nhưng cô gia sẽ thấy mất mặt! Người đã lớn thế này rồi, sao vẫn hồ đồ liều lĩnh như thế chứ?"

Tô Đường ra vẻ vô tội nói: "Không phải ta đã có biện pháp rồi đây sao? Em nhìn này, sao ta lại phải mặc thế này chứ? Không phải là sợ để người khác nhận ra sẽ thêm chuyện phiền phức hay sao? Lúc còn ở thành Bình, tiểu thư nhà em đi ra đường đâu có cần phải hóa trang!"

"Vâng vâng, vậy tiểu thư phải chịu thiệt thòi rồi!!!" Hỉ Thước quay người đi, không thèm để ý tới nàng nữa.

Thấy cô ấy như vậy, Tô Đường hơi buồn cười: "Ta phát hiện ra, dạo này Hỉ Thước nhà ta rất dễ nóng nảy nhé!"

"Là do tiểu thư gây ra ấy!" Hỉ Thước đáp trả.

Tô Đường đưa móng vuốt ra, túm lấy hai má mũm mĩm tròn tròn của cô, cười nói: "Giỏi lắm! Có cá tính! Ta thích! Có điều, giờ ta phải đi ra ngoài, em cứ từ từ mà tức nhé, ta không hầu đâu!" Nói xong, nàng đứng dậy định đi.

Hỉ Thước cũng đứng vụt dậy: "Tiểu thư, người không đưa em đi cùng à?"

Tô Đường sờ cằm nhìn trời: "Tiểu Hỉ Thước Bạch Liên Hoa của ta phải tránh ao nước đục ta đây chứ, nếu không cũng sẽ mang tội đồng lõa, để đến lúc cô gia nhà em biết được, sẽ rút hết cả lông cánh của em đấy! Em ấy mà, cứ ngoan ngoãn ở nhà yểm hộ cho ta đi, nhớ đặt gối dưới chăn ngụy trang giúp ta nhé, gặp lại em sau!"

Vừa nói xong, Tô Đường thừa dịp không ai chú ý liền nhanh chân bước ra ngoài, chỉ để lại Hỉ Thước tức đến phùng mang trợn mắt trong phòng! Tức giận một lúc, cuối cùng cô vẫn đi tới bên giường, cầm gối nhét mạnh vào trong chăn, cũng thầm cầu nguyện tướng quân đến tối mới về! A a a, tiểu thư xấu xa! Còn nói không muốn em làm đồng lõa à?!!!

Ngày hôm qua, Tô Đường đã hỏi thăm Thược Dược đơn thuần nhát gan về bố cục của phủ tướng quân rồi.

Phủ tướng quân có ba viện lớn, nàng và Tống Thế An ở trong viện Hòa Hi, ở chính giữa, lão thái thái ở viện Phúc Thụy phía Đông Bắc, còn bốn vị cô nương kia thì ở viện Lưu Vận phía Tây. Trừ ba viện lớn ra, còn có mấy lầu, viện nhỏ sắp xếp có trật tự ở các nơi. Nơi này bình thường không có người, trừ khi có khách đến thôi. Trong phủ có một cửa lớn ở hướng Nam, đồ dùng mua sắm đều đi theo cửa hông, nhưng có sai vặt trông cửa. Cũng có cửa không có ai canh, có điều đường ở đó lại không dễ đi, đi ra đi vào đều không thuận tiện, vì vậy nên bị bỏ hoang khá lâu rồi.

Thược Dược là nha hoàn lão thái thái đưa từ nhà tổ tiên đến. Lúc đến đây chỉ mới tám tuổi, tính đến giờ cũng đã được sáu năm, nên mọi ngõ ngách trong phủ đều rõ như lòng bàn tay. Lão thái thái thấy cô chịu khó, hiền lành, tốt tính, nên mới cố tình sắp xếp cho cô làm nha hoàn bên Tô Đường. Vì côđơn thuần. ít nói, cũng tránh để Tô Đường nghi ngờ cô ấy là cơ sở ngầm.

Thật ra Tô Đường rất thích tiểu nha đầu này, chỉ hơi kỳ quái vì cô ấy lúc nào cũng như rất sợ sệt nàng thôi.

Hiện giờ, Tô Đường đang đi về phía cánh cửa nhỏ bị bỏ hoang ở hướng Bắc theo chỉ dẫn của Thược Dược. Nàng chọn xuất môn vào chính ngọ chẳng qua là vì nghĩ lúc này trời còn rất nắng nóng, đám hạ nhân sẽ lén chợp mắt một chút, tiện cho nàng đi ra hơn.

Đi theo hướng được chỉ, đến khi qua một đám núi giả, nàng thoáng nghe thấy tiếng sáo trúc vọng lại từ cách đó không xa. Nhìn vào sân viện hoa lá nở rộ rất khác biệt kia, Tô Đường hơi bĩu môi — cùng là lấy chồng sao lại khác nhau nhiều thế, các người còn bận vui vẻ, còn bà đây thì bận kiếm tiền!

À, không phải, ta là thanh niên tốt, sống có lý tưởng đấy chứ!

Bước ra cửa, vòng lên đường lớn, Tô Đường thẳng người, bắt đầu giả làm một công tử. Nàng đã hỏi qua tiểu Mạc đường tới phố Đông, cách đây cũng không xa, đi bộ mất khoảng nửa canh giờ thôi. Nhưng chưa đi được vài bước, nàng đã thấy có một người ngồi xổm dưới tán cây ở phía trước, vừa gặm bánh đang cầm trong tay, vừa nhìn ngó về phía cửa phủ Tướng quân.

Nhìn thấy Tô Đường, người kia ngẩn ra vì ngạc nhiên, sau đó vui vẻ gọi: "Tiểu —."

"Suỵt!" Tô Đường vội ngắt lời: "Bây giờ ta là công tử của đệ!"

Tiểu Mạc nhìn từ trên xuống dưới, rồi cười toét miệng: "Công tử đẹp trai thật!"

"Đương nhiên rồi!" Tô Đường đắc ý: "À phải rồi, sao đệ lại ở đây? Còn nữa, sao lại ăn cái loại bánh khô khốc này chứ?"

Vấn đề này rõ ràng là rất khó trả lời, Tiểu Mạc cười gượng nói: "Đệ sợ tiểu, à sợ công tử không biết đường, nên mới chờ ở đây. Ở đây

đông người, đường cũng lớn, không thể giống ở thành Bình được.”

Tô Đường nghe hắn nói vậy, vừa thấy ấm áp lại vừa xót xa, nàng không biết đường, còn tiểu Mạc lúc mới đến kinh thành thì làm thế nào? Không phải là tự lần mò từng chút từng chút hay sao? Bây giờ nàng còn có người dẫn đường, còn tiểu Mạc lúc đó làm gì có ai?!

“Đi thôi, xong việc ta còn phải về sớm một chút, không tự do như thời ở thành Bình được.” Tô Đường nói xong liền cùng tiểu Mạc rời khỏi tán cây đó.

Lúc này, một cái đầu nho nhỏ ló ra từ góc tường bên cạnh. Tuyên Tử nhìn hai người rời đi, đưa tay gãi gãi gáy, lại quay đầu nhìn hai tượng sư tử đá rất khí thế ở cửa phủ Tướng quân, sau đó, giống như hạ quyết tâm, liền bước nhanh đôi chân nhỏ, chạy theo hai người kia.

Lưu phó tướng đã nói, xâm nhập vào hang ổ địch, thám thính tình hình thực hư ra sao! Bây giờ cậu sẽ làm lính trinh sát, thăm dò trước một phen!!!

Chương 16: Đời người ở đâu cũng có những bất ngờ thú vị

Tô Đường và tiểu Mạc vừa đi vừa trò chuyện, cả quãng đường cũng không dài lắm. Đến khi Tô Đường tới ngã ba đường Đông kia, nhìn ngựa xe qua lại tấp nập, dù ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, thực ra sự kinh ngạc trong mắt nàng vẫn khó mà giấu được.

Tô Đường thầm nhẩm tính trong lòng, nhiều người thế này, chỉ cần mỗi người mua một hộp điểm tâm, dù mỗi hộp chỉ khoảng mười văn tiền thì nàng cũng kiếm bộn rồi!

Chờ đến lúc nhìn thấy cửa tiệm mà tiểu Mạc nói, Tô Đường lại quay lại tặng cho hắn một ánh mắt đầy tán thưởng, đương nhiên, khi quay lại, nàng vẫn ra dáng trầm tĩnh già dặn, lại tỏ vẻ không mấy bận tâm.

Chủ cửa hàng là một người đàn ông trung niên, mặt tròn mắt nhỏ, còn có hai chòm râu bé tí, trên ngón tay tròn xoe kia là chiếc nhẫn vàng to bản, lúc cười còn lộ ra một chiếc răng vàng.

Tô Đường khiếp đảm, không thể nào có cảm tình nổi với khuôn mặt này.

Sau khi tiểu Mạc giới thiệu, ông chủ Mục liền cười hi hí, đưa tay ra định nắm lấy tay nàng, khóe miệng Tô Đường co rút, vội cầm chén trà trên bàn lên, biết nó còn đang nóng vẫn cố mà uống hai hớp, nuốt thẳng xuống bụng khen: "Trà ngon, trà ngon."

Vì đã nghe tiểu Mạc tả qua, nên Tô Đường khá hài lòng với cửa tiệm

này, thấy ông chủ nhất quyết không chịu hạ giá, nàng liền thanh toán luôn ba mươi lượng đặt cọc, coi như đồng ý thuê, chờ ngày mai gặp lại, ông chủ Mục thảo sẵn khế ước thì sẽ ký kết rồi giao tiền toàn bộ.

Tất cả mọi chuyện đều xuôi chèo mát mái khiến tâm trạng Tô Đường rất tốt, nhìn tiểu Mạc gầy hẳn đi, nàng lại thương tiếc, kéo hắn vào một tiểu điếm, gọi một bàn thức ăn cơm gà cá thịt ra.

"Công tử, đừng lãng phí như thế. Lát nữa về đệ mua chút đồ ăn và bánh bao là được mà." Tiểu Mạc ngăn lại.

Tô Đường trừng mắt: "Ăn vào bụng sao lại nói là lãng phí!"

"Nhưng cũng không cần phải gọi nhiều thế mà ạ!"

"Không sao, ăn không hết thì gói mang về!"

Nhìn tấm biển "Chỉ ăn tại quán, không cho mang về" treo ở cửa, tiểu Mặc lặng lẽ bắt đầu ăn.

Hai người đang ăn uống vui vẻ, đột nhiên ở trên lầu vang lên những tiếng động ầm ĩ, sau đó "rầm" một tiếng, có thứ gì đó rơi từ trên trời xuống, vừa vặn rớt trúng bàn Tô Đường. Đồ đạc trên bàn bị phá hủy trong chớp mắt, bát đĩa đều vỡ tan tành, tất cả đều hất hết vào người Tô Đường!

Khách khứa xung quanh đều hoảng hốt, vì thứ rơi xuống bàn kia, là một con người!

Người kia ngã từ lầu hai xuống, nhưng hoàn toàn không bị thương tích gì, bật người ngồi dậy rồi quay đầu chạy ra cửa! Ngay lúc y lao ra cửa tiệm, lại có bốn năm người đàn ông khác nhanh chóng chạy từ trên lầu xuống đuổi theo.

Tất cả mọi việc diễn ra dường như chỉ trong một chớp mắt.

Chờ đến khi những người đó chạy mất không còn thấy bóng dáng đâu, Tô Đường vẫn còn đang ngồi ngẩn ra trên ghế, tay cầm đũa, trên đũa vẫn còn đang kẹp một miếng thịt — rốt cuộc là có chuyện gì vừa xảy ra?

"Công tử!" Thấy Tô Đường trợn mắt há hốc mồm, tiểu Mạc tưởng nàng sợ đến choáng váng, vội vàng kêu lên đầy lo lắng.

Tô Đường tỉnh người lại, nhướng mày nhìn, lại nhét miếng thịt vào miệng, nuốt xuống rồi nói: "Tiểu Mạc, đời người ở nơi nào cũng có những chuyện kỳ lạ nhỉ!"

"…" Đến lượt tiểu Mạc ngây người.

Chỉ trong giây lát, tiếng gầm giận dữ vang lên: "Có ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra không? Ai đến xiêm y cho ta? Ai đến tiền đồ ăn cho ta?!!!"

"Ta đến!"

Tô Đường vẫn còn đang giận dữ, đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất dễ nghe vang lên bên tai, nàng ngẩng đầu, nhìn thấy ngay một người đàn ông tuấn tú mặc y phục màu ánh trăng đang dựa vào lan can tủm tỉm cười nhìn nàng.

Tô Đường nhìn đến ngẩn cả người.

Một đoạn lụa gấm buộc tóc lên cao, quả nhiên rất phóng khoáng, tiêu dao, đôi mắt đầy sinh khí, cười rộ lên thực sự sống động như một làn sóng.

Khi nàng còn đang cảm nhận cơn sóng lòng dâng trào, người kia đã nhanh nhẹn đi tới trước mặt, nhưng hắn đang định nói chuyện, ông chủ tiệm đã chạy tới, mặt đầy vẻ cầu xin:

"Tôi nói này, tiểu Triển đại nhân à, tháng này là lần thứ ba rồi đấy. Ngài bắt tội phạm thì cứ bắt, nhưng có thể đổi chỗ khác không? Tiệm nhỏ này của tôi buôn bán cũng không gánh nổi chi phí đập phá của ngài đâu!"

Triển Dịch Chi mở quạt ra "soạt" một cái, cười tươi nói: "Ông chủ Vương, ông xem những gì ông nói kìa. Ta đã nói với ông rồi, tất cả mọi tổn hại về vật chất, ông cứ liệt kê lại, ra cái giá rồi báo lên Đại Lý tự, chẳng lẽ họ không đền bù cho ông sao?"

"Báo thì báo vậy, nhưng những ảnh hưởng này thì không tốt chút nào. Ngài xem, khách khứa của tôi đều bị kinh sợ, sau này ai dám đến nữa chứ!"

Triển Dịch Chi gập quạt lại, khẽ lắc đầu: "Không được không được, không nói như thế được. Ông chủ Vương, việc giác ngộ tư tưởng của ông còn chưa cao đâu, nếu nói về tầm bao quát, ta vì sự hưng thịnh phồn vinh của nước Đại Tụng ta, nói cụ thể hơn, thì ta vì muốn dân chúng được an cư lạc nghiệp mới thế. Ông xem, ta vất vả vậy cơ mà. Ngày nào cũng phải chạy ngược chạy xuôi đuổi bắt tội phạm, ta thoải mái lắm sao? Còn ông, là một người dân nước Tụng, là một nhân sĩ kinh thành, chẳng lẽ không hề nghĩ đến việc gánh vác một chút trách nhiệm hay sao? Ông thử nghĩ mà xem, bắt một tội phạm tốt hơn, hay là phá hỏng một cái bàn của ông thì tốt hơn? Người xưa đã có câu, vì nước vì dân, quên thân phục vụ, ta còn chưa yêu cầu ông phải cống hiến hy sinh gì mà mặt ông đã như đưa đám rồi..."

Hay lắm, nói một hồi xong, ông chủ Vương lại thành người ích kỷ hẹp hòi không biết yêu nước thương dân. Lão vô cùng hậm hực nhưng lại không thể làm gì, đành ôm bộ mặt đưa đám đó quay đi.

Sau một hồi ồn ào, Tô Đường coi như cũng hiểu ra, vị tiểu Triển đại nhân này là người của Đại Lý tự. Nhưng không phải Đại Lý tự đều thẩm tra án tử sao? Sao lại chạy ra ngoài bắt trộm? Nhìn dáng vẻ của hắn cũng không giống bộ khoái.

Ngay khi Tô Đường còn đang nghi hoặc, Triển Dịch Chi đã xòe quạt, cười tủm tỉm nhìn nàng: "Nhìn nét mặt của vị huynh đài này, có lẽ trong bụng cảm thấy rất nhiều chuyện khó hiểu, nhưng cũng không sao, Triển mỗ biết gì sẽ nói đó, tuyệt đối không giấu diếm!"

"Huynh là quan gì?" Huynh đã cho ta hỏi, thì ta cứ hỏi thôi!

"Triển mỗ là Dịch Chi, Trung thiếu khanh trong Đại Lý tự!"

Trung thiếu khanh à? Không phải chỉ có Tả, Hữu thiếu khanh thôi sao? Tô Đường quan sát hắn từ trên xuống dưới, lại hỏi: "Quan mấy phẩm?"

"À, khoảng thất phẩm!" Hỏi trực tiếp thế!

Tô Đường khẽ gật đầu, thất phẩm thì coi như chức quan cũng nhỏ hơn cái mặt lạnh kia, trong lòng nàng bớt sợ hãi, mặt cũng tự nhiên hơn: "Huynh đã là thiếu khanh, không phải là nên ở trong Đại Lý tự xem xét án từ hay sao? Sao lại chạy ra ngoài bắt trộm?"

Triển Dịch Chi cười rất ung dung: "Tục ngữ nói rất đúng, không trâu bắt chó đi cày, ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng. Tục ngữ còn nói, no cơm ấm cật, rỗi việc ấy mà!"

"Phụt —." Tô Đường không kìm được liền bật cười.

Triển Dịch Chi chẳng hề cảm thấy có gì không ổn, nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Tô Đường, lại nói: "Ôi chao, làm hỏng hết y phục của huynh đài, lại hỏng cả một bàn thức ăn ngon của chủ quán rồi. Hay thế này đi, huynh theo ta về Đại Lý tự, ta lấy bạc đền cho huynh." — ừ, còn phải bù tiền công quỹ nữa chứ.

Tô Đường vội lắc đầu: "Không được, ở nhà ta còn có việc, phải về sớm cho kịp thời gian."

“Nếu đã vậy, Triển mỗ cũng không dài dòng nữa, hôm nào huynh đài rảnh rỗi, cứ đến Đại Lý tự ta bắt đền. Nếu đúng lúc Triển mỗ ở đó, nhất định sẽ pha ấm trà ngon mời huynh đài.” Hắn dừng lại một chút, lại cười đùa: “Tất nhiên là, huynh cũng đừng hy vọng ở trong Đại Lý tự có thứ trà gì ngon lành.”

Tô Đường buồn cười, ngay thẳng như người này mà chỉ là quan thất phẩm, trong triều đúng là nơi ngọa hổ tàng long! Nàng cũng không nói thêm nữa, ôm quyền cáo từ.

Tiểu Mạc lại đưa Tô Đường về dưới gốc cây cổ thụ bên ngoài tường bao phủ Tướng quân kia. Tô Đường dặn dò thêm vài câu rồi quay về.

Đi hết con đường nhỏ, thấy bốn phía yên ắng, nàng mừng thầm trong lòng, chân cũng bước nhanh hơn về phía viện Hòa Hi, ai ngờ, vừa đi tới chỗ núi giả ở Tây Uyển, chợt nhìn thấy vài người đang bước trên đường mòn cạnh núi giả đến. Tô Đường hốt hoảng vội nấp vào khe hở giữa hai tảng đá lớn ở đám hòn non bộ bên cạnh.

A! Kẹt rồi!

Không phải nàng đã bó ngực phẳng lì rồi hay sao?!

Đám người kia tổng cộng có tám người, đều là nữ cả! Từ cách ăn mặc đến vị trí là biết ngay, đám người này có bốn chủ nhân, bốn nha hoàn! Lại xét về vị trí họ xuất hiện, thì chắc hẳn đây chính là bốn mỹ nhân Tây Uyển trong truyền thuyết!

Tô Đường nhìn xuyên qua khe hở, lặng lẽ suy đoán.

Vậy vị Như Ý cô nương trong truyền thuyết là vị nào?

Vị mặc váy xanh, lông mày lá liễu, eo nhỏ kia chắc không phải rồi, khuôn mặt quá lãnh đạm, ánh mắt lại quá mơ màng, không có vẻ gì là một người lợi hại. Vị cao cao mặc váy tím bên cạnh có vẻ mặt

thiếu kiên nhẫn đó chắc cũng không phải, vui hờn buồn giận đều lộ ra ngoài mặt, không giống người có thủ đoạn. Vị muội muội mặc váy hồng này cũng có khả năng, à, không phải, Như Ý cô nương sinh ra ở Giang Nam, chắc không cao như thế được. Nếu vậy, chỉ còn lại vì cô nương dung mạo dáng người đều đẹp mặc váy trắng bay phấp phới kia thôi… Rảnh rang đi mặc váy trắng làm gì thế? Giặt khó lắm đấy!

Lúc này, bốn người đã đi tới gần, tình cờ thế nào lại ngồi xuống ngay giàn hoa bên cạnh chỗ nàng. Tô Đường muốn hộc máu, cho xin đi, các người cứ ép ta làm bức tường có tai là sao hả!!!

"Như Ý tỷ tỷ, chúng ta thật sự không cần phải tới thỉnh an phu nhân sao?" Cô nương áo tím nói với cô nương áo trắng.

Tô Đường thầm bật ngón tay cái lên với mình — suy đoán quá chuẩn!

Như Ý dựa người vào, dịu dàng nói: "Phu nhân nào, thỉnh an cái gì chứ? Đã nói là thân thể chúng ta không khỏe, ta không tin nàng dám làm gì chúng ta! Như Thi này, chẳng lẽ muội vội vàng muốn đi nịnh bợ nàng như vậy cơ à?"

Như Thi áo tím vội vàng phủ nhận: "Đương nhiên không phải rồi! Dù gì chúng ta cũng từ trong cung ra, thân phận không thể coi như người thường được. Hơn nữa, muội còn nghe nói, tối hôm qua tướng quân ngủ ở thư phòng. Có lẽ cũng chẳng thích nàng đâu, muội nịnh bợ nàng thì có ích lợi gì chứ?"

Như Ý giễu cợt: "Dáng người thô lỗ như thế mà được để mắt đã buồn cười rồi, sao có thể được sủng ái nữa chứ?"

Cát Tường áo hồng hùa theo: "Đúng thế, chẳng qua chỉ là một đứa con gái gia đình tiểu thương, dáng dấp không thể so với chúng ta được, ăn mặc cũng rất tằn tiện, nghe nói, kiểu dáng y phục của nàng ta đều là kiểu của năm trước, vải vóc cũng không phải hàng

cao cấp gì, còn nữa, ha ha, muội nghe nói, tay nàng đeo một chiếc lắc vàng vừa tầm thường lại vừa nhỏ nữa…”

Tô Đường chớp mắt, keo kiệt á? Tầm thường lắm à? Nhìn y phục lụa là gấm vóc trên người bốn người kia, lại nhớ đến bộ áo cưới tinh tế đó… Thôi được, từ trước đến giờ nàng vẫn không mấy để ý đến y phục, mặc sao cho thoải mái, tiện dụng là được rồi — nàng luôn bận rộn kiếm tiền, làm gì rảnh rỗi mà lo chuyện ăn mặc chứ!

Có điều, nhớ đến các mục trong quyển sổ chi tiêt, Tô Đường hơi buồn cười. Hiện giờ bốn vị chủ nhân này ăn mặc xinh đẹp thướt tha như vậy, không phải đều là bạc của phủ tướng quân chi ra hay sao?!

Mỗi tháng đều phải chi đến mấy chục lượng bạc, nếu không phải là vi cá tổ yến, thì lại là trang sức, phấn thơm, xiêm y phải có thợ giỏi làm, rõ ràng là đám phụ nữ phá gia! Lúc nàng xem mấy khoản mục này, còn thầm xót thịt thay mặt lạnh, túi đã cạn kiệt như vậy còn phải nuôi bốn con mọt gạo, thật đáng thương. Đương nhiên, nàng xót thịt, chứ không xót lòng, dù sao đây cũng là bạc của mặt lạnh, chẳng liên quan gì tới nàng, nếu bốn vị chủ nhân này dùng bạc nàng vất vả kiếm ra, nàng mới có thể tức hộc máu được!

Bên kia vừa phê phán châm chọc Tô Đường từ trên xuống dưới xong, lại bắt đầu nhắc đến người nhà của nàng.

Như Ý nói: “Các muội không biết đúng không, nàng có một nhị tỷ, là cái người dám bỏ trốn cùng tiên sinh dạy học đấy, bây giờ còn chưa quay về nhà đâu. Đúng là hỏng hết cả gia phong, không biết liêm sỉ. Tỷ tỷ đã vậy rồi, muội muội như nàng ta thì có thể tốt được đến đâu chứ?”

Nếu như vừa rồi Tô Đường vẫn còn không thèm để ý đến mấy lời đơm đặt của các nàng, thì hiện giờ nghe nói như vậy, nàng thực sự tức đến trào máu!

Này, mắng chửi người khác đừng có lôi cả người nhà người ta vào

chứ! Đây không đơn thuần là đặt điều nữa, mà là chửi thẳng vào mặt người ta rồi còn gì!

Tô Đường cử động, định đi ra, thì bỗng một câu nói vừa vặn vang lên ngăn động tác của nàng lại!

Chương 17: Không phải vượt tường...

"Cũng không thể nói thế được, không thể vơ đũa cả nắm như thế!"

Tô Đường hơi giật mình, vừa rồi nàng chưa nghe thấy giọng nói này, ai nói giúp nàng vậy? Nàng nghiêng đầu ra nhìn, nhìn thấy ngay cô gái mặc váy xanh như đi lạc vào cõi tiên vừa rồi, đang thờ ơ bứt nhánh hải đường đang nở rộ kia.

"Như Họa, ý cô là sao?" Ánh mắt Như Ý hơi sắc bén.

Như Họa mặc áo xanh bẻ cành hải đường, coi như không nhìn thấy ánh mắt của Như Ý, nói: "Cũng chẳng có ý gì, chỉ là thấy các cô nói chuyện chẳng có ý nghĩa gì cả."

Cát Tường và Như Thi đều trợn mắt, đồng thanh nói: "Sao lại không có ý nghĩa?"

Như Họa cầm cành hoa cắm tùy tiện lên búi tóc mình, thấy chắc rồi mới từ tốn nói: "Như Thi, cô nói chúng ta từ trong cung ra, thân phận không thể coi như người thường được, vậy cô nói xem, sao lại không coi như bình thường được?" Thấy Như Thi không nói gì, nàng ấy khẽ cười, tiếp tục nói: "Ở trong cung, chúng ta có thể còn ỷ vào việc được Hoàng thượng sủng ái hay không mà phân ra thân phận khác biệt, nhưng bây giờ chúng ta đã bị ban cho Tống tướng quân, còn có thể khác biệt thế nào được chứ? Cô đừng quên, cả bốn chúng ta đều không danh không phận, Tống tướng quân còn chẳng thèm liếc nhìn chúng ta lấy một cái. Lại nói, Như Ý tỷ tỷ ấy, vài lần mượn cớ đưa thứ này thứ nọ đến thư phòng, rồi bao nhiêu lần bị thủ vệ canh cửa kéo ra ngoài? Bây giờ chúng ta ở đại viện, có người

hầu hạ, là nhờ phúc của Hoàng thượng. Có điều, các cô cũng đừng nghĩ rằng lão phu nhân và tướng quân không dám làm gì chúng ta. Bọn họ không thèm để chúng ta vào mắt, nói thẳng ra là, mấy người chúng ta, còn không đáng để họ bận tâm. Nhưng giờ thì khác rồi, tướng quân cưới phu nhân về, phu nhân hoàn toàn có thể xử lý chúng ta, dù sao, lão phu nhân cũng đã mở lời để nàng quản lý phủ này rồi."

"Còn nữa, Cát Tường tỷ tỷ, cô cứ nói người ta là con nhà tiểu thương, rồi lại keo kiệt, thô tục, nhưng theo ta được biết, trong bốn chúng ta, trừ Như Ý tỷ tỷ là con nhà quan còn có chút thân phận, thì ba người chúng ta đều sinh ra trong gia đình bình dân, có gì cao quý chứ?! Hơn nữa, so với chúng ta, thì nàng còn sướng hơn nhiều! Khi chúng ta vào cung, mặc xiêm y, đeo trâm ngọc là đã thấy mừng lắm rồi! Bây giờ mang tiếng là ăn uống sung sướng, mặc gấm đeo vàng, chẳng qua là vì ở trong cung mấy tháng mà thành, chứ lúc trước chúng ta nào có biết bào ngư vi cá tốt ra sao, càng không phân biệt được lăng la tơ lụa khác nhau thế nào. Đến phủ tướng quân, chúng ta vung tay tiêu bạc như vậy, chẳng qua cũng chỉ để ra vẻ mà thôi, để cho người khác nhìn thấy, chúng ta từ trong cung ra, cao quý hơn người khác thế nào! Nói cho cùng, chúng ta cũng chỉ là tự đề cao chính mình thôi..."

Tô Đường trốn trong hòn non bộ nghe hết những lời Như Họa nói, nàng chỉ cảm thấy người này thật khác thường! Thái độ không khiêm nhường cũng không kiêu ngạo, giọng nói ôn hòa, nói năng ngắn gọn, lưu loát, hiểu rõ đạo lý, lại là người suy nghĩ rất thông suốt.

Lại nhìn tiếp ba người kia, Cát Tường và Như Thi bị nói như vậy, mặt biến đổi các màu sắc xanh đỏ tím vàng, rất đẹp mắt, một người thì trừng mắt, phồng má, một người thì nghiến răng nghiến lợi, lại đều mang dáng vẻ tức nghẹn mà còn cố kìm chế không nói câu nào. Chỉ có Như Ý kia, mặt lại vô cùng bình thản, trên miệng vẫn cong lên một nụ cười khó hiểu.

Một lúc lâu sau, Như Ý mới nói: "Đúng là nhìn không ra Như Họa muội muội lại khéo nói như vậy, tân phu nhân mà thấy chắc sẽ thích lắm."

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng, nhưng lại vô cùng châm biếm.

Như Họa vẫn không mấy bận tâm quấn quấn lọn tóc của mình, cũng không ngẩng đầu lên, đáp: "Phu nhân có thích hay không thì ta không biết, ta cũng không quan tâm. Ta chỉ biết là, làm người phải biết mình biết ta, đừng để đến nước cuối cùng rồi lại không biết để mặt mũi vào đâu." Nói rồi nàng ấy ngẩng đầu cười khẽ: "Ta chán đi dạo trong vườn này rồi, về phòng trước đây."

Nói xong, nàng ấy thật sự rời đi không quay đầu lại nữa.

"Tiểu tiện nhân này, còn làm ra vẻ cái gì chứ?" Chờ Như Họa đi khuất, Cát Tường mới bực tức nói: "Lúc ở trong cung đâu có thấy cô ta bày ra vẻ thanh cao như vậy chứ, làm cái trò gì vậy?!"

Như Ý đứng lên, phủi cánh hoa trên người, thản nhiên nói: "Được rồi, nàng nói như vậy cũng đúng, con người mà, phải biết tình biết ta, chờ sau khi phu nhân lại mặt rồi, chúng ta dậy sớm trang điểm một chút rồi đi thỉnh an tân phu nhân cho phải phép thôi!"

"Hả?" Hai người còn lại nhìn nhau đầy nghi hoặc.

Chờ bốn người đi hết, Tô Đường mới hít sâu một hơi chui từ trong khe hòn non bộ ra. Nhìn theo bóng người thướt tha của bốn mỹ nữ ở đằng xa, Tô Đường sờ cằm, cảm thấy vô cùng phiền não.

Dậy sớm thỉnh an à? Hừ, chỉ e là không đơn giản như vậy thôi!

Có điều, ừm, ta cũng không để tâm đâu! Muốn sắp đặt ta cũng không sao, nhưng sắp đặt cả nhị tỷ ta, thì thật bất hạnh! Hừ, phải nhanh chóng quay về làm mấy đôi giày nhỏ mới được!

Lợi dụng việc công để trả thù riêng gì gì đó, ta rất thích!!!

Tô Đường đi thẳng về viện Hòa Hi, từ cửa bước vào phòng, thấy Hỉ Thước đang vừa ngồi thêu bên bàn, vừa lẩm bẩm, nàng đang định trêu đùa một chút, nhưng thấy người mình đang bê bối thế này, cũng chẳng có tâm trạng mà đùa nữa, chỉ nói: "Đừng làu bàu nữa, ta về rồi đây, mau lấy xiêm y cho ta thay nào!"

Hỉ Thước giật mình, lại thấy quần áo Tô Đường dính đầy thức ăn bẩn thỉu nhem nhuốc, kinh hãi hỏi: "Tiểu thư, sao người lại biến thành thế này rồi?"

Nhớ đến tiểu Triển đại nhân có dung mạo như tranh vẽ kia, Tô Đường cười nói: "Hôm nay gặp một người rất thú vị"

Hỉ Thước trợn tròn mắt: "Là đàn ông ạ?"

"Ừ!" Tô Đường vừa thay quần áo vừa đáp.

Hỉ Thước không bỏ qua: "Tiểu thư! Bây giờ người là phụ nữ có chồng rồi, phải tuân thủ nữ tắc!"

Tô Đường cởi vải trắng bó ngực xuống, dở khóc dở cười: "Sao ta lại không tuân thủ nữ tắc chứ? Chỉ là gặp một người đàn ông, như bèo nước gặp nhau rồi mà, đâu có cầm tay hôn môi gì đâu?"

Hỉ Thước trợn mắt như muốn lòi cả hai con ngươi ra ngoài: "Tiểu thư của em ơi, người còn muốn cầm tay hôn môi nữa à?! Người muốn hồng hạnh vượt tường hay sao?!"

"Em nói lung tung cái gì thế!" Tô Đường gõ mạnh vào đầu cô ấy một cái: "Tiểu thư nhà em, kiên trinh không thay đổi, thâm tình không hối tiếc, lập đền thờ trinh tiết còn được ấy!"

"… Tiểu thư… người đang nguyền rủa cô gia à…" Hỉ Thước đen mặt, buồn bã nói.

“A…” Tô Đường á khẩu.

Đúng lúc này, Thược Dược ở ngoài cửa kêu lên: “Thiếu phu nhân, nha hoàn Phù Dung của tiểu thiếu gia cầu kiến, hình như có việc gấp ạ.”

Thược Dược cũng rất nhanh nhẹn, biết nàng còn chưa nhớ được hết mọi người ở đây, nên lần nào bẩm báo cũng thêm phần giới thiệu và tên tuổi nữa.

Tô Đường mặc đồ xong liền bước ra ngoài, thấy ngay Phù Dung đang đứng ngoài cửa, mắt sưng đỏ, quần áo xộc xệch, ánh mắt lo lắng hoảng hốt như mất hồn. Nhìn thấy nàng đi ra, cô ấy quỳ sụp xuống, nước mắt ào ào tuôn ra.

“Thiếu phu nhân! Không ổn rồi, không thấy tiểu thiếu gia đâu cả!”

“Hả?!” Tô Đường vô cùng kinh hãi: “Sao lại thế?”

Phù Dung vừa thút thít vừa đáp: “Sau khi đưa tiểu thiếu gia về phòng ngủ, nô tỳ cũng ngủ gật. Thiếu gia vốn có thể ngủ hơn nửa canh giờ, nhưng sau khi nô tỳ tỉnh dậy, lại không thấy tiểu thiếu gia đâu! Nô tỳ nghĩ chắc tiểu thiếu gia dậy sớm nên đi đọc sách, luyện chữ, nhưng mà khi nô tỳ đến phòng đọc sách thì cũng không thấy ai cả! Nô tỳ lo lắng tìm hết cả trong lẫn ngoài rồi mà không thấy người đâu!”

Tô Đường nhìn đồng hồ nước, thầm cân nhắc, nàng đi ra ngoài không đến hai canh giờ, dù Phù Dung ngủ một canh giờ rồi tỉnh dậy phát hiện Tuyên Tử mất tích, thì đó cũng là chuyện của một canh giờ trước rồi, sao cô ấy lại không đến bẩm báo sớm? Nghĩ một chút, nàng hiểu ra ngay, có lẽ nha đầu kia không dám tới tìm nàng, muốn tự tìm trước, ai ngờ thật sự không tìm thấy. Có điều, cô ấy đã tìm suốt một canh giờ rồi, cũng phải tìm hết cả phủ rồi đúng không?!

Lòng Tô Đường như trầm xuống, nói: "Em đừng khóc nữa, bây giờ phải nhanh chóng tìm người thì quan trọng hơn. Thằng bé chỉ là một cậu nhóc, cũng không chạy đi đâu xa được, chúng ta tìm kỹ lại xem. Thược Dược, em gọi vài nha hoàn sai vặt nhanh nhẹn đến, tìm khắp trong phủ một lần nữa! Tạm thời đừng làm kinh động bên lão thái thái, phái người thăm dò xem Tuyên Tử có tới đó hay không! Cũng phải cho người đi sang xem bên Tây Uyển một chuyến, chú ý đừng đánh động người khác! Lại sai người hỏi thủ vệ canh cửa, xem trong khoảng thời gian này có ai ra vào phủ hay không…"

Phân phó từng việc một xong xuôi, Tô Đường cảm giác như mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng sau lưng, người khác đã hoảng loạn hết cả hồi, nàng chỉ còn cách giữ bình tĩnh để điều khiển mọi việc, nhưng trong lòng vẫn rất kinh động. Đường đường là một người sống, sao có thể vừa chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu chứ!

"Tiểu thư, người nghĩ tiểu thiếu gia đi đâu? Tướng quân yêu thương tiểu thiếu gia như vậy, lỡ tiểu thiếu gia có chuyện gì thì làm sao bây giờ?! Tướng quân đã giao phó tiểu thiếu gia cho người mà!" Hỉ Thước đứng bên cạnh hoảng hốt lo sợ nói.

Nghe cô ấy nói vậy, lòng Tô Đường càng trầm xuống, đúng thế, suýt thì nàng quên mất, nàng đã đồng ý với mặt lạnh sẽ chăm sóc tốt Tuyên Tử, nếu hôm nay Tuyên Tử xảy ra chuyện gì… Tô Đường rùng mình một cái, nghĩ cũng không dám nghĩ nữa!

"Hu hu, tướng quân ngàn vạn lần đừng quay về tối nay nhé! Tiểu thiếu gia, cậu cũng ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!!!"

Tô Đường cũng không có lòng dạ nào mà đứng cầu khấn nữa, nhanh chóng tìm người thì hơn. Nàng đi thẳng đến Sướng Tâm cư nơi Tuyên Tử ở, tìm kiếm kỹ càng một vòng, ngay cả gầm giường hay hốc cây đại thủ cũng tìm hết nhưng không có kết quả gì. Nàng lại tiếp tục tìm kiếm từ miệng giếng đến hốc đá cạnh bờ ai, xó nhà, vẫn không thấy bóng dáng đâu. Từng đám nha hoàn lần lượt chạy về bẩm báo Tuyên Tử không đến chỗ lão thái thái và Tây Uyển, thủ

vệ canh cửa cũng nói sau giờ Ngọ thì không thấy ai ra vào… Những tin tức đua nhau truyền tới khiến Tô Đường càng nghe càng hoảng sợ, sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng.

Đúng lúc này, lại có người đến báo — "Tướng quân đã về!"

Đúng là đang lụt lại gặp mưa rào, tuyết xuống lại thêm sương. Vài nha hoàn đã mang dáng vẻ như trời sắp sập, trong lòng Tô Đường cũng gõ lộp bộp, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh bước ra đón hắn.

Vừa vào cửa, Tống Thế An đã thấy sai vặt kích động chạy qua chạy lại, sau khi bình tĩnh hỏi thăm, sắc mặt hắn bỗng chốc trở nên khó coi đến cùng cực. Nhìn thấy Tô Đường đi tới, hắn nổi trận lôi đình: "Đây là cách nàng chăm sóc đấy à?!!!"

Tô Đường đuối lý, cũng không cãi lại, chỉ nói: "Giữ những lời giáo huấn của huynh lại đi, bây giờ tìm thằng bé quan trọng hơn!"

"Tốt nhất là Tuyên Tử đừng xảy ra chuyện gì, nếu không, ta sẽ cho nàng biết tay!" Tống Thế An sa sầm mặt nói rồi phẩy tay áo rời đi.

Tô Đường đứng lặng người tại chỗ, cảm thấy tim như lạnh đi.

Chuyện này đã không còn giấu diếm được nữa, Tống Thế An dùng thế trận như muốn đào sâu ba tấc đất, sai người tìm kỹ càng khắp vườn, kinh động đến viện Phúc Thụy và viện Lưu Vận, từ trên xuống dưới phủ tướng quân đều lâm vào không khí khẩn trương tìm người, một nhóm người đã bắt đầu xuất phủ tìm kiếm xung quanh.

Không khí quanh Tống Thế An đã hạ xuống đến mức đóng băng, không người nào dám lại gần, càng không có ai dám gây tiếng động, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng nha hoàn sai vặt gọi tìm người ầm ĩ bên ngoài.

Cẩm Tú đỡ lão thái thái bước tới, mặt Cẩm Tú đầy vẻ lo lắng, còn lão thái thái lại không rõ cảm xúc gì, có điều, nếu nhìn kỹ, vẫn có

thể thấy vẻ lo lắng thoáng qua mắt bà.

Bước vào phòng, lão thái thái nhìn thoáng qua Tô Đường, thấy sắc mặt nàng bất an, liền khẽ lắc đầu, có điều, chính bà cũng không biết cái lắc đầu này, là vì bất mãn nàng không đủ bình tĩnh, hay là thở dài vì nàng vừa vào phủ đã gặp chuyện này.

Bốn vị cô nương Tây Uyển theo sát phía sau, Cát Tường và Như Thi vừa thấy Tống Thế An đã nhào tới, vội vàng biểu lộ sự ngạc nhiên và lo lắng của mình đối với việc Tuyên Tử mất tích, cùng với sự nhớ nhung dành cho bản thân tướng quân. Mà Như Ý và vị Như Họa kia lại kính cẩn hành lễ, hỏi thăm ngắn gọn rồi đứng sang một bên không nói gì nữa, có điều, người trước thì lộ ra vẻ lo lắng không quá chân thật, còn người sau lại tỏ vẻ thản nhiên như chẳng liên quan gì tới mình.

Tống Thế An không chịu nổi sự phiền phức này, quát ầm lên: "Câm hết cho ta!"

Hai cô gái kia nhất thời im bặt. Khóe miệng Như Ý lộ ra vẻ giễu cợt, Như Họa thì vẫn như đang lạc vào cõi thần tiên.

Lão thái thái mở miệng nói: "Ầm ĩ như vậy còn ra thể thống gì? Nuôi các ngươi đã không mong các ngươi hỗ trợ rồi, cũng không phải để các ngươi đến gây phiền thêm!"

Nghe mấy lời này, sắc mặt của bốn vị cô nương vô cùng xấu, đây là lần đầu tiên kể từ khi vào phủ tướng quân, các nàng ấy nghe thấy lão thái thái nói nặng lời như vậy. Lúc trước dù các nàng ấy có thế nào, thì lão thái thái cũng luôn tỏ ra hiền hậu, thân thiện, gần gũi.

Như Ý thấy hai người kia không dám nói gì, liền bước tới vài bước, nhún người với lão thái thái, nói: "Lão phu nhân, mấy người chúng ta cũng chỉ vì lo lắng cho tiểu Tuyên Tử thôi mà, ai mà nghĩ được đang êm đẹp như thế lại không thấy tăm hơi thằng bé đâu chứ, trước kia luôn ổn mà." Nói xong, nàng ta lại liếc nhìn Tô Đường một

cái, ánh mắt đầy vẻ sung sướng khi người khác gặp họa nhiều hơn là sự trách cứ — Tuyên Tử xảy ra chuyện ngay thời điểm cô chăm sóc nó, việc này rất lớn, cũng có thể thổi phồng lên được.

Những lời này thật sự rất sắc bén, mọi người vừa nghe liền hướng hết tầm mắt về phía Tô Đường.

Chương 18: Hai đứa mau đi ngủ sớm đi

Tô Đường nhìn thoáng qua Như Ý với ánh mắt nghiền ngẫm, thầm nghĩ, cô gái này thật lợi hại, biết nắm thời cơ để trị đối thủ, có điều, chà, lại không hiểu được rốt cuộc "việc cấp bách" nghĩa là thế nào!

Tô Đường cười lạnh: "Hiện giờ tất cả mọi người đều đang vô cùng lo lắng, vậy mà Như Ý cô nương vẫn còn có lòng dạ để khiêu khích ly gián cơ à?"

Đừng cho rằng cô nói ẩn ý thì người khác nghe ra, cô muốn kín đáo, thì ta sẽ bắt cô phải quang minh chính đại!

"Cô!!!" Như Ý không ngờ Tô Đường lại phản kích ngay lập tức, tứ lạng bạt thiên cân, quay ngược đầu mũi giáo đâm về phía nàng ta, khiến nàng ta đỡ cũng không được, mà tránh cũng không xong. Nàng ta khẽ liếc sang nhìn lão thái thái và Tống Thế An, người trước thì khẽ nhíu mày, người sau lại không còn chút kiên nhẫn nào cả. Trong lòng Như Ý thầm biết mình đã thua rồi, chỉ có thể tạm thời thu thương lại, nàng ta cụp mí mắt xuống, ôn hòa nói: "Như Ý không dám, phu nhân nhạy cảm quá rồi."

Tô Đường lười phải dây dưa với nàng ta vào thời khắc mấu chốt này, bây giờ quan trọng nhất là tung tích của Tuyên Tử, những chuyện khác đều không đáng nhắc đến. Nàng quay sang nhìn Tống Thế An, lại thấy hắn cũng đang nhìn mình, ánh mắt thâm sâu mang cảm xúc không nói rõ được, nhưng chỉ trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, hắn lại dời mắt đi chỗ khác.

Những hạ nhân đi tìm người qua lại vài lần cũng không có tin tức gì

của Tuyên Tử, sắc mặt Tống Thế An càng lúc càng khó coi, nắm đấm siết càng chặt hơn, lúc trước vì trong phủ không có người trấn giữ nên hắn mới ở lại, lúc này, sự lo lắng trong lòng hắn đã không còn kìm nén được nữa, hắn nói với lão thái thái: "Cháu phải ra ngoài tìm thằng bé, ở đây, xin nhờ bà nội xử trí!"

Nói xong hắn liền quay người đi.

Nhưng đúng lúc này, một gã sai vặt vào, mặt đầy vẻ mừng rỡ, hô to: "Tìm thấy tiểu thiếu gia rồi! Tìm thấy tiểu thiếu gia rồi!"

Nghe vậy, lão thái thái cũng mừng rỡ, đứng bật dậy. Tô Đường thì vui đến suýt rơi nước mắt. Sắc mặt của bốn mỹ nhân Tây Uyển lại rất khác nhau, nhưng trừ mặt Như Họa có vẻ hơi vui mừng ra, ba người còn lại không ít thì nhiều đều có vẻ hơi thất vọng.

Một lão ma ma dắt Tuyên Tử vào, có lẽ vì nghe nói trong phủ đang loạn lên vì tìm cậu bé, nên khuôn mặt bé nhỏ kia có vẻ rất kích động. Vừa vào phòng, nhìn thấy mọi người đều tụ tập trong sảnh, lại nhìn thấy Phù Dung và các hạ nhân của Sướng Tâm Cư đang quỳ một bên, trong mắt cậu nhóc lại lóe lên vẻ bất an.

Tuyên Tử sợ hãi đi đến trước mặt Tống Thế An, kéo nhẹ y phục của hắn, ngước khuôn mặt nhỏ bé lên, nhỏ giọng nói: "Phụ thân, con về rồi ạ."

"Con đi đâu?" Tống Thế An ngồi xổm xuống, không còn giữ vẻ mặt băng lạnh nữa, chỉ lo lắng hỏi han, cực kỳ giống một người cha hiền.

Tuyên Tử liếc nhanh qua Tô Đường đứng sau lưng Tống Thế An, cúi gằm đầu xuống không nói gì.

Lão thái thái hỏi lão ma ma kia: "Các ngươi tìm thấy thằng bé ở đâu?"

Lão ma ma trả lời: "Ở cánh cửa bỏ hoang lâu ngày ở góc Tây Bắc ạ,

nô tỳ đang tìm ở đó, đột nhiên cửa mở ra, nên hơi hoảng hốt, nhưng nhìn tiếp thì thấy tiểu thiếu gia chui vào."

Ánh mắt lão thái thái nhìn Tuyên Tử bỗng chốc trở nên sắc bén: "Cháu chạy ra ngoài?"

Tuyên Tử nhìn Tống Thế An đầy vẻ cầu cứu, nhưng rõ ràng Tống Thế An cũng bị kinh sợ vì câu hỏi của lão thái thái, nên đã không hỗ trợ, còn lớn tiếng hỏi: "Có thật thế không?"

Tuyên Tử vội vàng quỳ xuống.

Tô Đường đứng bên cạnh cũng sợ hết hồn, ánh mắt vừa rồi của Tuyên Tử, cùng với việc người ta tìm thấy cậu nhóc ở cánh cửa bỏ hoang đó, lại nhớ đến ánh mắt kỳ quái lúc trưa của cậu nhóc… Chẳng lẽ thằng bé ra ngoài cùng nàng sao?

Tống Thế An tiếp tục hỏi: "Sao con lại chạy ra ngoài? Sao ra ngoài mà không mang người theo?"

Tuyên Tử lại ngẩng đầu liếc nhìn Tô Đường một cái, trong đôi mắt đen láy trong suốt như có những gợn sóng nhỏ rất khó hiểu. Bắt gặp ánh mắt của cậu nhóc, Tô Đường cũng đã có thể khẳng định nghi vấn trong lòng — Tuyên Tử thực sự đi ra ngoài cùng nàng!

Nếu vậy, bây giờ thằng bé sẽ nói gì? Nói thẳng chuyện nàng lén lút chuồn ra ngoài sao?

Tô Đường vẫn còn đang nhíu mày suy nghĩ, thì Tuyên Tử trầm mặc một lúc lâu cuối cùng cũng lên tiếng: "Hồi cụ nội, hồi phụ thân, lúc Tuyên Tử ngủ dậy cảm thấy quá nhàm chán, lại thấy Phù Dung đang ngủ gật nên mới chạy ra ngoài chơi, đi một hồi lại tới cánh cửa nhỏ kia. Tuyên Tử không biết bên ngoài cửa có gì, nhất thời ham chơi mới mở cửa đi ra ngoài… Tuyên Tử biết lỗi rồi, xin cụ nội và phụ thân trách phạt!"

Giọng nói non nớt vang lên trong sảnh đường yên tĩnh, Tuyên Tử cúi đầu, không để ý đến mọi người đang nhìn nhau.

Thấy cậu nhóc nhận lỗi, mặt Tống Thế An mới giãn ra một chút, đang định nói gì đó lại bị lão thái thái ngắt lời trước.

Ánh mắt lão thái thái rất nghiêm khắc, lạnh lùng nói: "Đến cùng cũng vẫn là trẻ nhỏ, không biết suy nghĩ gì cả! Cháu có biết chỉ vì một cái "nhất thời ham chơi" của cháu mà khiến bao nhiêu người hốt hoảng lo lắng không?! Nếu cháu xảy ra chuyện gì không may, thì cháu bảo cha mẹ cháu phải đón nhận chuyện này thế nào?"

Tuyên Tử rất sợ lão thái thái, nghe bà quát to, cậu nhóc mím môi suýt khóc òa lên, nhưng vẫn nghẹn ngào trong cổ họng đáp: "Tuyên Tử biết lỗi rồi, xin cụ nội đừng tức giận ạ."

Lão thái thái nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, lại chậm rãi nói tiếp: "Dù tuổi cháu còn nhỏ, nhưng Tống gia ta không thể chấp nhận sự thiếu suy nghĩ của cháu. Cháu phải chịu trách nhiệm cho lỗi lầm hôm nay của mình! Từ trên xuống dưới Sướng Tâm cư phạt nửa tháng bổng lộc, cháu nhớ cho kỹ, bọn họ là bị cháu liên lụy! Còn bản thân cháu, đi đến tĩnh phòng cấm túc! Tối nay không được ăn cơm."

Nhìn lướt qua đám hạ nhân hầu hạ cậu nhóc đang quỳ bên cạnh, rốt cuộc Tuyên Tử cũng không kìm nén được nữa, nước mắt ào ào rơi xuống.

Tống Thế An nhìn mà vô cùng đau lòng, xin hộ: "Bà nội, Tuyên Tử giờ đang tuổi lớn, phạt cấm túc là đủ rồi mà."

Lão thái thái không đồng ý: "Khi cháu còn nhỏ cũng bị phạt không được ăn cơm ba bữa mà còn lớn như bây giờ đấy!"

Tô Đường không kìm được, quỳ xuống nói: "Việc này cũng do sự sơ suất của cháu mà ra, cháu dâu tình nguyện chịu phạt thay Tuyên Tử ạ!"

Lão thái thái mở mắt ra, nhìn nàng một chút, nói: "Cháu là dâu mới về nhà chồng, trong vòng ba ngày không bị trách mắng, hơn nữa, việc này cũng không phải lỗi của cháu. Lại nói, ngày mai cháu còn phải quay về lại mặt nữa."

"Vậy sau khi về cháu sẽ chịu phạt ạ." Tô Đường lập tức nói.

Lão thái thái không trả lời nàng, nhìn về phía Tuyên Tử hỏi: "Cháu nói xem? Có cần mẫu thân cháu chịu phạt thay không?"

Tuyên Tử ưỡn người, cúi thấp đầu, kiên định nói: "Tuyên Tử tình nguyện chịu phạt ạ!"

—bamholyland.com—

Sau khi mọi người giải tán, lão thái thái giữ Tống Thế An và Tô Đường lại.

"Nghe nói tối qua cháu ngủ ở thư phòng?" Lão thái thái nhẹ giọng hỏi.

Da đầu Tống Thế An như căng lên, liếc nhìn Tô Đường, trầm giọng đáp: "Có nhiều việc quá, cháu bận đến tận đêm khuya, sợ làm phiền giấc ngủ của nàng, nên mới ngủ lại thư phòng ạ."

Tô Đường xấu hổ, không ngờ mặt lạnh nói dối mà mặt không đỏ, tim cũng không đập nhanh.

Lão thái thái khẽ cười: "Vậy sao? Vậy có phải đêm nay cũng vẫn bận đến đêm khuya không?"

"Vâng." Tống Thế An đáp mà đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ cảm thấy vô cùng áp lực. Bà nội nhìn có vẻ rất dễ gần, thực ra rất có uy lực, đời này hắn sợ nhất là lão thái thái.

"Vậy, lúc nào đó bà nội lại phải tiến cung thỉnh an Hoàng thái hậu rồi. Tuy việc nước rất quan trọng, nhưng hương khói của Tống gia ta cũng quan trọng không kém mà, có lẽ cũng phải cầu tình Hoàng thượng một chút, xin cho cháu nghỉ phép vài ngày mới được." Lão thái thái chậm rãi nói.

Nghe thấy hai chữ "Hoàng thượng", đầu Tống Thế An càng đau hơn, hắn vốn lấy chuyện công ra làm khiên chắn, chỉ là tìm cái cớ mà thôi, nếu lão thái thái mà nói cho tiểu Hoàng thượng, thì không biết ngài ấy còn gây ra những chuyện gì nữa. Bị vạch trần lời nói dối đã đành, chỉ e ngài ấy còn buộc hắn phải nghỉ phép. Từ sau khi đàm phán hòa bình với nước Diên, hắn bị triệu hồi từ biên cương về, vì tiểu Hoàng đế không muốn hắn dính dáng vào việc này, nên luôn muốn cho hắn nghỉ phép. Hắn vì viện cớ muốn chỉnh đốn lại việc quân nên mới tiếp tục ở lại trong triều…

Các mặt lợi hại lần lượt xuất hiện trong đầu, Tống Thế An liếc mắt nhìn người con gái đứng bên cạnh, cuối cùng đành phải đáp: "Việc quân cũng đã xử lý gần ổn thỏa rồi, còn một chút việc nhỏ giao cho người khác là được, đêm nay cháu sẽ đi ngủ sớm ạ…"

Giọng nói của hắn càng lúc càng mơ hồ, vì Tống Thế An nhìn thấy ánh mắt của cô gái đứng cạnh mình càng lúc càng to ra, cuối cùng đã biến thành trạng thái "trợn trừng".

Lão thái thái cũng để ý thấy phản ứng của Tô Đường, tủm tỉm cười nói: "Có chuyện gì không ổn sao?"

Tô Đường vội thu lại ánh mắt, nhìn về phía lão thái thái, hé môi nói dịu dàng như nước: "Đương nhiên là không có gì không ổn ạ, cháu vốn lo lắng tướng công bận việc chính sự mà ảnh hưởng đến thân thể…"

Khóe miệng Tống Thế An run lên. Lo lắng à? Tướng công á? Hắn quét mắt nhìn về phía Tô Đường, lại thấy nàng đang liếc mắt đưa tình, nhìn mình đầy tình tứ, biểu cảm đó, nụ cười đó, rõ ràng là

ngoài cười mà trong không cười, rõ ràng là nụ cười giấu đầy lưỡi dao mà…

Không hiểu sao, Tống Thế An bỗng rùng mình một cái…

Chờ đến lúc ăn cơm tối, Tống Thế An tuân theo lời dạy của bà nội, rất chú tâm ăn cơm. Lúc chiều Tô Đường đã ăn một chút nên cũng không đói lắm, trong lòng lại có chuyện nghĩ ngợi, nên chỉ gẩy bát cơm rồi trừng mắt nhìn người đối diện, trừng mắt, trừng mắt, trừng đến bốc lửa.

Ban đầu Tống Thế An còn có thể bình tĩnh như thường, nhưng cuối cùng không chịu nổi lửa giận của Tô Đường cứ lăn qua nướng lại, vì thế liền đặt bát xuống, nhìn nàng chằm chằm, lạnh lùng nói: "Nếu không ăn được thì đừng ăn nữa."

Tô Đường cười lạnh một tiếng: "Vậy ngủ sớm một chút à?"

Mặt Tống Thế An biến sắc, xua nha hoàn lui xuống, mặt không chút cảm xúc nào nói: "Nàng yên tâm, ta sẽ không chạm vào nàng."

"Huynh nói không chạm thì sẽ không chạm sao? Lần trước huynh cũng nói sẽ không chạm đấy!" Nhớ lại chuyện bị "húc" kia, Tô Đường lại có cảm giác lửa giận như được trút thêm dầu.

Tống Thế An đuối lý, im lặng không nói nữa.

Tô Đường tiếp tục trút giận: "Còn nữa, cái gì mà nếu Tuyên Tử xảy ra chuyện gì huynh sẽ cho ta biết tay? Ta thật sự muốn biết huynh định cho ta biết tay thế nào đấy!" Tuy chuyện Tuyên Tử ra ngoài một mình cũng có nguyên nhân do nàng, nhưng nàng không chịu nổi thái độ của đồ mặt lạnh xấu xa Tống Thế An này ngay lúc đó!

Trong lúc còn chưa biết rõ nguyên nhân mà đã đe dọa mình, hắn coi nàng là cái gì chứ? Đây là thái độ đối xử với thê tử sao? Tuy thân và lạ cũng có khác nhau, nhưng cũng không thể làm tổn thương người

khác như thế được!

Mặt Tô Đường lặng như nước, lạnh lùng nói: "Đây là cách sống cả đời của huynh sao? Thì ra là ta phải quản gia đình, trông con cho huynh, làm không tốt thì phải chịu toàn bộ trách nhiệm?! Tống tướng quân, xin hãy nhớ kỹ, ta không phải là đầy tớ nhà huynh, ngay cả quan hệ chủ tớ còn không có!"

Ánh mắt Tống Thế An lạnh như băng, người phụ nữ này thật càn rỡ!

Tô Đường tiếp tục nói: "Huynh cho rằng ta không thể đón nhận Tuyên Tử, nên mới không chăm sóc thằng bé cho tốt phải không? Khi Như Ý nói câu nói kia, có phải trong lòng huynh cũng dao động không? À, huynh là người cầm quân đi đánh giặc, lẽ ra phải càng hiểu đạo lý dùng người thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ sẽ không dùng người hơn ta nhiều chứ? Bây giờ huynh cũng không tin ta, nếu đã vậy, bản thân ta không có năng lực, không thể gánh nổi trọng trách này, xin mời ngài hãy chọn cao nhân khác đi!"

Tống Thế An nheo mắt, cố đè nén sự tức giận, trầm ngâm một lúc rồi rũ mắt xuống nói: "Tuyên Tử là đứa trẻ ngoan, rất quan trọng với ta, tình thế cấp bách nên ta nhất thời lỗ mãng, xin nàng thứ lỗi."

Còn có một câu, nhỏ không bỏ qua thì không thành việc lớn, hơn nữa, đúng là hắn đã nói quá lời. Ngày đó nàng nói với nha hoàn béo kia là thích mình, nếu vậy, lời nói của hắn, chắc hẳn đã khiến nàng bị tổn thương rồi!

Tô Đường không thể đọc được suy nghĩ của Tống Thế An, nghe hắn nói vậy, nàng lại không kịp phản ứng. Tuy sắc mặt hắn vẫn lãnh đạm, nhưng lời nói này cũng có ý xin lỗi. Đây là lần thứ hai hắn chịu nhún nhường vì Tuyên Tử.

Đột nhiên Tô Đường hơi giận dữ, lại cảm thấy chẳng thú vị gì cả, vừa rồi nàng nói quyết liệt như vậy, cứ tưởng rằng Tống Thế An sẽ nổi giận đùng đùng, ai ngờ hắn lại dùng thái độ này.

Trong lòng nàng có rất nhiều nghi vấn, Tô Đường cân nhắc tới cân nhắc lui, cuối cùng không kiềm chế được sự hiếu kỳ, đặt đũa xuống hỏi: “Có phải huynh rất thích mẫu thân của Tuyên Tử không?”

Chương 19: Bộ ngực lớn nảy nở

Toàn thân Tống Thế An hơi chấn động, không ngờ Tô Đường lại đột ngột hỏi câu này, ánh mắt hắn hơi lóe sáng, chờ đến khi trấn định lại, hắn bình tĩnh nói: "Không phải."

Hả? Tô Đường hơi giật mình.

Rõ ràng Tống Thế An không muốn nói thêm, đứng dậy nói: "Ta đến thư phòng."

Thấy hắn bước ra ngoài, Tô Đường chợt nhớ ra gì đó, vội giữ hắn lại: "Vậy… đã đưa đồ ăn cho Tuyên Tử chưa?"

Tống Thế An quay đầu nhìn nàng, ánh mắt rất phức tạp: "Không cần, để bà nội biết thì không hay."

"Nhưng nó vẫn là đứa bé thôi mà!!!" Sao mặt lạnh này lại không hề bận tâm chứ?!

Tống Thế An nghĩ một chút, trả lời: "Nó không nhỏ nữa, lúc ta bằng tuổi nó, cũng đã biết cưỡi ngựa bắn tên rồi!"

Tô Đường phát cáu: "Huynh cho rằng ai cũng có thể giống huynh, không thể dùng người bình thường để miêu tả sao?!"

Tống Thế An ngẩn ra, câu này có ý gì?

Tô Đường nói không có ý tốt: "Khác thường có thể là yêu quái, hay biến thái chẳng hạn!"

Mặt Tống Thế An thoáng đen đi, phất tay áo bỏ đi.

Tô Đường đặt mông ngồi xuống, nhìn cả bàn đầy ắp thức ăn, nhớ đến chuyện có một thời gian ngắn bị Chu di nương ngược đãi không cho ăn cơm, lòng nàng hơi chua xót, suy từ mình ra, lại thấy thương cho Tuyên Tử. Vì vậy, nàng vội vàng sai người lấy hộp cơm đến, gắp mấy món ăn ngon vào.

Thược Dược nhìn thấu ý đồ của nàng, cân nhắc một chút, rồi cẩn thận nhắc nhở: "Lão thái thái trị gia rất nghiêm khắc ạ…"

Nói được nửa câu, cô ấy cũng không dám nói nhiều nữa, lén lút bàn tán về chủ nhân là không được, Thược Dược nói nửa câu cũng là cực hạn rồi. Có điều, dù chỉ là nửa câu, Tô Đường cũng chỉ sững ra một chút rồi chợt hiểu ngay, cô ấy đang khuyên nàng không nên làm ngược ý lão thái thái.

"Không sợ, lão thái thái đã nói rồi, dâu mới về nhà chồng ba ngày không bị trách mắng, hơn nữa, chúng ta giấu hộp cơm đi, đừng để ai nhìn thấy." Tô Đường nhỏ giọng nói.

Thược Dược không biết phải nói gì, quả nhiên thiếu phu nhân rất to gan lớn mật. Cô ấy đảo mắt về phía Hỉ Thước, mong cô khuyên thiếu phu nhân một chút, ai ngờ Hỉ Thước lại đang ngắm trời nghĩ vẩn vơ, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt lo lắng của cô ấy.

Hỉ Thước đang suy nghĩ một vấn đề, vấn đề này rất sâu xa, rất nghiêm trọng, mà còn rất hoang đường nữa, vì thế, cô suy nghĩ bao nhiêu lâu mà vẫn chưa kết luận được.

Tô Đường lại không chịu nổi ánh mắt quỷ dị mà cô ấy nhìn mình, liền gõ mạnh vào đầu của cô ấy, hỏi: "Em đang nghĩ cái gì thế?"

Lúc này chủ tớ cả ba người đang đi trên con đường nhỏ dẫn đến tĩnh phòng, Hỉ Thước bất ngờ bị gõ một cái liền giật mình, bất mãn

nói: “Tiểu thư, người đừng gõ đầu em nữa! Gõ nhiều em ngốc mất!”

Tô Đường cười đùa: “Em vốn đã ngốc rồi, ngốc thêm chút nữa cũng có sao đâu.”

Thược Dược nghe thấy câu này, cố nhịn không phì cười. Hỉ Thước thấy tiểu thư nhà mình làm mình mất mặt trước mặt người khác, liền “hừ” một tiếng: “Em có ngốc đâu. Tiểu thư, người ngốc ấy!”

“Bản tiểu thư ngốc chỗ nào?” Tô Đường buồn cười nói.

Hỉ Thước vênh vênh cái cằm mập mạp của mình, nói: “Tiểu thư, thật ra người thích cô gia đúng không?!”

“Ta thích hắn bao giờ!” Tô Đường trừng mắt nói.

Hỉ Thước bĩu môi: “Vừa rồi em chỉ là không cẩn thận nên nghe thấy người nói chuyện với cô gia thôi. Tiểu thư à, không phải em nói người chứ, người thế này là đang ghen mà!”

Ghen á? Tim Tô Đường nhảy lên, nhìn Hỉ Thước, thấy mặt cô ấy rất nghiêm túc, lại không nói được lời nào.

Là ghen sao? Bởi vì mặt lạnh coi trọng Tuyên Tử, coi nhẹ chính mình, nên mới tức giận? Tô Đường rùng mình một cái, nàng còn lâu mới thèm ghen, ăn dấm chua của một thằng nhóc, mất mặt đến mức chui lại đầu vào trong bụng mẹ ấy chứ! Nàng cũng đâu phải dạng người không có lòng như vậy!

Tô Đường cúi đầu nhìn ngực mình, hoàn toàn rõ ràng — nhìn xem này, lớn thế này, nảy nở thế này, làm sao lại không có lòng chứ! (*)

(*) Ở đây bạn í chơi chữ, từ 胸 có nghĩa là ngực, cũng có nghĩa là lòng. Nên bạn í mới nhìn xuống ngực, nói ngực to thế này sao lại không có lòng.

Tô Đường dí tay vào trán Hỉ Thước nói: "Em ấy, thiếu kiến thức thì cứ thiếu kiến thức, cần gì phải phô ra cho người ta nhìn thấy chứ?! Lúc đó là tiểu thư nhà em chỉ lý luận làm rõ đúng sai để bảo vệ cho lợi ích của mình thôi, còn lâu mới thèm ăn dấm chua của một thằng bé nhé!"

Hỉ Thước ôm trán, làu bàu: "Nếu đúng như người nói, vậy vì sao người phải mang dáng vẻ tức tối đến hỏng người như thế chứ?"

"Ta đâu có tức đến hỏng người, ta chỉ bất bình vì không công bằng thôi mà!"

"Nhưng mà á, nếu người không thích cô gia, thì sao lại bất bình vì không công bằng chứ? Thược Dược, tỷ thấy có đúng không?" Nói xong, Hỉ Thước vội lôi kéo đồng minh.

Mặc dù đã vài lần nhìn thấy hai chủ tớ này nói chuyện không phân lớn nhỏ, nhưng bản thân Thược Dược vẫn không dám vượt quá giới hạn, giờ lại thấy Hỉ Thước hỏi ý kiến mình, mà thiếu phu nhân lại đang nhìn mình như chờ đáp án, mặt cô ấy không khỏi đỏ bừng lên: "Nô tỳ, nô tỳ, nô tỳ nghĩ là, thiếu phu nhân thích thiếu gia cũng là chuyện đương nhiên mà…"

Tuy là hỏi một đằng trả lời một nẻo, nhưng Tô Đường vẫn thành công bị bứt lông, nàng thích mặt lạnh à?! Đùa cái quỷ gì thế?!

Có điều, ừ hừ, nàng không thèm tốn nước miếng với hai kẻ nông cạn này đâu!!!

Thấy Tô Đường nhanh chân bước đi, Hỉ Thước khẽ lắc đầu, thở dài: "Có câu nói gì nhỉ, cái gì mà mình nhìn không rõ, người khác lại hiểu rõ nhỉ?"

"Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê."

"Ừ ừ, đúng là câu đó, Thược Dược, cô đúng là có học thức!" Hỉ

Thước vui vẻ ra mặt nói.

"..."

Tĩnh phòng nằm ở ngay sau viện Hòa Hi, gian phòng không lớn, cũng rất đơn sơ. Vừa vào cửa, Tô Đường nhìn thấy ngay Tuyên Tử đang thẳng lưng quỳ gối trên đệm bồ đoàn, quay mặt vào một bức tường trống trơn.

Nghe thấy tiếng người, mí mắt đang rũ xuống của Tuyên Tử hơi lay động, nhưng không quay đầu lại, cho đến khi có một người ngồi xổm xuống bên cạnh, cậu nhóc mới hơi liếc mắt nhìn sang.

Cậu hơi giật mình.

Tô Đường ghé sát lại, nhỏ giọng nói: "Tiểu Tuyên tử, con có đói không?"

Tuyên Tử không lên tiếng.

Tô Đường để lộ ra hộp cơm nhỏ giấu trong tay áo, mở hé nắp hộp ra, mùi thơm lập tức xông vào mũi.

Tuyên Tử nuốt nước miếng xuống, quay đầu sang chỗ khác, tiếp tục nhìn vào vách tường, đáp: "Con không đói!" Có điều, vừa dứt lời, trong bụng đã vang lên tiếng "rột rột".

Tô Đường kéo tấm bồ đoàn bên cạnh sang, ngồi xuống, tiếp tục xúi giục: "Không sao đâu, sẽ không có ai biết cả, cảm giác đói bụng rất khó chịu mà." Nói xong, nàng lấy hộp cơm, mở hẳn nắp ra, đẩy tới trước mặt Tuyên Tử.

Oa, miếng thịt đông pha tươi màu thơm ngon, hương thơm quyến rũ của món măng tơ xào nấm, vịt bát bảo mềm mềm ngon miệng, còn có cả món rau thập cẩm chua chua ngọt ngọt, kết hợp với một bát cơm trắng nhỏ thơm phức… Tiếng bụng Tuyên Tử càng kêu to hơn,

nước miếng cũng chảy nhiều hơn, nhưng cậu vẫn mím cái miệng nhỏ nhắn như cũ, đưa tay đẩy hộp cơm ra, nói: "Cụ nội nói con không được ăn cơm tối." Sợ không chịu nổi sự hấp dẫn, Tuyên Tử liền nhắm tịt hai mắt lại.

Tô Đường không khỏi bật ngón tay cái lên, nhóc giỏi lắm, rất biết tự kiềm chế! Nhớ năm đó, khi nàng bị cha phạt không cho ăn cơm, nhị tỷ lén đưa tới cho nàng hai cái màn thầu, nàng liền ăn không chút do dự.

"Con không ăn thật à? Đêm dài lắm đấy." Tô Đường vẫn không chịu buông tha.

Nước miếng của Tuyên Tử sắp chảy cả ra ngoài, đành phải lắc đầu coi như trả lời.

"Được rồi!" Tô Đường đứng dậy: "Bà nội nói không được ăn cơm, ta hiểu rồi. Ta về trước, con chờ ta nhé."

Nhìn nàng cầm hộp cơm đi, Tuyên Tử chóp chép cái miệng nhỏ — cậu thực sự rất đói!!!

Tô Đường nhanh chân bước đi, đến thẳng phòng bếp. Nha hoàn, ma ma thấy nàng vào đều giật mình.

Tô Đường không nói nhiều lời thừa thãi, hỏi thẳng: "Có bột gạo nếp, vừng, bột đậu không? … Tốt quá, à, còn có cả thịt băm nữa à, không tệ không tệ, luộc cho ta chỗ cải bó xôi bên kia đi…"

Chờ đến khi mọi nguyên liệu đều được chuẩn bị đầy đủ, nồi hấp cũng đã được đặt lên bếp, Tô Đường vén ống tay áo, rửa sạch tay, bắt tay vào làm việc. Trộn nhân, dàn bột áo, gói bánh, dán mép lại… Cả quy trình đều lưu loát như mây bay nước chảy khiến mọi người đều trợn mắt kinh ngạc.

Chỉ khoảng một khắc sau, mấy chiếc bánh điểm tâm nóng hổi đã ra

lò.

Tô Đường chọn mấy cái đặt vào hộp cơm nhỏ, sau đó nói với mọi người: "Còn lại mọi người cứ ăn đi."

Chờ Tô Đường đi khuất, một nha hoàn bạo dạn bước tới cầm một viên nhỏ màu xanh biếc lên, cắn nhẹ xuống một miếng, mùi vị nhất thời lan khắp khoang miệng.

"Wa, quá ngon ấy!" Mặt nha hoàn đầy vẻ kinh ngạc, vui vẻ.

Tô Đường thoáng nghe thấy tiếng kêu đó, quay đầu nhìn lại, không khỏi nhoẻn miệng cười.

Ăn ngon à, đương nhiên là ngon rồi, viên bánh mà nha hoàn đó lấy, vỏ ngoài là bột nếp trộn nước cải bó xôi, trong nhân là thịt băm và măng tơ, thêm một chút nước cốt gà, ha ha, đây chính là tuyệt kỹ sở trường của nàng mà!

—bamholyland.com—

Tuyên Tử đã đói đến mức ngực sắp dán cả vào lưng, chạy cả nửa ngày đã khiến cậu nhóc vừa mệt vừa đói. Cậu nhóc cúi cái đầu nhỏ xuống, nhắm hai mí mắt lại, sắp ngủ gật. Đột nhiên, nghe tiếng cửa bị đẩy ra, cơ thể cậu chấn động, vội dựng thẳng lưng lên. Thấy Tô Đường lại ngồi xuống bên cạnh, trong tay vẫn cầm hộp cơm, cậu nhướng mày, nghiêm túc nói: "Người đừng đến hấp dẫn con nữa, con sẽ không ăn cơm đâu!"

Tô Đường mở hộp ra, cười nói: "Ai bảo đây là cơm?"

Tuyên Tử ngước mắt nhìn, chỉ thấy trong hộp cơm có tám cái bánh nhỏ, hai cái màu trắng, tạo thành hình con thỏ, hai cái có rắc vừng, tạo thành hình bánh bao nhỏ, hai viên tròn tròn màu xanh biếc, nhưng màu sắc sáng, trong veo rất mê người, còn có hai cái màu vàng nhạt, tạo thành hai con vịt nhỏ đáng yêu.

Nhìn thấy mắt cậu nhóc lóe sáng, Tô Đường vội nói: "Con xem, bà nội nói không được ăn cơm, chứ đâu có nói không thể ăn bánh mà. Chúng ta cũng đâu có làm ngược ý bà nội đâu đúng không? Lại đây, ăn ngon lắm đấy."

Ngoài miệng thì dỗ dành vậy, nhưng trong lòng Tô Đường cũng hơi hồi hộp — nàng thế này có phải là ngụy biện không?

Trong lòng Tuyên Tử đang thầm đấu tranh, nàng nói đúng mà, cụ nội nói không được ăn cơm, chứ không nói là không được ăn bánh, vậy cậu ăn một cái, cụ nội sẽ không tức giận đâu nhỉ?!

Tuyên Tử liếc nhìn hộp cơm một cái, rồi thu mắt lại, lại liếc cái nữa, lại vội thu lại.

Tô Đường nhịn cười, biết bây giờ trong lòng cậu nhóc này đang rối tinh rối mù lên, có điều, rõ ràng cậu nhóc đã dao động rồi, vậy bây giờ phải đẩy thêm một cái thật mạnh nữa mới được!

Nàng cầm lấy một viên tròn, cắn nhẹ xuống một cái, mùi nhân bánh vừng lập tức tràn ngập căn phòng, hương thơm tỏa ra bốn phía. Tô Đường mút một miếng, liếm một vòng quanh miệng, mùi vị vẫn còn chưa tan, nói: "Thơm quá, ngọt thật, mềm ơi là mềm, ăn ngon thật ấy!"

Nước miếng Tuyên Tử đã sắp chảy như thác nước rồi!

Tô Đường cố tình không thèm để ý tới cậu, chỉ cắm cúi ăn, thỉnh thoảng còn khiêu khích: "Con không ăn, là ta ăn sạch hết đấy."

Tuyên Tử liếc mắt thấy nàng đã xử lý xong một chú vịt nhỏ, lại tiếp tục xử lý đến chú thỏ nhỏ, trong lòng vô cùng sốt ruột, đây là hai cái cậu thích nhất mà, sao mẫu thân không ăn cái khác chứ?

Chờ đến khi Tô Đường vừa định xuống tay với chú thỏ trắng nhỏ

còn lại, rốt cuộc Tuyên Tử không nhịn được nữa: “Người, người, người ăn cái bánh vừng kia là được rồi!!!”

Nói xong, cậu nhóc vội vàng chộp lấy chú thỏ nhỏ, cầm trong tay.

Tô Đường nheo mắt cười đắc ý, ghé sát lại nhỏ giọng nói: “Trong đó có hạt sen đấy, ta nghe nói, con thích nhất loại nhân bánh đó.”

Tuyên Tử mấp máy cái miệng nhỏ nhắn — nếu không mấp máy, nước miếng sẽ chảy ra ngoài mất, cậu nắn nắn cái tai chú thỏ nhỏ kia, lại thấy hơi khó khăn, đáng yêu thế này, chẳng nỡ ăn tí nào.

Tô Đường nhìn thấu suy nghĩ của cậu nhóc, xấu xa nói: “Nếu con không ăn thì cho ta đi, ta đói lắm.” nói xong nàng ra vẻ muốn cướp lấy.

Tuyên Tử thấy vậy, vội vàng nhét chú thỏ trắng nhỏ vào miệng, cắn mạnh một miếng, sau đó càu nhàu: “Bị con cắn rồi!” Người không thể cướp được.

Chương 20: Thu phục mặt lạnh nhỏ

Thấy dáng vẻ đó của cậu nhóc, Tô Đường lại cảm thấy bộ dạng này của cậu đáng yêu chết đi được, đưa tay ra muốn xoa đầu cậu, vừa nghĩ đến cậu chỉ cho mặt lạnh xoa đầu, liền sửa lại nhéo nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc một chút.

Tuyên Tử trừng mắt liếc nàng một cái, nhưng cũng không nói gì, vì nhân hạt sen của chú thỏ trắng ăn ngon quá, mịn mịn, mềm mềm, cắn một miếng là lan ra khắp miệng, có điều, khi ăn vào, cậu mới phát hiện mùi vị này không giống những người khác làm.

"Trong này còn có gì nữa ạ?" Tuyên Tử ăn xong hỏi: "Không giống với người khác làm."

"Đương nhiên không giống rồi, trong đó ta còn bỏ thêm chút hoa quế, tăng thêm vị ngọt."

Tuyên Tử khẽ gật đầu, đưa tay ra muốn lấy chú vịt nhỏ, lại bị Tô Đường ngăn lại.

"Trẻ con ăn đồ ngọt nhiều không tốt, con ăn thử cái này đi." Tô Đường cầm viên tròn xanh biếc lên.

Tuyên Tử nghĩ một chút, rồi nghe lời, bỏ qua chú vịt nhỏ, cầm viên tròn xanh lên, cắn một miếng, không để ý, nước cốt gà bên trong chảy hết ra. Tuyên Tử vội vàng liếm môi, không muốn lãng phí chút nào.

Tô Đường cười lấy khăn tay lau cho cậu nhóc, nói: "Cứ từ từ mà ăn,

còn nhiều mà."

Tuyên Tử chợt dừng lại, liếc nhìn Tô Đường, trong ánh mắt có chút biến hóa là lạ.

Thấy Tuyên Tử ăn cũng vừa tới rồi, thời cơ đã đến, Tô Đường cười giảo hoạt, hỏi: "Hôm nay con đi theo ta ra ngoài phải không?"

Tuyên Tử nghẹn.

"Con không nói gì, tức là thừa nhận." Tô Đường lại hỏi: "Vậy vì sao con phải theo dõi ta?"

Tuyên Tử nuốt miếng bánh cuối cùng, mím môi không nói.

Tô Đường nói với ngón tay mình: "Người ta nói, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, con đã ăn đồ ta làm, sao lại không trả lời câu hỏi của ta chứ?" (Ý là đã ăn, nhận đồ của người ta, thì khó mà cư xử công bằng, nghiêm minh được.)

Tuyên Tử ngẩng đầu, trợn trừng đôi mắt to tròn, không phải người cố tình ép con ăn sao?!

Người phụ nữ này, rất gian xảo!!!

Tô Đường tiếp tục cười tủm tỉm nói: "Ta còn biết á, ban nãy con nói dối mà, để cụ nội và cha con biết được con nói dối, liệu có…" ôi chà chà, nàng thật sự rất rất tà ác!!!

Quả nhiên, Tuyên Tử biến sắc, gần như van xin, nói: "Người đừng nói cho họ biết mà."

Tô Đường nhướng mày: "Vậy con nên nói thật đi."

Tuyên Tử rũ mí mắt xuống, một lúc lâu sau mới nói: "Có người thanh niên đến tìm người, người bảo hắn chờ người bên ngoài, vì

thế con mới cùng đi theo."

"Nên là…" Tô Đường nghĩ một chút, lại dở khóc dở cười: "Nên con nghĩ rằng ta hồng hạnh vượt tường, nên con muốn giúp cha mặt lạnh của con theo dõi ta sao?"

Cha mặt lạnh à? Tuyên Tử u oán liếc nhìn Tô Đường một cái.

"Vậy sau đó vì sao con lại nói dối để giấu giúp ta?"

Tuyên Tử vẫn trầm mặc như cũ, một lúc lâu sau mới nói: "Vì con để mất dấu hai người."

ậu vốn cho rằng mình có thể đuổi kịp, nhưng bọn họ đi quá nhanh, ngoài đường ngựa xe như nước, chỉ một thoáng đã không thấy bóng người đâu, cậu đi lung tung một vòng, vẫn không thấy người liền quay đầu định về phủ, ai ngờ lại không tìm thấy đường về, cuối cùng loanh quanh một hồi mới tìm được đường.

Tuyên Tử giận dữ nói: "Không có chứng cứ rõ ràng, không thể nói bừa được, nếu không cụ nội sẽ không vui, sẽ chê con phiền phức."

Thì ra là thế, thằng bé sợ chọc lão thái thái không vui, nên mới giấu đi, chấp nhận chịu phạt. Nghe thì có vẻ rất hoang đường, nhưng Tô Đường lại có thể hiểu được tâm tư của Tuyên Tử, cậu nhóc này rất sợ lão thái thái, sợ làm sai sẽ khiến lão nhân gia sinh lòng ghét bỏ. Một mình chạy ra ngoài chơi cùng với việc buông lời dèm pha không có căn cứ, thì việc thứ hai rõ ràng là tệ hơn rát nhiều, huống chi, hai người lại là đồng phạm nữa.

Nhìn bộ dạng cúi đầu của Tuyên Tử, không hiểu sao Tô Đường cảm thấy rất đau lòng: "Có phải con rất sợ bà nội không?"

Tuyên Tử không lên tiếng.

Tô Đường nói: "Thật ra, bà nội rất quan tâm đến con."

Tuyên Tử mím môi: "Phụ thân cũng nói vậy ạ."

"Nhưng con lại cảm thấy sự thật không phải như thế, có phải không?"

Tuyên Tử lại không đáp.

"Thật đấy, buổi chiều, khi bà nội biết không tìm được con, liền vội vàng chạy đến. Lúc bước vào, vẻ lo lắng trong mắt bà nội rất rõ ràng, đến khi con quay về, tuy bà có trách mắng, nhưng ta nhìn thấy bà nội thở phào một hơi. Còn nữa, tuy bà trách phạt con, rất nghiêm khắc, nhưng cũng đều là vì muốn tốt cho con thôi."

"Có thật không ạ?" Tuyên Tử ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi.

Tô Đường gật đầu thật mạnh: "Ta có lý do gì mà phải lừa con chứ."

Không lừa mới là lạ ấy, vừa rồi người còn lừa con ăn bánh của người mà!

Tô Đường nói: "Còn nữa, ta phải giải thích cho con hiểu rõ, người thanh niên hôm nay con nhìn thấy, là tiểu nhị cũ của cửa tiệm nhà ta, hắn tới kinh thành mở cửa tiệm, đó, là mở cửa tiệm bán những món điểm tâm mà con vừa ăn này. Ta chỉ muốn giúp hắn xem xét cửa hàng thôi. Là tướng quân phu nhân, ta không thể ngang nhiên ra ngoài được, nên mới lẻn đi."

Tô Đường không biết vì sao mình phải giải thích với Tuyên Tử những chuyện này, cũng không biết nàng nói vậy Tuyên Tử có tin không, nhưng nhìn vào con ngươi trong veo của cậu nhóc, nàng lại cảm thấy mình nên nói gì đó. Tuy trong này có giả có thật, nhưng dù sao cũng là thẳng thắn một chút, phải không?

Tuy Tuyên Tử còn nhỏ, nhưng lại rất hiểu chuyện.

“Thật ra, Tuyên Tử con cũng rất muốn ra ngoài chơi đúng không? Lần sau khi ta ra ngoài, sẽ đưa con đi cùng, được không?” Khụ khụ, nghe nói cánh cửa nhỏ đó đã bị khóa hẳn lại rồi, lần sau nàng muốn ra ngoài cũng không tiện nữa, nên phải nghĩ cách khác thôi. Có điều, nàng đang lợi dụng Tuyên Tử phải không, tội lỗi tội lỗi.

Ánh mắt Tuyên Tử lấp lánh, ấm ức nói: “Phụ thân không cho con ra ngoài chơi.”

“Không sao, cha con cứ để ta nói chuyện!” Trẻ con mà, phải cho ra ngoài chơi một chút chứ, cứ giam trong nhà mãi sao được! Người cha mặt lạnh kia thật chẳng xứng đáng với chức vị gì cả!

Tuyên Tử không tiện gật đầu đồng ý ngay, nhưng lại không nỡ từ chối, đành phải rụt rè đồng ý: “Vâng.”

“Nếu vậy, bây giờ con nói cho ta biết, con có còn chán ghét ta nữa không? Con xem, ta mang đồ ăn tới cho con, lại còn muốn đưa con ra ngoài chơi nữa, xét trên một phương diện nào đó, tình cảm của chúng ta còn có thêm một bước nữa là cùng nhau ăn vụng rồi mà!”

Tuyên Tử toát mồ hôi.

Tô Đường nói tiếp: “Thật ra, con hiểu lầm ta rồi, ta rất thích con mà. Ngày đó, không phải là ta hừ với con, mà là ta hừ với người cha mặt lạnh kia của con. Có điều, thật ra con cũng không phải là không thích ta mà, đúng không? Ngày đó khi con thỉnh an ta cũng vẫn còn tốt đẹp, là vì cái hừ kia mới khiến con thay đổi suy nghĩ đúng không?” Lúc đó, Tuyên Tử mang ánh mắt bị tổn thương rõ rệt, thằng bé chỉ là một đứa trẻ nhạy cảm, người lãnh đạm với ta, thì ta sẽ càng lãnh đạm hơn đối với người!

Tuyên Tử hơi cựa quậy người, không chịu trả lời.

Thật ra, Tô Đường nói đều đúng hết. Tuy Như Ý nói xấu nàng trước mặt Tuyên Tử, nói sau khi gả cho Tống Thế An, nàng sẽ đối xử

không tốt với cậu nhóc, nhưng Tuyên Tử vốn không thích Như Ý, nên cũng không mấy tin tưởng lời nàng ta. Cậu nghĩ rằng, chỉ cần mình ngoan ngoãn, nhất định có thể khiến người vui lòng. Có điều, không ngờ rằng cậu còn chưa thỉnh an, Tô Đường đã hừ lạnh với cậu đầy vẻ khinh thường, vì thế một chút tâm tư nhỏ đó của cậu nhóc lập tức nát vụn, cũng vì thế cậu nhóc mới hành động như vậy.

"Thật ra, ta cũng giống con, từ lúc còn rất nhỏ, mẫu thân đã qua đời rồi, cho nên, ta rất hiểu tâm trạng của con. Vì muốn mọi người đều thích mình, nên nói năng hay làm việc gì cũng đều rất cẩn thận. Có điều, con không cần phải cư xử với ta như vậy, có lẽ ta không thể thương con được như mẹ ruột của con, nhưng ta nhất định sẽ không đối xử tệ bạc với con!"

Nghe thấy hai chữ "mẹ ruột", Tuyên Tử rũ hai mắt xuống, cậu đã không còn một chút ấn tượng nào với mẫu thân của mình, cũng không biết mẫu thân của cậu rốt cuộc thương cậu bao nhiêu. Từ khi cậu bắt đầu có trí nhớ, thì cậu đã đi theo phụ thân, đi theo Lưu phó tướng sống qua ngày rồi.

—bamholyland.com—

Hai người vẫn đang câu được câu chăng nói chuyện, hồn nhiên không phát hiện ra có người đến sau lưng.

Nhìn hai người một lớn một nhỏ, một ngồi một quỳ, trong lòng Tống Thế An nảy sinh một thứ cảm xúc khác thường — vừa rồi phản ứng của nàng, dường như có vẻ không kiên nhẫn với Tuyên Tử, không ngờ…

Nhìn một góc hộp cơm hơi lộ ra kia, Tống Thế An hơi kinh ngạc. Hắn hiểu rõ tính cách Tuyên Tử, bà nội nói không cho thằng bé ăn cơm, thằng bé tuyệt đối sẽ không ăn một hạt cơm nào, nàng có cách gì khiến thằng bé ăn chứ?

Tống Thế An hơi ngạc nhiên.

Lúc này, Tô Đường như có linh cảm, ay đầu lại, nhìn Tống Thế An đứng ở cửa liền giật mình hoảng hốt: "Huynh tới lúc nào vậy?"

Tuyên Tử nhìn thấy cha mình cũng kinh hãi, nhớ đến hộp cơm vẫn còn ở bên cạnh, biết là bị bắt tại trận nên vô cùng bất an.

Tống Thế An không trả lời Tô Đường, chỉ nói với Tuyên Tử: "Cũng đủ thời gian rồi, ta đưa con về phòng."

Nghe hắn nói vậy, Tuyên Tử định đứng lên, nhưng vì quỳ quá lâu nên muốn đứng lên cũng khó. Tô Đường thấy thế, liền vòng tay bế cậu nhóc lên rất tự nhiên. Luồng hơi ấm ập tới, ngửi mùi hương trên người Tô Đường, Tuyên Tử lại thấy lưu luyến.

Tô Đường bế Tuyên Tử đặt vào lòng Tống Thế An, nói: "Mau bế con về đi, muộn quá rồi, phải mau đi ngủ thôi."

Tống Thế An chưa từng bế Tuyên Tử, đột ngột tiếp nhận khiến tay chân hắn hơi luống cuống. Nhìn bộ dạng của hắn, Tô Đường hơi nghi hoặc: "Đừng nói là huynh chưa từng ôm con bao giờ nhé!"

Tống Thế An im lặng, lúc còn trong quân đội, hắn quá bận rộn, quả thực là rất ít khi bế Tuyên Tử, đến khi Tuyên Tử lớn, biết đi rồi, thì hắn cũng chưa từng bế cậu nhóc bao giờ.

Tô Đường ném cho hắn một ánh mắt khinh thường, nói: "Ta không phải khinh bỉ huynh bình thường đâu, mà là khinh bỉ huynh tận trong tim luôn ấy! Con mình mà còn không bế!"

Nói xong, nàng bế Tuyên Tử đi thẳng ra cửa.

Tuyên Tử cũng rất ít khi được bế, huống chi là được phụ nữ bế, bởi vậy, cậu cảm thấy vô cùng mất tự nhiên khi bị bế thế này. Có điều, cậu lại luyến tiếc cảm giác mềm mại ấm áp này, liền cố nén cảm giác mất tự nhiên, không từ chối, một lát sau, còn vòng hai cánh tay

nhỏ bé qua cổ Tô Đường nữa.

Tống Thế An đi đằng sau, nhìn thấy Tô Đường đi đường vui vẻ hớn hở thế kia, hắn muốn nói gì đó, rồi lại không biết nên nói gì.

Như là, nên để Tuyên Tử tự đi đi, thằng bé đủ lớn rồi mà, để người khác bế như vậy không nên. Nhưng nhìn sắc mặt thỏa mãn của Tuyên Tử, mấy lời đó hắn lại không thể nào nói ra được.

Chờ đến khi đưa Tuyên Tử về Sướng Tâm cư xong, Tô Đường nhìn các nha hoàn, ma ma đón thằng bé, nàng biết không còn chuyện gì của mình nữa, liền chào Tuyên Tử một tiếng rồi quay về.

Tống Thế An có chuyện muốn nói với Tuyên Tử nên ở lại.

Tuyên Tử thấy sắc mặt cha mình không ổn, nhỏ giọng nói: "Phụ thân, vừa rồi con có ăn, nhưng không phải là ăn cơm, chỉ ăn bánh thôi ạ. Mẫu thân nói, như thế cũng không tính là làm trái lời cụ nội."

Tống Thế An ngẩn ra, chợt hiểu ngay, hóa ra cô nàng kia tìm sơ hở trong lời nói của bà nội, cũng mệt nàng nghĩ ra được chiêu này để dỗ Tuyên Tử ăn.

"Không sao, ăn thì ăn thôi." Tống Thế An xoa đầu Tuyên Tử, dịu dàng nói. Thật ra, hắn cũng xót Tuyên Tử, chỉ là không dám làm trái ý lão thái thái mà thôi, dù sao, hắn cũng biết, vì Uyển Uyển nên lão thái thái vẫn luôn không thích Tuyên Tử lắm.

Thấy Tống Thế An không trách tội, Tuyên Tử thở phào một hơi, nói: "Bánh mẫu thân làm ăn ngon lắm ạ, phụ thân, lần sau người cũng ăn thử mà xem."

Tống Thế An không nói gì, bảo cô nàng kia làm bánh cho hắn ăn à? E là rất khó.

"Có phải con rất thích nàng không?" Nhớ tới bộ dạng cậu nhóc nằm

úp vào thân thể mềm mại của Tô Đường vừa rồi, Tống Thế An không kìm được liền hỏi.

Tuyên Tử nghĩ một chút, rồi đáp: "Mẹ hơi dài dòng một chút ạ."

Tức là những mặt khác cũng không tệ lắm, Tống Thế An hiểu ngay, có điều, hắn vẫn hơi ngạc nhiên, Tuyên Tử rất nhạy cảm, bình thường trầm mặc ít nói, trong phủ Tướng quân, thằng bé chỉ hơi thân thiết với hắn thôi, còn đối với ai cũng lạnh như băng, không thích đáp lời nhiều, dù là vị Như Ý ở Tây Uyển kia tới, rảnh rỗi cũng hay dụ dỗ chơi cùng thằng bé, nhưng thằng bé luôn hờ hững, sao lại có cảm tình với cô nàng kia nhỉ?

Nhớ đến thái độ vô lễ, làm càn của Tô Đường, Tống Thế An khẽ nhíu mày, nhưng cũng nhanh chóng bình thường lại, chỉ cần thái độ của Tuyên Tử với nàng không tồi, vậy là đủ rồi.

…

Hắn nói thêm với Tuyên Tử vài câu, thấy thằng bé ngủ rồi, Tống Thế An mới quay lại phòng ngủ. Hắn đang định rửa mặt, lại thấy phòng trong có tiếng người, Tô Đường đang tắm. Tống Thế An quay người đi tới bên bàn, cầm sách lật xem, chờ nàng tắm xong sẽ đi vào sau.

Vì thế, khi Tô Đường đi ra, liền nhìn thấy Tống Thế An đang ngồi ở đó, dưới ánh nến phản chiếu, khuôn mặt tuấn tú của hắn mang một vẻ đẹp trầm tĩnh đến lạ kỳ khiến Tô Đường nhìn mà ngẩn cả người.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng mặt lạnh này quả thực đúng là sắc đẹp thay cơm!

Tống Thế An ngẩng đầu nhìn thấy Tô Đường, cũng ngẩn ra. Tô Đường vừa tắm xong, mặc áo ngủ màu trắng, khoác thêm một tấm áo choàng màu xanh nhạt, mái tóc đen búi lỏng, cài một cây trâm ngọc, trong vẻ mệt mỏi lại có nét đẹp riêng. Không hiểu sao, hình ảnh này cũng làm hắn nghĩ tới bốn chữ "Phù dung hé nở". Vì hơi

nước ấm bốc lên, khiến sắc mặt nàng cũng hồng hào, môi đỏ ướt át khiến người ta vừa nhìn đã muốn cắn một cái.

Nhớ đến đêm hôm đó, cái miệng nhỏ nhắn kia phát ra những âm thanh mất hồn, Tống Thế An cảm nhận được rõ ràng cái thứ "đồ chơi" ở phía dưới kia lại bắt đầu phát triển đến không thể kiềm chế được…

***

Chương 21: Đè gẫy "cột chống trời"

Chờ Tống Thế An tắm rửa xong đi ra, Tô Đường đã sớm quấn chăn kín mít sẵn sàng trận địa chờ đón quân địch, các khuy cài trên y phục đều được buộc kín mít. Đám nha hoàn đã lui ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn lại hai người, không khí dần trở nên hơi xấu hổ.

Tống Thế An vén chăn lên, Tô Đường càng căng thẳng, hơi nhích sang bên cạnh, sau đó nằm cứng người không nhúc nhích. Tống Thế An cũng không dám cử động, cái "đồ chơi" phía dưới kia đã chỉ thẳng lên như cột chống trời rồi, khiến hắn không khỏi nghi hoặc, liệu có phải tiểu Hoàng đế lại lén lút động tay động chân gì không? Nếu không thì vì sao mỗi khi hắn ở riêng với cô gái này, hắn luôn luôn có những suy nghĩ kỳ quái, miệng lưỡi khô khốc đến khó hiểu chứ?!

Nến vụt tắt, hai người đều im lặng, tràn ngập căn phòng là mùi huân hương thanh nhẹ, còn có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người.

Thật ra, nếu không phải là nhịn rất khổ sở, thì Tô Đường cũng muốn nín thở luôn cho xong. Nàng trợn tròn mắt nhìn màn lụa, hoàn toàn không thấy buồn củ, cứ nằm yên không nhúc nhích như vậy, cảm nhận thời gian chậm rãi trôi qua. Thấy người nằm bên cạnh mãi không có động tĩnh gì, nàng không khỏi nghiêng đầu sang liếc nhìn một cái, chỉ thấy Tống Thế An nằm thẳng, hai mắt nhắm chặt, giống như đang ngủ.

Tô Đường bĩu môi, thầm nghĩ, mặt lạnh này ngủ giỏi thật, giai nhân nằm bên cạnh mà không nhúc nhích tí nào, đúng là còn Liễu Hạ Huệ

hơn cả Liễu Hạ Huệ! Có điều, huynh có thể ngủ yên ổn như an giấc ngàn thu như vậy, chỉ bà đây là chịu khổ thôi!

Tô Đường làm mặt quỷ, sau đó đầu lại chợt lóe sáng, dù sao nàng và mặt lạnh cũng đã cùng giường rồi, dễ nói năng với lão thái thái, vậy giờ nàng có thể sang ngủ với Hỉ Thước một đêm, sáng mai lại quay lại, như vậy thì thần không biết, quỷ cũng không hay rồi!

A ha ha, ta thật quá thông minh mà!

Nghĩ là làm, Tô Đường cẩn thận vén chăn lên, rón ra rón rén bò dậy, nhưng, không nhìn thì không biết, vừa nhìn thấy đã giật mình, khoảng cách giữa nàng và mặt lạnh còn có thể nhét thêm một người vào giữa ấy chứ. Có điều, vấn đề cũng lập tức nảy sinh, mặt lạnh nằm sát bên mép giường, nàng muốn xuống giường, tất nhiên phải trèo qua người hắn, nhưng bên kia không đủ rộng để đặt chân, không cẩn thận một chút sẽ chạm tới hắn — huhu, "vượt" giường cũng là một kỹ thuật sống!!!

Tô Đường quét mắt một vòng, rốt cuộc cũng tìm được một chỗ có thể đặt chân, vì thế nàng nhắm chuẩn mục tiêu, bắt đầu chuyển động. Đầu tiên là làm tư thế quỳ, sau đó nhấc chân phải, bước ngang qua thân thể mặt lạnh, tìm đúng điểm đặt chân… Đột nhiên, Tô Đường cảm thấy không ổn, tư thế hiện giờ của nàng, có khác gì là ngồi vắt qua người mặt lạnh đâu?

Tô Đường chép miệng một cái, nhìn về phía mặt lạnh, chỉ hy vọng hắn tiếp tục ngủ như an giấc ngàn thu đi, nhưng ai ngờ, nàng vừa ngẩng đầu, đã bắt gặp ngay hai con ngươi sáng lấp lánh của mặt lạnh…

Ôi ôi ôi, trời cao muốn hủy diệt ta mà!!!

Tô Đường giật mình, chân phải trượt đi, suýt thì ngã xuống, mặt lạnh vội đưa tay ra, giữ chặt nàng lại. Tô Đường bị mất trọng tâm, toàn bộ thân người đổ ập về phía trước, sau đó, sau đó, sau đó…

mặt Tống Thế An tái mét rồi!!!

Ngaoooooo —-

Cột chống trời ơi cột chống trời, sắp gãy làm đôi rồi!!!

Khi Tô Đường cảm giác được cái 'đồ chơi' kia chọc vào bụng mình, nàng còn chưa phản ứng kịp, chờ đến lúc hiểu ra rốt cuộc nó là cái gì, khuôn mặt già của nàng đỏ bừng lên, vội vàng lật người rời khỏi người Tống Thế An, nhìn thấy sắc mặt đau đớn, nhíu chặt mày của hắn, nàng lại nhỏ giọng hỏi: "Cái đó… cái đó… chưa gãy chứ…"

Chưa gãy chứ…

Chưa gãy chứ…

Rốt cuộc là nàng muốn hắn trả lời là gãy hay không gãy thì tốt hả?!

Tống Thế An thầm hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi: "Nàng định đi đâu?"

Tô Đường không đáp, hỏi ngược lại: "Vừa… vừa rồi huynh không ngủ à?"

"Ừ!" Tống Thế An tức giận đáp. Hắn vẫn chưa hề ngủ mà, bị lửa dục vọng giày vò thiêu đốt như vậy, hắn ngủ làm sao được chứ?

"À, ha ha, ta… việc đó… việc đó… ta muốn sang ngủ với Hỉ Thước. Có huynh bên cạnh, ta không ngủ được… sáng mai, ta quay lại đây sớm một chút, bà nội cũng sẽ không phát hiện ra đâu."

Sắc mặt Tống Thế An càng khó coi hơn: "Nàng nghĩ rằng nửa đêm nàng chạy tới ngủ phòng nha hoàn, thì bà nội sẽ không biết sao?" Nàng quá coi thường bà nội rồi.

Tô Đường lại nghiêm túc nói: "Ta nghĩ như thế được mà!"

Tống Thế An tức đến nghẹn lời, không nói nhiều với nàng nữa, kéo nàng qua, nhét nàng vào trong chăn: "Dần dần cũng phải quen thôi!" Có ta bên cạnh, nàng không ngủ được, chứ nàng ngủ bên cạnh ta cũng có ngủ được đâu!

Tô Đường không dám cử động, vì lúc này nàng bị mặt lạnh ôm chặt vào lòng! Hai khối thịt tròn trước ngực nàng đang dán chặt vào lồng ngực nóng rực của mặt lạnh! Khí tức của đàn ông ùn ùn kéo đến khiến nàng suýt không thở nổi!

Giống như nàng, cơ thể Tống Thế An cũng căng lên, thứ đồ chơi vừa rồi bị đau nên mềm xuống, lúc này lại không thể kiềm chế nổi, tỏa ra sức sống mãnh liệt, cảm nhận được sự ấm áp mềm mại thơm ngát của phụ nữ, hô hấp Tống Thế An cũng hơi gấp gáp…

Nhưng hắn, vẫn nhanh chóng đẩy nàng ra, sau đó quay lưng về phía nàng, khàn giọng nói: "Ngủ sớm một chút đi."

Dù nghẹn chết cũng không thể đè lên được, vì hắn đã nói, hắn sẽ không chạm vào nàng!

Ngực Tô Đường cũng phập phồng, sau khi nhìn thấy Tống Thế An xoay người, nàng mới dám thở phào ra một hơi, nghĩ một chút, nàng lại nói thêm: "Chuyện đó… ta nghe nói đàn ông mà kìm nén sẽ rất khó chịu, hay là… hay là…"

Tống Thế An dựng thẳng lỗ tai lắng nghe.

"Hay là… huynh đi Tây Uyển tìm mấy người Như Ý đi…" Tô Đường đề nghị rất chân thành.

Tống Thế An tử trận trong chớp mắt.

"Không phiền đến nàng!" Tống Thế An lạnh lùng nói, chợt nghĩ ra gì đó, lại quay đầu nheo mắt hỏi: "Ai nói với nàng là đàn ông kìm nén

rất khó chịu?!”

Thấy sắc mặt hắn không tốt, Tô Đường nói cho qua chuyện: “Thì là… thì là mấy tên du đãng ở thành Bình, rảnh rỗi chạy tới chọc ghẹo ta, nói mấy lời thô tục ấy mà…”

“Mấy tên du đãng? Chọc ghẹo?” Tín hiệu nguy hiểm trong mắt Tống Thế An càng mạnh mẽ hơn…

Tô Đường nhíu mày, nói: “Đương nhiên rồi, ta là một cô nương, ra ngoài lộ mặt kinh doanh cửa tiệm, dù sao cũng sẽ chạm phải mấy người này mà, nhưng chẳng qua là lúc đầu thì vậy thôi, sau đó bà đây đã dạy bảo mấy tên đó ra trò rồi, nên bọn họ cũng không dám trêu chọc ta nữa!” Ừm, cũng vì việc này, mà nàng lại bị gán danh hiệu mỹ miều “chua ngoa” lên người.

Tín hiệu nguy hiểm dần dần biến mất, Tống Thế An quay đầu, nhắm hai mắt lại, không nói…

Lại qua một lúc lâu nữa, khi Tô Đường vẫn còn đang suy xét kỹ càng vấn đề “rốt cuộc mặt lạnh còn Liễu Hạ Huệ hơn cả Liễu Hạ Huệ, hay là mặt lạnh không bằng Liễu Hạ Huệ”, thì Tống Thế An rốt cuộc cũng đè nén được lửa dục vọng xuống lại cất lời nói: “Tuyên Tử rất thích nàng.”

Tô Đường còn đang suy nghĩ vu vơ, nghe hắn nói vậy chợt ngẩn người, sau đó cười nói: “Ta cũng rất thích chính mình mà.”

“…”

“Thôi được rồi, cuối cùng là huynh muốn nói gì?” Tô Đường quay sang đối diện với hắn, ra vẻ rất chăm chú lắng nghe.

Tống Thế An mấp máy môi một lúc, mới chậm rãi nói: “Đối xử với thằng bé thật tốt vào, ta cũng sẽ không đối xử bạc bẽo với nàng.”

“Rồi sao?” Tô Đường chớp chớp mắt, cười tủm tỉm hỏi.

Nhìn nàng như vậy, da đầu Tống Thế An như muốn run lên: “Chuyện hôm nay là ta không đúng, mong nàng thông cảm.”

“Tiếp đi.” Tô Đường vẫn cười vô cùng dịu dàng như cũ.

Tống Thế An khẽ nhíu mày, cô nàng này rốt cuộc còn muốn hắn nói chuyện gì chứ? Cố gắng kiềm chế sự bực bội, hắn trầm giọng nói: “Tuyên Tử là một đứa trẻ ngoan, rất thông minh lanh lợi, hiểu chuyện, chỉ là hơi nhạy cảm, lầm lì thôi. Ban đầu thằng bé ở trong quân doanh thì còn đỡ một chút, sau khi về phủ, không có ai chơi đùa, bà nội lại nghiêm khắc, hạ nhân cung kính, nên thằng bé càng trầm mặc ít nói hơn…”

“À?—ô Đường hơi động đậy người, cười nói: “Chẳng lẽ Tuyên Tử trầm mặc ít nói không phải là giống huynh sao?”

“…” Ánh mắt Tống Thế An hơi sắc bén, sau đó lại trở nên buồn rầu, sau khi trầm ngâm một lúc lâu, hắn nói: “Tuyên Tử không phải con ruột của ta.”

Miệng Tô Đường há to đến mức có thể nhét một quả trứng vào: “Huynh huynh huynh… nàng… nàng… nàng… cắm sừng lên đầu huynh à?!”

Tống Thế An đen mặt: “Uyển Uyển là người phụ nữ đứng đắn.”

“Uyển Uyển?” mắt Tô Đường như tỏa sáng…

“Nàng là mẹ đẻ của Tuyên Tử.” Ngừng lại một chút, Tống Thế An lại nói tiếp: “Nàng là sư tỷ đồng môn của ta.”

Sư tỷ và sư đệ, thường hay có chuyện… À, không phải, sư tỷ? Uyển Uyển?

Tô Đường trợn trừng mắt, kinh ngạc hỏi: "Huynh đừng nói với ta, mẹ đẻ của Tuyên Tử chính là người phụ nữ anh hùng Uyển tướng quân, dũng mãnh thiện chiến không thua đấng mày râu kia nhé?!"

Uyển tướng quân, là vị tướng nổi danh của nước Tụng, hơn nữa, còn là nữ tướng đệ nhất của nước Tụng. Khi còn trẻ đã từng giả trai vào quân doanh, bằng sự can đảm, võ nghệ siêu cường, trí tuệ bất phàm, mà từ một tay tiểu tạp dịch đã vươn lên thành Đại tướng quân, cũng vài lần lập chiến công hiển hách trong những trận chiến với nước Diên, khiến người trong thiên hạ đều phải khâm phục!

Một người phụ nữ nổi tiếng như thế, là nhân vật thần thánh khiến Tô Đường vô cùng ngưỡng mộ khi còn trẻ, cũng khiến nàng nảy sinh tâm lý mạnh mẽ "ai nói phụ nữ không bằng nam giới"!

Có điều—

Thấy Tống Thế An ngầm thừa nhận, Tô Đường nói: "Uyển tướng quân sinh Tuyên Tử như thế nào?!" Một nhân vật thần thoại như vậy, hàng năm đều ở chiến trường, làm sao có thời gian mà sinh con dưỡng cái?! Tô Đường cũng chưa từng nghe thấy chuyện nàng ấy thành thân, huống chi, Tuyên Tử được sinh ra từ bốn năm trước, khi đó nước Tụng và nước Diên đang chiến đấu căng thẳng nhất, Uyển tướng quân còn đang ở ngoài chiến trường anh dũng giết địch, sao có thể sinh con? Mười tháng mang thai… mười tháng mang thai nữa… chẳng lẽ nàng mang thai mười tháng đều ở trên lưng ngựa sao?!

Tô Đường vô cùng nghi hoặc, nhưng Tống Thế An lại không nói. Cảm nhận được sự trầm mặc của hắn, từng cơn sóng trong lòng nhẹ nổi lên, có lẽ đó là khoảng ký ức không mấy vui vẻ gì để nhớ lại chăng…

Khoảng ký ức đó, đúng là khiến người ta cảm thấy nặng nề khi nhớ lại. Uyển tướng quân mạnh mẽ hiếu thắng, bản lĩnh cao cường, tuy là phụ nữ, nhưng lại rong ruổi trên chiến trường không ai dám coi

thường. Nàng xưng hùng xưng bá, nàng cười ngạo nghễ với thiên hạ, hào quang vùi lấp hết những người xung quanh. Nhưng vào mùa đông năm nàng hai mươi sáu tuổi, tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Tống Thế An bị hàng vạn quân địch phục kích, nàng chỉ dẫn mấy trăm binh mã tới tìm cách cứu viện, cuối cùng, Tống Thế An có thể chạy thoát, nàng lại rơi xuống vực sâu, cùng sống chết với nàng, là một phó tướng bình thường vốn rất dịu dàng, tao nhã.

Nửa năm sau, rốt cuộc Tống Thế An cũng tìm thấy bọn họ, chỉ là lúc đó, bụng nàng đã lộ ra, toàn thân cũng không còn giống như trước nữa.

Sau khi đón bọn họ quay về doanh trướng, nước Diên lại bắt đầu khơi nguồn chiến loạn, Uyển tướng quân không thèm để tâm đến sự ngăn cản của mọi người, lên ngựa chỉ huy trận chiến, mà vị phó tướng kia từ đầu tới cuối vẫn luôn theo sát không rời. Có điều, trong trận chiến ấy, Hàn tướng quân đi ra, rồi không còn quay về nữa. Sau đó, Uyển tướng quân như sụp đổ, nàng điên cuồng lao ra tiền tuyến chém giết, thề phải tiêu diệt sạch đám giặc phương Bắc, nhưng lúc đó, nàng đã gần đến ngày sinh nở…

Tống Thế An sợ quân địch biết sẽ thừa dịp làm loạn, nên lúc trước đã bưng bít kín chuyện Uyển tướng quân mang thai, đến khi nàng sinh nở, lại tiếp tục giấu kín chuyện này không để hở ra ngoài. Cuối cùng, nàng sinh hạ một bé trai bình an, nhưng chính nàng lại rong huyết suýt chết…

Thân thể còn chưa hồi phục như cũ, nàng đã lại leo lên ngựa chiến đấu, không ai có thể ngăn cản được. Không để tâm tới đứa bé mới sinh còn đang quấn tã, chỉ một lòng muốn báo thù giết chồng, kết quả là, thù còn chưa báo, người đã hy sinh…

Trước khi chết, nàng cầm tay Tống Thế An, chỉ để lại hai câu nói: "Đánh bại nước Diên, giành lại non sông, báo thù thay chúng ta! Thay chúng ta, chăm sóc tốt cho Hàn Tuyên."

Hàn, là họ của vị phó tướng kia; còn Tuyên, là thành Tuyên nơi bọn họ gặp rủi ro ở bên nhau rồi yêu nhau.

Vì hai câu nói này, vì ơn cứu mạng của Uyển tướng quân, vì tình cảm huynh đệ như chân tay với vị phó tướng kia, nên Tống Thế An coi Tuyên Tử như con ruột của mình, cũng vẫn luôn muốn đánh bại hoàn toàn nước Diên!

—bamholyland.com—

Nghĩ lại những chuyện này, Tống Thế An chỉ cảm thấy lòng nặng trịch, nhìn người phụ nữ bên cạnh vẫn đang nhìn hắn với vẻ chờ mong, hắn đành mấp máy môi, nói: "Uyển Uyển có ơn cứu mạng với ta, cha đẻ của Tuyên Tử là bạn tốt nhiều năm của ta, hai người họ đều là trẻ mồ côi, giờ lại cùng hy sinh, Tuyên Tử không có nơi nương tựa, rất đáng thương. Bà nội… đương nhiên Uyển Uyển cũng vài lần đối đầu với bà nội, nên bà nội cũng không quá thích nàng, vì vậy mới liên lụy đến Tuyên Tử… Trong phủ này, trừ ta ra, Tuyên Tử cũng không thân thiết với bất kỳ ai, bây giờ, thằng bé thích nàng, thật không thể tốt hơn được nữa. Nên là, mong nàng chăm sóc tốt cho thằng bé."

Những lời này của hắn rất chân thành, quả thực không giống như xuất phát từ mặt lạnh, khiến Tô Đường không khỏi liếc sang nhìn, có điều, nàng vẫn gật đầu, nói: "Huynh yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho Tuyên Tử." Dù Tuyên Tử là con ai sinh ra, thì nàng cũng sẽ chăm sóc tốt cho thằng bé, dù một tháng nữa nàng sẽ phải rời khỏi phủ tướng quân — à, đến lúc đó, rời đi rồi vẫn có thể chăm sóc được nhỉ?

Nghĩ đến điều gì đó, Tô Đường lại hỏi: "Vậy Tuyên Tử có biết huynh không phải là cha ruột của thằng bé không?"

Tống Thế An nghĩ một chút, đáp: "Chắc là không biết, sẽ không có ai nói với nó đâu."

Tô Đường nói: "Ừ, không nên để thằng bé biết, dù sao cũng là trẻ con, cứ vui vẻ đơn thuần mà lớn là được rồi."

Tống Thế An quay sang nhìn Tô Đường không biết đang nghĩ gì, nghe nàng nói những câu chân thành, nghiêm túc như thế, đột nhiên hắn cảm thấy cô nàng này cũng không đáng ghét lắm…

Một lát sau, hắn nhìn vào mắt Tô Đường, do dự một chút, nói: "Ta hy vọng nàng coi Tuyên Tử như con đẻ của mình."

"?" Câu nói đột ngột này của hắn khiến Tô Đường không hiểu ra làm sao…

"Vì sau này chúng ta sẽ có con của mình." Một lúc lâu sau Tống Thế An mới giải thích.

"…???!!!!" Mặt Tô Đường hết đỏ lại hồng, cuối cùng gào lên nói: "Ai thèm có con với huynh chứ?! Đừng quên là một tháng nữa huynh phải viết giấy từ hôn cho ta đấy!"

"Này này này! Ai thèm sinh ra mặt lạnh nhỏ với cái mặt lạnh nhà huynh chứ!"

"Này này này! Huynh nghĩ rằng bà đây mà sinh mặt lạnh nhỏ thì sẽ bạc đãi Tuyên Tử sao?!"

"…"

Tống Thế An quay đầu nhìn lên đỉnh màn, cố sức kiềm chế cơn giận xuống, vì sao vừa rồi hắn lại cảm thấy cô nàng này không đáng ghét lắm chứ?!

Chương 22: Lại mặt là chuyện rất nhàm chán

Hôm sau là ngày lại mặt, đêm qua trằn trọc lâu mới ngủ, nên sáng sớm bị đánh thức, Tô Đường hơi choáng đầu căng não. Tuy Tống Thế An cũng nửa đêm mới ngủ, nhưng vẫn rất sảng khoái thoải mái.

Lão thái thái đã sớm chuẩn bị ổn thỏa quà lại mặt, mỗi rương quà đều rất phong phú, khiến Tô Đường thầm cứng lưỡi, nghĩ, lão thái thái lại tốn kém rồi.

Vì lần trước đã có sự kiện ám sát của Bùi tiểu vương gia, nên lần này Tống Thế An tăng thêm thủ vệ, chính hắn cũng lên xe ngựa để phòng ngừa ngộ nhỡ. Tô Đường đang định ngồi trong xe ngựa ngủ bù một giấc, thấy Tống Thế An cũng chui vào, nàng lập tức ngồi ngay ngắn lại, đồng thời trừng mắt nhìn mặt lạnh — nàng vẫn còn để bụng chuyện mặt lạnh nhỏ đêm qua đấy!

Chờ đến khi xe ngựa chuẩn bị khởi hành, đột nhiên Tô Đường nhớ ra gì đó, vội kêu lên: "Chờ một chút!" rồi nhìn Tống Thế An hỏi: "Chúng ta có thể đưa Tuyên Tử theo không?"

Nàng đã nói với Tuyên Tử rồi, sau này ra ngoài sẽ dẫn thằng bé theo mà.

Tống Thế An khẽ nhíu mày, nhìn Tô Đường chằm chằm, không biết tại sao nàng lại hỏi như vậy.

Tô Đường trợn mắt nói: "Huynh ấy, ta chán chẳng muốn nói huynh nữa. Tuyên Tử chỉ là một đứa trẻ, đang ở tuổi ăn tuổi chơi, huynh

giam thằng bé trong phủ làm cái gì? Huynh nhìn xem, vì thằng bé ở trong phủ lâu quá rồi, nên hôm qua mới muốn chạy ra ngoài chơi đấy!" — À... nàng làm thế này có coi là kẻ xấu cáo trạng trước không?

Về vấn đề của Tuyên Tử, Tống Thế An vẫn luôn cảm thấy mình làm không tốt, có cảm giác không biết phải làm thế nào. Vì vậy, khi nghe Tô Đường nói thế, hắn thật sự cảm thấy cũng hơi có lý, liền nói với nha hoàn bên ngoài: "Đi đưa tiểu thiếu gia tới đây."

Tô Đường nghe vậy vội vàng xuống xe ngựa nói: "Để ta đi, ta đi!"

Cơ hội tốt để lôi kéo tiểu Tuyên Tử như vậy, làm sao có thể để nó biến mất vô ích chứ!

Tuyên Tử đang ngủ mơ mơ màng màng, nghe Tô Đường nói muốn dẫn cậu về nhà mẹ đẻ, đôi mắt nhỏ bật mở to ra, nhưng vẫn không dám tin hỏi: "Con có thể đi cùng ạ?"

Tô Đường chọc chọc vào cái đầu nhỏ của thằng bé, cười nói: "Sao lại không thể?! Ta còn nhớ rõ người no đó gọi ta là mẫu thân đấy, vậy nhà mẹ đẻ của ta, không phải là nhà ông ngoại của con sao?"

Nghe nàng nói vậy, Tuyên Tử nhoẻn miệng cười, lộ ra hai lúm đồng tiền trên má. Tô Đường nhìn mà vô cùng thích thú, liền ôm cậu nhóc lại cắn một cái. Tuyên Tử trợn tròn hai mắt, lẳng lặng cúi đầu, không để nàng nhìn thấy nụ cười tươi đến tận mang tai của mình.

Lúc mặc y phục cho Tuyên Tử, Tuyên Tử vừa định lấy một bộ y phục đen thui, Tô Đường nhìn thấy lập tức ngăn lại, lấy trong tủ ra một bộ y phục màu vàng nhạt, ngắm một chút rồi không nói nhiều, đưa thẳng cho thằng bé mặc vào, hài lòng nói: "Màu sắc này không tệ, rất tôn da, lại rất đáng yêu nữa chứ."

Tuyên Tử cúi đầu nhìn y phục của mình, không nói gì. Thật ra, cậu cũng rất thích y phục tươi đẹp thế này, nhưng phụ thân nói, nam tử

hán đại trượng phu phải chững chạc một chút, nên vì cậu nhìn thấy phụ thân đều mặc xiêm y tối màu, cậu cũng mặc theo phụ thân.

Tô Đường lại búi một búi tóc nhỏ cho Tuyên Tử, chờ thằng bé rửa mặt xong, lại bôi cho cậu chút phấn mềm da, nghĩ một chút, lại thắt thêm vào đai lưng thằng bé một túi hương nữa. Vì thế, cho đến khi sửa soạn xong, thì Tuyên Tử vốn thờ ơ, điềm tĩnh, bỗng biến thành một đứa bé mi thanh mục tú thơm phưng phức, nhìn đáng yêu chết đi được.

Tô Đường không kìm được lại muốn xoa cái đầu nhỏ của thằng bé, nhưng nghĩ rồi đành nén xuống. Tuyên Tử nhìn thấy, do dự một chút, nhướn cổ lên đưa đầu tới trước mặt cô, nói: "Này, cho mẹ xoa đấy."

Tô Đường nghe thấy vậy, vui mừng đến suýt khóc!

—bamholyland.com—

Khi xe ngựa dừng trước cửa Tô gia, thì cũng đã đến trưa.

Xuyên qua rèm cửa nhìn người qua lại tấp nập ở ngã tư đường, không hiểu sao Tô Đường lại sinh ra cảm giác "áo gấm về nhà".

Mà đám người chen chúc trước cửa Tô gia, thấy xe ngựa đi từ đằng xa đến, trên mặt đều phơi ra nụ cười tươi. Có điều, khi Tống Thế An xuống xe ngựa, bọn họ cười, khi Tô Đường xuống xe ngựa, bọn họ cũng cười, chờ đến khi Tô Đường bế một đứa bé ra, thì bọn họ có cảm giác cười không nổi.

Chuyện này… là thế nào?!

Tuy bọn họ cũng biết Tướng quân có con trai riêng, nhưng ngày lại mặt còn đưa thằng bé đến ham vui làm gì?!

Tuyên Tử rất nhạy cảm, thấy biểu cảm của mọi người, sắc mặt

thằng bé hơi ảm đạm, muốn rút lại bàn tay đang cầm tay Tô Đường theo bản năng, nhưng Tô Đường lại nhanh hơn cậu, cầm thật chặt rồi.

"Cha, hai vị di nương, đại tỷ, đại tỷ phu…" gọi hết một vòng, Tô Đường mới kéo Tuyên Tử đến trước mặt, cười nói: "Đây là Tuyên Tử. Nào, Tuyên Tử, chào ông ngoại, và hai bà dì đi."

Tuyên Tử khẽ cắn môi, cung kính thi lễ, nói: "Tuyên Tử thỉnh an ông ngoại, hai bà dì, dì cả, dượng cả, dì tư, dượng tư, cậu nhỏ!"

Tô Đường gọi một lượt theo thứ tự, mà Tuyên Tử lại có thể gọi chính xác từng người khiến mọi người đều hơi kinh ngạc. Tô Minh hưng phấn nhất, trước giờ cậu luôn là người nhỏ nhất, bình thường cũng bị bắt nạt nhiều, bây giờ lại được một đứa bé gọi mình là cậu nhỏ, thân phận lập tức cao lên, lưng cũng thẳng hơn.

Cậu bước tới, kéo bàn tay nhỏ bé của Tuyên Tử, vui vẻ cười nói: "Cậu nhóc giỏi quá, ha ha, ta thành cậu rồi!"

Chu di nương liếc nhìn Tống Thế An, thấy mặt hắn không chút thay đổi, không khỏi trách Tô Minh: "Tiểu ngũ, đừng quậy nữa." Tuy về lý mà nói, thì tiểu Ngũ cũng có thể nhận danh xưng "cậu" này được, nhưng dù sao thằng bé kia cũng là con trai của Tướng quân mà!

Tô Minh bĩu môi, lưu luyến buông lỏng tay Tuyên Tử ra.

Cha Tô là người phản ứng đầu tiên: "Đứng ở đây làm gì nữa, mau vào nhà thôi, đồ ăn đã chuẩn bị tốt rồi." Nhìn tám thị vệ sau lưng Tống Thế An, lão lại vội sai người soạn thêm mâm, mang thêm bát lên.

— Ôi trời ơi, sao lại nhiều người đến đây thế?!

…

Lúc ăn cơm, khí thế của Tống Thế An khiến người khác run sợ, không cười không nói, giơ tay nhấc chân đều tỏa ra khí phách của một bậc Đại tướng, vì vậy, tuy hắn là con rể, là hậu bối, nhưng mọi người vẫn cảm thấy như đang cúng bái một vị tôn thần vậy, ai cũng sợ hãi, căng thẳng. Cha Tô không gánh vác được cái danh trưởng bối, Chu di nương lại chỉ có thể cười xòa, mấy vợ chồng tỷ muội im lặng ăn cơm, Tuyên Tử vốn không thích nói… Vì thế, trong sảnh im lặng đến quỷ dị.

Tô Đường càng ăn càng chẳng có vị gì, cuối cùng thật sự không chịu nổi nữa, đạp mạnh lên mu bàn chân Tống Thế An, nghiến răng nghiến lợi nhỏ giọng nói: "Phiền huynh cười lên một cái được không? Đừng có làm như mỗi người đều nợ huynh hai lượng bạc thế chứ?" Đúng là không biết nể mặt người ta, về đến nhà mẹ đẻ người ta rồi còn bày ra cái đức hạnh này!

Tống Thế An ngẩn người, rồi hiểu ra, cố gắng làm nét mặt mình dịu đi, rặn ra một nụ cười, nhìn khắp mọi người.

Mọi người bị hắn nhìn đều run da đầu, sau đó ngồi thẳng lưng, hoàn toàn nghiêm chỉnh — biết làm sao đây, nụ cười của Đại tướng quân đẹp thì có đẹp thật, nhưng sao lại khiến cho người ta nhớ đến mấy chữ "nụ cười giấu đao gươm", đã vậy còn cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng nữa!

Sau khi hắn quét mắt một vòng, thấy bọn họ cũng không nói lời nào, liền dừng mắt trên người Tô Đường, nhớ đến tiếng gọi 'tướng công' của nàng trước mặt lão thái thái hôm đó, liền có qua có lại, dịu dàng nói: "Nương tử, ăn nhiều đồ ăn đi."

"Phụt —-." Tô Đường đang uống canh, nghe thấy lời này liền phun thẳng ra.

Sắc mặt mọi người rất khác nhau.

Cha Tô sầu não: Tam nha đầu này, gả cho người ta rồi sao tính cách

vẫn như vậy chứ!

Tứ muội trừng mắt lườm tứ muội phu một cái: chàng nhìn xem, tướng quân người ta yêu thương tỷ ấy nhiều chưa kìa!

Chu di nương xem thường: Đúng là bông hoa lài cắm bãi cứt trâu!

Tuyên Tử lén lau nước canh trên người mình: phun hết vào người con rồi.

Tống Thế An: đen mặt… đen mặt… đen mặt…

…

Lại mặt là chuyện rất nhàm chán, nếu Tống Thế An biết trước, chắc chắn hắn sẽ không đi.

Từ lúc ăn cơm trưa xong, nam nữ Tô gia chia thành hai phe. Phụ nữ còn có thể to nhỏ chuyện này chuyện kia, đàn ông cũng chỉ có thể cầm tách uống trà. Đương nhiên, bọn họ cũng có thể nói chuyện, nhưng bất hạnh thay, chủ đề mà bọn họ nói, Tống Thế An nghe không hiểu, dù nghe hiểu cũng không có mấy hứng thú, mà khi bọn họ vì lễ phép nên muốn tìm mấy chủ đề hắn có hứng thú để nói, thì hắn lại chỉ có thể im lặng không lên tiếng, ví dụ như—

"Tống tướng quân, nghe nói nước Tụng chúng ta sẽ đàm phán hòa bình với nước Diên à? Đàm phán là tốt rồi, suốt ngày đánh tới đánh lui, chẳng hay hò gì cả! Mà cứ chiến tranh như vậy, dân chúng sống cũng không tốt…" Tứ muội phu nói.

Tống Thế An liếc nhìn hắn ta, không nói gì — chẳng lẽ đệ không biết ta là người đứng đầu phái chủ chiến sao?!

"Tam muội phu là đại thần trong triều, bạn tốt của ta coi như cũng là quan đồng liêu với Tam muội phu đấy. Không biết Tam muội phu có biết Hoàng Chính ở Lễ bộ không? Mỗi khi hắn ta nói chuyện với

ta, đều khen Tam muội phu không dứt lời!” Đại tỷ phu chuyển đề tài khác.

Tống Thế An cũng liếc nhìn hắn ta, không đáp — chẳng lẽ huynh không biết hôm trước chính tên Hoàng Chính này còn dâng một tấu sớ về ta sao?!

Cha Tô thấy sắc mặt con rể ba càng lúc càng xấu, vội vàng hòa giải: “Hôm nay thời tiết rất đẹp, a ha ha ha ha…”

Bên này Tống Thế An ra vẻ trấn định, trong lòng bực bội, thì bên kia Tô Đường cũng chẳng khá khẩm hơn là bao. Nàng vốn cũng không thoải mái khi ở cùng mấy người phụ nữ trong nhà này, Đại tỷ thì nhu nhược, Tứ muội thì thanh cao, Chu di nương thì càng không cần phải nói nữa. Hơn nữa, ba mẹ con họ tụ tập nói chuyện, dù thế nào cũng cảm thấy mình thật thừa thãi.

Lúc này, họ lại đa nói về vấn đề vì sao đại tỷ thành thân nhiều năm rồi cũng không có con nối dõi.

Chu di nương sinh hai người con gái, Tô Tần và Tô Nguyên, đứng vị trí con cả và con thứ tư.

Đại tỷ Tô Tần gả cho con trai trưởng nhà biểu ca của Chu di nương, họ Chu tên Mậu Phú. Chu gia cũng là nhà buôn bán, lúc trước coi như cũng giàu có, đại tỷ xuất giá cũng nở mày nở mặt. Nhưng thật không may, đại tỷ gả qua đó được nửa năm, người con thứ hai của Chu gia vướng vào án kiện giết người, Chu lão gia tức quá mà chết, từ đó về sau, việc làm ăn của Chu gia xuống dốc không phanh, chưa đến một năm đã sụp đổ. Chu di nương thương con gái, con rể, liền đón bọn họ về ở cùng, sau đó lại tìm cách để con rể cả tiếp quản tiệm điểm tâm của Tô gia, những tháng ngày sau đó trôi qua cũng không tồi, có điều, đã thành thân nhiều năm mà vẫn chưa sinh được đứa con nào, khiến Chu di nương rất lo lắng.

“Điều này cũng không trách được đại tỷ, đều là do số phận cả thôi,

mẹ nói tới nói lui thì ích gì chứ?" Tứ muội Tô Nguyên nhón một quả mơ bỏ vào miệng, thủng thẳng nói.

Chu di nương nhướng đôi mày liễu: "Sao ta có thể không lo được chứ? Đại tỷ con đã hai mươi sáu rồi, con rể cũng cần phải có con chứ! Hiện giờ có ta tạo áp lực, chứ phải nhà người khác, thì đã bị bỏ vài lần rồi, tiểu thiếp thông phòng cũng phải đầy cả đống ra kìa!" Nói xong, bà tức tối nhéo vào tay đại tỷ, giận dữ nói: "Sao con lại không biết tranh giành thế hả?"

Tính tình đại tỷ yếu đuối, vốn đã rất ấm ức, giờ lại bị nhéo, liền rơi nước mắt.

Chu di nương không chịu được dáng vẻ này của tỷ ấy, mắng cũng không được mà không mắng cũng không được, cuối cùng lại hất lửa sang bên tứ muội: "Còn con nữa, thành thân cũng hơn nửa năm rồi, sao bụng vẫn chưa có động tĩnh gì?! Đúng là lo chết ta mất thôi!"

Tứ muội Tô Nguyên, không xinh đẹp dịu dàng như đại tỷ, ánh mắt còn lộ ra vẻ kiêu ngạo, gả cho một vị thương nhân ở thành Lâm, họ Lô tên Quảng Thịnh. Nhà chồng cũng không tồi, lại xuất giá sớm hơn Tô Đường, nên lúc ấy đã châm chọc khiêu khích nàng không ít. Giờ thấy Tô Đường gả tới nhà còn tốt hơn nàng ta, trong lòng ngứa ngáy rất khó chịu, giống như vừa bị tát cho hai cái tát thật mạnh vậy, vì thế, khi thấy Chu di nương chĩa mũi giáo về phía mình, nàng ta chỉ hừ lạnh một tiếng, nói: "Có gì mà vội ạ? Lúc trước sao mẹ không gả con cho nhà nào cũng có con riêng rồi đi, để cho con lên làm mẹ luôn cho tiện?"

Tô Đường đang nhàm chán cắn hạt dưa, nghe mấy lời này, liền ngẩng đầu nhìn vị Tứ muội xưa nay đều không hòa thuận gì với nàng, nhìn một lúc rồi cười nói: "Muội muội nói rất đúng."

Nói xong, nàng lại cúi đầu tiếp tục cắn hạt dưa.

Tứ muội đánh một quyền vào bịch bông, tức đến nghiến răng ngứa

lợi. Tô Đường liếc mắt nhìn thấy dáng vẻ tức tối vò khăn tay của nàng ta, mắt nàng cười híp lại như đường chỉ — a ha ha, bà đây còn bận cắn hạt dưa, muội cứ từ từ mà tức nhé!

Cắn một đống hạt dưa, uống vài tách trà, Tô Đường thật sự không ngồi yên được nữa, vội vàng muốn đi tiểu một cái, trước khi đi còn không quên nói với Tứ muội một câu — "Con trai bảo bối của ta chắc cũng dậy rồi, ta đây làm mẹ hời như thế phải đi thăm nó một cái đã."

Lả lướt đi ra cửa chính sảnh, Tô Đường cười như gió xuân, lòng đầy vui vẻ. Vào hậu viện, chưa đi được mấy bước, nàng đã thấy nha hoàn Đỗ Quyên của Tôn di nương đi tới.

"Tam tiểu thư, nô tỳ đang định đi tìm người."

"Có chuyện gì?" Tô Đường hỏi.

"Tôn di nương muốn gặp người ạ." Đỗ Quyên đáp.

Tôn di nương? Bà ấy tìm nàng làm gì? Tô Đường nghĩ một chút rồi đi theo cô ta.

Chương 23: Nhà mẹ đẻ có món nợ lớn

Tình cảm của Tô Đường dành cho Tôn di nương hơi phức tạp. Trước khi nhị tỷ chưa thành thân mà bỏ trốn, Tôn di nương cũng là một vị chủ nhân rất lợi hại, không hề kém hơn Chu di nương chút nào. Tục ngữ có câu, một núi không thể chứa hai cọp. Nhớ năm đó, hai vị đại di nương này tranh đấu vô cùng kịch liệt, chỉ một lần phẩy tay là nổi lên mưa máu gió tanh. Những tỷ muội, đệ nhỏ đều có mẫu thân che chở, Tô Đường lại cô đơn không nơi nương tựa, vì vậy khi hai người tranh đấu, nàng cũng gặp vô số tai bay vạ gió, đúng là trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, nằm không trong nhà cũng trúng đao.

Chu di nương kiêng dè cha Tô, mỗi lần ngược đãi Tô Đường đều lén lút, nhưng Tôn di nương ỷ thế sinh được con trai độc nhất cho Tô gia, nên hoàn toàn không coi Tô Đường là người, muốn đánh hay không là tùy hứng, cha Tô có che chở vài câu, thì lần này Tôn di nương bớt lại, lần sau càng nặng tay hơn. Vì vậy, so với Chu di nương, thì Tô Đường còn ghét Tôn di nương hơn.

Có điều, Tôn di nương đáng ghét đó, lại sinh ra hai người con rất tốt, Tô Sở và Tô Minh, đứng hàng thứ hai và thứ năm. Tô Sở là một người ngoài mềm trong cứng, lớn hơn Tô Đường hai tuổi, đối xử với nàng rất tốt, sẵn lòng đưa nàng ra ngoài chơi. Khi Tô Đường bị ngược đãi, không ít lần nàng ấy đứng ra bênh vực nàng, cũng không ít lần lén lút đưa đồ ăn cho nàng khi nàng bị phạt… Có thể nói, trong cả Tô gia, chỉ có người nhị tỷ này là đối xử với Tô Đường tốt một chút, vì vậy, Tô Đường cũng đặc biệt yêu thích vị nhị tỷ này.

Chỉ không ngờ rằng, ngay sau khi Tôn di nương kiếm cho nàng ấy một mối hôn sự, thì vị nhị tỷ bình thường nhìn rất ôn nhu, yếu đuối

lại bỏ trốn với tiên sinh dạy học! Cả đời Tôn di nương mạnh mẽ hiếu thắng, làm sao chịu được sự nhục nhã nhường này, trong cơn tức giận lại trúng gió, từ đó về sau, cha Tô thờ ơ với bà ta. Tôn di nương nản chí, ngã lòng, chuyển đến viện nhỏ này sống, không quan tâm đến việc trong phủ nữa. Vì thế, cả phủ này, đều nằm trong tay Chu di nương. Chu di nương không phải là người độ lượng, rộng rãi, không ít lần khiến Tôn di nương ngậm đắng nuốt cay, cho đến tận khi Tô Đường tiếp quả tiệm điểm tâm, Tôn di nương mới sống thoải mái hơn được một chút.

Tô Đường là người mà, người kính tôi một thước, tôi nhường người một trượng, vì ân tình của nhị tỷ đối với nàng năm đó, nàng tình nguyện bỏ qua chuyện cũ cho Tôn di nương, cũng đối xử tử tế với bà ta như bậc trưởng bối, lén đưa bạc cho Tô Minh, lại đi khắp nơi tìm đại phu chữa bệnh cho bà ta… Những gì nên làm hay không nên làm, thì nàng cũng làm cả. Dù sao, sau khi trúng gió, Tôn di nương rất đáng thương, huống chi, bên cạnh bà ta còn có Ngũ đệ Tô Minh ngoan ngoãn hiểu lễ nghĩa nữa…

Tô Đường không biết Tôn di nương tìm mình có việc gì, liền nhanh chân bước đến tiểu viện rất lạnh lẽo hoang vu kia.

Tôn di nương ngồi trên ghế dựa, khuôn mặt tiều tụy, thấy Tô Đường vào, sắc mặt bà ta hơi xấu hổ, mấp máy miệng một lúc mới quay sang nói với Đỗ Quyên: "Rót trà cho tướng quân phu nhân đi!"

Tô Đường nhếch môi, nói: "Di nương cứ gọi ta là Tam nhi là được rồi."

Tôn di nương cũng không có sức mà lằng nhằng nhiều việc này, thấy Tô Đường ngồi xuống, bà ta nói luôn: "Ta gọi con tới, là muốn nói với con chuyện của Tô Ký."

Tô Đường nhướng mày: "Sao ạ? Tô Ký có vấn đề ạ?"

Tôn di nương thở dài: "Ta vốn cũng chẳng muốn tranh giành, cãi cọ

gì, nhưng dù sao ta cũng còn Ngũ nhi nữa, không đành lòng để thằng bé sau này đến cơm cũng không có mà ăn!"

Nghe thấy "Tô Ký" rồi lại "Ngũ nhi", Tô Đường hiểu ngay có chuyện gì: "Có phải Chu di nương lại giở trò gì ở Tô Ký không?"

Tôn di nương khẽ gật đầu: "Đúng thế, sau khi con đi, con rể cả lại tiếp quản Tô Ký, sau đó, sổ sách bắt đầu không ổn, chỉ có xuất chứ không có thu. Con hiểu rất rõ lợi nhuận của Tô Ký, trong lòng di nương ta cũng hiểu rõ, chỉ chưa đến một tháng, sao việc làm ăn lại đi xuống nhanh như vậy được! Còn không phải là do Chu di nương thấy con đã gả đi rồi, sức khỏe lão gia càng lúc càng kém, nên mới muốn bòn rút từng chút một sao? Đến lúc lão gia đi, nhà cửa phân chia, thì bọn họ đã bòn rút hết sạch bạc rồi, chỉ để lại một đống nợ khổng lồ, thì ta và Ngũ nhi chỉ có nước mà uống gió Tây Bắc! Ta thì không sao, dù sao cũng chẳng còn sống được mấy ngày nữa, nhưng Ngũ nhi vẫn còn nhỏ mà. Chu thị này nhẫn tâm quá! Lão gia cũng hồ đồ, để cho bà ta dụ dỗ đến mờ mắt, không còn quan tâm đến việc ở tiệm nữa… Tam nhi, bây giờ trong nhà này, ta chẳng còn biết trông chờ vào ai, chỉ mong con có thể giúp cho hai mẹ con chúng ta thôi!"

Nghe Tôn di nương khóc lóc kể lể, Tô Đường không tỏ thái độ gì. Đối với những gì bà ta nói, Tô Đường chỉ có thể tin năm phần, tuy biểu cảm của Tôn di nương rất chân thật, không nhìn ra chút giả dối nào, nhưng Tô Đường đã từng được chứng kiến công phu đổi trắng thay đen của bà ta rồi!

Có điều, trong lòng nàng biết rõ chuyện Chu di nương lén bòn rút tiền vào túi riêng, nàng cũng không trông mong gì một ngày nào đó Chu di nương có thể thu tay lại, có điều, không ngờ là Chu di nương lại vội vàng như vậy — mới hôm xuất giá còn "dặn dò" nàng như thế cơ mà!!!

Tô Đường hơi bực bội, vì cái quỷ gì mà một bát nước hắt ra ngoài như nàng còn phải hao tâm tổn sức vì nhà mẹ đẻ nhiều như thế

chứ? Tuy nàng là con chính dòng, nhưng cũng không phải con trưởng, huống chi bên trên vẫn còn có cha và di nương nữa mà!

Tô Đường nghĩ mãi, cuối cùng còn phải tự an ủi mình rằng "mình giỏi nên mới được làm phiền"!

"Di nương, người cũng đừng nghĩ ngợi nhiều, việc này nếu ta đã biết rồi, cũng sẽ không khoanh tay mặc kệ đâu. Có điều, hiện giờ ta cũng chỉ là người đi ăn cơm nhà người khác, xen vào chuyện nhà mẹ đẻ cũng không thỏa đáng. Để ta suy nghĩ kỹ càng một chút đã. Ngài cứ yên tâm, dù thế nào, chỉ cần có ta ở đây, ta chắc chắn sẽ không để tiểu Ngũ phải chịu uất ức." Tô Đường còn muốn nói gì đó, nhưng thấy không ổn, lại nuốt xuống.

Dù Chu di nương thực sự lấy hết cả sản nghiệp của Tô gia bỏ vào túi mình, dù đến cuối cùng, tiểu Ngũ không được chia đến nửa lượng bạc, thì nàng vẫn có cách để thằng bé nhận được một phần gia nghiệp!

Tôn di nương cực kỳ vừa lòng với câu trả lời này của Tô Đường. Tô Đường nói không để tiểu Ngũ chịu ấm ức, thì có khi bà ta còn nghi hoặc, nhưng tướng quân phu nhân đã nói sẽ không để đệ đệ nhỏ chịu ấm ức, thì có trọng lượng hơn nhiều!

Bà ta lau nước mắt, nói: "Ta đã biết là trong nhà họ Tô này, chỉ có Tam nhi con là tốt nhất thôi mà. Năm đó ta đối xử với con như vậy, mà con cũng không tính toán hềm khích lúc trước… Tam nhi, ta có lỗi với con!" Nói tới đây, nước mắt bà ta lại rơi xuống rất đúng lúc.

Nhìn bà ta giả vờ giả vịt, trong lòng nàng cũng cảm thấy hơi chán nản, dù nàng có lòng trắc ẩn, nhưng nàng cũng không phải người rộng lòng khoan hồng độ lượng như thế. Tô Đường không muốn ở lại đây lâu, liền đứng dậy nói: "Nếu di nương không còn việc gì nữa, vậy ta về trước, con ta chắc cũng dậy rồi."

Tôn di nương kéo nàng lại, nói: "Nhắc đến đứa bé này, di nương

cũng muốn nói với con chút, nghe nói con rể ba rất yêu thương thằng bé, vậy đến lúc con có con thì phải làm sao giờ?”

Tô Đường dừng bước, ánh mắt thâm sâu, một lúc lâu sau mới nói: “Đối với ta mà nói, thì có phải con ruột hay không, cũng không quan trọng.”

Nói xong, nàng bước thẳng ra khỏi phòng, đầu cũng không quay lại.

Nhìn phản ứng của Tô Đường, Tôn di nương hơi bất an: “Đỗ Quyên, có phải ta nói sai gì rồi không?”

Đỗ Quyên thầm thở dài, bảo cô phải trả lời câu này thế nào bây giờ? Nghe thì có vẻ là suy nghĩ cho Tam tiểu thư, nhưng lại khiến người ta nghĩ mình tiểu nhân thôi. Chẳng lẽ vì con của mình, thì phải đề phòng đứa con riêng kia sao? Năm đó, bà vì con của bà mà không ít lần đánh chửi Tam tiểu thư, nhưng Tam tiểu thư đâu có giống bà chứ!

Trên đường về, sắc mặt Tô Đường không được tốt lắm, nàng vốn còn thấy Tôn di nương hơi đáng thương, nhưng nghe câu nói sau cùng, sự đáng thương đó đã biến thành đáng giận.

Hỉ Thước thật ra không nghĩ ngợi nhiều, nhìn dáng vẻ thảm thương cầu xin tiểu thư của Tôn di nương hiện nay, cô ấy chỉ cảm thấy vô cùng sung sướng trong lòng. Nhớ năm đó, cô ấy cũng đã từng bị Tôn di nương đánh chửi không ít lần.

“Tiểu thư, người có định giúp bà ấy không?” Hỉ Thước hỏi.

Tô Đường dừng bước, mắt lại nhìn sang những đóa hoa tươi đẹp nhiều chủng loại bên cạnh, chán nản nói: “Ta có thể nói không không?”

Nàng dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Hiện giờ ta không thể ra ngoài, em đến Tô Ký một chuyến giúp ta, gọi Lưu nhị tới đây, ta

phải hỏi hắn ta xem rốt cuộc tình trạng của Tô Ký bây giờ thế nào! Nhớ, cẩn thận một chút, đừng để người khác nhìn thấy."

Hỉ Thước vâng lệnh, đi ra ngoài theo cánh cửa nhỏ.

Quay về phòng, Tô Đường lại ngoài ý muốn nhìn thấy Tống Thế An đang ngồi bên bàn, trong tay còn đang cầm quyển truyện cười sơn dã thô tục mà nàng từng mua để đọc lúc rỗi rãi. — Tống Thế An thật sự cảm thấy rất nhàm chán, nên cũng viện cớ đi vệ sinh, sau đó, không quay lại nữa.

Thoáng nhìn thấy nụ cười kỳ quái ở khóe miệng hắn, Tô Đường ngại ngùng, bước tới giật lấy quyển sách trên tay hắn, tiện tay rút một quyển khác nói: "Thứ này để xem cho vui thôi, ngài ấy mà, nên xem mấy tác phẩm văn học thì hơn!"

Tống Thế An quét mắt nhìn bìa sách, mặt đen đi: "Nàng muốn ta đọc > sao?"

Vừa đọc được tên sách, Tô Đường lại vội vàng rút lại, cười gượng nói: "Lấy nhầm, lấy nhầm!"

"Không ngờ trong phòng nàng mà cũng có quyển sách này." Nụ cười trào phúng bên môi Tống Thế An càng đậm hơn.

Tô Đường lườm hắn một cái, giận dữ nói: "Bà đây không đọc được chữ to, mua về để trang trí vậy đấy! Năm văn một quyển, có muốn đưa cho huynh một quyển không?" Còn lâu nàng mới nói cho hắn biết, là vì lúc ấy nhìn thấy tứ muội cầm quyển sách này đọc, nàng nghĩ sẽ rất thú vị, nên mới lén mua một quyển về!

"Tuyên Tử đâu?" Vào phòng ngủ không thấy Tuyên Tử, Tô Đường đi ra hỏi.

"Tô Minh đến tìm thằng bé, nên ta cho nó ra ngoài chơi rồi." Tống Thế An đáp. Trong cả nhà này, ấn tượng của hắn đối với cậu em vợ

kia cũng không tồi, gương mặt thanh tú, cử chỉ lễ nghĩa, hơn nữa, còn có thể thấy được, thằng bé thực sự thích Tuyên Tử. Bình thường Tuyên Tử không có bạn chơi cùng, lần này mới gặp thằng bé.

Đợi không bao lâu, Hỉ Thước đã đưa Lưu nhị đến. Tô Đường liả nhìn Tống Thế An một cái nói: "Huynh có muốn ra ngoài đi dạo không?" Nàng xử lý việc nhà, để mặt lạnh này nhìn thấy cũng không được tự nhiên lắm.

Tống Thế An lại không hề nhúc nhích, nhìn kỹ vị đàn ông trung niên đứng ở cửa. Lưu nhị bị hắn nhìn chằm chằm cũng không được tự nhiên. Ôi trời ơi, từ bé đến giờ, vị quan lớn nhất mà lão từng gặp là Huyện thái gia, vị trước mặt lão bây giờ lại là Tống đại tướng quân quan to nhất phẩm đấy!

Thấy Tống Thế An không tính tránh mặt, Tô Đường cũng mặc kệ hắn, dẫn Lưu nhị sang một bên, hỏi han.

Lưu nhị cũng là người đã có thâm niên ở Tô Ký, rất cung kính với Tô Đường: "Tam tiểu thư, không dám lừa cô, từ sau khi đại cô gia tiếp quản, Tô Ký lại bắt đầu xuống dốc, còn chưa đến một tháng, mà tôi nhìn đã thấy lo lắm rồi. Nguyên nhân, thì đại khái cô cũng biết rồi. Mặc dù chúng tôi đã ở Tô Ký mười năm, nhưng dù sao cũng không phải là chủ nhân, nhìn thấy những chuyện đó, cũng chỉ có thể coi như không biết! Còn nữa, có thể cô không biết, nửa tháng trước có một tiệm điểm tâm mới mở ở đối diện, dù là mùi vị hay giá cả đều tốt hơn chúng ta, nên việc làm ăn đương nhiên cũng…"

Nhìn gương mặt khổ sở của Lưu nhị, Tô Đường biết lão thực sự lo lắng cho Tô Ký, thầm thở dài một hơi nói: "Những chuyện khác tạm thời không nhắc đến, nhưng ta hỏi ông, trong khoảng thời gian chưa tới một tháng này, Chu di nương lại bòn rút bao nhiêu bạc rồi?"

Lưu nhị nghĩ một chút, nói: "Bây giờ đại cô gia đã không cho tôi chạm vào sổ sách nữa, cho nên cụ thể thế nào thì tôi cũng không biết."

Tô Đường giận đến nghẹn lời, chiêu này là muốn làm giả sổ sách đây mà!

Lưu nhị nói tiếp: "Còn có chuyện này nữa. Tam tiểu thư, mấy ngày nay, tiểu nhị trong tiệm cũng gian dối. Khi cô còn ở đây, đều coi chúng tôi như người trong nhà, nhưng hiện giờ… ôi, tiệm điểm tâm đối diện đã tìm một vài người chúng tôi, đặt giá nói muốn chúng tôi sang làm cho bên tiệm của họ… Hai người trẻ tuổi cũng đi rồi, chỉ còn lại mấy người lớn tuổi chúng tôi. Không dám lừa cô, nhưng mà… Ôi, Tam tiểu thư, nếu cô mà về thì tốt biết bao…" Dù sao đây cũng là chuyện không thể nào, Lưu nhị lại thở dài thườn thượt.

Tô Đường cảm thấy lòng như lạnh đi, nàng đã sớm biết anh rể cả kinh doanh không tốt, nàng cũng biết Chu di nương bòn rút tiền rất mạnh tay, bây giờ lại thêm việc xuất hiện tiệm điểm tâm khác — Tô Ký này, chẳng lẽ thật sự xong đời rồi sao?!

Đúng lúc này, Hỉ Thước kích động chạy vào, nói: "Tiểu thư, Chu di nương đến!"

Chương 24: Mặt lạnh ra tay đấu di nương

Trong tiệm có tiểu nhị là họ hàng xa của Chu di nương, nhìn thấy Lưu nhị bị Hỉ Thước gọi đi, y liền vội vàng chạy tới đây báo. Chu di nương luôn hơi kiêng dè Tô Đường, sợ bị nàng phát hiện chuyện gì đó, lại hơi tức giận vì nàng đã thành thân rồi mà vẫn còn nhúng tay vào việc nhà, liền bỏ hết một đội con gái không đẻ được ở lại, nhanh chân chạy tới đây.

Chu di nương vừa bước vào cửa, đã thấy Tống Thế An đang ngồi bên bàn, vì không ngờ vị này lại ở đây, nên bà ta bỗng hoảng hốt, tư thế hùng hổ ban nãy cũng xìu hẳn xuống.

"Di nương đến nhanh thật!" Tô Đường ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Chu di nương cũng cười: "Còn không phải là vì không thấy con và con rể ở ngoài đại sảnh nên mới muốn tới xem thế nào hay sao." Nói xong, bà ta liếc nhìn Lưu nhị một cái, nhếch miệng nói: "Không ngờ Lưu nhị ngươi cũng chạy tới đây."

Lưu nhị nghe vậy liền cụp mắt xuống.

Tô Đường nói: "Là ta gọi ông ấy tới đấy."

Chu di nương chỉ chờ nàng nói câu này: "Không biết Tam nhi tìm lão tới có chuyện gì?"

"Trò chuyện, ôn chuyện xưa, không được sao?" Tô Đường cười nói.

Tống Thế An ngồi bên bàn cũng nghe đại khái mọi chuyện, thấy nàng đốp chát như vậy liền nhếch miệng cười.

Chu di nương biết rõ Tô Đường mồm mép, lại không thể so đo được gì, chỉ biết tức đến vò nát khăn tay — hai mẹ con tính cách như nhau!!!

Tô Đường liếc nhìn Lưu nhị, nói: "Lưu thúc cứ về trước đi, chuyện trong tiệm, làm phiền mọi người rồi."

"Vâng." Giống như được đại xá, Lưu thúc vội vàng trốn đi.

"Mấy lời này của Tam nhi là có ý gì? Sao di nương nghe không hiểu?" Cái gì mà làm phiền mấy người đó chứ? Nói thế có khác nào bảo bọn họ làm việc không ra sao đâu!

"Chẳng có ý gì cả!" Tô Đường ngồi xuống, sai Hỉ Thước rót trà cho Chu di nương: "Di nương, Tam nhi muốn hỏi người một câu, hiện giờ Tô Ký thế nào rồi?"

Chu di nương ấp a ấp úng không đáp, cuối cùng mới cười nói: "Tam nhi, con là gái đã theo chồng rồi, là tướng quân phu nhân thì nên ngồi mà hưởng phúc, cần gì quan tâm chuyện trong tiệm chứ!"

"Vậy sao? Tuy ta đã gả cho người ta, nhưng dù sao trong người vẫn chảy dòng máu Tô gia, có một số việc, không thể không quan tâm được." Tô Đường uống trà, chậm rãi nói.

Sắc mặt Chu di nương nhìn không được tốt lắm.

Tô Đường liếc nhìn bà ta một cái, trong lòng như có ngàn vạn câu chữ muốn tuôn ra, lại cố gắng kìm nén không nói câu nào, dù sao bây giờ nàng cũng đã gả đi rồi, thầm hít sâu một hơi, nói: "Lòng tham tiền, thì ai cũng có, nhưng vẫn nên chú ý một vừa hai phải thôi, chỉ hy vọng di nương có thể để cho tiểu Ngũ một đường sống."

Chu di nương thẹn quá hóa giận, đứng bật dậy, cười lạnh nói: "Cái gì mà một vừa hai phải? Tam nhi, cô nói thì phải nói cho rõ ràng, nếu cô nghĩ ta giở trò, thì cứ mở sổ sách ra mà tra, giấy trắng chữ đen, rất rõ ràng! Hơn nữa, ta làm gì tiểu Ngũ chứ? Mỗi tháng ta đều phát tiền tiêu vặt cho hai mẹ con họ, một xu cũng không thiếu! Tuy bây giờ cô là tướng quân phu nhân, nhưng cũng không thể hồ đồ dựng chuyện như vậy được!"

Tô Đường bật cười: "Di nương, hình như Tam nhi chưa nói gì cả, di nương cần gì phải hùng hùng hổ hổ như thế? Không phải là có tật giật mình đấy chứ?"

Chu di nương ngẩn ra, cũng nhận ra mình vừa có tật giật mình nên không đúng mực, vội vàng điều chỉnh nét mặt lại, nghiêm chỉnh ngồi xuống, tiếp tục phơi ra vẻ mặt tươi cười, nói: "Nói gì cũng phải có lý lẽ, mấy năm nay, ta vì Tô gia mà dốc hết sức lực của mình. Vả lại, di nương nói thì hơi khó nghe, nhưng Tam nhi con đã gả đi rồi, tiếp tục can thiệp vào việc này hình như cũng không thỏa đáng lắm. Con xem, con rể còn đang ngồi đó, con không sợ khiến người ta cười nhạo sao…"

Tô Đường nghe vậy, liền quay lại nhìn Tống Thế An, giọng nói mềm mại như nước: "Tướng công, chàng sẽ cười nhạo thiếp sao?"

— huynh mà dám nói lung tung, bà đây sẽ đập chết huynh như đập gián!!!

Tống Thế An vừa nhìn thấy nụ cười giấu lưỡi dao độc của Tô Đường, miệng hơi nhếch lên, cúi đầu tiếp tục đọc sách!

Tô Đường thấy hắn không bày tỏ thái độ gì, liền vừa lòng khẽ gật đầu — coi như huynh nhanh trí! Đang định nói tiếp với Chu di nương, chợt giọng nói trầm thấp dễ nghe của Tống Thế An lại vang lên —

"Nương tử thích là được rồi!"

Tô Đường giật mình đến rơi cả cằm xuống, mặt mặt mặt mặt mặt lạnh huynh vừa nói cái gì thế?!!! Diễn… giỏi quá đi!!!

Tống Thế An thoáng nhìn thấy bộ dạng trợn mắt há hốc mồm của nàng, liền cúi đầu nhếch môi cười — muốn ta nể mặt, vậy thì ta sẽ cho nàng đủ thể diện.

Hơn nữa, Chu di nương này ồn ào nhức đầu quá, mau nói xong để đuổi bà ta biến đi đi!!!

Tướng quân đại nhân đã lên tiếng, nếu Chu di nương còn không cam lòng, thì cũng chỉ có thể cố kìm nén xuống. Cuối cùng, bà ta gượng gạo nói một hai câu có lệ rồi thở phì phì rời đi.

Chờ Chu di nương đi xa, Tô Đường mới cười nói với Tống Thế An: "A ha, không ngờ huynh cũng có chút tác dụng."

Thấy nàng cười như tỏa nắng, tâm trạng của Tống Thế An vốn không tệ lắm, nhưng vừa nghe nàng nói câu này, mặt hắn lại sa sầm xuống.

Nghe cứ như kiểu trong mắt nàng, hắn là phế nhân vậy!

Bữa tối cũng giống như bữa cơm trưa, vẫn bắt đầu và kết thúc trong sự im lặng đến quỷ dị, nhưng may thay, sau khi bữa tối kết thúc, thì không có buổi nói chuyện nhàm chán như buổi trưa nữa.

Quay về phòng, Hỉ Thước đưa Tuyên Tử đi rửa mặt, Tô Đường đã tính toán ổn thỏa, đêm nay sẽ kéo Tuyên Tử ngủ cùng, đỡ phải nằm hai người xấu hổ.

Tống Thế An còn chưa biết tính toán của Tô Đường, nhìn áo ngủ gấm thêu đôi uyên ương, hắn lại bắt đầu rục rịch ham muốn, thấy Tô Đường đi ra cửa, liền hỏi: "Nàng đi đâu thế?"

Tô Đường đáp: "Qua chỗ đại tỷ."

Nói với Chu di nương cũng chẳng dễ dàng gì, mà nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, chi bằng hạ thủ từ chỗ đại tỷ phu còn hơn. Tô Đường cũng không có cảm tình gì với vị đại tỷ phu này, một con người vô cùng yếu ớt, hèn nhát, sống nhờ nhà vợ, còn quản lý cửa hàng của nhà vợ, đã quản lý không tốt thì chớ, lại còn muốn hủy diệt Tô Ký. Tô Ký sắp bị hủy đến nơi rồi, thật đáng ghét.

Có điều, tuy gã hèn nhát thật, nhưng tâm địa cũng không xấu, ít nhất còn thấu tình đạt lý hơn Chu di nương, chưa kể, năm đó, Tô Đường còn mắc nợ gã một chuyện — năm xưa, nếu không phải gã viết thư về, báo nàng biết người kia có vấn đề về đầu óc, thì có khi bây giờ Tô Đường đã phải sống cùng một kẻ ngốc rồi!

Vẫn câu nói cũ, có thù báo thù, có ơn trả ơn, đại tỷ phu có ơn với nàng, nàng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở với hành vi của gã, hơn nữa, còn phải hạ thủ lưu tình — lúc trước, chỉ cần nàng nói một tiếng, thì từ đầu bếp đến tiểu nhị của Tô Ký sẽ không nói hai lời, mà đến hơn một nửa tình nguyện lên kinh thành cùng nàng rồi!

Tô Đường chỉ kéo theo một mình tiểu Mạc do chính tay mình bồi dưỡng ra, để lại tất cả mọi người, là vì nghĩ, dù nàng đi rồi, Tô Ký cũng vẫn có thể tiếp tục duy trì được, từ trên xuống dưới Tô gia cũng có thể tiếp tục cuộc sống tạm ổn, ai ngờ hiện giờ lại thành như vậy!

Tô Đường càng nghĩ càng bùng lửa giận, đến cửa phòng đại tỷ, đang định gõ cửa thì cửa đã mở ra.

Nhìn thấy Tô Đường, Tô Tần hơi giật mình: "Muộn thế này rồi, Tam muội còn đến có việc gì sao?"

Tô Đường nói: "Đại tỷ phu đã ngủ chưa? Ngủ rồi thì gọi hắn ta dậy, ta có việc tìm hắn ta!"

"…" Vậy thì nàng hỏi câu trước làm gì?!

Đại tỷ phu Chu Mậu Phú có thân hình cao lớn, mặt vuông, tai lớn, nhìn thì rất uy phong mạnh mẽ, nhưng thực ra lại rất thật thà, chất phác, gã vừa cởi áo khoác định đi ngủ, nghe tiếng Tô Đường nói chuyện ngoài cửa, lại vội vàng mặc áo vào — gã vẫn luôn rất rụt rè đối với vị dì Ba này.

Không biết đại tỷ ra ngoài có việc gì, Tô Đường thấy cửa mở, bên trong có nha hoàn, nên cũng không giữ kẽ nhiều, bước vào trong ngồi xuống, nói thẳng vào vấn đề: "Đại tỷ phu, ta vốn không nên quấy rầy muộn thế này, nhưng sáng mai ta phải quay về rồi. Ta đến là vì muốn nói với huynh chuyện Tô Ký, huynh cũng đừng nghĩ đến chuyện lừa ta. Chuyện cần biết hay không cần biết, thì ta cũng biết hết rồi…"

Chu Mậu Phú xoa xoa tay, cười hơi gượng gạo: "Tam muội, muội cũng biết đấy, ta…"

Tô Đường không muốn nghe gã giải thích, ngắt lời ngay: "Đại tỷ phu, bây giờ huynh quản lý Tô Ký, ta cũng chẳng có mong muốn gì nhiều, chỉ thầm mong huynh có thể đảm bảo cho từ già đến trẻ của Tô gia không phải lo cơm ăn áo mặc, dựa vào lợi nhuận trước đây, thì hoàn toàn dư dả mà!"

Chu Mậu Phú nói: "Ban đầu thì đúng là dư dả, nhưng Tam muội à, hiện giờ đã hoàn toàn khác xưa rồi, từ khi tiệm điểm tâm mới khai trương ở đối diện, việc làm ăn của chúng ta càng ngày càng đi xuống!"

Thấy gã nói giảm nói tránh, ngọn lửa giận trong lòng Tô Đường lại nhen nhóm: "Giặc ngoài để ta giải quyết, nhưng giặc trong nhà thì phải làm sao đây?"

Chu Mậu Phú nghe thấy vậy, hai mắt sáng lên: "Tam muội có cách đối phó với họ sao?"

Tô Đường nhìn gã, chờ đến khi gã bị nhìn đến ngượng ngùng phải cúi đầu xuống, nàng mới nói: "Ta định đưa cho huynh ba công thức điểm tâm mới, tạm thời có thể cứu vãn việc kinh doanh một chút. Nhưng những việc ta làm cũng chỉ có thế, những việc còn lại, phải dựa vào huynh. Đầu bếp, tiểu nhị không thể đi được, xin huynh đối xử với họ tốt một chút, nếu để họ rời đi, thì Tô Ký sẽ bị hủy diệt thật sự! Mặt khác, tạm thời đừng nên vơ vét tiền bạc nữa, để chút bạc lại trong tiệm đi, muốn quay vòng vốn, mua bán nguyên liệu cũng tiện hơn. Nếu không, chờ đến khi Tô Ký bị phá hủy, thì các người cũng chẳng thể nào sống yên ổn được đâu. Bây giờ vơ vét tiền bạc, cũng có thể sống được chừng ba năm, nhưng sau ba năm đó thì sao? Vì cái lợi trước mặt mà chặt đứt đường tương lai, không đáng!"

Lần này nàng nói rất thẳng thắn, Chu Mậu Phú da mỏng, nghe nàng nói vậy mặt gã hết đỏ lại trắng.

Đúng lúc này, đại tỷ Tô Tần bê tách trà bước vào, thấy sắc mặt hai người trong phòng không ổn, khuôn mặt trái xoan hơi hoảng hốt.

Tô Đường nói nhiều khát nước, vừa nhìn thấy tách trà trong tay nàng ta, nghĩ là dành cho mình, liền đưa tay cầm lên uống ngay. Trà ấm rất vừa miệng, chỉ là hương vị hơi kỳ quái: "Trà này là trà gì đây?"

Thấy hai người đều mở to mắt, Tô Đường nhíu mày nói: "Sao thế? Trà này có vấn đề gì à?"

"Không có vấn đề gì, không có vấn đề gì!" Hai người vội phất tay nói.

Tô Đường cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục chủ đề vừa rồi: "Mặt khác, xin đại tỷ phu hãy đối xử tốt với mẹ con tiểu Ngũ. Sang năm tiểu Ngũ sẽ lên kinh thành thi cử, đến lúc đó, chưa biết chừng lại có tương lai hơn, chuyện sau này, không ai nói trước được, như ta đây, làm gì có ai nghĩ rằng ta sẽ được gả cho một tướng quân chứ?

Không phải sao?”

Thấy chuyện cần nói cũng đã nói hết, Tô Đường không muốn nhiều lời nữa, dù sao, nói hay không là chuyện của nàng, mà nghe hay không là việc của họ. Nàng thật sự rất muốn xắn tay áo mà xử lý tình hình rối rắm hiện tại, nhưng — dù là giỏi nên mới bị làm phiền, nhưng cũng không có nghĩa là nàng cứ vui vẻ vô tư mà cống hiến như thế được.

Nàng đau lòng rút từ trong tay áo ra phương pháp chế biến ba món điểm tâm, nhìn lướt qua hai vợ chồng họ, rồi cáo từ.

Thấy Tô Đường đia, Tô Tần đóng cửa lại, nhìn tách trà bị uống cạn, lại nhìn chính tướng công nhà mình, luống cuống chân tay nói: “Muội… muội ấy uống thuốc này, không có gì đáng ngại chứ?”

Chu Mậu Phú cũng rất lo lắng: “Cổ đại phu chỉ nói là đàn ông uống vào có thể làm năng lực tăng mạnh, nhưng không nói phụ nữ uống vào thì thế nào. Chắc là… chắc là không có việc gì đâu…”

“Vậy chàng phải làm sao bây giờ? Khó khăn lắm mới cắt được một thang… Hôm nay mẫu thân lại mắng thiếp, nói thiếp không sinh được con, thiếp cũng không dám nói với mẹ là chàng…” Tô Tần nói xong, mắt lại đỏ ửng lên.

Xuất giá mười năm, mấy năm đầu vẫn còn ổn, điên loan đảo phượng cũng sung sướng, nhưng lại cố tình không chịu sinh con. Sau đó, Chu Mậu Phú bị ngã, chạm phải cái đồ chơi kia, đừng nói đến sinh con, ngay cả Tô Tần cũng phải sống gần như quả phụ rồi. Thứ đó nhất định không cứng lên, khó khăn lắm mới ép nó cứng được, thì vừa vào được vài cái đã mềm nhũn, tinh thì ít, dịch thì loãng, tình trạng như vậy, làm sao mà tạo người được cơ chứ! Hai người tìm thần y, hỏi han thuốc thang, tốn không ít bạc, nhưng hiệu quả thì chẳng có bao nhiêu. Tô Tần không thể mặt dầy nói ra bệnh khó nói của chồng cho người khác biết, lại tiếc không muốn chia xa, vì thế, chỉ đành phải một mình ngậm đắng nuốt cay.

Nhìn thê tử, Chu Mậu Phú chỉ thấy xấu hổ với vợ, kéo tay nàng ta nói: "Mấy năm nay để nàng phải chịu ấm ức rồi, đêm nay để ta lại thử xem…"

Ở bên kia, Tô Đường đang đi về, đột nhiên lại cảm thấy người càng lúc càng nóng lên.

Chương 25: Lửa thiêu hừng hực cháy!

Tống Thế An đã tắm rửa, súc miệng xong, mặc một chiếc áo bào dài ngồi đọc sách. Giá sách trong phòng bày rất nhiều sách, toàn là những quyển hắn chưa từng nhìn thấy bao giờ. Ví dụ như cái gì mà >, , >… Tóm lại, số lượng thì rất nhiều, chủng loại khác nhau, nhưng đều là những sách không thể lưu truyền nơi thanh nhã được, chỉ có thể lưu truyền ngoài đường phố, để cho người ta xem những thứ mới lạ, ly kỳ thôi.

Khi nhìn thấy tên mấy quyển sách này, Tống Thế An hơi nhíu mày, nhưng hắn lại nhanh chóng giãn ra — hắn thật sự không hề trông chờ Tô Đường có thể xem mấy thứ Tứ thư Ngũ kinh gì cả. Nếu là bình thường, thì hắn cũng sẽ không xem mấy bộ sách linh tinh này, có điều, lúc này không phải là bình thường. Khi ở phủ tướng quân, hắn còn có thể lo việc công mà đỡ nhàn hạ, nhưng về nhà vợ, trừ ngồi chơi uống trà, cũng chỉ có uống trà ngồi chơi, vì thế, hắn chán đến chết đi được, đành phải lật xem mấy quyển tiểu thuyết "tầm thường" này.

Khi hắn đang hứng thú ngồi đọc, Tô Đường đẩy cửa bước vào. Nhìn dáng vẻ của nàng, Tống Thế An hơi giật mình, sắc mặt nàng đỏ ửng lên, mắt mơ màng.

Uống rượu à? Tống Thế An nghĩ vậy, nhưng chờ khi Tô Đường lại gần hắn, thì hắn liền phủ nhận ngay, trên người nàng không có mùi rượu.

"Nàng sao thế?" Tống Thế An gấp sách lại, hỏi.

“Ta cũng không biết, tự dưng thấy toàn thân nóng bừng lên, miệng lưỡi khô khốc.” Nói xong, Tô Đường nhíu mày cởi bớt nút áo cổ, rót cho mình một tách trà lạnh uống vào.

Trong lòng Tống Thế An hơi nghi hoặc, triệu chứng này hình như nhìn rất quen.

Tô Đường chạy vào phòng trong cởi đồ tắm rửa, Hỉ Thước nhìn thấy làn da vốn trắng nõn của nàng đỏ ửng lên, liền sợ hãi kêu: “Tiểu thư, người sao vậy?”

Đầu óc Tô Đường đã hơi mơ hồ, cơ thể khó chịu đến khó tả, cúi đầu nhìn ngực mình nổi lên mảng đỏ chi chít, lẩm bẩm nói: “Ta cũng không biết.”

“Ôi trời, cứ như phát sốt ấy, toàn thân nóng bừng thế này, phải làm sao bây giờ? Tiểu thư, có cần gọi đại phu không ạ?!” Hỉ Thước lo lắng nói.

Tô Đường nghĩ vừa rồi mình vẫn còn rất khỏe mạnh, không thể phát sốt nhanh thế được, liền lắc đầu nói: “Chắc không phải đâu, để ta tắm một cái đã, đổ nhiều nước lạnh một chút.”

Hỉ Thước nghe lời, pha nước nguội bớt, Tô Đường ngâm cả người vào, cảm thấy vô cùng thoải mái. Hỉ Thước lấy gáo giội nước lên người cho nàng, dòng nước đổ xuống, chạm vào hai đầu nhọn của hai nơi mềm mại kia, khiến Tô Đường khoan khoái không kìm được, khẽ rên nhẹ thành tiếng, may mà lý trí vẫn chưa mất hết, nàng vội vàng bịt miệng, nói: “Hỉ Thước, em ra ngoài trước đi, để ta tự tắm được rồi.”

Bình thường Tô Đường cũng không ít lần tự tắm rửa, nên người vô tư như Hỉ Thước cũng không nghi ngờ gì, chỉ chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ cho nàng rồi đi ra ngoài.

Chờ Hỉ Thước đi khuất, Tô Đường cúi đầu nhìn trước ngực mình, hai

nơi mềm mại đã vểnh lên, hai quả anh đào hồng mơn mởn đó cũng sung mãn, đầy đặn hẳn. Mặt nước nhẹ lay động, từng đợt dập dềnh đánh vào người nàng, tê dại đến không tả nổi, hơn nữa, cảm giác tê dại trước ngực nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân, Tô Đường cảm thấy người mình mềm nhũn ra.

Cảm giác này rất quen thuộc, là lúc nào nhỉ?

Hình ảnh mây mưa đêm đó đột nhiên xông vào đầu nàng, nhớ đến bàn tay ấm áp của mặt lạnh phủ lên hai nơi này, xoa nắn, lửa trong lòng nàng đã bị thổi bùng lên, bốc cháy khiến mặt Tô Đường đỏ bừng.

Không đúng, không đúng, nàng làm sao thế này? Chẳng lẽ là tư xuân sao?

Chắc chắn là nàng bị ma ám rồi, nếu không thì sao lại nảy sinh những suy nghĩ kỳ quái đó với mặt lạnh kia chứ? Phải kìm nén! Nhất định phải kìm nén!

Tô Đường cắn môi, bước ra khỏi thùng tắm, lau qua loa cho khô người, mặc đồ ngủ rồi đi ra ngoài — phải bế Tuyên Tử tới đây ngủ cùng, tránh để cô nam quả nữ ngủ chung phòng lại xảy ra chuyện.

Tống Thế An vẫn đang ngồi ngoài chờ, hắn nhớ ra triệu chứng này là gì rồi — ngày đó sau khi hắn bị tiểu Hoàng đế hạ dược, toàn thân đều nóng bừng, miệng lưỡi khô khốc!

Nhưng sao cô nàng này cũng bị hạ dược? Chẳng lẽ Hoàng thượng biết bọn họ chỉ ngủ cùng giường đơn thuần thôi, nên lại muốn nghĩ cách đến can thiệp sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có khả năng này, Tô Đường coi hắn như nước lũ, như thú dữ, sẽ không tự mình uống xuân dược, mà Tô gia này cũng không ai hạ dược nàng được, có điều, Hoàng thượng dùng cách nào để hạ dược nàng? Mua chuộc người bên cạnh mình sao?

Hay là mua chuộc người nhà họ Tô?

Tống Thế An không biết phải nói gì, Hoàng thượng đúng là khiến người ta khó mà đề phòng được!

Chờ Tô Đường bước ra, Tống Thế An chỉ nhìn thoáng qua đã càng khẳng định hơn. Hai mắt mơ hồ, mặt đỏ ửng, chân như mềm nhũn, đi đường cũng hơi loạng choạng, tình trạng này, nếu không phải uống rượu thì là…

Thấy nàng không đi về phía mình mà muốn đi ra ngoài, trong mắt Tống Thế An thoáng nghi hoặc, trầm giọng hỏi: "Nàng định đi đâu thế?"

Tô Đường cố đứng vững người, quay đầu lại, cười nói: "Ta đi đón Tuyên Tử về đây ngủ cùng, tránh để đêm nay ngủ không ngon."

Nụ cười này, quyến rũ như tơ lụa, cực kỳ động lòng người; tiếng nói này, mềm mại, du dương, cực kỳ mê hồn. Tống Thế An đột nhiên cảm thấy hốt hoảng, người con gái trước mặt hắn đây, vẫn là Tô Đường bình thường rất càn quấy đó sao? Sao hắn cứ có cảm giác như hai người chứ?!

Hắn còn đang ngẩn ra, thì Tô Đường đã mở cửa. Tống Thế An vội tiến đến, đưa tay ra ngăn lại: "Nàng cứ thế này mà đi ra ngoài à?!"

Tô Đường nhìn y phục của mình, thì ra trên người chỉ có một chiếc áo ngủ, ngượng ngùng cười: "Đầu ta hơi váng vất, hồ đồ mất rồi." Nói xong, nàng quay lại định đi mặc thêm y phục.

Tống Thế An đóng cửa đuổi theo, dò hỏi: "Nàng không thấy có chỗ nào kỳ lạ sao?"

Tô Đường ngẩng đầu nhìn hắn một cái, môi đỏ mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng đầu chợt choáng váng, chân mềm nhũn ra, cả người như muốn ngã nhào về phía trước. Tống Thế An bước tới đỡ

lấy nàng, người lôi kẻ kéo, toàn thân nàng đổ ập vào lòng hắn.

Hai người đều như bị sét đánh trúng, hoàn toàn bất động.

Tô Đường gần như không còn ý thức nữa, cơ thể nàng chạm vào lồng ngực vững chãi của đàn ông, tim đập mạnh lên từng nhịp như sắp nhảy ra ngoài. Nàng ngẩng lên, nhìn dung nhan tuấn tú của người đàn ông đó, giật mình chợt nhớ tới lần đầu gặp nhau mười năm trước. Khi đó, hắn đứng ở mũi thuyền, dáng người cao gầy, mặt như ngọc khắc, y phục xanh thẫm, làm tôn lên khí chất điềm tĩnh, lại vừa anh tuấn phi phàm của hắn. Ngay lúc đó, mối tình đầu của nàng, tình yêu chợt nảy mầm, cũng đúng vào lúc thả hoa đăng kia, trong lòng nàng đã thầm ước nguyện, có thể gả cho một vị lang quân như ý — giống như, giống như vị trước mặt kia…

Tô Đường nhìn ngắm người đang gần mình trong gang tấc này, nhìn hắn gần đến mức chỉ cần đưa tay là có thể chạm vào gương mặt tuấn tú của hắn, nàng cảm thấy vô cùng mãn nguyện, khẽ nhoẻn miệng cười, bây giờ, không phải là nàng đã đạt được ước nguyện sao?!

Tô Đường đưa tay, nhẹ nhàng vuốt đôi lông mày kiếm của hắn, đôi mắt sáng của hắn, cái mũi cao của hắn, sau đó, là đôi môi của hắn. Rồi nàng cười quyến rũ, kiễng chân, hôn lên môi hắn.

Hành động đột ngột của nàng khiến Tống Thế An giật mình, đương nhiên, cũng bị dáng vẻ quyến rũ gợi tình của Tô Đường mê hoặc, cho đến khi nàng hôn lên môi mình, hắn mới như người bừng tỉnh giấc, đẩy vội nàng ra, lắp bắp nói: “Tỉnh lại! Tỉnh lại!”

Tô Đường bị đẩy mạnh ra, đứng không vững liền ngã ngồi xuống giường, thần chí lại tỉnh táo trong chớp mắt, nhớ đến hành vi vừa rồi của mình, nàng xấu hổ đến mức muốn chui luôn xuống đất, nhưng đồng thời cũng vô cùng nghi hoặc: “Ta làm sao thế này?”

Tống Thế An cố gắng kìm nén lửa dục vọng của mình đang dâng

trào, nói: "Nàng uống nhầm thuốc rồi."

"Huynh mới uống nhầm thuốc." Tô Đường vốn định trừng mắt lườm hắn, nhưng cuối cùng lại biến thành tình ý dập dờn nơi đáy mắt, tiếng mắng kia cũng thành lời hờn dỗi.

Tống Thế An lại biết ý ban đầu của nàng, không khỏi toát mồ hôi, cô nàng này, đến lúc này rồi mà còn không quên đối đầu với hắn nữa, đúng là…

"Đại khái là, nàng bị người ta hạ dược." Tống Thế An nghĩ một chút, lại bổ sung: "Xuân dược."

"Hả?" Tô Đường ngẩn người: "Sao ta lại bị hạ dược chứ? Chẳng lẽ lại là Hoàng thượng sao?"

Ở xa ngàn dặm, tiểu Hoàng đế đang ôn tập đông cung đồ đột nhiên hắt xì hơi hai cái: "Hả? Đêm dài đằng đẵng thế này, ai nhắc đến trẫm vậy?"

Tô Đường chợt nhớ đến tách trà có hương vị lạ lùng mà nàng vừa uống trong phòng đại tỷ, cùng với ánh mắt kỳ quái của họ nhìn nàng, thoáng giật mình rồi tuyệt vọng nói: "Xong rồi, chắc chắn là do tách trà kia!"

"Trà gì?"

Tô Đường muốn trả lời, nhưng cảm giác mơ hồ lại ập đến, cuối cùng nàng chỉ có thể nghẹn ngào nói mơ mơ hồ hồ: "Trong phòng đại tỷ, ta có uống nhầm một tách trà, hu hu, phải làm sao bây giờ? Khó chịu quá!!!"

Tống Thế An cũng không biết phải làm thế nào bây giờ, cách đơn giản nhất đương nhiên là giải quyết bằng việc điều hòa âm dương. Chưa nói đến chuyện hắn đã hứa với nàng rằng sẽ không chạm vào nàng, dù có không hứa, thì cũng không có lý nào lại lợi dụng người

ta trong tình huống này được. Thấy sắc mặt Tô Đường càng lúc càng đỏ, bộ dạng càng lúc càng khó chịu, hắn nhướng mày, sau đó ôm nàng từ giường lên, bế vào phòng trong, thả nàng vào thùng nước tắm đã lạnh, sau đó, lại tiếp tục múc nước lạnh giội từ đỉnh đầu nàng xuống.

Nước lửa ngược nhau, toàn thân nàng đang nóng lên, để nước lạnh hạ nhiệt cho nàng đi!

Bây giờ đã là tháng chín, nóng bức đã sớm qua, đêm mùa thu lại mát mẻ, đột ngột bị ném vào thùng nước lạnh, Tô Đường rùng mình một cái, chưa kịp giãy dụa gì, từng gáo nước lạnh đã giội thẳng xuống đầu nàng.

Bỗng dưng lạnh, bỗng dưng nóng, Tô Đường lại rùng mình, thần chí cũng khôi phục, vừa giãy dụa vừa quát: "Mặt lạnh xấu xa, huynh làm cái gì thế?"

"Hạ hỏa!" Tống Thế An phun ra hai chữ, sau đó tiếp tục giội nước không chút lưu tình, múc nước, giội lên, múc nước, giội lên.

Tô Đường không chịu nổi sự kích thích này, liền giật lấy gáo nước trong tay hắn, đứng vụt từ trong thùng lên. Ngay lập tức, nước tràn ra, chảy đầy sàn, còn Tô Đường, toàn thân ướt sũng đứng trước mặt Tống Thế An.

Áo ngủ trắng ngấm nước, trở nên hơi trong suốt, hơn nữa còn dán chặt vào người, vì thế, cảnh xuân vô hạn lộ ra bằng hết, hai nơi mềm mại đầy đặn kia, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy được hai đỉnh nhọn nhô lên, vòng eo nhỏ duyên dáng, còn cả cái đùi thon dài tròn trịa kia nữa…

Tống Thế An cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng "ầm", làm nổ tung mọi suy nghĩ của hắn, chỉ để lại một khoảng trống rỗng.

Tô Đường không hề để ý đến ánh mắt nóng rực của hắn, chỉ bước

thẳng từ trong thùng tắm ra, vì thế, đường cong duyên dáng hoàn toàn lộ hết trước mắt hắn. Tống Thế An siết chặt nắm đấm, cố gắng dùng sức kiềm chế chính mình.

Toàn thân ướt sũng, y phục dán vào người cực kỳ không thoải mái, hơn nữa còn rất lạnh, rất dễ bị cảm lạnh. Tô Đường vội cầm y phục thay ra, sau đó soạt một tiếng lao lên giường, quấn chăn kín mít: "Khốn kiếp, bà đây mà bị lạnh rồi xảy ra chuyện gì, thì sẽ cho huynh biết mặt!"

Lúc này Tống Thế An mới nhớ ra, cô gái nhanh nhẹn, mạnh mẽ đó dù sao cũng là phụ nữ, cứ giội nước lạnh xuống đầu như vậy làm sao nàng chịu được?

Thôi được, thực ra trừ cái thời điểm nào đó, thì hắn quả thật không đối xử với nàng như một phụ nữ. Có điều, nhìn bộ dạng hung dữ kia của nàng, chắc hẳn dược hiệu đã qua rồi.

Nhìn người mình cũng dính nước, Tống Thế An cũng thay y phục, rồi lên giường. Sáng mai còn phải đi về, giằng co lâu quá rồi, phải đi ngủ thôi. Có điều, nhìn cái thứ đồ chơi kia ngỏng cao đầu dưới lớp tiết khố, hắn không khỏi muốn ngửa mặt lên trời mà thở dài — lửa của nàng dập tắt rồi, còn lửa của hắn làm sao bây giờ?

Quên đi, siết chặt nắm tay vào, tiếp tục kiềm chế thôi!

Nhưng mà, uy lực của "Một đêm xuân về mấy bận" do Cổ đại phu tăm lừng lẫy điều chế suốt ba năm, sao có thể bị mấy gáo nước lạnh dập tắt được chứ?

Chương 26: Cửa bồng lai vì quân mà hé mở

Tô Đường cảm giác mình vừa mơ màng ngủ được một giấc, lại bắt đầu thấy khó chịu, cơ thể như bị côn trùng cắn, vừa ngứa vừa tê dại, nhưng lại không biết cụ thể là ngứa ở chỗ nào, vì thế, chỉ có thể vặn vẹo người, cọ lung tung, muốn làm cho mình dễ chịu hơn một chút, miệng còn không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ.

Tống Thế An đang nằm bên trong, vốn cũng rất tỉnh ngủ, sau khi cảm nhận được động tĩnh của người bên cạnh, hắn lập tức mở mắt, chống người dậy.

Tô Đường nhắm mắt, nhíu mày, vẻ mặt vô cùng khổ sở, vì cơ thể nóng lên, áo ngủ bằng gấm đã bị vén lên, lộ ra thân thể chỉ mặc lớp áo ngủ mỏng, mà áo ngủ vốn đã rộng rãi, chỉ kéo một lúc đã lộ hết cả da thịt trần trụi. Mái tóc đen cũng xõa tung trên gối vì nàng vặn vẹo người, hình ảnh này lọt vào mắt Tống Thế An, thực sự là quyến rũ, ái muội đến không tả nổi.

Nhưng lúc này, hắn đã không còn để ý được những điều đó nữa, nhìn dáng vẻ này của Tô Đường, da đầu hắn như run lên, cứ tưởng đêm nay có thể bình yên vô sự, ai ngờ dược hiệu này lại mạnh mẽ như vậy, tiếp tục phát tác!!!

Bây giờ, có nên tiếp tục ném nàng vào thùng nước lạnh nữa không?

Nhìn hai chân Tô Đường cọ xát vặn vẹo vào nhau, Tống Thế An càng khó xử! Từ trước đến giờ hắn vốn là người quyết đoán, giờ lại gặp phải chuyện này, đúng là không biết nên làm thế nào cho phải!

Cô nàng này, đúng là phiền phức!

Tống Thế An còn đang do dự, Tô Đường lại dần tỉnh lại, nhìn thấy hắn, nàng nức nở nói: "Hu hu, khó chịu quá…"

Nàng lúc này, đâu còn vẻ cứng cỏi càn quấy thường ngày nữa, chỉ giống như một đứa bé bị bắt nạt vậy, nhưng suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Tống Thế An đã cảm thấy người mình nặng trịch, bị Tô Đường đè xuống!

Mặt Tô Đường đỏ bừng lên, ngồi trên người Tống Thế An, nói: "Việc giang hồ cấp bách, huynh cũng để ta húc huynh một cái đi!" Nói xong, nàng đưa tay xé rách y phục hắn.

Dược này quá lợi hại, lần này còn mạnh mẽ hơn lần trước, ở bên dưới vừa trống trải vừa tê ngứa đến kịch liệt, đúng là chết người mà!

Tống Thế An lại như bị năm tia sét đánh vào đầu, kinh hãi đến nửa ngày cũng không phải ứng gì, chỉ trơ mắt nhìn người con gái trên người mình cởi y phục của mình ra!

Chuyện gì thế này?

Thấy tay nàng sờ loạn trên người hắn, Tống Thế An vội trấn tĩnh tinh thần, giữ chặt tay nàng, ngăn hành động của nàng lại, trầm giọng hỏi: "Nàng định làm gì?"

Vừa hỏi xong hắn đã thấy vô cùng hối hận — mấy lời này nói thế nào cũng thấy vô cùng kỳ quặc!

Tô Đường gạt tay hắn ra, ngẩng đầu lên, mái tóc đen xõa xuống, y phục hỗn loạn, ánh mắt mềm mại như tơ, nhưng vẫn cứng rắn nói: "Cho ta mượn cái đồ chơi kia của huynh dùng một chút!"

Tống Thế An suýt hộc máu.

Tô Đường tiếp tục chịu đựng sự thống khổ đó, nói: "Lần trước huynh bị hạ dược, chiếm lợi của ta, lần này ta uống nhầm dược, cũng chiếm lợi của huynh một lần, như vậy coi như chúng ta hòa nhau!"

Nói xong, nàng lại kéo tiết khố của hắn.

Nàng đã sắp khó chịu chết đi rồi, không thể lo quá nhiều như thế được nữa! Hu hu…

Nói thì nói vậy, nhưng Tống Thế An là một đại nam nhân, làm sao chấp nhận chuyện này được! Cô nàng này còn nhóm lửa khắp nơi, sắp đốt rụi cả người hắn, thấy nàng vội vàng như vậy, đầu Tống Thế An cũng nóng lên, liền ôm Tô Đường, lật người một cái, đặt nàng dưới thân mình!

Tô Đường chịu, đã nói là nàng chiếm lợi của hắn, sao có thể để hắn đè được chứ! Vì thế, nàng đẩy mạnh hắn ra, thừa lúc hắn chưa kịp phản ứng, lại lật người lên chiếm thế chủ động!

Tống Thế An thấy nàng cương quyết, sợ dùng sức nhiều quá sẽ làm đau nàng, nên cũng không động đậy nữa.

Tô Đường vừa kéo vừa xé, cởi tiết khố của Tống Thế An ra, chờ đến khi nhìn thấy cái vật to to vừa cao thẳng, vừa cứng như sắt kia, nàng lại choáng váng — cái này… cái này… có phải là quá lớn không?!

Nhớ đến cảm giác đau như bị xé rách của đêm đó, Tô Đường bắt đầu muốn rút lui, đau lắm!!!

Nhưng cơ thể nàng lại đang bị những con côn trùng nhỏ không ngừng gặm cắn, sắp làm cho người ta khổ chết đi được rồi.

Tô Đường vẫn còn đang rối rắm, mặt Tống Thế An lại hơi đỏ lên —

cô nàng này, cứ nhìn chằm chằm làm cái gì thế?!

Tống Thế An lại muốn xoay người đè nàng xuống, thì Tô Đường nhận ra ý đồ của hắn, cũng không nghĩ nhiều nữa, một tay đè lồng ngực đang vùng dậy của hắn, sau đó nhấc người muốn ngồi lên cái vật to to kia…

A, đợi đã, quên cởi quần rồi!

"Chờ chút!" Tô Đường đứng dậy muốn cởi quần, ngẩng đầu lại thấy mặt Tống Thế An lặng như nước nhìn mình chằm chằm, khuôn mặt già của nàng đỏ bừng lên, nói: "Không có kinh nghiệm thôi mà! Huynh… huynh nhắm mắt lại đi!"

Cởi quần trước mặt hắn, xấu hổ lắm!

Tống Thế An đúng là không tiêu hóa nổi cô nàng này, đã ngồi lên người mình, cởi hết y phục của mình ra rồi, mà giờ còn bày đặt thẹn thùng nữa! Không chỉ có vậy, nàng cọ qua cọ lại, hắn sắp không nhịn nổi nữa rồi!

Tô Đường cởi quần ra, lại ngồi lại lên người hắn, sau đó, cắn môi, nhắm thẳng thứ đồ chơi kia, định ngồi xuống, nhưng mà, nhưng mà…

"Sao lại không vào được?!" Tô Đường thấy trừ việc trơn tuột ra, thì vẫn cứ là trơnuột, làm cách nào cũng không chính xác được, không khỏi sốt ruột, lửa dục vọng bùng lên, khó chịu chết mất!

Tống Thế An kiềm nén bao nhiêu lâu, bị nàng giày vò suốt thế này, cũng sắp phải giao vũ khí đầu hàng rồi, thấy bộ dạng vụng về không chịu nổi, hắn cũng không để mặc nàng nữa, lại lật người một cái, đè nàng xuống dưới!

Tô Đường muốn cử động, Tống Thế An liền đưa tay ra giữ nàng lại, thở hổn hển nói: "Để ta làm đi!"

Giọng nói vốn trầm thấp dễ nghe của hắn giờ thêm hương vị tình dục khiến giọng nói càng trở nên quyến rũ mê người hơn. Hơn nữa, hắn còn dịu dàng nói như vậy, khiến Tô Đường nhất thời bị mê hoặc, thật sự không động đậy nữa.

Thấy dáng vẻ dịu ngoan đáng yêu của nàng, lòng Tống Thế An chợt rung động, thoáng thấy đôi môi hé mở, đầu hắn nóng lên, cúi đầu chạm nhẹ vào một cái, tay lần tìm đến khu vườn bí mật đã sớm ẩm ướt, ngón tay nhẹ vê nắn, chờ nghe thấy tiếng thổn thức khó kìm nén của nàng, hắn mới nhẹ nhàng nâng mông nàng lên, cầm thứ to lớn của mình, nhắm thẳng, chậm rãi tiến vào.

Có điều, tuy nơi đó của Tô Đường đã ướt đẫm, nhưng dù sao cũng chỉ mới được một vài lần được mây mưa, nơi đó vẫn cực kỳ chặt như xưa, thứ kia của Tống Thế An lại quá lớn, vì vậy, dù tìm đúng được lối vào, thì cũng mới chỉ chen được một chút đầu vào mà thôi.

Tô Đường lại cảm thấy đau như bị xé rách, nước mắt rơi xuống không kìm được, sợ hắn lại đâm chọc bừa bãi như lần trước, vội đưa tay đẩy nhẹ bụng hắn nói: "Huynh… huynh nhẹ một chút."

Nghe thấy tiếng cầu xin diễm nũng nịu này, Tống Thế An cũng không dám mạnh mẽ dùng sức tiến vào nữa, đành phải kiềm chế dục vọng muốn nhanh chóng đẩy mạnh của mình xuống, chậm rãi ma sát ra vào.

Nơi u cốc càng thêm ẩm ướt qua những lần ra vào chậm rãi của hắn, cũng dần thích ứng với thứ to lớn của Tống Thế An, từng phân từng phân một, từng tấc từng tấc một, dần dần xâm nhập vào trong, đến cuối cùng, thấy Tô Đường không còn ngăn cản nữa, Tống Thế An mới hơi dùng sức, đẩy mạnh hết vào.

Vừa chạm tới đỉnh, Tống Thế An trầm giọng rên lên một tiếng, cực kỳ sảng khoái. Cơ thể Tô Đường l□cong lên, tay chân đều cứng ngắc, phát ra những tiếng rên rỉ mê hồn — ngay khi Tống Thế An

hoàn toàn tiến vào, toàn thân nàng như vừa được tiếp thêm linh đan thần dược, hóa giải vẻ tê dại của nàng, trong khoảnh khắc lập tức khiến nàng như bay lên mây, bồng bềnh sung sướng!

Cao trào đã dần nhẹ nhàng đi, động tác ra vào của Tống Thế An lại mang đến cho nàng cảm xúc khác. Nàng cong người, dán vào bụng hắn, nghênh đón động tác ra vào của hắn.

Ban đầu Tống Thế An còn kiềm chế không dám dùng sức nhiều, đến khi cảm nhận được phản ứng của Tô Đường, liền từ từ tăng thêm lực. Nơi bí mật ấm áp đó, ôm lấy của hắn, khiến hắn như lên miền cực lạc. Hắn hơi nhắm mắt, khuôn mặt đỏ hồng, ánh mắt cũng trở nên mơ màng, đưa đẩy thắt lưng, mỗi lần đều đẩy vật to lớn vào nơi sâu nhất. Mà mỗi khi tới được điểm kia, hắn lại run rẩy toàn thân đến không kiềm chế được.

Mái tóc đen của Tô Đường rối tung vì bị đẩy đưa, ngực rung lên, cơ thể lay động. Dù nàng vốn cao gầy, nhưng so với Tống Thế An thì vẫn có vẻ bé nhỏ, yếu ớt hơn. Cảm giác sung sướng đến tận cùng ập tới, nàng khẽ cắn răng, thỉnh thoảng phát ra những tiếng nức nở vụn vỡ, nước mắt chảy xuống hai bên khóe mắt, cũng không biết là do đau đớn hay vì sung sướng.

Thấy nàng như vậy, trong lòng Tống Thế An bất giác nảy sinh thứ tình cảm mềm mại, cúi đầu hôn lên đôi môi đang bị cắn của nàng, sau đó đánh thẳng vào trong, để môi lưỡi triền miên quấn quít.

Tô Đường cũng động tình, đưa cái lưỡi đinh hương ra, cuốn lấy Tống Thế An, cơ thể dường như được đẩy lên một đỉnh cao mới, hai tay nàng vòng qua ôm cổ hắn, kéo hắn dán chặt vào mình, lại cong thắt lưng, nghênh đón từng đợt tiến công mạnh mẽ vào tận cùng của hắn.

Hiểu được ý của người dưới thân mình, Tống Thế An nâng hai cái đùi trắng mịn của Tô Đường vòng lên ngang hông mình, để nơi gắn kết của hai người càng chặt chẽ hơn, không có chút khe hở. Từ lúc

đó, vật to lớn càng tiến càng sâu, khoái cảm bùng lên như cơn thủy triều, ùn ùn kéo đến lan tràn khắp cơ thể!

Hắn mạnh mẽ đâm vào, muốn đi vào càng sâu hơn, Tô Đường liên tục nức nở, rên rỉ, theo từng đợt tấn công của hắn, cuối cùng, vì không thể đè nén khoái cảm đến điên cuồng, nàng lại bắt đầu khàn giọng van xin: "Tướng công, nhẹ một chút… a… a…"

Tiếng gọi "tướng công" này khiến vật to lớn kia càng trở nên cứng rắn hơn, mặt Tống Thế An đỏ ửng, hai mắt chứa đựng tình cảm, càng không chịu trói buộc nữa, mạnh mẽ xông lên, đến cuối cùng, hai tiếng rên rỉ vì cùng lên cao trào phát ra, dục vọng bị Tống Thế An kiềm chế bao nhiêu lâu, rốt cuộc cũng tuôn trào.

Một dòng nóng rực phun vào trong cơ thể khiến Tô Đường run lên, khoái cảm như thủy triều cuối cùng cũng đẩy nàng lên mây, đầu óc nàng choáng váng mơ hồ, hồn vía như bay lên.

Tống Thế An chống người dậy, nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Tô Đường, chậm rãi nhắm hai mắt ngủ, khóe miệng hắn nở nụ cười bất đắc dĩ. Thấy hai chân nàng đã mềm nhũn nhưng vẫn vòng lên người hắn như cũ, vật to lớn trong cơ thể nàng lại có dấu hiệu thức tỉnh.

Hắn đỡ chân nàng, chậm rãi đẩy đưa, để khoái cảm được kéo dài, mà giữa hai tay lại cảm nhận được một vùng mềm mại, nhẵn nhụi.

Tống Thế An đặt chân của nàng xuống, nhìn trên người Tô Đường vẫn còn mặc áo ngủ, hắn chỉ cảm thấy thật vướng víu, liền nhấc tay tháo dây buộc, cởi hết xiêm y của nàng. Vì thế, hai nơi mềm mại đầy đặn trước ngực Tô Đường liền hiển hiện trước mắt hắn. Ngắm nghía hai nơi non mềm đó, Tống Thế An lại không kiềm chế được, cúi đầu hôn lên môi nàng, hông càng tăng thêm lực.

Tô Đường dần tỉnh lại trong cơn mơ màng, cảm nhận được ngay từng đợt khoái cảm. Khoái cảm này không mạnh mẽ, nhưng lại kéo dài. Tô Đường mở mắt nhìn người đàn ông trên người, nhớ lại màn

mây mưa tiêu hồn vừa rồi, mặt nàng đỏ bừng lên, nhắm chặt hai mắt lại.

Tống Thế An cũng nhanh chóng nhận ra nàng giả vờ ngủ, trên mặt vẫn còn đang đỏ bừng lên rất đáng ngờ, khiến hắn không khỏi đùa giỡn, mạnh mẽ đẩy vào.

"Ưm… hư…" Cơ thể Tô Đường lúc này cực kỳ nhạy cảm, làm sao chịu được sự kích thích đó, nàng lại rên lên thành tiếng.

Thấy nàng mở mắt, Tống Thế An liền nở nụ cười đắc ý vì thực hiện được mưu đồ của mình.

Bình thường khuôn mặt Tống Thế An đều không thay đổi, hoặc là lạnh lùng, luôn mang dáng vẻ không vướng bận bụi trần, hiếm khi nào mỉm cười dịu dàng, thậm chí là quyến rũ như vậy, khiến Tô Đường không khỏi ngẩn người, tim lại đập loạn lên từng nhịp mạnh mẽ. Nhưng nàng nhanh chóng trấn tĩnh lại, đưa tay đẩy bụng hắn ra nói: "Để chàng chiếm lợi lâu như vậy rồi, giờ đến lượt ta!" Nói xong, nàng đẩy hắn ngã xuống, lật người ngồi lên!

Chương 27: Vạn tuổi thành năm nghìn tuổi

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Tô Đường chỉ cảm thấy đau hết cả xương sống lẫn thắt lưng, phía dưới còn hơi tức tức đau đau, nhìn vào gương đồng thấy trên cổ toàn những vết đỏ hồng, nàng liền trừng mắt lườm Tống Thế An đang ngồi chải đầu một cái, trong mắt đầy oán niệm — vì sao hắn cứ phải cắn mút nàng thế chứ?! Cảm thấy hai bầu ngực hơi đau đau, nàng lại hung hăng lườm hắn thêm cái nữa.

Tống Thế An bắt gặp ánh mắt của nàng, lại không thèm để ý, chỉ bình tĩnh búi tóc cho xong. Nhớ đến cảnh tượng đêm qua, khóe miệng lại khẽ cong lên một nụ cười kín đáo — nói muốn chủ động, cuối cùng lại vẫn mệt mỏi nằm bẹp dí trên người mình, ài…

Có điều, nhớ đến vẻ quyến rũ gợi cảm vô hạn của nàng đêm qua, ánh mắt Tống Thế An nhìn nàng lại càng thêm nóng bỏng. Còn về câu nàng nói 'sự tình xảy ra đột ngột, giải quyết theo nhu cầu, sau này không ai thiếu nợ ai', đương nhiên là hắn không thèm để trong lòng.

Dưới ánh mắt tiễn đưa của già trẻ Tô gia, Tô Đường được Hỉ Thước đỡ lên xe ngựa. Nàng vốn muốn để Tống Thế An đỡ, nhưng trước mặt bao nhiêu người, hắn lại trưng ra cái bản mặt như quan tài ngàn năm không đổi, thật đáng giận!

Mọi người vào vị trí, bắt đầu khởi hành. Tuyên Tử nhoài ra cửa sổ, vẫy tay với Tô Minh, mặt đầy vẻ tiếc nuối.

"Mẫu thân, khi nào chúng ta lại về đây?" Chờ đến khi đi tới góc

khuất không còn thấy bóng người, Tuyên Tử mới quay lại hỏi.

"Khi nào Tuyên Tử muốn về, mẫu thân sẽ đưa con về, được không?" Tô Đường cười đáp, nhưng lại nhanh chóng nghĩ ra gì đó, trợn trừng mắt hỏi: "Con vừa gọi ta là gì?"

Tuyên Tử ngẩn người, chợt nhận ra mình vừa thốt lên hai tiếng "mẫu thân", không khỏi ngượng ngùng, cúi thấp đầu xuống không trả lời.

Tô Đường kéo cậu bé đến bên cạnh mình nói: "Ừ ừ, ta nghe thấy rồi nhé! Mặt lạnh, chàng nghe thấy không?

Nghe cách xưng hô này, Tống Thế An bất mãn nhíu mày nhưng cũng không muốn phá hỏng bầu không khí hài hòa lúc này, liền đáp: "Ừ."

Tô Đường vừa cười vừa nói, chọc chọc vào đầu Tuyên Tử nói: "Nào nào, gọi lại lần nữa đi."

Tuyên Tử không chịu gọi nữa.

Ánh mắt của Tô Đường chợt nhìn qua cửa sổ xe, dừng lại ở nhóm mấy người góc đường. Tống Thế An cũng nhìn theo tầm mắt nàng, chỉ thấy có một vài thanh niên đang túm tụm một chỗ, không biết đang làm gì.

"Bọn họ là ai?" mặt Tống Thế An không biến sắc hỏi.

Tô Đường bĩu môi đáp: "Đã nói với chàng rồi đó, chính là mấy tên du côn ấy mà!"

Tống Thế An cụp mắt xuống, không nói gì.

Một lúc lâu sau, chờ đi rất xa, hắn mới đột nhiên nhớ ra gì đó, gọi thị vệ vào, ghé tai nói vài câu.

Vì vậy, đêm cùng ngày, trời không trăng không sao, một vài tên du côn của thành Bình vô duyên vô cớ bị phục kích, sau đó bị đánh đến bầm dập mặt mũi, thảm thương đến kêu cha gọi mẹ. Đương nhiên, những chuyện này để nói sau.

Về đến phủ tướng cũng đã là buổi trưa, Tống Thế An vừa vào cửa đã bị triệu tiến cung diện thánh. Tô Đường và Tuyên Tử dùng qua bữa trưa rồi đi tới viện Phúc Thụy thỉnh an, cũng chuyển lời hỏi thăm ân cần và cảm ơn của từ trên xuống dưới Tô gia tới lão thái thái.

Lão thái thái nhìn khuôn mặt được đánh phấn hồng hào mập mạp của Tuyên Tử, lại rất ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tô Đường, trong lòng bà cũng không biết là cảm xúc gì, chỉ hỏi qua lòa vài câu rồi cho hai người về.

Lại nói đến Tống Thế An bị triệu khẩn cấp vào cung cũng không biết có chuyện gì, nhìn thấy sắc mặt mấy đại thần văn võ trong điện đều rất nghiêm trọng, trong lòng hắn bỗng cảm thấy bất an.

Tiểu Hoàng đế vừa nhìn thấy Tống Thế An tiến vào, mắt sáng rực lên, vẫy tay nói: "Tiểu Tống, ngươi về rồi à?! A? Tiểu Tống, sao chân ngươi có vẻ suy nhược đi đường không vững thế? Không phải là…"

Tiểu Hoàng đế nhìn Tống Thế An từ trên xuống dưới một lúc lâu, cuối cùng nhoẻn miệng cười ra vẻ thấu hiểu: "A ha ha, tiểu Tống, ngươi không cần giải thích, tân hôn tân hôn mà, trẫm hiểu trẫm hiểu!"

Nhìn chư vị đại thần đứng xung quanh đều cười đầy ẩn ý, Tống Thế An thực sự muốn ôm trán — hắn muốn giải thích bao giờ?! Ặc, không phải, chân hắn suy nhược bao giờ chứ?!

Lý thừa tướng luôn luôn không cùng ý kiến với Tống Thế An liếc nhìn hắn một cái rồi nói với tiểu Hoàng đế: "Hoàng thượng, nếu

Tống tướng quân đã đến rồi, thì ngài nên quyết định đi ạ. Cựu thần vẫn mong rằng Hoàng thượng có thể lấy đại cục làm trọng, sớm lập hậu, sinh hạ long tử cho Đại Tụng ta."

Lý thừa tướng vừa lên tiếng, các đại thần khác đều tán thành.

Dù lập trường của Tống Thế An đối lập với Lý thừa tướng, nhưng đối với chuyện lập Hậu, thì hai người vẫn luôn cùng ý kiến, nên cũng cúi người tán thành.

Tiểu Hoàng đế cũng rất giật mình, hơn nữa, mặt đầy vẻ bị tổn thương nhìn Tống Thế An: "Tiểu Tống, sao ngươi lại cũng hùa theo bọn họ, thông đồng làm bậy chứ?"

Thông đồng làm bậy… thông đồng làm bậy… Chư vị đại thần đều cúi thấp đầu, giấu đi vẻ mặt khóc không ra nước mắt.

Lý thừa tướng từng làm một trận cũng nói rất thẳng thắn: "Hoàng thượng, từ này không thể dùng như thế được. Thông đồng làm bậy được trích từ "Tận Tâm Hạ – Mạnh Tử", là để chỉ những hành động, ngôn ngữ không trong sáng, mục đích sai trái, xấu xa, thói đời vẩn đục, nói những người hùa nhau làm việc xấu thôi, như vậy, sao Hoàng thượng có thể sử dụng cụm từ đó được chứ? Cựu thần và các chư vị đại thần đều một lòng mong muốn Hoàng thượng có thể suy nghĩ cho Đại Tụng ta, sao Hoàng thượng có thể nghĩ chúng thần là người xấu được? Làm sao Tống tướng quân có thể là người "thông đồng làm bậy" chứ?"

Tiểu Hoàng đế đã sớm sợ hãi với thói quen giáo huấn dài dòng của Lý thừa tướng, liền bĩu môi, bất mãn nói: "Sao các ngươi không phải là người xấu chứ? Ép trẫm lập hậu, tức là cố tình làm khó người khác! Tức là người xấu! Trẫm còn nhỏ tuổi, cơ thể còn đang phát triển, đang tuổi ăn tuổi lớn, còn lâu mới băng hà, các ngươi gấp cái gì chứ?"

Mọi người nghe vậy, vội vàng quỳ xuống: "Long thể bệ hạ khang

kiện, hưởng phúc vạn tuổi ạ!”

“Hừ, trẫm vốn có thể sống vạn tuổi, nhưng bị các người chọc giận tới chọc giận lui, chỉ còn được năm nghìn tuổi thôi rồi! Sau này, các ngươi cũng không cần phải gọi ta “vạn tuế” nữa, sửa lại “ngũ thiên tuế” đi!” Dứt lời, tiểu Hoàng đế thở phì phì ngồi xuống: “Từ nay về sau, khi các ngươi dập đầu hành lễ, không cho nói vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế nữa, nói ngũ thiên tuế ngũ thiên tuế ngũ thiên tuế đi!”

Các vị đại thần quay sang nhìn nhau, trong lòng hoàn toàn không biết làm sao với vị tiểu Hoàng đế đầu óc toàn những suy nghĩ kỳ quái này.

Tống Thế An thấy mất một lúc lâu cũng không bàn bạc được chuyện gì, liền hỏi ngược lại: “Không biết Hoàng thượng cho đòi thần tiến cung vì chuyện gì?”

Tiểu Hoàng đế vội làm ra vẻ nghiêm túc ngồi thẳng người lên: “À, phải rồi, suýt nữa thì quên có chính sự…”

Chư vị đại thần toát mồ hôi — chẳng lẽ việc lập hậu là đùa giỡn sao?!

Tiểu Hoàng đế nói: “Tiểu Tống này, tiểu Bùi kia có viết thư cho trẫm, nói là muốn ngày hắn tới, ngươi đích thân ra ngoài cửa thành mười dặm để nghênh đón hắn…”

Tiểu Bùi? Tống Thế An nghĩ một chút, chợt hiểu ra hắn đang nhắc đến tiểu Vương gia Bùi Thụy Hòa của nước Diên tới đàm phán, có điều, lại muốn hắn đi đón hắn ta sao?!!! Mặt Tống Thế An chợt sa sầm xuống.

Bùi Thụy Hòa làm thế này là có ý gì? Chẳng lẽ không biết mình và nước Diên của hắn ta thù nhau như nước với lửa sao? Chẳng lẽ không biết rằng trong tay mỗi người đã nhuốm máu bao nhiêu sinh mệnh của nước đối phương sao?

Tống Thế An nhíu mày, cơn giận ngày càng bùng lên, rõ ràng là Bùi Thụy Hòa biết mình không thể trốn tránh, nên cố tình làm khó hắn đây mà!

Đúng là vô cùng nhục nhã!!!

Tiểu Hoàng đế thấy Tống Thế An đằng đằng sát khí, dè dè dặt dặt nói: "Chuyện đó, chuyện đó… tiểu Tống à, nếu ngươi không muốn, thì mọi chuyện cứ từ từ bàn bạc mà."

"Khụ khụ." Lý thừa tướng vội ho khan ngắt lời: "Hoàng thượng, thần nghĩ việc này không cần phải bàn bạc lại nữa. Hiện giờ hai nước giảng hòa, nếu chỉ một việc nhỏ này mà không đồng ý, e sẽ mất thành ý. Thần thiết nghĩ, Tống tướng quân cũng là người lấy đại cục làm trọng, sẽ không từ chối đâu ạ."

Tống Thế An siết chặt nắm đấm, hung dữ nhìn chằm chằm Lý thừa tướng — lão già chết tiệt, dùng việc công báo thù riêng!!!

Lý thừa tướng da dày thịt béo, ngăn chặn hết lửa thù hận của Tống Thế An ở tít ngoài xa, nhàn hạ ung dung đứng thẳng lưng, có điều, nếu nhìn kỹ, thì có thể thấy được vẻ tính kế lấp lánh trong đôi mắt hồ ly kia.

Tống Thế An siết nắm đấm chặt đến mức phát ra tiếng răng rắc, trầm giọng nói: "Xin hỏi Hoàng thượng, nếu thần kháng chỉ bất tuân thì sao?!"

"Bất tuân thì bất tuân, dù sao bây giờ cũng chỉ là nói cho có thôi ấy mà." Tiểu Hoàng đế thấy dáng vẻ như muốn ăn thịt người của Tống Thế An, vội xé bỏ cả mặt mũi nói: "Trẫm cũng biết, phái một Đại tướng quân như ngươi đi đón cái tên tiểu bạch kiểm kia, thì cũng chẳng khác nào dùng dao mổ trâu đi giết gà."

"Hoàng thượng!!!" Lý thừa tướng thấy tiểu Hoàng đế đổi ý, vội kêu

lên, "Hoàng thượng nói vậy là sai rồi, Bùi Thụy Hòa là vương gia của nước Diên, có thể nói là dưới một người mà trên vạn người. Bây giờ hắn đích thân tới đây, tức là thêm đến mười phần thành ý rồi. Mà Đại Tụng ta, nhất định cũng phải ủy nhiệm cho một vị có thân phận tương đương thì khí thế mới không thua kém. Theo con mắt của thần, hiện giờ chỉ có Tống tướng quân là thích hợp, huống chi, đây cũng là do Bùi tiểu Vương gia đích thân yêu cầu nữa! Hoàng thượng, vì ngàn vạn con dân Đại Tụng ta, vì muôn dân trăm họ trong thiên hạ, xin ngài hãy nghĩ lại đi ạ!"

Nói xong, lão nhìn về phía Tống Thế An, giọng nói vang vang mạnh mẽ: "Hoàng thượng nhân từ, chúng ta thân là thần tử, sao có thể ỷ được sủng ái mà kiêu ngạo được! Sao Tống tướng quân có thể nhẹ nhàng nói ra mấy lời đại nghịch bất đạo như kháng chỉ bất tuân chứ, đúng là khiến lão phu phải xấu hổ!"

Tiểu Hoàng đế nhìn hai người giương cung bạt kiếm, hơi khó xử, một lúc lâu sau mới hất cằm nói: "Các ngươi nói qua nói lại khiến trẫm đau cả đầu. Chi bằng…" Nói xong, hắn bỗng đứng bật dậy: "Trẫm có một biện pháp tuyệt diệu!"

Mọi người đứng thẳng người, chăm chú lắng nghe.

Tiểu Hoàng đế nhìn lướt một vòng, ánh mắt như vụt sáng nói: "Chi bằng các ngươi chơi oẳn tù tì quyết định đi!"

Mọi người đều muốn cào tường — lo lắng làm sao…

Tống Thế An không thể chấp nhận được tiểu Hoàng thượng quậy phá như vậy, trong lòng cũng biết mình ương ngạnh như thế là không ổn, vì thế, liền kiềm nén lửa giận trong lòng, nói: "Không cần, thần tuân chỉ là được!"

"Thật à?!" Mắt tiểu Hoàng đế như tỏa sáng: "Đúng là chỉ có tiểu Tống quan tâm đến trẫm!"

“Có điều, thần có một yêu cầu!”

“Nói nói nói, cứ thoải mái to gan mà nói ra, trẫm đồng ý hết!”

“Thần muốn xin Hoàng thượng sớm lập hậu!”

Nụ cười của tiểu Hoàng đế cứng đờ trên khóe môi, sớm lập hậu à… hắn bĩu môi, nói: “Tiểu Tống, ngươi tàn nhẫn thật! Bản thân ngươi hy sinh còn phải kéo trẫm theo hy sinh cùng ngươi!!!” Nói xong, mặt hắn lại biến đổi, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Lý thừa tướng nói: “Tiểu Lý, trẫm thấy, tiểu Tống vừa thành hôn xong, vẫn nên ở nhà cùng tân nương tử thì hơn ấy! Chuyện nghênh đón sứ đoàn để bàn bạc lại đi!”

Nhìn sắc mặt các vị đại thần không ổn, tiểu Hoàng đế lại cúi đầu, ấm ức nói: “Được rồi, trẫm chỉ thuận miệng nói vậy thôi mà… Có điều, sau khi sứ đoàn rời khỏi nước Tụng ta sẽ lập hậu sau!”

Mọi người đều khó hiểu.

Tiểu Hoàng đế nghiêm trang nói: “Trẫm biết, hiện giờ nước Diên cũng rất nghèo, nên còn lâu trẫm mới để sứ đoàn kia có cớ ở lại ăn chực uống chực!”

Chương 28: Ỷ thế hiếp người thật đáng ghét

Lại nói đến bên kia, Tô Đường thấy Tuyên Tử ngủ rồi, liền nhẹ nhàng bước ra ngoài, gặp ngay Thược Dược đang đứng chờ ở cửa.

"Thiếu phu nhân, ở cửa có người tên tiểu Mạc tìm người, có vẻ như đang có việc gấp ạ."

Tô Đường hơi nghi hoặc, trước giờ tiểu Mạc luôn luôn bình tĩnh, vậy mà còn bị Thược Dược nhận ra là có việc gấp, nhất định là có chuyện lớn xảy ra!!! Chẳng lẽ cửa hàng có chuyện gì? Nhưng không phải đã đặt cọc rồi sao?

Nàng không nghĩ ra, chân cũng bước nhanh hơn.

Tiểu Mạc vẫn mặc y phục vải thô trắng sờn, thấy Tô Đường đi ra, mặt hắn vừa có vẻ yên tâm, lại vừa có vẻ xấu hổ: "Tiểu thư, đệ gây phiền phức cho người rồi!"

"Sao thế?" Tô Đường nhíu mày.

"Ông chủ Mục kia cho người khác thuê cửa hàng rồi ạ!" tiểu Mạc đáp.

"Không phải chúng ta đã đặt cọc rồi sao?"

"Đệ cũng lý luận với lão như vậy, nhưng lão mặc kệ, còn trả bạc lại cho đệ rồi chạy mất, nói là đã cho người khác thuê rồi!" Mặt tiểu Mạc đầy vẻ giận dữ, lại nói tiếp: "Tiểu thư, là do đệ làm việc không chu toàn, tìm phải nhà chủ như vậy, bây giờ thời gian mở cửa tiệm

lại bị kéo dài mất rồi!”

Tô Đường cắn chặt răng nói: “Đi nào! Ta đi xem một chút!”

Giấy tờ còn ở đây, hai bên đều ký tên đồng ý, sao có thể cho người khác thuê lại được chứ?!

Tô Đường muốn ra ngoài, nhưng lại gặp khó khăn — nàng ra thế nào bây giờ? Cửa nhỏ đã bị khóa lại, không thể lén lút chuồn ra được nữa — Nàng ngẫm nghĩ… có cách rồi!

Tô Đường sai Thược Dược đi gọi người chuẩn bị xe ngựa, rồi bảo Hỉ Thước lén mang bộ y phục nam giới đã giặt sạch sẽ ra, sau đó quang minh chính đại nghênh ngang đi từ cửa lớn của phủ Tướng quân ra ngoài!

Nàng không tin có ai dám ngăn nàng! Còn về chuyện sau khi lão thái thái và mặt lạnh kia biết chuyện sẽ có ý kiến à, ôi, chờ đến lúc bọn họ hỏi rồi tính sau đi!

Người đánh xe là người trong phủ tướng quân, vẫn còn chưa quen thuộc. Tô Đường muốn tránh tai mắt người khác, liền để cho gã dừng ở đường Trân Đại, còn mình thì xuống xe. Sau đó, Tô Đường lại tìm chỗ thay y phục nam giới, đi thẳng về phía cửa hàng ở ngã ba đường Đông kia.

Hai ngày trước, cửa tiệm này vẫn còn trống rỗng, vậy mà chỉ chớp mắt, bên trong đã bày đầy đồ đạc, trên cửa cũng treo một tấm biển lớn, tên là — Tiệm điểm tâm Vinh Ký!

Hừ, lại là đồng nghiệp à!!!

Tiểu Mạc liếc mắt nhìn lướt qua mọi người đang bận rộn bày biện bên trong, chỉ vào một người nói: “Tiểu thư, người nhìn kìa, ông chủ Mục đang ở trong đó!”

Tô Đường bình tĩnh bước vào cửa, nhìn ông chủ Mục mặt tròn xoe, mắt nhỏ như cây kim kia, lạnh lùng nói: "Ông chủ Mục, thế này là sao?"

Ông chủ Mục đang tiếp đón khách, đột nhiên nghe tiếng gọi, giật mình quay lại thấy tiểu Mạc, mặt lão nhăn nhó, khổ não nói: "Sao lại đến nữa? Không phải đã trả bạc lại cho ngươi rồi sao? Ta không cho ngươi thuê nữa, cho người khác thuê rồi!"

Thấy dáng vẻ bất đắc dĩ của lão, Tô Đường nhíu mày nói: "Ông chủ Mục, mọi người đều là người buôn bán cả, cũng phải hiểu chút quy củ chứ? Rõ ràng là ông lập giấy tờ với ta trước, ta cũng đã đặt cọc rồi, sao ông có thể lật lọng được?"

Ông chủ Mục nhìn trước ngó sau một chút, nhỏ giọng nói: "Ta cũng không có cách nào mà, hơn nữa, người ta còn sẵn sàng chi thêm một trăm lượng…"

"Người kinh doanh, quý ở chữ tín, chẳng lẽ chữ tín của ông chủ Mục chỉ đáng giá một trăm lượng sao?" Tô Đường ngắt lời lão: "Còn nữa, chẳng lẽ ông chủ Mục không sợ ta cầm giấy tờ lên báo quan phủ sao? Lý lẽ đều đứng về phía ta đấy!"

Đúng lúc này, một người đàn ông tầm hai ba mươi tuổi mặc hoa phục đi tới, thấy Tô Đường nói năng sắc bén như thế, liền cười phì một tiếng nói: "Báo quan phủ à?! Này, nói cho ngươi biết, bên trên gia còn có người, quan phủ còn phải sợ lão nhân gia ấy ba phần! Ngươi thì đã là cái thá gì?! Ta thuê cửa tiệm này đấy, thì đã sao hả?! Mau cút đi, đừng có lừng chừng ở đây chướng mắt gia!"

Tiểu Mạc thấy người đàn ông hoa phục kia định đẩy Tô Đường liền vội bước tới đỡ.

Tô Đường lùi lại phía sau nửa bước, cách xa người đàn ông đầy vẻ kiêu ngạo kia, nhíu mày, người này là ai?

Ông chủ Mục thấy gã, liền cúi người cung kính nịnh nọt: "Vinh gia, ngài tới rồi à." Nói xong, lão lại phẩy tay với đám Tô Đường: "Mau về đi, đừng đứng đây lằng nhằng nữa."

Qua cách xưng hô của ông chủ Mục, Tô Đường đã đoán ra người trước mặt này có lẽ chính là ông chủ của Vinh ký, kẻ đã giành mất cửa tiệm của nàng. Thấy dáng vẻ gã ta như không ai sánh nổi, nàng không khỏi ngạc nhiên: "Không biết bên trên ông chủ Vinh có ai?"

"Nói ra chỉ sợ sẽ dọa chết ngươi! Hình đại nhân chủ quản Công bộ là biểu huynh của ta, Hồng đại nhân, cấp sự trung khoa lại là cữu gia của ta…"

Ông chủ Vinh đọc ra một chuỗi dài tên tuổi chức danh, Tô Đường hoàn toàn không biết gì cả, nghe cũng chẳng hiểu ra sao. Thấy gã đắc ý như vậy, nàng còn tưởng mấy người đó đều là quan rất to, cho đến tận khi gã nói ra câu "Nhắc đến người to nhất, thì phải nhắc đến dượng của ta, Cung đại nhân, lang trung Bộ binh", Tô Đường mới hiểu rõ, khóe môi khẽ nhếch lên cười.

Bộ binh à?! Đó là địa bàn của mặt lạnh mà! Nghe nói thượng thư đại nhân lớn nhất trong đó còn phải sợ mặt lạnh ba phần, thế mà đây còn không phải thượng thư đại nhân đâu!

Hỉ Thước đứng bên cạnh cũng nghe thấy chữ Bộ binh này, tâm trạng vốn đã phẫn nộ liền biến thành khinh thường, nói chen vào: "Hừ, nhà ta…"

"Hỉ Thước!" Tô Đường thấy cô ấy định nói ra, vội vàng ngắt lời, rồi quay sang nói với ông chủ Vinh: "Đã sớm nghe nói đất kinh thành ngọa hổ tàng long, quả nhiên là danh bất hư truyền! Thất kính, thất kính!"

Ông chủ Vinh hừ nhẹ một cái, không thèm đáp lời, nghĩ là bọn họ sợ.

“Nếu đã vậy, ta cũng sẽ không lằng nhằng nữa, chúc Vinh ký làm ăn phát đạt!” Nói xong, nàng liền kéo Hỉ Thước đi.

“Đợi đã.” Ông chủ Vinh giữ nàng lại: “Nghe ông chủ Mục nói, ngươi cũng muốn mở tiệm điểm tâm à?! Ha ha, nhắc nhở ngươi một câu, nên đổi nghề đi thì hơn, bán bánh bao hay quẩy nóng cũng được. Sau này ấy, toàn bộ điểm tâm trong kinh thành này, đều mang họ Vinh thôi! Ha ha ha ha!”

Tô Đường lẳng lặng nhìn gã một lúc, sau đó giơ ngón tay cái lên, nói: “Có lý tưởng, có tham vọng. Không tồi!” Nói rồi nàng đi thẳng ra ngoài, đầu cũng không thèm ngoảnh lại.

Đi đến cửa, Hỉ Thước lo lắng hỏi: “Tiểu thư, cái gã ông chủ Vinh kia thật kiêu ngạo, người có muốn về nhà kéo Tướng quân ra đè chết gã ta không?”

Tô Đường dừng bước, nhìn Hỉ Thước và tiểu Mạc, thấy mặt hai người đều đầy vẻ mong chờ, biết họ không nuốt trôi cơn tức này, nghĩ một chút lại nói: “Mặt lạnh nặng quá, tiểu thư nhà em không kéo nổi.” Nói tới đây, chợt nhớ đến cảnh đêm qua mặt lạnh đè lên người mình, mặt nàng nóng bừng lên, vội xoay người đi tiếp.

“Dạ? Tiểu thư nói thế là sao ạ? Chẳng lẽ người cứ bỏ qua như vậy sao?” Hỉ Thước không chịu bỏ qua.

“Nếu không thì sao? Chẳng lẽ tiếp tục đối đầu với bọn họ à?” Tô Đường hỏi ngược lại.

“Nhưng mà, nhưng mà rõ ràng cửa tiệm đó cho chúng ta thuê trước mà. Ông chủ Vinh kia ỷ thế hiếp người! Nếu chúng ta mà lôi Tướng quân ra, bảo đảm gã sẽ phải chắp hai tay mà dâng cửa tiệm cho chúng ta!” Hỉ Thước bĩu môi nói.

Tô Đường quay lại nhìn Hỉ Thước, sau đó đột ngột gõ vào trán cô ấy, cười nói: “Không phải ban đầu em rất phản đối ta ra ngoài mở

cửa tiệm sao? Sao bây giờ lại còn sốt sắng hơn ta vậy?"

"Đúng rồi nhỉ!!!" Hỉ Thước chợt tỉnh ra, sửa lại nói: "Ừ, cửa tiệm kia cứ để cho bọn họ đi. Tiểu thư, người nên ngoan ngoãn về nhà làm tướng quân phu nhân thì hơn!"

Tô Đường không để ý tới cô ấy, tiếp tục đi.

Đi một lúc, lại nghe Hỉ Thước lẩm bẩm: "Nhưng vẫn thấy tức quá đi mất! Vì sao bây giờ chúng ta cũng vẫn bị ức hiếp chứ?"

Đúng vậy, vì sao bây giờ mà vẫn bị ức hiếp? Chỗ dựa sau lưng vững chắc như vậy, chỉ cần không phải là hành vi trái pháp lệnh, âm mưu soán vị, giết người cướp của, thì nàng làm gì cũng có thể thẳng lưng mà làm chứ!

Có điều, vấn đề là ở chỗ, cái chỗ dựa vững chắc kia, có sẵn lòng để nàng dựa hay không cơ! Nàng có thể dựa vào không?!

Nếu để hắn biết mình lén lút chạy ra ngoài mở cửa tiệm sau lưng hắn, với tính cách trọng sĩ diện như hắn, chỉ e là không kéo ngay nàng về mới là lạ, nói gì đến chuyện làm chỗ dựa cho nàng… Nghĩ đến vẻ mặt hung ác của mặt lạnh sau khi biết chuyện, Tô Đường không khỏi rùng mình một cái — a, không đúng, việc gì mà ta phải sợ hắn chứ?!

Ừ, chẳng việc gì mà ta phải sợ hắn! Chỉ là ta không muốn phải dựa vào hắn thôi! Nếu Tô Đường ta dễ dàng bị một việc nhỏ đó hạ gục, vậy thì không phải là Tô Đường nữa rồi!

So với việc quấy rầy đến mặt lạnh, chuốc thêm phiền phức, chi bằng dàn xếp ổn thỏa, để cửa tiệm kia cho bọn họ cho xong! Hơn nữa, giả sử mặt lạnh giúp nàng lần này, vậy về sau thì sao? Dựa vào núi, núi đổ, dựa vào người, người chạy, dựa vào chính mình là an toàn nhất!

Nghĩ vậy, Tô Đường nói với tiểu Mạc nãy giờ vẫn im lặng: "Đệ cũng không cần phải tự trách mình, việc này không phải lỗi của đệ. Hơn nữa, dù con đường đó rất tốt, cũng không phải là không có nó thì không được, quan trọng nhất là còn phải xem điểm tâm của mình thế nào. Đệ nhìn cái bộ dạng thùng rỗng kêu to của cái tay họ Vinh kia mà xem, chỉ là dạng ỷ thế hiếp người, không có tài cán gì, điểm tâm nhà họ sao có thể so với nhà chúng ta! Lần trước không phải đệ còn đi tìm mấy chỗ khác sao? Đi, chúng ta đổi chỗ xem thử xem thế nào!"

Ba người lại đi trên đường tìm mấy cửa tiệm khác, Tô Đường nhìn đều không thấy vừa ý lắm, không phải là tiền thuê quá cao, thì là mặt tiền quá nhỏ, khiến nàng hơi chán nản. Thời hạn một tháng đến rất nhanh, Tô gia lại nát bét như vậy, nàng phải nắm chắc thời gian này!

Có điều, ôi, nhìn mặt trời dần ngả về phía Tây, Tô Đường hơi ủ rũ, không còn sớm nữa, nếu không về, chỉ e… Thôi đi, quay về phủ trước rồi tính — tuy việc mở cửa tiệm rất cấp bách, nhưng cũng không gấp bằng việc này được. Thời vận không tốt, cùng lắm thì chờ đến khi rời khỏi phủ Tướng quân rồi tính sau.

Đang mải suy nghĩ, nàng lại bị mấy món đồ chơi trẻ con ở quán hàng rong ven đường thu hút…

Mua một đống đồ chơi lớn để lên xe ngựa, để nhanh chóng quay về phủ Tướng quân, Tô Đường nghe lời phu xe, đi theo con đường nhỏ. Đường nhỏ là từ ngõ Tứ Quý kéo dài đến đường Học Sĩ, dẫn tới tận phủ Tướng quân.

Ngõ Tứ Quý là nơi chuyên bán tranh chữ cổ, đường đá xanh trải dài, hai bên đường nhiều loại hoa, cây cổ thụ già, thấp thoáng có những cánh cửa hoặc là hơi thấp hơn, hoặc hơi cao hơn một chút, thoáng lộ ra vẻ cổ kính, xa xưa. Tô Đường nhìn bốn phía xung quanh đều im ắng, trong lòng bất giác cũng tĩnh lặng lại.

Khi xe ngựa vừa rẽ qua ngõ Tứ Quý, mắt Tô Đường chợt sáng rực lên: "Dừng xe!" nàng hô to.

Nàng lại vội vàng đổi y phục, cũng không thèm quan tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của phu xe, Tô Đường vội vàng nhảy xuống xe ngựa, đi về phía bên trái đường.

Cửa tiệm đó hơi lớn hơn so với các cửa tiệm đồ cổ khác, ở ngay góc ngõ Tứ Quý giao với đường Học Sĩ, vì ở vị trí giao nhau, lại có diện tích rộng, nên có vẻ rất dễ thấy. Nhưng mà, dễ thấy nhất, là tấm biển được viết bằng nét chữ đều đặn, chỉnh tề kia — cho thuê cửa tiệm!

Tô Đường bước vào, vừa nhìn thấy người đang nhàn hạ nằm bò ra bàn uống trà, nàng không khỏi ngẩn ra!

Chương 29: Cò kè mặc cả thuê cửa hàng

Người kia mặc một chiếc áo dài màu tím nhạt, mặt đẹp như tranh vẽ đầy khí chất của con cháu thế gia, vậy mà cử chỉ lại vô cùng bất nhã. Hắn ngồi trên băng ghế dài, chân gác lên trên, cằm gác trên mặt bàn, miệng ghé vào tách trà hút từng hơi từng hơi một.

Nhìn dáng vẻ đó của hắn, Tô Đường không khỏi buồn cười.

Triển Dịch Chi đang buồn ngủ, bỗng cảm thấy có người bước vào, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngay Tô Đường mặc y phục nam giới đang đứng kinh ngạc ở cửa.

Hắn vội đứng dậy, nhìn nàng tỪtrên xuống dưới, sờ sờ cằm, nhíu mày nói: "Huynh đài cứ nhìn chằm chằm tại hạ như thế, khiến tại hạ rất nghi hoặc, không biết huynh đài đại giá quang lâm có việc gì?"

Hừ! Người ta không nhớ mình là ai kìa! Tô Đường nhìn hắn nói năng nho nhã đến ê cả răng, cũng không vạch trần, cười hỏi: "Cửa tiệm này của huynh à?"

"Đúng vậy!" Triển Dịch Chi hiểu ngay, đây là khách đến nhà, vội cười đùa nói: "Huynh đài muốn thuê cửa tiệm này sao? Lại đây lại đây, ngồi xuống trước đã."

Tô Đường nhìn tranh chữ treo bốn phía, ngồi xuống nói: "Xin hỏi, tiền thuê nhà tính thế nào?"

Triển Dịch Chi không đáp lời, chỉ nhìn Tô Đường, thầm hít sâu một hơi hỏi: "Sao tại hạ cứ cảm thấy nhìn huynh đài rất quen nhỉ? Không

phải lúc trước đã gặp rồi chứ?”

Nói xong, hắn lại vỗ đầu, ra vẻ chợt nhớ ra: “Ta nhớ ra rồi, hôm đó chúng ta đã từng gặp nhau của quán lão Vương! Có điều…”

Thấy hắn xáp lại gần, Tô Đường hơi ngửa người ra sau tránh theo bản năng. Hắn tiến sát đến khi còn cách mặt nàng khoảng một thước, nhìn chằm chằm vào mặt nàng, đôi mắt đẹp bỗng lộ ra vẻ mơ hồ.

Tô Đường bị nhìn đến phát sợ, chỉ sợ bị hắn nhìn thấu thân phận, vội nói: “Triển đại nhân, huynh…”

Triển Dịch Chi thu người lại, vuốt cằm như đang nghĩ ngợi gì: “Ta phát hiện ra huynh còn trắng hơn lần trước gặp ta rất nhiều… Huynh dùng phấn hiệu gì vậy?”

Tô Đường suýt nữa thì ngã từ trên ghế xuống đất — mặt nàng trắng, là vì lần này nàng đi quá vội vàng, quên không bôi phấn nâu!!!

“Khụ khụ, ta dùng phấn Mẫu Đơn của Phi Phượng các, huynh có thể thử xem!”

“Hiểu rồi!” Triển Dịch Chi khẽ gật đầu, sau đó lại nhếch miệng cười nói: “Vậy bây giờ chúng ta bàn chuyện chính nhé. Huynh muốn thuê cửa tiệm này à? À, phải rồi, xưng hô với huynh đài thế nào nhỉ?”

“Tại hạ họ Tô” nghĩ một chút, Tô Đường lại nói: “Tên chỉ có một chữ Diêm.”

Hỉ Thước đứng đằng sau, vừa nghe vậy suýt nữa cười thành tiếng.

Tô Đường Tô Muối (Diêm nghĩa là muối), vậy mà tiểu thư cũng nghĩ ra được!

Triển Dịch Chi lại tin là thật: "Tô huynh, hân hạnh được biết huynh!"

Tô Đường trừng mắt nhìn, sao cách xưng hô này nghe kỳ cục thế nhỉ?

Triển Dịch Chi lại tự nói tiếp: "Nếu đã là người quen, đương nhiên phải giảm tiền thuê một chút rồi. He he, ta vốn cho thuê bốn trăm lượng một năm, giờ tính ba trăm tám vậy!"

Tô Đường không vì sắc đẹp mà xao lòng, đứng lên xem xét xung quanh, nhíu mày nói: "Sao đắt thế? Ta vừa xem mấy cửa tiệm trên đường Trân Đại cũng không đắt như vậy. Hơn nữa, mấy cửa tiệm bên đó đều có thêm hai gian phòng nhỏ đằng sau mới là năm trăm lượng, lại ở trên con đường phồn hoa tấp nập nữa chứ! Nơi này của huynh cũng chỉ có mỗi cửa tiệm rộng thôi phải không…"

"Đằng sau còn một căn phòng lớn nữa!" Triển Dịch Chi vội nói.

Nhìn sắc mặt vội vàng của hắn, Tô Đường mừng thầm, ra vẻ bình tĩnh nói: "Dù là có một phòng lớn đi chăng nữa, nhưng con đường này cũng không ổn! Đây đều là nơi văn nhân lui tới, ta mở tiệm điểm tâm ở đây có vẻ hơi vắng."

Nếu là thương nhân khôn khéo, nghe mấy lời này sẽ phản bác ngay, ngài mở tiệm điểm tâm, sợ tiệm vắng vẻ còn tìm tới chỗ ta làm gì, không phải ngài tự nguyện tới tận cửa sao? Nhưng rõ ràng là Triển Dịch Chi chỉ có bản lĩnh bắt trộm, không có bản lĩnh kinh doanh!

"Vậy, nếu không thì bớt thêm hai mươi lượng nhé?" Triển Dịch Chi thử dò hỏi.

Tô Đường thầm nghĩ, rất hấp dẫn, nhưng cũng không đồng ý, tiếp tục nhíu mày kén cá chọn canh: "Còn nữa, ở đằng kia người ta còn tặng kèm mấy bộ bàn ghế sẵn có, huynh xem chỗ huynh…" nói xong nàng lại ra vẻ khó xử.

Tô Đường khó xử, Triển Dịch Chi còn khó hơn: "Hay là bớt thêm năm lượng?"

Nhìn hắn liên tục hạ giá, Tô Đường cũng nghi hoặc: "Không phải ở đây vốn kinh doanh tranh chữ sao? Sao lại phải cho thuê lại?" Chẳng lẽ cửa hàng này có vấn đề gì?

Như là bị nói trúng nỗi lòng, Triển Dịch Chi thở dài, đau thương nói: "Cửa tiệm này trên danh nghĩa là sản nghiệp của ta, vốn cũng cho người khác thuê, đến khi người kia đến kỳ hạn thì rời đi, nên bỏ không. Huynh cũng biết, đàn ông mà, rất nhiều thứ phải tiêu xài, vì thế, ta thấy người khác có thể kiếm được chút tiền, nên nghĩ mình cũng kinh doanh nho nhỏ một chút. Ai ngờ mở cửa ba tháng, không bán được một bức tranh chữ nào, còn bị bằng hữu đồng nghiệp lấy đi bao nhiêu, đúng là ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa…"

Tô Đường thầm cắn lưỡi, đầu đuôi câu chuyện của Triển đại nhân cũng đau lòng ghê, khiến nàng không đành lòng mặc cả nữa: "Vậy… không phải Triển đại nhân là Trung thiếu khanh trong Đại Lý tự sao? Sao còn rảnh rỗi mở cửa tiệm?"

"Việc này à, quá đơn giản mà. Khi nào cần bắt tội phạm, thì đóng cửa hàng là được rồi." Triển Dịch Chi nhếch môi cười nói.

Phụt! Ngài như thế còn mong kiếm tiền cái nỗi gì?!

Tô Đường nén cười, lại hỏi thăm tình hình cửa tiệm một chút, nhìn chung cũng khá vừa lòng, nên quyết định thuê. Cò kè mặc cả thêm một lúc nữa, cuối cùng hai người chốt giá ba trăm bốn mươi lượng, hơn nữa còn yêu cầu để lại mấy bức tranh chữ đang treo trên tường.

Vẫn quy củ cũ, đặt cọc trước ba mươi lượng, sau đó hẹn nhau trưa mai đến nha môn hoàn thành các thủ tục khác. Để đề phòng lại có biến cố, nàng còn cố tình ghi chú rõ, nếu phá vỡ giao dịch phải bồi thường gấp ba số tiền đặt cọc.

Khi ký tên, nhìn thấy mấy chữ "ba trăm bốn mươi lượng", Triển Dịch Chi thoáng mơ hồ, rõ ràng ban đầu là bốn trăm lượng, sau đột nhiên mới có một lát đã thiếu mất sáu mươi lượng rồi? Hắn nhớ lại tình huống vừa rồi, không khỏi nghẹn ngào trợn mắt.

Người thanh niên có vóc dáng không cao nhưng lại luôn giữ vẻ bình tĩnh trước mặt hắn đây, vừa rồi vừa khiêu khích đâm chọc, lại vừa than nghèo kể khổ, giết người không thấy máu, lột mất một lớp da của hắn rồi.

Sau khi phục hồi tinh thần, Triển Dịch Chi nghẹn ngào chắp tay nói: "Tô huynh thật lợi hại! Triển mỗ bội phục!"

Tô Đường khẽ cười: "Là do Triển đại nhân thương cho đám dân đen chúng ta thôi!"

Nhìn Tô Đường cười tươi, Triển Dịch Chi thoáng hoảng hốt, nói: "Ha ha ha ha, nếu sau này có việc gì Triển mỗ có thể giúp được, xin Tô huynh cứ nói thẳng."

Rốt cuộc Tô Đường cũng không nhịn được nữa: "Xin Triển đại nhân cứ đổi tên tại hạ thành Diêm huynh đi! Cáo từ!"

Triển Dịch Chi đứng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng đi xa dần của Tô Đường, trong lòng buồn bực, Tô huynh và Diêm huynh thì khác gì nhau? Tô Diêm, cái tên này cũng kỳ cục thật, chẳng lẽ ngũ hành của hắn ta thiếu muối sao?

Ba người Tô Đường đi không bao xa, Hỉ Thước bắt đầu tiến lên: "Tiểu thư, vừa rồi người cười quyến rũ như vậy với cái người kia làm gì? Người thế này là đang dụ dỗ người khác đấy! Xin người chú ý thân phận của mình!"

Tô Đường bị cô ấy trách như vậy, không hiểu ra sao: "Dụ dỗ á?"

“Hừ! Vị Triển đại nhân này có phải là người đàn ông mà hôm trước người khen rằng rất thú vị gì đó không?” Hỉ Thước giận dữ nói.

“Đúng thế đúng thế, em có thấy hắn rất thú vị không?” Tô Đường đáp ngay.

Hỉ Thước nghiêm mặt: “Tuy hắn rất thú vị, cũng rất dễ nhìn, nhưng tiểu thư, người phải giữ khoảng cách với hắn chứ! Người là gái đã có chồng rồi!”

Tô Đường gõ mạnh vào đầu cô ấy một cái: “Em đúng là, lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử, tiểu thư nhà em rất quang minh chính đại, với ai mà chẳng cười như vậy! Dạo này em càng lúc càng khó lường rồi, phải tìm cơ hội nhanh nhanh mà gả em đi thôi!”

Tiểu Mạc nghe vậy, hai mắt sáng rực lên.

Hỉ Thước lại càng tức giận: “Tiểu thư, người còn nói lung tung nữa, em sẽ tức thật đấy!”

“Được rồi được rồi, ta không nói lung tung nữa.” Tô Đường nhượng bộ, nhưng chỉ một giây sau lại đùa bỡn tiếp: “Em là để gả làm thiếp cho mặt lạnh, sao có thể tùy tiện thành thân được chứ? Hì hì.”

Nghe nửa câu cầu, sắc mặt Hỉ Thước hòa hoãn bớt đi, nhưng nghe nửa câu sau, khuôn mặt mũm mĩm lại đỏ bừng lên, tức đến không nói thành lời, dậm chân vài cái rồi uốn éo chạy mất.

Tô Đường vốn chỉ đùa giỡn với Hỉ Thước thôi, nhưng tiểu Mạc nghe lại tưởng thật. Hắn vốn tự ti vì xuất thân chỉ là tên ăn mày của mình, giờ nghe mấy câu này…

Hắn thầm hít sâu một hơi, xua tan đi sự chán nản trong lòng, nói với Tô Đường: “Tiểu thư, sao người lại chọn cửa tiệm này? Lúc trước đệ cũng có xem qua, tốt thì có tốt, giá cả cũng ổn, nhưng khu này hơi vắng.”

Tô Đường nhẹ liếm môi, vừa sang thu, môi nàng rất dễ bị khô: "Tuy chỗ đó không náo nhiệt như đầu đường kia, nhưng cũng không quá tệ. Đệ xem, người đi dạo trên ngõ Tứ Quý nếu mỏi chân sẽ muốn tìm nơi ngồi nghỉ một chút, mà hai con đường này đều không có nơi nào để nghỉ chân cả. Các lớp học trên đường Học Sĩ nếu vào giờ đi học hay tan lớp đều rất náo nhiệt, hơn nữa còn có không ít học trò nhà giàu, ngửi thấy mùi thơm sẽ dừng lại, mua một chút mang về nhà, để người khác ăn thử một lần, chưa biết chừng còn có thể dẫn người khác tới. Ở bên đường kia đông đúc thật, nhưng ở nơi này, nếu từ từ tích cóp, khai thác, thì tương lai cũng rất khả quan. Hơn nữa, không phải tục ngữ đã có câu, rượu thơm không sợ ngõ sâu sao? Lại còn có cả sự thông minh tài trí của tiểu thư nhà đệ nữa chứ, hà hà, tiểu Mạc, đệ phải tin tưởng vào tiểu thư nhà đệ!"

Nghe nàng nói vậy, tiểu Mạc cũng thấy có lý, liền gật đầu lia lịa.

Tô Đường nói tiếp: "Ngày mai, đệ dùng thân phận của đệ đi làm thủ tục giấy tờ. Hiện giờ ta không tiện ra mặt để lộ thân phận, vì thế, ngày mai đệ nhớ cầm hết mọi thứ đi nhé!"

Tô Đường nói rất nhẹ nhàng, nhưng tiểu Mạc lại kinh hãi — đây là sự tín nhiệm cao đến mức nào chứ!

Tô Đường nhìn thấu tâm sự của hắn, bú vào trán hắn một cái, cười nói: "Sau này đệ là chưởng quầy rồi, phải làm cho tốt đấy!"

Tiểu Mạc rưng rưng nước mắt.

"Nhưng mà tiểu thư, còn một việc nữa ạ. Cửa hàng này chỉ có cửa hàng hai mặt tiền và một sân sau, không có cả nơi để làm điểm tâm!"

Tô Đường nghĩ một chút, nói: "Không sao, mặt tiền cửa hàng rộng, ngăn lại một chút làm nơi làm điểm tâm, tạm thời đưa lên đưa xuống hơi phiền phức một chút, nhưng sau này cũng có thể thuê

thêm nhà bên cạnh! Còn nữa, ta không tiện ra ngoài, việc tìm đầu bếp, tiểu nhị phải phiền đệ rồi, chúng ta cố gắng để nửa tháng sau có thể khai trương!”

“Vâng!” Hai mắt tiểu Mạc sáng ngời nhìn Tô Đường, trịnh trọng gật đầu.

Trọng trách mà tiểu thư giao phó cho đệ, đệ nhất định sẽ dùng toàn lực để hoàn thành!

***

Chương 30

Khi Tô Đường mua một đống đồ về đến phủ tướng quân, được báo lại là Tống Thế An đã về phủ, đang ở thư phòng. Đương nhiên Tô Đường không có hứng thú đi gặp cái đồ mặt lạnh kia, nên để Hỉ Thước mang mấy thứ nguyên liệu làm điểm tâm và y phục hương phấn này nọ về phòng trước, còn mình thì ôm một đống đồ chơi đến Sướng Tâm viên tìm Tuyên Tử.

Tuyên Tử đang ngồi trong thư phòng nhỏ luyện chữ, thấy Tô Đường đi tới, thằng bé liếc nhìn một cái rồi cúi đầu, không thèm phản ứng.

Tô Đường kỳ quái, bước tới nói: "Ơ? Sao con không để ý tới ta?"

Tuyên Tử vẫn vung bút viết từng chữ một, không nói gì.

Tô Đường chọc chọc cái đầu nhỏ xinh của thằng bé, nói: "Tiểu Tuyên Tử của ta, rốt cuộc là làm sao thế này? Sao lại không vui? Con xem, ta mua rất nhiều đồ chơi thú vị cho con này!"

Tuyên Tử liếc nhìn mấy món đồ chơi trên tay nàng, bĩu môi nói: "Người nói chuyện không giữ lời!"

"Hả?" Tô Đường nghi hoặc.

Tuyên Tử ngẩng đầu nhìn nàng, nghiêm trang nói: "Người đã nói nếu người ra ngoài chơi sẽ đưa con đi cùng mà!"

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vừa ấm ức lại vừa tức giận của thằng bé, rốt cuộc Tô Đường cũng hiểu ra, cậu nhóc này đang giận dỗi, không

kìm được liền cười thành tiếng. Thấy hai hốc mắt Tuyên Tử đỏ ửng lên, nàng lại vội vàng nhịn xuống, giải thích: "Là thế này, vì ta thấy con đang ngủ trưa, nên không đánh thức con dậy! Ta cũng rất áy náy mà, con xem, ta đã mua rất nhiều đồ chơi hay về cho con để chuộc lỗi đây này!"

Thấy Tuyên Tử vẫn không để ý tới, Tô Đường lại nói: "Hay là, tối nay ta lại làm điểm tâm cho con ăn nhé?"

Tuyên Tử nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn không thể nào cưỡng lại sự hấp dẫn của thức ăn ngon, mím môi nói: "Vậy người phải làm trả lại cho con cái bánh bao màu xanh nhỏ kia cơ!"

Thấy Tuyên Tử không giận dỗi nữa, Tô Đường cũng vui vẻ, vội lấy ra đủ loại đồ chơi. Hai mắt Tuyên Tử như tỏa sáng, sờ cái này một chút, cái kia một chút, bỗng như nhớ ra gì đó, ngẩng đầu nói: "Lúc chiều khi phụ thân trở về, sắc mặt không tốt, hình như đang tức giận."

Có lúc nào mà sắc mặt của mặt lạnh tốt đâu chứ?! Tim Tô Đường đập thịch lên một cái, không phải hắn tức giận vì nàng ra ngoài chứ?!

Nghĩ vậy, ngay cả lúc ăn tối, Tô Đường cũng lo sợ bất an, ánh mắt không ngừng liếc nhìn gương mặt cứng đờ của Tống Thế An, chỉ thấy hắn vùi đầu ăn cơm không thèm chớp mắt một cái, cũng không biết đang nghĩ gì, khiến nàng hơi nghi hoặc.

Tuyên Tử cũng mải mê ăn, có điều, thằng bé không ăn cơm, mà là mải mê ăn bánh bao màu xanh nho nhỏ kia, hơn nữa, còn điển hình cho việc ăn trong bát còn nhìn trên bàn — trên bàn chỉ còn lại một cái, miệng phụ thân lớn, chỉ một miếng nữa thôi là hết sạch rồi, phải ăn thật nhanh mới được.

Có điều, chờ đến khi thằng bé khó khăn lắm mới nuốt xong chiếc bánh bao nhỏ, muốn gắp miếng cuối cùng kia, thì chỉ thấy cánh tay

dài của Tống Thế An vươn ra, gắp chiếc bánh bao xanh nho nhỏ cuối cùng, nhét thẳng vào miệng…

Nhìn gương mặt không chút thay đổi, ăn rất nghiêm túc của Tống Thế An, Tuyên Tử mím môi, sau đó lẳng lặng cúi đầu, bắt đầu ăn nhân bánh vừa gạt vào trong bát…

Trong lòng Tống Thế An không vui, chuyện nghênh đón Bùi Thùy Hòa ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ, mà hắn vẫn phải nuốt vào, đúng là tức chết người, vì thế, từ khi từ trong triều trở về, mặt hắn vẫn hằm hằm như thế.

Cũng có thể là biến tức giận thành ăn uống, hắn phát hiện ra tối nay mình ăn nhiều hơn lúc trước, mà vị của cái bánh nhỏ màu xanh biếc kia lại rất ngon. Cũng có thể là tức giận đến nửa ngày trời, bị đồ ăn ngon xoa dịu, nên cơm nước xong, hắn lại cảm thấy không tức giận nhiều như trước nữa.

Dù sao, chuyện này cũng đã định rồi, đành phải coi như không có chuyện gì xảy ra mà đối mặt thôi.

Tắm rửa xong xuôi chuẩn bị đi ngủ, thấy Tô Đường ôm chăn ngồi trên giường nhìn chằm chằm mình bằng ánh mắt kỳ quặc, hắn không khỏi nhíu mày.

Tô Đường thấy rốt cuộc hắn cũng có chút cảm xúc, liền thở phào một hơi, cười nói: "Cuối cùng cũng hoàn hồn rồi. Chàng xem cả đêm nay chàng mang cái bộ mặt như đóng băng, không nói cũng chẳng cười, còn tưởng chàng bị ai mượn mất ba hồn bảy vía rồi chứ, có cần ta gọi cho chàng một thầy gọi hồn tới không? Ha ha."

Tống Thế An liếc nhìn nàng một cái, không đáp lời, vén chăn lên giường. Vừa ngồi lên, hắn lại phát hiện trên giường có hai cái chăn.

"Chuyện đó… ta đều ngủ như vậy…" Tô Đường xê dịch người, mượn việc này để che đi khuôn mặt ửng hồng: "Chuyện lúc trước chúng ta

hòa nhau, không ai nợ ai!”

Tống Thế An lười nói mấy lời vô nghĩa với nàng, liền thổi tắt nến lên giường.

Trong bóng đêm, căn phòng hoàn toàn yên tĩnh. Tô Đường không ngủ được, lại nhớ lại một lượt chuyện hôm nay, rồi tính toán xem ngày mai rốt cuộc như thế nào, khi dung nhan tuấn tú của Triển Dịch Chi hiện lên, nàng đưa tay chọc nhẹ vào lưng Tống Thế An hỏi: “Có phải trong Đại Lý tự có Trung thiếu khanh không?”

Tống Thế An quay sang, mắt trầm xuống: “Sao nàng biết?” Lại giật mình như nhớ ra gì đó, trầm giọng hỏi: “Hôm nay nàng ra ngoài à?”

“À…” Nàng rảnh rỗi không ngủ được lại đi hỏi mấy chuyện lung tung này làm gì chứ?!

Khi về Tống Thế An không thấy Tô Đường khẽ nhíu mày, hạ nhân nhìn thấy sắc mặt hắn liền bẩm báo hết chuyện có người đến tìm Thiếu phu nhân, rồi Thiếu phu nhân ngồi xe ngựa ra ngoài. Lúc trước hắn còn mải nghĩ chuyện Bùi Thụy Hòa nên cũng không để tâm đến chuyện này, giờ đột nhiên nghe Tô Đường hỏi, hắn mới chợt nghĩ tới.

Thấy Tô Đường chần chừ không đáp, hắn nheo mắt nói: “Ai đến tìm nàng? Nàng ra ngoài làm gì?”

Đầu óc Tô Đường vội xoay chuyển, cuối cùng vẫn quyết định bẩm báo “theo sự thực”: “Người đó là tiểu nhị trong tiệm của ta, vốn là một tên ăn mày. Không phải mùa đông mấy năm trước lạnh khủng khiếp sao? Suýt nữa là hắn chết vì lạnh, ta cho hắn ăn, mặc, để hắn sống qua mùa đông. Sau đó hắn coi ta như ân nhân. Ta thấy hắn rất thông minh, nên mới cho hắn vào làm tiểu nhị trong tiệm. Rồi sau nữa, không phải là ta gả cho chàng sao, hắn muốn đi theo ta, trong lòng ta cũng nghĩ, đưa một thanh niên đi cùng bên mình không tiện — à đúng rồi, thật ra hắn mới mười lăm tuổi thôi, còn không tính là

đàn ông, ta coi hắn như đệ đệ, nên mới cho hắn một chút bạc để hắn tự ra ngoài tìm việc làm. Ai ngờ, hắn lại muốn mở tiệm điểm tâm ở kinh thành, mấy lần tới tìm ta là để vay tiền. Ta chỉ nghĩ, hắn cũng chỉ là một đứa trẻ mới lớn, lo lắng nên muốn ra ngoài xem hộ hắn xem cửa hàng hắn tìm có tốt không, nhân tiện ta đang thiếu vài thứ đồ linh tinh, nên đi ra mua luôn…"

Thế nào là nhân tài? Thế nào là nhân tài? Trong lòng Tô Đường thầm giơ ngón tay cái lên với mình!

Nói dối cũng không khó, khó ở chỗ là khiến lời nói dối giống với sự thật! Trong giả có thật, trong thật có giả, giả giả thật thật, ta cũng không tin mặt lạnh nhà chàng không tin!

Nàng nói rõ từng tiếng, vô cùng thành khẩn, hơn nữa, lại hợp tình hợp lý, ý nghĩa thâm sâu. Nàng nói thẳng thân phận của tiểu Mạc, chẳng những giải thích chân tướng sự việc, xua tan nghi ngờ của mặt lạnh, còn giúp tiểu Mạc sau này có lý do tới phủ Tướng quân… Tiểu Mạc đến làm gì? Không đủ tiền, cửa hàng có vấn đề, có việc muốn thỉnh giáo! Muốn thỉnh giáo nàng, không phải là nàng có thể mượn cơ hội đó để ra ngoài xem tình hình thực tế sao?!

A ha ha ha!!!! Nàng chỉ quan tâm lo lắng cho "đệ đệ" thôi mà! Nàng là người có tình có nghĩa đó!!! Mặt lạnh nhà chàng vì người bạn tốt sư tỷ mà thu nhận Tuyên Tử, coi như con ruột của mình, cũng là người có tình có nghĩa mà. Bây giờ chàng lấy nương tử là người có tình có nghĩa, sao có thể không biết xấu hổ mà giận dữ chứ, ngay cả quở trách cũng không nên đâu nhé!

A ha ha ha!

Tô Đường thầm đắc ý trong lòng, nhưng trên mặt vẫn rất chân thật, trong ánh mắt thậm chí còn có thể nhìn thấy chút bất an, không yên lòng. Nàng nhìn Tống Thế An như vậy, dáng vẻ y như vừa làm sai việc gì đó chờ bị xử phạt vậy!

Nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, lông mày Tống Thế An càng nhíu chặt, thật khác thường, có điều, hắn lại nhanh chóng chuyển mắt: "Sau này thiếu cái gì, cứ sai nha hoàn ra mua là được."

— Thế này là tin thật rồi à?!!!

Tô Đường đương nhiên không bỏ qua cơ hội tốt, liền ngồi dậy áp tới, dịu dàng nói: "Còn có chuyện này ta muốn nói với chàng một chút."

Tống Thế An nhìn vào đôi ngươi sáng rỡ kia, hừ một tiếng: "Ừ?"

Tô Đường thầm phỉ nhổ trong lòng, quả nhiên là thích mềm dẻo, nhoẻn miệng cười: "Lần trước Tuyên Tử lẻn ra ngoài khiến ta nghĩ đến một vấn đề, thằng bé cứ ở mãi trong phủ cũng không phải là cách tốt, dù thế nào cũng nên ra ngoài đi dạo, ngắm đường phố chút. Chàng xem, khi chúng ta dẫn thằng bé về nhà mẹ đẻ của ta, thằng bé rất vui vẻ."

Nhớ đến nụ cười tươi hoạt bát của Tuyên Tử khi chơi cùng Tô Minh ở nhà Tô Đường, Tống Thế An cũng thầm đồng ý, nhưng mà…

Tô Đường nhận ra sự nghi ngờ của hắn, vội nói: "Ta cũng biết chàng bận nhiều việc, không có thời gian chăm sóc Tuyên TỮ Vậy, nếu thằng bé đã gọi ta là mẹ rồi, ta lại ở nhà chàng ăn không ở không, chi bằng ta dốc sức thay chàng một chút, thỉnh thoảng dẫn thằng bé ra ngoài chơi, chàng thấy được không?"

Thấy Tống Thế An định lên tiếng, Tô Đường lại nhanh miệng trách móc: "Ta biết, nhất định chàng sẽ lo lắng khi để hai mẹ con ta ra ngoài. Nhưng ta đã tính toán ổn thỏa rồi, nếu chúng ta ra ngoài, có thể ngồi trong xe ngựa đi, không xuống dưới chạy lung tung. Còn nữa, mang thêm hai tùy tùng nữa không phải là tốt rồi sao? Tuyên Tử cả ngày ở trong phủ, sắp chán đến hỏng người rồi, đi ra ngoài trải nghiệm một chút cũng tốt mà. Dần dần mà thằng bé hoạt bát lên, chưa biết chừng bà nội cũng sẽ thích thằng bé hơn nữa."

Nói xong, Tô Đường chớp chớp mắt chờ Tống Thế An lên tiếng, mặt đầy vẻ chờ mong. Ta đã trình bày có trật tự hết cả lợi và hại rồi, lại còn dọn dẹp hết mọi sự băn khoăn lo lắng cho chàng nữa, nếu chàng dám nói một chữ không, đúng là trời đất không dung nổi!!!

Nghe Tô Đường trình bày như vậy, Tống Thế An im lặng một lúc không nói câu nào. Nàng nói rất có lý, nhưng cứ cảm thấy có vấn đề thế nào đó, xuất phát từ sự cẩn thận, hắn suy nghĩ một lúc lâu cũng không phát hiện sơ hở gì, mới đáp: "Ừ."

Tô Đường mừng rỡ. Tìm được cửa hàng rồi, sau này lại có lý do danh chính ngôn thuận để đi ra ngoài nữa. Ha ha, tiền đồ thật tươi sáng!

Đúng lúc này, Tống Thế An lại chợt nhớ tới một vấn đề: "Sao vừa rồi nàng lại đột nhiên hỏi đến Trung thiếu khanh của Đại Lý tự? Hôm nay nàng gặp à?"

Nhìn thấy ánh mắt dò xét của hắn, Tô Đường không khỏi lạnh sống lưng, nhếch môi nói: "Sao thế được, vì khi ở thành Bình, ta có nghe nói trong Đại Lý tự có vị Trung thiếu khanh, cứ cảm thấy hơi kỳ quái. Lúc trước chỉ nghe thấy Tả, Hữu thiếu khanh thôi mà. Không biết sao vừa rồi lại chợt nhớ ra, nghĩ tốt xấu gì chàng cũng làm quan, nên mới hỏi chàng chút thôi…"

Tống Thế An thu mắt lại, nghĩ một chút rồi nói: "Trung thiếu khanh tuy rằng đặt ngang hàng với Tả, Hữu thiếu khanh, nhưng thật ra chỉ là một chức quan nhàn hạ, không có thực quyền gì. Lúc trước, Hoàng thượng thích Dịch Chi, muốn cho hắn một chức quan, nhưng Dịch Chi không có hứng thú với việc làm quan, chỉ muốn phiêu bạt giang hồ. Vì thế, Hoàng thượng mới tạo ra một chức quan xưa nay chưa từng có như vậy. Chức cao, quyền nhỏ, không cần thiết triều, đến tháng lĩnh lương, thoải má tiêu dao, nên mới giữ hắn lại được…"

Tô Đường càng nghe càng kinh ngạc, nàng thật sự quá xem thường

vị Triển Dịch Chi này rồi, không ngờ lai lịch lại lớn như vậy, Hoàng thượng còn vì hắn mà tạo ra một chức quan nữa, còn nữa, cái gì mà "thoải mái, tiêu dao"... Có điều —

"Dịch Chi? Hắn tên Dịch Chi à? Hai người rất thân thuộc sao?"

Tống Thế An mấp máy môi, một lúc lâu sau mới phun ra một chữ: "Ừ."

Chương 31: Như Ý xấu xa châm ngòi ly gián

Tô Đường vẫn còn đang vểnh tai lên chờ nghe câu sau, nhưng hắn lại không hề nói gì nữa, có lẽ mặt lạnh không muốn tiếp tục đề tài này. Tuy nàng cảm thấy rất có hứng thú với vị tiểu Triển đại nhân kia, nhưng trước mặt người đàn ông của mình mà lại đi hỏi thăm về một người đàn ông khác thì có vẻ cũng không ổn cho lắm. Vì thế, dù muốn mấy đi chăng nữa, thì nàng cũng không hỏi thêm nữa.

Có điều, đêm dài đằng đẵng, không buồn ngủ thì biết làm gì bây giờ?

Tô Đường trở người tới trở người lui, y như rán bánh lật trái lật phải liên tục. Chờ đến khi nàng đã lật đến gần chín rồi, Tống Thế An cũng không chịu được nữa.

"Có phải nàng lại uống nhầm thuốc không thế?" Vất vả lắm Tống Thế An mới có thể kiềm chế cảm giác rục rịch trong người, tĩnh tâm ngủ một giấc, nhưng lại không chịu nổi Tô Đường cứ lăn qua lăn lại giày vò bên cạnh hắn, khiến hắn không khỏi nhíu mày hỏi.

Nghe thấy câu hỏi kỳ quái này, lại nhìn thấy ánh mắt chất vấn của hắn, Tô Đường ngẩn người đáp: "Không có!"

"Vậy nàng cứ lăn tới lăn lui làm cái gì?" Nói xong, Tống Thế An vùng vằng xoay người muốn ngủ.

"…" Tô Đường nghĩ một lúc lâu mới hiểu ra mấy lời này của hắn là có ý gì. Nhớ đến tình trạng xấu hổqua, khuôn mặt già của nàng lại đỏ bừng lên, chỉ trong chốc lát đã thành thẹn quá hóa giận, giơ một

chân lên đạp sang!

Ối cha!!!

Chết rồi, đợi chút, nàng vừa đạp vào cái gì thế?

Nhìn Tống Thế An đột nhiên quay đầu tức giận, một tay còn đặt lên mông, Tô Đường ngượng ngùng cười, chậm rãi thu chân lại: "À… lỡ tay lỡ tay, à không, lỡ chân, lỡ chân…"

Trong mắt Tống Thế An như bốc lửa, hai mươi tám năm nay, thân là đại tướng của một nước, hắn đã bao giờ bị bị bị người ta, người ta đạp vào cái đó chứ!!!

Cái chân kia, còn đạp rất mạnh nữa chứ!!!

Hắn cố kiềm chế lửa giận, tức tối quay người tiếp tục ngủ! Đàn ông tốt không thèm chấp phụ nữ!

Có điều, lửa giận còn chưa tan, cô nàng bên cạnh đã lặng lẽ thở dài một tiếng sâu xa: "Ha, cảm giác ở chân cũng tốt thật cơ!"

Nghe giọng nói như đang vô cùng tận hưởng dư vị tốt đẹp đó, suýt nữa thì Tống đại tướng quân tức đến hộc máu.

Tô Đường ngó ngoáy chân, nhìn chằm chằm vào mông Tống Thế An, cố gắng kìm xuống cảm giác muốn đạp thêm cái nữa. Tâm trạng sung sướng, nàng lại càng không thấy buồn ngủ nữa. Nhớ đến khuôn mặt âm trầm lúc chiều của hắn, nàng lại nghĩ, đang rảnh rỗi thế này, chi bằng an ủi hỏi thăm hắn một chút, cũng tiện thể hiện phẩm đức tốt đẹp biết dịu dàng chăm sóc của nàng, vì thế, nàng lại chọc chọc vào lưng hắn: "Này mặt lạnh, chàng ngủ chưa?"

Lần này thì Tống Thế An thực sự không nhịn được nữa, ngồi bật dậy định xuống giường — có để cho người ta ngủ không hả?!!!

“Ơ, chàng đi đâu vậy?” Nhìn sắc mặt hắn không tốt, nàng nhỏ giọng hỏi.

Tống Thế An ngẫm nghĩ, lại nằm xuống — hắn mà đi, chỉ e bà nội sẽ lại hỏi han.

Tô Đường bĩu môi nói: “Ta chỉ muốn hỏi là vì sao chiều nay chàng lại bày ra cái vẻ mặt quan tài đó thôi mà!”

Được rồi, chuyện nghênh đón đoàn sứ thần vốn đã bị hắn quên đi, giờ lại bị khơi dậy!

Tống Thế An đen mặt, nghiêm nghị nhìn Tô Đường, cố gắng kiềm chế cảm giác muốn bịt miệng nàng lại. Có điều, nhìn nàng một lát, hắn lại giật mình nhớ tới chuyện ngày đó nàng cầm mũ phượng ném Bùi Thụy Hòa như ném chó, khóe miệng không khỏi mím thành một đường cong nhè nhẹ.

“Hoàng thượng bảo ta đi đón đoàn sứ thần nước Diên!” Sau khi nằm xuống, Tống Thế An nói.

“Chính là cái tên ngày đó hả?” Tô Đường hỏi.

“Ừ.”

“Đón thì đón, có gì đâu, ta còn tưởng chuyện lớn gì chứ!”

Nghe giọng điệu xem thường của nàng, Tống Thế An tức đến nghẹn họng. Đây là mối thù nước nhà! Là kẻ thù sống chết!!!! Nghĩ vậy, hắn lại hơi giận dữ, dù thế nào thì hắn cũng không thể không cởi áo giáp, mặc lễ phục vào rồi đứng trước cửa thành cung nghênh đại giá!

Đàm phán hòa bình đã trở thành mong ước của vạn dân, dù hắn có tiếp tục kiên trì thì cũng chẳng được gì.

Hoàng thượng biết rõ hắn nhiệt huyết như vậy mà còn mặc kệ, thì làm sao hắn có thể trông chờ vào người phụ nữ nông cạn bên cạnh hắn đây chứ?

Không nói cũng được.

Ngay lúc Tống Thế An đang cảm thán, thì người phụ nữ mà hắn nghĩ là "nông cạn" kia đột nhiên quay sang, mắt sáng rực nhìn hắn, nói: "Có điều, ngày đó y bắt cóc ta, còn đánh ta ngất xỉu, chàng không vui một chút cũng đúng thôi."

Tống Thế An không nói gì, cô gái này đâu chỉ có nông cạn thôi đâu!

"Được rồi, ta chỉ đùa với chàng thôi mà." Tô Đường chép miệng, vừa cười vừa nói: "Có chuyện gì thì cứ nói ta nghe xem, thương trường cũng phải dựa vào nhân nghĩa, không làm vợ chồng thì cũng có thể làm bằng hữu, hơn nữa, dù sao ta cũng không ngủ được, mà chàng cũng có vẻ còn lâu mới ngủ được. Ta nghe nói cho đến cuối cùng chàng vẫn chủ trương chiến đấu, nhưng mọi người đều muốn đàm phán hòa bình, vì sao chàng lại cứ muốn nghịch thiên như thế chứ?"

Rốt cuộc Tống Thế An cũng không nhịn được nữa, siết chặt nắm đấm, trầm giọng nói: "Bùi thị nước Diên xâm chiếm ba tòa thành ở Vân Lĩnh của ta, đây là thù nước! Lại giết vố số tướng sĩ trong quân ta, đây là hận nhà! Mấy người nho sĩ trong triều, chưa từng chứng kiến những cảnh đầu rơi máu chảy nơi sa trường, chưa từng chứng kiến sự hăng hái quyết đổ máu để thủ thành của tướng sĩ trong quân ta, nên mới có thể dễ dàng chấp nhận đàm hòa như thế. Nhưng ta đã tận mắt chứng kiến những cảnh đó, sao có thể cam tâm chứ?! Nếu như không phải do lão già chết tiệt Lý Khang Trực ở giữa gây khó dễ, nếu không phải do lão sai người tạo dư luận trong dân gian, thì chỉ cần cho ta ba năm, ta sẽ có thể thu phục non sông, đánh cho nước Diên không thể nào cựa quậy được nữa!"

Những câu này, từng từ từng chữ của Tống Thế An đều mang theo máu tanh, từng câu từng lời đều chứa đao kiếm, cũng không thể

giấu được sự phẫn nộ! Nghe tiếng hắn siết chặt nắm tay đến răng rắc, nhìn khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ không cam lòng, Tô Đường không khỏi kích động.

Tô Đường khẽ mấp máy môi, nói: "Có điều, ta nghe nói bây giờ quốc khố đã trống rỗng, không thể tiếp tục chiến sự được. Ta… ta là người buôn bán, thấu hiểu nhất một đạo lý là không có tiền thì không thể lo được việc gì cả, hơn nữa, quân tử báo thù mười năm không muộn. Hiện giờ tạm thời đàm phán hòa bình, nghỉ ngơi khôi phục nguyên khí vài năm, sau đó chúng ta lại có thể hoa tay múa chân thôi!"

Tống Thế An chán nản: "Đàm phán hòa bình sẽ phải thỏa hiệp năm mươi năm không vi phạm giao ước. Tới lúc đó, thì ta cũng già rồi!"

Nhìn thấy hắn lộ ra cảm xúc "anh hùng lão niên", Tô Đường bỗng thấy không đành lòng, an ủi nói: "Chàng già rồi, thì vẫn còn con trai, còn cháu trai, cháu chắt chút chít đời đời không hết! Dù khi còn sống chàng không nhìn thấy, thì cũng có thể để con cháu chàng thông báo cho chàng qua "văn tế" được mà! Hơn nữa, giao ước là thứ chết, người mới là sự sống, chưa biết chừng, không tới năm mươi năm thì bản giao ước kia đã thành phế thải rồi! Từ xưa đến nay, đâu phải chưa từng có tiền lệ!"

Nghe vậy, Tống Thế An im lặng không nói gì.

Đột nhiên Tô Đường chợt nhớ ra gì đó, hỏi: "Song thân của Tuyên Tử cũng chết trên tay họ phải không?"

Ánh mắt Tống Thế An tối sầm lại, Uyển Uyển bị bắn một mũi tên xuyên tim, mất máu mà chết, Hàn Anh giao chiến bị vạn mã vây lấy, trúng vạn tên mà không tìm thấy xác đâu, tất cả đều do Hoàng đế Bùi Thụy Tường của nước Diên ban tặng!!!

Người thân thiết nhất chết thê thảm, mà hắn lại không thể tự tay báo thù rửa hận, đau lòng biết bao!!!

Nhìn ánh mắt khát máu, sắc mặt thống khổ của hắn, Tô Đường không kìm được liền cầm tay hắn: "Sẽ có cơ hội mà!"

Tống Thế An còn đang hồi tưởng hình ảnh cuối cùng của Uyển Uyển chết trong lòng mình, thì đột nhiên cảm thấy có một bàn tay ấm áp nắm lấy tay mình, lòng không khỏi nghẹn lại.

Đôi mắt người con gái trước mặt hắn sáng ngời, trong suốt, lại toát ra vẻ kiên định, chân thành, trong một khoảnh khắc, hắn bỗng không nhớ nổi bộ dạng của Uyển Uyển nữa.

Tống Thế An rũ hai mí mắt xuống, thầm thở dài một hơi, nói: "Không còn sớm nữa, ngủ đi."

Tô Đường thu tay lại, nhìn sắc mặt hắn nặng nề như vậy, nàng cũng không nói thêm nữa.

Giày vò đến nửa đêm, cuối cùng hai người đều tự ôm chăn ngủ. Có điều, đến nửa đêm, không biết vì sao chăn của Tô Đường lại bị đạp xuống đến tận cuối giường, sau đó, vì lạnh quá, sau đó, nàng kéo một cái, sau đó… Tô Đường liền chui vào chăn của mặt lạnh.

Tống Thế An bị đẩy nên tỉnh dậy, nhìn cô nàng đang nhằm vào ngực mình mà chui, tâm trạng hắn vô cùng phức tạp, nghĩ một chút, rồi cũng mặc kệ nàng, nhưng một lát sau, hắn lại cẩn thận kéo chăn qua…

Đêm hôm nay, Tô Đường ngủ vô cùng ngon giấc, nhưng sáng sớm dậy thấy mình ngủ trong chăn mặt lạnh, trong đầu nàng không khỏi nghi hoặc — chẳng lẽ lại bị mặt lạnh sàm sỡ à?!

Nàng ôm nỗi nghi vấn này rời khỏi giường thì được thông báo rằng sáng sớm Tống Thế An đã ra ngoài.

Chà, tướng quân bận bịu thật.

Nhớ đến bộ dạng đêm qua của hắn, Tô Đường lại cảm thấy, làm tướng quân thật chẳng dễ dàng gì.

Rửa mặt dùng bữa xong, nàng sửa soạn gọn gàng rồi đi đến viện Phúc Thụy thỉnh an. Cứ tưởng rằng lão thái thái sẽ nói một chút về chuyện đêm qua nàng ra ngoài, ai ngờ cả quá trình thỉnh an, lão nhân gia ngài lại không hề nhắc tới một chữ nào khiến Tô Đường thầm bội phục, thế này mới đúng là lòng dạ thâm sâu!!! Nàng không tin bà nội không hề biết nhất cử nhất động trong toàn phủ này.

Chiều nàng còn có việc phải ra ngoài, nhưng buổi sáng thì rất rảnh rỗi. Sau khi rời khỏi viện Phúc Thụy, Tô Đường phát hiện ra, nàng chỉ vừa gả tới phủ tướng quân vài ngày, còn chưa từng chính thức đi dạo một vòng xem thế nào, hiện giờ cũng không có việc gì, nên nàng quyết định đi một vòng cho biết.

Tiết trời cuối thu mát mẻ dễ chịu, bầu trời trong xanh, rất thích hợp để đi dạo. Thược Dược dẫn đường, Tô Đường chậm bước, Hỉ Thước vừa nhìn vừa khen ngợi.

Vòng qua hành lang gấp khúc, xuyên qua khu vườn đầy hoa đẹp, đi qua những ngọn núi đá giả sẽ đến được nơi mà Thược Dược nói là đẹp nhất phủ tướng quân — Hồ Lung Trạch.

Nước hồ xanh biếc như ngọc bích, làn gió trong lành nhè nhẹ thổi lên từng gợn sóng. Bên bờ có một đôi thuyền nhỏ, trên hồ có vài đám sen thu, chính giữa hồ, có một đình viện vô cùng đẹp đẽ. Tô Đường đứng trên chỗ bằng phẳng của ngọn núi giả, từ trên cao nhìn xuống thưởng thức cảnh đẹp, cảm thấy tâm trạng vô cùng vui vẻ, thoải mái.

Đúng lúc này, dưới núi giả có tiếng người truyền tới, nghe như tiếng Tuyên Tử và Như Ý.

Tô Đường khẽ nhíu mày, sao hai người này lại chạm mặt nhau?

Thược Dược nhỏ giọng giải thích: "Tiểu thiếu gia đặc biệt thích nơi này, sáng nào cũng phải đến một lần. Ở bên kia có một cái ao nhỏ, tiểu thiếu gia nuôi mấy con cá trong đó. Còn Như Ý cô nương, thì do biết tiểu thiếu gia thường tới đây chơi, nên thỉnh thoảng rảnh rỗi cũng hay chạy tới đây."

Tô Đường khẽ gật đầu, sau đó ra hiệu cho hai người nhỏ giọng, còn mình thì kéo váy nhẹ nhàng bước từ trên núi giả xuống.

Tuyên Tử đang cho mấy con cá chép đỏ ăn, mới một ngày không gặp, hình như mấy con cá chép đỏ đó sinh bệnh, không chịu ăn gì cả. Tuyên Tử đang lo lắng, thì lại nhìn thấy trên mặt nước phản chiếu bóng một người.

Vừa ngẩng đầu, cậu bé nhìn thấy ngay Như Ý mặc váy lụa vàng đang cười tươi nhìn mình, sau lưng nàng ta, đương nhiên là ba người còn lại.

Ban đầu, ấn tượng của Tuyên Tử dành cho Như Ý cũng không tồi, vì nàng ta luôn đến chơi cùng cậu nhóc, nhưng có một lần, khi cậu nhóc ăn gì đó, không cẩn thận làm đổ nước vào xiêm y của nàng ta, nàng ta đột nhiên biến sắc, từ đó cậu nhóc không quá thích nàng ta nữa. Sau đó, nàng ta lại cứ hay nói bậy đặt điều lung tung, khiến cậu nhóc càng không thích nàng ta. Vì thế, hiện giờ thấy nàng ta, Tuyên Tử cũng chỉ liếc nhìn một cái rồi tiếp tục cúi đầu cho cá chép đỏ ăn.

Cậu nhóc nghĩ một chút, lại nói: "Cô đứng sang một bên đi, che mất mặt trời của ta."

Rõ ràng là Như Ý vẫn không biết Tuyên Tử có thành kiến với mình, còn ra vẻ thân mật nói: "Tiểu Tuyên Tử, mới không gặp một ngày mà cháu đã xa lạ với ta rồi."

"…" Ta với cô đã từng thân thiết sao?

“Sao hả? Có phải bị mẹ mới của cháu mua chuộc rồi không? Nghe nói nàng làm đồ ăn ngon cho cháu rồi còn mua đồ chơi cho cháu nữa à?” Như Ý nói tiếp.

Tuyên Tử vẫn không thèm để ý tới nàng ta.

“Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể bị mua chuộc dễ dàng thế được chứ? Nàng chỉ cố ý lấy lòng cháu, để cha cháu nhìn thấy thôi, chờ vài hôm nữa, cháu buông lỏng cảnh giác, là nàng sẽ lộ đuôi cáo ra thôi.” Như Ý làm ra vẻ dữ tợn.

Cát Tường và Như Thi cũng đứng bên cạnh hùa theo: “Đúng thế, mẹ kế đều không có tâm địa gì tốt đẹp đâu, tất cả chỉ là hư tình giả ý, tiểu Tuyên Tử tuyệt đối đừng bị người ta làm mờ mắt nhé. Chờ đến khi chính nàng cũng sinh con, thì cháu còn khổ nữa, cháu nên tránh xa nàng ra thì hơn…”

Tuyên Tử càng nghe càng thấy bực mình, nói đi nói lại cũng chỉ có vài câu này. Cậu nhóc chẳng muốn đứng đây thêm nữa, đi tới trước mặt Phù Dung nói: “Đi thôi!” rồi bước thẳng đi.

Như Ý nhanh chân ngăn cậu nhóc lại, cúi người nói: “Tiểu Tuyên Tử, ta có một bí mật muốn nói cho cháu biết, cháu có muốn nghe không?”

Tuyên Tử rốt cuộc cũng chỉ là một đứa bé, không khỏi tò mò.

Như Ý nhìn đôi mắt đen láy của Tuyên Tử, khẽ nháy mắt một cái, rồi nhếch miệng cười nói: “Tiểu Tuyên Tử biết mẹ đẻ của mình là ai, nhưng có muốn biết cha đẻ là ai không?”

Nghe nàng ta nói vậy, cơ thể nhỏ bé của Tuyên Tử chấn động.

Chương 32: Tô Đường giận dữ tung chưởng mạnh tay

Tô Đường đứng nghe bên cạnh mà kinh hãi, muốn ngăn lại cũng không còn kịp nữa.

Khi nàng lao ra khỏi núi giả, Như Ý đã đang hòa nhã dịu dàng nói với Tuyên Tử: "Cháu có biết không? Thật ra cháu không phải là con ruột của tướng quân. Cha ruột của cháu tên là Hàn Anh, là bạn thân của cha cháu bây giờ. Sau này hả, mẹ mới của cháu sinh con ruột cho tướng quân, thì sẽ không thích cháu, không cần cháu nữa! Vì thế ấy mà, cháu không thể để mẹ mới của cháu sinh con ruột của nàng được, cháu phải đuổi nàng đi, như vậy thì tướng quân mới có thể luôn yêu thích…"

Như Ý đang nói như nước chảy mây trôi, đột nhiên phát hiện ra có một bóng râm phủ xuống trước mặt, nàng ta vừa ngẩng đầu, đã thấy ngay Tô Đường xanh mét mặt đứng trước mặt mình. Rồi sau đó, một tiếng 'bốp' giòn giã vang lên, Như Ý vừa đau nhức lại vừa hoa mắt, chờ đến khi đứng vững lại được, tay phải nàng ta đưa lên ôm lấy hai má sưng vù, mở to đôi mắt như nước hồ thu, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

"Cô đánh ta?" Nàng ta trầm giọng nói: "Cô lại dám đánh ta?"

Ba mỹ nữ và đám nha hoàn sau lưng nàng ta đều trợn trừng mắt kinh ngạc nhìn Tô Đường.

Tô Đường chỉ cảm thấy tay nóng rát, cái tát vừa rồi nàng đã dùng hết cả mười phần sức lực, Như Ý này thật đáng giận! Châm chọc

gây chia rẽ đã đành, lại còn dám nói ra thân thế của Tuyên Tử, vì lợi ích cá nhân mà dám làm tổn thương một đứa trẻ, đúng là đáng chết!

Lửa giận của Tô Đường còn chưa tan, lại nghe thấy Như Ý dám bày ra vẻ mặt vô tội mà hỏi ngược lại, khiến nàng tức đến run cả người. Nàng cười lạnh một tiếng, nói: "Ta đánh cô, còn sợ ô uế tay của ta!"

Đúng lúc này, Tô Đường có cảm giác y phục mình bị kéo, nàng cúi đầu, nhìn thấy Tuyên Tử đang mím môi, hai mắt đỏ ửng, dáng vẻ như đang cố kìm nén không bật khóc.

"Nàng ta nói có thật không ạ?" Tuyên Tử vừa hỏi xong thì nước mắt liền rơi xuống.

Tim Tô Đường cũng nhói lên, hung dữ trừng mắt lườm Như Ý một cái, rồi nói với Tuyên Tử: "Con đừng nghe nàng ta, con là con trai của cha con! Con trai ruột! Con cũng là con trai ruột của ta!"

Tuyên Tử vẫn mím môi, nước mắt chan chứa trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Như Ý thấy vậy, vội nói: "Cháu đừng nghe nàng, ta đâu có lừa cháu. Cháu xem, nàng đánh ta mạnh như vậy, sau này cũng sẽ hung dữ đánh đập cháu!"

"Như Ý!" Tô Đường gầm lên giận dữ: "Mẹ kiếp, cô chán sống rồi phải không?"

Như Ý hoàn toàn không hoảng sợ, mang bộ dạng cá chết lưới rách, mắt đỏ ngầu nhìn Tô Đường chằm chằm nói: "Hừ! Ta dám thề rằng ta không nói sai một câu nào! Cô dám không?"

Tô Đường nghẹn lời.

Tuyên Tử nhìn hết tất cả, cũng hiểu hết mọi chuyện, lệ rơi đầy mắt,

ánh mắt đầy bi thương, tuyệt vọng, toàn thân run lên, nhưng từ đầu đến cuối vẫn mím môi im lặng, không chịu khóc to lên, chỉ lùi lại từng bước một.

Tô Đường sốt ruột, bước vội tới muốn kéo thằng bé lại, nhưng Tuyên Tử lại lùi nhanh hơn né tránh.

Như Ý thấy thế, khóe miệng nhếch lên cười đắc ý, muốn đưa tay ra ngăn Tuyên Tử lại thì thằng bé lại tránh mình như nhìn thấy rắn rết, hơn nữa, mặt còn đầy vẻ chán ghét. Như Ý cuống lên, chợt nhận ra tình hình không như nàng ta dự tính. Nàng ta vốn muốn mượn sức Tuyên Tử, nhưng hiện giờ sao lại thành thế này? Nàng ta vội bước tới muốn đuổi theo, thì Tuyên Tử càng lùi nhanh hơn.

Sau lưng Tuyên Tử, là hồ Lung Trạch lấp lánh sáng, đẹp vô cùng.

Thấy thằng bé lùi đến sát hồ rồi còn không phát hiện ra, Tô Đường quá sợ hãi: "Tuyên Tử, đừng lùi về sau nữa!!!"

Tuyên Tử kinh hãi, quay lại nhìn theo bản năng, bàn chân đang đạp lên tảng đá lại trượt đi một cái, cả cơ thể cứ vậy mà ngã xuống hồ.

"Ùm" một tiếng vang lên, nước bắn cao lên không trung, mọi người đang đứng đây đều biến sắc.

"Tuyên Tử!" Tô Đường và Như Họa đồng thanh kêu lên, đồng thời lao đến bên hồ.

"Tiểu thiếu gia!" Phù Dung và Thược Dược thấy vậy cũng hét lên kinh hãi.

Ngay sau đó, lại hai tiếng 'ùm' nữa vang lên, Tô Đường và Như Họa lại không hẹn mà cùng nhảy xuống nước, bơi tới cứu Tuyên Tử.

"Tiểu thư!"

“Thiếu phu nhân!”

“Cô nương!”

“Như Họa!”

Mọi người trên bờ loạn hết cả lên.

Tuyên Tử còn nhỏ, sức yếu, vừa ngã xuống cũng đã sắp ngất xỉu, chỉ quẫy đạp vài cái đã không còn cử động được nữa rồi chìm dần chìm dần xuống. Hồ không rộng, nhưng rất sâu, dần dần đã không còn nhìn thấy đầu Tuyên Tử đâu nữa. Tô Đường đạp nước tới bên cạnh thằng bé, nâng thằng bé lên, Như Họa ở bên kia cũng lao nhanh tới, nâng thằng bé cùng nàng. Thược Dược và Hỉ Thước vội vàng kéo Tuyên Tử lên. Nhìn sắc mặt trắng bệch rồi ngất xỉu của Tuyên Tử, Thược Dược cũng không để ý gì nữa, vội cởi áo khoác ngoài của mình ra phủ thêm cho thằng bé.

Có điều, kéo đứa bé thì dễ, nhưng kéo hai người lớn kia thì lại không dễ dàng gì. Đám người Như Ý đã sợ đến choáng váng, đứng ngây ra như phỗng, luống cuống chân tay, còn phía bên Tô Đường lại chỉ có ba bốn nha hoàn mười bốn mười lăm tuổi, cũng chẳng được bao nhiêu sức lực.

Hỉ Thước tức giận, quay về phía mấy người Như Ý, quát lên giận dữ: “Các người chết hết cả rồi à? Còn không mau tới đây giúp chúng ta?”

Lúc này mọi người mới giật mình vội vàng chạy đến. Có điều, lắm thầy nhiều ma, người còn chưa kéo lên được, ngược lại còn làm loạn hơn lên, thậm chí Như Thi còn bị chen đẩy cả xuống hồ, vì thế, tình hình càng loạn thêm.

Thược Dược thấy thế, vội nói với một nha hoàn ngây ngô ở đó: “Còn không mau đi gọi người tới đây.”

Hồ sâu, bên ven hồ lại ẩm ướt, trơn, nước lạnh, vừa rồi vùng vẫy cũng tốn không ít sức lực, khả năng bơi lội của Tô Đường chỉ tầm thường, cho nên thêm một lúc nữa nàng cũng bắt đầu không chịu nổi. Bụng dưới đột nhiên đau nhói, sau đó có cái gì đó đang trào ra, khiến nàng trắng bệch mặt mũi, biết ngay là quỳ thủy đến.

Đang lúc tay chân nàng nhũn ra, người có dấu hiệu chìm dần xuống, thì đột nhiên phát hiện ra thân thể mình được nâng lên, Tô Đường quay sang nhìn, thấy Như Họa đang kéo tay nàng, cùng bơi lên trên. Nhưng vừa yên ổn không được bao lâu, thì Như Thi bên kia lại ngã xuống cũng kéo mọi người xuống theo.

Khi mọi người ở đây còn đang luống cuống, thì một bóng đen vội vàng chạy tới, không phải Tống Thế An thì là ai! Đằng sau hắn còn có một bóng người nhanh chóng chạy theo, chính là Lưu Xuân, phó tướng của hắn!

Vừa rồi khi hắn về phủ, thấy một tiểu nha hoàn hoang mang rối loạn chạy đi gọi người tới cứu, hỏi vài ba câu, nắm được tình hình, hắn liền vội vàng chạy tới đây.

Nhìn thấy Tuyên Tử trắng bệch mặt mũi được Thược Dược ôm, Tống Thế An thoáng yên tâm một chút, nghe thấy tiếng động ồn ào bên hồ, hắn lại bước nhanh qua. Gạt đám phụ nữ đang xúm lại quanh hồ ra, nhìn thấy ba người đang vùng vẫy dưới hồ, hắn nhìn kỹ, nhận ra Tô Đường, liền đưa tay ra. Như Họa nhìn thấy cứu binh cũng đẩy Như Thi đang bám trên người mình ra, sau đó nâng Tô Đường lên. Nhờ sự hỗ trợ của Như Họa, Tống Thế An nhanh chóng kéo được Tô Đường lên.

Lưu phó tướng thấy thế cũng không ngồi không, hô hào mấy gã sai vặt đi cùng tới, kéo nốt hai người con gái còn lại ở dưới hồ lên. Nhìn thấy Như Họa ướt đẫm cả người, mặt tái nhợt, chàng thanh niên trẻ tuổi đỏ bừng mặt, sau đó quyết đoán cởi áo bào trên người mình xuống, phủ thêm cho nàng ấy. Còn một cô gái cũng ướt đẫm cả người như nàng ấy, lại thấy đám nha hoàn đang xúm quanh, hắn ta

cũng biết không cần mình phải hỗ trợ nữa.

"Cô không sao chứ?" Lưu phó tướng lịch sự hỏi thăm.

Như Họa hơi né tránh, giữ khoảng cách, cúi thấp đầu xuống không chịu ngẩng lên, nói một câu "Không sao, đa tạ." rồi xoay người đi về phía Thược Dược.

Sau khi Tống Thế An kéo Tô Đường lên, thấy mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, toàn thân lạnh lẽo, mày hắn liền nhíu chặt lại, không nghĩ ngợi nhiều, vội cởi áo khoác cho nàng. Liếc thấy Như Họa đang đặt Tuyên Tử lên đùi mình vỗ, hắn lạnh lùng hỏi: "Cô làm cái gì thế?"

Như Họa vẫn bình tĩnh, trấn định, vừa tiếp tục quỳ gối giúp Tuyên Tử nôn nước trong bụng ra, vừa đáp rành rọt: "Tiểu thiếu gia uống phải nước hồ, nếu không nôn ra sẽ chết vì ngạt thở mất. Xin tướng quân yên tâm, Như Họa đã từng học chút y thuật, sẽ không làm bừa đâu ạ."

Lúc này, Tô Đường cũng ghé vào tai hắn, yếu ớt nói: "Như Họa là vì cứu Tuyên Tử nên mới nhảy xuống nước…"

Nghe vậy, Tống Thế An cũng yên tâm hơn, chợt nhìn thấy vết máu sau váy Tô Đường, hắn kinh hãi: "Nàng bị thương à?"

Tô Đường cúi đầu nhìn cũng hoảng hốt, khuôn mặt già bỗng đỏ bừng lên, sau đó vội quấn áo choàng che đi: "Không, không có. Ta…"

Còn đang nghĩ xem nên giải thích thế nào, thì Tuyên Tử ở bên kia đã tỉnh lại, nhưng ánh mắt đảo một vòng lại ngã xuống ngất xỉu.

"Đưa thằng bé về phòng đi, hiện giờ thằng bé không có gì đáng ngại, nhưng vẫn nên mời đại phu tới xem thì hơn." Nói xong, Như Họa đứng lên, lùi lại phía sau.

Tống Thế An thấy nàng ấy cúi thấp đầu, nhìn rất dịu dàng nho nhã, khẽ gật đầu: "Phiền cô rồi!"

Phù Dung bế Tuyên Tử đi, Tô Đường cũng muốn đuổi theo, nhưng chân mềm nhũn, vừa bước đi đã lảo đảo ngã xuống. Tống Thế An đưa tay đỡ lấy nàng, lại nghĩ không biết vì sao mà nàng bị thương, hắn liền nhướng mày, bế ngang nàng lên rồi rời đi trước mắt bao người.

Thoáng nhìn thấy mọi người trợn trừng mắt nhìn theo, Tô Đường chỉ muốn chui đầu xuống đất.

Như Ý nhìn bọn họ rời đi, toàn thân lạnh toát, nàng ta có linh cảm, dường như hôm nay nàng ta gây họa lớn rồi! Có điều, cũng chẳng sao cả, ta ở trong cung ra, được Hoàng thượng yêu thương, bọn họ sẽ không dám làm gì ta hết!

Nghĩ vậy, Như Ý thoáng yên lòng, quét mắt nhìn lại mọi người, thấy mọi người đều kinh hoàng, lo sợ, chỉ có Như Họa vẫn bình tĩnh như thường, vẫn dáng vẻ ngăn cách tất cả mọi thứ bên ngoài như trước, nhớ tới biểu hiện vừa rồi của nàng ấy, Như Ý không khỏi nảy sinh sự chán ghét.

Đám người Tống Thế An quay về viện Hòa Hi, các nha hoàn, ma ma vội vội vàng vàng, ai đun nước thì đun nước, ai sắc thuốc thì sắc thuốc, tất cả đều lo trước lo sau chăm sóc chủ nhân. Sau khi đại phu xem bệnh cho tiểu Tuyên Tử xong, cũng phán là do uống phải nước hồ, lại bị hoảng sợ nên mới ngất xỉu, uống thuốc xong ngủ thêm hai ba canh giờ sẽ ổn, lão cũng nóià may mà cứu đúng lúc, nếu không thì dù lão có tới cũng không có cách nào cứu được.

Tống Thế An nghe vậy, chỉ thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng.

May mà không sao, may mà không sao.

Nhớ đến Tô Đường bị thương, hắn liền muốn để đại phu điều trị luôn. Tô Đường thấy vậy vội ngắt lời: "Ta thật sự không bị thương mà!"

Tống Thế An sinh nghi, nhưng thấy nàng kiên quyết như vậy, cũng không hỏi nhiều. Hắn thầm nghĩ, nếu cô nàng này mà có gì đó thực sự không thoải mái, thì chắc chắn đã ầm ĩ lâu rồi.

Hiện giờ, quan trọng nhất là chuyện gì đã xảy ra?!

Khi Tô Đường kể lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra, mặt Tống Thế An xanh mét, đằng đằng sát khí. Hắn hao tâm tổn sức giấu diếm thân thế của Tuyên Tử, chỉ muốn thằng bé vô tư mà lớn lên, ai ngờ lại bị mấy cô ả kia nói vài câu phá hỏng hết!

Nhìn Tuyên Tử hôn mê mà vẫn mím chặt môi, khóe mắt thỉnh thoảng còn rơi lệ, Tống Thế An cảm thấy tim đau như bị dao cắt!

Suýt nữa, suýt nữa là đã mất đứa bé này rồi!

Hắn thật sự rất muốn bóp chết mấy người đàn bà kia!!! Nhưng nghĩ đến thân phận của các nàng ta, lại nghĩ đến nam nữ khác biệt, hắn chỉ đành phải kiềm chế sự tức giận của mình!

Đột nhiên nhớ tới ngày Tuyên Tử mất tích, hình như Tô Đường và Như Ý đối chọi rất gay gắt, Tống Thế An nheo mắt lại, có ý tưởng: "Nàng là đương gia chủ mẫu, chấn chỉnh một chút đi."

Tô Đường không ngờ Tống Thế An lại nói ra câu này, ngẩn người rồi nói: "Có thể muốn làm gì thì làm không?"

Tống Thế An im lặng nhìn nàng một lúc rồi khẽ gật đầu.

A ha, Như Ý à, thù mới hận cũ, chúng ta tính luôn một lượt đi!

Chương 33: Vùi hoa dập liễu không lưu tình

Tống Thế An nói có thể muốn làm gì thì làm, nhưng Tô Đường cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao, ở viện Phúc Thụy vẫn còn lão thái thái nữa.

Tuy lúc trước lão thái thái đã từng nói câu khiến người ta chấn động: "Cháu ở đây, cháu là quy củ", nhưng trước khi động thủ chấn chỉnh Tây Uyển, cũng phải hỏi ý lão nhân gia ngài một chút đã.

Tô Đường búi một búi tóc đơn giản, thay đổi xiêm y màu xanh đen — bộ y phục này nhìn có vẻ rất điềm tĩnh, thêm khí thế ngập tràn nữa, rất thích hợp với việc đi đàn áp người khác.

Nhưng vừa bước ra cửa, Tô Đường nhìn tiết trời bên ngoài, đột nhiên nhớ ra chiều còn phải đi lo liệu thủ tục, nhưng hiện giờ trong phủ đang có chuyện thế này, nàng cũng không có cách nào ra ngoài được. Nghĩ một chút, Tô Đường liền sai Hỉ Thước ngồi xe ngựa cầm theo bạc ra ngoài tìm tiểu Mạc, để tiểu Mạc toàn quyền xử lý.

Phân phó hết mọi việc xong, nhìn Hỉ Thước rời đi, Tô Đường mới đi về phía viện Phúc Thụy. Có điều, vừa đến cửa viện, còn chưa vào trong nhà, nàng đã nhìn thấy Cẩm Tú tươi cười bước từ trong ra.

"Bà nội có đây không?" Tô Đường hỏi.

Cẩm Tú đáp: "Lão phu nhân thấy người không được khỏe nên đã ngủ rồi, hôm khác thiếu phu nhân lại đến đi."

Nhìn Cẩm Tú cười hiền hòa như thế, trong lòng Tô Đường hơi lay

động, lão thái thái thấy không khỏe đúng lúc ghê.

Cẩm Tú quan sát sắc mặt Tô Đường, thấy nàng không thể hiện rõ vui buồn hay giận dữ gì, liền nói lại theo ý lão thái thái dặn dò: "Lão phu nhân nói, bệnh của bà có lẽ phải mất một thời gian mới khỏe được. Mọi chuyện từ trên xuống dưới của phủ này e phải phiền thiếu phu nhân lo liệu."

Tô Đường cười cũng hiểu rõ mọi chuyện. Lão thái thái, người cao tay thật, vừa đoán trước được là trong phủ sắp loạn lớn lập tức không thèm quan tâm nữa, là vì vai vế của mình hay vì e ngại thân phận của Tây Uyển? Cứ vậy mà viện cớ tự đẩy mình sang một bên, sau đó dùng người khác làm vũ khí để lợi dụng, quá lợi hại!

Có điều, ừ, dù sao vì mình vì người, nàng cũng muốn xử lý Như Ý, nên không ngại để hai bà cháu nhà này lợi dụng một chút.

Tô Đường ra cửa, đưa người đi thẳng về phía Tây Uyển.

Khi quay về viện Lưu Vận, mí mắt Như Ý giật liên tục, sai người đi đến phòng bếp lấy tổ yến cũng bị trả lời một câu "không có" khiến nàng ta càng bất an hơn.

Nàng ta cắn môi ngồi trên ghế dựa, trong đầu nhanh chóng tính toán, cảm giác trên mặt vẫn hơi rát rát đau đau, nàng ta lại càng oán hận Tô Đường hơn — từ bé đến giờ, chưa từng có ai dám đối xử với nàng ta như vậy, chờ đó, nàng ta sẽ báo với Hoàng thượng, để ngài ấy phân xử cho nàng ta!

Cát Tường đã sớm bị gương mặt thâm trầm của Tống Thế An dọa đến vỡ mất, cũng không suy nghĩ lạc quan được như Như Ý, lúc này, nàng ta đứng ngồi không yên, kích động nói: "Bây giờ phải làm thế nào đây? Tướng quân yêu thương tiểu Tuyên Tử như vậy, hiện giờ tiểu Tuyên Tử rơi xuống nước còn hôn mê không tỉnh nữa…"

"Đúng thế, Như Ý tỷ tỷ, tỷ còn nói thân thế của Tuyên Tử ra, nếu

tướng quân biết được thì phải làm sao bây giờ?" Như Thi cũng phụ họa, mặt vừa có vẻ oán trách lại vừa tức giận, oán trách là vì nàng ta bị liên lụy rơi xuống hồ, tức giận là vì nàng rơi xuống hồ thảm hại không chịu nổi lại bị mọi người nhìn thấy hết, mà càng tức giận hơn là tướng quân lại không thèm liếc nhìn nàng ta một cái nào, thậm chí nàng kêu cứu mạng mãi cũng chẳng thấy ngài ấy đưa tay ra cứu, chỉ cứu được thiếu phu nhân là đi ngay. Đúng là tức chết đi được, tức chết đi được!

Như Thi càng nghĩ càng khó chịu, thấy Như Họa thảnh thơi ngồi uống trà, nhớ lúc trong hồ nàng ta mặc kệ sống chết của mình, chỉ lo đẩy Tô Đường lên, lửa giận lại càng bùng cháy, nàng ta thuận tay cầm nắp bình trà ném về phía đầu Như Họa: "Đồ tiểu tiện nhân nhà ngươi, ăn cây táo rào cây sung, chỉ giỏi nịnh bợ!"

Như Họa bị đập mạnh vào trán, đau đến kêu lên một tiếng, sau đó đưa taôm trán, ánh mắt sắc bén nhìn Như Thi chằm chằm, rồi lại mím chặt môi không nói câu nào.

Ánh mắt phẫn nộ lạnh như băng của nàng ấy nhìn chằm chằm khiến Như Thi hơi rụt rè, còn muốn mắng thêm vài câu lấy lại thanh thế, lại bị Như Ý quát ngăn lại.

"Ầm ĩ gì chứ, hoảng hốt gì chứ?!" Như Ý căm ghét liếc nhìn Như Họa, rồi nói với hai người còn lại: "Tuyên Tử tự mình rơi xuống hồ, là do nó không cẩn thận, sao trách chúng ta được? Hơn nữa, thân thế của nó là sự thật, ta chỉ ăn ngay nói thật thôi, cũng có ai bảo là không được nói đâu, sao trách ta được? Còn các cô nữa, khi ta nói là sẽ nói việc này cho Tuyên Tử biết để chia rẽ Tô Đường kia, không phải các cô đều gật đầu đồng ý cả sao, sao bây giờ lại trách ngược ta?"

Thấy hai người không lên tiếng, nàng ta lại nói: "Các cô đúng là lo sợ thái quá, chúng ta là do Hoàng thưởng ban xuống, có Hoàng thượng là chỗ dựa cho chúng ta, chưa kể chúng ta lại không làm sai gì, dù có làm sai đi chăng nữa, thì lão phu nhân và tướng quân cũng

đâu dám làm gì chúng ta…”

Nói tới đây, nàng ta đột nhiên im bặt, vì nàng ta nhìn thấy ngoải cửa phòng, Tô Đường với sắc mặt không tốt đang đi tới đây, đằng sau nàng còn có mấy nha hoàn ma ma nữa.

Nha hoàn ngoài cửa định ngăn lại, nhưng lại bị một ma ma đẩy sang bên cạnh.

Bốn mỹ nhân Tây Uyển thấy thế đều đứng dậy, ánh mắt ba người đầy vẻ hoảng loạn, Như Họa chỉ nhìn chằm chằm Tô Đường, từ ánh mắt sắc bén kia, nàng ấy có thể cảm giác được một cơn bão to sắp ập đến, nên không khỏi lo lắng nhìn ba người còn lại.

Tô Đường nhìn lướt qua cách bài trí trong phòng, không khỏi thầm hít sâu một hơi, rõ ràng còn xa hoa hơn cả viện Hòa Hi của nàng, đúng là ngược đời mà!!! Ngắm nghía phòng xong lại nhìn đến các nha hoàn ma ma đứng đầy trong phòng, hay thật, đếm sơ sơ cũng phải ba mươi người, còn nhiều hơn người hầu hạ nàng! Nhớ đến những khoản mục chi tiêu quá trớn trong sổ sách, Tô Đường thầm nghiến răng nghiến lợi — phí bạc cho mấy cô ả tâm địa rắn rết này, chi bằng ném xuống nước nghe một tiếng ùm lên còn vui tai hơn!

Mặt Tô Đường sa sầm xuống, liếc mắt nhìn qua bốn người rồi khẽ cười, nói: “Viện này cũng không tệ, ta rất thích, sau này ở đây cũng tốt.”

Như Ý nghe vậy liền biến sắc: “Cô có ý gì?”

Tô Đường cười tươi như gió xuân, nhưng mắt lại lạnh như mùa đông giá rét: “Có ý gì à? A ha, là muốn nơi này của muội muội thôi mà!”

Đương nhiên Như Ý không muốn buông tha nơi vàng son này, cũng không dám nói thẳng, chỉ hỏi: “Chuyển đi đâu?”

Tô Đường cười nói: “Không xa, tĩnh thất ở đằng trước là nơi tốt

nhất.”

Tĩnh thất, là nơi mà Tuyên Tử bị phạt úp mặt vào tường lần trước. Sân hẹp, phòng nhỏ, nằm sâu trong góc phủ, chẳng mấy khi có người lui tới, hơn nữa, đông thì lạnh, hạ thì nóng, thật sự không phải là nơi ở lý tưởng.

Mấy tháng nay, Như Ý đã nắm rõ từng ngóc ngách của phủ tướng quân, sao có thể không biết được, vừa nghe nàng nói vậy, nàng ta biến sắc: “Ta không chuyển đến đó.”

“Vì sao?” Tô Đường hỏi, nụ cười tươi trên mặt cứ như nàng đang nghe một chuyện rất buồn cười vậy.

“Chỗ đó không phải nơi cho người ở! Ta không ở đó!” Như Ý to giọng nói.

“A? Không phải chỗ người ở à?” Tô Đường nhướng mày, dịu dàng cười: “Vậy không phải là rất hợp với cô sao?”

“Cô!!!” Như Ý tức đến run người, sau đó ngồi phịch xuống ghế: “Ta không chuyển!” Nói xong, nàng ta khinh thường nhìn Tô Đường một cái — ta không muốn chuyển, cô dám làm gì ta?!

Vì chuyện buổi sáng, nên dù ra vẻ cứng cỏi trước mặt ba người kia, nhưng trong lòng nàng ta vẫn không yên tâm. Vừa rồi nhìn Tô Đường hùng hổ đi vào phòng, nàng ta lại kinh hãi, nhưng một lúc lâu cũng vẫn chỉ thấy dáng vẻ Tô Đường nhẹ nhàng hòa nhã, không hề đề cập đến chuyện sáng nay, nên nàng ta càng vững tin rằng Tô Đường sẽ không dám làm gì nàng ta cả. Tô Đường đến đây chỉ đơn giản là muốn tìm cớ gây sự với mình mà thôi, chỉ cần nàng ta vững vàng, thì Tô Đường tuyệt đối không dám chạm vào!

Mà rõ ràng là, Như Ý căn bản không hiểu rõ ngườiphụ nữ cười vô cùng hòa nhã trước mặt này.

Tô Đường nhìn thấy hết vẻ khinh thường của nàng ta, lạnh lùng cười nói: "Chắc là muội muội sợ phiền phức đúng không, cũng được, vậy để tỷ tỷ ta vất vả một chút, giúp muội muội một phen vậy!" Nói xong, nàng quay sang nói với đám nha hoàn ma ma theo cùng tới: "Còn không mau thu dọn đồ đạc giúp Như Ý cô nương đi?!"

Nhìn thấy ánh mắt khó tin của Như Ý, nàng lại nói thêm một câu: "Nhớ rõ, cứ thu dọn hết những gì thuộc về Như Ý cô nương ra là được."

Mang cái gì từ trong cung ra, thì thu dọn cái đó!

Nhìn thấy nha hoàn ma ma định lao vào phòng trong, mọi người trong Tây Uyển đều biến sắc.

Như Ý kích động đứng dậy, lạnh lùng nói: "Ta là người của Hoàng thượng, để ta xem ai dám vào!!!"

Chỉ một câu mà như khiến người trong mộng bừng tỉnh. Đám nha hoàn ma ma vừa nghe câu này đều dừng bước, thật sự không dám cử động nữa, quay sang nhìn nhau hoặc nhìn về phía Tô Đường, sắc mặt đầy vẻ gượng gạo — tuy họ là người của viện Hòa Hi, nhưng cũng không dám đắc tội người của Tây Uyển. Dù sao, bốn vị đám Như Ý đúng là từ trong cung ra, ngay cả lão phu nhân và tướng quân cũng đều kiêng dè vài phần, thân là hạ nhân như họ sao dám làm càn chứ? Nếu ầm ĩ lên, kinh động đến Hoàng thượng thì bọn họ làm sao còn đất sống…

Nhìn vẻ mặt của mấy người theo mình tới, Tô Đường khẽ lắc đầu — xem ra uy tín của mình đúng là thấp đến đáng thương.

Nha hoàn ma ma của Tây Uyển thấy các nàng yếu thế, không khỏi đứng thẳng người, ra vẻ ngăn cản, còn trên mặt Như Ý lại nở nụ cười đầy đắc ý.

Cát Tường và Như Thi nhìn thấy tình cảnh này cũng dần vững tâm

hơn, xem ra bản lĩnh của vị tân phu nhân này cũng chỉ đến thế thôi.

Chỉ có Như Họa hơi nhíu mày, nàng ấy có cảm giác, Tô Đường này không đơn giản như vậy.

Đương nhiên là Tô Đường không đơn giản. Nàng chỉ cười híp mắt, bước vài bước tới trước mặt Như Ý, sau đó kéo vạt áo nàng ta, hung dữ nói: "Cô lặp lại lần nữa!"

Các ngươi không dám đắc tội với người, thì bà đây đành phải tự động thủ vậy! Trừng trị các nàng xong, sẽ chỉnh đốn các ngươi!!!

Dáng Tô Đường cao gầy, lại vô cùng có uy, Như Ý nhỏ bé, lại bị nàng kéo, vì thế, nhìn Tô Đường gần trong gang tấc, Như Ý cảm thấy cực kỳ áp lực, nhớ đến cái tát thẳng tay lúc sáng, mặt nàng ta lại bắt đầu tê tê đau đau, nàng ta cố nén cảm giác hoảng sợ, nói: "Cô định làm gì?! Ta là người của Hoàng thượng, cô không thể đối xử với ta như thế được!"

Ngay sau đó, một tiếng "bốp" chát chúa lại vang lên, một cái tát mạnh tay của Tô Đường lập tức hạ xuống khuôn mặt nõn nà xinh xắn của nàng ta.

"Cái tát này, đánh là vì cô không biết liêm sỉ!" Tô Đường quát: "Cô đã được Hoàng thượng ban xuống đây, là người của phủ tướng quân ta, tức là người của tướng quân, vậy mà cô còn có mặt mũi nói luôn mồm rằng mình là người của Hoàng thượng, cô làm như vậy, tướng quân sao có thể chịu nổi?! Cô vứt thể diện của tướng quân đi đâu?! Lẽ nào cô muốn hai người họ quân thần không hòa thuận, muốn nước Đại Tụng ta không yên bình sao?"

"Ta…" Bị chụp mũ như vậy, Như Ý á khẩu không thể đáp lại gì, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Một lúc lâu sau, nàng ta mới hồi phục tinh thần, phản bác lại: "Cô đã biết là ta được Hoàng thượng ban xuống, sao còn dám làm càn như

thế?”

Tô Đường ghé sát mặt vào nàng ta, nheo mắt lại: “Ta làm càn à?”

Thấy nàng hơi giơ tay phải lên, Như Ý cuống quít lùi về phía sau.

Tô Đường cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại: “Vậy thì phiền Như Ý cô nương nói cho ta biết, ta làm càn thế nào? Là trong mắt không hề có bề trên như cô sao? Hay là không biết trời cao đất dầy như cô? Hay là không tự biết mình là ai như cô?”

Thấy Như Ý tức đến nghiến răng nghiến lợi, Tô Đường nói tiếp: “Đúng, cô được Hoàng thượng ban xuống đây, nhưng thế thì đã sao? Chẳng lẽ cô cho rằng chỉ với điều đó là cô có thể làm xằng làm bậy trong phủ tướng quân? Cô nói xấu sau lưng chủ nhân, lại vừa bịa đặt lung tung gây chia rẽ, hiềm khích, khiến cả phủ không yên còn suýt mất mạng người, hừ, chỉ với những điều này thôi, bà đây cũng có thể trừng trị cô thật nặng tay rồi!”

“Hoàng thượng sẽ không cho phép cô đối xử với ta như vậy! Cô thế này là bất kính với Hoàng thượng!” Như Ý quát.

Tô Đường khẽ lắc đầu, thở dài: “Như Ý à Như Ý, cô đúng là tự nghĩ mình cao đến không thể với nổi rồi. Nếu Hoàng thượng thật sự coi trọng cô, vậy thì sao lại ban cô cho tướng quân?”

Nàng vừa nói ra câu này, mặt Như Ý liền tái nhợt đi.

Tô Đường tiếp tục nói: “Làm người, đừng quá tự cao tự đại! Cô kiêu ngạo, càn quấy như vậy chẳng qua là vì tự cho mình là đúng, cho rằng có Hoàng thượng làm chỗ dựa cho cô, người khác sẽ không dám làm gì cô! Nhưng cô có từng nghĩ tới không, dù Hoàng thượng có sủng ái cô thật, nhưng nếu ta trừng trị cô, chẳng lẽ ngài ấy là vì một người như cô mà làm gì đó với một người đường đường là phu nhân tướng quân như ta sao? Cô đừng quên rằng, hôn sự của ta là do chính Hoàng thượng ngài chỉ hôn!”

Như Ý đã sắp đứng không vững nữa rồi. Đúng thế, hôn sự này là do Hoàng thượng chỉ hôn, lúc trước nàng ta làm ầm lên, muốn Hoàng thượng hạ chỉ lệnh cho tướng quân cưới nàng ta, nhưng kết quả là Hoàng thượng không đồng ý, còn nói là bát tự không hợp, tướng quân không chịu, chỉ sau đó không bao lâu, Hoàng thượng lại chỉ hôn cho Tô Đường ở thành Bình! Nói như vậy, thì trọng lượng của nàng ta trong lòng Hoàng thượng cũng không bằng tướng quân, vậy thì Hoàng thượng sao có thể vì nàng ta mà gây phiền phức cho phu nhân tướng quân chứ?!

"Còn nữa, các cô được Hoàng thượng ban xuống đây, nhưng theo ta được biết, Hoàng thượng chỉ nói 'ban thưởng bốn vị mỹ nhân', cũng không nói rõ thân phận của các cô là gì! Như vậy, thì các cô được sắp xếp thế nào, toàn bộ phụ thuộc vào việc tướng quân cao hứng ra sao, mà hiện giờ, tướng quân để ta xử lý việc này, vậy cũng còn phải xem, ta có cao hứng hay không!" Ý của 'muốn làm gì thì làm' là thế này phải không?!

Tô Đường nhìn Như Ý, dịu dàng cười nói: "Nếu ta cao hứng, cũng có thể tùy tiện nạp các cô làm di nương, tiểu thiếp. Nếu ta mất hứng, thì dùng các cô như nha hoàn để sai khiến cũng được."

Nghĩ đến chuyện phải làm nha hoàn thấp kém, Như Ý chỉ cảm thấy lòng càng lúc càng lạnh, môi run rẩy không nói được thành lời.

Tô Đường rất vừa lòng ngồi xuống, chậm rãi nói tiếp: "Lúc trước, lão thái thái và tướng quân vì nể mặt Hoàng thượng mà đối xử lễ độ với các cô. Nhưng ngược lại, các cô đúng là càng lúc càng coi mình là ghê gớm lắm! Ta gả vào phủ tướng quân, tuy đã biết cô liên tục gây phiền phức cho ta, nhưng chỉ luôn nghĩ dĩ hòa vi quý, nên không so đo với các cô! Vậy mà cô, rượu mời không muốn uống, việc tốt không biết làm! Không phải là muốn chết hay sao?!"

Như Ý nghe thấy vậy, ngẩng đầu hỏi: "Cô muốn thế nào?"

“Ta chẳng muốn thế nào cả, chỉ là vừa ý viện này, nên muốn cô chuyển đi chỗ khác thôi.” Đi một vòng, Tô Đường lại quay về lời nói lúc đầu.

Nhưng lúc này, Như Ý đã không còn kiêu ngạo được nữa, Tô Đường lại vẫn nhẹ nhàng, có điều, người phụ nữ này nói trở mặt là trở mặt, nói đánh là đánh!

Sau lưng Như Ý đã ướt đẫm, lòng hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng nàng ta không cam lòng: “Ta muốn đi gặp tướng quân! Ta muốn đi gặp lão phu nhân! Ta muốn đi gặp Hoàng thượng!”

Nhìn bộ dạng này của nàng ta, Tô Đường cảm thấy rất phiền phức: “Cô có thể gặp Hoàng thượng được hay không thì ta không biết, nhưng tướng quân và lão phu nhân, ta e rằng cô không gặp được. Tướng quân bận bịu nhiều việc, lão phu nhân không khỏe, đóng cửa không gặp người. Vì thế, có chuyện gì, thì cô cứ trực tiếp nói với ta đi!”

“Không cần!” Như Ý muốn sụp đổ, từng lời từng chữ của Tô Đường như biến thành những mũi dao đâm vào tim nàng ta, đập nát giấc mộng của nàng ta. Nàng ta biết, ưu thế đã mất, nhưng vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, muốn giãy dụa lần cuối: “Ta không chuyển đến tĩnh thất, ta không đi! Cô đuổi ta về cung đi!”

Nói xong, nàng ta quỳ xuống trước mặt Tô Đường: “Phu nhân, xin cô đuổi ta về cung đi!”

Tĩnh thất chẳng khác gì lãnh cung trong hoàng cung, mà theo thái độ của tướng quân với nàng ta, nàng ta biết đời này không còn cơ hội được sủng hạnh nữa rồi, chi bằng quay về cung, quay lại bên Hoàng thượng! Hoàng thượng trẻ người non dạ, vẫn còn ham chơi, chỉ cần nàng ta khéo dỗ dành, nhất định nàng ta sẽ lại nở mày nở mặt!

Nhìn bộ dạng xin xỏ của nàng ta, Tô Đường thở dài một hơi: “Như Ý

à Như Ý, ngu ngốc cũng không sao, nhưng ngu đến mức như cô, thì thật sự buồn cười!!! Hoàng thượng ban phi tử cho đại thần thì có, nhưng cô có từng thấy vị Hoàng thượng nào nhận lại thứ đã ban đi không? Hơn nữa, còn là một con người? Dù tướng quân chưa từng chạm vào cô, cô vẫn hoàn hảo quay về, nhưng ai biết được chứ? Chẳng lẽ cô muốn Hoàng thượng trở thành trò cười cho người trong thiên hạ? Theo ta được biết, tuy Hoàng thượng nhỏ tuổi, nhưng cũng không ngu ngốc đến mức đó! Đừng nói là ta không cho cô về, dù ta có đưa cô về đi chăng nữa thì trong cung cũng không tiếp nhận cô! Cô tỉnh lại đi!"

Như Ý ngã sõng xoài xuống đất, nước mắt chan chứa, thời khắc này, lòng nàng ta như tro tàn.

Đúng thế, nàng ta có muốn về cũng không về được, dù Hoàng thượng có đồng ý, thì Hoàng thái hậu cũng không đồng ý! Lúc trước, chính vì Hoàng thái hậu không thích mình, nên mới để Hoàng thượng ban mình cho tướng quân, nàng ta có khóc lóc cầu xin cũng chẳng có ích gì!

Nhìn dáng vẻ rơi lệ đầy mặt, vô cùng tuyệt vọng của nàng ta, Tô Đường thoáng mềm lòng, nhưng lại nhanh chóng lạnh đi — tự làm bậy, không thể sống!!!

Vốn cứ tưởng rằng nàng ta thông minh, ai ngờ lại ngu ngốc như vậy, đúng là khiến người ta thất vọng!

"Thu dọn đồ đạc chuyển đi đi!" Tô Đường dời mắt nói với đám nha hoàn ma ma đang sững sờ đứng đó.

Mấy người này vừa nghe Tô Đường quát nạt như vậy, đã sớm hiểu rõ nặng nhẹ, mấy người thông minh một chút đều biết vừa rồi mình chần chừ như vậy chắc chắn đã khiến thiếu phu nhân không vui, nên lần này không chờ nàng nói hai lời liền lập tức xông vào. Đám hạ nhân Tây Uyển cũng biết mình đã không còn uy thế gì cả, đành phải đứng yên đó.

Tô Đường lạnh lùng nhìn thấy tất cả, sau đó quay sang nói với Như Ý đang khóc không thành tiếng: "Đi tới tĩnh thất suy nghĩ cho kỹ đi, cô chỉ mới mười bảy tuổi, tương lai còn rất dài… Tự thu xếp cho ổn thỏa!"

Nhìn Như Ý bị hạ nhân kéo đi, Tô Đường ôm trán, hơi đau đầu. Đã giải quyết xong kẻ cầm đầu, còn hai người đồng lõa, thậm chí còn có cả kẻ mật báo, thấy gió đổi chiều nữa!

Lúc này, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, hơn mười người đều cúi đầu đứng đó, không dám phát ra chút tiếng động nào.

Tô Đường đảo qua một vòng, cuối cùng lại thầm mắng trong lòng — khỉ thật, nguyệt sự tháng nào cũng đau đến chết đi sống lại!

Chương 34: Danh tiếng ghen tuông truyền khắp thiên hạ

Cát Tường và Như Thi đã sớm bị thế trận sát phạt không chút lưu tình nào của Tô Đường dọa cho sợ đến mức mặt xám như màu đất, hai chân run rẩy. Như Ý bị kéo đi rồi, hành trang mang theo chỉ có một bộ chăn đệm với mấy bộ y phục, từ nay về sau một thân một mình ở tĩnh thất không còn vùng lên được nữa, vì Tô Đường đã nói — không có lệnh không được phép ra! Đây có khác nào bị nhốt đâu?! Như Ý được Hoàng thượng sủng ái nhất lại còn xuất thân từ nhà quan mà còn có kết cục như vậy, thì mấy nàng sẽ bị trừng phạt thế nào chứ?!

Hai người nghĩ cũng không dám nghĩ nhưng lại không thể không nghĩ, đành phải thầm run rẩy trong lòng lén lút liếc nhìn sắc mặt Tô Đường. Nhưng Tô Đường chỉ nhíu mày, sắc mặt vô cùng khó coi, rõ ràng là không muốn từ bỏ ý định, hơn nữa, từ nãy đến giờ nàng vẫn luôn im lặng không nói gì, càng khiến hai người khủng hoảng hơn!

Lý do Tô Đường trầm mặc, là vì trừ cơn đau bụng làm cho nàng không nói được thành lời ra, cũng là vì không biết rốt cuộc nên xử lý hai kẻ đồng lõa này thế nào.

Trong ba người, Như Ý là kẻ cầm đầu, nhất định phải diệt trừ, nhưng trừ bỏ chứ không phải giết chết. Dù sao, tuy Tô Đường căm thù nàng đến tận xương tận tủy, nhưng cũng không thể làm ra chuyện tàn nhẫn như là loạn côn đánh chết được. Điều Tô Đường muốn là diệt trừ hết tất cả thế lực mà nàng ta có, khiến nàng ta tứ cố vô thân, như vậy, dù nàng ta có nhiều mưu ma quỷ kế hơn nữa,

thì cũng không thể nào dùng được. Vì thế Tô Đường mới nhổ nàng ta khỏi viện Lưu Vận này, ném tới tĩnh thất cho nàng ta tự sinh tự diệt.

Còn Cát Tường và Như Thi, nếu Như Ý là đầu óc ngốc nghếch, thì hai cô nàng này thậm chí còn chẳng có đầu óc, không có bản lĩnh gì, bắt nạt kẻ yếu, vừa gặp nguy hiểm đã rối loạn, không đáng nhắc đến.

Vì vậy, sau khi giải quyết Như Ý xong, Tô Đường định cứ mặc kệ hai nàng, không thèm quan tâm cũng đủ khiến các nàng cả ngày hoảng sợ không yên lòng rồi. Những nghĩ đến chuyện hôm nay Tuyên Tử rơi xuống nước các nàng cũng nhúng tay vào không ít, nên nàng lại không muốn tha cho các nàng dễ dàng như vậy.

Phải xử lý thế nào đây?

Tô Đường nghĩ một chút, có ý tưởng: "Cát Tường, Như Thi!"

Rốt cuộc hai người cũng nghe thấy Tô Đường lên tiếng, biết mình sắp bị trừng phạt, liền sợ tới mức 'rầm' một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Cát Tường mếu máo: "Thiếu phu nhân, van xin ngài tha cho chúng ta đi, đừng đưa chúng ta tới tĩnh thất, sau này chúng ta làm trâu làm ngựa hiếu kính ngài."

Như Thi cũng nói theo: "Đúng vậy, tất cả đều là do Như Ý làm, không liên quan đến chúng ta. Thiếu phu nhân, ngài tha cho chúng ta đi!"

Nhìn trò hề của hai người này, Tô Đường giận đến bật cười: "Yên tâm, ta sẽ không đánh chửi các cô, sẽ càng không đưa các cô đến tĩnh thất." — đãi ngộ đó, hai người các cô còn chưa xứng để nhận đâu!

Hai người nghe vậy, mừng rỡ nói: "Tạ ân điển của thiếu phu nhân,

tạ ơn thiếu phu nhân!”

Tô Đường lạnh lùng cười: “Gần đây sức khỏe lão phu nhân không được tốt, các cô đến viện Phúc Thụy hầu hạ lão nhân gia đi, cũng nhân tiện sao chép kinh thư cầu phúc cho lão nhân gia ngài!”

Hai người nhìn nàng với ánh mắt không thể tin nổi, hầu hạ lão phu nhân? Sao chép kinh thư? Cứ thế sao?!

Thấy Tô Đường không có vẻ nói đùa, hai người vội dập đầu tạ ơn, sau đó lại chấp nhận số phận quay về phòng thu dọn đồ đạc — cũng giác ngộ rất rõ, trừ những gì vốn là của mình, thì hai nàng đều không dám mang thêm gì cả. Thiếu phu nhân đã nói là sang hầu hạ lão phu nhân, thì từ nay về sau cũng không thể coi mình như tiểu thư được nữa rồi! Có điều, so với kết cục của Như Ý, thì còn tốt hơn nhiều! Dù sao, lão thái thái luôn nhân từ, chỉ cần các nàng ngoan ngoãn, chắc chắn bà sẽ đối xử tốt với các nàng!

Nhìn hai người vui vẻ chạy đi, khóe miệng Tô Đường nhếch lên một nụ cười sâu xa — lão thái thái à, ngài đứng một bên xem kịch vui, ít nhiều gì cũng phải thưởng một hai lượng bạc chứ, đúng không? Ta cũng không muốn lấy bạc thưởng của ngài, chỉ muốn ngài chịu khó xử lý giúp ta hai người này một chút thôi!

Chấn chỉnh gia phong, mỗi người đều có trách nhiệm riêng!

Hơn nữa, thái độ của ngài từ trước tới giờ đến khiến người ta không nhìn rõ lắm. Ta cũng chỉ muốn thăm dò một chút trước khi hành động thôi mà. Ta thật sự muốn xem ngài định xử lý hai người này thế nào. Người ta nói, lựa cơm gắp mắm, ngài phải chỉ cho ta phương hướng, thfi ta mới biết rõ nên đi đường nào chứ?

Ngài cứ khoanh tay đứng nhìn như vậy sao được?

Có điều, Tô Đường càng cười càng giảo hoạt, nàng có dự cảm, Cát Tường và Như Thi cao hứng quá sớm rồi.

Đúng là hai mỹ nhân kia cao hứng quá sớm, những tháng ngày rất dài sau này, hai nàng đều vô cùng thê thảm.

Lão thái thái cũng thực sự rất nhân từ, không để các nàng hầu hạ gì, chỉ nhờ các nàng sao chép kinh thư mà thôi. Có điều, cả căn phòng đầy kinh thư, từ dầy đến mỏng, từ cũ đến mới, từ biết đến không biết, số lượng không biết bao nhiêu mà đếm, hơn nữa, mỗi bản đều phải chép ra năm mươi bản nữa. Năm mươi bản đấy!!! Đã vậy, chữ nghĩa còn phải ngay ngắn thẳng hàng đẹp đẽ, đầy đủ thành ý! Càng sao chép lâu, hai người chỉ cần vừa nhìn thấy đã muốn nôn ra, lại càng ao ước được ném tới tĩnh thất giống Như Ý! Sau này, biết lão thái thái sợ Như Ý ở một mình lại nhàn cư vi bất thiện, nên mới sai người tặng số kinh thư giống như thế sang cho nàng ta cùng sao chép, thì hai người mới nghiến răng nghiến lợi nói — giờ mới công bằng!!!

Đương nhiên, khiến cho hai mỹ nhân không chịu nổi không chỉ là chuyện sao chép kinh thư, mà còn cả việc ăn chay nữa. Nói hoa mỹ là "vì lòng thành"! Vì vậy, sáng sớm chỉ có cháo loãng với dưa muối, trưa là cải trắng với cơm khô, tối là cháo đặc với hành lá và đậu phụ, ngày nào mà được ăn trứng hay gì gì đó, thì đúng là đại tiệc!!!

AAAA! Thật sự rất khổ sở mà!!!

Đương nhiên, lúc này người vui nhất chính là Tô Đường, mỗi tháng xem sổ sách lại thấy thêm được mấy chục lượng!

Đương nhiên, những chuyện này là nói sau.

Hiện giờ giải quyết được ba mỹ nhân, ai phải đi đâu cũng đã đi đến đó rồi, chỉ còn lại Như Họa.

Như Họa vẫn như lúc trước, nhìn ba người kia bị trừng phạt, trên mặt nàng ấy cũng không tỏ ra vui mừng hay sợ hãi, ngoài ánh mắt thỉnh thoảng lộ ra vẻ bất đắc dĩ ra. Đương nhiên, vẻ bất đắc dĩ này

cũng bị Tô Đường nhìn thấy trọn vẹn. Chờ khi phát hiện ra ánh mắt Tô Đường dừng lại trên người mình, Như Họa cũng biết, tiếp theo là đến lượt nàng ấy.

Tô Đường đứng dậy, đi đến trước mặt Như Họa, đánh giá cẩn thận vị tiểu cô nương còn thấp hơn mình một cái đầu, mặt còn chưa trưởng thành hết nhưng lại rất trầm tĩnh, chín chắn này — năm nay nàng chỉ mới mười lăm tuổi, nhỏ nhất trong bốn người, nhưng lại hiểu lý lẽ nhất/

"Cô tên gì?" Tô Đường hỏi.

"Như Họa." Trả lời ngắn gọn, rõ ràng.

"Không phải, ta hỏi tên cũ của cô cơ."

Như Hoa ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Tô Đường, sau đó cúi đầu thành thật đáp: "Trần Lê ạ."

"Cô biết y thuật sao?" Tô Đường hỏi.

"Ta đã từng học với bà ngoại."

Tô Đường khẽ gật đầu, cười nói: "Cô cứ tạm thời ở lại đây đi."

"Vâng."

Nhìn mấy nha hoàn mama vốn phục vụ trong Tây Uyển, Tô Đường nói với Trần Lê: "Hiện giờ Tây Uyển cũng không cần nhiều người thế này, cô chọn giữ lại mấy người đắc lực đi, những người khác ta sẽ đưa đi."

Nha hoàn ma ma nghe thấy vậy liền biến sắc, sau đó nhìn Trần Lê với ánh mắt van xin. Bọn họ vốn đều chướng mắt vị chủ nhân không có tiếng tăm gì, luôn luôn bị xanh lánh này, không ngờ hiện giờ gió mây đổi chiều, nhìn dáng vẻ thiếu phu nhân có vẻ rất coi trọng

nàng, mà chắc chắn bọn họ đã khiến thiếu phu nhân có thành kiến, nếu lại bị Thiếu phu nhân đưa đi, chỉ e sẽ không có ngày lành, ở lại Tây Uyển tốt hơn nhiều!

Trần Lê không để ý đến ánh mắt mong mỏi của mọi người, chỉ lãnh đạm đi qua trước mặt họ, chỉ ba nha hoàn và mama rồi đi tới trước mặt Tô Đường nói: "Phần lớn hoa lá cây cảnh ở đây đều cần người chăm sóc, họ vốn làm mấy việc này, giữ lại là tốt nhất.

Công minh không thiên vị, xử lý đúng mực, Tô Đường rất vừa lòng. Quay đầu nhìn về phía mấy người bất an còn lại, nàng cười nói: "Thu dọn một chút đồ đạc rồi đi theo ta."

Mọi người không thể làm cách nào khác, đành phải lui ra. Ngay khi mọi người đi hết, một nha hoàn mắt to môi mỏng quay ngược lại, quỳ xuống trước mặt Tô Đường nói: "Thiếu phu nhân, nô tỳ là Đỗ Quyên, có chuyện muốn bẩm báo."

Tô Đường nhìn mặt cô ta quen quen, bộ dạng lại lén lút, liền nhíu mày hỏi: "Chuyện gì?"

Đỗ Quyên nhìn quanh bốn phía rồi nhỏ giọng nói: "Ngài phải cẩn thận Như Ý, nô tỳ hầu hạ bên nàng ta, cũng biết nàng ta sẽ không từ bỏ ý định đâu. Hơn nữa, ngài cũng biết làm sao nàng ta biết được thân thế của tiểu thiếu gia chứ, đó là do Hoàng thượng nói cho nàng ta. Khi đến phủ tướng quân rồi, nàng ta vẫn thường xuyên thư từ qua lại với Hoàng thượng! Tiểu Hoàng ở Thiên môn đã bị nàng ta mua chuộc, chính y truyền thư đi giúp nàng ta."

Tô Đường khẽ cười, cuối cùng nàng cũng biết vì sao nhìn nha hoàn tên Đỗ Quyên này lại quen như thế. Là vì mỗi lần gặp Như Ý, nàng đều thấy cô ta đi theo nàng ta. Như vậy, cũng có thể coi là nha hoàn tâm phúc.

Hay, hay lắm!

Tô Đường cười híp mắt: "Ừ, không tệ! Ta còn đang nghĩ xem nên phái ai tới tĩnh thất hầu hạ nàng ta. Ngươi đã hầu hạ nàng ta quen rồi, đương nhiên cũng biết tính nết nàng ta thế nào, vậy để ngươi đến chăm sóc nàng ta đi."

Đỗ Quyên nghe thấy vậy, mặt tái mét đi, cô ta quay lại muốn về phe nàng mà, không phải là thiếu phu nhân nên coi cô ta như tâm phúc, sau đó vô cùng coi trọng cô ta sao? Đột nhiên lại chuyển biến thế này là thế nào?!

Không được không được, cô ta không thể đến tĩnh thất được, nếu không, để Như Ý cô nương biết cô ta bán đứng nàng ta, thì sẽ xử chết cô ta mất!

Có điều, Tô Đường đã không muốn để ý tới sự khóc lóc van xin của cô ta nữa, đối với loại người bán chủ cầu vinh, ngoài khinh thường ra, nàng cũng chỉ thấy ghê tởm mà thôi!

Để cho hai chủ tớ này nương tựa lẫn nhau trong tĩnh thân, tương thân tương ái, cùng đánh cùng giết nhau đi!

Ôi ôi, nàng thật quá tàn nhẫn!!!

Thấy Tây Uyển cũng đã ổn thỏa, Tô Đường xoa xoa thắt lưng, quay người bước đi. Còn về phần những nha hoàn mama ở Tây Uyển, thậm chí là những hạ nhân dư thừa trong phủ tướng quân à, ha ha, nàng vừa nghĩ ra một cách tuyệt diệu. Có điều bây giờ vẫn chưa nói ra được, còn phải nói qua với mặt lạnh đã.

Hiện giờ, nên quay về xem Tuyên Tử thế nào thì hơn.

Nhớ đến nét mặt tuyệt vọng tan nát cõi lòng của Tuyên Tử, tim Tô Đường khẽ nhói lên, nàng còn nghĩ, liệu sự trừng phạt của nàng dành cho mấy người Như Ý kia có phải là quá nhẹ không? Có điều, một lúc sau nàng lại nghĩ, những việc nàng có thể làm cũng chỉ đến thế thôi.

Ôi, biết làm thế nào để cứu vớt con đây, tiểu Tuyên Tử của ta…

Tuyên Tử vẫn chưa tỉnh, Hỉ Thước đã quay về, nhìn Tống Thế An vẫn ngồi bên giường, Tô Đường liền kéo Hỉ Thước ra ngoài nói chuyện.

"Mọi việc thế nào rồi?" Tô Đường cầm một tách trà nóng hỏi.

Hỉ Thước lấy trong ngực ra một cuộn giấy đưa cho nàng nói: "Đã làm tốt rồi ạ. Tiểu Mạc bảo em đưa cái này cho người."

Tô Đường mở ra, nhìn thấy bên trong là các loại công văn, trên đó có chữ ký đồng ý của tiểu Mạc, hiện tại cửa hàng này là của hắn, nhưng hắn lại chuyển nhượng lại mấy thứ này cho nàng, lòng sáng như trăng.

Hỉ Thước vẫn thầm thì: "Em vốn chỉ biết tiểu Mạc gọi là tiểu Mạc, không ngờ hắn còn có tên. Mạc Vong Ân, Mạc Vong Ân, thú vị thật!"

Tô Đường không khỏi cảm động, năm đó lúc lo chứng nhận để nhập tịch cho tiểu Mạc, tiểu Mạc không biết tên mình, nên mới lấy hai chữ "Vong Ân". Mạc Vong Ân, không quên ở đây, là không quên ân tình của Tô Đường đối với hắn.

"Còn nữa, tiểu thư, em cảm thấy tiểu Mạc rất kỳ quái, không phải bình thường hắn vẫn nhanh mồm nhanh miệng lắm sao? Vậy mà hôm nay lại biến thành người câm, em vừa nói chuyện với hắn, hắn đã cúi gằm đầu xuống, cũng không biết làm cái gì, thậm chí em còn nhìn thấy hắn đỏ mặt nữa! Đúng là không hiểu hắn nghĩ gì luôn. Lúc đưa em về còn nhắc em bảo trọng, đáng ghét mà, em đã nặng thế này rồi còn bảo em bảo trọng gì nữa chứ?"

(*) "bảo" nghĩa là giữ gìn, "trọng" nghĩa là nặng. Thông thường người ta dùng từ 'bảo trọng' khi từ biệt với ý: 'giữ gìn sức khỏe', nhưng ở đây bạn Hỉ Thước cố tình nắn thành 'giữ gìn cân nặng'.

Nhìn bộ dạng giận dữ của Hỉ Thước, Tô Đường bật cười, sau đó trong đầu chợt lóe lên, tiểu Mạc đỏ mặt à? Nhớ đến các manh mối trước kia, nàng thoáng hiểu hết.

Thì ra là thế, thì ra là thế, nhìn vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên không biết gì của Hỉ Thước, Tô Đường cười gian xảo.

Hỉ Thước bị nhìn đến phát sợ, cũng không để ý đến nàng, nói tiếp: "Còn nữa, tiểu thư, sau này người đừng có gặp lại cái vị Triển đại nhân kia nữa. Hôm nay thấy người không tới, hắn cứ luôn miệng hỏi Tô huynh đâu, sao Tô huynh không tới! Hừ, hắn nhớ nhung cái gì chứ, người ta là phụ nữ đã có chồng rồi!"

Tô Đường toát mồ hôi, hình như trong mắt Triển Dịch Chi, nàng là một người đàn ông mà, nhớ nhung cái gì được chứ?!

Hỉ Thước như nhớ ra gì đó, lại xáp lại gần hỏi: "Tiểu thư, người xử lý mấy người Như Ý thế nào? Người xem, người sai em ra ngoài, làm em chẳng xem được kịch hay! Cái cô Như Ý kia thật đáng ghét, nên xẻo ra từng mảnh rồi cho chó ăn mới hả dạ!"

Nhìn cô ấy đứng xoa xoa tay, Tô Đường nói: "Vậy thì xem ra tiểu thư nhà em làm em phải thất vọng rồi!" Nói xong, nàng kể hết cho cô ấy nghe chuyện trừng phạt vừa rồi.

Quả nhiên Hỉ Thước rất thất vọng: "Vậy thôi ạ? Quá nhẹ nhàng cho họ!"

"Nếu không thì sao?" Tô Đường buông tay nói.

"Ơ, ít nhiều gì cũng phải đánh vài cái chứ!" Hỉ Thước nghĩ một lúc lâu mới nói được một câu như vậy.

"Các nàng liễu yếu đào tơ như thế, e rằng chỉ đánh vài cái đã đi đời nhà ma rồi. Gây chuyện chết người cũng không phải chuyện đùa

đâu. Nếu đánh không chết mà bị thương, còn phải móc bạc ra mời người chữa cho các nàng nữa, không có lời." Tô Đường vừa uống trà vừa nói, sau đó lại thở dài: "Thật ra, tuy ta nói năng sắc bén, sắc mặt nghiêm nghị, cũng muốn trừng trị các nàng một trận ra trò, nhưng cuối cùng cũng không dám làm quá mức. Dù sao họ cũng ở trong cung ra, không nhìn mặt tăng cũng phải coi mặt phật…"

Nhớ đến cái 'mặt phật' này, Tô Đường lại chợt nhớ lời nói của Đỗ Quyên, Như Ý vẫn thư từ qua lại với Hoàng thượng à? Thế này là sao?

Đã mai mối loạn lên, chỉ hôn lung tung, còn lén lút lui tới với người con gái đã ban cho đại thần, đúng là không ra sao!!! Tô Đường còn mơ hồ nhìn thấy cái mũ xanh mướt trên đầu Tống Thế An…

Chuyện Tô Đường trừng trị bốn mỹ nhân, thông qua các gia đinh trong phủ tướng quân, đã nhanh chóng lan truyền cả thành đều biết. Nhưng vì nguyên nhân trừng phạt bị phủ tướng quân cố tình giấu đi, nên mọi người chỉ biết là Tuyên Tử vì bốn mỹ nhân mà rơi xuống nước, nhưng lại không biết chuyện về thân thế của Tuyên Tử. Có điều, chỉ vì bị rơi xuống nước mà bị trừng phạt nặng như thế khiến mọi người khó tránh khỏi nghi ngờ. Vì vậy, tất cả đều xì xào bàn tán, nói thật ra Tống đại tướng quân cưới phải một người phụ nữ ghen tuông, không chấp nhận được sự tồn tại của bốn mỹ nhân ở trong phủ, nên mới cố tình bày mưu tính kế hãm hại. Chỉ trong một thời gian ngắn, Tô Đường đã bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Oan chết người!!!

Lại nói, với hai người phụ nữ biết nội tình, thì lại thấy hơi bất mãn với mức độ trừng phạt của Tô Đường.

Một người đương nhiên là lão thái thái ở viện Phúc Thụy.

Cẩm Tú rót trà cho lão thái thái, hỏi: "Người thấy việc này thiếu phu nhân làm thế nào?"

Lão thái thái hơi nheo mắt: "Hơi nhẹ."

Cẩm Tú hơi giật mình: "Nhưng mà cũng không thể đánh chết bốn vị này được, cũng không thể đuổi về quê nhà, không thể bán ra ngoài, càng không thể đuổi về cung… Thiếu phu nhân làm như vậy cũng đã nhìn bao quát được toàn cục rồi. Nô tỳ cảm thấy rất tốt mà. Giam Như Ý lại, lại đẩy nha hoàn có hiềm khích tới đó, chỉ e là Như Ý cũng không có ngày lành."

Lão thái thái khẽ gật đầu: "Cũng đúng, dùng dao cùn cắt thịt, sống sờ sờ mà bức chết người! Có điều, người ta thường nói đêm dài lắm mộng, nàng ta vẫn còn thư từ với Hoàng thượng. Hoàng thượng lại là người mềm tai, ai biết liệu có bị che mờ mắt, lại gây ra chuyện gì hay không!"

"Vậy người định thế nào?"

"Viết một bức thư gửi cho Hoàng thái hậu." Lão thái thái chậm rãi nói.

Ở trong cung, Hoàng thái hậu đọc thư của lão thái thái, mắt phượng nhíu lại, sau đó khẽ thở dài: "Tân phu nhân dù nói đạo lý rõ ràng trước mặt Như Ý, nhưng chỉ e là vẫn kiêng dè trong cung. Năm đó hình như ai gia cũng gặp chuyện giống thế này, lúc ấy ai gia xử lý thế nào nhỉ?"

Lão thái giám bên cạnh the thé giọng nói: "Ngài đứng nhìn bốn người Dung phi tự giết lẫn nhau, sau đó ngồi làm ngư ông đắc lợi ạ. Tiên đế còn khen ngài đạm bạc, hiền lành nữa!"

Hoàng thái hậu day day trán, khẽ cười: "Lớn tuổi rồi, không nhớ được nữa. Như Ý không chết, đáng tiếc. Tân phu nhân bị mang danh người phụ nữ ghen tuông, đáng tiếc."

…

Ba ngày sau, cuối cùng Như Ý cũng nhận được thư hồi âm của tiểu Hoàng đế — những ngày tháng trong tĩnh thất thật sự rất đau khổ khiến người ta tuyệt vọng. Nàng ta chịu không nổi nữa, chưa chịu từ bỏ ý định liền viết thư cầu cứu Hoàng thượng. Từng câu từng chữ trong thư đúng là đẫm máu đẫm nước mắt, vô cùng cảm động. Nàng ta không tin tiểu Hoàng đế có thể nhẫn tâm!

Khi nhìn thấy thư hồi âm, nàng ta mừng như điên, nhưng sau khi đọc hai dòng chữ trong thư, trời đất như sụp đổ.

— Mẫu hậu nói, nếu còn viết thư cho ngươi nữa sẽ đuổi hết thợ làm điểm tâm trong cung đi. Trẫm suy nghĩ mãi, cảm thấy ngươi nên ngoan ngoãn đi. Nếu rảnh trẫm sẽ tới thăm ngươi. A, mẫu hậu đến rồi, không viết nữa.

—o0o—

Tô bựa lảm nhảm:

Tô Đường: Ghen thì ghen, bây giờ có tiếng, sau này sẽ có miếng! Mặt lạnh mà còn muốn năm thê bảy thiếp à? Đừng nói là cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có đâu!!!

Chương 35: Không chơi thương bạc tắm máu đào đâu!!!

Khi Tô Đường đang nói chuyện với Hỉ Thước thì Tuyên Tử tỉnh.

Nghe Thược Dược thông báo, Tô Đường vội vàng chạy vào phòng, nhìn thấy Tuyên Tử đang mím môi, bộ dáng muốn khóc lại không dám khóc. Tống Thế An ngồi bên cạnh, muốn ôm lại không biết ôm thế nào, muốn an ủi cũng không biết an ủi ra sao, vì thế, hai cha con mắt to trừng mắt nhỏ, đều có vẻ rất khó khăn.

Thấy Tô Đường bước vào, Tống Thế An bất giác thở phào nhẹ nhõm, sau đó tránh người ra để chỗ trống cho Tô Đường, nhưng làm xong, hắn lại thầm thắc mắc — vì sao hắn cứ cảm thấy người phụ nữ này có thể đối phó được tất cả chuyện này nhỉ?

Vừa nhìn thấy Tô Đường lo lắng bước tới, trong lòng Tuyên Tử cảm thấy vô cùng tủi thân, nước mắt cứ thế rơi xuống không kiềm chế được nữa — từ nay về sau, nó là trẻ mồ côi rồi, không ai thương nó, huhuuh…

Ai ngờ, còn chưa tủi thân xong, thì Tô Đường đã quát to: "Khóc cái gì mà khóc! Ta còn chưa bị còn chọc tức phát khóc đây!"

Tuyên Tử ngẩn người, hai mắt đẫm lệ nhìn Tô Đường.

Tống Thế An cũng ngây ra — nàng làm trò gì thế?

Tô Đường đặt mông ngồi xuống giường, tức giận nói: "Uổng công ta làm đồ ăn ngon cho con, còn đưa con đi chơi, mà con lại đối xử với

ta như vậy! Người ta chỉ tùy tiện nói một hai câu con đã tin, tay cũng không cho ta chạm vào, còn trốn ta. Ta là hổ hay là sói hả? Chúng ta có tình nghĩa đồng cam cộng khổ cơ mà?! Hừ, ta rất tức giận, thực sự rất tức giận! Ta bị con chọc giận đến phát khóc đây!"

Nói xong, Tô Đường lắc người, quay lưng về phía Tuyên Tử.

Nhìn nàng từng này tuổi rồi còn dỗi với trẻ con, Tống Thế An vô cùng xấu hổ, nhưng đến khi nhìn sang Tuyên Tử, lại phát hiện trong mắt thằng bé thoáng có vẻ áy náy.

Á? Sao lại thế?

Tô Đường vẫn còn ấm ức càu nhàu: "Hôm nay á, ta vốn còn định đưa người nào đó ra ngoài chơi. Bây giờ người nào đó hay quá rồi, xem ra còn ghét ta nữa, không muốn ra ngoài chơi cùng ta! Tự dưng lại đi nhảy xuống hồ, còn ngủ đến nửa ngày bỏ mặc ta thui thủi một mình! Đúng là đáng giận mà!"

Quay đầu nhìn thằng bé bằng ánh mắt ai oán, Tô Đường nói tiếp: "Nếu con không thích ta thì con cứ nói thẳng, con làm như vậy làm ta rất tổn thương! Ý tốt của ta bị con coi thành lòng lang dạ thú… Hu hu, người ta đau lòng chết đi được…" nói xong, hốc mắt Tô Đường cũng đỏ bừng như sắp khóc.

"Con là nam tử hán đại trượng phu thì có thể ức hiếp phụ nữ như thế à?! Hu hu hu…"

Thấy Tô Đường thật sự chảy nước mắt, Tống Thế An mơ hồ không hiểu ra sao — có phải vừa rồi cô nàng này bị lừa đá vào đầu không?! Nàng thế này là thật hay giả đây?!

Nghe Tô Đường oán trách, nhìn thấy bộ dạng đau lòng ấm ức của nàng, Tuyên Tử cũng ngồi không yên. Thằng bé nhích người, đưa đôi tay nhỏ bé ra ngây ngô lau nước mắt cho nàng, mếu máo nói: "Con không cố ý, mẹ đừng giận, không phải con không thích mẹ

mà…”

Tô Đường tránh tay thằng bé, quay người không để ý tới thằng bé nữa, chỉ lẳng lặng ngồi nức nở.

Tuyên Tử khó xử nhìn Tống Thế An, Tống Thế An cũng khó xử nhìn lại thằng bé — hiện giờ chính hắn còn không biết tình hình trước mắt là thế nào mà…

Tuyên Tử cầu cứu mà không ai giúp đỡ, đành phải tự mình nhích tới sát người Tô Đường, nghiêng đầu ra, nhỏ giọng nói: “Mẹ đừng giận nữa, con cho mẹ xoa đầu này.”

Tô Đường liếc mắt nhìn bộ dạng luống cuống tay chân của thằng bé, cố nhịn cười, tiếp tục bĩu môi nói: “Vậy sau này con có không thèm để ý đến ta nữa không?”

“Không ạ.” Tuyên Tử nhỏ giọng đáp.

“Vậy có còn dễ dàng bị người khác nói xấu gây chia rẽ nữa không?”

Tuyên Tử do dự một chút, sau đó ngẩng đầu kiên định đáp: “Không ạ!”

“Được, vậy chúng ta ngoéo tay, nói lời phải giữ lời đấy!” Tô Đường hung dữ nói, rồi đưa ngón út ra, chờ đến khi nhìn thấy Tuyên Tử móc ngón út nhỏ xinh vào tay mình, nàng mới tươi cười ra vẻ nửa cam lòng nửa không.

Tuyên Tử thấy nàng không giận nữa, cũng khẽ cười, nhưng chỉ nở một nụ cười rồi lại không cười được nữa, cậu cúi cái đầu nhỏ xinh xuống, chán nản nói: “Vậy nếu sau này người không thích con nữa thì làm sao bây giờ?” Nói xong, cậu lại nhìn thoáng quá Tống Thế An: “Phụ thân, con không phải con ruột của người…”

Nó không phải là con trai ruột của phụ thân, sau này phụ thân sẽ

không thương nó như hiện giờ nữa.

Nhìn sắc mặt bi thương của Tuyên Tử, Tống Thế An đau lòng, đưa bàn tay to ra xoa đầu thằng bé, nói: "Không đâu."

Tuyên Tử nghe vậy, ánh mắt u ám đi một chút, tuy cậu đã biết thân thế của mình, nhưng khi nghe chính "phụ thân" thừa nhận, trong lòng vẫn rất khó chịu.

Tô Đường thấy thế, liền chọc chọc vào đầu Tuyên Tử nói: "Dù con không phải con ruột của cha mặt lạnh nhà con thì đã sao? Bây giờ con mới biết, còn hắn thì đã biết từ lâu rồi, nhưng không phải hắn vẫn đối xử với con như con ruột sao? Hả? Chẳng lẽ hiện giờ bị con biết rồi, sau này hắn sẽ ngược đãi con, ngày ngày chỉ cho con ăn bánh bao dưa muối với canh cải trắng, rảnh rỗi thì đánh con để luyện quyền cước sao?"

Nghe Tô Đường nghiêm túc thuyết giáo, rốt cuộc Tống Thế An cũng không nhịn được cười.

Tuyên Tử suy nghĩ, cũng cảm thấy có lý, liền ngượng ngùng cúi đầu.

Tô Đường trừng mắt lườm Tống Thế An một cái, tiếp tục nói với Tuyên Tử: "Con ấy, lo nghĩ lung tung! Chưa nói đến chuyện mặt lạnh sẽ không ngược đãi con, dù hắn có ăn gan hùm mật gấu mà có cam đảm ngược đãi con, bà đây sẽ tung một cước đạp hắn dính vào tường luôn. À không được, thân hình hắn thế kia mà dính vào tường thì chỉ sợ tường cũng sập mất, vậy ta sẽ đạp hắn bẹp dí dưới đất được không?"

Giỏi thật! Tống Thế An không cười nổi nữa, cô nàng này đã không biết chừng mực rồi, còn dám lôi cả hắn vào, đây không phải là đập nát hình tượng phụ thân nghiêm túc vĩ đại của hắn rồi hay sao?!

Tuyên Tử thấy mặt cha mình đen đi, vội kéo ống tay áo Tô Đường nói: "Đừng đạp phụ thân…"

Tống Thế An vui vẻ, ừ, con trai ngoan!

A, không phải, sao cứ cảm thấy là lạ nhỉ?!

Tô Đường biết nói tới đây, tâm trạng của Tuyên Tử cũng buông lỏng đến bảy tám phần rồi, có điều, nàng muốn phải thâu tóm được hai ba phần còn lại, nếu không, với tính cách nhạy cảm của Tuyên Tử, thì chắc chắn ngày nào đó sẽ lại bị tổn thương mất.

Nàng nghĩ rồi cúi đầu nói với Tuyên Tử: "Ta muốn nhờ con một chuyện!"

"Dạ?" Tuyên Tử ngẩng đầu, bị bộ dạng đột ngột nghiêm túc của nàng làm cho chẳng hiểu ra sao.

Tô Đường nhìn vào mắt thằng bé, nói: "Sau này, chắc chắn cha mặt lạnh kia của con sẽ sinh cho con đệ đệ muội muội, con là đại ca ca, phải chăm sóc tốt cho các em nhé? Con nhìn xem, cha mặt lạnh của con máu lạnh vô tình, không thấu tình đạt lý như vậy, chắc chắn sẽ không biết dạy trẻ con. Cho nên, ta giao nhiệm vụ gian khổ mà vinh quang này cho con! Đến lúc đó, nếu chúng nó không nghe lời, con cứ đánh cho ta! Hà hà…"

Chắc chắn mặt lạnh sẽ có con ruột của mình, nên so với việc để cho Tuyên Tử suy nghĩ nhiều rồi xa cách, thì chi bằng nói rõ trước để thằng bé biết trách nhiệm, để thằng bé tham dự vào, cùng với việc này là hơn!

Tuyên Tử nghe thấy vậy lại ngẩn người, há miệng nhìn về phía Tống Thế An, trong cái đầu nhỏ của thằng bé, đối với chuyện dạy đệ muội này, nó cảm thấy thật sự quá xa vời!

Trong lòng Tống Thế An cũng hơi lay động, người phụ nữ này sẵn sàng sinh con cho hắn ư?!

Chờ đến khi chạm tới ánh mắt trợn trừng của Tô Đường, Tống Thế An mới giật mình hoàn hồn, thật lòng nói với Tuyên Tử: "Ừ, sau này xin nhờ con!"

Được rồi, phụ thân đã giao trọng trách lên vai mình, Tuyên Tử nhất thời cảm thấy khí thê bốc lên tận trời xanh không thể chối từ, gật đầu lia lịa nói: "Con sẽ chăm sóc đệ đệ muội muội thật tốt!"

Nghĩ một lúc, cậu nhóc lại nghi hoặc nhìn Tô Đường: "Nhưng mà mẫu thân, con dạy đệ đệ muội muội, rồi còn mẫu thân làm gì?"

"A, ta à? Ta ấy à, thì ăn uống chơi bời, vui đùa rồi ngủ thôi. Ha ha ha ha…" Tô Đường cười gượng, có trời mà biết được lúc ấy nàng làm gì. Khi đó nàng và mặt lạnh đã mỗi người mỗi ngả từ nhiều năm rồi…

Ừ, mặt lạnh sẽ sinh rất nhiều con cái, nhưng cũng là sinh với người khác, chẳng liên quan gì đến nàng…

"À, đúng rồi." Tô Đường chợt nghĩ đến chuyện gì, lại nói: "Hôm nay con chọc giận ta, đêm nay phải ngủ cùng ta."

Chữa bệnh phải chữa dứt hẳn, đêm nay kéo Tuyên Tử ngủ cùng, tránh cho thằng bé nghĩ ngợi lung tung.

Tống Thế An và Tuyên Tử đều ngẩn người.

Tống Thế An thầm nghĩ, kéo Tuyên Tử ngủ cùng thì làm sao sinh đệ đệ muội muội cho thằng bé?

Tuyên Tử nghĩ, từ khi thằng bé bắt đầu có trí nhớ thì vẫn luôn ngủ một mình, thật ra thằng bé cũng rất muốn cùng ngủ với cha mẹ!

Đến khi lại một lần nữa bắt gặp ánh mắt sắc như dao của Tô Đường, Tống Thế An đành quay đầu hùa theo: "Ừ, đêm nay ba người chúng ta ngủ cùng nhau."

Lần này đến lượt Tô Đường trợn tròn mắt. Này này, ta vốn muốn để chàng ngủ thư phòng cơ mà!

Buổi tối, Tuyên Tử tắm rửa thơm phức chui vào giường Tô Đường, nhìn Tô Đường vỗ gối bên cạnh mình, cậu nhóc đi tới, cẩn thận nằm xuống.

Trong chăn rất ấm áp, người mẫu thân lại thơm thơm, tiểu Tuyên Tử hạnh phúc như sắp bay lên trời. Mà Tô Đường nhìn khuôn mặt trắng trẻo mũm mĩm như bánh bao của Tuyên Tử cũng rất thích thú ôm chầm thằng bé vào lòng. Vì thế, sau khi Tống Thế An rửa mặt xong đi ra, nhìn thấy ngay tình trạng "quấn quít lại thành một đống" của hai "mẹ con" họ.

Nhìn Tô Đường cười đến híp mắt, lại nhìn Tuyên Tử cười xán lạn như mặt trời, khóe miệng Tống Thế An cũng nở một nụ cười nhẹ.

Chơi đùa vui vẻ một hồi, Tuyên Tử nhanh chóng chìm vào giấc ngủ với nụ cười trên môi. Tô Đường nhẹ nhàng đắp chăn cẩn thận cho thằng bé, rồi nói với Tống Thế An: "Chàng xem, thằng bé ngoan chưa này. Sau này dù chàng có sinh con khác, cũng không được để người ta bắt nạt nó đâu!"

Chắc chắn mặt lạnh sẽ không ngược đãi Tuyên Tử, nhưng ai mà biết hắn sẽ tái giá với dạng phụ nữ nào.

Tống Thế An nghe ra được ý tứ khác trong lời nói của Tô Đường, cảm thấy không biết nói gì — đến bây giờ nàng còn muốn đi đâu?!

Ba người, hai cái chăn. Vừa rồi, khi bảo Tuyên Tử chọn ngủ cùng chăn với ai, thằng bé quyết đoán chọn Tô Đường, hiện giờ đang ngủ say sưa bên trong.

Tuy giường rộng, nhưng Tống Thế An cũng không dám lộn xộn. Tuyên Tử quá nhỏ, hắn chỉ sợ vừa nghiêng người đã đè ngạt thở thằng bé mất. Hắn lại nhìn sang Tô Đường, nàng đang ngủ, cũng

không nhúc nhích.

Đương nhiên Tô Đường không dám cử động lung tung rồi. Vừa rồi khi chơi với Tuyên Tử còn không để ý, bây giờ yên tĩnh mới cảm thấy đau bụng chết đi được, cuối cùng, nàng thật sự không chịu được nữa, liền hừ khẽ.

Nghe thấy động tĩnh của nàng, Tống Thế An nhỏm người dậy, lại nhìn sắc mặt cực kỳ không tốt của Tô Đường, liền nhíu mày hỏi: "Nàng sao thế?" Nhớ đến vết máu đáng nghi lúc sáng, giọng hắn càng trầm xuống: "Rốt cuộc là nàng bị thương thế nào?"

Tô Đường thấy hắn lại hỏi nữa, mệt mỏi lườm hắn một cái: "Bà đây bị nội thương!"

Nội thương? Tống Thế An nghi hoặc: "Nhưng rõ ràng nàng chảy máu mà!"

Giờ thì ngay cả sức để lườm hắn một cái Tô Đường cũng không có nữa: "Ta bị chàng chọc tức đến nội thương!"

"…"

Tô Đường càng ngày càng đau, trên trán toát mồ hôi lạnh, nàng xoa bụng nói: "Chàng lấy hộ ta bát nước đường đỏ trên bàn với."

Tuy nước đường đỏ căn bản không có tác dụng với nàng, nhưng cũng có thể giảm bớt một chút.

Tống Thế An không biết tình trạng thế nào, nhưng nhìn bộ dạng có vẻ rất khó chịu của nàng, hắn cũng không dám chậm trễ.

Tô Đường uống xong nằm xuống, vẫn đau đến mức rên hừ hừ.

Tống Thế An nhìn nàng vẫn xoa bụng, hỏi: "Bụng nàng bị thương à?"

Rốt cuộc Tô Đường cũng bùng nổ, vì cái quái gì mà cái mặt lạnh này cứ bị thương tới bị thương lui thế?! Hỏi gì mà hỏi lắm thế! Nàng tức giận nói: "Bà đây đến nguyệt sự! Nguyệt sự! Có hiểu không hả?! Chính là cái việc mà người phụ nữ nào cũng gặp mỗi tháng ấy! Sẽ chảy máu!!!"

Vì cái quái gì mà cái mặt lạnh này lại không biết chứ?!

"…" Rốt cuộc Tống Thế An cũng hiểu ra, khuôn mặt già lại đỏ bừng lên, nhìn cô nàng tiếp tục rên rỉ kia, hỏi: "Chuyện đó, rất đau sao?"

"Muốn biết thì chàng thử bị xem?" Tô Đường ấm ức nói, sau đó đấm xuống giường kêu lên: "Ông trời ơi, vì sao chỉ có phụ nữ có nguyệt sự, vì sao đàn ông các người không có? Bất công, quá bất công!!!"

Tay Tống Thế An cứng ngắc, khóe miệng run lên. Một lúc lâu sau, hắn mới lên tiếng: "Giờ vẫn đau à?"

"Ừ."

Nhìn nàng không ngừng xoa bụng, Tống Thế An lại hỏi: "Như vậy sẽ đỡ hơn à?"

"Ừ." Tô Đường đau đến không nói được thành lời. Khi còn ở nhà, nàng đau bụng vì nguyệt sự, Hỉ Thước đều xoa cho nàng, xoa đến khi nàng ngủ quên đi là ổn rồi, nhưng ở đây thì nàng biết nhờ ai xoa chứ!

Tống Thế An nghĩ một chút, liền bế Tuyên Tử đặt vào tận bên trong giường, sau đó kéo Tô Đường vào trong chăn của mình, đưa bàn tay to ra chậm rãi xoa cho nàng.

Ngay khi bàn tay ấm áp mạnh mẽ thậm chí còn có thể cảm nhận được vết chai cứng chạm vào bụng mình, Tô Đường như bị sét đánh, nàng kinh ngạc nhìn khuôn mặt không chút biến đổi của Tống

Thế An đang xoa bụng cho nàng, miệng há hốc không nói được thành lời.

Hắn, hắn hắn uống nhầm thuốc à?

Khi Tống Thế An vén áo lên luồn tay vào, Tô Đường lập tức giãy dụa hỏi: "Chàng định làm gì?!" Lại định sàm sỡ ta à?!

Tống Thế An đen mặt: "Y phục cuộn vào xoa không tiện!"

Tô Đường quên cả cử động, rốt cuộc nàng cũng tin rồi, chắc chắn là mặt lạnh uống nhầm thuốc, nếu không thì sao có thể đối xử với nàng tốt như vậy chứ!

Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà được hắn xoa như thế thật sự rất thoải mái!!! Bụng ấm lên, đau đớn cũng giảm dần!

Khi mà Tô Đường bắt đầu cảm thấy thoải mái, thì Tống Thế An bắt đầu không thoải mái. Bụng phụ nữ mềm mại trơn mịn, sờ vô cùng thoải mái, mà phía trên bụng, đương nhiên sờ sẽ càng thoải mái hơn.

Nhớ tới hai nơi tròn trịa kia, con rồng bên dưới của Tống Thế An lại ngẩng cao đầu. Hắn mạnh mẽ đè cảm xúc muốn đưa tay lên ngao du phía bên trên xuống, cũng cảm thấy tự mình mua dây buộc mình.

Tô Đường dần cảm nhận được tiếng hít thở hỗn loạn của người đàn ông bên cạnh. Nàng chỉ vừa khẽ nhúc nhích người đã đụng tới ngay chỗ nào đó cao vút cứng như sắt của hắn khiến nàng hoảng sợ: "Chàng định làm gì? Không được chơi trò thương bạc tắm máu đào đâu!!!"

Chương 36: Thủ thỉ bên gối

Tô Đường nói xong cũng biết mình lỡ lời, mặt với cổ đều đỏ bừng lên, xấu hổ cười gượng với Tống Thế An.

Máu đào? Thương bạc? Tống Thế An chăm chú nhìn người phụ nữ sắc mặt đáng ngờ trước mắt mình, hơi mơ hồ một chút, nhưng lại nhanh chóng hiểu ra, sắc mặt hắn cũng cực kỳ phức tạp: "Nàng… nàng học mấy từ này ở đâu ra thế?!"

Những lời này ẩn ý sâu xa, nhưng lại thật sự rất thô tục, hoàn toàn không nên phát ra từ miệng một người phụ nữ!

"Câu đó… câu đó…" Nàng có thể nói ra là lúc trước vô tình lật ra một cuốn tiểu thuyết tình cảm ướt át của dân gian nên đọc được sao? Chà… e là không thể… "Thật ra, ta… ta… thì là mấy tay du đãng đàn đúm đó, bọn họ nói toàn mấy lời tục tĩu này, rồi… ta bất cẩn nghe thấy…"

Dù sao các ngươi cũng làm đủ các chuyện xấu rồi, thôi thì gánh luôn tiếng xấu này đi!

Tống Thế An nhìn nàng với ánh mắt thâm sâu, không nói gì nữa, tiếp tục xoa bụng cho nàng, trong lòng thầm nghĩ: lần trước phái người đi trừng trị mấy người kia có phải là đánh hơi nhẹ không?

Tô Đường chợt nhớ ra gì đó, hơi huých huých vào người hắn, nhỏ giọng nói: "Ta muốn bàn với chàng chuyện này!"

"Ừ!" Tống Thế An đáp.

“Chuyện đó… hôm nay ta xử lý Tây Uyển như vậy chàng có vừa lòng không?”

Đương nhiên là không hài lòng, hắn chỉ muốn làm cho mấy cô ả kia cút càng xa càng tốt, nhưng hắn cũng biết không thể làm như thế được, nên chỉ đáp: “Ừ.”

Ánh mắt Tô Đường sáng bừng lên: “Vậy chàng xem, thừa ra nhiều hạ nhân như vậy nên xử lý thế nào?”

Tống Thế An không đáp. Hắn đã sớm biết chuyện trong nhà có nhiều hạ nhân mà không sắp xếp được công việc, có điều hắn thực sự không biết nên giải quyết thế nào. Đuổi thì không được, giữ lại cũng chỉ để làm cảnh. Hơn nữa, mấy cái ‘cảnh’ này càng ngày càng đáng nghi.

Ai bảo hắn quá trọng sĩ diện nên không chịu từ chối chứ! Ngày hôm qua Dương thị lang lại có ý muốn tặng hai nha hoàn ‘lanh lợi’ đến đây nữa…

Nhưng mà… Tống Thế An nhìn Tô Đường, hỏi: “Nàng có cách gì sao?”

Tô Đường gật đầu cườií hiểm.

Tống Thế An liếc nhìn nàng, tay cũng dừng lại, muốn nghe xem nàng có cách tuyệt diệu nào.

“Này, chàng đừng có ngừng tay!” Tô Đường bất mãn.

Tống Thế An đen mặt, nàng còn dám sai hắn!

Tô Đường nói tiếp: “Đời ông tổ nhà ta làm trung y, chuyên trị bệnh vảy nến, vấn đề người nhiều tiền ít của nhà chàng đúng là bệnh nan y khó chữa! Có điều, dùng một thang thuốc tốt của ta, đảm bảo

thuốc tới đâu bệnh hết tới đó!”

Tống Thế An thấy nàng cố ra vẻ huyền bí, cũng chăm chú lắng nghe.

Tô Đường không tiếp tục thả mồi nữa: “Không phải lần trước đã nói với chàng mà tiểu Mạc muốn mở một tiệm điểm tâm sao? Nhất thời không tìm được người, nên ta nghĩ, dù sao quý phủ của chúng ta này nhiều người như vậy, nha hoàn sai vặt cũng rất sạch sẽ sáng sủa, nên ta muốn chọn mấy người cần cù khéo léo để đưa bọn họ ra giúp đỡ ở tiệm điểm tâm, sao hả?”

Lúc về Hỉ Thước có nói là tiểu Mạc tìm được nơi chế biến điểm tâm không xa cửa tiệm, nhưng còn chưa tìm được đầu bếp, tiểu nhị. Buổi chiều khi Tô Đường xử lý Tâu Uyển nhìn thấy đám người dư thừa kia, liền nảy ra ý tưởng này.

Ở đây thì nhiều người không có việc, ở đó lại chẳng có người nào, làm thế này là trung hòa hết, không phải sẽ vẹn toàn cả đôi đường sao? Hơn nữa, coi như nàng cũng đã biết rõ mấy người này, đều là người từ phủ tướng quân, dù cho là nhà nào đưa tới đi nữa thì cũng tốt hơn tùy tiện tuyển ở ngoài vào rất nhiều. Hiện giờ bọn họ không biết làm điểm tâm, nhưng chỉ cần học tập không quá ba ngày, cũng có thể cầm thương ra trận rồi! Mà trong thời gian này, tiểu Mạc vẫn có thể tiếp tục tìm người tài. Chờ một tháng nữa nàng vỗ mông chạy khỏi phủ tướng quân, trong tiệm đã đủ người, lại trả mấy người này về phủ, chu toàn vô cùng!

Tô Đường hào hứng tính toán, thấy Tống Thế An trầm ngâm không nói gì, nàng lại nói tiếp: “Tiểu Mạc nói hắn sẽ trả công cho những người này. Chàng xem, nếu vậy thì chuyện thừa người của chúng ta đã được giải quyết rồi, tiền còn tiết kiệm được nữa, rất có lãi!”

Vừa rồi là lấy lý để lay động, giờ là lấy lợi ra dụ dỗ.

Nhưng Tống Thế An nghe nàng nói “chúng ta chúng ta” lại thấy

không bình thường — vừa hai ngày trước cô nàng này còn tỏ rõ thái độ ta và chàng hai người không thể chung đường, bảo nàng quản lý phủ nàng cũng không cam tâm tình nguyện, sao đột nhiên lại tích cực với chuyện này thế được?

Thấy hắn nhíu mày nghi hoặc, Tô Đường vội nói: "Chàng cũng biết mà, phủ tướng quân này thoạt nhìn thì có vẻ khí thế như vậy, nhưng thực ra sắp không có gì ăn nữa rồi. Ta nhìn mà vô cùng lo lắng, chuyện này nói ra sẽ khiến người ta hết hồn đấy! Vì thế, ta nghĩ là, chúng ta cứ quyết định dứt khoát như thế đi, vừa giúp được tiểu Mạc, lại vừa giải quyết chuyện khó khăn trong phủ, rất tốt mà!"

Tô Đường hứng khởi nói rồi nhìn Tống Thế An, nét mặt đó, chân thành biết bao, tha thiết biết bao…

Tống Thế An nheo mắt suy nghĩ một lúc lâu, tuy vẫn cảm thấy hình như có gì đó không ổn, nhưng nhìn nét mặt hứng khởi của Tô Đường, hắn lại không đành lòng từ chối, liền gật đầu coi như đồng ý.

Tô Đường thấy thế liền lộ ra nụ cười gian xảo vì mưu kế thành công, sau đó vội nghiêm túc lại — việc này vẫn chưa xong! Nàng hắng giọng một cái, lại nói tiếp: "Có điều, ta còn nghĩ, tuy tiểu Mạc tình nguyện trả tiền công, nhưng ta thấy hắn chỉ vừa khai trương, cũng chưa có tiền bạc gì, mà chúng ta thì sao, dù hạ nhân kia có làm hay không làm, cũng vẫn phải trả lương cho họ, vì thế, giúp người thì giúp đến nơi, chi bằng chúng ta chỉ lấy một nửa tiền thôi, được không?"

—- thật ra nàng muốn nói là không cần xu nào cả… nhưng mà, làm người cũng không nên quá đáng quá…

Nếu đã đồng ý cho 'mượn người' rồi, thì Tống Thế An cũng càng không có ý kiến gì với việc nhận một nửa cả, liền nói: "Tùy nàng!"

Rốt cuộc Tô Đường cũng không kìm nén được tâm trạng vui sướng

nữa, vỗ mạnh vào người hắn một cái: "Mặt lạnh, chàng thực sự cũng rất thú vị!"

Tống Thế An thấy nàng cười vui vẻ như vậy, đột nhiên có cảm giác bị gài bẫy…

Còn về cách gọi 'mặt lạnh' này, hình như hắn nghe cũng quen rồi… sau đó… sau đó… nghe mãi cũng thấy bình thường luôn…

Được Tống Thế An xoa cho một lúc, thật ra bụng nàng đã không còn đau nữa, nhưng Tô Đường thấy Tống Thế An hầu hạ mình thì rất thích chí nên thỉnh thoảng lại khe khẽ hừ một tiếng, dần dần thấy buồn ngủ…

Tống Thế An vẫn còn đang suy nghĩ chuyện ban ngày, nhớ đến mấy lời nàng nói với Tuyên Tử, liền hỏi: "Vừa rồi nàng dỗi với Tuyên Tử là thật hay giả?"

Đang buồn ngủ lại bị làm phiền, Tô Đường nhắm mắt bất mãn đáp: "Đương nhiên là giả rồi."

"?" Tống Thế An kinh ngạc.

Tô Đường khẽ nhúc nhích, tìm vị trí thoải mái, lơ mơ đáp: "Chàng là tướng quân mang binh đi đánh giặc mà không biết đánh đòn phủ đầu à? Không biết chàng làm tướng quân kiểu gì nữa! Được rồi được rồi, đừng xoa nữa, bà đây buồn ngủ rồi!"

Nói xong nàng liền ngủ luôn.

Tống Thế An nghe thấy câu nói đầy khinh thường của nàng, lại nhìn nét mặt bất mãn ngủ quên, chỉ cảm thấy bàn tay đang xoa bụng nàng cứng ngắc lại — nàng ăn cháo đá bát nhanh quá đấy!!!

Hắn tức giận rút tay về, quay người ngủ!

Nghĩ một chút, lại quay sang đắp chăn cẩn thận cho nàng…

Ban ngày nàng nói chuyện ở hồ Lung Trạch có vẻ rất nhẹ nhàng, nhưng sau đó hỏi Thược Dược mới biết lúc ấy nguy hiểm đến mức nào.

Tống Thế An nhìn khuôn mặt Tô Đường, hơi mê mẩn, rốt cuộc nàng là người phụ nữ kỳ quái thế nào?!

Đến nửa đêm, Tuyên Tử tỉnh ngủ, cảm thấy bên cạnh mình nóng hầm hập nên hơi kỳ quái. Mở mắt ra, cậu nhìn thấy mẫu thân đang nghiêng người ôm mình ngủ, còn phụ thân cũng nghiêng người ôm mẫu thân ngủ.

Nhìn hình ảnh này, Tuyên Tử nở nụ cười ngọt ngào, sau đó đưa bàn tay nhỏ bé ra ôm lấy cánh tay Tô Đường, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tinh thần Tô Đường sảng khoái, hai mắt sáng ngời — hôm nay, là ngày lành!!!

Ăn xong điểm tâm, nàng liền sai Thược Dược gọi Tống thúc đến.

Tống thúc vẫn như cũ, tóc gọn gàng không rối loạn, xiêm y nghiêm chỉnh phẳng phiu, mặt nở nụ cười hiền lành ngàn năm không đổi, có điều, sáng nay ánh mắt ông nhìn Tô Đường còn kính cẩn hơn lúc trước — biết làm sao được, trải qua chuyện ngày hôm qua, ông sao còn dám khinh thường thiếu phu nhân, hơn nữa, sáng nay lúc thiếu gia xuất môn, còn nói 'Sau này mọi chuyện đều nghe theo thiếu phu nhân'. Mọi người xem, thiếu gia là chủ nhà này đã nói vậy, thì đủ biết thiếu phu nhân có trọng lượng thế nào, nếu còn không nhìn ra nữa, thì ông sống đến từng này tuổi cũng uổng phí.

Thật ra, chính Tô Đường cũng phát hiện, từ sau chuyện ngày hôm qua, mọi người trong phủ từ trên xuống dưới đều thay đổi thái độ với nàng, nếu như trước kia còn có một số nha hoàn ma ma to gan dám nhìn lén nàng, thì hiện giờ hạ nhân ở ngoài xa mười bước nhìn

thấy nàng đều vội cúi đầu thỉnh an không dám làm càn.

Đối với mấy chuyện này, Tô Đường cảm thấy là là — đây là cái gọi là uy thế đấy sao? Hình như không giống với cái nàng mong muốn lắm!

Có điều, Thược Dược lại khác bọn họ, ban đầu rất sợ mình, nhưng qua chuyện hôm qua, lại trở nên tự nhiên hơn nhiều.

Tô Đường liếc mắt nhìn Thược Dược đứng im lặng bên cạnh, nhớ đến chuyện cô ấy cởi áo ôm Tuyên Tử hôm qua, nàng thầm cân nhắc xem nên thưởng thế nào.

Công tội đều phải xử, thưởng phạt công minh mới có thể thống trị tốt được!

Nhưng mà, tạm thời gạt qua một bên đã, làm chính sự quan trọng hơn. Nàng nhấp một ngụm trà, nói: "Tống thúc có mang danh sách đến không?"

"Mang đến rồi ạ." Tống thúc nói rồi trình giấy tờ lên. Hôm qua Tô Đường sai Thược Dược tới nói ông chuẩn bị tốt danh sách hạ nhân trong phủ, ghi chú rõ ràng đâu là hạ nhân cũ, đâu là mua sau này, đâu là người khác tặng, người khác tặng đó là từ nhà ai… Cuối cùng còn muốn ông đánh dấu vào là "đáng tin" hay "không đáng tin", "Rảnh rỗi" hay "không rảnh rỗi". Ông cũng không biết ý đồ của thiếu phu nhân là gì, nghĩ kỹ càng thì đoán chắc là nàng muốn chỉnh đốn toàn bộ phủ nên cũng không dám chậm trễ, viết suốt một đêm mới chỉnh trang được danh sách cẩn thận.

Tô Đường lật vài tờ, rất hài lòng quay sang nói với Thược Dược: "Em gọi mấy người đáng tin đang rảnh rỗi ở trên danh sách này đến đây."

Tống thúc nghe câu này vội hỏi: "Thiếu phu nhân, lão nô nghĩ ngài có chuyện muốn làm nên đã gọi hết mọi người từ trên xuống dưới

trong phủ đến đây rồi ạ.”

Tô Đường nhướng mày, nàng vốn chỉ muốn gọi mấy người này đến, không rảnh rỗi đương nhiên không thể động tới, nếu không trong phủ sẽ lộn xộn, không đáng tin cũng nhất định không sờ tới, nếu không sẽ bị truyền ra ngoài, khiến xôn xao dư luận. Nàng thì chẳng sao, nhưng mặt lạnh sẽ không vui. Ai ngờ được, Tống thúc lại nhanh nhẹn gọi hết mọi người đến đây thế này, muốn nàng làm ầm lên một trận sao?

Đương nhiên là Tống thúc muốn Tô Đường làm ầm lên một phen, ban đầu vì tướng quân mặc kệ, lão phu nhân lại buông tay để mặc cho ông và Cẩm Tú quản lý, nhưng dù sao bọn họ cũng là hạ nhân, có một số việc không dễ giải quyết, có vài người cũng không dễ đắc tội, cho nên cũng chỉ quản lý qua qua loa loa như vậy thôi, không mong có công, chỉ mong không quá đáng là được. Hiện giờ có thiếu phu nhân, bắt đầu phải thể hiện uy thế của chủ nhân, sao ông có thể uổng phí cơ hội tốt này được. Ông chỉ mong thiếu phu nhân có thể xử lý ra trò mấy hạ nhân không nghe lời này thôi!

Tô Đường hơi đau đầu, có trời mới biết, nàng chỉ muốn tìm vài tiểu nhị cho cửa tiệm thôi mà, đâu muốn chỉnh đốn gì chứ. Có điều, giờ đã gọi hết mọi người đến đây rồi, nếu không chỉnh đốn thì lại không thỏa đáng!

Thôi được rồi, nhân tiện ra vẻ tự cao tự đại, làm bộ làm tịch chút đi!

Coi như là người trước trồng cây, người sau hái quả — tướng quân phu nhân sau này, xin hãy nhớ kỹ sự vất vả của vị tiền bối là ta nhé!

Chương 37: Làn gió cải cách bay đầy trời

Lại nói đến đám hạ nhân trong phủ tướng quân, sau việc Tây Uyển bị chỉnh đốn đêm qua, tất cả đều như chim sợ cành cong, sáng sớm bị gọi đến lại càng thấy hồn vía lên mây, dù hầu hết là do các đại thần trong triều đưa tới, nhưng cũng không kìm được lo lắng — trước kia bọn họ còn không cảm thấy sợ hãi, nhưng thiếu phu nhân ngày hôm qua, thì ngay cả người của Hoàng thượng cũng muốn đánh là đánh, muốn phạt là phạt, vậy thì đám lâu nhâu bọn họ chẳng phải chỉ đơn giản như một câu nói thôi hay sao?

Vì vậy, bước vào phòng nhìn thấy Tô Đường đang nhàn hạ uống trà, cả đám vội vàng quỳ rạp xuống đất thỉnh an.

Tô Đường nhìn lướt qua mọi người, đông đúc lố nha lố nhố, đếm tới đếm lui cũng phải sáu bảy mươi người, nàng nên nói cái gì bây giờ?

Tô Đường thầm tính toán trong đầu, ngón tay khẽ gõ nhẹ lên mặt bàn, gõ… gõ…

Nhưng nàng càng trầm mặc, thì lòng mọi người càng thấy bất an. Thiếu phu nhân à, có chuyện gì thì ngài nói ra đi, cứ treo lơ lửng thế này, sợ chết mất thôi!

Chờ đến khi mọi người quỳ đến đau buốt, rốt cuộc Tô Đường cũng lên tiếng. Sắc mặt nàng thản nhiên không chút gợn sóng, mắt lạnh lùng, mặt thờ ơ, dáng vẻ như không để ai vào mắt — nàng đã suy nghĩ cẩn thận rồi, hôm qua nàng chỉnh đốn Tây Uyển xong, cũng coi như là giết gà dọa khỉ, vậy thì ngày hôm nay cứ tương kế tựu kế, tiếp tục mạnh mẽ xông lên là được, sau này dù có rời đi, để lại một

bản trường ca về sự mạnh mẽ, hung hãn cũng không tệ lắm!

Trong phủ tướng quân có rất nhiều cơ sở ngầm, người rảnh rỗi không có việc gì cũng không bị quản thúc, vậy thì cứ khai đao từ chỗ đó là được!

Tô Đường hắng giọng một tiếng, chậm rãi nói: "Ta vào phủ tướng quân cũng đã mấy ngày, vẫn không biết hết được mọi người. Vừa vặn hôm nay đang rảnh rỗi, nên gọi các ngươi đến để gặp gỡ một lần cho biết."

Phía dưới hơi cựa quậy người.

Tô Đường dừng lại một chút, nói tiếp: "Chuyện ở Tây Uyển hôm qua thì mọi người cũng đều biết rồi. Ta ấy mà, thích người thông minh, biết nên làm gì, nên nói gì. Nếu đã vào phủ tướng quân này, tức là người của phủ tướng quân, làm người, nhớ tình xưa nghĩa cũ cũng là chuyện thường tình, nhưng lại nhớ tình cũ đến quên cả thân phận hiện tại, thì ta sẽ không bao giờ tha thứ cho các ngươi!"

Giọng nói nhẹ nhàng, lãnh đạm, nhưng lại có uy đến không thể tả nổi, kết hợp với sắc mặt thờ ơ đạm mạc kia, chà chà, quả là một tướng quân phu nhân mạnh mẽ uy nghiêm! Ngay cả Hỉ Thước đứng cạnh nhìn cũng líu cả lưỡi — vừa rồi tiểu thư vẫn còn uể oải không có chút tinh thần nào, sao đột nhiên lại khí thế oai hùng thế này?!

Đám hạ nhân nghe vậy đều biến sắc. Bọn họ đều là cơ sở ngầm do các phủ các viện đưa tới, ăn cơm phủ tướng quân, tháng tháng lĩnh bổng lộc của phủ tướng quân, nhưng lòng lại vẫn hướng về chủ nhân cũ. Ngay đêm qua thôi, cũng có không biết bao nhiêu người lén lẩn ra ngoài bẩm báo lại chuyện xảy ra tối qua. Hơn nữa, trong lòng mọi người đều biết rõ chuyện cài cơ sở ngầm này, chỉ không nói thẳng ra ngoài miệng thôi, nhưng thiếu phu nhân lại hoàn toàn không quan tâm mà nói thẳng ra, nàng hoàn toàn không sợ đắc tội với người khác à?!!!

Đúng là quá dũng mãnh!

"Ta không cần biết các ngươi đến từ đâu, cũng không muốn biết. Về phần trước đây các ngươi đã làm gì, ta cũng sẽ bỏ qua. Nhưng mà, từ ngày hôm nay trở đi, bắt đầu từ lúc ta nói những lời này, nếu như các ngươi còn có tâm tư vớ vẩn gì khác, thì đừng trách ta không khách khí!" Ánh mắt Tô Đường lạnh lùng nghiêm khắc, nhìn thẳng vào mọi người.

Ánh mắt này khiến đám người ở đây cảm thấy vô cùng nặng nề, không kìm được đều cúi đầu, cong lưng xuống.

"Kết cục của mấy người ở Tây Uyển như thế nào, các ngươi cũng đã nhìn thấy, sau này, trước khi nói hay làm gì đó, thì nhớ nghĩ cho kỹ thân phận của mình! Nếu cảm thấy bối cảnh của mình không cứng cáp được như các nàng, thì an phận một chút cho ta. Tướng quân đại nhân nhà các ngươi không thèm chấp kẻ tiểu nhân nên mới mặc kệ các ngươi tự tung tực tác, nhưng ta đã gả tới đây rồi, thì các ngươi cẩn thận một chút cho ta!"

Nhìn mấy người kia im như thóc, Tô Đường lẳng lặng nhấp một ngụm trà, đòn đã tung ra rồi, nàng phải nghỉ ngơi một chút, để cho bọn họ suy nghĩ kỹ cho thật ngấm đã.

Lúc này, trong lòng mọi người quỳ dưới kia như đang nổi sóng, thầm suy tính. Vị chủ nhân này cũng không dễ chơi chút nào, không sợ trời không sợ đất, khiến không ai biết làm thế nào cả! Hơn nữa, nhìn dáng vẻ nàng xử lý Tây Uyển mà không cho phép ai cầu xin kia, chẳng phải xử lý bọn họ sẽ còn thẳng tay, nhẹ nhàng hơn hay sao? Có phải bọn họ nên ngoan ngoan ngoãn ngoãn mà sống trong quý phủ tướng quân không? Thật ra, sống an phận trong phủ tướng quân cũng rất tốt, chẳng phải lo nghĩ gì, bổng lộc hàng tháng lại cao, chủ nhân toàn người dễ hầu hạ, biết tìm đâu ra nơi tốt hơn chứ? Nhưng đã bị phái tới đây nằm vùng mà lại không báo cáo gì về cả thì hình như cũng không ổn lắm… Hay là, sau này cẩn thận hơn một chút? Nhưng bọn họ lại không có bản lĩnh giấu diếm, lỡ mà bị

phát hiện, thì thiếu phu nhân sẽ xử nặng thế nào chứ?

Tô Đường thấy dừng lại đã đủ, liền đặt tách xuống, nói tiếp: "Các ngươi nên nhớ kỹ một chút, các ngươi là người của phủ tướng quân, nếu các ngươi làm sai chuyện gì, để bị phạt, thì không ai cứu được các ngươi! Mà từ trước tời giờ, ta vốn không phải người nhân từ biết nương tay cho ai. Một khi phát hiện có ai dám phát tán chuyện riêng của chủ nhân với người ngoài, hoặc thầm gây chuyện khiến nhà cửa không yên, ai chà, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, tất cả đều bị đánh một trăm trượng! Nếu đánh xong rồi mà vẫn còn hơi thở, thì coi như các ngươi phúc lớn mạng lớn, ta sẽ đưa các ngươi đến mỏ than mà rèn luyện cơ thể!"

Nàng vừa nói những lời này, cả căn phòng đều tĩnh lặng. Đám gia đinh, sai vặt còn ổn, chỉ tái xám mặt như màu đất, còn đám nha hoàn, mama thì cũng có điều mờ ám trong lòng, nên đều sợ hãi đến run cả người. Một trăm trượng, không chết cũng tàn phế đã đủ đáng sợ rồi, mà chỗ mỏ than kia còn là nơi đưa trọng phạm đến, nghe nói là ngày đêm bị quản công làm gấp rút đến chết mới thôi! Nếu bị đưa đến mỏ than, cũng chẳng khác nào đưa đến thẳng điện Diêm vương! Hơn nữa, thiếu phu nhân nói rất đúng, dù bọn họ là cơ sở ngầm, nhưng thêm một người chẳng thấm vào đâu, mà thiếu một người cũng chẳng ảnh hưởng gì, nếu chính bọn họ có chuyện, thì chủ nhân cũ chắc chắn cũng sẽ không ra mặt bảo vệ, như vậy thì chết chắc không còn nghi ngờ gì nữa!

Tô Đường hồn nhiên không thèm để ý đến sự sợ hãi của bọn họ, nói tiếp: "Nhớ cho kỹ, đây là quy củ ta đặt ra hôm nay! Ta rất muốn xem ai sẽ là người đầu tiên thưởng thức mùi vị của một trăm trượng kia!"

Ai mà dám nếm thử chứ? Mọi người cúi đầu, trong lòng đều có quyết định — bị chủ nhân cũ mắng là "đồ ăn hại" chỉ là chuyện nhỏ, mất mạng mới là chuyện lớn, sau này, sau này, sau này vẫn nên ngoan ngoan ngoãn ngoãn mà làm trong phủ tướng quân thì hơn!

Gặp phải một vị phu nhân ghê gớm thế này, chắc chủ nhân cũ cũng có thể thông cảm cho họ thôi!

Ra oai cả buổi, Tô Đường cũng mệt mỏi, thấy sắc mặt mọi người từ kinh hãi thành bất an, thành sợ hãi rồi lại thoải mái, nàng hiểu rằng họ đã nghe lọt tai mấy lời này, như vậy, bây giờ đến lúc ngọt ngào rồi!

"Người ta nói, răn đe phải nói trước, đã nói xong rồi, mọi người làm gì cũng đừng nên quá đáng. Đương nhiên, tuy rằng đa phần ta luôn là người không nói đến chữ tình, nhưng ta cũng là người biết phân biệt tốt xấu, ai làm chuyện gì, lập công ra sao, dù ta không thể nhìn thấy tận mắt, nhưng ta cũng có tai nghe, chỉ cần các ngươi tận tâm tận lực, ta ắt sẽ không bạc đãi các ngươi! Tống thúc!"

"Có lão nô." Tống thúc bước lên đáp.

Tô Đường nói: "Sau này mỗi tháng, ông phải báo với ta danh sách năm người làm việc tận tâm tận lực nhất, mỗi người phát năm trăm tiền coi như tiền thưởng. Nếu liên tục được thưởng trong sáu tháng, thì lương hàng tháng tăng thêm ba trăm tiền."

Tống thúc không ngờ Tô Đường lại xuất chiêu này, sau khi sửng sốt, ông cũng nhanh chóng có phản ứng, đáp: "Vâng ạ!" Chiêu này quá cao tay! Sao từ trước đến giờ ông lại không nghĩ tới chứ?!

Những người còn lại nghe thấy vậy, mắt cũng tỏa sáng, năm trăm tiền, không phải là con số nhỏ, phải bằng lương một tháng của họ ấy chứ! Có điều, danh sách đó đều do Tống thúc chọn ra sao? Liệu ông ấy có thiên vị cho những người cũ vốn có của phủ không?

Tô Đường nhìn thấu suy nghĩ của những người này, liền cười nói: "Ta mới về đây, đối với các ngươi mà nói thì đều là người lạ cả, vì thế ai cũng sẽ giống nhau, chỉ cần làm thật tốt, ta không cần biết lai lịch của các ngươi là gì."

Những lời này không chỉ nói cho hạ nhân nghe, mà còn nói cho cả Tống thúc nghe nữa. Tống thúc sao có thể không hiểu ý này, vì thế ông liền khom người kính cẩn nói: "Lão nô nhất định sẽ không phụ sự phó thác của Thiếu phu nhân!"

Tô Đường khẽ gật đầu, nói tiếp: "Ngoài ra, nếu lập công lớn, ta còn trọng thưởng nữa. Ngày hôm qua tiểu thiếu gia ngã xuống nước, Như Họa cô nương ở Tây Uyển đã nhảy xuống cứu, tiền tiêu vặt mỗi tháng tăng thêm hai lượng bạc. Những người khác có cứu giúp cũng sẽ có thưởng. Chuyện này phải phiền Tống thúc thu xếp giùm!"

"Vâng!"

"Còn nữa," Tô Đường nhìn Thược Dược nói: "Bên cạnh ta cũng chưa có đại nha hoàn, sau này phát lương đại nha hoàn cho Thược Dược đi!"

Thược Dược nghe nói vậy, vội vàng quỳ xuống: "Tạ ơn Thiếu phu nhân!"

Những người khác nghe cũng thấy động lòng, Thiếu phu nhân rất hào phóng, sau này cứ đi theo nàng là chính xác rồi! Trong khoảnh khắc, tâm trạng mọi người đều vui vẻ hơn hẳn.

Tô Đường nhìn họ, cười thầm trong lòng, có điều, tuy tiền có thể lay động lòng người, nhưng nếu muốn động đến tâm thì ngoài tiền ra, cũng cần phải dựa vào tình nữa — chẳng qua, đó là chuyện sau này, hiện giờ ít nhất cũng có thể ổn định lòng người.

Thấy đã chỉnh đốn ổn thỏa, mọi người đều đã tự có quyết định riêng, Tô Đường nghĩ phải làm chuyện của nàng rồi.

"Khụ."

Một tiếng ho khẽ vang lên, những tiếng nói chuyện xì xào đều im bặt. Tô Đường nhìn mà thấy rất vừa lòng.

"Còn một chuyện nữa, các ngươi ở trong phủ cũng lâu rồi, bản thân thừa biết chuyện trong phủ không cần nhiều người như vậy…"

Nghe tới đây, sắc mặt vui mừng của mọi người đều tan biến — Thiếu phu nhân muốn đuổi người sao?!

"Yên tâm, từ hôm nay trở đi, các ngươi là một thành viên của phủ tướng quân ta, chắc chắn sẽ không có chuyện bị đuổi đi. Nhưng để các ngươi ngồi không, không dùng tới, thì cũng không phải là cách tốt. Vừa hay, người nhà ta lại mới mở một tiệm điểm tâm ở kinh thành, đang cần người, nên nếu các ngươi muốn, thì có thể qua đó."

Nàng vừa nói điều này, biểu cảm của mọi người rất phức tạp, ngay cả Tống thúc cũng không kìm được kinh ngạc.

Dù nhàn rỗi ở phủ Tướng quân, nhưng dù sao cũng là người của phủ Tướng quân, lĩnh lương hàng tháng, nói ra ngoài nghe còn hay ho, nhưng nếu ra làm tiểu nhị cho người ta thì lại hoàn toàn khác! Ai mà muốn ra ngoài chứ!

Thật ra, Tô Đường hoàn toàn có thể thẳng tay chọn vài người rồi đẩy sang cho tiểu Mạc, nhưng nàng vẫn cảm thấy làm vậy không được ổn lắm! Tiệm điểm tâm vừa khai trương, không thể để rối loạn từ bên trong được, vì thế, tốt nhất là để bọn họ tự nguyện muốn đi tới đó.

Vì vậy, Tô Đường lại lấy kẹo ngọt ra.

"Tuy tới tiệm điểm tâm, nhưng người vẫn là người của phủ tướng quân, lương tháng lĩnh như cũ, cũng vẫn được hưởng tiền thưởng như vừa nói. Hơn nữa, nếu đi sang tiệm điểm tâm, thậm chí còn có thể lĩnh hoa hồng mỗi tháng, lợi nhuận càng nhiều, hoa hồng càng nhiều. Tiệm điểm tâm mới khai trương, các ngươi tới đó sẽ thành cốt cán, sau này học được vài ngón nghề, cũng tích cóp đủ bạc, chuộc thân cho mình, lại mở cửa tiệm, thì có thể tự làm chưởng

quầy rồi! Sang tiệm điểm tâm, tuy ban đầu có hơi vất vả, nhưng lợi ích sau này thì không thể nói trước được! Mọi người nên suy nghĩ cho cẩn thận!" Nói xong, Tô Đường lại bắt đầu thảnh thơi uống trà, ra vẻ "ta đã chỉ cho các ngươi con đường thênh thang rộng mở, nếu các ngươi không đi, tương lai có hối hận cũng đừng trách ta."

Mà rất rõ ràng, nàng vừa nói thế, rất nhiều người dao động.

Chương 38: Người làm của chúng ta rất khỏe mạnh

Một gã sai vặt bạo gan hỏi: "Nhưng mà thiếu phu nhân, chúng ta không biết làm điểm tâm thì làm thế nào?"

Tô Đường cười nói: "Làm gì có ai biết ngay từ đầu? Đến tiệm điểm tâm, đương nhiên sẽ có người dạy các ngươi. Thật ra, làm điểm tâm rất đơn giản, không quá ba ngày là có thể học được cơ bản rồi, nhưng muốn học cái tinh túy, cái cốt lõi, thì vẫn phải tốn một thời gian và tâm huyết kha khá. Nếu quá một tháng vẫn học không ra trò trống gì, thì sẽ bị đưa trở về phủ. Điều này các ngươi cần cân nhắc kỹ càng."

Bây giờ nàng nói "một tháng đưa quay về" cũng là để lại đường lùi cho sau này.

Mọi người nghe vậy, yên tâm thì yên tâm, lo lắng cũng vẫn lo lắng, sau đó, gã sai vặt bạo gan ban nãy đứng ra đầu tiên: "Thiếu phu nhân, tiểu nhân muốn đi." — dù sao gã cũng là được người ta cài vào đây, bình thường vốn nhàn rỗi, chẳng mong chờ được thứ gì béo bở cả, chi bằng đi sang tiệm điểm tâm, học được một chút ngón nghề, chưa biết chừng tương lai còn có con đường tốt, hơn nữa, đi sang tiệm điểm tâm cũng vừa vặn cho gã một cái lý do để không báo cáo với chủ nhân cũ về tình hình trong phủ tướng quân nữa.

Có người tiên phong, những người khác suy nghĩ nhanh nhạy, có khát vọng, hoặc là vốn biết làm chút điểm tâm cũng đều đứng dậy. Thậm chí, có một vài người vốn là người của phủ tướng quân cũng thấy động tâm vì từ 'chia hoa hồng' đó, nên thoáng do do dự dự nói

muốn đi. Cuối cùng đếm lại, có tổng cộng ba mươi tám người, nhiều ngoài dự kiến của Tô Đường.

Lúc trước nàng có tính sơ sơ, hiện giờ cửa tiệm hơi nhỏ, cần hai mươi người là đủ rồi, trong tiệm cần một người quản lý chung, bốn tiểu nhị đón khách, một người ngồi quầy, một người quản lý đầu bếp phía sau, hai người lo việc vặt như nhóm lửa này nọ, năm người cán bột, bốn người nặn nhân bánh, hai người đi chợ mua nguyên liệu, một người đánh xe… Hiện giờ vượt quá nhiều thế này, đương nhiên phải cắt giảm đi một chút.

Vì thế, Tô Đường lại phải tuyển chọn lần nữa…

Đúng lúc này, một gã sai vặt chạy vào: "Thiếu phu nhân, Tống thúc, nhà Dương thị lang của Bộ binh đưa hai nha hoàn tới."

Tống thúc nghe vậy, mày nhíu chặt lại, hơi khó xử nhìn Tô Đường — lần trước Thiếu phu nhân nói gì nhỉ? Ai đưa đến nữa thì cứ từ chối hết? Lý do là "nhà tướng quân không thừa lương thực" à? Nhưng câu này, làm sao mà nói ra được chứ?!

Tống thúc khó xử, Tô Đường lại trả lời rất rõ ràng: "Trả về."

"Dạ?" Gã sai vặt không ngờ thiếu phu nhân lại nói vậy, há hốc miệng không kịp phản ứng, những người khác cũng rất nghi hoặc.

Tô Đường phẩy tay nói: "Cứ nói là hiện giờ quý phủ ta không thiếu người, chờ lúc nào thiếu sẽ sang hỏi mượn hắn sau!"

Tống thúc toát mồ hôi! Có điều, vẫn còn may là thiếu phu nhân chưa nói ra câu "không thừa lương thực".

Gã sai vặt lĩnh mệnh lui xuống, Tô Đường lại nói với những người khác: "Ta thấy trong một thời gian dài nữa phủ tướng quân cũng không cần thêm người. Nên phải làm phiền các vị vất vả rồi."

Mọi người nghe vậy, bỗng cảm thấy như gánh trọng trách trên người, đều lên tiếng đáp lời.

Chờ chọn xong người cũng đến gần giữa trưa, Tô Đường đói đến mức bụng kêu rột rột, nhưng nhìn thấy đám hạ nhân hoặc là vui mừng hoặc là mất mát lui xuống, trong lòng nàng vẫn cảm thấy vui sướng — nàng có thể cảm nhận được, hiện giờ đám hạ nhân đã không còn chia bè kết phái nữa, hoặc là bọn họ vì năm trăm tiền thưởng mỗi tháng, hoặc là vì tiệm điểm tâm mà cố gắng hết sức mình, nhưng tất cả đều đầy niềm tin, vô cùng nhiệt tình. Những điều này đương nhiên khiến nàng thấy rất vui vẻ.

Khi Tống Thế An về nhà, thấy ngay Tô Đường đang cười toét miệng cầm bút viết viết lách lách gì đó trong danh sách.

"Về rồi à? Ăn chưa?" Thấy hắn bước vào, Tô Đường thuận miệng hỏi.

"Chưa." Tống Thế An đáp rồi cởi triều phục ra, thay y phục thường.

Tô Đường chợt dừng bút, hơi kinh ngạc — vì sao mấy câu đối đáp lại tự nhiên như không có gì gượng gạo là thế nào, cứ như… cứ như… cứ như là vợ chồng già ấy…

Nàng rùng mình một cái, nói tiếp: "Hoàng thượng nhà chàng thật bủn xỉn, còn không thèm giữ lại dùng cơm nữa, đã giữa trưa rồi còn gì!"

Khóe miệng Tống Thế An hơi giật giật. Thật ra hôm nay Hoàng thượng có mở lời giữ hắn ở lại dùng cơm, có điều sau khi biết hắn ăn mỗi bữa hai bát cơm liền vội vàng đuổi hắn về, lý do là: "Hai bát cơm đủ để trẫm ăn cả ngày rồi!"

Tống Thế An muốn thay y phục xong rồi ra dùng cơm, nhưng trong lúc đang thay y phục, bỗng 'soạt' một tiếng, một quyển sách bìa màu vàng chợt rơi xuống trước mặt Tô Đường.

"Cái gì đây?" Nhìn màu sắc ướt át ngoài bìa, Tô Đường hơi ngạc nhiên, cúi xuống nhặt lên. Tống Thế An bỗng biến sắc.

Tô Đường mở ra, vừa liếc qua, khuôn mặt già của nàng đã đỏ ửng như lửa. Trên trang sách, chỉ nhìn thấy đôi nam nữ hoặc là nằm trên giường gấm, hoặc là nằm giường trúc, xiêm y đều hé mở hờ hững, diễm lệ thoáng ẩn thoáng hiện, tình sắc động lòng người, bên cạnh còn viết mấy dòng như "Lão hán đẩy xe" "Quan Âm tọa liên" v.v… (Quan âm ngồi trên đài sen)

Tô Đường có cảm giác tay nóng lên như lửa đốt, vội vàng ném đi, mắng: "Chàng chàng chàng… sao chàng lại có mấy thứ linh tinh này chứ?!"

Tống Thế An nói cũng không được, mà không nói cũng không được, vừa xấu hổ vừa khó xử, cuối cùng, khuôn mặt già tuấn tú cũng đỏ bừng lên — hắn làm sao dám nói cái này là quà 'đền bù' của Hoàng thượng vì không giữ hắn ở lại dùng cơm nên cố tình nhét cho hắn chứ?

Lúc ấy, Hoàng thượng dùng ánh mắt lấm lét như kẻ trộm, lén lút kéo hắn sang một bên, dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai nhét thẳng vào ngực áo hắn, nhỏ giọng nói: "Đây là bảo bối riêng của trẫm, không dễ dàng cho người ngoài xem đâu. Tiểu Tống, ngươi không phải người ngoài, nên trẫm mới cho ngươi mượn xem một chút, ngươi phải nghiên cứu cho kỹ, nghiên cứu cho kỹ đấy!"

Mà sau khi hắn lật ra xem biết rõ đó là cái gì, lập tức vội vàng trả lại, ai ngờ Hoàng thượng lại trừng mắt: "Tiểu Tống, ngươi muốn kháng chỉ sao?!"

Vì thế… vì thế… hắn đành cất cẩn thận mang về đây, vốn định quay về thư phòng sẽ giấu hắn đi, ai ngờ vừa sơ ý một cái lại bị rơi ra ngoài, hơn nữa, còn rơi ngay trước mặt người phụ nữ này…

Nhìn ánh mắt khinh thường, chán ghét của Tô Đường, Tống Thế An thật chỉ biết nhìn trời chứ không biết nói gì!

Tô Đường nhìn Tống Thế An đầy vẻ khinh bỉ từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, miệng còn lầm bầm: "Không ngờ, đúng là không ngờ đấy! Ra vẻ nghiêm túc đàng hoàng! Mặt người dạ thú!"

Tống Thế An thật sự không nhịn được nữa: "Cái này là Hoàng thượng cố tình nhét cho ta!" Hắn đã bị cô nàng này khinh thường nhiều rồi, giờ còn thêm vết nhơ này nữa, chẳng phải sẽ bị khinh bỉ đến chết hay sao.

Tô Đường căn bản không hề tin: "Hừ, lại còn dám làm không dám nhận!" Nói xong, nàng ôm giấy bút vội vàng chạy ra ngoài, đến cửa còn không quên quay đầu lại nói thêm một câu: "Mặt người dạ thú!"

Vào khoảnh khắc này, Tống Thế An thật sự vô cùng muốn biến thành cầm thú!!! Vô cùng vô cùng vô cùng muốn!!!!!

Mà khi Tô Đường vừa bước ra cửa, lại gặp ngay một người đang đi tới.

Người kia mặc một chiếc váy dài màu xanh ngọc, tay cầm hộp cơm, cũng không đi cùng nha hoàn, chỉ đi một mình lả lướt thướt tha trên hành lang. Ở hai bên hành lang, hoa nở rực rỡ, ánh mặt trời lấp lánh, cảnh sắc này, nhìn rất tươi đẹp.

Nhìn Trần Lê, Tô Đường cảm thấy tuy nàng ấy không xinh đẹp như ba mỹ nhân còn lại, nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác rất tinh khôi, sạch sẽ.

"Cô tìm ta à?" Tô Đường không lòng vòng nhiều, hỏi thẳng nàng ấy.

"Vâng." Trần Lê khẽ gật đầu: "Vừa rồi ta có làm mấy món ăn vặt, nên mang tới cho ngài."

Tô Đường nhướng mày, chà, vô duyên vô cớ lại đưa đồ ăn cho nàng làm gì? Nghĩ vậy nhưng cũng không tiện từ chối, đành phải mời nàng ấy vào phòng.

Trần Lê không ngờ Tống Thế An cũng ở trong phòng, vừa nhìn thấy hắn, nàng ấy bỗng hơi mất tự nhiên, vội tránh sang một bên, cúi đầu nói: "Tướng quân."

Nhìn thấy dáng vẻ của nàng ấy thanh tú nhẹ nhàng, Tống Thế An thầm nghi hoặc — đây là ai? Bình thường hắn cũng chưa từng gặp!

Tô Đường thấy hắn có vẻ nghi hoặc, liền lườm một cái: "Đây là Như Họa cô nương ở Tây Uyển, đã cứu Tuyên Tử đấy! À, tên cũ của nàng ấy là Trần Lê!"

Tống Thế An khẽ gật đầu, thoáng có chút ấn tượng.

Hai người đi tới bên bàn, Trần Lê mở nắp hộp ra, mấy món điểm tâm xinh xắn lập tức xuất hiện, mùi thơm bay vào mũi, mùi hương này không chỉ là mùi thơm ngọt của điểm tâm, mà còn thoáng có mùi hương hoa cỏ, thậm chí còn cả mùi thảo dược nữa.

Tô Đường không cầm lòng được, liền cầm một miếng ăn thử. Vừa vào miệng, miếng bánh đã lập tức hòa tan, vị ngọt dịu lan tràn, y như dòng suối mát len lỏi trong khoang miệng.

"Chà! Ăn ngon thật!" Tô Đường kinh ngạc: "Cái này làm bằng gì vậy? Này, mặt… à quên, tướng công, mau lại đây nếm thử xem này!"

Tống Thế An thấy nàng vừa mở miệng là gọi 'mặt lạnh' khiến hắn vô cùng xấu hổ. Có điều, tuy hắn đói thật, nhưng cũng không ăn mấy thứ dành cho phụ nữ với trẻ con này, liền nói câu "Cáo từ" rồi đi thẳng ra ngoài.

Trước đồ ăn ngon, Tô Đường cũng không rảnh đáp lại hắn, chỉ kéo

Trần Lê hỏi: "Mấy món này đều do cô làm sao?"

"Vâng." Thấy nàng không bận tâm vai vế mà kéo tay mình, Trần Lê khẽ cười: "Chỉ là múa rìu qua mắt thợ thôi ạ."

"Đâu có! Cô làm ăn ngon hơn nhiều mà. Nhưng cô dùng nguyên liệu gì để làm vậy? Ta ăn cũng chưa nhận ra, vị thanh mát này là gì nhỉ?"

"Là cốt bạc hà ạ. Giã lấy nước lá bạc hà tươi, trộn với mật ong rồi trộn với bột chín, viên tròn lại là xong, có thể thanh nhiệt, nhẹ đầu."

"Vậy cái kia?" Tô Đường lại cầm một miếng bánh vuông màu trắng có hạch đào và nho khô bên trên lên, hỏi.

"Đây là bánh Phục linh. Phơi khô phục linh, bào ra thành bột rồi trộn với bột mì, hấp chín lên, có thể làm mát gan bổ thận, an thần."

"…"

"…"

Tô Đường hỏi từng cái một, Trần Lê đều nói hết tên gọi, cách làm và công dụng ra, khiến nàng trợn mắt há hốc mồm, cảm giác như gặp được cao nhân. Trước đây nàng chỉ làm đủ các loại điểm tâm với mùi vị khác nhau, nhưng lại chưa từng nghĩ đến việc thêm thảo dược gì đó vào, hôm nay ăn thử mới thấy hai thứ lại có thể hòa hợp với nhau, còn rất ngon nữa, làm cho nàng cảm thấy mình đúng là tài hèn sức mọn.

Chỉ là hai chữ "điểm tâm" nhưng lại thiên biến vạn hóa, quả là một môn học cao thâm.

Đang lúc tấm tắc, Tô Đường lại chợt nhớ ra, hỏi: "Cô tới, không chỉ đơn giản là đưa đồ ăn cho ta phải không?"

Trần Lê ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Tô Đường, một lúc lâu sau

mới nói: "Khẩn cầu thiếu phu nhân cử ta đến tiệm điểm tâm!"

Tô Đường ngẩn người, nếu không phải vì ánh mắt Trần Lê quá kiên định, thì nàng còn cho rằng mình nghe lầm. Đám hạ nhân sang tiệm điểm tâm làm tiểu nhị còn được, chứ dù gì nàng ấy cũng xuất thân từ tú nữ, thân phận này nọ cũng không thể đánh đồng với nha hoàn được, nàng ấy đòi ra tiệm điểm tâm là sao?

Thấy nàng không đồng ý, Trần Lê lại nói tiếp: "Trước đây ta có theo bà ngoại học nghề y, cũng học làm điểm tâm với mẫu thân, đột nhiên có một ngày nghĩ tới chuyện dung hợp hai người vào, làm ra mấy món mời bà ngoại và mẫu thân dùng thử, hai người đều rất thích. Bà ngoại ta còn có ý muốn mở tiệm điểm tâm, nhưng sau đó vì trong cung tuyển tú nên không thể làm được. Sau khi vào cung, Trần Lê cũng nghĩ đến việc làm một vài món cho cung nhân thưởng thức, những dù sao cũng không tiện như trước, nên đành bỏ cuộc. Rồi tới phủ tướng quân này, từng ngày từng ngày trôi qua cũng rất tẻ nhạt, không có cơ hội thể hiện nữa, cảm thấy rất đáng tiếc. Hôm nay vừa nghe thấy chuyện phu nhân mở tiệm điểm tâm, Trần Lê bất tài, cả gan đến tự đề cử mình."

Nghe nàng ấy trịnh trọng nói xong mấy câu này, Tô Đường thấy tiểu cô nương này đúng là khác hẳn với người thường, thật sự cũng có phần giống mình, có điều…

Tô Đường nheo mắt cười: "Tiệm điểm tâm là do tiểu nhị cũ của ta mở, không phải của ta."

Trần Lê nghe thấy vậy, không nói gì, chỉ khẽ cười, đôi con ngươi trong veo như có ý muốn nói 'ta đã hiểu hết rồi' vậy.

Ánh mắt nàng ấy khiến Tô Đường cảm thấy mất tự nhiên, cười nói: "Chuyện đó… cô nhận ra sao?"

Trần Lê cười tươi.

“Sao cô biết?” Tô Đường tò mò hỏi.

Trần Lê nghĩ một chút rồi đáp: “Lòng của phu nhân, ở phủ tướng quân, nhưng cũng lại không ở phủ tướng quân.”

Tô Đường ngượng ngùng: “Đừng nói hàm hồ như thế chứ!”

Trần Lê nói thẳng: “Ngài là một người không an phận!”

Tô Đường thực sự muốn cào tường — nàng đi hỏi nàng ấy làm cái gì chứ?!

“Nhưng mà, cô thật sự muốn qua đó sao?” Tô Đường vẫn không yên lòng: “Trong phủ tướng quân, cô vẫn coi như là một người chủ nhân, chờ ta đi… à, chờ sau này chưa biết chừng cô lại được sủng ái… Cô thông minh như vậy, tướng quân mà thích cô, thì chưa biết chừng sau này…”

“Trần Lê không dám có suy nghĩ không an phận!” Trần Lê quỳ xuống ngắt lời, mặt rất chân thành: “Vợ chồng tướng quân và phu nhân tình sâu nghĩa nặng rõ như ban ngày, Trần Lê không muốn chen chân vào! Hơn nữa, dù tướng quân rất tốt, nhưng cũng không phải là người trong lòng của Trần Lê ta! Lúc trước ta còn nghĩ đến chuyện an phận sống trong phủ cho đến già… Nếu không phải gặp được phu nhân ngài, thì Trần Lê cũng không dám nói ra những lời này!”

Nàng ấy vừa dứt lời, mọi người đều im lặng.

Mọi người ở đây, chính là Tô Đường, cùng với Hỉ Thước, Thược Dược đang hầu hạ bên cạnh, cũng là chính Tống Thế An vừa dùng xong cơm quay trở lại, còn có cả… phó tướng Lưu Xuân ở ngoài cửa nữa.

Thược Dược trợn trừng mắt: Thì ra vị Như Họa cô nương vốn luôn lặng lẽ an phận này, không ngờ lại là người kín đáo không để lộ chính mình.

Hỉ Thước kinh ngạc: Vì sao ta cứ như là nhìn thấy tiểu thư thế này? Nàng ấy thật mạnh mẽ!

Tô Đường đen mặt: Vợ chồng tình sâu nghĩa nặng? Ta và mặt lạnh tình sâu nghĩa nặng? Lại còn rõ như ban ngày sao? Mọi người mù hết cả rồi à?!

Tống Thế An lạnh mặt: Cưới một người vợ mà ngày nào cũng ầm ĩ đòi bị bỏ, "thị thiếp" được sắp xếp trong phủ còn nói mình không phải 'người trong lòng'! Mấy người này coi mình là cái gì chứ?

Lưu Xuân lại nghĩ: Vị cô nương này nhìn rất quen? À, hình như là người mà ngày đó mình cứu từ dưới hồ lên, không biết nàng có thể trả lại ta chiếc áo choàng kia không, đó là chiếc áo mà ta thích nhất…

Chương 39: Người phụ nữ này rất giảo hoạt

Nhìn thấy hai người đứng ngoài cửa, Trần Lê biến sắc, vội mím môi không dám nói gì nữa.

Tô Đường bình tĩnh lại, nhìn sắc mặt của Tống Thế An, nàng lập tức cười tươi như hoa nở — chàng nhìn xem, nhìn xem, bị chê kìa, bị ruồng rẫy kìa, a ha ha ha ha!

Vừa thấy Tô Đường cười đắc ý như vậy, Tống Thế An hiểu ngay nàng đang nghĩ gì, vì thế, mặt lại đen thêm ba phần, đi thẳng vào trong phòng cầm thứ gì đó rồi quay người bước ra.

Lưu Xuân thấy tướng quân đi rồi cũng vội vàng đuổi theo, nhưng vẫn lưu luyến quay đầu lại, ánh mắt như muốn nói — ôi, cô nương, nhớ trả áo cho ta nhé!

Bắt gặp ánh mắt nóng rực của vị phó tướng kia, mặt Trần Lê cũng nổi lên hai áng mây hồng, chợt nhớ chuyện hôm qua hắn cởi xiêm y khoác lên cơ thể ướt sũng của mình, trong lòng nàng ấy lại nảy sinh chút cảm xúc gì đó rất kỳ quái. Nàng ấy tự cảm thấy ngượng ngùng, vì thế liền cúi đầu không dám nhìn Lưu phó tướng đi một bước quay đầu ba lần kia nữa.

Nhìn hai người như vậy, Tô Đường lại nhớ tới màn "anh hùng cứu mỹ nhân" của Lưu phó tướng hôm qua, không khỏi nheo đôi mắt già lại. Chờ bọn họ đi xa rồi,mới kéo Trần Lê ngồi xuống, giơ ngón tay cái nói: "Lợi hại! Mấy lời đó mà cô cũng dám nói!"

"Là Trần Lê lỗ mãng ạ!" Trần Lê cúi đầu nói.

Tô Đường ghé sát vào nàng ấy, mặt đầy vẻ gian tà nói: "Vậy cô nói nhỏ cho ta biết, người trong lòng cô là ai?"

Trần Lê vội vàng xua tay: "Không có, không có! Ta… ta chỉ nói vậy thôi, trong lòng ta cũng không có ai hết."

"Vậy sao…" Mặt Tô Đường lộ ra vẻ mất mác, nhíu mày lắc đầu nói: "Vậy thì cũng khó rồi, nha hoàn sai vặt đi tới tiệm điểm tâm thì không có gì, lão thái thái miễn cưỡng cũng coi như đồng ý. Nhưng mà muốn để cho một người xuất thân từ tú nữ như cô tới đó, dù ta có đồng ý, chỉ e tướng quân sẽ không đồng ý, lão thái thái lại càng không. Cô thấy đấy, ta cũng không dám quang minh chính đại ra ngoài, toàn phải kiếm thứ ngụy trang giấu diếm đi. Phải rồi, chuyện này còn phiền cô phải giữ bí mật giúp ta nữa chứ! Ha ha, hơn nữa, ta còn có thứ để ngụy trang được, chứ cô thì chẳng có lý do gì cả! Ta vốn còn tính rằng, nếu trong lòng cô vừa ý ai đó, thì ta sẽ mượn gió bẻ măng, giúp cô đạt được nguyện vọng, tác thành hôn sự cho cô, đến lúc đó, cô gả đi làm vợ người ta, cũng thành người tự do, muốn đi đâu thì đi đó, nhưng bây giờ… Chà…" Nói xong, Tô Đường lại ra vẻ khó xử, ai oán thở dài, tỏ vẻ không biết phải làm sao.

Ánh mắt Trần Lê ảm đạm hẳn, thật ra, trước khi tới đây, nàng ấy cũng biết chuyện muốn tới tiệm điểm tâm cũng không dễ dàng gì, chẳng qua vì nàng ấy thấy thiếu phu nhân là người rất lợi hại, chưa biết chừng còn có thể có cách nào đó, nên cũng mang tâm trạng thử vận may để đến đây. Nhưng hiện giờ, cách đúng là có thật, có điều, cũng khó mà làm được.

Nàng biết đi đâu tìm người thương bây giờ?! Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể tiếp tục ngây ngây ngẩn ngẩn mà sống trong phủ tướng quân cả đời hay sao? Đang mải suy nghĩ, nàng ấy lại bất chợt nhớ tới vị phó tướng kia.

Tô Đường thấy nói như vậy mà vẫn không thể thăm dò được 'người thương' của Trần Lê là ai, trong lòng cũng cảm thấy hơi thất vọng,

có điều, nhìn dáng vẻ chán nản của nàng ấy, nàng cũng thầm ngẫm nghĩ có lẽ trong lòng nàng ấy thật sự không có ai, vừa rồi chẳng qua là do mình tự suy đoán thôi, nên lại nói tiếp: "Không sao, bây giờ chưa có cũng không có nghĩa là sau này không có. Chờ bao giờ cô có, thì cứ báo cho ta một tiếng, ta ra mặt chủ trì cho cô." Bảo đảm xong, Tô Đường lại hơi bất an, có vẻ như nàng nên hỏi ý mặt lạnh trước thì phải, cứ tùy tiện giải quyết thế này cũng được sao?

"Mà… ta còn có một câu hỏi nữa, sao cô lại cảm thấy tướng quân không phải là người trong lòng mình? Cô nhìn chàng ấy kìa, dáng vẻ rất tuấn tú, lại là tướng quân, uy phong biết bao. Còn con người à, tuy bình thường hay làm mặt lạnh, thoạt nhìn có vẻ rất đáng sợ, nhưng cũng là người phân rõ phải trái, nếu cô từ từ nói chuyện với chàng, thì nhất định cũng có thể dỗ dành chàng thành người dễ bảo. Hơn nữa, tâm địa chàng không xấu, lúc nào mà quan tâm lên thì cũng rất dịu dàng…"

À, từ từ đã, ta đang nói gì thế này? Mặt lạnh mà có nhiều ưu điểm như vậy sao?

Nhìn thấy Tô Đường đột ngột dừng lại, sắc mặt có vẻ rối rắm, Trần Lê mỉm cười: "Tướng quân đương nhiên rất tốt, nhưng cũng chỉ tốt với phu nhân ngài thôi!"

"Hả?" Tô Đường kinh ngạc quay đầu.

Trần Lê nói tiếp: "Trong mắt chúng ta, tướng quân cao cao tại thượng không thể mơ tưởng, thậm chí còn có chút vẻ không nể nang ai, bình thường ngay cả liếc cũng không thèm liếc nhìn chúng ta lấy một cái, chứ đừng nói gì đến chuyện dịu dàng quan tâm. Tất cả mọi chuyện ngài vừa nói, tướng quân chỉ dành cho một mình ngài thôi."

Tô Đường há hốc mồm, nói vậy tức là… mặt lạnh chỉ nghe nàng nói, chỉ xoa bụng cho mình thôi sao?

Ôi, thôi, đừng nên nghĩ mấy chuyện này thì hơn.

Tô Đường chuyển đề tài: "À… ngày mai ta sẽ đưa mấy người kia tới tiệm điểm tâm, cô có muốn đi cùng ta không?" Tuy tạm thời vẫn chưa thể để nàng ấy đến tiệm điểm tâm được, nhưng ít ra cũng có thể đưa nàng ấy ra ngoài đi dạo một chút, trong phủ tướng quân đúng là buồn đến hỏng người!

Trần Lê nghe thấy vậy, mắt sáng rực lên.

Buổi tối hôm đó, ba người lại cùng nhau ngủ. Vì ngày mai sẽ được ra ngoài chơi nên Tuyên Tử hưng phấn đến hơn nửa đêm mới ngủ. Chờ thằng bé ngủ rồi, bụng Tô Đường lại bắt đầu đau — thôi được rồi, thật ra đêm nay cũng không đau đớn gì, có điều, nhớ lại mấy lời Trần Lê nói lúc trưa, nàng lại thầm muốn thử xem liệu mặt lạnh còn có thể "dịu dàng" như vậy, "quan tâm" như vậy với nàng không.

Ngay sau khi nàng khe khẽ kêu được hai tiếng, quả nhiên Tống Thế An lại bế Tuyên Tử vào trong, kéo nàng lại gần, tiếp tục đưa bàn tay to ra xoa xoa cho nàng.

Hắn vừa xoa vừa hỏi: "Chuyện đó của nàng… mất bao lâu?"

Tô Đường nghĩ một chút, ra vẻ không chắc chắn lắm nói: "À, đại khái khoảng mười ngày nửa tháng gì đó…"

Tống Thế An đen mặt: "Phụ nữ thật phiền phức!"

Thấy mặt hắn tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn nhưng tay cũng không ngừng lại, Tô Đường cười thầm không thôi. Chợt nhớ ra chuyện gì đó, nàng lại chọc chọc vào cánh tay hắn nói: "Này, nói cho chàng nghe chuyện này…"

Tống Thế An vừa nghe thấy vậy, thần kinh như rung lên, hắn phát hiện ra, mỗi lần mà người phụ nữ này mặt mày hớn hở nói muốn nói chuyện với hắn, thì nhất định là không có chuyện gì tốt. Ví dụ như

đưa Tuyên Tử ra ngoài chơi, ví dụ như mượn người của hắn… Tuy lúc ấy nàng đều dùng vẻ mặt chí công vô tư đường đường chính chính để nói, còn thành thật khiến cho người ta hoàn toàn đồng tình, nhưng sau đó nghĩ lại, thì rõ ràng đều là có tính toán riêng!

Hắn từng gặp biết bao nhiêu kẻ địch, nhưng chưa có ai giảo hoạt như người phụ nữ này!

Tống Thế An giữ vững cảnh giới, muốn tỉnh táo để nhìn xem nàng còn có thể tính toán những gì!

Tô Đường hồn nhiên không phát hiện ra, chỉ nói với ngón tay: "Hôm nay ấy mà… chàng cũng nghe thấy rồi ấy… Trần Lê người ta… cũng không nhìn trúng chàng…" Thấy mặt Tống Thế An sa sầm xuống, nàng lại vội vàng nói tiếp: "Ôi dào, ta cũng thấy hơi quá đáng, dù sao chàng cũng là Đại tướng quân mà, tuy không phải là ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng gì, nhưng ít ra cũng ra hình ra dáng…"

Hay thật!!! Tống Thế An lại nhớ ngay tới cái câu "mặt người dạ thú" với "ra vẻ nghiêm túc đàng hoàng"!

"Chàng nghĩ mà xem, dù nàng ấy có suy nghĩ như vậy, nhưng cứ để trong lòng là được rồi, nói ra làm gì chứ…"

"…" Hóa ra chỉ cần không nói ra, còn thầm nghĩ thì vẫn được à?! Tống Thế An hừ mạnh một tiếng.

Tô Đường vội cười cầu hòa: "Có điều ấy mà, nếu nàng ấy đã nói ra rồi, thì không phải chúng ta cũng nên quan tâm một chút tâm tư tình cảm của người ta sao? Hay là, chàng sủng hạnh nàng ấy đi, cho nàng ấy một danh phận. Nếu không, cứ giữ tình trạng lập lờ thế này, trong lòng nàng ấy cũng không thoải mái, thà rằng thẳng tay biến nàng ấy thành người của chàng đi, nàng ấy cũng sẽ chấp nhận chàng thôi, không phải sao?"

Tống Thế An nheo mắt, sắc mặt rất phức tạp, nhìn nàng một lúc lâu đến mức khiến Tô Đường cảm thấy mất tự nhiên, mới chậm rãi nói: "Biến thành người của ta, thì sẽ chấp nhận ta sao?"

"Đúng thế!" Tô Đường gật đầu liên tục: "Hiện giờ trái tim nàng ấy không thuộc về ai, nên mới nghĩ này nghĩ nọ, nếu thực sự thành người của chàng rồi, đương nhiên sẽ an phận thôi! Nếu không, để đến một ngày nào đó, nàng ấy lại lầm đường lỡ bước thì chết, chàng không ngại đội nón xanh, chứ ta còn ngại không muốn nhìn ấy!"

Tống Thế An không thèm để ý đến vế sau vừa nói vừa ba hoa của nàng, chỉ trầm giọng hỏi lại: "Vậy vì sao nàng đã là người của ta rồi, mà vẫn không chịu chấp nhận ta?"

"Hả…" Tô Đường chớp chớp mắt, không đáp, vì sao tự dưng nàng lại có cảm giác tự bê đá đập vào chân mình vậy nhỉ? Một lúc lâu sau, nàng mới rặn ra một câu: "Vì ta cũng có ước vọng riêng!"

"Lưỡng tình tương duyệt sao?" Tống Thế An hỏi rất nghiêm túc.

Tô Đường lườm hắn một cái, tình hình đêm nay có vẻ hơi kỳ quái nhỉ? Ngủ thôi ngủ thôi, mau ngủ thôi!

"Cũng muộn rồi, mau ngủ đi thôi, a ha ha ha." Nàng cười gượng gạo rồi vội vàng quay lưng về phía hắn.

Nhưng rõ ràng Tống Thế An không định rút binh dễ dàng như vậy, hắn hơi dùng sức, xoay cái eo nhỏ xinh của Tô Đường, để nàng đối mặt với mình: "Nàng đã muốn lưỡng tình tương duyệt, vì sao còn muốn ta sủng hạnh người con gái khác?"

Đôi con ngươi của người đàn ông ấy đen láy mà kiên định, giọng nói bình thản mà chân thành, sắc mặt nghiêm túc mà… à… hơi đen lại… Tô Đường bị hắn nhìn chằm chằm đến mức suýt quên cả hô hấp, chỉ cảm thấy trái tim mình cứ đập loạn lên từng nhịp thình thịch thình thịch.

Nàng… không kịp hiểu ra sao cả…

"À… chuyện đó… lưỡng tình tương duyệt cái gì chứ, ta chỉ thuận miệng nói bừa thôi…" Tô Đường càng nói càng bất an, vì sắc mặt Tống Thế An càng lúc càng tệ.

Tống Thế An không kiềm chế được nữa, lật người đặt nàng ở bên dưới thân mình: "Vậy rốt cuộc nàng muốn gì?!"

Tô Đường càng luống cuống hơn: "Này này này, chàng định làm gì thế? Thời điểm đặc biệt không thể làm bậy được nhé!"

Tống Thế An suýt nữa thì úp cả mặt xuống giường, hắn hoàn toàn không có suy nghĩ này trong đầu, có điều, bị nàng nhắc đến như vậy, cảm nhận được hương thơm ngọt ngào bên dưới thân mình, thứ gì đó cũng thật sự muốn — ngóc đầu dậy…

Có điều… mười ngày nửa tháng… mười ngày nửa tháng… mặt Tống Thế An đầy vẻ ai oán!

Thôi được rồi, tạm nhịn nửa tháng đi vậy!

Chờ đến khi Tống Thế An quay người ngủ, một lúc lâu sau, trái tim đang rối loạn của Tô Đường mới dần trở lại bình thường. Xâu chuỗi hết mọi chuyện vừa rồi vào, nàng không khỏi kỳ quái — mặt lạnh nói như vậy, có phải là muốn nói rằng hắn sẵn lòng lưỡng tình tương duyệt với mình không? Nhìn biểu hiện gần đây của hắn, quả thật hình như cũng có ý đó, ít nhất cũng không lạnh lùng cứng đầu như lúc trước nữa…

Nhưng mà… nhưng mà… thực sự thì hôm nay khi nói hắn đến sủng hạnh Trần Lê cũng chỉ là muốn thử thôi! Nàng vốn chỉ muốn xem phản ứng của mặt lạnh thế nào, có phải giống như lời Trần Lê nói, rằng hắn chỉ tốt với một mình nàng hay không thôi! Nhưng vì sao càng lúc lại càng không khống chế được nữa?! Tuy mặt lạnh cũng

thể hiện ra hắn không muốn sủng hạnh Trần Lê đúng như mình mong muốn, nhưng cục diện này lại hoàn toàn không nằm trong lòng bàn tay nàng! Rõ ràng nàng là phe gây chiến, vậy mà bị đối phương ép hỏi đến mức hỗn loạn không ra làm sao, phải hoảng hốt tháo chạy. Thật đúng là… thật đúng là… vô cùng mất mặt!

Hơn nữa… nàng vẫn còn chuyện quan trọng hơn chưa nói mà…

Nghĩ vậy, Tô Đường lại chọc chọc vào lưng hắn: "Này, này, tỉnh dậy đi, ta còn chưa nói hết mà!"

Tống Thế An quay lại, trầm mặc không nói gì chỉ nhìn nàng chằm chằm — đột nhiên, lúc này hắn rất muốn phản bác câu nói lúc trước của Tuyên Tử, người phụ nữ này đâu chỉ hơi lắm điều đâu, mà thực sự là vô cùng lắm điều!!!

Tô Đường cười gượng một cái: "Chàng thấy đấy, Trần Lê người ta không có ý gì với chàng, chàng cũng không có ý gì với nàng ấy. Mà… một cô gái như hoa như ngọc như vậy, cứ ở mãi trong quý phủ mình cũng phí đời hoa, chi bằng… tìm cho nàng một vị phu quân tâm đầu ý hợp có được không…"

Trần Lê là một cô gái rất có chính kiến, nếu đã không muốn đi theo mặt lạnh, vậy thì tìm mùa xuân khác cho nàng ấy cũng được!

Tống Thế An thoáng nhíu mày, nàng có ý gì?!

"Sao hả? Không nỡ bỏ sao?" Tô Đường nhướng mày trêu.

"…" Tống Thế An không nói gì. Thật ra với hắn thì chẳng sao cả, hắn chỉ ước đẩy được mấy cô gái đó đi thật xa, đến nơi mà hắn không nhìn thấy thì càng tốt. Nhưng những người này là do Hoàng thượng ban cho, sao có thể muốn tìm cho nàng ấy người khác thì tìm được! Đây chẳng phải là cho mấy lão già kia một cái cớ để buộc tội hắn bất kính với Hoàng ân hay sao?

Sau khi hiểu được băn khoăn của Tống Thế An, Tô Đường hừ một cái khinh thường: "Thế thì đã sao? Muốn buộc tội thì cứ để lão buộc tội đi, cũng đâu có mất của chàng lạng thịt nào, hơn nữa, người ta là chàng có tình, thiếp có ý, ta cũng chỉ giúp người ta đạt được ý nguyện thôi! Chỉ cần nói rõ ràng như vậy ra, thì ta nghĩ Hoàng thượng cũng sẽ chẳng làm gì chàng đâu. Hơn nữa, nếu chàng thật sự khó xử, cứ nói rằng mình cưới phải người phụ nữ ghen tuông, thấy Trần Lê trẻ hơn nàng, xinh đẹp hơn nàng, nên cả ngày chỉ đắm chìm trong hũ dấm chua, rảnh rỗi lại kiếm chuyện gây sự, chàng không chịu nổi, vì sự bình yên của gia đình, nên mới phất tay ban người cho người khác!"

Nói xong, Tô Đường lại cảm thán: "Ôi chà, sao ta lại cảm thấy mình thật cao thượng hy sinh mình vì việc nghĩa thế nhỉ?!"

Toàn bộ sự chú ý của Tống Thế An đều dồn vào mấy chữ "cưới phải người phụ nữ ghen tuông", nên không khỏi nheo mắt nhìn Tô Đường chằm chằm, hắn rất muốn nhìn xem rốt cuộc nàng nói mấy lời này là đùa hay thật lòng. Nếu là thật lòng, thì hắn cũng không ngại ban thưởng Trần Lê kia cho người khác.

Tô Đường vẫn tự mình nói tiếp: "Thuộc hạ của chàng có tên tiểu tử nào trẻ tuổi mà tài mạo song toàn không? Có thì nhớ để ý một chút nhé?!"

"…" Giờ còn muốn hắn thành ông mai nữa à?! Tìm đàn ông cho "người phụ nữ của mình" là thế nào đây?!!!

"Ta thấy vị phó tướng của chàng cũng không tồi, năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Có thê thất gì chưa?" Tô Đường lập tức rèn sắt khi còn nóng.

"…" Tống Thế An nghẹn họng nửa ngày mới đáp được một câu: "Khoảng chừng hai mươi gì đó, hình như chưa cưới vợ."

Tô Đường bất mãn: "Khoảng chừng? Hình như?! Là một tướng quân

mà chàng chẳng quan tâm đến cấp dưới như thế à?! Ngày mai chàng hỏi thăm cặn kẽ cho ta, đây là chuyện chung thân đại sự của người ta đấy!"

"…" Vì sao người phụ nữ này càng lúc càng biết cách sai khiến người khác vậy, mà càng lúc lại càng sai người ta hùng hồn hơn nữa chứ!

"Có điều, ừm… cũng phải xem Trần Lê có vừa ý người ta không mới được!"

Tô Đường lảm nhảm mãi, cuối cùng Tống Thế An không nhịn được nữa, cũng đành "ừ" một tiếng xem như đồng ý. Vì thế, Tô Đường lại nở nụ cười gian xảo như thực hiện được âm mưu của mình — đối phó với mặt lạnh, nhất định phải chiếm thế chủ động, liên tục xuất chiêu, không để cho hắn có thời gian suy nghĩ!

Thương lượng gì gì đó, chẳng qua chỉ là dỗ dành chơi vậy thôi!

Mà khi Tống Thế An bình tĩnh lại, nhìn khóe miệng cô gái này vẫn còn nở nụ cười đắc ý, hắn lại cảm thấy mình bị gài bẫy một lần nữa…

Ngày hôm sau, trong thư phòng, Lưu Xuân bị tướng quân nhìn chằm chằm trong khoảng non nửa tách trà, cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

"Tướng quân, có phải ta làm sai chuyện gì không?"

"… Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi? Cưới vợ chưa?"

"Dạ?" Sao đột nhiên tướng quân lại hỏi chuyện này? "Năm nay ta vừa tròn hai mươi, chưa cưới vợ, có điều, hai ngày trước Đường thẩm có nói muốn giới thiệu một vị cô nương cho ta…"

"Bảo Đường thẩm nhà ngươi đừng giới thiệu." Tống Thế An lạnh lùng nói.

“Dạ?” Lưu Xuân kinh ngạc.

Tống Thế An liếc mắt nhìn hắn ta, cúi đầu không nói — những lời sau thì có đánh chết hắn cũng không nói thành lời được!

Thấy tướng quân không nói gì, Lưu Xuân không hiểu ra sao, cuối cùng đành phải rặn ra một tiếng — “Vâng.”

Chương 40: Hoa đào khắp thành đều nở rộ

Ngày hôm sau là một ngày đẹp trời.

Tuyên Tử rất hưng phấn, Trần Lê rất hưng phấn, đám nha hoàn sai vặt sắp được xuất môn cũng rất hưng phấn, mà người hưng phấn nhất là Tô Đường!

Tiệm điểm tâm Tô ký! Chúng ta đến đây!!!!

Những người có liên quan đều lần lượt lên xe ngựa, từng nhóm dần dần đi về phía tiệm điểm tâm.

Ngay khi nhóm Tô Đường chuẩn bị xuất phát thì Lưu Xuân lại vào phủ.

Nhìn thấy Trần Lê đứng ở đằng xa, hắn ta nhớ nhung chiếc xiêm y của mình, ánh mắt lại trở nên nóng bỏng, ra sức dùng mắt truyền thông điệp, dáng vẻ như muốn tiến lại gần mà không dám, lại như muốn nói điều gì. Trần Lê thấy vậy, đương nhiên là mặt mũi đỏ bừng, cúi đầu, y như đóa sen thẹn thùng giấu mình xuống nước vậy.

Hình ảnh này lọt vào mắt Tô Đường, lại khiến nàng thầm ngẫm nghĩ một phen, cuối cùng hô to một tiếng: "Lưu phó tướng, ngươi lại đây!"

Chủ mẫu có lệnh, Lưu Xuân lập tức vui vẻ chạy tới, ánh mặt trời chiếu vào mặt, khiến hắn ta có vẻ tràn đầy sức sống, tươi trẻ đến khó tả: "Phu nhân, ngài gọi ta à?"

Thật ra, gọi hắn ta lại đây cũng là do Tô Đường nhất thời hứng trí mà thôi, chứ chẳng có việc gì cả, có điều, chờ khi hắn ta bước đến trước mặt, đầu nàng chợt lóe lên, nói: "Ta bỏ quên mấy thứ, ngươi trông Tuyên Tử giúp ta!" Nói rồi nàng quay người chạy đi — ừm, cho hai người cơ hội ở bên nhau đó!

Tuyên Tử đang chơi cửu liên hoàn ngẩng đầu lên, không hiểu gì nhìn mọi người — có chuyện gì liên quan tới cháu ạ?!

Nhìn chủ mẫu rời đi, lại nhìn Tuyên Tử tiếp tục cúi đầu chơi, rồi nhìn sang Trần Lê đứng bên cạnh cúi đầu không nói, Lưu Xuân mấp máy môi, nhưng vẫn ngại nói ra mồm, vì thế, lúc thì nhìn trời, lúc lại nhìn đất, thỉnh thoảng liếc Tràn Lê, tay chân luống cuống hết cả lên.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn ta, mặt Trần Lê càng đỏ hơn, đầu cúi thấp nữa, cuối cùng, không biết nhớ ra điều gì, nàng ta lấy hết dũng khí nói: "Chuyện hôm đó… cảm ơn ngài!"

"Hả? À… không có gì, ha ha ha…" Lưu Xuân gãi đầu cười gượng, hắn ta vốn ít giao tiếp với phụ nữ, nên cảm thấy rất mất tự nhiên. Có điều… ừm, bây giờ mà không nhắc chuyện xiêm y, thì e sau này cũng không có cơ hội tốt như vậy. Hắn ta ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Xiêm y của cô đẹp thật!"

Hỏi thẳng chuyện y phục thì ngại lắm, nên uyển chuyển rào trước đón sau một chút thì hơn — nhắc đến y phục, chắc nàng ấy cũng nghĩ ra chứ?!

Trần Lê lại không nghĩ nhiều như vậy, còn tưởng là hắn ta không tìm được chủ đề gì để nói nên mới nói xa nói gần, liền đỏ mặt đáp: "Ngài quá khen."

"Ta… ta…" Lưu Xuân thấy nàng ấy không nghĩ tới, cũng hơi luống cuống: "Ta… ta thấy màu sắc y phục của ta cũng rất hợp với cô!" — đã nói là y phục của ta rồi, cô cũng phải nhớ ra chứ?!

Mặt Trần Lê đã đỏ rực như cà chua chín — hắn ta muốn ám chỉ gì sao?

Lưu Xuân thấy nói đến mức này mà nàng ấy vẫn không phản ứng gì, thật sự rất sốt ruột, liền muốn nói thẳng cho xong: "Chuyện đó… chừng nào thì cô…" Nói đến đây, hắn ta dừng ngay lại, vì Hỉ Thước vừa đi nhà xí về.

Hỉ Thước cũng khá thân thuộc với vị Lưu phó tướng chất phác này: "Ơ, ngài đứng đây làm gì?"

"Ta… ta… phu nhân bảo ta trông Tuyên Tử!" Lưu Xuân đáp.

Hỉ Thước nghi hoặc hỏi: "Trần cô nương ở đây rồi, sao phải nhờ ngài trông?"

Lưu Xuân chớp chớp mắt: "Ta cũng đâu có biết!"

Tim Trần Lê đập thịch một cái — Thiếu phu nhân làm thế này là…

Hỉ Thước vừa tới lập tức nói liến thoắng không ngừng, Lưu Xuân thấy không còn cơ hội mở lời nữa, liền nói vài ba câu rồi cáo từ, trong lòng đương nhiên vẫn ngứa ngáy, ánh mắt nhìn Trần Lê vẫn nóng bỏng như cũ.

Trần Lê lại thầm nghĩ ngợi câu mà hắn ta chưa kịp nói xong kia. Chừng nào thì? Chừng nào thì cái gì? Hắn ta muốn hỏi chừng nào thì làm gì đây?

Vì vậy, suốt cả đường đi, nàng ấy đều ngẫm nghĩ không yên. Tô Đường ghi hết vào mắt, trong bụng lại cười thầm — còn nói là trong lòng không có ai nữa chứ! Phải tìm cơ hội bàn bạc mới được!

Đến nơi, Trần Lê và Tuyên Tử không tiện xuống dưới, nên ở lại trên xe ngựa. Tô Đường nhanh nhẹn xuống xe, sau đó đi thẳng vào nơi mà tiểu Mạc đã chọn làm nơi chế biến điểm tâm.

Đó là một đại viện lớn, trước sau có khoảng tám gian phòng, sạch sẽ rộng rãi. Những nơi vốn trống trải giờ đã bày đầy than đá củi lửa, nồi niêu lồng hấp, một góc khác lại chất đầy các bao gạo, bột, rau, đậu, đủ thứ chất thành từng đống, bên cạnh thậm chí còn có cả một chiếc cối xay đá nữa.

Thấy tiểu Mạc chỉ huy mọi người sửa soạn đâu ra đấy, Tô Đường cũng thấy vui thầm. Mà tiểu Mạc nhìn thấy mấy người được đưa đến đều là những người nhanh nhẹn chịu khó, trong lòng cũng rất cao hứng, sau khi thấy bọn họ đều học hỏi cách làm, hắn ta liền đi tới nói với Tô Đường: "Tiểu thư, người có muốn vào tiệm xem thử không? Đệ có mua một vài thứ, nhưng không biết người có vừa ý không. Còn nữa, vị Triển đại nhân cũng nói có chuyện quan trọng muốn tìm người."

Triển Dịch Chi à? Hắn tìm mình có chuyện gì? Tô Đường nhíu mày nghĩ một chút rồi đồng ý.

Trong xe ngựa, Trần Lê nhìn chằm chằm tình hình khí thế ở bên ngoài không chớp mắt, Tuyên Tử cũng dựa vào cửa sổ xem hết. Hai người nhìn Tô Đường lên xe ngựa, trong mắt đều có sự bất bình và khát vọng — bọn họ cũng rất muốn xuống đi dạo mà!!!

Đương nhiên là Tô Đường không đồng ý. Vì thế, đến hẻm Tứ Quý, nàng lại tiếp tục bỏ qua ánh mắt ai oán của hai người, tàn nhẫn ném họ lại trên xe ngựa, còn mình thì thay y phục nam giới rồi bước xuống.

Cửa tiệm vốn trống tuếch giờ được bày biện trang trí chỉnh tề, mấy chiếc bàn mới tinh cùng với vài món đồ trang trí hoặc là hơi mang phong cách cổ xưa, hoặc là hơi mới mẻ rất thú vị, trong đó, có một vài món theo ý của Tô Đường, đương nhiên cũng có một vài thứ là do tiểu Mạc tự quyết. Nhưng nhìn tổng thể thì cửa tiệm vừa sạch sẽ lại vừa lịch sự, gọn gàng mà trang nhã, mộc mạc nhưng lại ẩn chứa chút nên thơ trữ tình — ừm, hơn phân nửa là nhờ công của mấy bức

tranh chữ trên tường kia.

Tiểu Mạc đã sai người đi mời Triển Dịch Chi, Tô Đường tranh thủ lúc chờ đợi để ngắm nghía cách bày biện trong tiệm, đúng là càng ngắm càng vừa lòng, mà khi nàng biết được tất cả mọi thứ này chỉ mua chưa tới ba trăm lượng, thì nàng lại luôn mồm tán thưởng tiểu Mạc — nếu đổi lại là nàng, thì ít ra cũng phải dùng thêm vài chục lượng nữa.

"Tiểu Mạc, đệ đúng là trợ thủ đắc lực trong việc mở cửa tiệm, là một tay cừ khôi trong việc quản gia!" Nói tới đây, Tô Đường lại chợt nhớ ra một chuyện, thấy Hỉ Thước đi về phía hậu viện, nàng nhỏ giọng hỏi: "Đệ thành thật nói ta nghe xem, có phải đệ có ý đồ với Hỉ Thước nhà ta không?"

"Dạ?!" Tiểu Mạc vừa nghe vậy liền biến sắc, sau đó cúi đầu nhăn nhó: "Tiểu thư, đệ…"

Thấy hắn ta phản ứng như vậy, Tô Đường biết ngay mình đoán không sai, không khỏi cười nói: "Đệ ngại ngùng cái gì chứ? Đây là chuyện bình thường mà! Để lát nữa ta thử nói với Hỉ Thước xem, hai người cũng đã mười lăm rồi, đến tuổi thành gia lập thất rồi đấy!"

"Đừng mà!" Tiểu Mạc vội từ chối.

"Sao thế?" Tô Đường kinh ngạc.

Tiểu Mạc cúi đầu nói: "Đệ… Hỉ Thước… Hỉ Thước sẽ chê đệ!"

"Đệ nói cái gì thế?"

"Đệ chỉ là một thằng ăn mày…"

"Hừ!" Tô Đường gõ mạnh vào đầu hắn ta một cái: "Trước đây đệ là ăn mày, bây giờ có phải thế nữa không? Người xưa có câu anh hùng không kể xuất thân, hiện giờ đệ cũng là ông chủ nhỏ rồi, còn nói

mấy lời này mà không sợ người ta cười cho sao?”

Thấy Tiểu Mạc im lặng, Tô Đường lại nói: “Nếu đệ cảm thấy mình chỉ là tên ăn mày thì đệ vĩnh viễn chỉ là tên ăn mày! Người khác không coi thường đệ thì đệ đã tự coi thường mình trước rồi!”

Tô Đường còn muốn nói nữa, nhưng thấy Triển Dịch Chi mặt mày hớn hở đi tới, liền nhỏ giọng nói: “Đệ thôi nghĩ lung tung cho ta! Nếu đệ còn muốn ở bên cạnh ta, thì cư xử cho giống đàn ông vào, lấy ngay Hỉ Thước về nhà đi!”

Nói xong, nàng đứng dậy đi về phía Triển Dịch Chi, để tiểu Mạc lại ngồi suy nghĩ.

Hôm nay Triển Dịch Chi mặc một chiếc trường bào màu đỏ, mang thắt lưng đen như mực có khảm ngọc, nên nhìn hắn càng cao ráo, rắn rỏi, mặt như quan như ngọc. Thấy Tô Đường mặc xiêm y màu đen, hắn không khỏi nhíu mày — hình như gặp ba lần, ‘hắn’ đều mặc bộ y phục này, chẳng lẽ ‘hắn’ may nhiều bộ cùng một màu thế à?

Có điều, hắn cũng chỉ nghi ngờ trong chớp mắt, lại nhanh chóng tươi cười nói: “Tô huynh, đã lâu không gặp, nhớ huynh quá đi mất!”

Tô Đường nhếch khóe môi, cười gượng đáp: “Ha ha, ha ha, cũng nhớ thật, nhớ thật. Không biết Triển đại nhân cần tìm ta có chuyện gì?”

“Ôi, sao lại gọi là Triển đại nhân chứ, khách sáo quá, sau này cứ gọi ta là Dịch Chi là được rồi.” Nói xong, hắn rất thân mật kéo tay Tô Đường đi về phía bàn — y như mình vẫn còn là chủ nhân của nơi này vậy.

Mà hành động đột ngột này của hắn cũng khiến Tô Đường giật nảy mình, tiểu Mạc thì trợn mắt há hốc mồm. Đúng lúc này, Hỉ Thước hét ầm lên — “Buông tay ra!!!”

Nói xong, một bóng người vội vàng lao tới, hất tay Triển Dịch Chi ra, sau đó kéo Tô Đường ra xa.

Triển Dịch Chi mơ hồ nhìn Hỉ Thước đang trợn mắt nhìn mình — tiểu nha hoàn này kích động như thế làm gì? Vì sao lần nào gặp mình cô ấy cũng đều tỏ vẻ thù địch thế?!

Tô Đường muốn giải thích một chút, nhưng thực sự không nghĩ ra lý do gì, vì thế đành cười gượng: "Lại đây, ngồi xuống nói chuyện!" Nói xong, nàng trừng mắt lườm Hỉ Thước một cái, ai ngờ, Hỉ Thước còn trừng mắt nhìn nàng hung dữ hơn. Tô Đường cảm thấy da đầu tê rần rần, liếc nhìn tiểu Mạc, trong lòng thầm tính phải nhanh chóng mà gả nha đầu này đi thôi.

Triển Dịch Chi vẫn chưa hiểu ra sao, có điều, cảm nhận được sự ấm áp mềm mại còn sót lại trên tay, hắn lại cười nói: "Tay Tô huynh thật mềm mại!"

Câu nói này khiến mắt Hỉ Thước trừng lên như sắp rơi ra ngoài, á à à, dám sàm sỡ tiểu thư nhà cô, còn dám nói ra nữa à?! Mềm cái đầu ngươi! Mại cái đầu ngươi! Ngươi cứ làm như vừa sờ đậu hũ ấy mà mềm mại!!!

Tô Đường thật sự xấu hổ: "Nên bàn chuyện chính đi, ta còn vội về nữa."

"Ồ, Tô Đường rất gấp sao? Hay là thế này đi, ta đưa huynh về, vừa đi vừa nói chuyện luôn!" Nói rồi Triển Dịch Chi đứng bật dậy định đi ngay.

Tô Đường nhăn nhó vội gọi hắn lại: "Không không không, cứ ngồi đây nói đi!"

"À, nếu vậy thì ta nói ngắn gọn thôi, không vòng vèo nữa! Tô huynh, ta muốn hùn vốn với huynh, không biết huynh có đồng ý

không?”

“Hả?” Tô Đường giật mình, chớp mắt hỏi: “Vì sao?”

Triển Dịch Chi nghiêm trang nói: “Làm người phải tự biết mình biết ta, ta biết rõ bản thân mình không có khiếu kinh doanh, làm đâu mất đó, còn Tô huynh thì sao, vừa nhìn đã biết ngay là người giỏi kinh doanh. Vì thế, ta muốn mượn tay Tô huynh, kiếm chút bạc tiêu xài thôi! Kế hoạch của ta là thế này, sau này ta sẽ không nhận tiền thuê nhà hàng năm nữa, mặt khác còn có thể đầu tư thêm một chút, đương nhiên, con số cụ thể thì chờ Tô huynh đồng ý chúng ta sẽ bàn sau. Tóm lại, ta xuất tiền, còn Tô huynh, vẫn là chủ của cửa tiệm này, kinh doanh hay quản lý thế nào là quyền của huynh, ta tuyệt đối không nhúng tay vào. Huynh thấy thế nào?”

Nghe hắn nói xong, Tô Đường hơi kinh ngạc: “Sao huynh lại tin ta như vậy?” Tuy nàng cũng biết quả thật mình có khiếu kinh doanh, nhưng nói gì thì nói, Triển đại nhân này cũng mới chỉ có duyên gặp mình được ba lần, sao hắn lại tín nhiệm nàng như vậy chứ? Lỡ như đây là cái bẫy ai đó bày ra để hại hắn thì sao? Lỡ như suốt cả năm chỉ lỗ chứ không lãi thì thế nào?

Triển Dịch Chi cười lộ hàm răng trắng đều tăm tắp: “Tục ngữ có câu, một lần lạ, hai lần quen, ba lần sẽ thành người nhà. Ta với Tô huynh gặp nhau ba lần, đương nhiên đã là người nhà rồi.”

Tô Đường ngại ngùng, thực tình là ta chưa nghe thấy câu tục ngữ này bao giờ đâu!

“Tục ngữ còn nói, tướng mạo là do tâm sinh ra, ta thấy Tô huynh có vầng trán cao rộng, giữa hai lông mày đầy vẻ khí khái và thông minh, hơn nữa, đôi mắt lại trong veo không chút tạp niệm, có thể thấy được huynh là người có trái tim rất sáng! Triển mỗ hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm nay, quen biết bao nhiêu người, nhưng chưa từng nhìn nhầm ai, à, trừ một người, có điều, người kia là của hiếm của lạ trăm năm mới có một, quá quỷ dị, nên tạm thời cũng

không cần nhắc đến!" Không biết nhớ ra chuyện cũ khổ sở gì, nụ cười của Triển Dịch Chi hơi méo mó, nhưng hắn lại nhanh chóng nghiêm mặt nói: "Vì thế, ta có cơ sở để tin rằng, Tô huynh là người có thể tin được!"

Đây mà là cơ sở gì chứ?! Tô Đường ôm trán, vì sao nàng cứ cảm thấy lời nói hùng hồn của vị Triển đại nhân này vớ va vớ vẩn thế nào vậy chứ?! Hơn nữa, hắn cũng dùng nhiều câu "tục ngữ có câu" quá đấy!

"Không biết năm nay Triển đại nhân bao nhiêu tuổi?" Dung mạo của hắn thuộc dạng không đoán được tuổi, hơn nữa, cách nói năng và phong cách làm việc của hắn cũng khiến người ta không dễ đoán.

Triển Dịch Chi nghe vậy liền cười ha ha: "Ta tuổi gà, năm nay hai mươi mốt tuổi, chưa cưới vợ. Có điều, sáng nay ra cửa có một thầy tướng số nói năm nay ta có sao hồng loan chiếu mệnh, sẽ gặp đúng người định mệnh, vì thế nên ta vẫn đang chờ đây. Mà nói ra cũng thấy kỳ lạ, ta đây cũng tính là công tử tuấn tú, vậy mà sống hơn hai mươi năm nay, chưa từng nở bông hoa đào nào, đúng là khiến lòng người đau thương đến trào nước mắt…"

Tô Đường thấy hắn càng nói càng xa liền không biết phải nói gì — vì sao ta chỉ hỏi tuổi huynh mà huynh nói lung tung nhiều thế làm gì?!

Nhưng mà…

Tô Đường ngắt lời: "Huynh thật sự muốn hùn vốn với ta sao?"

"Đương nhiên!" Vừa rồi hắn còn ra vẻ đau lòng muốn chết, thoáng một cái đã ra vẻ nghiêm túc, thật lòng.

"Vậy được rồi, chúng ta ký kết một năm trước, tiền thuê nhà miễn hết, tạm thời ta cũng không cần lấy bạc của huynh, mỗi tháng huynh có thể hưởng hai phần lợi nhuận. Sao hả?"

Trước đây ở thành Bình, lợi nhuận mỗi tháng nhiều nhất cũng chỉ một trăm lượng, đến đây dù không vượt được nhiều thì cũng phải gấp đôi. Như vậy, một năm hắn sẽ nhận được bốn trăm tám mươi lượng, so với ba trăm sáu mươi lượng tiền thuê nhà, thì nhiều hơn một trăm hai mươi lượng. Tuy Tô Đường không nỡ bỏ số tiền kia, nhưng cái gì cần chi vẫn phải chi, dù sao ở ngã ba đằng kia cũng còn cái tiệm Vinh ký kia nữa. Dù ông chủ Vinh ký chỉ là phường giá áo túi cơm, nhưng rõ ràng không phải người lương thiện, sau lưng còn có chỗ dựa vững chắc nữa, nếu một ngày nào đó đến gây sự với mình thì không ổn. Vì vậy, nàng cũng phải nhanh nhanh mà tìm chỗ dựa cho mình mới được! Tuy vị tiểu Triển đại nhân này chỉ là quan thất phẩm, nhưng mặt lạnh đã nói rồi, hắn là do Hoàng thượng đích thân phong tặng, ắt hẳn cũng không tầm thường! Bây giờ người ta tới tận cửa nói muốn hùn vốn với mình, nếu nàng mà từ chối thì đúng là ngu hết chỗ nói!

Vì vậy, Tô Đường thẳng thắn đồng ý, cũng nói điều kiện luôn — nàng chỉ có thể chia hai phần lợi nhuận, vì trong điếm có tiểu Mạc, còn có cả một đám nha hoàn sai vặt nữa. Nếu chia quá nhiều, thì tiệm này không có cách nào mà quay vòng vốn.

Triển Dịch Chi không quan trọng hai phần hay ba phần, chỉ cần có thể được nhập bọn là hắn đã thấy mỹ mãn rồi, như vậy, ít nhất ông cụ nhà hắn cũng sẽ không nói hắn "du thủ du thực, thiếu hiểu biết, thiếu năng lực" nữa. Đương nhiên, có thu nhập riêng rồi, hắn cũng không cần phải lo đến chuyện sau này tiêu hết luôn tiền bổng lộc từ đầu tháng, rồi cả tháng rỗng túi nữa.

Hắn nghĩ rất đơn giản, vị Tô huynh này không giống người xấu, hơn nữa, dù 'hắn' có là người xấu, thì dù gì mình cũng là mệnh quan triều đình, 'hắn' cũng sẽ không dám giở trò gì đâu. Hơn nữa, hắn chỉ cung cấp cửa tiệm, người ta lo việc còn hắn ngồi không nhận tiền, quá lãi đi ấy chứ! Nếu sau này kinh doanh kém quá, thì cũng coi như là buôn bán bị lỗ thôi mà.

— Triển đại nhân người ta cũng rất tinh tường đấy chứ!

Cuối cung, hai người bàn bạc thêm chút nữa, rồi lại lập hiệp ước, ký tên đóng dấu, coi như từ nay về sau bắt đầu hợp tác vui vẻ — tất nhiên, ở phần ký tên vẫn do tiểu Mạc đứng tên, điều này khiến Triển Dịch Chi rất nghi hoặc. Lúc trước, qua vài câu chuyện với tiểu Mạc, hắn đã biết vị Tô huynh này mới là ông chủ thật sự mà?!

Tô Đường giải thích: "Nhà ta quản lý rất nghiêm, không cho kinh doanh, nên ta giao phó hoàn toàn cho tâm phúc của mình lo liệu."

Triển Dịch Chi nghe thấy vậy, cái hiểu cái không khẽ gật đầu, rồi lại thở dài: "Trong nhà của mỗi thanh niên có triển vọng, đều có một người già bảo thủ gàn dở!"

Tô Đường gật đầu liên tục, nói quá đúng! Mặt lạnh đúng là người già bảo thủ gàn dở!

Triển Dịch Chi nói tiếp: "Tên của họ là 'phụ thân'!"

"…"

Phụt!!!

Chương 41: Hai bà mối, mau trốn thôi!!!

Đến lúc Tô Đường muốn về, Triển Dịch Chi lại thân mật đến bất ngờ muốn đưa nàng ta tận cửa. Hỉ Thước đi bên cạnh nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, chỉ sợ hắn lại không quy không củ đưa móng vuốt ra sờ lung tung.

Vừa tới cửa, một cơn gió thu chợt ập tới, bị ngứa mũi, Tô Đường hắt hơi mạnh một cái. Mà ngay khi nàng vừa mạnh đầu, cây trâm cài tóc lỏng ra, nên vừa ngẩng đầu lên, mái tóc đen dài lập tức chảy xõa xuống.

Triển Dịch Chi vừa quay đầu, nhìn thấy ngay Tô Đường đang cuống quít túm tóc lại.

Hắn ngẩn người đứng nhìn một lúc lâu, cho đến tận khi Tô Đường đi tới bên chiếc xe ngựa đỗ dưới tán cây đối diện, hắn mới lấy lại tinh thần: "Ta phát hiện ra, công tử nhà ngươi rất xinh đẹp, tóc đen mềm mại, y như một mỹ nhân vậy!"

Trái tim vừa thót lên tận cổ của tiểu Mạc cuối cùng cũng bình yên quay về vị trí cũ — rõ ràng như thế, hắn ta còn tưởng rằng thân phận của tiểu thư đã bị lộ rồi cơ!

Triển Dịch Chi cười quay đầu bước đi vài bước, sau đó đột ngột dừng lại, trợn trừng mắt nói: "Đừng nói Tô huynh thật sự là con gái nhé?!!!"

Tim tiểu Mạc lại nhảy vọt lên — ngài thật là… tự dưng lấy lại tinh thần làm cái gì chứ?!!!

Thấy tiểu Mạc không nói gì, Triển Dịch Chi vô cùng hưng phấn, vỗ trán nói: "Bảo sao mà mặt nàng lại trắng như vậy, tay lại mềm mại như vậy! Thì ra là thế, thì ra là thế! Ha ha ha, thầy tướng nói năm nay hoa đào của ta nở rộ, không phải là nở ngay tại tiểu thư nhà ngươi sao?! Ha ha ha!"

Tiểu Mạc nhìn trời, nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng quyết định im lặng tránh đi.

Những ngày sau đó, tiểu Triển đại nhân cũng không hề bận rộn bắt tội phạm nữa, ngày nào cũng đều lượn lượn lờ lờ ngoài cửa tiệm, chỉ chờ có cơ hội gặp Tô Đường. Mỗi khi Tô Đường vừa đến, hắn có việc gì liền săn đón nịnh nọt, mà không có việc gì cũng săn đón nịnh nọt, khiến Hỉ Thước đứng nhìn mà trợn trừng như muốn rơi cả mắt ra khỏi tròng.

Lại quay lại thời điểm hiện tại, Hỉ Thước cực kỳ tức giận: "Tiểu thư của em ơi, đã bảo người đừng đi ra ngoài rồi người còn cứ đi! Người xem xem, bây giờ bị người ta sàm sỡ rồi đấy! Lần này là sờ sờ tay, lần sau còn không biết là làm gì nữa! Người nên ngoan ngoan ngoãn ngoãn mà ở trong phủ đi, mọi chuyện cứ giao cho tiểu Mạc là được rồi mà!"

Tô Đường biết Hỉ Thước sẽ càu nhàu không thôi, nên vội chạy lên xe. Trên xe có người khác, dù cô ấy có oán giận cũng sẽ chú ý giữ mồm giữ miệng hơn. Quả nhiên, vừa thấy Tô Đường bước lên xe ngựa, Hỉ Thước lập tức im lặng, chỉ giận dữ ngồi xuống bên cạnh, không nói gì nữa.

Thấy Tô Đường bước lên, Tuyên Tử vội kéo tay nàng nói: "Con cũng muốn xuống chơi, ngồi trên xe ngựa chẳng vui gì cả!"

"Con đúng là được voi đòi tiên! Đưa con ra ngoài là tốt lắm rồi còn gì!" Tô Đường chỉ nhẹ vào đầu cậu nhóc, thấy mặt thằng bé đầy vẻ bất mãn, nàng lại trêu: "Con muốn xuống cũng được thôi, ta đổi y

phục nam giới để tránh người khác nhận ra. Có điều, ta là nữ giả nam, chẳng lẽ con là một nam tử hán lại mặc cái váy nhỏ xinh để làm nam giả nữ à?"

Tuyên Tử liếc nhìn ba chiếc váy rực rỡ sắc màu của ba người, cuối cùng đành cúi đầu im lặng — nam giả nữ gì gì đó, ghê chết đi được!

Trần Lê lại sáng rực mắt: "Như vậy, ta cũng xuống được sao?"

Tô Đường đã sớm lường trước nàng ấy sẽ hỏi câu này, liền cười giảo hoạt: "Không được không được, ta cũng không thể để cô xuất đầu lộ diện dễ dàng được, cô vẫn là tiểu thư chưa gả chồng mà!"

Nghe nàng nói vậy, ánh mắt Trần Lê hơi phức tạp, trầm ngâm một lát lại hỏi: "Lúc sáng, phu nhân biết rõ có ta ở đó, vì sao còn…" Nói tới đây, nàng ấy lại mím môi không nói nữa.

Tô Đường cười càng giảo hoạt hơn, ghé sát vào nàng ấy, nhỏ giọng hỏi: "Thành thật nói ta nghe, cô và cái tên gì gì kia, có phải gì gì gì đó không?"

Thấy hai người thì thầm, Hỉ Thước ngứa ngáy khó nhịn, cuối cùng không thèm để ý là mình đang giận dữ nữa, cũng ghé lại gần nói: "Tiểu thư, gì gì gì là cái gì?"

"Trẻ con đừng có xen vào việc người lớn!" Tô Đường đáp.

Hỉ Thước trợn trừng mắt: "Ai là trẻ con chứ?! Trần cô nương cũng bằng tuổi em mà! Sao nàng ấy là người lớn mà em lại là trẻ con?!"

"Hì hì, đúng, em không phải trẻ con, nên sớm muộn gì cũng phải thành thân thôi!"

Vừa nghe thấy mấy chữ "thành thân", Hỉ Thước bật nảy người lên, lùi sang một bên không nói gì nữa.

Trong lúc hai người đang trêu đùa nhau, thì Trần Lê cũng thầm tính toán trong đầu. Nàng ấy vào kinh thành gần một năm rồi, nhưng chưa từng đi ra ngoài. Hôm nay được xuất môn cũng chỉ có thể ngồi trong xe ngựa không được lộ mặt, nếu muốn thoải mái đi lại như Tô Đường, thì đúng là chỉ còn cách tìm một phu quân thôi. Mà hiện giờ, đang có một người xuất hiện trước mắt, còn có ơn cứu mạng mình, hai người còn có quan hệ da thịt, hơn nữa, bộ dạng người kia không tồi, thân phận cũng không thấp, nhìn là biết người đó là một người thật thà chất phác, phù hợp để chọn làm người trong lòng.

Trần Lê là một người thông minh, biết rõ đạo lý cơ hội chỉ tới một lần, sau quán này sẽ không còn điểm dừng chân, liền cân nhắc một phen rồi lấy hết dũng khí nói: "Hoa rơi cố ý, chỉ sợ nước chảy vô tình thôi!"

Nghe nàng ấy nói vậy, Tô Đường hí hửng: "Cô đừng lo, ta thấy ánh mắt hắn ta nhìn cô như vậy, tám phần là có ý với cô rồi!" Nói xong, nàng lại chợt ý thức được một vấn đề, Lưu phó tướng cũng to gan thật, người phụ nữ trên danh nghĩa của mặt lạnh mà hắn ta cũng dám nhìn bằng ánh mắt đó!!! — Ừ, tiểu tử này, có triển vọng!

Trần Lê nghĩ một chút, lại nói: "Thiếu phu nhân, Trần Lê có một yêu cầu hơi quá đáng!"

"Nói nghe xem nào!"

"Ta muốn gặp Lưu phó tướng một lần, dò hỏi ý của ngài ấy, nếu ngài ấy không có ý gì, vậy thì thôi đi!"

Tô Đường nghe thấy vậy cũng á khẩu. Hay rồi, Lưu phó tướng đã to gan đến vậy, mà người này còn to gan hơn nữa, như này chẳng phải là không cần đến bà mối mình đây phải xuất đầu lộ diện hay sao?!

Nghĩ vậy, Tô Đường đáp: "Chuyện này chỉ sợ không ổn lắm!" Dù sao bây giờ nàng ấy vẫn là người của mặt lạnh, nếu lén lút gặp đàn ông khác, chỉ e không tốt.

Thấy Trần Lê tỏ vẻ hơi chán nản, Tô Đường chợt nảy ra ý khác, nói tiếp: "Có điều, ta cũng có thể sắp xếp một lần gặp "tình cờ" được mà!"

Trần Lê nghe thấy vậy, lại phấn chấn hẳn lên.

Quay về phủ tướng quân, Tô Đường vừa xuống xe ngựa đã chạy thẳng đến thư phòng tìm bà mối họ Tống. Lúc này, bà mối họ Tống cũng vừa mới nói Lưu Xuân hoãn chuyện cưới vợ lại, trong lòng đang rất khó chịu, mất tự nhiên, thấy Tô Đường túm váy chạy ào vào không có chút phong thái nào, mặt hắn liền nhăn lại.

Tô Đường thấy Lưu Xuân đã ở đây, vội vàng đẩy hắn ta đi, sau đó bước tới trước mặt Tống Thế An hỏi: "Sao rồi? Đã hỏi được chưa?"

Vừa đến đã hỏi chuyện này sao?! Tống Thế An bất mãn, sau đó đáp: "Rồi!"

"Hắn ta nói thế nào?" Tô Đường vô cùng hứng khởi.

Tống Thế An nén giận nói: "Hai mốt, chưa cưới vợ."

"Tốt quá! Hôm nay ta cũng hỏi rồi, Trần Lê người ta có ý với Lưu Xuân đấy! Thế nên là, nam chưa cưới, nữ chưa gả, chúng ta tác hợp thôi!"

Tống Thế An nheo mắt nhìn bộ dáng đầy hưng phấn của Tô Đường, đẩy được mấy người phụ nữ của mình đi, nàng thấy cao hứng như thế sao?

Tô Đường nói tiếp: "Nhưng mà, hai người chúng ta cũng đã là dưa chín ép rồi, không nên lôi hai quả dưa khác ra mà ép chín như thế. Vì vậy, ta mới đang suy nghĩ, có nên để hai người đó tìm hiểu một chút không?! Tất nhiên là không thể để mất lễ nghĩa thông thường được, ta chỉ định sắp xếp cho bọn họ gặp nhau tình cờ được không?

Khi trăng lên đầu ngọn liễu, người hẹn lúc hoàng hôn, bên bờ hồ Lung Trạch, hai người vô tình gặp nhau, sau đó mắt đi mày lại, việc này lập tức thành thôi!"

Tống Thế An không còn gì để nói, trong đầu người phụ nữ này toàn mấy thứ gì thế không biết!

Tô Đường lại không thèm đếm xỉa tới nét mặt càng lúc càng khó coi của hắn, chỉ nói: "Cứ quyết định vậy nhé! Chàng bảo Lưu Xuân tối nay tới ven hồ Lung Trạch tìm chàng, ta sẽ nhắn Trần Lê tới đó tìm ta, hai bà mối chúng ta cứ để bọn họ tình cờ gặp gỡ dưới gió thu trên đường ngọc đi! Ừ ừ, ta phải chuẩn bị chút điểm tâm, hạt dưa để ngồi xem kịch hay mới được!"

Thấy nàng cứ tự nói tự quyết rồi vô tư đi thẳng ra ngoài, Tống Thế An há hốc mồm — vậy là… quyết luôn rồi đấy à?!!! Hình như hắn còn chưa kịp nói câu nào mà?!

Còn nữa!!!

Hai bà mối sao?!

Bà mối á?!!!

Khi Lưu Xuân quay lại, nhìn thấy ngay sắc mặt cực kỳ không tốt của tướng quân nhìn hắn ta chằm chằm, khiến hắn ta lo lắng đến luống cuống cả chân tay — hôm nay Tướng quân có chuyện gì thế?!

Đến khi hắn ta bận rộn phải đi, lại nghe thấy tướng quân nghiến răng nói: "Tối nay, lúc hoàng hôn, đến ven hồ Lung Trạch tìm ta!"

…

Vì thế, khi trời chạng vạng, Lưu Xuân liền mang làn gió thu man mác, bước tới ven hồ Lung Trạch. Có điều, hắn ta chờ một lúc lâu cũng không thấy ai đến, trong lòng chẳng hiểu ra sao, đành phải

ngẩng đầu ngắm hoàng hôn, cúi đầu nhớ y phục — biết làm sao được, nhìn hồ nước này, hắn ta lại nhớ đến hình ảnh ngày đó hắn ta cứu người, nghĩ thêm một chút, lại nhớ về bộ xiêm y không biết có còn lấy lại được hay không kia…

Đau lòng quá đi…

Đúng lúc này, sau lưng vang lên tiếng động khe khẽ, Lưu Xuân quay lại, nhìn thấy Trần Lê mặc một chiếc váy lụa màu đỏ hải đường, thướt tha yêu kiều bước trong ánh hoàng hôn tới.

Lưu Xuân nhìn đến ngẩn người, ánh mắt vô cùng nóng bỏng — vì hắn ta đã nhìn thấy trên tay nàng ấy đang cầm chiếc áo choàng mà hắn thương nhớ bấy lâu nay kia…

Bắt gặp ánh mắt nóng rực của hắn ta, Trần Lê ngượng ngùng đỏ mặt, cúi đầu mỉm cười, bước tới nói: "Chiếc áo choàng này ta đã giặt sạch, vốn muốn trả lại cho ngài, nhưng cứ không tìm được cơ hội, nên hôm nay ta định đưa cho thiếu phu nhân, lại nhờ tướng quân trả cho ngài. Không ngờ tình cờ gặp ngài ở đây, thật tốt quá."

"A ha ha, chỉ là một chiếc áo choàng thôi mà, đâu cần vội vàng thế, không trả cũng không sao đâu." Tuy nói vậy, nhưng tay hắn ta đã đưa ra đón lấy rồi — ôi, chiếc áo yêu quý nhất của ta!

Thấy hắn ta không nói thêm gì nữa, Trần Lê nghĩ một chút rồi ngồi xuống phiến đá cạnh hắn ta, tìm chủ đề nói: "Sao ngài lại ở đây?"

"À, tướng quân bảo ta tới đây gặp ngài ấy, nhưng đợi mãi cũng không thấy ai." Lưu Xuân ngửi thấy hương thơm của con gái thoang thoảng bên người, mặt hơi nóng lên, bất giác dịch xa ra một chút.

Trần Lê lại xích lại gần hơn một chút: "Vậy ta chờ cùng ngài."

Lưu Xuân lại nhích xa ra, nhìn trời: "À, ta chờ một mình cũng được rồi."

Liếc thấy vành tai hắn ta cũng đỏ ửng lên, Trần Lê nhoẻn miệng cười, chỉ coi mấy lời này của hắn ta là do ngượng ngùng mà thôi, lại thăm dò: "Tối nay trời hơi lạnh nhỉ!" Nói xong, nàng ấy nhìn chiếc áo khoác trên tay hắn ta — nếu hắn ta có lòng, nhất định sẽ khoác áo cho nàng ấy.

Ai ngờ, Lưu Xuân cúi đầu nhìn một chút, nghĩ một chút, rồi đáp: "Đúng là hơi lạnh thật."

Nói xong, hắn vung tay khoác áo lên người mình, vừa mặc vừa nói: "Nên mặc áo vào thì hơn, đỡ bị cảm lạnh."

Trần Lê thấy thế, mặt tái mét đi.

Một lúc lâu sau, nàng ấy quyết định xáp tới hỏi thẳng thừng: "Lưu phó tướng, ngài có bằng lòng cưới ta không?"

Lưu Xuân vội vàng dịch người ra, chợt nghe câu này, hắn ta ngây người, đến khi tỉnh lại thì thân thể đã lảo đảo một cái, rồi "ùm" một tiếng, hắn ta lại sợ đến mức ngã thẳng xuống hồ.

Trần Lê hoảng hốt, vội vàng chạy tới kéo hắn, sau đó mất sức của chín trâu hai hổ mới kéo được Lưu Xuân lúc này hồn phách đã bay lên mây lên trên bờ.

"Cô… cô nương, đừng có tùy tiện đùa cợt như thế! Để tướng quân biết được thì làm thế nào bây giờ, không không không ổn lắm đâu!!!" Lưu Xuân lạnh đến mức run lên cầm cập.

Trần Lê nghe thấy vậy liền bực bội: "Ai đùa với chàng! Ta chỉ hỏi chàng có bằng lòng cưới ta không cơ mà!"

Lưu Xuân vẫn kinh hãi nói: "Ta ta ta ta ta ta làm sao mà cưới nàng được. Nàng nàng nàng nàng nàng là người của tướng quân mà!!!"

“Nếu ta không phải là người của tướng quân, chàng có bằng lòng cưới ta không?” Trần Lê dồn ép.

“Nhưng nàng là người của tướng quân!!!” Lưu Xuân vẫn khăng khăng không chịu hiểu.

Trần Lê tức đến không chịu nổi. Coi như nàng ấy hiểu rồi, Lưu phó tướng này rất cổ hủ, phải dùng chiêu mà Thiếu phu nhân bày cho mới được! Nàng ấy bước tới bên hồ nói: “Chàng đã cứu ta, có va chạm da thịt với ta, bây giờ tướng quân chê ta rồi, nếu chàng không muốn cưới ta, thì thôi để ta nhảy hồ tự vẫn cho xong!”

Nói xong, nàng ấy làm ra vẻ muốn nhảy xuống.

Lưu Xuân thấy vậy, cuống cuồng lao tới giữ nàng ấy lại: “Trần cô nương, đừng nhảy nữa, nước lạnh lắm, bị ngấm lạnh sẽ ốm đó!”

“Đến mạng sống ta còn không cần, quan tâm gì chuyện ốm với không ốm!” Nàng ấy lại vùng ra định nhảy.

“Nhưng nàng còn trẻ thế này, sao lại không muốn sống nữa chứ?!” Lưu Xuân kéo tiếp.

“Vì chàng không muốn cưới ta!” Trần Lê vẫn muốn nhảy.

“Ta chưa nói không muốn cưới nàng mà!” Lưu Xuân kéo không buông tay.

Trần Lê dừng lại: “Chàng bằng lòng cưới ta sao?”

“Hả? Ta nói thế à?” Mặt Lưu Xuân trở nên mơ hồ.

Trần Lê nghe vậy, liền dậm chân chạy về phía bờ hồ. Lưu Xuân luống cuống tay chân, để ngăn ngừa hậu hoạn, hắn ta liền nhấc bổng nàng ấy lên vai, khiêng ra xa hồ.

“Nàng đừng nhảy hồ nữa, ta lập tức đi gặp tướng quân cầu thân là được!” Lưu Xuân rất sợ Trần Lê lại dồn ép, liền vội nói luôn. Thật ra, hắn ta vẫn cảm thấy cô nương này rất đặc biệt, nhưng vì nàng là người của tướng quân nên hắn ta không dám nghĩ gì nhiều. Hiện giờ cô nương tốt như vậy lại đòi sống đòi chết vì muốn gả cho mình, đúng là chiếc bánh to từ trên trời rơi xuống! Không biết tướng quân có đồng ý không, có điều, hiện giờ hắn ta cũng chẳng nghĩ được nhiều như vậy, đây là chuyện liên quan đến mạng người rồi, tướng quân muốn mắng muốn chửi thì cứ mắng cứ chửi đi!

Nghĩ vậy, Lưu Xuân bảo Trần Lê về thay y phục trước, còn mình thì đầy vẻ bi tráng chạy tới thư phòng.

Thấy hai người đều đi rồi, Tô Đường trốn sau núi giả lập tức đẩy mạnh Tống Thế An bị nàng kéo tới xem kịch ra: “Chàng mau về đi, Lưu Xuân đi tìm chàng đấy!”

Xem hết màn vừa rồi, sắc mặt Tống Thế An đen kịt, thứ nhất, bình thường Lưu Xuân thông minh lắm mà, sao vừa động vào chuyện nam nữ đã ngu ngốc như vậy rồi?! Thứ hai, hắn thế này là sao? Trơ mắt nhìn thủ hạ của mình lén lút hẹn hò đính ước với người phụ nữ của mình sao?!

Khi hắn nghe thấy Tô Đường nói câu: “vốn còn muốn xem cảnh hạnh phúc ngọt ngào, ai ngờ vẫn phải nhìn thấy cảnh dọa tự vẫn, biết vậy đã không bày cho Trần Lê rồi”, thì mặt hắn đã đen đến mức không thể nhìn nổi nữa!

— Vậy là toàn bộ chuyện này đều do cô nàng này xúi giục à?!

Tống Thế An buồn bực quay về thư phòng, quả nhiên thấy Lưu Xuân ướt đẫm cả người đang chờ hắn.

Vừa thấy tướng quân xuất hiện, mắt Lưu Xuân sáng rực lên, sau đó lại ảm đạm xuống: “Tướng quân, ta có chuyện muốn cầu!”

“Chuẩn!” Tống Thế An đáp nhanh gọn.

“Dạ?” Lưu Xuân ngẩn người, hắn ta chưa nói gì cả mà.

Tống Thế An liếc nhìn hắn ta, lạnh lùng nói: “Mau cưới nàng về cho ta!”

“…”

Đi ra tới cửa, trong lòng Lưu Xuân thầm nghĩ: “Tướng quân quả là tướng quân, dụng binh như thần, dự liệu cũng như thần!”

***

Chương 42: Rượu thơm cũng sợ ngõ sâu

Lại nói, lo liệu chuyện chung thân đại sự của Trần Lê xong thì nguyệt sự của Tô Đường cũng đến ngày hết, không còn cái cảm giác hơi chút là đau bụng nữa khiến Tô Đường cảm thấy vô cùng thoải mái, lại thấy tiệm điểm tâm náo náo nhiệt nhiệt sắp khai trương, tâm trạng thật sự rất tốt.

Có điều, nàng cũng không có cách nào để trốn đi mỗi ngày, sắc mặt của mặt lạnh bắt đầu hơi khó coi, hơn nữa còn cả lão thái thái ở viện Phúc Thụy nữa chứ, mỗi sáng khi Cẩm Tú cô cô đưa tổ yến thượng hạng đến còn nói thế này — "Lão phu nhân nói, tiểu thiếu gia đang tuổi cần dạy bảo nhiều, không nên rong chơi suốt ngày như thế."

Nhìn xem nhìn xem, lão thái thái lợi hại cỡ nào chứ, không nói thẳng là cháu không đúng, chỉ nói bóng nói gió một chút, nhưng lại biểu đạt ý tứ hàm súc, cũng giữ thể diện cho nhau, chẹp chẹp, gừng già thật là cay!!!

Vì thế, tuy trong lòng Tô Đường không ngừng nhung nhớ ngoài kia, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời ngồi trong phủ, thỉnh thoảng lắm mới chạy ra ngoài một lần.

Ở trong phủ cũng rất nhàm chán, đành phải rảnh rỗi thì đốc thúc Tuyên Tử học bài, không có việc gì nữa thì giả vờ giả vịt đi tra xét một vòng, mấy ngày này thật đúng là sống một ngày mà dài như một năm.

Có điều, người ở trong phủ, tâm lại ở ngoài, mối liên hệ với tiệm

điểm tâm cũng không thể ngắt quãng được, đã không thể tự cưỡi ngựa ra trận, đương nhiên phải phái tiểu tướng đắc lực, vì thế, Hỉ Thước lại được trưng dụng.

Tô Đường nghĩ, để Hỉ Thước ra mặt, vừa có thể truyền lời cho Tiểu Mạc, có thể biết được tiến triển của tiệm điểm tâm kịp thời, bên cạnh mình cũng bớt chút ồn ào, thậm chí còn giúp tiểu Mạc có nhiều cơ hội hơn, đúng là một mũi tên trúng đến bốn con chim!

Những ngày tháng buồn tẻ luôn trôi qua rất chậm, nhưng ít nhiều gì cũng qua được bảy tám ngày rồi, đương nhiên cũng là thời điểm "xả hơi thư giãn" — vì sao nói là "đương nhiên", thì lý do của Tô Đường là: Tuyên Tử luyện chữ rất tiến bộ, để khen thưởng, đương nhiên là muốn dẫn cậu nhóc ra ngoài du ngoạn một chút rồi.

Tống Thế An nghe vậy, đồng ý; lão thái thái nghe vậy, cũng đồng ý. Vì thế, Tô Đường dậy rất sớm, kích động lên xe ngựa, đi thẳng đến tiệm điểm tâm.

Tới nơi, nàng lại cải trang nam giới xuống xe, nhìn vẻ mặt bất mãn của Tuyên Tử bị bỏ rơi lại trên xe, nàng lại phân phó phu xe đưa cậu nhóc đi dạo một vòng, cũng để Thược Dược đi cùng luôn.

Trong cửa tiệm đã rất náo nhiệt, nha hoàn sai vặt mặc áo trắng, sạch sẽ gọn gàng, lúc này đang sắp xếp đồ này đồ kia ngăn nắp, trên mặt mỗi người đều đầy vẻ nhiệt tình.

Tiểu Mạc mặc chiếc áoài nam của chưởng quầy, đứng thẳng lưng ra vẻ người lớn, nhưng khi nhìn thấy Tô Đường bước vào, hắn ta lại khom người theo bản năng, mặt tươi cười. Nhìn thấy Hỉ Thước sau lưng nàng, hắn ta lại hơi thẳng người lên một chút. Tô Đường nhìn thấy hết nhưng chỉ cười không nói, lại thấy Hỉ Thước vẫn ngây ngô cười không biết gì, nàng khẽ lắc đầu — đến bao giờ nha đầu kia mới mở mang được không biết?

Thấy mọi người đều đang bận rộn, Tô Đường cũng không làm

phiền, kéo tiểu Mạc ra một góc ngồi nói chuyện, còn chưa được hai câu thì một chiếc xe ngựa lại dừng ngay trước cửa.

Nhìn Trần Lê bước xuống từ xe ngựa, Tô Đường hơi buồn cười, nàng ấy mặc nam trang, nhưng lại quên không bó ngực, đi đứng cũng lộ hết cả dáng vẻ phụ nữ.

Qua nhiều ngày tiếp xúc, Trần Lê và Lưu Xuân đã rất thân thuộc. Tô Đường suy nghĩ cũng sắp thành chuyện tốt rồi, nên mới nhận Trần Lê làm nghĩa muội trước, sau đó ấn định hôn kỳ vào một tháng sau. Mà cứ để nàng ấy ở lại phủ Tướng quân cũng không ổn, nên mới tìm một tiểu viện nhỏ ở gần đó cho nàng ấy. Kể từ đó, Trần Lê có đi ra ngoài lo việc này việc kia cũng dễ dàng hơn.

Đối với việc vị hôn thê của mình rảnh một chút lại ngồi xe ngựa đi dạo, Lưu Xuân cũng không so đo gì, chỉ dặn nàng ấy đi cùng nha hoàn, nên cẩn thận một chút — điều này khiến Tô Đường vô cùng tức tối, vì sao mặt lạnh lại không thể tâm lý như vậy chứ?!

"Tỷ tỷ." Gặp Tô Đường, Trần Lê rất vui mừng, lấy từ trong tay áo ra một quyển sổ nhỏ, nói: "Đây là các loại điểm tâm của cửa tiệm chúng ta mà tỷ bảo muội viết ra."

Tô Đường mở ra, nhìn thấy những dòng chữ nhỏ xinh này liền xấu hổ — chữ của nàng đúng là không có mặt mũi nào mà xuất hiện.

Xem kỹ một lần, Tô Đường khẽ gật đầu, rất hài lòng: "Đang vào thu trời hơi man mát, điểm tâm có thể giữ được lâu hơn một chút, cho nên cũng có thể làm nhiều hơn. Những món phải ăn ngay lúc nóng cũng có thể làm nhiều hơn. Mấy thứ thông thường như bánh đậu xanh, bánh đậu đỏ, bánh vừng, bánh hoa quế, bánh hạt dẻ, bánh mứt táo, bánh bách quả hương, bánh bẻng, xốp đào này, tiểu Mạc, đệ phải thay đổi đa dạng một chút trên công nghệ truyền thống này. Vừa lúc ta cũng nảy ra chút ý tưởng, lát về sẽ viết ra cho đệ. Còn về bánh ngọt từ hoa và dược của A Lê thì chi phí khá cao, vừa khai trương không nên làm nhiều, tạm thời chỉ chọn bốn năm loại thôi,

sau này làm ăn khá hơn, thì cứ bảy ngày đổi món mới một lần. Thật ra hiện giờ các loại bánh nướng bánh hấp mới là nguồn thu chính của cửa tiệm chúng ta, nhân bánh phải làm thật mới, thật sạch, nhưng nhất định phải nhớ rõ, số lượng làm ra mỗi ngày, chỉ làm ít không làm nhiều…"

"Vì sao lại thế? Không phải là nên làm càng nhiều càng tốt sao?"

Tô Đường đang nói, thấy có người ngắt lời mình, liền ngẩng đầu nhìn, đã thấy ngay Triển Dịch Chi không biết đến đây từ bao giờ, lúc này đang đứng sau lưng nàng, ánh mắt đầy tình cảm. Tô Đường rùng cả mình, từ sau lần bị lộ tướng đó, vị Triển đại nhân này tự dưng rất nhiệt tình với nàng, thật sự khiến người ta nuốt không trôi.

"Sao huynh lại tới đây?" Tô Đường hỏi.

Triển Dịch Chi khẽ cười, dịu dàng nói: "Biết nàng đến, nên ta tới."

Tô Đường lạnh người. Tuy nàng rất có thành kiến với mặt lạnh, nhưng hiện giờ ít nhiều gì nàng cũng coi như là gái đã có chồng, không thể để một người đàn ông cứ mắt đi mày lại với mình được. Vì thế, Tô Đường quyết định, chờ một lúc nào có cơ hội sẽ phải nói rõ ràng với hắn ta!

Nhìn bộ dạng "đánh mắt đưa tình" của Triển Dịch Chi, Hỉ Thước cũng tức đến xì khói đầu, lao tới đẩy hắn ta ra, lớn tiếng nói: "Triển đại nhân, ta vừa mới ăn điểm tâm xong, không thể lãng phí được!" — người này càng ngày nói chuyện càng ghê tởm!

"Hả?" Triển Dịch Chi bị đẩy ra, sau khi đứng vững lại mặt hắn ta ngẩn ra.

Tiểu Mạc hiểu ngay ý khác trong câu nói của Hỉ Thước, thấy cô ấy thất lễ vội đánh lạc hướng nói: "À, vì sao chỉ nên làm ít không nên làm nhiều là thế này. Ít, sẽ có người mua được, có người không mua được, mà người mua được nhìn thấy người không mua được sẽ cảm

thấy đắc ý, sẽ cảm thấy điểm tâm mà mình mua được ăn ngon cực kỳ; còn người không mua được thì sao, nhìn thấy người mua được khen không ngớt lời, sẽ luôn luôn tơ tưởng, ngày hôm sau nhất định sẽ vội vàng tới đây… Số lượng bán ra mỗi ngày phải ít hơn số lượng người mua một chút, mới có thể dẫn được nhiều người hơn. Cũng giống như bình thường chúng ta dùng bữa, nếu số lượng món ăn mà mình thích quá nhiều, ăn đến no nê, ăn đến phát ngấy, thì lần sau ăn sẽ không thấy thích như trước nữa. Nhưng nếu chỉ ăn no đến bảy tám phần, đương nhiên sẽ khiến cho người ta vô cùng thèm thuồng muốn nếm lại lần nữa!”

Triển Dịch Chi chưa từng nghe thấy cách kinh doanh như vậy, không khỏi bật cười rồi khen ngợi: “Đúng là cao kiến!”

Tiểu Mạc cười nói: “Những điều này đều là do tiểu thư nhà ta nghĩ ra đấy.”

Triển Dịch Chi nghe thế, ánh mắt nhìn Tô Đường càng nóng bỏng hơn: “Tô huynh thật bản lĩnh!”

Tô Đường gượng cười: “Quá khen quá khen!” sau đó nói với tiểu Mạc: “Lần trước có nói ba ngày nữa là ngày Hoàng đạo, thích hợp để khai trương, nơi này của chúng ta đã sắp xếp ổn thỏa chưa?”

“Đều xong cả rồi ạ. Bột gạo đã được xay nhuyễn, nhân bánh cần ướp và sơ chế cũng đã được cho vào hũ đậy kín rồi. Mấy món điểm tâm làm mất nhiều thời gian thì đám tiểu nhị đã bắt đầu làm, còn có một vài món phải làm đúng ngày thì nguyên liệu cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng, giờ chỉ chờ khai trương nữa thôi.” Tiểu Mạc trả lời.

“Vậy còn tờ giấy dầu kia chuẩn bị xong chưa? Có viết mấy chữ ta dặn chứ?” Tô Đường lại hỏi.

“Đều chuẩn bị xong hết rồi ạ.”

Triển Dịch Chi ở bên cạnh nghe vậy liền thắc mắc: "Viết chữ gì?"

Tô Đường cười giảo hoạt: "Bí mật!"

"Ngay cả ta cũng không thể nói được sao?" Triển Dịch Chi tỏ vẻ bị tổn thương.

"À…" Tô Đường nghĩ một chút rồi đáp: "Không thể. Đây là điểm đặc sắc nhất của bản tiệm, tạm thời chỉ có thể giữ bí mật. Có điều, ba ngày sau sẽ công bố rồi, xin Triển huynh kiên nhẫn chờ đi."

"Nếu Tô huynh đã nói vậy thì ta cũng không hỏi nhiều nữa." Triển Dịch Chi nói.

"À, phải rồi, vừa rồi khi ta trên đường đến đây, thấy tiệm Vinh Ký làm ăn rất náo nhiệt." Nói tới đây, Trần Lê lộ vẻ lo lắng.

Tô Đường nghe vậy cũng nhíu mày: "Cứ tưởng tên chưởng quầy Vinh ký chỉ là cái thùng rỗng kêu to, không ngờ cũng có chút thủ đoạn làm ăn. Gã đi mời hết các sư phụ làm điểm tâm của các tiệm lớn, vì thế, hương vị của các món điểm tâm trong Vinh Ký rất đa dạng, rất phù hợp với tâm lý theo đuổi cái mới cái lạ của người dân ở kinh thành. Hơn nữa, ban đầu gã áp dụng chính sách lãi ít tiêu thụ nhiều, nên thu hút được rất nhiều khách hàng."

"Vậy thì phải làm thế nào?" Triển Dịch Chi hỏi.

Tô Đường nói tiếp: "Nếu cứ cạnh tranh về giá cả với họ thì chúng ta không đấu nổi, chỉ có cách tự cải thiện chính mình thôi. Bọn họ có nhiều hương vị, chúng ta nhiều chủng loại, coi như là ngang tài ngang sức, nhưng cũng may là chúng ta đổi mới rất nhanh, ta thấy bọn họ khai trương đến nửa tháng rồi, nhưng đều là mấy món đó, khách hàng ăn lâu cũng khó tránh cảm giác chán ngấy. Vì thế, ở điểm này, chúng ta lại hòa nhau. Hiện giờ, mấu chốt nhất là địa điểm, rượu thơm không sợ ngõ sâu, nhưng cũng phải khiến mùi hương lan tỏa ra ngoài mới được!"

“Vậy làm thế nào mới có thể làm cho nó bay ra ngoài ạ?” Hỉ Thước nghi hoặc hỏi.

Mọi người đều nhìn về phía Tô Đường.

Tô Đường gõ nhẹ tay lên mặt bàn, cười rất bí hiểm: “Tiểu Mạc, đệ sai người lấy khoảng một trăm tờ giấy, bên trên viết: “Tiệm mới khai trương, khuyến mãi điểm tâm mua ba tặng một, còn có quà tặng bất ngờ khác”, rồi tìm mấy đứa trẻ con, ngày khai trương sai chúng nó phát mấy tờ giấy đó trên những con phố sầm uất. Đương nhiên, tại cửa tiệm của chúng ta cũng cần phải đặt một tấm biển quảng cáo dễ nhìn thấy rồi.”

Triển Dịch Chi sờ cằm suy nghĩ, cuối cùng không khỏi khen ngợi: “Ý kiến hay! Không hổ là Tô huynh! Vậy, ta có thể làm được gì không?”

Tô Đường cười nói: “Đương nhiên có việc phiền đến Triển huynh rồi!”

“Triển huynh ở kinh thành rất có nhân duyên, rất thân quen với chưởng quầy của khách điếm, tiệm cơm, tiệm rượu, vì thế, ta muốn nhờ Triển huynh thương lượng với những chưởng quầy đó, để cho chúng ta đặt một số tờ giấy quảng cáo như vậy trong tiệm của bọn họ.”

Nơi này có lưu lượng người rất đông, người nhìn thấy đương nhiên cũng nhiều, vì thế, khách hàng tiềm năng cũng nhiều hơn. Khi chưa xuất giá, Tô Đường định mở tiệm điểm tâm ở kinh thành cũng đã nghĩ tới cách này, nhưng lúc ấy chỉ cảm thấy ý tưởng này hơi viển vông, đất khách quê người, chưởng quầy người ta việc gì mà phải quảng cáo hộ mình chứ? Nhưng giờ thì khác rồi, có Triển Dịch Chi này ở đây, tất cả những việc đó đều có thể.

Chỗ dựa của hắn ta rất vững chắc, mạnh mẽ! Khả năng thuyết phục không sợ rách miệng của hắn ta cũng rất mạnh mẽ! Mà khả năng

kết thân làm quen của hắn ta cũng vô cùng mạnh mẽ!

Tô Đường đã tính, dù chưởng quầy không thích, thì Triển Dịch Chi cũng có thể cố tình dán mấy tờ giấy lên tường nhà người ta!

Triển Dịch Chi nghe vậy cũng sáng mắt lên: "Cao kiến! Đúng là cao kiến! Được, việc này cứ giao cho ta! Ta nhất định sẽ dán giấy tuyên truyền của tiệm ta trên tất cả các khách điếm, tiệm rượu, tiệm cơm trong toàn thành này! Ha ha ha ha!"

Tô Đường còn đang suy nghĩ chuyện khác, dán giấy quảng cáo chỉ là bước đầu tiên, sau này có cơ hội, còn có thể liên kết với các chưởng quầy đó, để bọn họ phân phối độc quyền điểm tâm của nhà mình, dù sao, ở đó cũng sẽ có khách gọi điểm tâm để ăn. Đến lúc đó, mình cũng có thể dựa trên số lượng họ tiêu thụ để trích phần trăm cho họ, hai bên cùng có lợi, mọi người đều vui vẻ!

A ha ha ha, đến lúc đó, cả thành đều là điểm tâm nhà mình, tương lai thật tốt đẹp!

Đúng lúc này, Triển Dịch Chi chợt nhớ tới một vấn đề: "Cửa tiệm này của chúng ta tên là gì?"

Vừa dứt lời, ngoài cửa có người gọi — "Mạc chưởng quầy, bảng hiệu đưa tới rồi!"

Mọi người nhận xong, đặt bảng hiệu lên bản, xé tấm giấy dầu bên ngoài ra, chỉ nhìn thấy bốn chữ nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh —

Chương 43: Hoa đào nở thật quá nghiệt chướng

Chỉ thấy bên trên có bốn chữ ngay ngắn —

Thêm một phần nữa!!!

…

Mọi chuyện trong cửa tiệm đều đã được chuẩn bị ổn thỏa, Tô Đường lập tức muốn nói chuyện với Triển Dịch Chi cho rõ ràng. Vài lần gặp mặt, nàng đã cảm nhận được sâu sắc rằng vị tiểu Triển đại nhân này có sự nhiệt tình bất thường với mình, khiến nàng sắp không chịu nổi nữa!

Hiện giờ nàng là gái đã có chồng, nhìn bộ dạng cam tâm tình nguyện đó của hắn, nàng cũng không thể cứ giả vờ không biết được! Sau này hai người còn chạm mặt nhau nhiều, nếu không sớm nói cho rõ chỉ sợ sau này sẽ phiền phức rối rắm hơn!

Ôi ôi, một người đàn ông hóm hỉnh hài hước, tuấn tú phi phàm lại phong độ ngời ngời như vậy, giờ lại phải đẩy ra, thật sự là quá tàn nhẫn mà!!!

Tô Đường nhìn trời: hoa đào của đời ngài sao lại nở một cách nghiệp chướng như vậy chứ?!

Dưới ánh mắt trợn trắng của Hỉ Thước, Tô Đường kiên quyết kéo Triển Dịch Chi vào một góc, muốn nói nhưng lại nhất thời không biết mở miệng thế nào.

Triển Dịch Chi cũng rất kích động, nhìn vẻ mặt do dự của Tô Đường, cười vô cùng xán lạn: "Tô huynh muốn nói gì với ta?" Biểu cảm kia, ánh mắt kia, đúng là cực kỳ chờ mong!

"À, chuyện đó… Triển huynh này…" Tô Đường nghĩ lại nghĩ, cuối cùng quyết định nói thẳng, "Triển huynh, có một việc ta vẫn luôn muốn nói với huynh…"

"Chuyện gì chuyện gì?" Triển Dịch Chi khẩn trương nói.

"À, thì lần trước ta có nói là gia đình ta rất nghiêm khắc không cho buôn bán, thật ra cũng không chính xác, hay nên nói là cũng không phải cha ta không đồng ý…" Tô Đường cân nhắc nói.

"Ta biết ta biết, thật ra nguyên nhân là vì nàng là con gái không tiện xuất môn." Triển Dịch Chi ra vẻ thấu hiểu.

Tô Đường cảm thấy da đầu mình tê dại: "Đương nhiên đó cũng là một trong những lý do, nhưng quan trọng nhất là…"

Nhìn gương mặt vui mừng của Triển Dịch Chi, Tô Đường thật sự cảm thấy thật khó có thể nói ra sự thật được, nhưng không nói ra thì quá tàn nhẫn, nên nàng lấy hết dũng khí, cắn răng nói:

"Triển huynh, ta đã có phu quân rồi!"

Triển Dịch Chi nhìn Tô Đường, trợn tròn mắt, nụ cười cứng lại.

Toạc —- cái gì rách vậy —

Loảng xoảng — cái gì vỡ vậy —

"Quá tàn nhẫn!!!" Một lúc lâu sau, tim gan Triển Dịch Chi nát bấy, mặt đầy vẻ đau khổ nói, "Sống hơn hai mươi năm nay, khó khăn lắm mới nở được một đóa hoa đào, lại là vợ của người khác! Ông trời

ơi!!!” Nói xong, hắn ta ôm lệ mà chạy mất.

Tô Đường nhìn vị tiểu Triển đại nhân nhanh như chớp đã không thấy bóng đâu, cũng trợn tròn mắt — có cần phải yếu đuối như vậy không? Có cần phải chạy nhanh như thế không? Nàng còn cả bụng những lời an ủi chưa kịp nói mà!

Ai ngờ, chờ đến khi Tô Đường chuẩn bị rời đi, Triển đại nhân lại nhanh như chớp quay trở về.

Chỉ thấy hắn ta nghiêm trang nói: “Tô huynh, ta chờ nàng ly hôn!”

Nói xong, hắn ta lại xoay người đi tiếp, mang trên mặt một vẻ bi tráng.

Đột ngột đến rồi lại đột ngột đi, nhìn bóng lưng thẳng tắp của hắn ta, Tô Đường đứng nửa ngày cũng không kịp phản ứng…

Triển Dịch Chi rất đau lòng, rất rất đau lòng, từ nhỏ trong nhà đã quản lý hắn ta rất nghiêm ngặt, sợ hắn ta giống đường ca của mình, phóng túng quá độ mà chết, nên liền đẩy hết cả nha hoàn bên cạnh hắn ta đi, khiến hắn ta cực kỳ khó có dịp gần nữ sắc, gần như thành hòa thượng. Lão Triển đại nhân còn cảm thấy như vậy chưa đủ, suốt ngày bắt hắn ta tu tâm dưỡng tính, không ngừng ra rả lý luận giáo huấn bên tai hắn rằng phụ nữ là tai họa, mười năm như một, ôi mười năm như một!

Dưới thủ đoạn sắt đá của lão Triển đại nhân, Triển hòa thượng qua mười sáu tuổi nhưng cũng không có bà mối nhà nào dám tới cửa làm mai. Vì sao à? Điều này không phải rất đơn giản sao? Làm gì có cô nương nhà nào lại đi thích vào cái nhà coi phụ nữ như kẻ thù thế chứ?

Sau đó, khi Triển hòa thượng dần dần hiểu chuyện, bắt đầu không muốn làm hòa thượng nữa, thì lại nảy sinh vấn đề khác, ở trong cung vài năm đã huấn luyện cho hắn ta một ánh mắt cực kỳ khủng

hoảng, vì thế, nhìn ai cũng cảm thấy không hợp với mình, cứ thế cứ thế, cứ vậy cứ vậy, hắn ta cứ duy trì cuộc sống độc thân suốt nhiều năm trời, cho đến tận một ngày nào đó, gặp vị Tô huynh này, rồi đến một ngày nào đó, hắn ta phát hiện ra vị Tô huynh này là con gái, rồi đến một ngày nào đó, vị nữ Tô huynh kia lại tự nói với hắn ta rằng nàng đã thành thân!

Ông trời ơi, có cần phải nghiệt ngã như vậy không?!

Hiếm lắm mới vừa mắt một người, ông đây dễ dàng lắm sao?!

Phải tìm người kể khổ thôi!

Triển Dịch Chi vừa đi đường vừa nghĩ, bất tri bất giác tới cửa bộ binh, nhìn cái con sư tử đá uy nghiêm phủ phục hai bên cửa, hắn ta không khỏi nhớ tới vẻ mặt cũng oai phong, nghiêm túc như thế của người nào đó.

"Thôi được, đi nhìn cái bản mặt quan tài của hắn để kể khổ cũng được!"

Triển Dịch Chi lập tức đi vào, thủ vệ nhìn thấy cũng không ngăn cản — ngày cả hoàng cung vị này cũng đều ra vào thoải mái chứ đừng nói là cửa bộ binh.

Tống Thế An đang tập trung tinh thần phê duyệt công văn, đột nhiên mí mắt giật liên tục, tâm trạng bắt đầu bất an, mà chờ đến khi nghe tiếng bước chân quen thuộc kia, toàn thân hắn đều căng thẳng.

Quả nhiên, một giọng nói kéo dài nhanh chóng bay tới —

"Cháu trai ơi ~~~~~~~~"

Thị vệ ở bên cạnh nghe tiếng gọi này đều vặn vẹo mặt, cơ thể run lên — rất… rất buồn cười… nhưng mà nhìn sắc mặt của tướng quân

kia, không ai dám cười cả!

Tống Thế An biết ngay hắn ta sẽ mở đầu bằng mấy lời đó, thấy hắn ta bước vào liền nghiêm mặt nói: "Chú ý hoàn cảnh!"

Triển Dịch Chi nghe thế liền quy củ hắn, giả vờ giả vịt hành lễ theo kiểu quan trường: "À, chào Tống tướng quân."

Có điều, lễ vừa hành xong, thấy thị vệ lui xuống hết, hắn ta lại lập tức bổ nhào vào người Tống Thế An gào khóc: "Cháu trai ơi, ông trẻ của cháu khổ sở quá!!!"

Ông trẻ…

Ông trẻ…

Khóe miệng Tống Thế An run lên, trong lòng đau khổ đến dị thường!

Trong các kiểu xưng hô, hắn hận nhất là cái này!

Một người nhỏ hơn hắn bảy tuổi còn luôn mang vẻ bất cần đời như vậy mà thân phận lại cao hơn hắn đến hai bậc! Mỗi một lần gặp nhau trong các dịp trọng đại của gia tộc, hắn đều phải vô cùng cung kính gọi "ông trẻ"! Mà vị ông trẻ này không hề có tính tự giác chút nào cả, lần nào cũng không thèm để ý gì, gọi thẳng thừng — "Cháu trai ~~~"

Lúc này, vị ông trẻ kia còn không hề có chút phong thái của bậc trưởng bối nào, nằm úp sấp trên mặt bàn của hắn, mặt đầy vẻ bi thương! Tống Thế An còn suýt bẻ gẫy cả cây bút đang cầm trong tay mình!

"Ông lại làm sao?" Tống Thế An bình tĩnh hỏi.

"Cháu trai, con tim nhỏ của ông tan nát rồi!"

"Đừng gọi ta như thế!" Tống Thế An thật sự không nhịn được.

"Ôi, Thế An à ~~~~" Triển Dịch Chi rất vâng lời, "Sao cháu không hỏi xem rốt cuộc ông xảy ra chuyện gì chứ? Cháu chẳng quan tâm đến ông trẻ của cháu gì cả…"

Trong lòng Tống Thế An như rướm máu, nghĩ chút lại hỏi: "Làm sao? Tỏ tình thất bại à?"

Hai ngày trước hắn ta còn cao hứng bừng bừng chạy tới nói là tìm được tình yêu đích thực, có điều, Tống Thế An không có ý kiến gì với mấy chuyện này, vì cứ cách một thời gian ngắn hắn ta lại nói một câu như vậy, mà rõ ràng là cho đến hiện giờ, tình yêu đó cũng không phải thực sự.

Triển Dịch Chi ngẩng đầu, nghiêm trang nói: "Không phải thất bại! Mà là thất bại hơn cả thất bại!"

Tống Thế An nhướng mày.

Triển Dịch Chi xé tờ giấy Tuyên Thành bên cạnh, ưu thương nói: "Đến hôm nay ông mới biết, nàng đã thành thân rồi…"

Tống Thế An không còn nói được gì — thế này thì có vẻ rất thất bại thật!

Triển Dịch Chi thở dài: "Người kết hôn ta còn chưa xuất hiện, ta xuất hiện người đã kết hôn rồi! Quá nghiệt ngã! Quá tàn nhẫn!"

"Khụ khụ… chân trời chỗ nào mà không có cỏ tươi!" Nhìn dáng vẻ vô cùng bi thương của hắn, Tống Thế An cũng không đành lòng liền an ủi.

"Không, cháu sẽ không bao giờ hiểu được nàng tốt biết chừng nào! Sống hơn hai mươi năm nay, ông chưa từng gặp một cô nương nào

đặc biệt như vậy! Vừa xinh đẹp vừa phóng khoáng, còn biết kinh doanh nữa! Đúng là ra được phòng khách, vào được phòng bếp, người đàn ông đó ắt phải tu mấy kiếp mới có phúc lấy được nàng! Nghe nói còn là một tay rất cổ hủ nghiêm nghị! Ôi, cô nương tốt như vậy, sao có thể gả cho một người đàn ông như thế chứ!!!" Triển Dịch Chi không cam lòng nói.

Tống Thế An lẳng lặng lấy tờ giấy Tuyên Thành trong tay hắn ta, cất cẩn thận, hỏi: "Vậy ông định làm thế nào?"

Triển Dịch Chi nói: "Thầy bói có nói năm nay hoa đào của chú sẽ tới, giờ cũng đã hơn nửa năm trôi qua rồi, nên ông nghĩ nàng nhất định là đóa hoa đào đó của ông! Nếu mục tiêu đã định rồi, ông nhất định phải thật trân trọng nó! Cưới hay chưa cưới cũng chỉ là mây bay gió thoảng! Ông nghĩ kỹ rồi, ông sẽ chờ nàng ly hôn, sau đó lại cưới nàng về!"

"Nàng tốt như thế sao?" Nhìn dáng vẻ vô cùng chân thành của hắn ta, Tống Thế An không khỏi tò mò, tuy Triển Dịch Chi không đáng tin cậy mấy, nhưng ánh mắt chọn phụ nữ vô cùng cao! Hắn ta mà không e ngại đó là một người phụ nữ đã kết hôn, nếu không phải bị bùa mê thuốc lú thì chắc chắn cô gái đó phải có chỗ hơn người, "Nàng là nương tử nhà ai?"

Triển Dịch Chi nghe hỏi, vô cùng mất mát nói: "Tới bây giờ nàng vẫn luôn đến chẳng thấy người đi chẳng thấy bóng, ông còn chưa biết nàng ở chỗ nào, rất thần bí! Có điều, nếu cháu muốn nhìn, ba ngày nữa ông dẫn cháu tới gặp! Chắc chắn ba ngày nữa nàng sẽ xuất hiện!"

Tống Thế An nghĩ chút rồi đồng ý.

"Vậy đến lúc đó cháu nhất định phải giúp ông nhé! Ông già kia nhà ông chắc chắn sẽ không cho ông cưới một người con gái đã có chồng đâu, cháu phải nói vài lời hay giúp ông nhé!"

Tống Thế An toát mồ hôi, hình như hắn ta tính hơi xa thì phải?! Có điều, cuối cùng hắn vẫn gật đầu đồng ý, nếu nàng ấy quả thực tốt như vậy thì giúp hắn ta một chút cũng được! Triển Dịch Chi có thể nhìn trúng một ai đó cũng không dễ dàng gì!

Hai người đang nói chuyện thì người trong cung đến.

"Tống tướng quân, a, Triển đại nhân cũng ở đây ạ? Đúng lúc quá, đúng lúc quá, Hoàng thượng muốn triệu kiến Tống tướng quân, nếu Triển đại nhân cũng ở đây thì đi cùng luôn đi. Hoàng thượng mà thấy Triển đại nhân nhất định sẽ rất cao hứng, ngày nào ngài ấy cũng nhớ đến ngài!" Tiểu Toàn tử nói.

Triển Dịch Chi xua tay liên tục: "Không đi không đi! Ta về trước đây, tiểu Toàn tử, ngươi coi như không nhìn thấy ta nhé! Ta chưa từng tới đây, ta chưa từng tới đây…" Nói rồi hắn ta nhanh chân bỏ chạy như vừa gặp ma, trong phòng nhanh như chớp không còn thấy ai nữa.

Tiểu Toàn tử ngăn cũng không ngăn được, khổ não nói: "Sao mỗi lần gọi Triển đại nhân tiến cung, ngài ấy đều như vậy chứ?"

Tống Thế An nhớ tới khoảng thời gian vui buồn lẫn lộn năm đó khi Triển Dịch Chi ở trong cung, yên lặng không nói gì, cuối cùng chỉ nói: "Thiên cơ bất khả lộ!"

"…"

Tiểu Hoàng đế đang nằm soài ra bàn xem tấu chương, thỉnh thoảng lại khoanh khoanh gạch gạch, vô cùng buồn bã chán nản, thấy Tống Thế An bước vào, hắn liền ngồi bật người dậy: "Tiểu Tống, ngươi tới rồi à? Tùy tiện ngồi đi, đừng khách khí!"

Tống Thế An cũng không dám tùy tiện, mà chọn một vị trí thích hợp, ngồi xuống: "Không biết Hoàng thượng triệu kiến vi thần có chuyện gì?"

Tiểu Hoàng đế quăng bút đi, ghếch chân lên nói: "Cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là vì trẫm xem tấu chương nhàm chán quá, nên muốn gọi ngươi tới đây, cùng ngồi nhàm chán với trẫm ấy mà. Một người nhàm chán không bằng mọi người cùng nhàm chán!"

"…" Tống Thế An không biết nói gì.

"Phải rồi, tiểu Tống, báu vật gia truyền của trẫm ngươi nghiên cứu thế nào rồi?" Tiểu Hoàng đế chống cằm hỏi.

"À…" Một lúc lâu sau Tống Thế An mới nhớ ra hắn ta nhắc đến cái gì, da đầu run lên, muốn nói là ném vào xó rồi, nhưng nghĩ đến chuyện nói vậy Hoàng thượng chắc chắn sẽ truy cứu không chút kiêng dè, liền sửa lại nói: "Vâng, cũng gần ổn rồi."

Cứ tưởng nói vậy là xong, ai ngờ tiểu Hoàng đế lại trợn trừng mắt nói: "Sao lại gần ổn là sao?! Phải thông suốt, phải thông suốt!!!"

"…"

Tiểu Hoàng đế lại nhanh chóng lắc đầu nói: "Tiểu Tống à, vì sao trẫm cứ cảm thấy ngươi đang lừa trẫm nhỉ? Ngươi luôn là chính nhân quân tử, hẳn sẽ không xem thứ đó mới đúng!"

Tống Thế An vội đứng dậy cung kính nói: "Thần không dám."

Tiểu Hoàng đế tiếp tục nhíu mày nói: "Vậy ngươi nói cho trẫm, bên trong báu vật gia truyền đó của trẫm có viết một câu, là câu gì?"

Tống Thế An thoáng ngẩn người, trong đó còn có chữ sao?

Tiểu Hoàng đế thấy vậy, mặt nghiêm lại: "Khi quân là trọng tội đấy! Tiểu Tống, ngươi nói phải cẩn thận!"

Tống Thế An không đoán được ý của Hoàng thượng, cuối cùng đành cắn răng nói: "Thật ra… thần quá bận rộn với việc công, nên chưa

kịp… à… chưa kịp nghiên cứu…”

Tiểu Hoàng đế liền cười toét miệng: “Vậy đêm nay tiểu Tống dành ra chút thời gian nghiên cứu một chút đi, sáng mai lại nói cho trẫm trong đó viết câu gì!!!”

“…” Còn có người đi ép người khác xem xuân cung đồ à?!

Tiểu Hoàng đế ngậm ngùi nói: “Tiểu Tống này, trẫm cũng chỉ lo cho ngươi thôi, hy vọng ngươi sớm được làm cha mà! Ngươi phải thông cảm cho nỗi khổ tâm của trẫm chứ?!”

Nhìn thấy Hoàng thượng ra vẻ thương nước thương dân kia, Tống Thế An chỉ cảm thấy đau đầu, nhưng chỉ có thể đáp: “Thần tuân chỉ!”

…

Đêm hôm đó, Tống Thế An ngồi một mình trong thư phòng, tập trung cao độ mở báu vật gia truyền kia ra, sau đó tìm từng tờ từng tờ một, tìm kiếm câu mà Hoàng thượng nói kia.

Có điều, hắn tìm qua tìm lại đến vài lần, tìm đến mức mặt đỏ tai hồng, dục hỏa bùng cháy, nhưng cũng không tìm ra cái gì! Vì thế, hắn nghĩ có lẽ vì Hoàng thượng lấy cớ muốn ép hắn xem mà thôi, ai ngờ, đang định đóng lại, hắn lại vô tình nhìn thấy ở góc tờ bìa phía trong có một vết mờ.

Hắn nhìn kỹ, thì ra vết mờ kia là một vài chữ rất rất nhỏ rất khó đọc.

Bên trên viết:

— Làm người, phải thuần khiết!!!

Chương 44: Ý loạn tình mê theo nhu cầu

Lại nói, sau khi Tống Thế An ở thư phòng "nghiên cứu" xong báu vật gia truyền của tiểu Hoàng đế xong, ham muốn dục vọng bùng cháy lại càng không thể dập tắt được. Quay về phòng ngủ, thấy Tô Đường đang ngồi viết dưới ánh nến, hắn chỉ cảm thấy nàng thật xinh đẹp động lòng người.

Thứ gì đó ở thân dưới cứng rắn như sắt, đang gào thét điên cuồng, muốn phát tiết. Tống Thế An căng cứng người, cố kìm nén đi vào phòng trong rửa mặt mũi, vừa đi vừa nghĩ: Giờ cũng là qua mười ngày nửa tháng rồi nhỉ?!

Tô Đường nhìn Tống Thế An đi qua, mày hơi nhíu lại, sao ánh mắt của hắn lại kỳ quái như vậy? Nàng khẽ nhún vai rồi tiếp tục cúi đầu viết lách.

Lúc này, Tuyên Tử đẩy cửa bước vào, người mặc áo ngủ, trong tay còn ôm chiếc gối nho nhỏ. Nhiều ngày nay cậu vẫn ngủ cùng Tô Đường, chỉ lúc ngủ trưa mới quay về Sướng Tâm cư của mình, vì đã quen chiếc gối nhỏ của cậu, nên lần nào cũng ôm nó đi tới đi lui.

Nhìn thấy Tô Đường viết chữ bên bàn, Tuyên Tử chạy tới nhìn xem, xem một lúc rồi bĩu môi đầy vẻ xem thường — chữ xấu quá đi mất.

Tô Đường thấy thế liền vỗ nhẹ vào mông thằng bé, nói: "Lên giường ngủ trước đi, đừng để bị lạnh, ta viết sắp xong rồi."

Nghe vậy, Tuyên Tử vui vẻ đi lên giường.

Khi Tống Thế An từ phòng trong đi ra, Tô Đường cũng đã viết xong tờ danh sách các món điểm tâm, thu dọn một chút rồi đi tắm. Vì vậy, trong phòng chỉ còn lại hai cha con.

Tuyên Tử dịch vào trong: "Phụ thân, lại đây ngủ đi ạ."

Tống Thế An nghĩ chút, rồi lên giường.

Tuyên Tử thấy sắc mặt phụ thân đêm nay hình như có gì đó không ổn lắm, cũng không dám nói gì, chỉ ngoan ngoãn nằm đó.

Một lát sau, Tống Thế An nói: "Tuyên Tử, đêm nay con quay về phòng mình ngủ đi."

Tuyên Tử quay đầu, không hiểu — đang yên đang lành sao lại bắt cậu đi?!

Nhìn cái miệng hơi trề ra của thằng bé, Tống Thế An không đành lòng, nhưng cảm thấy thứ kia của mình đang rục rịch ngóc đầu dậy, lại chỉ có thể nhẫn tâm nói: "Khi cha bằng con, vẫn luôn ngủ một mình. Tuyên Tử, con đã trưởng thành rồi!"

Tuyên Tử lẳng lặng nhìn hắn một cái, lại cụp hai mắt xuống, dáng vẻ vô cùng tủi thân, thấy chờ mãi mà phụ thân vẫn không đổi ý, lại chậm rãi ôm gối xuống giường, mặt đầy vẻ không muốn. Cậu kéo dài thời gian, lê từng bước ra cửa, còn quay đầu nhìn lại — sao mẫu thân vẫn còn chưa tắm xong chứ…

Khi Tô Đường đi ra, không nhìn thấy Tuyên Tử còn tỏ vẻ buồn bực: "Ơ, người đâu rồi?"

Cảm nhận được mùi hương truyền đến khi nàng đi qua người mình, Tống Thế An thoáng rung động, sau đó khàn giọng nói: "Nó không còn nhỏ nữa, không thể cứ ngủ cùng chúng ta được."

Tống Thế An liếc nhìn hắn, cảm thấy hơi nghi ngờ, nhưng mặt hắn

không chút thay đổi lại không nhìn ra manh mối gì, liền bĩu môi nói: "Chàng làm cha mà nhẫn tâm thật đấy! Đứa bé nhỏ như thế mà!" nói xong, nàng vén chăn lên chui vào.

Vốn là khi Tuyên Tử ngủ ở đây, sợ nửa đêm thằng bé bị lạnh, nên phải để cho thằng bé riêng một chăn, còn Tô Đường và Tống Thế An đắp chung một chăn. Giờ Tuyên Tử đi rồi, đương nhiên Tô Đường một mình một cái. Tống Thế An nhìn, chỉ cảm thấy cái chăn thừa thãi kia thật chướng mắt.

Nếu đã thấy chướng mắt, ắt phải loại bỏ đi, mà một cái chăn nhỏ bé thì đương nhiên cũng không làm khó được Tống đại tướng quân. Chỉ thấy… Tống Thế An hất chiếc chăn kia lên, sau đó kéo một cái, rồi sau đó, Tô Đường lập tức bị kéo vào trong chăn của hắn.

"Chàng làm gì thế?!" Tô Đường đang mải tính toán chuyện của tiệm điểm tâm, đột nhiên bị kéo như vậy liền hoảng sợ.

Nghe nàng hỏi, Tống Thế An cũng không trả lời, chỉ nằm ra vẻ mắt điếc tai ngơ.

Tô Đường trừng mắt lườm hắn một cái, muốn lăn ra khỏi chăn nhưng Tống Thế An lại nghiêng người, ôm lấy cái eo nhỏ của nàng, khiến nàng không thể nhúc nhích được.

"Chàng muốn làm gì?!" Tô Đường trợn trừng hai mắt nhìn hắn.

Tống Thế An nghĩ chút rồi đáp: "Thói quen."

Nghe hắn nói vậy, Tô Đường ngẩn cả người. Cảm nhận được lồng ngực rộng lớn rắn chắc lại ấm áp của đàn ông, trong lòng nàng như có một dòng nước ấm lan tràn. Bọn họ coi như cũng ngủ cùng giường nửa tháng rồi, từ lúc không thể nào thích ứng được đến hiện giờ coi như cũng tập mãi thành quen. Tuy khi ngủ hai người đều rất quy quy củ củ, cùng ngủ trong một chăn cũng không hề chạm tay chạm chân gì cả, nhưng lâu lâu tỉnh dậy, sẽ phát hiện nếu không

phải hắn ôm hông nàng, thì là nàng chui vào trong ngực hắn…

Đột nhiên Tô Đường hơi ngờ vực, nói một tháng sau sẽ viết giấy từ hôn, giờ đã qua nửa tháng rồi, cứ thế này thêm nửa tháng nữa, liệu có thực sự viết được giấy từ hôn nữa hay không đây?

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tinh tế của hắn, Tô Đường lại cảm thấy khuôn mặt lạnh này cũng không đáng ghét như trước kia. Lúc trước hắn cũng có nói để mình ở lại, liệu nàng có nên thật lòng cân nhắc việc ở lại không? Dù sao ở đây cũng không có gì không tốt, tiệm cũng mở rồi, nàng cũng không bị trói chân trói tay quản lý nghiêm ngặt không đi đâu được như nàng nghĩ lúc đầu, hơn nữa, còn có cả một đứa bé đáng yêu như Tuyên Tử…

Nhìn người phụ nữ cúi đầu mãi không nhúc nhích gì, Tống Thế An không khỏi hơi nghi hoặc: "Nàng đang nghĩ gì vậy?"

Tô Đường đang nghĩ đến xuất thần, nên không kịp nghĩ nhiều liền thốt ra: "Ta đang nghĩ đến chuyện giấy từ hôn nửa tháng sau."

Mặt Tống Thế An sa sầm xuống: "Nàng thật sự muốn đi sao?"

"À…" Nếu vừa rồi Tô Đường còn hơi động tâm, thì hiện giờ nhìn thấy mặt lạnh lại trưng cái bản mặt lạnh kia ra, nàng không khỏi hất cằm nói: "Đương nhiên!"

Tống Thế An tăng thêm lực tay siết lấy hông nàng, nheo mắt nhìn nàng một lúc lâu sau lại buông tay ra, xoay người không nói được lời nào nhưng tay vẫn siết chặt lại — đến tận bây giờ mà nàng vẫn còn muốn đi!

Cảm thấy hơi ấm rời đi, Tô Đường liếc mắt thăm dò sắc mặt người đàn ông kia một cái, xem chừng hắn có vẻ hơi tức giận, nàng không khỏi rối rắm, vặn vẹo ngón tay, khẽ cắn môi, cuối cùng quyết định… lăn trở về cái chăn của mình. Ai ngờ nàng vừa mới vén chăn lên, đã bị một cánh tay mạnh mẽ kéo vào trong lòng.

“Đi đâu?” Tống Thế An trầm giọng hỏi.

Bị người đàn ông ôm chặt cả lấy, lưng dựa vào lồng ngực nóng như lửa kia, toàn thân Tô Đường căng lên, sau đó dần dần mềm đi: “Ta… à… trong chăn nóng quá, ta muốn ra ngoài cho thoáng.”

Tống Thế An ngại ngùng, sau đó lại nói: “Đêm lạnh, đừng để bị lạnh.”

“Ừm.” Tô Đường ngoan ngoãn chui trở lại.

Được hắn ôm như vậy tuy rất thoải mái, nhưng dù thế nào cũng cảm thấy hơi kỳ quái, Tô Đường nghĩ vậy lại muốn trở mình một cái, ai ngờ vừa cử động đùi đã chạm ngay phải cái thứ gì đó.

“Ưm hừm…” Tống Thế An không kìm được bật ra thành tiếng, có trời mới biết, ôm người phụ nữ mềm mại ấm áp vào trong lòng, bản thân hắn bị hành hạ đến mức nào, hơn nữa, những bức họa trong báu vật gia truyền kia cứ không ngừng quay cuồng trong đầu hắn, đúng là kìm nén đến sắp nổ tung mất.

Tô Đường nhanh chóng ý thức được mình vừa chạm vào cái gì, vội thu chân lại không dám cử động nữa. Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt Tống Thế An mơ màng, hai má đỏ hồng, lại thầm nhớ lại độ cứng vừa rồi của vật kia, không khỏi hít sâu một hơi, lập tức công kích, lạnh lùng nói: “Không phải chàng lại uống nhầm thuốc chứ?”

Không phải chàng lại uống nhầm thuốc chứ…

Không phải chàng… lại… uống nhầm thuốc chứ…

Cứ làm như chỉ có lúc hắn uống nhầm thuốc thì mới cứng được ấy!!!

Tống Thế An nhìn trời không biết nói gì.

Cảm thấy cô nàng kia đang lẳng lặng tránh né, bàn tay to của Tống Thế An quơ một cái, lại kéo nàng vào lòng.

"Này này này này, chẳng lẽ chàng lại muốn húc ta đấy à?" Mặt Tô Đường biến sắc.

Tống Thế An nhớ tới heo mẹ, phía dưới xìu xuống.

Tô Đường nói tiếp: "Lần trước đã nói rồi, hai bên không thiếu nợ nhau, ai cho chàng nuốt lời?!"

Ta đã đồng ý rồi sao? Tống Thế An nhướng mày.

Tô Đường cũng nhớ ra, hình như lần đó cái mặt lạnh này hoàn toàn không ý kiến gì thì phải!!! A a a a a!!!

Tống Thế An nheo mắt: "Lần trước nàng nói, đều theo nhu cầu phải không?"

Tô Đường cảm giác người đàn ông này càng lúc càng mập mờ, không dám động đậy, mặt nhăn nhó nói: "Nhưng chàng không cần mà!"

"Ta cần!" Tống Thế An bày tỏ xong ý nguyện một cách ngắn gọn súc tích, sau đó lật người đè lên.

Trong đầu Tô Đường chợt lóe lên, đưa tay đẩy ngực hắn: "Nhưng mà… nhưng mà… nguyệt sự của ta chưa hết!"

Tống Thế An suýt nữa thì thua luôn, bên dưới lại xìu xuống chút nữa: "Không phải nàng nói mười ngày nửa tháng sao?"

Tô Đường vội gật đầu, bày ra vẻ mặt vô tội: "Thì vốn là mười ngày nửa tháng, nhưng không biết lần này làm sao lại kéo dài thế này…"

"Vậy còn phải bao lâu nữa?" Tống Thế An chống người lên, hỏi.

"À… cũng không nói chính xác được, nếu nó cao hứng thì có khi chỉ hai ba ngày thôi, nếu nó mất hứng, chưa biết chừng còn phải chờ bảy tám mươi ngày nữa…"

Nhìn ánh mắt lóe sáng của nàng, Tống Thế An thầm nghĩ, một tháng chảy máu mất hơn hai mươi ngày mà nàng còn chịu nổi sao? Nghĩ vậy, hắn quyết định lần tay xuống tìm hiểu cho đến cùng.

Tô Đường thấy vậy hoảng hốt giữ bàn tay đang di chuyển xuống dưới của hắn: "Không được sờ lung tung! Không được sờ lung tung!"

Bàn tay đàn ông ấm áp mạnh mẽ, Tô Đường vừa nắm lấy, dòng nước ấm lại lan tràn khắp cơ thể, cảm nhận được hơi thở của hắn, Tô Đường chỉ cảm thấy hô hấp hơi khó khăn, mà người cũng như nhũn ra. Nhận ra sự biến đổi của bản thân mình, Tô Đường thoáng nóng mặt, tim đập mạnh, những hình ảnh lần trước lại hiện lên trong đầu khiến nàng càng thêm khó kìm nén.

Tay Tống Thế An bị nàng cầm lấy, toàn thân đều bị kiềm hãm, nhìn người phụ nữ bên dưới mình hơi trề môi ra, trong lòng rung động liền cúi đầu hôn nàng, đầu tiên là chạm nhẹ, sau đó lại cảm thấy không đủ, liền ngậm lấy.

Tuy Tô Đường hơi động tình, nhưng vẫn còn không được thoải mái nên nghiêng đầu trốn tránh, tay vẫn không ngừng chống cự. Tống Thế An không làm cách nào để đạt được, mặt đầy vẻ dục cầu bất mãn. Cuối cùng, hắn giữ luôn lấy đầu nàng không cho nàng động đậy lung tung nữa.

Thấy hành vi càng lúc càng càn quấy của hắn, Tô Đường vừa né tránh vừa hồ: "Xong rồi, xong rồi, nhất định là chàng lại uống nhầm thuốc rồi!"

Nghe nàng lải nhải như thế, Tống Thế An không kìm được: "Không uống thuốc cũng làm được!"

“Thật sao?” Tô Đường vẫn còn dây dưa.

Tống Thế An không muốn trả lời nàng nữa, cúi đầu tiếp tục hôn môi nàng, một tay lần từ lưng nàng tới bên hông. Nơi đó vẫn luôn là nơi nhạy cảm của nàng, mỗi lần vừa chạm vào đây, nàng sẽ cong người lên, khẽ rên rỉ, mà lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Thấy nàng khẽ nhíu mày, Tống Thế An liền thừa dịp nàng đang mơ màng người mềm nhũn ra không còn sức lực, liền đưa lưỡi tới tách môi nàng ra, xông thẳng vào rồi công thành chiếm đất, tay kia cũng ôm lên nơi mềm mại đầy đặn mà hắn vẫn luôn mê muội kia.

Bàn tay to ôm trọn lấy bầu ngực, cảm giác thỏa mãn nhất thời tràn ngập trong tim, Tô Đường không kìm được khẽ rên lên. Ngực bị vuốt ve, ấn, bóp không ngừng, hai quả hồng môi còn thường bị ngón tay khiêu khích, khoái cảm lập tức dồn dập ùa tới. Tô Đường cảm thấy toàn thân như bốc lửa, cơ thể dần biến thành nước, nàng vẫn muốn đẩy ra, nhưng lại bị hắn chế ngự cả hai tay không nhúc nhích được, hai chân đạp loạn lên cũng bị cơ thể hắn chặn lấy.

Tô Đường thở hổn hển, toàn thân như tê dại, cũng rất bi thương nhận ra rằng: hiện giờ, nàng cũng có nhu cầu…

Trong lúc ý loạn tình mê, quần áo bị lột ra hết, Tống Thế An cũng dần đẩy hai chân đang khép chặt của nàng…

Chương 45: Xâm nhập vào đường mòn sâu thẳm

Khi Tô Đường cảm giác được quần áo bị cởi hết, hai chân lạnh như băng khiến nàng thoáng tỉnh táo một chút, nhớ đến chuyện túng quẫn đêm đó ở nhà mẹ đẻ muốn lật người vùng lên không thành công, sinh lực không khỏi bùng lên.

Nàng ngăn động tác muốn đi vào của người nào đó lại, nghiêm mặt nói: "Để ta tới!" Nói xong, nàng đưa tay đẩy hắn nằm xuống, xoay người ngồi lên.

Khóe miệng Tống Thế An khẽ mỉm cười, đêm đó nàng cũng kiên quyết như vậy, nhưng chỉ lên không được bao lâu, đã mệt đến không nhúc nhích được. Nhìn dáng vẻ đầy tự tin của nàng, hắn quyết định chiều ý nàng — cứ để tùy nàng dày vò đi, dù sao đến lúc đó nàng cũng vẫn sẽ không chịu đựng nổi nằm soài ra ngay ấy mà.

Tống Thế An vốn cực kỳ tuấn tú, có điều bình thường luôn không bày tỏ cảm xúc gì, dáng vẻ như muốn đẩy người ta ra xa ngàn dặm, nên người ta chỉ cảm thấy người này rất nghiêm túc lạnh lùng mà quên đi diện mạo của hắn. Hiện giờ hắn cười như vậy, đúng là như băng tuyết tan chảy, vạn vật hồi sinh, lại thêm gương mặt ửng hồng, hai mắt mơ màng, quả thật là vô cùng quyến rũ.

Tô Đường nuốt nước miếng, trấn định lại, sau đó cười giảo hoạt, cúi đầu hôn nhẹ lên môi hắn một cái, đùa giỡn: "Lãnh mỹ nhân, cười với đại gia ta một cái này!"

"…" Nụ cười trên khóe môi thoáng cứng lại.

Nhìn bộ dạng lúng túng đó của hắn, Tô Đường lại nổi hứng đùa cợt, nheo mắt cười rồi lại cúi đầu nhẹ nhàng chạm vào môi hắn, mỗi khi hắn nâng đầu lên định hôn thì nàng lập tức tránh xa ra. Tay nàng còn không ngừng sờ soạng trên người hắn, di chuyển khắp nơi, hoặc là vuốt ve bên hông, hoặc là khoanh vòng tròn trên ngực, miệng không ngừng trêu tức: "Mỹ nhân, làm cho đại gia vui vẻ đi nào…"

Tống Thế An bị nàng trêu chọc đến run rẩy khắp tứ chi, dục hỏa thiêu đốt, nhưng cô nàng này mãi cũng không chịu vào chủ đề chính, đúng là kìm nén quá mức khiến hắn muốn chết luôn.

Nhìn người phụ nữ cắn môi cười vừa mê hoặc vừa bỡn cợt, lại thường cảm nhận được hai nơi mềm mại đầy đặn lướt qua ngực mình, thứ phía dưới kia đã sớm dựng thẳng lên như kiếm, chỉ chờ đột phá. Cuối cùng, chờ đến khi bàn tay nàng vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ ở bên hông, rốt cuộc hắn cũng không nhịn được nữa, giữ lấy thắt lưng nàng, hơi nhấc nàng lên, sau đó đỡ lấy con rồng lớn của mình, định xuyên thẳng vào.

Cảm nhận được quân địch đang lấp ló ngoài cửa thành, Tô Đường lập tức vặn vẹo eo, tránh thoát. Nhìn nét mặt buồn bực của Tống Thế An, nàng hơi nhướng đôi mày thanh tú, nói: "Hôm nay bà đây nắm quyền!"

Tống Thế An khàn giọng nói: "Đánh nhanh thắng nhanh!"

Thấy mặt hắn đỏ bừng, có vẻ rất khó chịu, Tô Đường cũng không đùa dai nữa, nhấc người tìm đúng mục tiêu để ngồi xuống. Có điều, thứ đồ chơi kia tuy đứng thẳng nhưng tùy tiện ngồi xuống thì làm thế nào cũng không vào được. Tô Đường thử vài lần không xong, không khỏi bực bội: "Sao mỗi lần chàng vào được ngay mà ta thì không được?"

Bị nàng ngồi xuống vài lần không khống chế nặng nhẹ, Tống vừa đau vừa trướng, thấy dáng vẻ khổ não của nàng, hắn vừa bực lại

vừa buồn cười: "Đỡ nó, từ từ ngồi xuống."

"Hả?" Tô Đường hơi há hốc mồm, cúi đầu nhìn cái thứ lớn đang đứng hiên ngang kia, da đầu run lên… Đỡ á? Dùng tay à? Ặc…

Thấy nàng do dự, Tống Thế An nghĩ không thể cứ tùy nàng nữa, còn dây dưa tiếp thì trời cũng sáng đến nơi rồi, vì thế lại đưa tay ra, một tay đỡ hông nàng, một tay đỡ lấy thứ hiên ngang đang gào thét kia, sau đó không chờ nàng giãy dụa, hăng hái xông thẳng vào!

"A — chàng không nhẹ một chút được sao!!!" Bị tiến vào đột ngột, dù con đường nhỏ đã được mưa tưới ướt át, nhưng vẫn rất hẹp, vì thế Tô Đường đau đến kêu thành tiếng, cơ thể thoáng cong lên muốn rời đi.

Khó khăn lắm mới được toại nguyện, Tống Thế An sao có thể để nàng chạy đi được, vì thế, vừa cảm giác được động tác nàng, hắn liền ngồi bật dậy ôm nàng vào lòng.

Tư thế kia vốn đã khiến da thịt hai người càng chặt khít với nhau rồi, giờ Tống Thế An còn ôm chặt nàng nên cây kiếm sắc bén đó càng xông vào sâu hơn. Tô Đường bị kích thích run cả người, đột nhiên cảm giác như một cơn mưa xuân ùa tới, nháy mắt lên đến đỉnh.

"A ~~~" Tô Đường không kìm được tiếng rên rỉ, tay chân cũng mềm nhũn ra.

Nhìn thấy nàng nheo mắt mơ màng, gương mặt ửng hồng, lại mềm mại rũ vào lòng mình, Tống Thế An cười lắc đầu — thế này mà còn muốn chiếm thế chủ động à?!

Hắn cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng, hông cũng bắt đầu cử động nhưng lại không dám dùng sức nhiều quá, sợ làm đau nàng.

Cơn choáng váng chưa kịp đến đã vội đi, khoái cảm lại ùa đến, cảm nhận được sự va chạm dịu dàng của hắn, Tô Đường mở mắt ra, thấy

khóe môi hắn khẽ cười, đầu nóng lên, liền tiến lại gần cắn một miếng.

Tống Thế An bị đau, cũng ăn miếng trả miếng cắn lại một cái, nhưng rốt cuộc cũng không nỡ, vừa chạm tới đã bị phủ kín lại, rồi say sưa mút vào, tham lam hưởng thụ sự ngọt ngào đó. Tay hắn cũng không nhàn rỗi, phủ lên bầu ngực nàng, đẩy lên cao rồi xoa rồi nắn, thỉnh thoảng lại dùng ngón tay nghịch ngợm hai quả hồng môi kia.

Toàn thân Tô Đường nhũn ra, từng dòng nước ấm tuôn trào trong cơ thể, tê dại khó kìm nén, eo cũng không nhịn được vặn bên này vẹo bên kia, trên môi không ngừng vang lên tiếng rên rỉ khe khẽ.

Tống Thế An biết nàng sắp lên đỉnh, liền đỡ eo nàng, vận động mạnh hơn.

Dưới sự vận động mãnh liệt của hắn, nàng khẽ nheo hai mắt lại, răng nhẹ cắn môi, mái tóc đen dài khẽ lay động, ngực nảy lên, eo nhỏ bị hắn đỡ lấy điên cuồng nâng lên hạ xuống, tiếng rên rỉ ngân nga triền miên đến vô tận.

Cuối cùng, tiếng thở gấp nghe đến tiêu hồn thực cốt vang lên, ngón chân nàng cứng lại, toàn thân căng lên sau đó rũ người vào lòng người kia.

Tô Đường lạc vào rặng mây, Tống Thế An lại thấy chưa đủ, cảm thấy tư thế này không tiện làm việc lắm, liền thừa lúc Tô Đường đang mơ màng, xoay người nàng lại, đè lên, sau đó nâng chân nàng lên vòng lấy eo mình, tiếp tục rong ruổi…

Ánh trăng ngoài cửa sổ ló từ phía Tây, nến đỏ trên bàn đã cháy hết, xiêm y rơi đầy đất lẫn lộn vào nhau, cùng nghe khúc hợp hoan…

Tiếng dát giường lay động kêu vang, tiếng nước va chạm triền miên không nghỉ, nhưng cũng không bằng tiếng nỉ non khe khẽ —- nhẹ

~~~ nhẹ một chút ~~~

Đến tận nửa đêm, thấy hắn vẫn ra vào không ngừng nghỉ, Tô Đường mới túm chăn gào khóc — "Mặt lạnh khốn kiếp, không phải chàng nói đánh nhanh thắng nhanh sao? Hu hu hu, đừng có lại gần đây nữa…"

Sáng hôm sau tỉnh lại, quả nhiên Tô Đường lại đau hết cả thắt lưng, xương sống, chân như nhũn ra, nhìn Tống Thế An đang thay y phục, trên mặt nàng đầy vẻ oán hờn.

Tinh thần Tống Thế An sảng khoái thoải mái, quay lại thấy nàng đang trợn mắt nhìn mình, hắn nghĩ chút rồi bước tới.

"Này này này này, chàng còn định làm gì hả?!" Tô Đường thấy hắn kéo tay mình sang, sợ đến mức chui vào trong giường.

Tống Thế An bật cười, bế nàng lên nói: "Bế nàng đi tắm."

Tô Đường nghe vậy cũng không từ chối, chân nàng mềm nhũn thế này rồi, muốn đi vào phòng trong còn khó, gọi nha hoàn tới giúp thì lại ngại. Có điều, trong lòng vẫn có ngọn lửa nhỏ âm ỉ thiêu đốt, vì vậy, nhìn thấy làn da cổ của Tống Thế An lộ ra, nàng chợt thấy ngứa răng, ghé đầu lên cắn một miếng.

Vì thế, sau khi lên triều, chờ đến lúc bị giữ lại để bàn bạc chuyện quốc gia đại sự, tiểu Hoàng đế liền nhạy bén nhìn thấy ngay đầu mối, vì thế, đương nhiên Tống Thế An lại bị giữ lại tra hỏi một phen.

"Tiểu Tống, ngươi bị muỗi đốt à?"

"Tiểu Tống, muỗi nhà ngươi to thật!"

"Tiểu Tống, răng của muỗi nhà ngươi cũng to thế à?"

"Ha ha, ha ha, xem ra tiểu Tống đã nghiên cứu thấu hiểu hết báu
~~~

vật gia truyền của trẫm rồi nhỉ.”

“Này, tiểu Tống, ngươi xem xong rồi thì trả lại trẫm đi…”

“Tiểu Tống, ngươi đừng có tiếc rẻ chứ, lúc trước trẫm chỉ nói là cho mượn thôi mà.”

“Thật ra… tiểu Tống à, quyển đó là quyển thượng. Nếu ngươi muốn xem tiếp, trẫm có thể cho ngươi mượn nốt quyển hạ nữa…”

“Tiểu Tống, ngươi thật sự không cần mượn sao? Thật sự thật sự thật sự không cần mượn sao?”

“Tiểu Tống, ngươi mượn một chút đi mà, gần đây mẫu hậu kiểm tra nghiêm ngặt lắm, trẫm còn chưa biết giấu chỗ nào đây này! Hu hu!”

…

Vì thế, đến sau cùng, khi Tống Thế An rời khỏi hoàng cung, trong tay lại cầm thêm một chồng sách, hơn nữa sắc mặt vô cùng kỳ quặc — có ai có thể nói cho hắn biết, vì sao “quyển thượng quyển hạ” lại có hẳn đến mười sáu quyển không?!

Sao Hoàng thượng lại có nhiều xuân cung đồ như thế chứ?!

Sau đó, Tống Thế An nghĩ đi nghĩ lại, quyết định bẩm báo việc này với Hoàng thái hậu, vì vậy, trong cung liền dâng lên làn sóng kiểm tra nghiêm ngặt, trong sử sách ghi lại là “Quét gió vàng”.

Còn vì sao gọi là “gió vàng” à, là vì bìa những quyển sách này đều mang cùng một màu vàng, tươi đẹp ngời ngời đến cùng cực.

Sau khi giông tố qua đi, ngày nào tiểu Hoàng đế cũng nhìn Tống tướng quân bằng ánh mắt vô cùng đau thương ai oán, nếu có người nào tai thính thì còn nghe thấy mấy lời lẩm bẩm như “qua sông đoạn cầu”, “vong ân phụ nghĩa” vân vân. Mà… khi đêm dài tĩnh lặng

buông xuống, nỗi oán niệm lại càng sâu hơn, như là:

— Ôi, có thiếu niên nhà nào mà không tư xuân chứ?!

Đương nhiên, ảnh hưởng lớn nhất của trận bão này đó là, tiểu Hoàng đế cô đơn không chịu được, bắt đầu suy nghĩ đến những thú vui khác của đời người. Có điều, thú vui trong thiên hạ rất nhiều, nhưng lại rất ít cái có thể vừa mắt trẫm, rất lâu sau tiểu Hoàng đế cũng không tìm được thú vui gì có thể sánh được với việc xem xuân cung đồ, nên cả ngày ủ rũ, giống như một đóa hoa héo rũ vậy. Cho đến một ngày nào đó, hắn ta bị Hoàng thái hậu ép đọc "Nhật ký của Hoàng đế", đương nhiên, Hoàng thái hậu vốn muốn làm cho hắn ta học hỏi theo đạo thánh hiền của tiên đế, nhưng sau khi tiểu Hoàng đế ngáp vô số lần xong, ánh mắt chỉ còn lưu lại bốn chữ —

Cải trang vi hành!

Cải trang vi hành ư?!

Cải trang vi hành!!!

Tiểu Hoàng đế sờ sờ cằm, ánh mắt sáng lên, mặt tươi rói — thảo nào cha làm Hoàng đế vài chục năm cũng không thấy nhàm chán, hóa ra ông có trò chơi vui như vậy!

Nhưng vì sao cha không nói cho con biết sớm chứ?! Làm con buồn chán bao nhiêu năm như vậy! Hừ, thật chẳng thú vị gì cả!

"Tiểu Toàn tử, mau sai người làm một bộ y phục cải trang! Trẫm muốn vi hành!"

…

Khi tiểu Hoàng đế ồn ào muốn 'cải trang' thì tiệm điểm tâm "Thêm một phần nữa" cũng đến ngày khai trương.

Chương 46: Thím dâu là của cháu trai

Tối hôm qua, hai phe lại tiến hành giao chiến một trận kịch liệt, buổi sáng khi tỉnh dậy, người Tô Đường mềm nhũn đến nhấc ngón tay còn không nhấc nổi. Cảm giác căng tức, tê tê khiến nàng tức giận không kìm được, liền cầm ngay cánh tay mà nàng gối đầu cắn mạnh một cái.

Tống Thế An đang mơ màng ngủ, đột nhiên bị tập kích, cơ thể chấn động, mở mắt ra nhìn thấy nàng đang trợn trừng mắt nhìn hắn, lại không khỏi bật cười, kéo nàng vào trong lòng mình, môi lại muốn ập tới.

Hôm nay Tô Đường còn có đại sự, cứ dây dưa tiếp với hắn chỉ e sẽ trễ giờ mất, nên vội vàng đẩy hắn ra, ngồi dậy nói: "Chàng còn chưa súc miệng đâu!"

"…" Tống Thế An lẳng lặng nhìn đỉnh màn — hắn… bị chê sao?!

Tô Đường không phát hiện ra sắc mặt của hắn, lúc mặc quần áo thấy hai bầu ngực căng lên, lại nói tiếp: "Lần sau chàng nhẹ chút được không, đau chết đi được!"

Nghe nàng nói vậy, bụng Tống Thế An cũng siết chặt, sau đó lại không biết nói gì, hắn đã nhẹ nhàng lắm rồi mà, còn chưa dùng sức thì nàng đã kêu ầm ĩ rồi, làm hắn cứ phải cố mà nhịn xuống, có điều — lần sau à?!

Nhìn Tô Đường đang chải đầu, Tống Thế An khẽ cười.

Hôm nay trời đẹp thật, nhìn qua khung cửa sổ, Tống Thế An còn thoáng có thể nhìn thấy ánh sáng bên ngoài.

Hai người cùng ăn sáng xong, Tống Thế An liền xuất môn tới bộ binh. Hắn vừa bước chân trước đi, thì Tô Đường đã đưa Tuyên Tử lên xe ngựa, đi thẳng đến "Thêm một phần nữa".

Hiện giờ, "Thêm một phần nữa" đã rất náo nhiệt.

Vì trong ba ngày vừa rồi Triển Dịch Chi đi khắp các khách điếm, tiệm rượu, tiệm cơm lớn nhỏ trong toàn kinh thành để dán tờ rơi của "Thêm một phần nữa", nên tiệm còn chưa khai trương, cả thành đã biết hết có một tiệm điểm tâm mang cái tên rất thú vị như vậy sắp khai trương. Lại vì hiếu kỳ với chương trình "Mua ba tặng một", rồi "có bất ngờ khác" nữa, nên từ sáng sớm đã không ít người vội vàng tới đây góp vui. Tiểu Mạc cố tình bày món điểm tâm có mùi hương thơm nồng ở lồng hấp, vì vậy đã thu hút rất nhiều những đệ tử đi học sớm.

Vì thế, khi Tô Đường tới nơi, đập vào mắt nàng là cảnh tượng khí thế bốc ngun ngút tận trời cao như vậy. Hai cái lồng hấp to bốc hơi nghi ngút, bên cạnh là một hàng người rất dài, ba tiểu nhị đứng thu tiền rồi thu tiền, lấy hàng rồi lấy hàng, đóng gói lại đóng gói, trên mặt đều lộ ra nụ cười thân thiện và hưng phấn. Mà ở một góc khác, có không ít khách đang chọn lựa đồ ăn, hai tiểu nhị đang tiếp đón.

Ở quầy, tiểu Mạc nhìn quang cảnh náo nhiệt như vậy liền cười toét miệng. Thấy Tô Đường dắt Tuyên Tử vào, hắn ta vội ra đón, nói: "Tiểu thư, việc buôn bán tốt hơn cả dự tính! Mấy thứ chúng ta chuẩn bị lúc sáng sớm căn bản không đủ cung cấp, dưới bếp đã bắt đầu nhanh chóng chế biến đợt thứ hai rồi ạ!"

Tô Đường rất vừa lòng nhìn hết mọi việc ở đây, nhưng cũng không dám tự mãn, chỉ nói: "Ngày đầu khai trương náo nhiệt rất quan trọng, nhưng làm thế nào để kéo dài được mới là điểm mấu chốt nhất…"

Tuyên Tử nghe hai người nói chuyện lại nhìn xung quanh đầy người, miệng hơi há ra — ôi, sao nhiều người thế! Ôi, nhiều món ngon thế!!!

Vốn là cậu nhóc suýt thì bị bỏ lại trên xe ngựa, nhưng cậu thật sự không muốn bị giam ở cái không gian nhỏ hẹp đó, nên ngay khi Tô Đường định xuống xe, cậu liền bĩu cái môi xinh xinh ra vẻ đáng thương. Tô Đường nghĩ hôm nay đông vui như vậy, cũng nên để thằng bé xem một cái, nên nghĩ một lúc rồi ôm thằng bé xuống, nhưng tay vẫn luôn nắm chặt, lại dặn Hỉ Thước đi theo không được rời một tấc.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người hét toáng lên đầy kinh ngạc ở ngoài cửa — "Ta trúng rồi!"

Mấy người không hiểu chuyện gì đều quay đầu lại, đâu phải đăng tên bảng vàng, hắn trúng cái gì chứ?!

Sắc mặt người kia đầy vẻ vui mừng, lao tới bên quầy, trên tay cầm một tờ giấy gói điểm tâm, lớn tiếng nói: "Có phải là chữ này không? Có phải không? Có phải ta trúng thưởng không?"

Tô Đường nhận lấy, xem kỹ rồi cười nói: "Đúng vậy, chúc mừng ngài đã trúng thưởng. Nào, tặng cho vị khách này một phần bánh bạc hà đi!"

Mọi người đều xôn xao: "Trúng thưởng cái gì vậy? Chữ gì thế?"

Một vài người khách trong tiệm cũng đến trước mặt Tô Đường nhìn tờ giấy kia, bên trên chỉ có mấy chữ — "Thêm một phần nữa"!

Tiểu Mạc đi tới đẩy Tô Đường vào trong quầy rồi cười nói với mọi người: "Bất ngờ của bản tiệm nằm ngay trên tờ giấy gói điểm tâm này! Nếu trên đó có chữ "Thêm một phần nữa", thì có thể nhận được thêm một phần đồ ăn như thế nữa!"

"Ồ!" Mọi người đều bị kích thích, ham muốn mua điểm tâm càng dâng cao hơn. Mà chờ đến khi họ mua xong cũng không vội vàng đi về, từng người một bắt đầu mở giấy gói, tiếng hô nhất thời vang lên khắp nơi —

"Ta trúng rồi!"

"Ta cũng trúng!"

"A, ta cũng trúng!"

"… Vì sao ta lại không trúng nhỉ?"

"… phẩm chất của huynh kém quá mà!"

Ở bên này vui vẻ náo nhiệt như vậy, thì bên kia Triển Dịch Chi đã đi tới bộ binh đón Tống Thế An.

Hôm nay là ngày trọng đại, Triển Dịch Chi ăn mặc rất chỉnh tề, chiếc áo bào dài màu tím càng khiến hắn ta có vẻ phóng khoáng hơn. Hắn thoải mái bước vào trong viện, đẩy cửa phòng ra, lớn tiếng nói: "Cháu trai, au lên, cùng đi gặp bà thím dâu tương lai của cháu với ông nào!"

Nghe cách xưng hô này, Tống Thế An giật giật khóe môi, cúi đầu nói: "Chờ ta xem xong mấy cái này đã!"

Triển Dịch Chi nhìn lướt qua thấy hắn đang xem công văn, liền giật lấy bút phê múa vài chữ rồng bay phượng múa ở phần ghi chú, rồi ném bút đi, nói: "Chỉ có chút chuyện đó thôi mà cháu cũng xem mãi! Để ông làm giúp cháu, đi nhanh lên!"

Nhìn mấy chữ "Để bàn bạc sau" mà Tống Thế An muốn ôm trán — đây là thư xin phép của một thủ hạ có nương tử sắp lâm bồn, bảo hắn ta "để bàn bạc sau" thì làm thế nào?!

Chờ mãi Tống Thế An mới sắp xếp xong công việc, Triển Dịch Chi vội vàng kéo hắn xuất môn. Nhưng khi hắn đứng lên, nhìn thấy hắn lộ ra chiếc áo bào dài màu xanh tím than có viền hoa văn màu vàng, hắn ta thoáng ngẩn người rồi giận dữ nói: "Cháu mặc đẹp thế làm gì?! Hôm nay là ngày ông đi gặp nương tử, cháu muốn nổi bật hơn ông sao?! Bộ dạng của cháu vốn khó coi hơn ông một chút, nhưng mặc bộ y phục này, lại vượt xa ông rồi!"

Tống Thế An cúi đầu nhìn xiêm y của mình, nói: "Bộ này sáng nay là nàng chọn đưa cho ta, ta cũng không để ý."

Triển Dịch Chi bĩu môi: "Không nhận ra đấy, cháu dâu của ông đúng là rất có gu thẩm mỹ." Nói xong lại vuốt xiêm y hỏi: "Vậy y phục này của cháu là ai làm?"

Tống Thế An nghĩ chút, đáp: "Hình như là mấy ngày trước nàng rảnh rỗi nên ngồi làm." Ừ, hình như là vậy, hắn nhớ rõ nàng còn làm cho Tuyên Tử một bộ giống như đúc, chỉ nhỏ hơn thôi.

Triển Dịch Chi thoáng nhìn thấy nét mặt dịu dàng của hắn khi nói mấy lời này, liền xoa cằm nói: "Thế An này, xem ra tình yêu trong cháu cũng nảy mầm rồi đấy nhỉ, cứ tưởng cháu cưới một cô về làm vật trang trí cơ, không ngờ đấy, không ngờ… Có điều, ông nghe nói nàng là một người phụ nữ ghen tuông, vừa vào cửa đã xử lý sạch sẽ mấy người ở chỗ của cháu, vậy sau này mà cháu vừa ý người con gái nào khác nữa, thì chẳng phải nàng sẽ ầm ĩ đến gà bay chó sủa à?!"

Tống Thế An khẽ giật mình, nếu hắn thực sự vừa ý một người con gái khác, nạp thiếp gì gì đó, nàng sẽ ầm ĩ đến gà bay chó sủa sao? Sao hắn lại cứ cảm thấy nàng sẽ giơ cả hai tay hai chân đồng ý nhỉ? Ngay cả tối hôm qua còn gào khóc ầm ĩ "Chàng đi tìm người khác đi" cơ mà!

Hai người lên ngựa, Triển Dịch Chi chợt nghĩ, lại hỏi tiếp: "Vậy hiện

giờ, cháu đã thực sự quên cái vị Uyển tướng quân gì gì kia rồi à?"

Lâu lâu không nghĩ tới người này, giờ đột nhiên nghe thấy, tim Tống Thế An hơi nhói một chút.

Thấy sắc mặt hắn biến đổi, Triển Dịch Chi cười nói: "Đúng là nên quên, dù sao cũng là người đã qua đời rồi!" Nói xong, chân hắn ta thúc một cái, cưỡi ngựa đi.

Nhìn theo bóng hắn ta đi xa dần, lòng Tống Thế An mới buông lỏng.

Đi tới đường Trân Đại, Triển Dịch Chi dừng lại trước cửa một cửa hàng bán son phấn. Vừa dừng lại, hắn ta còn lôi cả Tống Thế An đi vào theo: "Vừa sang thu, môi ông khô quá, chưởng quầy nói ở đây có loại son mới chế ra, ông phải mua một hộp mới được, cháu cũng vào xem đi, nhân tiện mua chút gì đó cho nương tử nhà cháu nữa!"

Đường đường một đại tướng quân bị kéo vào cửa tiệm dành cho phụ nữ, Tống Thế An vô cùng mất tự nhiên, có điều, nhìn thấy Triển Dịch Chi chọn son môi, đột nhiên nhớ ra hình như môi Tô Đường cũng hơi khô, nghĩ vậy, hắn cũng cầm một hộp. Vì không biết chọn thế nào, nên cứ lấy luôn loại đắt nhất.

Mua hàng xong, hai người lại lên ngựa, không biết Triển Dịch Chi nghĩ đến chuyện gì, toét miệng cười nói: "Ông đã nói với cháu chưa nhỉ, tay nàng vừa mịn vừa mềm, chẹp chẹp, lần trước bị ông chạm phải rồi, ôi, giờ nghĩ lại mà tê cả người."

Tống Thế An nhíu mày, một người phụ nữ đã có chồng lại để người khác sờ tay à?! Quá vô lý!!!

Triển Dịch Chi vẫn còn nói tiếp: "Ôi, người đàn ông đó của nàng đúng là quá tốt số, cưới được người phụ nữ tốt như vậy. Ông nói cháu nghe chứ, tuy ông chưa từng nhìn thấy người đàn ông đó, cũng biết chắc chắn hắn không phải dạng gì tốt đẹp rồi. Cháu không biết đâu, lần nào nàng cũng phải lén lén lút lút đi ra ngoài, ngay cả

mở cửa tiệm cũng phải lấy thủ hạ của mình ra để ngụy trang, nói là người khác mở. Ôi, nàng bị cái tên đàn ông cổ hủ bảo thủ ấy nhà nàng quản lý chặt chẽ đấy mà! Chẹp chẹp, thật đáng thương! Sau này ông mà cưới nàng á, chắc chắn sẽ đưa nàng đi khắp thiên hạ để vui chơi! Tâm nguyện suốt đời của ông, là phiêu bạt giang hồ, chỉ là mãi vẫn chưa tìm được người bạn đồng hành thôi!"

Nói một hồi, Triển Dịch Chi lại nhớ lại bàn tay kia: "Ôi, sao lại có thể mềm mại như thế chứ!"

Nhìn thấy bộ dạng mê gái của hắn ta, Tống Thế An cũng lười đáp lại hắn ta, chỉ thúc ngựa đi.

Triển Dịch Chi vội vàng đuổi theo: "Ở ngay đằng trước rồi đấy! Mà lát nữa gặp nàng, cháu đừng có trưng cái bản mặt quan tài đấy ra nhé, làm nàng sợ là không được đâu. Ừ ừ, cháu đừng có nhìn ông như vậy, ông chỉ không nghĩ ra từ nào nặng nề hơn từ bản mặt quan tài thôi mà, nếu không ông đã không dùng từ đó! À, phải rồi, cháu cũng phải nói tốt cho ông vài câu nữa, cái gì mà tài hoa hơn người, học rộng hiểu nhiều, dịu dàng chung thủy, tâm lý lại thông minh vân vân, cháu cứ nói hết ra không cần phải kiêng dè đâu… Ông ngại nàng nghĩ ông khoe khoang, chứ nếu không ông đã nói từ lâu rồi! Ha ha ha…"

"…" Đột nhiên Tống Thế An nhớ tới câu "hai bà mối" của Tô Đường.

Hai người đi không bao lâu đã nhìn thấy một tiệm điểm tâm rất đông đúc, tưng bừng.

Hai mắt Triển Dịch Chi như tỏa sáng: "Đến rồi, đến rồi!" nói xong, hắn ta nhìn trái nhìn phải một hồi, tìm kiếm bóng dáng Tô Đường trong đám người.

Tống Thế An cũng nhìn tấm biển "Thêm một phần nữa" kia, cứ cảm thấy nét chữ đó rất quen — hình như, hình như giống nét chữ của Tuyên Tử.

Hai người xuống ngựa, buộc vào gốc cây xong, Triển Dịch Chi liền kéo Tống Thế An đi vào từ cửa hậu viện.

Mấy nha hoàn sai vặt đang bận ngập đầu bên trong vừa nhìn thấy Tống Thế An đều sợ hết hồn — sao tướng quân lại đến đây?

Tống Thế An nhìn thần sắc mọi người, khẽ nhướng mày, vì sao nhìn mấy người này quen thế nhỉ?

Mí mắt hắn giật giật liên tục, trong lòng có dự cảm xấu.

Đúng lúc này, Triển Dịch Chi rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng người của Tô Đường, không khỏi kích động chỉ thẳng về phía nàng nói: "Mau nhìn đi, mau nhìn đi, người mặc áo dài màu đen kìa, sao hả sao hả? Dáng người không tồi đúng không?! Để ông gọi nàng quay lại cho cháu nhìn!" nói xong, hắn ta liền hét ầm lên "Tô huynh, Tô huynh".

Tô Đường đang sung sướng nhìn khách khứa ra vào tấp nập, vừa nghe tiếng gọi liền vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Triển Dịch Chi mặt cười rạng rỡ như hoa, da mặt nàng như căng lên, mà chờ đến khi nhìn thấy người nào đó đứng cạnh hắn ta, thì nụ cười trên mặt hoàn toàn tê liệt.

Còn Tống Thế An, ngay khi nhìn thấy gương mặt của "bà thím dâu" tương lai vừa quay lại kia, hắn chỉ cảm thấy như có một luồng sét đánh thẳng vào đỉnh đầu, khiến cho hồn phách bay lên mây, tứ chi cứng lại!

Sắc mặt đó, so với quan tài thì còn quan tài hơn nhiều lần!!!

***

Chương 47: Mặt lạnh tắm trong hũ dấm chua

Triển Dịch Chi ngốc nghếch không phát hiện ra, kéo Tống Thế An đi tới trước mặt Tô Đường, giới thiệu: "Tô huynh, đây là Tống Thế An, cháu trai của ta…"

Cháu trai?! Tô Đường suýt nữa phì cười, có nhầm không thế?! Có điều, nhìn thấy sắc mặt Tống Thế An cực kỳ không tốt nên nàng đành nhịn xuống.

Triển Dịch Chi vẫn nói tiếp: "Có phải nàng thấy hắn rất quen không? Ha ha, quen là phải rồi, hắn chính là Thần tướng của nước Tụng chúng ta mà! À, Tô huynh, nàng đừng có nhìn hắn mãi thế, hôm nay nhìn hắn phong độ như vậy hoàn toàn là vì bộ y phục này của hắn thôi. Y phục này là do nương tử hắn làm đấy! Đúng đúng, hắn thành thân rồi, tội nghiệp lắm, nương tử của hắn còn là một người đàn bà ghen tuông, không thể chấp nhận được bất cứ…"

Thấy Tô Đường cứ nhìn chằm chằm cháu trai của mình, Triển Dịch Chi thoáng sinh lòng cảnh giác, vội vàng nói ra chuyện hắn đã có vợ con rồi — lỡ như nàng mà vừa ý cháu trai của mình thì hỏng bét rồi!

Tô Đường lại liếc ánh mắt như đao sắc sang, đàn bà ghen tuông à?! Bà đây là ả ghen tuông khi nào hả?!!!

Triển Dịch Chi giới thiệu Tống Thế An xong, vội chạy sang đứng cạnh Tô Đường giới thiệu nàng: "Thế An, đây chính là Tô huynh mà ông thường kể với cháu đấy, tên chỉ có một chữ Diêm, sao hả, rất đẹp đúng không? A ha ha…" Nói xong, hắn ta ra sức nháy mắt với

Tống Thế An, ý là tiểu tử nhà cháu mau nói mấy lời hay đi!

Vừa thấy Tống Thế An lại căng cứng nét mặt, hắn ta trừng mắt — tên nhóc thối, mau vứt cái bản mặt quan tài của cháu đi!

Tống Thế An hồn nhiên không thèm để ý đến ánh mắt của hắn ta, chỉ nhìn khoảng cách nửa tấc của hai người ở đối diện, sau đó nhướng mắt, dùng một ánh mắt thâm sâu u ám nhìn Tô Đường chằm chằm.

Tô Đường bị nhìn đến phát sợ, cảm thấy đại sự không ổn — lúc trước nhìn sắc mặt hắn còn tưởng rằng hắn phát hỏa vì mình lại ra ngoài, nhưng hiện giờ xem ra mọi chuyện không phải như vậy! Nàng nghĩ nghĩ định nói gì đó, ai ngờ chưa kịp mở miệng đã bị Triển Dịch Chi vắt tay ôm lấy vai.

"Cháu trai, ánh mắt cháu thế là sao hả?! Đây là cô gái mà ông vừa ý, cháu đừng có tranh với ông!" Triển Dịch Chi thể hiện chủ quyền.

Nhìn cái tay vắt lên vai Tô Đường, ánh mắt Tống Thế An cuối cùng cũng không ức chế được sát khí cuồn cuộn toát ra nữa! À, xem ra cũng không chỉ đơn giản là sờ sờ cái tay nhỏ xinh đâu nhỉ!!!

Tô Đường nhìn thấy mặt hắn xanh tím đi, hít sâu một hơi, vội vàng tránh không kịp, nói thẳng: "Triển huynh, nam nữ thụ thụ bất thân! Xin tự trọng! Xin tự trọng!"

Triển huynh à?! Còn xưng huynh gọi muội nữa à?! Tống Thế An nheo hai mắt lại, siết chặt nắm đấm.

Thấy Tô Đường né tránh, mặt Triển Dịch Chi đầy vẻ đau lòng: "Tô huynh, ta thật lòng mà! Nàng cũng nói người phu quân kia của nàng cổ hủ bảo thủ không có tình người, nàng ly hôn với hắn đi! Nàng thấy đấy, ta còn đưa cả cháu trai ta đến gặp nàng rồi, ta rất có thành ý mà! Thân phận của hắn cũng không phải tầm thường đâu! Tô huynh, xin nàng hãy chấp nhận ta!..."

Ầm ầm! Rầm rầm rầm! Đùng đoàng đoàng!!! Năm tia sét đánh thẳng vào đỉnh đầu!!!

Sát khí của Tống Thế An như sôi trào, muốn kìm mà không kìm được — giỏi, giỏi, giỏi lắm, còn dám nói với người đàn ông khác là ta cổ hủ bảo thủ không có tình người à!?! Bảo sao mà cứ muốn ta viết giấy từ hôn!

Giỏi lắm!

Giỏi lắm!

"Hừ!"

Nghe tiếng hừ này, lại nhìn bản mặt diêm vương như quan tài bị sét đánh cháy xém của hắn, rốt cuộc Tô Đường cũng hiểu cơn thịnh nộ của hắn từ đâu mà ra! Nàng khóc không ra nước mắt, thần trí hoảng loạn — ông trời ơi, con đã gây ra tội lỗi gì chứ?!!!

Nàng vội chạy tới kéo tay áo hắn muốn giải thích, ai ngờ Tống Thế An vung tay lên tránh thoát.

Lúc này Triển Dịch Chi mới phát hiện ra sắc mặt hai người không ổn: "Hai người…"

Đúng lúc này, Tuyên Tử được Hỉ Thước đưa đi chơi đã quay về, thấy phụ thân đứng ở đó liền hoảng sợ: "Phụ thân…" nhìn thấy sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, thằng bé vội chạy đến bên Tô Đường, nhìn sắc mặt của nàng cũng rất phức tạp, thằng bé bất an gọi một tiếng "mẫu thân". Đảo mắt một vòng, nhìn thấy Triển Dịch Chi đứng bên cạnh, Tuyên Tử ngạc nhiên gọi tiếp: "Cụ trẻ!"

Triển Dịch Chi nhìn thấy Tuyên Tử, lại nghe cách thằng bé gọi hai người, cũng như bị sét đánh: "Tiểu Tuyên Tử! Đây… đây… đây…"

Thấy Tuyên Tử cũng ở đây, lửa giận của Tống Thế An hoàn toàn bùng nổ, giỏi lắm, nói cái gì mà đưa Tuyên Tử ra ngoài chơi, là tìm cớ để hẹn hò đàn ông thì có! Nghĩ vậy hắn cũng không chờ Triển Dịch Chi nói xong, phẫn nộ quát Tô Đường: "Theo ta về nhà!!!"

Nói xong hắn quay người bước đi thẳng.

Da đầu Tô Đường run lên, cũng chỉ có thể nhăn nhó mặt mày đuổi theo, nghĩ đến tình cảnh lúc trước, e rằng hôm nay sẽ sụp đổ hết rồi!

Tướng công, hai người chúng ta trong sạch mà!

Tuyên Tử thấy cha mẹ đều đi cả vội cuống quít nhấc đôi chân nhỏ bé chạy theo, đi vài bước chợt nhớ ra, lại quay trở về hành lễ với Triển Dịch Chi, còn vẫy vẫy tay nói: "Ông trẻ, tạm biệt ông!"

Nhìn đoàn người kéo nhau đi, Triển Dịch Chi ngây ra, không hiểu gì cả quay sang nhìn tiểu Mạc, hỏi: "Sao… sao… sao lại thế này?"

Tiểu Mạc nhìn trời, lại nhìn Triển đại nhân trước mặt, cuối cùng mới thở dài nói: "Người phụ nữ ghen tuông mà ngài vừa nhắc đến, là tiểu thư nhà chúng ta… Còn người đàn ông cổ hủ bảo thủ không có tình người ngài nói đó… vâng, là tướng quân nhà chúng ta…"

Hay rồi, chỉ vài câu nhẹ nhàng của hắn ta đã đắc tội cả hai vị chủ nhân nhà này luôn!

Triển Dịch Chi nghe câu này, đã không chỉ đơn giản là sét đánh trúng đầu nữa, mà là bị quăng lên tận chín tầng trời rồi bị sét tích lũy hàng trăm ngàn năm nện mạnh xuống, đánh hắn ta một cái mà hồn bay phách lạc, ngay cả hạt bụi cũng không còn.

Tô huynh là cháu dâu của hắn ta ư?!

Hắn ta nhìn trúng cháu dâu của mình?!

???

!!!

AAAA, ông trời ơi, ông có cần phải gây nghiệp chướng như vậy không?!!!

Ông hại chết ta rồi!!!

Hu hu hu…

Ngay sau đó, ngoài cửa "Thêm một phần nữa" bụt đất bốc lên ngút trời, một con ngựa quý lao nhanh trên đường, người trên ngựa không ngừng gào khóc đến nát gan nát phổi —

"Cháu trai!!! Cháu nghe ông giải thích! Ông và vợ cháu hoàn toàn trong sạch! Thật sự trong sạch mà!!!"

"Cháu trai!!! Chúng ta thật sự trong sạch mà!!!"

Lại nói, sau khi đám người Tống Thế An quay về phủ tướng quân, mọi người nhìn thấy sắc mặt hắn xanh mét đằng đằng sát khí đều sợ đến mức thở còn không dám thở mạnh.

Tô Đường biết bão tố đã ập tới, muốn kéo Tuyên Tử ra làm lá chắn, ai ngờ bàn tay to của Tống Thế An giơ lên, kéo luôn Tuyên Tử từ trong lòng nàng ra, nhét vào lòng Hỉ Thước.

Thấy nàng bị Tống Thế An nắm tay kéo vào phòng, Tuyên Tử lực bất tòng tâm khẽ lắc đầu, nghĩ rồi nhắm hai mắt lại — phụ thân thực sự tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, cậu thực sự không thể mở mắt nhìn mẫu thân gặp nạn được.

— Mẫu thân, à, người bảo trọng, con sẽ quay lại thăm người.

Thấy mọi người đều bị quát nạt ngăn ngoài cửa chỉ một mình nàng bị kéo vào trong phòng, Tô Đường vừa đau vừa hoảng lại vừa cuống, chờ đến khi nghe tiếng đóng sầm cửa rất mạnh kia, tim nàng đột ngột nhảy dựng lên — mặt lạnh muốn làm gì!!!

Tống Thế An càng nghĩ càng tức giận, cả bụng lửa muốn bùng phát. Vào phòng, đóng cửa lại, chỉ còn hai người, hắn lại không biết nên nói gì, cuối cùng đành hung hăng vung tay lên, ném cô nàng kia lên giường, còn mình thì quay lưng lại, ngồi xuống cạnh bàn.

Tô Đường bị ném đến phát đau, nhưng lại không dám kêu, nước mắt thi nhau rơi xuống: "Tên khốn kiếp nhà chàng! Không thể nhẹ chút được sao!"

Lúc sáng, nàng cũng nói "nhẹ chút", nhưng ý nghĩa của từ nhẹ đó với từ nhẹ này đã hoàn toàn không giống nhau nữa, hắn nghe vào tai, tâm trạng cũng hoàn toàn không giống trước.

Tống Thế An sa sầm mặt nhìn nàng, trong lòng dày vò đến trăm ngàn lần, một lúc lâu sau mới nghiến răng hỏi: "Nàng vẫn luôn muốn ta viết giấy từ hôn, có phải vì Dịch Chi không?!"

Tô Đường ngừng khóc, tức tối trừng mắt nhìn hắn: "Không phải!"

Tống Thế An nhíu mày: "Đừng lừa gạt ta nữa!"

"Ta lừa chàng bao giờ!" Tô Đường giận dữ nói.

Tống Thế An mím chặt môi, ánh mắt càng trở nên thâm trầm hơn: "Không có sao?"

Trong lòng Tô Đường hơi lo lắng, nghĩ chút vẫn kiên quyết nói: "Thật sự không có."

Tống Thế An nghe vậy liền đứng lên, tới gần bên giường, nhìn nàng chằm chằm hỏi: "Chẳng lẽ không phải vì nàng sợ ta ngăn cản nên

mới lừa ta nói rằng tiệm điểm tâm đó là do tiểu nhị cũ của nàng mở sao? Chẳng lẽ ngày ấy nàng hỏi ta về Dịch Chi không phải vì hai người đã gặp nhau sao?! Chẳng lẽ nàng đưa Tuyên Tử ra ngoài không phải vì kiếm cớ gặp mặt Dịch Chi sao?!"

Tống Thế An càng hỏi, lòng hắn càng lạnh đi, càng hỏi, lại càng tức tối hơn!

Tô Đường lại trợn trừng mắt, vì sao chuyện gì hắn cũng biết thế?! Nhớ tới cái miệng chết tiệt của Triển Dịch Chi, lòng Tô Đường không khỏi tuyệt vọng — trời cũng muốn diệt ta rồi!!!

Thấy nàng im lặng mãi không đáp, Tống Thế An nghĩ là nàng ngầm thừa nhận, lòng lạnh đến đóng băng. Hắn giận dữ quay người, cố nén lửa giận mãnh liệt bùng lên, chỉ sợ mình không khống chế nổi một giây thôi cũng sẽ bóp chết người phụ nữ lăng nhăng trước mặt mất!

Tô Đường thấy thế, biết hắn hiểu lầm, vội chạy xuống giường kéo tay áo hắn giải thích: "Không phải, ta căn bản không có quan hệ gì với Triển Dịch Chi hết. Là mình hắn ta đơn phương, ta chưa nói gì cả! Thật mà, thật mà! Chàng phải tin ta! Ta đã nói với hắn ta có tướng công rồi! Chính hắn cứ bám lấy ta đấy chứ!"

"Căn bản không có quan hệ gì à? Hừ, các người còn đụng chạm xác thịt với nhau mà còn nói không quan hệ gì à?! Nàng chưa nói gì cả sao?! Hừ!" Ai nói hắn cổ hủ bảo thủ, không có tình người chứ?!

Tô Đường bùng cháy: "Bà đây có đụng chạm xác thịt với hắn ta bao giờ?! Chàng nói rõ ràng cho ta!!!" Này này này, tên khốn nào dựng chuyện lên hủy hoại sự trong sạch của nàng th hả!!!

Sĩ có thể chết, không thể chịu nhục!!!

"Không có sao?! Vậy chuyện sờ tay, ôm vai là thế nào?!" Tống Thế An nổi trận lôi đình.

"Cái gì mà thế nào?! Bà đây cũng chẳng biết chuyện này là thế nào!!!" Tô Đường lập tức phản bác, nghĩ trong giây lát lại biến sắc nói: "A a a a, tự hắn sờ tay ôm vai ta, đâu phải ta muốn hắn sờ tay ôm vai ta chứ! Chuyện này sao trách ta được?!"

"Ruồi nhặng không chích, quả trứng không có vết nứt!" (Không có lửa làm sao có khói)

"Hừ! Chàng mới là muỗi! À không, chàng mới là trứng không có vết nứt!"

"Nàng!"

"Nàng cái gì mà nàng! Hừ, chàng biết tức giận, bà đây không biết chắc! Chàng hung dữ thế làm gì! Bà đây đã nói trong sạch là trong sạch! Chàng còn nghĩ xấu ta nữa thì cũng không cần phải sống với nhau nữa đâu! Hừ!" Tô Đường cũng tức đến bùng khói: "Dù sao cũng chẳng còn mấy ngày nữa là hết một tháng rồi! Nếu chàng chướng mắt ta như vậy, ghét bỏ ta như vậy, vừa hay, chàng có lý do để viết giấy từ hôn rồi đấy!"

Thấy nàng cứng đầu cãi lại, Tống Thế An tức đến nổ phổi, hắn vì một câu "lưỡng tình tương duyệt" của người phụ nữ này, mà thật sự bắt đầu quan tâm tới nàng, nàng muốn gì chỉ cần không quá đáng, hắn đều chiều theo nàng. Hắn nghĩ rằng nàng là người hơi to gan lớn mật một chút nhưng cũng không phải người không biết chừng mực. Ai ngờ chưa được mấy ngày, nàng đã coi trời bằng vung đến mức hồng hạnh vượt tường! Hơn nữa, còn nói với người ta hắn không có tình người! Thật đúng là oan chết người ta! Cũng tức chết người ta! Vừa rồi khi nàng nói, hắn cũng hơi tin tưởng, ai ngờ hở chút lại nói "viết giấy từ hôn" khiến lòng người cũng lạnh như băng. Chút nhiệt tình của hắn cũng bị ném thẳng vào hố nước lạnh rồi!

Rốt cuộc Tống Thế An cũng không nhịn được nữa, phất tay ôm nàng ném vào giường, sau đó, chỉ nghe "soạt" một tiếng, quần áo Tô

Đường đều bị hung hăng xé rách ra!

Nàng đã nói ta ghét nàng, vậy thì ta ghét nàng cho nàng xem!!!

Chương 48: Á vương ngạnh thượng cung có lý

Triển Dịch Chi vung roi thúc ngựa chạy tới phủ tướng quân, cứu người như cứu hỏa, chuyện này không chậm trễ được, sắc mặt cháu trai của hắn ta đã đen như than rồi, lại là kẻ giết người không nương tay, lỡ như hắn tức giận quá lại lôi Tô huynh, à không, lại giết chết cháu dâu thì hỏng bét.

Thời khắc này, trong phủ tướng quân người người đều hoảng sợ, sắc mặt tướng quân khó coi như vậy, sắc mặt Thiếu phu nhân cũng khó coi như vậy, không biết đã xảy ra chuyện gì. Giờ bọn họ đóng cửa trong phòng cũng không biết thế nào, bên trong còn không ngừng truyền ra tiếng quát nạt ầm ĩ... ôi ôi, rốt cuộc là làm sao đây?!!!

Hỉ Thước ở ngoài cửa luống cuống vô cùng lại không dám bước vào, chỉ có thể đi qua đi lại. Tuyên Tử ở bên cạnh lo lắng nhìn tới nhìn lui.

Thấy Triển Dịch Chi đến, Hỉ Thước như tìm được nơi phát hỏa: "Đều tại ngươi, đều tại ngươi hết!!! Tiểu thư nhà ta mà có xảy ra chuyện không hay gì, ta sẽ liều chết với ngươi!"

Triển Dịch Chi nghe động tĩnh bên trong cũng hết hồn, cảm thấy không thể chậm trễ nữa, liền đẩy Hỉ Thước ra, sau đó lao "rầm" một cái cả người lên.

"Á!" Triển Dịch Chi ngã xuống đất kêu ầm lên một tiếng: "Sao không ai nói cho ta biết cửa này không khóa hả?"

Hỉ Thước há hốc mồm, cô đâu có nói cửa khóa chứ?!

Nghe thấy trong phòng lại truyền ra tiếng kêu thảm thiết, Triển Dịch Chi bất chấp đau đớn, nhảy bật dậy rồi lao thẳng vào phòng ngủ: "Cháu trai, hạ thủ lưu tình! Hiểu lầm, tất cả đều là… ối trời!"

Nhìn thấy tình cảnh trên giường, phần sau của câu nói đã bị ngắt đứt hẳn! Triển Dịch Chi vội quay người đi đưa tay bịt hai mắt: "A a a, ta không nhìn thấy gì cả, ta không thấy gì hết!"

Thấy Tuyên Tử bám theo mình vào, hắn ta lại đưa một tay ra che mắt thằng bé: "Thằng bé cũng không nhìn thấy gì hết!"

Nói xong hắn ta vội đưa Tuyên Tử ra ngoài: "Hai người tiếp tục, tiếp tục!"

Tuyên Tử chẳng hiểu gì, cậu không thấy gì cả mà! Nhưng vấn đề là sao không để cho cậu nhìn chứ?!

Tống Thế An thấy hai người đột ngột xông vào lại đột ngột đi ra, sắc mặt đã không còn biết phải dùng từ gì để miêu tả nữa.

Lúc này, hắn đang dùng một tay khống chế hai tay Tô Đường, một tay nâng chân nàng đặt ngang hông mình, đang chuẩn bị xé rách y phục hung hăng dạy dỗ người phụ nữ này, ai ngờ, ai ngờ… Hừ!

Nếu vừa rồi vì giận dữ nên lý trí của hắn hoàn toàn biến mất, giờ bị quấy nhiễu, xem như cũng lấy lại tỉnh táo, nhìn mặt nàng đầy nước mắt, quần áo hỗn loạn, môi sưng đỏ, trên cánh tay và đùi lại xuất hiện vài vết đỏ hồng do mình túm lấy không chút nương tay, lửa giận cũng tan đi hơn một nửa, lòng lại thoáng thấy áy náy.

Ai ngờ, hắn vừa có chút cảm giác áy náy, thì Tô Đường thở được một cái lại bắt đầu mắng mỏ: "Chàng là đồ cầm thú! Cuộc sống này không thể sống tiếp được đâu! Bà đây phải bỏ chàng! Bỏ chàng! Hu hu…"

Tống Thế An nghe vậy, lửa lại bùng lên nhưng cũng không thể tiếp tục được, chỉ tức tối kéo chăn qua đắp lên cho nàng, sau đó tự mình xuống giường, hằm hằm bỏ đi.

Vừa cử động, đồ vật gì đó rơi từ trong tay áo ra, chính là hộp son mà hắn vừa mua. Tống Thế An nắm nó trong lòng bàn tay, quay đầu nhìn nàng, sau đó đặt mạnh nó xuống bàn.

— đúng là uổng công thương tiếc nàng!

Ra cửa, thấy Triển Dịch Chi vẫn đứng đó, Tống Thế An hừ mạnh một cái, phẩy tay áo bỏ đi.

Triển Dịch Chi vội vàng đuổi theo: "Thế An, cháu nghe ông giải thích, ông…"

"Vào phòng rồi nói!" Tống Thế An quát lại. Chẳng lẽ hắn ta muốn nói trước mặt bao nhiêu người thế này à?! Hắn ta không sợ mất mặt, nhưng hắn thì sợ!!!

Triển Dịch Chi lập tức im lặng!

Thấy bọn họ đều đi cả, Hỉ Thước vội chạy vào trong phòng, nhìn thấy Tô Đường cuốn chăn nằm úp sấp trên giường khóc, cô lo lắng hỏi: "Tiểu thư, người làm sao vậy? Tướng quân làm gì người?"

Tô Đường ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ nhìn Hỉ Thước, lại nhìn Tuyên Tử và Thược Dược đứng bên cạnh, cuối cùng hung dữ nói: "Ta muốn bỏ hắn! Ta muốn bỏ hắn!"

Ba người nghe vậy đều im bặt.

Tô Đường thở hổn hển ngồi dậy, nhìn xiêm y của mình bị xé nát thành mảnh vụn, đau lòng kéo kéo lên — tên phá gia chi tử nhà chàng, bộ nam trang này lúc trước tốn không ít tiền đâu!!!

Trong lòng hỗn loạn, lại nhìn mình nhếch nhác thế này, Tô Đường liền sai Thược Dược đưa Tuyên Tử về phòng ngủ, còn mình thì thay quần áo, rửa mặt mũi.

Hỉ Thước nhìn thấy vết hồng trên cánh tay nàng, hết hồn hỏi: "Tiểu thư, có phải tướng quân ngài ấy đánh người không?!"

Tô Đường nghe vậy nhướng mày: "Đánh ta à? Hắn dám sao?"

"Vậy cái này là sao ạ?"

"À..." Tô Đường cúi đầu nhìn, miệng méo đi, không biết phải giải thích thế nào, cuối cùng phun ra một câu: "Tên khốn đó học làm bá vương!"

"Dạ?" Hỉ Thước không hiểu, lại thấy trên người nàng trừ mấy vết hồng ra cũng không có gì không ổn, liền yên lòng. Lại nhớ vừa rồi cô đưa Tuyên Tử ra ngoài không biết chuyện gì xảy ra, hỏi tiếp: "Rốt cuộc có chuyện gì vậy ạ? Sao tướng quân lại tới tiệm điểm tâm? Sao ngài ấy lại bốc hỏa lớn như vậy ạ? Người không thấy sắc mặt của tướng quân đâu, đen như quạ đen nhất thiên hạ ấy, sợ chết đi được!"

Nghe cô ấy so sánh như vậy, Tô Đường toát mồ hôi: "Hỉ Thước, em dùng sai từ rồi..."

Nghĩ một chút cũng tức không chịu được, nàng liền nói hết từ đầu tới cuối chuyện này cho Hỉ Thước nghe, kết quả là càng nói càng tức!

"Khốn kiếp! Hắn tức giận thế làm gì chứ? Chuyện này sao trách ta được?!"

Hỉ Thước nghe vậy, thả khăn mặt xuống: "Tiểu thư, người thấy chưa, đây là gì hả, là tự làm bậy không thể sống đó! Khuyên người đừng ra ngoài mở tiệm, người lại suốt ngày ra ngoài mở tiệm!

Khuyên người đừng có dính dáng đến cái tên Triển đại nhân kia, người lại cứ dây dưa! Giờ thì hay rồi, bị bắt tại trận luôn!”

Cứ tưởng Hỉ Thước nghe xong có thể đứng cùng một chiến hào với mình, ai ngờ khuỷu tay cô ấy lại hướng ra ngoài từ đầu tới cuối, còn quay lại trách móc nàng, Tô Đường nghe mà suýt tức đến hộc máu.

Thấy bộ dạng của tiểu thư nhà mình nhìn mình chằm chằm như sắp ăn thịt người, Hỉ Thước lùi lại từng bước, hất cằm nói: “Em nói thật mà, vốn là tại người xử lý không tốt đấy chứ! Em mà là tướng quân á, biết nương tử nhà mình lừa mình chạy ra ngoài như vậy, còn để đàn ông khác cầm tay này nọ, chắc chắn sẽ đánh nàng một trận nên thân rồi bỏ ngay cho biết mặt! Hừ hừ, người nhìn xem, tướng quân đối xử với người tốt như vậy, còn không nỡ đánh người nữa!”

A a a Tô Đường phát điên, chẳng lẽ nàng cứ phải bị đánh vài cái mới hợp tình hợp lý sao?! Rốt cuộc nàng đã làm gì khiến người người đều oán trách như vậy chứ?

“Ta đã nói rồi! Ta vô tội mà! Ta làm sao biết cái tên chết tiệt Triển Dịch Chi kia ba hoa gì đến nông nỗi này chứ?!” Tô Đường tức tối nói.

Hỉ Thước thấy nàng như vậy liền bĩu môi: “Người thấy mình vô tội, nhưng tướng quân đâu có nghĩ người vô tội chứ! Em còn cảm thấy tướng quân không đánh người còn là nhẹ rồi…”

Rốt cuộc Tô Đường không chịu được nữa, mắt lộ ra tia sáng hung hãn nhìn cô ấy chằm chằm: “Bàng Hỉ Thước! Nếu em còn dám nói thay cho tên mặt lạnh kia nữa, ta sẽ bán em đi!”

Hỉ Thước thấy tiểu thư còn gọi cả họ của mình ra, biết nàng thực sự tức giận liền vội vàng biết điều ngậm miệng lại, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không cam lòng, một lúc lâu sau lại thì thầm: “Em vẫn thấy tướng quân thật đáng thương… Còn chưa đánh người… chỉ tức giận chút…”

“Vèo” một cái, một chiếc tách trà bay tới!

“Bàng Hỉ Thước! Vây cánh của em cứng cáp rồi phải không!”

Thấy Tô Đường nổi trận lôi đình ném đồ, Hỉ Thước vội ôm xiêm y nhanh chân chạy ra ngoài.

Tô Đường tức tối đóng sầm cửa lại, quay vào phòng ngủ, đặt mông ngồi xuống bên bàn. Ngồi một lúc, lại rót cho mình chén trà — hừ, gào thét cả nửa ngày, cổ họng khô rát hết rồi.

Nàng vô tình nhìn thoáng qua, ánh mắt lại rơi xuống chiếc hộp nhỏ được chạm khắc hoa văn tinh xảo kia.

Cái gì đây?

Tô Đường mở ra, không khỏi giật mình — son môi ư?

Thứ này vừa rơi từ trong người mặt lạnh ra, sao hắn lại có đồ dùng của phụ nữ? Nhíu mày nghĩ lại, nhớ tới đêm qua lúc hai người gì gì đó, hình như nàng có than thở rằng mùa thu môi bị khô… Mà vừa rồi, khi hắn nhặt lên có vẻ rất giận dữ đập mạnh xuống bàn, hộp son này cũng mới tinh chưa được sử dụng, chẳng lẽ?!

Nhớ đến ánh mắt Tống Thế An khi đặt thứ này lên bàn, tim Tô Đường giật thót — không phải mặt lạnh kia mua cho mình chứ?!

Người đi cả, trong phòng hoàn toàn im ắng. Tô Đường ngồi một mình, tay cầm hộp son, lửa giận dần tắt, đầu óc cũng tỉnh táo hơn, vì thế, những hình ảnh lúc trước lại hiện ra từng chút từng chút một, một vài tiếng nói vang lên.

Tướng quân thực sự tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, tất cả mọi người đều sợ muốn chết, nhưng tên mặt lạnh kia đánh cũng chưa đánh mình cái nào, chỉ quát tháo thể hiện sự tức giận… hắn như vậy

là… không nỡ sao?

Lúc hắn hỏi nàng nghe có vẻ rất giận dữ, nhưng hiện giờ nghĩ lại, câu hỏi của hắn cũng chẳng có gì quá đáng. Đâu chỉ là không quá đáng, mà thực sự rất hợp tình hợp lý! Hơn nữa, khi hỏi hình như ngoài tức giận ra còn có chút gì khác nữa. Cái gì nhỉ?

Có chút chua chua?

Có chút bi thương?

Tô Đường rùng mình một cái, sao thế được?!

Nàng chống cằm nghĩ lại nghĩ, cuối cùng mệt mỏi cũng không nghĩ ra gì, nên không nghĩ nữa, trèo lên giường đi ngủ — Hừ, tối hôm qua giày vò bà đây đến chết mệt, hôm nay lại giày vò bà đây chết mệt nữa! Ta thiếu nợ chàng chắc!

Nhưng đang lúc mơ mơ màng màng, nàng lại mơ mơ hồ hồ nghĩ: Nếu mặt lạnh thực sự chết trong hũ dấm chua thì nàng phải làm gì bây giờ? Có cần vớt lên không?

Mặt lạnh chua cũng không ăn được đâu.

Lại nói, Triển Dịch Chi đi theo Tống Thế An đến thư phòng, lập tức vội vàng nói rõ ràng chứng minh trong sạch. Hắn ta nói rất chân thành, chỉ muốn móc tim gan ra để chứng minh thật giả, biểu cảm trên mặt cũng rất sinh động lý thú, đầy vẻ buồn phiền lại vô cùng xúc động. Chờ đến khi hắn ta tự bôi bác mình đến mức hèn mọn không chịu nổi, mặt Tống Thế An lại không hề thay đổi, không nói được lời nào.

Nhìn bộ dạng đó của hắn, Triển Dịch Chi như muốn sụp đổ: "Ta nói, Thế An à, cháu nói một lời đi!"

Tống Thế An ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn ta, vẫn không nói gì.

Triển Dịch Chi thấy ánh mắt này của hắn, liền đứng vụt dậy: "Ông là ông trẻ của cháu, cháu không đáp lời ông là bất kính!"

Tống Thế An nghe vậy liền lạnh lùng nói: "Ta là đại quan nhất phẩm, chú nói với ta như vậy là vô lễ!"

"Cháu!!!" Triển Dịch Chi không ngờ hắn dám cãi lại, tức đến nghẹn lời: "Đây là ở trong nhà! Ta lớn hơn!"

"Nhà ở trong nước!"

Thấy hắn cứng đầu như vậy, Triển Dịch Chi lại mềm đi: "Ôi trời, Thế An à, hai chúng ta chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không đi! Không phải ông đã giải thích rõ với cháu rồi sao. Ông và vợ cháu hoàn toàn trong sạch, không có chuyện gì cả!"

Còn không có chuyện gì cái gì chứ?! Tay cũng đã bị ông sờ soạng rồi! Vừa rồi, nếu không phải hắn hạ thủ chậm, thì những thứ không nên xem cũng đều bị ông xem hết còn gì! Tống Thế An oán hận nghĩ.

"Cháu nói cháu ấm ức với ông, vậy hai ta ra ngoài đánh một trận đi! Ông nhường cháu ba chiêu được chưa?"

Ai cần ông nhường!

"Có điều, nhường ba chiêu xong cháu chỉ được đánh ông mười chiêu thôi!"

"…" Mười chiêu đủ à?!

"Rốt cuộc cháu định xử lý vợ cháu thế nào hả?! Coi như ông trẻ đã kiểm nghiệm giúp cháu rồi, nàng là người rất tốt. Thật mà! Hơn nữa, nàng tuyệt đối không hồng hạnh vượt tường, đều do ông đơn phương thôi! Mà ông cam đoan sau này nàng tuyệt đối sẽ không

hồng hạnh vượt tường. Ông đứng ngoài tường canh chừng giùm cháu, nếu nàng dám vượt, ông sẽ báo cho cháu ngay!" Thấy sắc mặt hắn hơi hòa hoãn, Triển Dịch Chi lại vội vàng lấy lòng.

Nhìn bộ dạng thề non hẹn biển của hắn ta, Tống Thế An muốn hộc máu. Người phụ nữ của hắn, cần hắn ta cam đoan làm gì?! Hắn ta đứng ngoài tường canh chừng giùm à? Còn không đẩy sập tường hay sao!!!

Trong tất cả đàn ông trong thiên hạ, người hắn lo lắng nhất chính là hắn ta ấy! Đừng tưởng rằng hắn không nhận ra trong mấy lời giải thích của hắn đầy vẻ không nỡ và nuối tiếc nhé!!!

Có điều, xử lý nàng thế nào nhỉ?

Qua một trận ầm ĩ như vậy, lại nghe Triển Dịch Chi giải thích một phen, thật ra Tống Thế An cũng đã hiểu đại khái, biết mình có chỗ hiểu lầm Tô Đường. Nhưng hiểu lầm là hiểu lầm chuyện vượt tường, còn chuyện lừa hắn mở tiệm ở bên ngoài lại là chuyện đã rồi, vì thế, cơn tức giận của hắn cũng chưa tiêu hắn! Hơn nữa, hơi một chút là nàng lại nói bỏ hắn bỏ hắn treo trên miệng, cũng thực sự khiến hắn rất giận! Vì vậy, nhìn tờ giấy trắng trên bàn, Tống Thế An nghĩ tạm thời cứ cấm túc nàng vài ngày, lạnh lùng với nàng đã!

Tóm lại, không thể để nàng muốn làm gì thì làm được!

Triển Dịch Chi thấy hắn ngồi nửa ngày không lên tiếng, nghĩ hắn đang thầm đấu tranh trong lòng, lại áp tới nói: "Chắc cháu cảm thấy thật sự rất khó chịu, hay là… ông nghĩ…"

"Ông đừng nghĩ!" Tống Thế An nhìn ánh sáng toát ra trong đáy mắt hắn ta, lập tức ngắt lời. Còn muốn chờ hắn bỏ vợ rồi cưới nàng sao?! Hắn ta vẫn còn chưa từ bỏ ý định sao?!

Triển Dịch Chi thấy bị hiểu lầm, đen mặt nói: "Ông chỉ định nói là nếu cháu thực sự tức giận thì cứ đánh ông hai cái thôi. Cháu xem

cháu nghĩ đi đâu vậy! Người ta nói vợ bạn không được ngó, huống chi còn là cháu dâu của ông, cách xa đến hai cấp đấy! Thể diện của ông vứt cả vào trong bụng mẹ rồi, làm gì còn dư thừa mà để mất nữa!" Nếu để mấy người ngang hàng và hậu bối trong dòng họ biết được, hắn ta còn không bị cười chết sao? Đương nhiên, để cha mà biết được, ông ấy sẽ bị tức đến chết mất!

Thấy hắn ta nói vậy, Tống Thế An mới hơi buông lỏng lòng mình, nhưng vẫn lạnh mặt nói: "Ông cứ về trước đi, chuyện của ta ở đây ông đừng quan tâm!"

"Vậy cháu phải hứa với ông, sẽ không làm gì vợ cháu nhé!" Triển Dịch Chi rất lo lắng.

"Ừ!" Tống Thế An tức giận đáp, vì sao hắn ta còn quan tâm đến nàng như vậy?!

Triển Dịch Chi nhận được lời hứa, rốt cuộc cũng vừa lòng, lảm nhảm vài câu nữa rồi cáo từ. Nhưng đến lúc ra bên ngoài, nhìn bầu trời rực nắng, đột nhiên lòng lại thấy bi thương —

Hu hu hu, hắn ta mất công mất sức dàn xếp mọi chuyện, cuối cùng cũng an ủi được người ta, nhưng hiện giờ ai sẽ tới an ủi hắn ta đây!

Hắn ta mới là người đáng thương nhất mà!!!

Đóa hoa đào đầu tiên trong cuộc đời, còn chưa kịp nở đã héo rũ!!!

Hu hu hu, thôi thì sang viện Phúc Thụy nghe vị tỷ tỷ già tụng kinh niệm Phật thôi! Thầy bói gì gì đó, toàn lừa người ta cả!!!

Tô huynh, ta nguyện dùng sự hy sinh của mình, để tác thành cho sự kiên trung của nàng, ôi — cánh cửa!!!

— Triển Dịch Chi vừa liên tục quay đầu vừa ca thán, kết quả là lại đập đầu vào cánh cửa…

Lại nói đến Tô Đường ngủ một giấc đến tận tối mịt, ăn uống qua loa, tắm rửa một cái định ngủ tiếp, nhưng chờ mãi không thấy Tống Thế An về ngủ, không khỏi xoa cằm cân nhắc — hắn đi đâu nhỉ? Chẹp, muốn hỏi mà cũng ngại hỏi!

Thược Dược thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của nàng, nghĩ một chút rồi nói: "Vừa rồi nô tỳ ở ngoài về thấy tướng quân ở thư phòng."

"À." Tô Đường nghe vậy, vừa cảm thấy Thược Dược đúng là báu vật, tâm trạng lại cảm thấy phức tạp hơn — hừ hừ, giỏi thì chàng đừng có về ngủ!

Chờ đến khi Tô Đường phát hiện Tống Thế An thực sự rất giỏi, thì đêm cũng đã khuya, nàng lại không ngủ được…

Chương 49: Nên hy sinh thì phải hy sinh!

Gần hai mươi ngày ngủ cùng giường, Tô Đường đã sớm quen với sự tồn tại của người đàn ông kia, hiện giờ ngủ một mình, đúng là hơi khó ngủ. Nàng lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, trong đầu lại không khỏi tính toán.

Chuyện hôm nay, nếu nói là đuối lý thì không phải ở phía mặt lạnh, tuy nàng cũng bị oan uổng, chuyện đó cũng đều do hiểu lầm, nhưng mà, xuất môn mở tiệm thì đúng là nàng lừa hắn. Lại nói, nhiều ngày nay sống chung với nhau, quả thật mặt lạnh cũng không giống lúc trước, không còn vẻ lạnh lùng cao ngạo trong ấn tượng của nàng nữa, mà trở nên gần gũi tình cảm hơn, hơn nữa, đối xử với mình thật sự cũng không thể nói là tệ được. Nhớ những lời hắn nói lúc trước, giống như… giống như là hắn thật sự muốn sống cùng mình…

Vậy phải làm thế nào đây?

Đi dỗ hắn à?

Lỡ hắn lờ đi không thèm để ý đến mình thì làm sao bây giờ?

Liệu có kỳ cục lắm không?

Thôi, không nên đi thì hơn.

À… chờ ngày mai rồi tính tiếp vậy.

Tô Đường ở đây trằn trọc, thì ở bên kia Tống Thế An cũng chong đèn cả đêm đọc sách — không có cách nào khác cả, đã quen ôm

thân người mềm mại kia ngủ rồi, giờ ngủ một mình quả thực không quen.

Vì thế, hai người ở hai nơi đều tự mất ngủ, đêm dài lâu trôi…

Ngày hôm sau, vừa lên triều về Tống Thế An liền bị lão thái thái gọi tới viện Phúc Thụy.

Hôm qua ồn ào như vậy, lão thái thái cũng đã sớm biết rồi, nhưng không coi là chuyện gì lớn, vì Triển Dịch Chi nói hai người gặp chút chuyện nhỏ trên đường nên cãi cọ thôi. Nếu là chuyện nhỏ, chắc chắn sẽ nhanh chóng không có vấn đề gì nữa, ai ngờ sáng sớm nha hoàn lại tới báo, nói là đêm qua hai người chia phòng ngủ, vậy thì việc này không phải nhỏ nữa rồi.

"Tối hôm qua lại bận việc công nên ngủ ở thư phòng à?" Lão thái thái nhấp ngụm trà thơm, chậm rãi hỏi.

Tống Thế An rũ mắt đáp: "Vâng."

"Vậy đêm nay còn bận không?"

"Còn ạ."

Lão thái thái dù sao cũng một tay nuôi hắn lớn lên, nhìn bộ dạng này của hắn liền biết ngay chuyện thật sự không nhỏ, nếu không, hắn cũng sẽ không chỉ ậm ừ không nói gì. Đây là biểu hiện hắn không muốn nói dối nhưng cũng không muốn nói thẳng ra. Mà nếu đã không muốn nói thẳng, đương nhiên còn có ẩn tình khác.

Lão thái thái uống trà thầm cân nhắc xem đã xảy chuyện gì. Nhưng chuyện của ba người bọn họ thật sự cũng rất khác thường, vô lý, dù bà có dày dạn kinh nghiệm nhìn thấu sự đời, thì cũng không đoán ra được là chuyện gì.

Có điều, cháu của bà, bà hiểu, từ nhỏ đã không vô duyên vô cớ mà

nổi giận rồi. Hôm qua hắn phát hỏa lớn như vậy, có lẽ cháu dâu đã phạm sai lầm lớn gì đó khiến hắn khó có thể chịu đựng được. Nghĩ vậy, bà liền tính nói bóng nói gió xa gần xem sao.

Lão thái thái đặt chén trà xuống, nhẹ giọng nói: "Thế An, phụ nữ có chuẩn mực của phụ nữ, nên cháu dâu phạm sai lầm gì mà cháu không chấp nhận được, thì cứ nghiêm túc chấn chỉnh một phen. Lúc trước nàng xuất đầu lộ diện quen rồi, cũng khó tránh khỏi không hiểu những quy củ mà thế gia vọng tộc nên có."

Tống Thế An nghe vậy, hai mắt hơi nâng lên, nhìn thẳng sắc mặt lão thái thái, muốn nhìn ra gì đó, nhưng lão thái thái nói xong lại nhắm mắt dưỡng thần, không nhận ra nửa phần thật giả vui buồn nào cả.

Chẳng lẽ bà nội đã biết rồi sao? Chắc là không đâu, hôm qua Dịch Chi tới đây, hắn ta muốn nhanh chóng giải thích chuyện này còn không kịp, chắc chắn sẽ không nói linh tinh trước mặt bà nội. Như vậy bà nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ bà cũng bất mãn với Tô Đường? Hay là… hay chỉ là… thử thôi?!

Tống Thế An mím môi nghĩ trước nghĩ sau, một lúc lâu mới trả lời: "Cháu hiểu ạ. Thực ra nàng cũng không phạm lỗi gì lớn, chỉ là vì cháu thấy nàng ra ngoài quá thường xuyên không để ý tới việc nhà, nên mới khẽ khiển trách nàng thôi ạ." Nói xong hắn lại thấy buồn bực, đã vậy rồi mà hắn còn muốn gỡ tội cho nàng nữa.

Lão thái thái ngồi một lúc lâu không đáp, suy nghĩ độ thật giả trong lời nói của hắn, sau đó mới nói: "Đúng là nàng ra ngoài quá thường xuyên, nhưng nói nàng không bận tâm tới việc nhà thì là oan cho nàng. Nàng gả tới đây cũng được một thời gian, ta xem nàng xử lý mọi việc rất tốt, tiền bạc trong nhà cũng dần nhiều hơn, ta thấy nàng coi như quản lý có phương pháp."

Thấy lão thái thái khen nàng, Tống Thế An hơi buông lỏng hơn, nhưng cũng không dám bộc lộ chút cảm xúc nào, chỉ nói: "Vậy thì tốt rồi, nhưng ra ngoài du ngoạn nhiều quá cháu cũng không thể

quá dung túng được, tính cách nàng vốn ngang bướng, khó trách việc làm mất thể thống!”

Lão thái thái nghe hắn nói vậy liền mở mắt, tia sắc bén thoáng lướt qua nhưng rất nhanh lại biến mất: “Thế An, bà hỏi cháu, vợ cháu so với Uyển Uyên kia thì thế nào?”

Đột nhiên nghe thấy cái tên này, cơ thể Tống Thế An chấn động: “Bà nội…”

Lão thái thái khẽ cười nói: “Cháu nói vợ cháu tính cách ngang bướng, vậy Uyển Uyển kia thì thế nào? Cháu nói vợ cháu khó tránh khỏi mất thể thống, vậy còn nàng ta phải miêu tả thế nào?”

Nhớ lại sự kiêu ngạo đến tận trời của Uyển Uyển năm đó, Tống Thế An á khẩu không trả lời được.

“Thế An à, bà nội biết trong lòng cháu vẫn nhớ thương Uyển Uyển mãi không quên, nhưng cháu phải biết rằng, nàng ta đã là vợ người, hơn nữa cũng đã qua đời lâu rồi! Tuy nói rằng người sống mãi mãi không tranh được với người chết, nhưng bà nội không muốn nhìn thấy cháu vì một người phụ nữ như vậy mà thờ ơ với vợ mình!” Không biết lão thái thái nhớ tới chuyện gì, càng về sau giọng nói càng buồn hơn: “Thế An, lúc trước cháu dung túng được một Uyển Uyển như vậy, giờ lại không thể khoan dung cho một Tô Đường như thế sao? Làm thế, là bất công với nàng!”

Nghe bà nói vậy, tim Tống Thế An như nghẽn lại. Hắn không ngờ bà nội lại ra mặt vì Tô Đường như thế, càng không ngờ bà lại so sánh hai người với nhau, thậm chí còn nói ra cả câu “người sống không tranh được với người chết” — năm đó, ông nội cũng vì trong lòng đã có một người đã qua đời, nên mới thờ ơ lạnh nhạt với bà nội lúc đó vừa gả vào nhà, đến giờ đã là ba mươi năm rồi!

Lão thái thái nhìn sắc mặt hắn, biết hắn cũng nghe thông suốt rồi, lại nói thêm: “Tuy ta đã chuẩn bị trước tinh thần rằng người mẹ mới

này sẽ lãnh đạm với Tuyên Tử, nhưng nhìn nàng đối xử với Tuyên Tử như thế là đủ biết nàng là người vợ tốt. Dù nàng có chút khuyết điểm đi chăng nữa, nhưng không có người nào hoàn hảo cả, không thể mong người ta thập toàn thập mỹ được. Hơn nữa, cháu trách nàng suốt ngày đi ra ngoài thì cứ nói nhiều vài câu cũng không sao, việc gì phải lạnh nhạt với nàng. Thành thân còn chưa được tròn tháng, cháu để hạ nhân đánh giá nàng thế nào, cháu lại không có thiếp thất bên cạnh nữa. Nàng là người rất hiểu chuyện, lần trước ta chỉ để Cẩm Tú nói một chút thôi, trong lòng nàng cũng đã hiểu rõ mười mươi rồi."

"Cháu biết rồi ạ." Tống Thế An thấy lão thái thái đã nói đến mức này, liền gật đầu. Chợt như nghĩ tới điều gì đó, hắn lại mấp máy mồm giải thích: "Thật ra, bà nội hiểu lầm rồi ạ. Thật ra cháu đã không còn nhớ thương gì Uyển Uyển nữa, lòng của nàng ấy không thuộc về cháu, chẳng qua lúc trước cháu còn trẻ chưa nhận thức được, lúc trước luôn nhớ đến cũng là do tình nghĩa nhiều năm ở bên nhau thôi. Đối với sư tỷ, cháu đã nhầm ân tình thành tình yêu ạ."

Những điều này đã xuất hiện trong đầu hắn từ rất lâu trước kia rồi, chỉ là nó luôn hỗn loạn khiến hắn không nhìn nhận được. Qua mấy năm bình yên lặng lẽ nghĩ lại, mới biết thì ra tất cả đều không hơn gì điều này, nhưng vì vật cũ không còn, người cũ đã mất, nghĩ nhiều cũng vô ích nên mới để mặc nó tự nổi tự chìm. Cho đến mãi vừa rồi nghe bà nội nói, hắn mới chợt thấy rõ ràng hơn, lại nghĩ có những điều cần nói cũng nên nói ra, tránh cho việc mình không thể hiện, người khác lại hiểu lầm.

Thấy hắn trải lòng như vậy, lão thái thái cũng vui mừng gật đầu: "Cháu hiểu là tốt rồi. Sống với nhau thật hạnh phúc, rồi nhanh chóng mà sinh cho bà nội một tên nhóc mũm mĩm xinh xắn đi! Giờ bà cố còn bế được, chứ lâu thêm nữa chỉ sợ muốn bế còn không bế được."

Thấy thiếu gia đi ra ngoài, Cẩm Tú cười nói: "Lão phu nhân, ngài đúng là dốc hết cả gan ruột vì thiếu gia."

Lão thái thái thở dài nói: "Ừ, ta chỉ có một đứa cháu nội đó thôi, không quan tâm nó thì quan tâm ai bây giờ! Đúng rồi, lát nữa mang tấm vải đẹp nhất mà hôm trước bà chị dâu ta đưa sang đây ra, đem tặng cho cháu dâu đi, nói với con bé, bà già này rất thích điểm tâm con bé làm, nên ngươi muốn sang để học con bé."

Cẩm Tú nghe vậy liền cười to: "Ôi lão thái thái, ngài muốn nói chuyện với thiếu phu nhân thì cứ nói thẳng đi, cần gì phải lần nào cũng lôi ta ra để ngụy trang chứ. Ôi chao, còn liên tục tặng đồ tốt sang đó, ta nhìn còn thấy tiếc."

"Dù sao cũng đều là của người khác tặng, đâu có tốn bạc của ta, có gì mà tiếc chứ. Chờ khi nào con bé có thai, ta sẽ tặng bảo bối quý báu này của ta cho con bé… Năm đó bà già này tích cóp không ít thứ tốt đâu.

…

Tô Đường nghe Cẩm Tú nói, đương nhiên hiểu ngay ý lão thái thái, cho nên chỉnh trang đơn giản một chút rồi đi tới viện Phúc Thụy, trong tay còn cầm theo một đôi giầy vừa làm xong — cái này là do mấy hôm trước nhàn rỗi nên nàng làm ra. Còn vì sao hiện giờ nàng lấy ra à, ừm, Tô Đường là một người luôn có dự tính, nàng cũng không nghĩ lão thái thái muốn gọi nàng sang chỉ vì muốn bảo nàng dạy Cẩm Tú cô cô làm điểm tâm.

Khi lão thái thái nhìn thấy đôi giày thêu màu xanh đen có hình hạc tiên kia có vẻ rất thích thú, đi vào chân cũng rất hợp rất vừa, vì thế ánh mắt nhìn Tô Đường lại càng dịu dàng hơn — bà không thiếu giày, chỉ thiếu lòng hiếu thảo thôi.

"Lần trước thấy hai cha con nó mặc xiêm y mới, nhìn rất trang nhã đẹp đẽ, nghe nói cũng là cháu làm?" Lão thái thái cười nói.

Tô Đường cúi đầu, dáng vẻ nhu thuận: "Cháu vẫn định làm tặng bà

nội một bộ, nhưng lại không tìm được vải phù hợp. Vừa rồi nhìn tấm vải Cẩm Tú cô cô đưa tới, cháu thấy rất hợp ạ."

"Không cần không cần, bà nội rất nhiều y phục, cháu rảnh thì làm cho mình đi, nhưng cũng đừng để mệt nhọc."

Nói bâng quơ vài câu, lão thái thái chậm rãi vào chủ đề chính: "Hai vợ chồng cháu cãi cọ sao?"

Đến rồi đến rồi! Tô Đường ngồi thẳng người nhưng cũng không lên tiếng.

"Vợ chồng trẻ có mâu thuẫn là chuyện bình thường, cháu cũng đừng quá nặng lòng. Thế An cũng nói với ta, chuyện không có gì lớn."

Hả? Không có gì lớn à? Không thể nào, rốt cuộc mặt lạnh đã nói gì?

"Bà cũng đã nói nó rồi. Nó ấy mà, ngoài mặt lạnh lùng vậy thôi, nhưng thật ra trong lòng rất ấm áp, y như tính cách của cha nó, đều là những người thích mềm mại không thích cứng rắn. Cháu ấy, nói thêm vài câu ngọt ngào, nó sẽ hết tức ngay thôi." Tuy rằng vừa rồi hắn đã thông suốt, nhưng với cá tính của hắn, chưa chắc đã tự quay về ngay, vì sự bình yên của gia đình, vì muốn sớm được bế chắt nội, bà cũng phải chỉ điểm nàng một chút, phụ nữ mà, được sủng ái rất quan trọng!!!

Lão thái thái quan tâm hết lòng, Tô Đường lại không nghĩ quá nhiều, đầu óc chỉ đặt ở câu "nói mấy lời ngọt ngào" kia. Tối hôm qua nàng suy nghĩ cả đêm cũng không thể nào không biết xấu hổ đi dỗ dành hắn được, giờ nghe lão thái thái nói vậy, trong lòng lại hơi lay động. Hơn nữa, xem ra mặt lạnh cũng không nói với bà nội chuyện vớ vẩn kia của mình, chứng tỏ… hắn cũng không muốn làm to mọi chuyện lên nhỉ?

Tô Đường mím môi nghĩ đi nghĩ lại, khi cảm nhận được mùi hoa nhàn nhạt từ vết son vừa bôi lên môi, trong đầu cũng có chủ ý —

nếu đêm nay mặt lạnh về phòng ngủ, nàng sẽ dỗ dành hắn!

Nếu hắn không về ngủ, vậy thì… buổi tối khi hắn về đây ăn cơm cùng nàng, nàng cũng sẽ hy sinh bước tới dỗ hắn! — Hừ, trưa nay hắn đã không về ăn cơm rồi!

Vì thế, đến lúc dùng bữa chiều, Tô Đường đã sớm ngồi xuống bàn chờ. Nhưng chờ đồ ăn bê lên hết, Tuyên Tử đói thắt cả bụng, mặt lạnh cũng chưa xuất hiện.

Tô Đường bĩu môi thầm nghĩ, đã vậy chàng cũng đừng trách ta!

Hừ! Dùng bữa đi!

Mà khi nàng đang hung dữ chọc chọc một mâm đồ ăn lạnh ngắt, một mâm mặt lạnh thực sự lại đi tới.

Tô Đường không khỏi há hốc mồm.

Thế nên… đêm nay nàng thực sự phải hy sinh sao?

***

Chương 50: Tình quân dân như cá với nước

Trong phủ tướng quân, qua giờ Hợi, trừ gác đêm ra, tất cả đều quay về phòng nghỉ. Người ta gọi đêm dài tĩnh lặng chính là như vậy. Vì lúc chạng vạng vừa có mưa, nên đêm thu hôm nay cũng thêm phần mát mẻ.

Khi Tô Đường mở cửa phòng ra, cảm thấy hơi lành lạnh, lại quay về phòng phủ thêm một chiếc xiêm y, sau đó lại rón ra rón rén mở cửa chạy ra ngoài.

Nhìn trái, nhìn phải, không ai phát hiện ra, tốt lắm tốt lắm! Chuyện hạ mình đi dỗ mặt lạnh này thực sự rất mất mặt, để Hỉ Thước biết được thì không biết sẽ bị cười đến thế nào nữa. Nếu để những người khác biết nữa, truyền ra ngoài thì cũng đủ để đội sọt lên đầu rồi.

Vẫn nên hành động quỷ không biết thần không hay thì hơn.

Tô Đường nghĩ vậy, bước đi càng thận trọng hơn, vừa đi còn vừa nghĩ — đêm nay đúng là đêm đen trăng cao, thích hợp để giết người!!!

Cả quãng đường thuận lợi không bị ai phát hiện, Tô Đường nhếch môi đắc ý, trong đầu thầm tính toán lát nữa vào phòng, nàng sẽ gõ cửa một chút, chờ cánh cửa phòng mặt lạnh vừa mở ra, nàng sẽ dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai kéo hắn vào trong, đá một cước đóng cửa lại, sau đó… sau đó… sau đó… Ha ha ha ha…

Nếu chịu xuống nước lấy lòng mà vẫn không được, vậy thì… lại chịu

thiệt thêm chút nữa vậy, đầu giường giận cuối giường lành, nàng sẽ cố mà dùng mỹ nhân kế vậy — không biết chiêu đó có tác dụng không nữa?!

Tô Đường thầm cân nhắc, bước chân cũng bất giác nhanh hơn, có điều, chờ khi nàng tới cửa, nàng liền trợn tròn mắt.

Hai người đứng canh ngoài cửa kia là thế nào chứ?!!!

A aaaaa! Sao nàng lại quên mất hai người thủ vệ ngoài cửa?!!!!!

Thị vệ có tinh thần cảnh giác rất cao độ, nhanh chóng phát hiện có động tĩnh: "Ai?!"

Nghe bọn họ to giọng hỏi, da mặt Tô Đường giật giật, bước từ chỗ tối ra, nhỏ giọng nói: "Là ta, là ta!"

Nhận ra Tô Đường, thị vệ vội cung kính đáp: "Thiếu phu nhân!"

Nghe tiếng hô này còn to hơn tiếng quát vừa rồi, đầu Tô Đường đau ê ẩm, lại không tiện bảo bọn họ nhỏ giọng một chút, đành phải mặt dầy nói: "À… ta chỉ đi ngang qua đây thôi, đi ngang qua đây."

Hai thị vệ quay sang nhìn nhau, tối muộn rồi thiếu phu nhân còn đi đâu mà ngang qua đây? Có điều, bọn họ cũng đã từng chức kiến sự mạnh mẽ của thiếu phu nhân, sự tích huy hoàng ngày thành thân ấy vẫn còn hiển hiện rõ ràng, nên nàng đã nói đi ngang qua thì chắc chắn là đi ngang qua!

Nhưng mà, sao bảo đi ngang qua mà vẫn còn đứng đó chưa đi?! Thị vệ đứng tại chỗ rất khó xử với Tô Đường không biết đang nghĩ ngợi gì. Có nên mời Thiếu phu nhân vào ngồi chút không? Bên trong tắt hết đèn rồi, tướng quân cũng đi ngủ rồi đúng không? Đêm qua tướng quân ngủ không ngon, hôm nay khó khăn lắm mới ngủ được, bị quấy rầy thì không hay lắm đâu! Nhưng mà Thiếu phu nhân cũng không định đi, cứ để nàng đứng đây mãi cũng không ổn!!!

Hai thị vệ đang đấu tranh tâm lý kịch liệt, thì trong lòng Tô Đường cũng khốn khổ giày vò.

Có nên quay về phòng không? Ôm quyết tâm thấy chết không sờn để xông lên, mà chưa thấy địch đã quay đầu về núi, như thế thật chẳng ra sao cả! Đánh một hồi trống cổ vũ để tinh thần hăng hái thêm, chứ lần chần nữa ý chí lại suy giảm, chờ tới ngày mai, chưa biết chừng nàng lại chẳng muốn làm nữa. Nhưng nếu muốn vào, thì dù sao cũng phải nghĩ cái lý do hợp lý để nói với hai chướng ngại vật này chứ?

Tô Đường nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không nghĩ ra cái lý do gì hợp lý, cũng không thể nói họ gọi hắn rời giường ra ngoài được.

Ngay khi nàng đang muốn bỏ cuộc quay về, cửa bỗng 'kẹt' một cái mở ra.

"Ai vậy?" Tống Thế An mở cửa hỏi.

"Tướng quân, là thiếu phu nhân ạ!" Thị vệ đáp.

Tống Thế An đã sớm nghe thấy giọng nói của nàng, lúc này mới rời khỏi giường ra mở cửa, hắn cực kỳ muốn biết hơn nửa đêm rồi cô nàng này còn chạy tới đây làm gì, vừa rồi chẳng qua là biết mà còn cố hỏi thôi. Nghe thị vệ trả lời, hắn mới ra vẻ giờ mới biết nhìn về phía Tô Đường, thấy nàng ôm chặt chiếc áo khoác cười với mình, mày hắn nhẽ nhíu lại — mặc có mỗi chiếc áo như vậy không sợ lạnh sao?!

Tô Đường thấy hắn nhíu mày còn tưởng hắn vẫn chưa hết giận, chán ghét chính mình, lông mày không khỏi cũng dựng lên — này này, bà đây đã xuống nước tới dỗ ngọt chàng rồi, chàng cứ thử trở mặt với ta đi!!!

Thấy nét mặt nàng, Tống Thế An cũng có thể đoán sơ sơ suy nghĩ

của nàng, mặt không biến sắc nói: "Vào đi!" rồi quay người vào phòng.

Tô Đường lao 'vọt' một cái vào theo.

Thấy Tống Thế An mặc áo ngủ vén chăn lên chui vào giường, Tô Đường cười gượng nói: "Chàng ngủ rồi à."

Tống Thế An nhìn nàng đứng bên giường, 'ừ' một tiếng rồi không thèm nói gì nữa. Hắn rất muốn nhìn xem rốt cuộc nàng muốn làm gì.

Nhìn bộ dạng thờ ơ của hắn, trong lòng Tô Đường thầm lăn qua lộn lại hắn đến vài lần — mặt lạnh, đúng là mặt lạnh hàng thật giá thật!!! Bà đây đã tự đưa đến tận cửa rồi mà còn không thèm phản ứng! Hừ hừ!!!

Trong lòng mắng thầm như vậy, ngoài miệng lại nở nụ cười tươi dịu dàng như nước — tuy rằng vào mắt Tống Thế An, nhìn thế nào hắn cũng cảm thấy nụ cười đó âm âm u u thế nào ấy.

"Tướng công" Tô Đường nghĩ một chút, rồi bắt chước mấy cô gái trong kịch nam, vò vò vạt áo, tủi thân nói, "Chàng xem, bên ngoài lạnh ơi là lạnh, người ta chỉ mặc có một cái áo, thật sự rất lạnh, rất lạnh đó."

Kế hoạch số 1: Xuống nước lấy lòng!

Nghe tiếng nói này, da gà của Tống Thế An như sắp rụng ra đầy giường, hắn cũng rất lạnh có biết không hả?! Cố gắng áp chế khóe miệng đang run rẩy, hắn nghẹn giọng nói: "Đã vậy còn chưa lên?!"

Tô Đường nghe vậy, khóe miệng vẫn giữ nụ cười dịu dàng, trong lòng lại mắng — không có chút lập trường nào cả, dễ dàng cho người ta lên giường thế à!!!

Nhẹ nhẹ nhàng nhàng, uốn uốn éo éo đi lên giường, vừa đi còn vừa không quên "ui da" lên một tiếng, cứ như thân thể thực sự không thể chống đỡ nổi, ngã sấp xuống vậy. Nằm trên người hắn, Tô Đường tiếp tục nũng nịu: "Tướng công, trong lòng người ta cứ lo lắng nhớ thương, tối nay ăn cũng không vào nữa."

Có sao? Sao hắn nhớ rõ ràng rằng nàng đâm đâm chọc chọc xử lý hết sạch cả một bàn thức ăn lạnh ngắt?!

Tô Đường chui vào trong chăn, húc húc vào người Tống Thế An, dán sát vào cơ thể hắn. Thân thể ấm áp của đàn ông mang theo mùi hương quen thuộc nháy mắt khiến cho nàng vô cùng ấm áp thoải mái, nhưng nàng cũng không dám chìm đắm dễ dàng, tiếp tục ra vẻ đáng thương nói: "Tướng công, chàng vẫn còn giận ta sao?"

Cảm nhận được cơ thể mềm mại của phụ nữ dán vào người mình, Tống Thế An cũng không kìm lòng được, thân thể có phản ứng, có điều, hắn vẫn cố nén, không thể để nàng cảm thấy được. Nhìn nàng thế này, là tới để xin lỗi sao? Có điều, hành vi cử chỉ của nàng hiện giờ quá kỳ quái, hắn còn phải yên lặng theo dõi diễn biến đã.

Tô Đường thấy hắn nằm thẳng đơ không lên tiếng, lặng lẽ cắn răng chọc chọc cánh tay hắn, chớp chớp mắt nói: "Tướng công, đừng tức giận mà, người ta biết lỗi rồi!" mới là lạ ấy!!!

Câu 'tướng công' này khiến Tống Thế An nghe mà ê cả răng, tuy hắn rất thích trong lúc giao hoan nàng vì không chịu nổi mà kích động gọi 'tướng công', nhưng không có nghĩa là hắn có thể chịu đựng được cái giọng điệu nũng nịu vừa nghe đã biết là giả này!

"Tướng công"… Thấy hắn không đáp, Tô Đường tiếp tục mềm giọng gọi, chỉ là trong lòng nàng rất sảng khoái, khóe miệng run rẩy của Tống Thế An đều lọt cả vào mắt nàng mà — ha ha ha, chàng cũng thấy buồn nôn lắm đúng không, xin lỗi nhé, ta cũng thấy rất buồn nôn, chúng ta cùng buồn nôn có phải vui hơn không?

“Nhưng mà tướng công, chàng thật sự nghĩ oan cho người ta mà! Người ta thật sự trong sạch mà, tình cảm của người ta dành cho tướng công còn son sắt hơn cả vàng, không thay đổi trung trinh như một mà!!!”

Tống Thế An liếc mắt, mấy lời này đều là những lời hay ho, nhưng sao nghe lại thấy không tự nhiên thế nhỉ?

Tô Đường thầm trợn mắt, dù sao cũng nói là “người ta”, có liên quan gì đến ta đâu!

Hừ hừ, làm sao có thể nói mấy lời đó chứ?

Tình son sắt như vàng à?! Đừng ảo tưởng!

Không thay đổi à?! Vớ vẩn!

Trung trinh như một à?! Mơ đi!

Dỗ chàng cho vui thôi!

Thấy Tống Thế An liếc mắt nghi ngờ, Tô Đường vội chỉnh lại sắc mặt, tiếp tục ra vẻ vô tội.

Tống Thế An nhìn thấy nét mặt cứng đờ của nàng, không kìm được: “Nàng bình thường chút đi!”

Toạc — nụ cười trên mặt Tô Đường nứt ra, giận dữ nói: “Bà đây làm sao mà không bình thường!”

Tống Thế An nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: “Như vậy mới là bình thường.”

“…” Tô Đường ngã ngựa!!!

Kế hoạch số 1, thất bại!

Vậy giờ phải tính kế hoạch số 2 sao?!

Tô Đường nghĩ chút, hít sâu một hơi, sau đó nhấc cái chân nhỏ lên, bắt đầu cọ cọ mài mài vào đùi Tống Thế An, đồng thời nhấc người trên, đưa tay ra vẽ vòng tròn trên ngực hắn.

"Thật ra, chàng thật sự nghĩ oan cho ta mà, ta và Triển Dịch Chi đâu có gì đâu, cũng chưa từng nghĩ lấy Tuyên Tử ra làm cớ bao giờ, ta thực sự cảm thấy thằng bé còn nhỏ như vậy cứ luẩn quẩn trong phủ rất đáng thương… Được rồi, chàng cũng đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó nữa, ta nhận lỗi có được không?! Ta đưa Tuyên Tử ra ngoài chơi đúng là có ý đồ riêng, nhưng quả thật không phải vì muốn hẹn hò với người ta, mà vì muốn mở tiệm điểm tâm thôi mà!" Nhìn đôi mắt sâu sắc đen láy của hắn, Tô Đường đành thẳng thắn thừa nhận.

Tống Thế An bị cọ đến nóng người, bất giác cử động người, có điều thấy nàng rốt cuộc cũng nói năng bình thường, hắn cũng không im lặng nữa: "Nàng muốn mở tiệm sao lại phải nói dối ta?" Hết lừa hắn nói là mở giúp tiểu nhị cũ, lại lừa hắn đẩy người trong phủ qua, xử lý mấy lời nói dối đó cẩn thận không chút sơ hở nào. Nếu không phải Triển Dịch Chi vô tình nói tới, thì đến chết có khi hắn cũng không nghĩ ra được là cô nàng này lấy đâu ra nhiều lời nói dối như vậy! Bảo sao lúc đó hắn cứ thấy là lạ ở chỗ nào!

Cảm giác bị lừa dối rất khó chịu, giờ nhớ lại Tống Thế An vẫn tức giận.

Thấy mặt hắn lại sa sầm xuống, Tô Đường biết việc này mình thật sự đuối lý, không khỏi ngừng ngón tay đang vẽ vòng lại, nghĩ chút rồi bĩu môi nói: "Ta mà không lừa chàng thì chàng có thể để ta ra ngoài mở tiệm sao?!"

"Đương nhiên không thể!" Tống Thế An đáp không cần suy nghĩ.

Tô Đường ngước mắt, nói: "Bởi vậy, nên ta chỉ có thể tính hạ sách

này thôi! Tiểu Mạc cũng coi như là người thân của ta, ta cũng phải tính đường sinh sống cho đệ ấy chứ! Chàng cũng nhìn thấy tình hình ở nhà mẹ đẻ ta rồi đấy, sớm muộn gì Tô Ký cũng sụp đổ, ta khổ sở quản lý vài năm, làm sao bỏ được? Nếu là chàng, chàng có thể buông tay để cho Hắc Kỵ mà chàng tự tay gây dựng nên bị người ta đạp đổ không? Nhưng ta là một người phụ nữ, gả cho chàng rồi, làm sao có thể xen vào chuyện của Tô Ký nữa? Vì thế, ta chỉ muốn lập lại một Tô Ký khác mà thoi! Không phải chỉ có đàn ông các chàng mới có chí lớn, phụ nữ chúng ta cũng có mà!"

Nhìn dung nhan sáng rực của nàng khi nói tới câu cuối cùng, Tống Thế An nhất thời không thể nói được câu nào để phản bác.

Tô Đường thấy thế liền nói tiếp: "Rồi sau nữa, ta tiếp quản phủ tướng quân, nhìn thấy tình trạng người nhiều tiền ít ta thực sự rất lo lắng, nếu không điều chỉnh lại, sau này gánh nặng của phủ tướng quân sẽ càng ngày càng nặng, chàng lại coi trọng thể diện mặc kệ mấy chuyện đó, ta nghĩ mãi, chỉ nghĩ ra cách kia…"

Nói xong, Tô Đường lại bắt đầu đưa chân cọ cọ. Được rồi, nàng lại bắt đầu nói nửa giả nửa thật, có điều, mấy lời nói dối này không thể không nói, đánh chết nàng cũng không nói ra chân tướng được. Ví dụ như mục đích nàng mở tiệm kia chỉ là vì muốn tìm chốn nương thân sau khi bị bỏ, hoặc ví dụ như vì tiểu Mạc nhất thời không tìm được người nên nàng mới lôi kéo hạ nhân dư thừa trong phủ sang… Nàng có thể lường được nếu mặt lạnh mà biết chân tướng này thì sẽ phản ứng thế nào, nhất định sẽ lại gào thét cho sấm rung sét giật cho xem!

Hu hu, để ta nói dối một lần cuối cùng đi!

Còn về chân tướng, thôi cứ để nó trở thành bí mật, chôn dấu cả đời cũng được!

A, đợi đã… cả đời à?

Lại nói, Tống Thế An nghe nàng giải thích như vậy tuy cũng cảm thấy nàng nói đều có cái lý của nàng, nhưng hắn vẫn chưa muốn bỏ qua dễ dàng như vậy, về mặt tình cảm, hắn đã tha thứ cho nàng rồi, nhưng về lý trí, hắn vẫn cảm thấy không thể đơn giản mà cho qua chuyện này như thế, hơn nữa, tay chân nàng vẫn không an phận thế này là thế nào???

Nghĩ một chút, hắn lại nói: "Nếu đã vậy, sau này để tiểu Mạc quản lý tiệm điểm tâm, còn nàng ngoan ngoan ngoãn ngoãn mà ở trong phủ tướng quân đi!"

"Như thế sao được!" Tô Đường bật thốt lên.

Tống Thế An lạnh lùng lườm một cái.

Tô Đường lại vội nheo mắt cười nói: "Tướng công, đừng như vậy mà."

Vẫn còn muốn ra ngoài à?! Tống Thế An hừ mạnh một cái, trở mình quay đi.

Tô Đường thấy thế, tim đập thịch một cái, thế này là quyết tâm ép nàng dùng mỹ nhân kế sao?!

Được rồi, dùng thì dùng!

Chết thì chết đi!

Tô Đường lén cởi cúc trên vạt áo, kéo kéo để ngực nửa ẩn nửa hiện ra, xong nghĩ chút lại thấy hơi xấu hổ, bèn vội vàng cài lại.

Tống Thế An nghe tiếng y phục sột soạt cũng không biết nàng đang làm gì, liếc lại nhìn thấy nàng cởi áo ra, tim hắn như cứng lại.

Tô Đường thấy bị hắn phát hiện, vội buông tay ra, gượng cười nói: "À… trời nóng ha!"

Nghe tiếng gió thu gào thét bên ngoài, Tống Thế An rùng mình.

Tô Đường dấn tới, áp vào lưng hắt, lại vắt đùi phải lên người hắn, tiếp tục cọ xát. Suy nghĩ một chút, lại đưa tay luồn vào vạt áo của hắn nhưng bị hắn cầm lấy.

"Muốn làm gì?" Tống Thế An kiềm chế dục vọng, hỏi.

Á à, biết rõ còn cố hỏi à! Tô Đường nhéo mạnh vào điểm đỏ của hắn: "Chàng nói xem!"

Cái nhéo này, khiến Tống Thế An vừa đau lại vừa run rẩy toàn thân, nhìn thấy mặt nàng hơi ửng hồng, hắn nhịn không dám cười, sau đó quay người lại.

Nhưng chỉ vậy thôi. Coi như hắn đã biết cô nàng này muốn làm gì rồi, trừ lần nàng uống nhầm thuốc đó, mỗi lần hắn muốn, nàng luôn cản trở ngăn lại, hiếm khi nàng tự chủ động, hắn cũng phải phối hợp một chút chứ, phải không?

Trong lòng nàng vốn đã tính toán tốt bước đi cụ thể, vừa cọ vừa sờ vừa xoa bóp, nhân tiện hôn rồi hôn vài cái, nàng sử dụng công phu như vậy, không tin mặt lạnh không động dục, à không, là động tình. Nhưng hôm nay đánh trực diện như vậy, bắt đầu thực chiến Tô Đường không khỏi hơi rụt rè.

Tống Thế An thấy nàng dừng lại không động đậy nữa, liền quay người ra vẻ thờ ơ nói: "Không còn sớm nữa, mau ngủ sớm chút đi."

À, chàng xem thường ta xem thường ta xem thường ta phải không!!! Còn bắt đầu học theo Liễu Hạ Huệ à?! Tô Đường tức giận hầm hừ, nhưng tay vẫn tiếp tục không quy củ — vâng vâng, nàng không thể nào theo Liễu Hạ Huệ được. Bao nhiêu ngày nay gần nhau, nàng đã sớm bị Tống Thế An dày vò đến mức vô cùng nhạy cảm rồi, giờ nhìn thấy dáng người hoàn mỹ của người đàn ông đang quay lưng về

phía mình kia, tim nàng đã đập thình thịch thình thịch từ lâu rồi.

Tô Đường đưa ngón tay nhẹ nhàng móc y phục hắn lên, lại nhẹ nhàng lướt qua vòm ngực rắn chắc của hắn, di động từ xương quai xanh xuống, lưu lại ở hai điểm trên ngực, vẽ vòng tròn, lại vuốt ve lúc mạnh lúc nhẹ. Cảm nhận được tim hắn đang đập, nàng lại áp tới, thở nhẹ vào tai hắn, thỉnh thoảng còn chạm nhẹ môi vào.

Dục hỏa toàn thân Tống Thế An bị châm lên, nhưng cố gắng đè ép xuống, tiếp tục bất động, muốn nhìn xem rốt cuộc cô nàng này có thể làm tới mức nào. Có điều, khi môi Tô Đường ngậm vào vành tai hắn, khẽ liếm khẽ nhay, bàn tay mềm mại của nàng đi thẳng một đường xuống tới bụng, lại luồn vào trong tiết khố nhưng mãi vẫn lòng vòng xung quanh thứ kia, chân của nàng đưa lên trên lại cọ xuống bắp đùi hắn, mà ngực nàng không ngừng cọ vào lưng hắn, rốt cuộc hắn cũng không nhịn được nữa.

Hắn đột ngột quay người, bắt lấy tay nàng, thở hổn hển nói: "Nàng còn lộn xộn nữa thì đừng trách ta!"

Hai mắt nàng long lanh đưa tình, khóe môi khẽ cười, chân tiếp tục di chuyển trên người hắn: "Vậy chàng muốn làm thế nào bây giờ?"

Tống Thế An nheo mắt lại, không nói nhiều nữa, quay người đè nàng xuống.

Tô Đường giữ lấy bàn tay hắn đang định tách hai chân mình ra, cười nói: "Chàng phải đồng ý với ta một chuyện trước đã…"

"Chuyện gì?" Tống Thế An dùng chân tách chúng ra.

"Ta vẫn muốn đến tiệm điểm tâm!" Tô Đường thừa lúc người đàn ông này bị dục hỏa đốt người, vội vàng nói.

Tống Thế An nghe vậy, không thèm dịu dàng nữa, mạnh mẽ kéo tiết khố của nàng xuống, sau đó đưa tay thăm dò động thần tiên kia,

cảm nhận được chút ướt át, hắn lại hơi dùng lực ấn vào nơi đó, hỏi: "Còn không chịu an phận sao, hả?!"

Tô Đường đau đến kêu thành tiếng: "Chàng nhẹ chút!"

"Lửa do nàng châm lên!" Tống Thế An vừa nói vừa cởi áo nàng, sau đó cúi đầu cắn mạnh vào nơi đầy đặn mềm mại kia.

"Hu hu, ta chịu thiệt thòi vì việc lớn mà!" Tô Đường đẩy người hắn nói.

Tống Thế An vừa nghe vậy, mặt lại sa sầm xuống, hóa ra nàng dụ dỗ mình nửa ngày trời chỉ vì muốn mình đồng ý cho nàng đến tiệm điểm tâm à?! Người phụ nữ này thật là!!!

Tống Thế An vừa tức vừa cười: "Nàng quên cái ý nghĩ đó đi! Sau này ngoan ngoãn ở trong phủ cho ta!"

Tô Đường lập tức trở mặt: "Vậy chàng đừng có húc ta!"

Đã đến nước này rồi đâu thể nói ngừng là ngừng được chứ! Ngón tay Tống Thế An ngó ngoáy trong động vài cái, thấy ướt đẫm, nàng lại không kìm được khẽ rên rỉ thành tiếng, hắn bèn lấy vũ khí sắc bén của mình ra, đâm thẳng vào!

"A —- đau đau đau đau đau!" Bị đâm vào đột ngột, Tô Đường kêu ầm lên.

Tống Thế An không hề thương xót, đỡ cái eo nhỏ của nàng lên rong ruổi ra vào, đây là ngọn lửa dục vọng hắn kìm nén nửa ngày cộng với lửa giận dồn ép suốt hai ngày trời cùng bùng lên thiêu đốt!

Eo Tô Đường bị nhấc lên, chân bị giữ chặt, bên dưới bị ra vào mạnh mẽ. Người đàn ông này hoàn toàn không lưu tình chút nào, đâm mạnh vào, lại rút mạnh ra, lại tiếp tục đâm mạnh vào, lần nào cũng giống như muốn xuyên thẳng qua người nàng vậy. Ban đầu, Tô

Đường bị đau, kêu đau không ngừng, sau đó, trong mật động lại tiết ra nước, trơn tru không còn đau như lúc đầu nữa, chỗ sâu bị húc mạnh vào dần sinh ra khoái cảm, khiến nàng lại bắt đầu nhíu mày rên rỉ. Chờ người đàn ông kia tăng thêm lực đạo, tốc độ ra vào lại nhanh hơn nữa khiến nàng bị kích thích đến kêu lên thất thanh, nước mắt cũng thi nhau rơi xuống.

"Chậm một chút! Chậm chút đi mà!" Tô Đường cong người, có sức mà không dùng được, đành phải đưa tay ra đẩy lung tung.

Tống Thế An lại vung tay giữ chặt hai tay nàng trên đỉnh đầu không cho nàng làm loạn nữa, nhìn thấy hai bầu ngực của nàng không ngừng dao động vì bị đẩy đưa, nhiệt huyết trong người hắn nhanh chóng sôi trào lên, động tác ở eo càng lớn hơn nữa.

"Vẫn muốn ra ngoài sao?!" Hung hăng mút một cái vào nơi mềm mại trước mặt xong, Tống Thế An vừa cử động eo vừa hỏi.

"Đi!" Tuy cơ thể bị tấn công, nhưng về điều này nàng cũng không thể thỏa hiệp được, vì thế, dù cơ thể bị người ta tùy ý chinh phạt, nhưng Tô Đường vẫn cắn răng nói.

Tống Thế An nghe vậy, liền vỗ một cái vào mông nàng, sau đó kéo nàng xuống, khiến hai chân nàng càng mở rộng hơn, vũ khí lại đâm mạnh vào. Bị kích thích mạnh mẽ như vậy, Tô Đường vừa đau vừa cuống, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

"Hu hu hu, chàng nhẹ chút đi!"

Tống Thế An không để ý tới nàng, lại đặt hai chân nàng lên thắt lưng mình. Tô Đường thấy hắn làm vậy, hoảng hốt giãy dụa: "Đừng như vậy mà, ta không chịu nổi!"

Bị nâng mông lên nàng đã chịu không nổi rồi, lại còn nâng hai chân lên nữa, hắn sẽ đâm vào càng sâu hơn, nàng sẽ chết mất!

Tống Thế An không bận tâm đến sự ngăn cản của nàng, giữ chặt hai chân nàng, tấn công bốn phía: "Để xem nàng có chịu an phận không!"

"Hu hu hu…" Tô Đường bị kích thích đến không nói thành lời nữa rồi, chỉ lẳng lặng rơi lệ. Trong nơi mềm mại bị va chạm không ngừng, mỗi một đòn đều đủ nhanh, đủ mạnh, đủ tàn nhẫn, nàng còn chưa kịp hết váng vất vì đợt kích thích này, thì đã chìm vào trong khoái cảm mãnh liệt ập tới.

Dưới sự va chạm liên tục hết lần này đến lần khác của người đàn ông ấy, Tô Đường chỉ cảm thấy bên dưới co rút lại, thủy triều như tuôn trào, cơ thể như nằm trên đám mây, dần trở nên mơ mơ hồ hồ. Nhưng không chờ nàng cảm nhận trọn vẹn, đã bị kéo ngược lại nhân gian, đón nhận đòn roi vô tình.

Có điều, cực khoái còn chưa lui đã lại bị tấn công mạnh mẽ vào dư âm còn sót lại, khoái cảm ập tới như triều cường, rốt cuộc Tô Đường cũng không chịu được nữa, khóc lóc xin tha: "Tướng công, nhẹ chút đi mà, không chịu nổi…"

"Vậy sau này nàng còn ra ngoài không?!"

"A…"

Thấy nàng vẫn còn do dự quanh co không đồng ý, Tống Thế An thực sự bị chọc giận đến không kiềm chế được, đã đến nước này rồi mà nàng còn chưa chịu từ bỏ ý định! Hắn nghĩ mình không thể tiếp tục dung túng nàng hơn nữa, vì thế đặt thẳng hai chân nàng lên vai mình.

Tô Đường đã bị giày vò đến mức cả người đau ê ẩm mềm nhũn ra, nhìn thấy thế trận này, nàng sợ đến kinh hồn bạt vía, nhân lúc hắn còn chưa kịp cử động vội lăn người trốn đi, ôm chặt chăn nói: "A a a, không thể thế được, không làm thế được, chết người đấy!!!"

Cúi đầu nhìn thoáng qua thứ đứng thẳng mạnh mẽ của hắn, mặt nàng nhăn lại như mướp đắng.

Tống Thế An kéo chiếc chăn kia, đưa bàn tay to ra lôi nàng xuống dưới thân mình, đè nặng xuống, nheo mắt nói: "Vậy nàng phải đồng ý với ta, sau này sẽ không đi ra ngoài nữa!"

"Như thế cũng sẽ chết người mà!" Tô Đường khóc ầm ĩ nói.

Tống Thế An nhíu mày.

Tô Đường thấy thế lại vội nói tiếp: "Cùng lắm thì mỗi lần ta ra ngoài đều nói với chàng trước còn không được sao?! Ta không đi ra ngoài thường xuyên nữa, bảy ngày ra ngoài một lần vẫn không được sao? Nếu chàng lo lắng cứ phái người nào đó đi theo vẫn không được sao?! Hu hu hu…" Càng nói nàng càng đau lòng, càng cảm thấy cuộc sống tương lai của mình chỉ toàn một màu đen tối không có chút ánh sáng nào!

Sự hy sinh này thật sự quá lớn mà!!!

Tống Thế An thấy nàng ấm ức khóc lóc đến không còn dáng vẻ gì, lòng cũng mềm đi. Nếu thật sự không cho nàng ra ngoài có khi nàng uất ức đến chết thật. Hắn đưa tay ôm nàng vào lòng, tách chân nàng ra lại muốn đi vào.

"A a a a, ta đã thỏa hiệp như vậy rồi mà chàng còn như vậy à?!" Thấy hắn lại tới nữa, Tô Đường vội kêu lên.

Tống Thế An hôn nhẹ vào môi nàng, cười nói: "Lần này ta sẽ nhẹ nhàng." Nói xong lại xông vào.

"Ta không tin chàng!" Lần nào cũng nói nhẹ mà cuối cùng lại chẳng làm theo gì hết!

Thấy nàng sợ đến mức như vậy, Tống Thế An không nói gì, đã vậy

vừa rồi nàng còn khiêu khích làm gì? Có điều, hắn cũng thật sự không dùng sức, chỉ chậm rãi ra vào, tay cũng vuốt ve khắp người nàng.

Cơ thể căng cứng của Tô Đường dần buông lỏng, cảm giác tê dại lại lan khắp toàn thân, nàng không kìm được, vòng tay ôm lấy cổ Tống Thế An, eo cũng phối hợp theo cử động của hắn.

Chút lực này đối với Tô Đường mà nói thì là vừa đủ, nhưng đối với Tống Thế An thì lại là gãi không đúng chỗ ngứa, vì thế, thừa lúc nàng mơ mơ màng màng, hắn lại rất gian ác đặt chân nàng lên vai mình, sau đó, vừa nhẹ vừa nặng đâm vào.

Vì thế, Tô Đường cứng ngắc tứ chi trong khoảnh khắc, thủy triều mạnh mẽ lại một lần nữa ào ào quét đến. Cơn sóng to ập vào đầu rồng, Tống Thế An cảm thấy kích thích đến lạ thường, không nhịn được lại tăng mạnh lực ra vào ở hông.

Có điều, tư thế này khiến cho vũ khí sắc bén của hắn xâm nhập sâu chưa từng có, Tô Đường lại một lần nữa bị kích thích đến trào nước mắt: "Khốn kiếp! Chàng nói chàng sẽ nhẹ nhàng mà! Mau để ta xuống!" Nói xong nàng lập tức rút chân về.

Tống Thế An đã thưởng thức sự ngọt ngào của tư thế này rồi, làm sao buông tay được, liền nhanh chóng giữ chặt lấy, nhìn thấy hai má ửng hồng vừa thống khổ lại vừa hưng phấn của nàng, hắn hôn nàng nói: "Nhịn một chút nữa, sẽ nhanh chóng ổn thôi!"

"A a, ta không tin!… Hu hu hu, chàng bỏ ta đi! Ta không muốn sống với chàng!" Trong lúc có thể thở được, Tô Đường gào khóc kêu than. Kích thích như thế nàng thực sự không chịu nổi!

Tống Thế An nghe nàng nói vậy, lửa vừa lụi tàn lại bốc lên: "Nàng nói cái gì?!"

"Chàng tìm người khác đi, ta không chịu nổi! A — a —-."

Tô Đường không nói thành lời nữa, vì hắn vừa mạnh mẽ xoa nắn nàng, vừa tiếp tục phát động cuộc tấn công mãnh liệt nữa.

Từng cú va chạm mạnh mẽ, từng đợt khoái cảm ập tới, Tống Thế An tiến lên như không thấy đủ. Cơ thể người phụ nữ này thật cám dỗ, như thế nào cũng thấy không đủ, mà những lời nàng nói lại thành công khơi dậy 'ý chí chiến đấu' của hắn — chết tiệt, đúng là không thể cưng chiều nàng được!

"Còn muốn ta bỏ không?!"

Tô Đường lên đỉnh hết lần này đến lần khác, thủy triều ở phía dưới tuôn ra đến không còn ra bộ dạng gì, đệm ướt một mảng lớn, lại nghe câu hỏi giận dữ của đối phương, nàng khóc lóc đáp: "Không muốn, không muốn! Hu hu, chàng dừng lại đi!"

Đương nhiên Tống Thế An sẽ không dừng, lúc này hắn cũng vừa tới thời điểm trọng yếu của mình, bất chấp lời cầu xin của nàng, chỉ đâm mạnh vào từng cái một. Dưới tiếng kêu "tướng công" đau đớn của Tô Đường vang lên liên hồi, ầm một tiếng, luồng nhiệt nóng bỏng mạnh mẽ bắn ra.

Tô Đường cảm thấy trong động hoa nóng rực, cơ thể rung động, lại lên đỉnh lần nữa.

Hai người, đồng thời đạt tới đỉnh cao của khoái cảm…

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy "rầm" một tiếng, Tống Thế An cảm thấy cơ thể hụt một cái, rơi thẳng xuống, khi ý thức được chuyện gì đang xảy ra, hắn vội ôm chặt Tô Đường vào lòng.

Sau đó, lại là những tiếng "ầm ầm" vang lên.

Chờ cơ thể ổn định, Tống Thế An đứng dậy, nhìn thấy ngay… cái giường vỡ tan!!!

Cả cái giường… vỡ tan!!!

Vỡ… tan!!!

Tống Thế An không nói gì, đen mặt lại! Có điều, vẫn còn may là không vỡ tan vào lúc đó…

Nhìn người phụ nữ hôn mê trong lòng mình còn chưa biết xảy ra chuyện gì, hắn lắc đầu cười, vội mặc y phục cho mình, lấy chăn bọc nàng vào, rồi bế nàng mở cửa quay về phòng ngủ.

Hai thị vệ ngoài cửa mơ hồ nghe thấy động tĩnh bên trong, giờ lại nhìn thấy… tướng quân bế phu nhân đi ra như vậy, cả hai đều giương mắt nhìn không nói nên lời, quay sang nhìn nhau một cái, lại nhanh chóng cụp mắt, tỏ vẻ nghiêm túc.

Tống Thế An bất chấp bước đi hai bước, nghĩ đến chuyện gì đó lại quay đầu nói: "Ngày mai tìm thợ đổi giường khác."

"…" Chuyện gì vừa xảy ra?!!!

…

Thì ra thứ vừa anh dũng hy sinh là cái giường à?!

…

Chương 51: Cải trang vi hành không theo quy củ

Sáng sớm ngày hôm sau, Tống Thế An vào triều. Mấy lão già cổ hủ vẫn còn lải nhải nói không ngừng chuyện đàm phán hòa bình, Tống Thế An nghe mà thấy tẻ nhạt đến cùng cực, tiểu Hoàng đế cũng liên tục ngáp dài.

Khi bọn họ bắt đầu giành giật xem rốt cuộc nên dùng món gì trong yến tiệc thì tiểu Hoàng đế không nhịn được nữa: "Tiểu Tống này!"

Hoàng thượng đột ngột lên tiếng, khiến chư vị đại thần đang khua môi múa mép đều yên tĩnh hẳn, sau đó, hoặc là hướng mắt về phía Hoàng thượng, hoặc là hướng mắt về phía Tống Thế An.

Ngay khi mọi người nghĩ sắc mặt Hoàng thượng nghiêm túc thế kia chắc có đại sự cần nói, hắn ta lại toét miệng cười nói: "Tiểu Tống, nghe nói tối hôm qua giường nhà ngươi bị sập à?!"

Nhìn nụ cười ngây thơ hồn nhiên của Hoàng thượng, da mặt Tống Thế An run lên — có ai có thể nói cho hắn biết, vì sao Hoàng thượng biết nhanh như thế được không?

Các đại thần khác, đặc biệt là Lý thừa tướng, ánh mắt nhìn Tống Thế An tràn đầy vẻ hâm mộ xen lẫn ghen tị và oán hận — Hoàng thượng đối xử với Tống Diêm La quả nhiên không thể so với người thường, ngay cả chuyện giường sập mà ngài cũng nhớ rõ, còn nói trên triều nữa! Hừ hừ…

Còn có một vài đại thần thì đang thật sự suy nghĩ sâu xa về ẩn ý

thâm sâu trong mấy lời nói này của Hoàng đế, cùng với nguyên nhân vì sao giường trong nhà Tướng quân lại tự dưng bị sập…

Ông nghĩ, vì sao giường của Tống tướng quân lại sập?

Rốt cuộc là vì sao?

Mà chờ mấy ngày sau, khi tiểu Hoàng đế sai người khiêng một chiếc giường to làm bằng sắt đi vào phủ tướng quân, dư luận khắp kinh thành đều trở nên cực kỳ quỷ dị. Đương nhiên, quỷ dị nhất chính là sắc mặt của Tống tướng quân sau khi xem xong lá thư của Hoàng thượng.

— Ái tướng của trẫm, ôi quá ư dũng mãnh, để khen thưởng, đặc biệt ban thưởng một chiếc giường sắt!

Mong chờ vài ngày nữa có thể nghe được công lao vĩ đại của ái khanh đẩy sập giường sắt!

Hì hì…

Ngoài ra, tổng chi phí chế tạo giường sắt tốn năm mươi lượng bạc, trẫm đã khấu trừ vào bổng lộc tháng này của khanh rồi.

Không cần cảm ơn trẫm, chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi mà.

Ừm, mong khanh tiếp tục nỗ lực!!!

Lại nói, sau khi bãi triều, tiểu Hoàng đế vội vàng chạy về tẩm cung, vừa qua cửa đã bắt đầu vung tay cởi quần cởi áo khiến đám tiểu cung nữ sợ đến bạc mặt.

"Tiểu Toàn tử, mau mau mau lấy đồ cải trang tới cho trẫm! Trẫm muốn vi hành!"

Tiểu Toàn tử không ngờ Hoàng thượng lại đột nhiên nổi hứng

chuyện này, vô cùng sợ hãi, lúc trước nghe nhắc nhiều lần cũng chỉ nghĩ gió thổi mây bay, tưởng ngài nói đùa thôi, nhưng hiện giờ nhìn bộ dạng này của ngài là muốn đi thật rồi: "Hoàng thượng, không thể được đâu!"

"Hả? Sao thế?" Tiểu Hoàng đế lục tủ tìm kiếm bộ đồ "cải trang" mà hai ngày trước đã sai cung nhân chuẩn bị sẵn, "Trẫm đã xem lịch hoàng đạo rồi, trên đó viết hôm nay hợp để vi hành. Ngươi thấy chưa, trẫm cẩn thận thế cơ mà, không hề đi bừa chút nào nhé!"

Vậy là hai ngày trước vị này không xuất môn cũng vì trên lịch hoàng đạo không viết sao?!

"Hoàng thượng, ngài thật sự muốn cải trang vi hành sao?" Nhìn Hoàng thượng vừa tìm xiêm y vừa mặc lên, tiểu Toàn tử lo lắng hỏi.

Tiểu Hoàng đế trừng mắt: "Quân vô hí ngôn! Nói là cải trang vi hành thì sẽ cải trang vi hành!"

"Nhưng mà… nhưng mà hiện giờ bên ngoài rất loạn, lỡ gặp chuyện gì gì đó thì phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Hoàng đế nghe vậy, mắt sáng rực lên: "Ngươi đang lo trẫm sẽ hội ngộ thích khách trong truyền thuyết sao?"

"…" Vì sao Hoàng thượng lại hưng phấn như vậy?

"Vậy chúng ta mang thêm nhiều người một chút, lỡ có phát hiện thích khách, các ngươi bắt hắn lại, nhân tiện mang về cung cho ta đùa chơi một chút! Ái chà chà, trẫm còn chưa từng thấy thích khách bao giờ!" Tiểu Hoàng đế nghiêm mặt nói.

"… Vâng, mang nhiều người một chút…" Tiểu Toàn tử khó khăn nuốt nước miếng đáp, còn về vế sau, gã hoàn toàn không nghe thấy gì hết.

Tiểu Hoàng đế nhíu mày nhìn trời: "Nhưng mà mang bao nhiêu người mới đủ nhỉ? Ừm! Toàn bộ ngự tiền thị vệ mang đi hết, quân cấm vệ thì mang theo hai trăm người chắc là đủ rồi! Nếu vẫn chưa được, thì chọn thêm một đội trong ba doanh lớn mang theo đi! Tiểu Toàn tử, người thấy như vậy đủ chưa? Ai chà chà, lần đầu xuất môn đúng là không có kinh nghiệm gì cả!"

Tiểu Hoàng đế xoa xoa tay, tinh thần đầy hưng phấn, sắc mặt tiểu Toàn tử cứng ngắc lại — ngài cải trang vi hành, hay là xuất môn đánh giặc vậy?

"Ôi, Hoàng thượng, ngài cải trang vi hành mà, không thể mang nhiều người như thế được, trận thế lớn như vậy mà xuất môn sẽ kinh động những phần tử xấu mất!"

"Thế à?" Tiểu Hoàng đế xoa cằm trầm tư: "Cũng đúng nhỉ, mình lén lút ra ngoài mà, không thể để mẫu hậu biết được… À có rồi!" Nói xong, hắn ta tháo vương miện trên đầu xuống ném vào tay tiểu Toàn tử: "Vậy ta đi một mình, thần không biết quỷ không hay!"

Tiểu Toàn tử nghe vậy mà suýt khóc, vội giữ chặt chân Hoàng đế đang lao ra ngoài: "Hoàng thượng, ngài không thể ra ngoài một mình được! A không phải, ngài không nên ra ngoài mà!"

Tiểu Hoàng đế dừng bước, quay đầu nghi hoặc: "Vì sao?"

"Nếu để thái hậu biết được chuyện này, chúng tiểu nhân sẽ mất mạng đấy ạ!" Nhớ tới sự uy nghiêm của Hoàng thái hậu, hai chân tiểu Toàn tử cũng run lên bần bật.

"Vậy chúng ta không cho mẫu hậu biết không phải là được rồi sao?" Tiểu Hoàng đế nói rất chân thật.

"Nhưng mà… nhưng mà…"

"Đừng có nhưng mà nữa!" Tiểu Hoàng đế mất kiên nhẫn, "Trẫm chờ

đợi ngày lịch Hoàng đạo ghi là hợp cho việc vi hành đã vài ngày rồi, nếu lỡ là phải chờ tới ba ngày nữa, trẫm chờ đến héo người mất…"

Cúi đầu tủi thân nói mấy lời này xong, tiểu Hoàng đế lại bỗng ngẩng đầu lên, mắt sáng ngời: "Hôm nay, thần tiên cũng không cản được bước chân cải trang vi hành của trẫm! A ha ha!"

"…"

Quân mệnh nan vi, cuối cùng tiểu Hoàng đế vẫn xuất cung như ý nguyện, bên cạnh có tiểu Toàn tử đi theo, phía sau tiểu Toàn tử còn có bốn vị ngự tiền thị vệ cải trang, sau ngự tiền thị vệ còn có mười sáu vị ảnh vệ ẩn nấp — mấy người này… không có người nào không phải là cao thủ trong cao thủ, nhưng dù như vậy, tiểu Toàn tử vẫn sợ đến vỡ mật, chỉ sợ phát sinh tình huống bất ngờ gì, nên chờ đến khi Hoàng thượng sắp đi bộ hết đường Trân Đại, gã lại thúc giục hắn ta hồi cung.

Có điều, lúc này ánh mắt tiểu Hoàng đế đã cắm chặt vào tấm biển lấp lánh ánh vàng tỏa sáng rạng rỡ ở cách đó không xa!

Tiệm điểm tâm Vinh thị!

Là tiệm điểm tâm đấy!!!

Hai mắt tiểu Hoàng đế sáng lên, thầm nuốt nước miếng, sau đó "vèo" một tiếng, Tiểu Toàn tử chỉ cảm thấy hai mắt hoa lên, nhìn lại, bên người không còn ai, tiểu Hoàng đế đã chạy nhanh như chớp đến cửa tiệm điểm tâm.

Thôi rồi, tiểu Toàn tử quay đầu nhìn lại bốn vị thị vệ thân cao ngựa lớn sau lưng, mặt nhăn nhó hỏi: "Các ngươi có mang bạc không?"

Hu hu, gã xuất môn đã cố tình xách theo cả một hà bao đầy bạc, nhưng không thể gánh nổi Hoàng thượng đi đường cứ thấy gì đều muốn mua đấy được!!!

Tiểu Hoàng thượng vào tiệm điểm tâm, quả thực đúng là con chuột rơi vào chĩnh gạo, hưng phấn đến kêu ầm ĩ lên khiến tiểu nhị và khách trong tiệm đều phải nhìn sang — đầu óc đứa bé này không có bệnh gì chứ?!

Nhìn y phục của hắn ta, trang sức trên người cùng với tùy tùng theo sau, tuy trong lòng tiểu nhị oán thầm nhưng cũng không dám xem thường, lập tức tươi cười tiếp đón: "Vị công tử này thích món nào xin cứ gọi ạ."

"Thật sao? Thật sự có thể gọi tùy ý sao?" Tiểu Hoàng đế mở to hai mắt vui mừng hỏi.

"Đương nhiên ạ…"

Không chờ y nói xong, tiểu Hoàng đế đã "a a a" một tiếng rồi túm y nói: "Cái này, cái này, cái kia, còn cả kia nữa, đúng rồi đúng rồi, lấy hết tất cả các món trên này đi."

Tiểu nhị nghe vậy vô cùng hưng phấn, ông trời ơi, y gặp được khách sộp rồi!!!

Tiểu Hoàng đế gọi xong, hài lòng gật đầu: "Ừ ừ, mấy món vừa chọn mang hết ra cho trẫm…" nghe tiếng tiểu Toàn tử ho khan, tiểu Hoàng đế lập tức giả mình đổi lại: "Ừ, lấy hết ra cho ta nếm thử, món nào ngon ta sẽ mua!"

"Nếm… thử ạ?" Tiểu nhị ngẩn cả người.

"Đúng thế!" Vẻ mặt tiểu Hoàng đế rất chân thật: "Nếu ăn không ngon mà ta mua về không phải sẽ rất phí tiền sao? Lãng phí tiền bạc là việc đáng xấu hổ, mẫu thân ngươi không dạy ngươi à?"

"…" Tiểu nhị nhìn vị tiểu công tử mi thanh mục tú này với ánh mắt không thể tin nổi, ông trời ơi, ai có thể nói cho gã biết vì sao hắn ta

lại có thể nói những lời ngụy biện một cách hiển nhiên như vậy không?

Đúng lúc này, một giọng nam vang lên phía sau: "Dương nhị, làm theo lời vị tiểu công tử này nói đi, mang hết các món điểm tâm trong tiệm ra, mỗi loại một phần!"

"Chưởng quầy…" Nhìn bộ mặt tươi cười của Vinh chưởng quầy, Dương nhị nghi ngờ không biết mình có nghe lầm không.

"Còn ngẩn ra đấy làm gì!" Vinh chưởng quầy nói xong lại quay sang nói với tiểu Hoàng đế: "Bản tiệm đón tiếp không chu đáo, xin công tử thứ lỗi. Nào, mời ngài ngồi sang bên này, xin mời cứ chậm rãi nhấm nháp các loại điểm tâm của bản tiệm."

Tiểu Hoàng đế nhíu mày nhìn người đang cười như gió xuân trước mặt: "Ngươi đừng có nhìn ta với ánh mắt háo sắc như thế, bị ngươi nhìn đến phát sợ đây này."

Háo sắc à?! Da mặt Vinh chưởng quầy run lên, nụ cười cứng lại.

Tiểu Hoàng đế lại hớn ha hớn hở: "A ha, ngươi là chưởng quầy ở đây sao? Ngươi vừa mới nói mang hết điểm tâm ra, mỗi loại một phần sao?"

Ông chủ Vinh vội cười nói: "Đúng vậy."

"Ngươi biết điều đấy." Tiểu Hoàng đế giơ ngón tay cái lên, sau đó nói tiếp, "Có điều, sao ngươi lại bảo mang hết tất cả lên hả? Có mùi vị ta không thích ăn mà!"

"À… món nào không thích ngài cứ để sang một bên, ngài chỉ cần chọn mấy món ngài thích là được rồi. Ngài chọn xong, ta sẽ gói lại cho ngài."

"Oa!" Tiểu Hoàng đế mừng rỡ.

“Hơn nữa, cũng sẽ không lấy tiền của ngài.”

“Oa! À, không đúng, sao lại không lấy tiền?” tiểu Hoàng đế nghi hoặc nhìn người đối diện.

“À…” Vinh chưởng quầy đảo mắt nói, “Vì ta thấy công tử phong thần tuấn lãng, nên cảm thấy rất yêu thích, muốn kết bạn với ngài mà.”

Tiểu Hoàng đế xoa mặt mình, cười híp mắt: “Vậy sao, ta cũng thấy mình rất đẹp trai. Ha ha, ha ha!”

Lúc này, Dương nhị bê một mâm đầy điểm tâm ra, đặt cẩn thận xuống bàn: “Công tử, xin mời dùng thử.” Tuy không biết chưởng quầy có dụng ý gì, nhưng xưa nay chưởng quầy vốn khôn khéo, nhất định là có tính toán riêng.

Tiểu Hoàng đế nhìn các món điểm tâm muôn hình muôn vẻ, mắt như tỏa sáng, cầm một cái ăn thử, không tệ, lại cầm một cái khác ăn thử, được đấy, cầm thêm một cái nữa, ngon ngon… Ôi… Ừm… Chà chà… Cuối cùng, hắn ta mải ăn còn không cả có thời gian nói chuyện nữa.

Nhìn Hoàng thượng ăn, tiểu Toàn tử vô cùng xấu hổ, ngài có thể giữ phong độ chút được không?

Vinh chưởng quầy nhìn thấy thế cũng cười tít mắt, trong mắt lóe sáng.

Vừa rồi, sau khi tiểu Hoàng đế bước vào, gã đã thấy nhìn hơi quen quen, nghĩ một chút chợt phát hiện ra người này có dung mạo rất giống với đương kim Thánh thượng —- có một lần gã may mắn nhìn thấy bức họa Hoàng thượng ở nhà một người thân nào đó, có điều gã vẫn không dám nhận, chỉ lẳng lặng chú ý, cho đến khi hắn ta vô tình thốt lên một chữ “trẫm”, lại liên kết với sắc mặt của hắn nhìn điểm tâm như báu vật, gã mới suy đoán như vậy.

Vị tiểu công tử này, tám chín phần là vị chủ nhân kia rồi!

Gã mừng rỡ! Trên đời có hàng ngàn hàng vạn loại hình buôn bán, gã lại cố tình mở tiệm điểm tâm, chỉ vì gã có nghe người thân vô tình nhắc đến — đương kim Hoàng thượng yêu điểm tâm như mạng sống! Hoàng thượng thích ăn điểm tâm, người trong thiên hạ còn không mau mau mà nắm bắt lấy à. Kết quả là, gã tốn một số bạc rất lớn để mở tiệm điểm t trong kinh thành. Gã chỉ trông chờ một ngày nào đó, thông qua người thân nào đó, có thể khiến Hoàng thượng tới tiệm nếm thử một chút thôi, như vậy mà gã còn không phát tài thì đúng là ngược ý trời rồi! Cứ tưởng ngày đó rất xa xôi, ai ngờ chỉ trong chớp mắt, vận may này còn không cần dùng đến nửa câu kêu gọi nữa!!!

Nhìn tiểu Hoàng đế cắm cúi ăn, Vinh chưởng quầy chỉ cần thấy hắn gật đầu hoặc khen ngon là lập tức lẳng lặng nháy mắt với tiểu nhị — lát nữa gói mấy món này vào!

Tiểu Hoàng đế ăn mà vô cùng sung sướng, mặc kệ tiểu Toàn tử ở bên cạnh ngăn cản cũng không ăn thua, cuối cùng thực sự không ăn nổi nữa mới thôi, mặt tỏa ánh hào quang: "Ngon, ngon thật! Đây là những món điểm tâm ngon nhất mà ta đã từng ăn!"

Ông chủ Vinh thấy thế, tươi cười rạng rỡ, vội nói: "Những món ngài thích ta đã sai người gói lại cho ngài rồi."

"Chân tay ngươi cũng nhanh nhẹn đấy!" Tiểu Hoàng đế nhấp một ngụm trà, nấc cụt một cái: "Có điều, thật sự không lấy tiền sao?"

"Không lấy không lấy, thật sự không cần mà!" Ông chủ Vinh nhanh miệng đáp.

"Vậy thì ngại lắm!" Tiểu Hoàng đế chớp chớp mắt nói.

"Không thì ngài lưu lại bản tiệm một vài chữ quý đi?" Khen ngoài

miệng cũng không ích lợi gì, phải lưu lại vài chữ đóng khung treo lên mới khiến người khác biết đến được!

Tiểu Hoàng đế nghĩ chút, khẽ gật đầu nói: "Vậy cũng được. Nhưng mà viết gì nhỉ?"

"Chi bằng, ngài cứ viết theo ý ngài vừa nói, viết là thiên hạ đệ nhất điểm tâm được không?" Vinh chưởng quầy thử thăm dò.

Tiểu Hoàng đế xoa cằm cân nhắc một chút rồi vung tay lên đồng ý: "Nào, mang bút mực ra đây!"

Chưởng quầy này hào phóng như vậy, hắn cũng phải thể hiện thành ý một chút chứ! Viết vài chữ, cũng chẳng tổn thất gì!

Vì thế, một tấm biển khảm vàng nạm ngọc nhanh chóng được treo lên cao ở ngay cửa chính của tiệm điểm tâm Vinh thị, vô cùng bắt mắt, phàm là những người đi ngang qua cửa đều có thể nhìn thấy được.

Có điều, biển thì đẹp vậy, nhưng mấy chữ "rồng bay phượng múa" kia lại hơi xiêu vẹo, đương nhiên, đây đều là chuyện nhỏ, dù chữ có không đẹp chỉ cần do chính Hoàng thượng viết là được rồi!

Việc buôn bán của Vinh ký nhất thời lên như diều gặp gió, Thêm Một Phần Nữa chợt có dấu hiệu vắng vẻ hơn, vì thế, Tô Đường bị giữ ở trong phủ bắt đầu sốt ruột.

Hừ hừ, ngươi còn chưa nếm điểm tâm nhà ta, đã cho người khác cái danh thiên hạ đệ nhất rồi!!!

Thiên hạ đệ nhất cái em gái nhà ngươi ấy!

Chương 52: Đến đường cùng phải tìm đường sống

Sau khi đại chiến ở thư phòng, Tô Đường an phận hai ngày.

Ngày đầu tiên, nàng nằm trên giường, lý do nói với bên ngoài là cơ thể không khỏe, thật ra chủ yếu là vì chân nhũn ra. Thấy nàng mặt ủ mày chau, đêm hôm đó Tống Thế An cũng chỉ ôm nàng ngủ, cả đêm không dám động chạm gì nữa.

Ngày hôm sau, nàng có thể xuống giường, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn, vì hôm nay Tống Thế An nghỉ ngơi ở nhà. Đến buổi tối, thấy ánh mắt Tống Thế An hơi thay đổi, nàng vội vàng chạy tới Sướng Tâm cư nói là thăm Tuyên Tử, kết quả là một đi không trở lại nữa, để lại Tống Thế An ở trong phòng không biết làm sao, đành nằm một mình suốt cả đêm.

Đến ngày thứ ba, rốt cuộc Tô Đường cũng không an phận được nữa.

"Cái gì? Vinh ký được Hoàng thượng viết cho tấm biển thiên hạ đệ nhất sao?" Tô Đường kinh ngạc nhìn hạ nhân vừa từ trong tiệm về.

Hạ nhân đến lượt nghỉ hôm nay quay về phủ lấy thêm đồ, nhân tiện truyền tin của tiểu Mạc cho Tô Đường.

"Đúng thế ạ. Một vài đại nhân còn cố tình tới xem, nói là đúng là bút tích của Hoàng thượng. Hiện giờ cửa Vinh ký sắp bị đạp đổ rồi, mà việc buôn bán của Thêm Một Phần Nữa chúng ta hai ngày nay xuống dốc không phanh ạ…"

Vốn là hai nhà đang ngang cơ nhau vì mỗi người một vẻ, kết quả là bị tiểu Hoàng đế ở giữa quấy rối, Vinh ký đột ngột chiếm thế thượng phong. Vinh ký nằm trên trục đường tốt, vốn liếng nhiều, đồ ăn đẹp lại rẻ, thêm mấy chữ hoa mỹ của Hoàng Thượng này nữa…

Trong lòng Tô Đường hơi trầm xuống, nhưng sắc mặt vẫn không đổi: "Ngươi quay về nói với Mạc chưởng quầy, lập tức triển khai món mới!" Hiện giờ phải củng cố ưu điểm của mình đã rồi tính sau!

Ai ngờ, hạ nhân lại đáp: "Sáng nay Mạc chưởng quầy đã triển khai rồi ạ, nhưng hiện giờ người ta đều chạy đến đầu đường đó, không có ai đến chỗ chúng ta, có làm thêm nữa cũng vô dụng…"

Nghe y nói vậy, Tô Đường nhíu chặt mày, trầm tư một lát rồi nói: "Ta biết rồi, ngươi cứ về trước đi, nói với Mạc chưởng quầy, cứ bình tĩnh! Dù sao chúng ta cũng vẫn còn nguyên liệu, đường Học Sĩ dần dần khá khẩm hơn rồi, cũng có những người cố tình tìm đến. Dù Hoàng thượng đã ban thưởng biển hiệu, nhưng không cẩn thận sẽ là hữu danh vô thực! Chờ mà xem, ai có thể duy trì tốt hơn ai!" Nàng mím môi một cái rồi trầm giọng nói tiếp: "Các ngươi cứ yên tâm! Ta sẽ nghĩ cách!"

Tuy nói ra để làm yên lòng mọi người, nhưng trong lòng Tô Đường vẫn không thoải mái.

Nàng vốn tính sau khi "Thêm Một Phần Nữa" có thành công bước đầu, sẽ dựa vào việc đa dạng chủng loại và chất lượng đảm bảo để làm cho việc kinh doanh ổn định rồi phát triển nhanh chóng, ai ngờ vừa khai trương được hai ngày đã gặp phải chuyện phiền phức như vậy chứ?

Chẳng lẽ Hoàng thượng lại là hậu thuẫn của Vinh ký?!

ớ tới vị Hoàng thượng kia, Tô Đường cũng hơi phẫn uất, rảnh rỗi đi chỉ hôn lung tung, lại hạ dược lung tung, bây giờ còn góp một viên gạch cho bên đối thủ của nàng!!! Hắn ta cố ý muốn nàng khó sống

đây mà!

Vậy bây giờ phải làm sao? Tô Đường nhanh chóng nghĩ đến việc dựa vào Tống Thế An để xin Hoàng thượng một tấm biển như thế, nhưng suy nghĩ này vừa nảy sinh đã bị nàng hất đi — mặt lạnh không muốn cho mình ra ngoài rồi, đừng nói đến chuyện lại quan tâm đến việc của cửa tiệm, để hắn biết được thì nàng đừng hy vọng đời này còn có thể bước ra khỏi cửa phủ Tướng quân! Nhưng nếu không làm như vậy, nàng biết lấy gì mà chống lại Vinh ký đây?

Ngay khi nàng đang vô cùng khó xử, Tống Thế An quay về!

Nhìn người đàn ông khoan thai bước từ cửa vào, Tô Đường lập tức thấy người mình căng lên theo bản năng — từ sau đêm đó, nàng vừa nhìn thấy hắn là y như chuột nhìn thấy mèo.

A aa a — chuyện xưa nghĩ lại mà kinh!!!

Thấy nàng mở to hai mắt, dáng vẻ đề phòng, Tống Thế An nghĩ đến chuyện đêm đó mình không kìm lòng được dùng sức quá mức, nên cũng hơi ngượng ngùng. Có điều, nhìn bộ dạng này của nàng, trong lòng hắn lại thoáng nảy sinh tình cảm âu yếm — bộ dạng ngoan ngoãn đáng yêu không giương nanh múa vuốt của nàng nhìn rất đẹp, đương nhiên bộ dạng khi nàng không chịu nổi nức nức nở nở cầu xin tha thì còn đẹp hơn.

Tống Thế An tính toán, đêm nay cũng không thể để mặc nàng chạy tới ngủ với Tuyên Tử nữa, đêm qua nàng đi như vậy, hắn trằn trọc đến nửa đêm mới ngủ được.

"À… khụ khụ…" Cảm thấy suy nghĩ của mình hơi xa xôi, Tống Thế An ho khẽ, nói chuyện chính sự: "Mai là đại thọ của Hoàng thái hậu, đến lúc đó nàng theo ta vào cung."

Tô Đường hơi giật mình. Mấy ngày trước nàng đã nghe đến chuyện đại thọ Hoàng thái hậu rồi, lão thái thái còn cố ý dặn dò nàng phải

chuẩn bị lễ vật ổn thỏa, nàng chọn cũng chọn xong rồi nên không bận tâm lắm đến việc này, ai ngờ bây giờ hắn lại nói muốn nàng cùng tiến cung với hắn.

"Sao lại bảo ta đi? Lúc trước đâu có nói gì?"

Vấn đề này chính Tống Thế An cũng không biết, thọ yến năm vừa rồi của Hoàng thái hậu cũng chỉ mời mấy người trong hoàng thất và các cáo mệnh phu nhân, Tô Đường không phải là ai trong hai đối tượng đó cả, cho nên hắn cũng không nghĩ Hoàng thái hậu sẽ mời nàng, mà lúc trước trong danh sách khách mời quả thật cũng không có Tô Đường. Nhưng hôm nay sau khi bãi triều, Hoàng thái hậu đột nhiên phái người tới truyền lời bảo hắn ngày mai đưa Tô Đường cùng vào cung. Tống Thế An băn khoăn không có câu trả lời, cũng chỉ có thể tuân mệnh.

Tô Đường nghe xong liền vuốt cằm im lặng suy nghĩ, kết quả nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra, nhìn thấy Tống Thế An thay xong y phục bước ra liền hỏi: "Ngày mai sẽ có rất nhiều người phải không, hơn nữa thân phận cực kỳ cao quý phải không?"

"Ừ." Tống Thế An khẽ gật đầu.

Tô Đường nhăn nhó mặt mày: "Ta không đi được không?"

Tống Thế An không hiểu.

"Ta không biết ai cả, đi rất mất tự nhiên." Khi còn ở thành Bình, nàng đã không hề thích tham gia yến hội của gia tộc, biết hay không biết cũng đều ngồi nói chuyện phiếm như vậy, chẳng thú vị gì cả! Huống chi, mai lại là yến hội trong cung, trước đây nàng còn có thể tùy tính, chứ tới ngày mai thì tuyệt đối không thể phạm một sai lầm nào cả!

Tống Thế An cũng toát mồ hôi, có biết bao nhiêu người đỏ mắt trông chờ hy vọng được đi dự thọ yến của Hoàng thái hậu, tham dự

một bữa tiệc như thế này cũng chính là tượng trưng cho thân phận, vậy mà cô nàng này lại không muốn đi, hơn nữa còn nghĩ ra cái lý do như vậy nữa.

Nghĩ một chút, Tống Thế An nói: "Ý chỉ của Hoàng thái hậu không thể không nghe được. Có điều nàng cứ yên tâm, bà nội cũng sẽ đi cùng, đến lúc đó nàng cứ theo bà là được rồi."

Hắn dừng một chút lại bổ sung thêm: "Nàng cứ đi theo đám nữ quyến là ổn mà."

Thật ra Tống Thế An cũng không phải người thích giao tiếp với người khác, có điều hắn cảm thấy để Tô Đường giao thiệp với đám nữ quyến cũng là chuyện tốt, có lẽ còn có thể giúp nàng kiềm chế được tính tình. Hắn còn nhớ hắn đã từng gặp mấy vị mệnh phụ triều đình, tất cả đều là những người hiền lành đoan trang — ở một số thời điểm, tính cách giương nanh múa vuốt của nàng thực sự khiến hắn đau đầu.

Tô Đường nhanh chóng nghe ra ý tứ khác của hắn, nàng lườm hắn một cái nói: "Tốt nhất là chàng đạp ta vào lại bụng mẹ để đào tạo lại đi!"

"…" Thấy nàng đi qua người mình, Tống Thế An lặng lẽ cúi đầu, hắn cảm thấy cuộc đời này của hắn không thể nào nhìn thấy dáng vẻ hiền thục dịu dàng của nàng rồi…

Sự tình quá đột ngột, Tô Đường không có chuẩn bị khó tránh khỏi việc vội vàng, chạy tới hỏi lão thái thái những việc cần chú ý, sau đó lại lục tung lên để chọn y phục trang sức phù hợp. Mà đang lúc bận rộn, đầu nàng lóe lên, chợt nghĩ tới một chuyện. Lão thái thái nói thật ra ngày mai cũng chỉ là cả đám người ngồi quây lại một chỗ nói chuyện phiếm, không cần phải quá căng thẳng. Hoàng thái hậu cũng không phải ở đó suốt, nếu nói chuyện phiếm, thì ắt sẽ phải uống trà ăn gì đó…

Nghĩ vậy, Tô Đường vội kéo Hỉ Thước tới nói: "Em mau chạy ra ngoài tiệm, bảo tiểu Mạc chuẩn bị tốt vài thứ, sáng sớm mai mang tới cho ta!" Nói xong vẫn chưa yên tâm, nàng lại chạy đến bên bàn lấy giấy bút ra viết tên mấy loại điểm tâm.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, Hỉ Thước cũng không biết có chuyện gì, còn tưởng là chuyện rất quan trọng nên vội vàng cầm tờ giấy chạy ngay đến tiệm điểm tâm.

Nhìn bóng Hỉ Thước chạy đi, trên mặt Tô Đường hiện lên nụ cười quỷ dị. Có hòa nhau hay không còn phải xem sáng mai!

Tắm rửa ở phòng trong xong, Tống Thế An bước ra nhìn thấy vẻ mặt này của nàng, tim hắn thịch một cái — sao hắn lại có dự cảm xấu nhỉ?

Thấy Tống Thế An chỉ mặc một chiếc áo ngủ màu trắng, da mặt Tô Đường lại run lên: "À… chàng ngủ sớm một chút đi, ta đi xem Tuyên Tử đã ngủ chưa." Nói rồi nàng toét miệng cười tươi một cái, định chuồn ra ngoài.

Tống Thế An đã đề phòng từ trước, đưa tay kéo nàng vào lòng, cười nói: "Ta đã xem rồi, thằng bé ngủ từ sớm rồi."

"…"

Vì thế, đêm cùng ngày, đương nhiên là sóng gió mãnh liệt dâng trào, tiếng rên rỉ không ngừng nghỉ, ôi, đến mức ông trời cũng phải che mắt thôi!

Tình hình chiến sự vô cùng khốc liệt!

Ngày hôm sau, Tô Đường tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm úp lên người Tống Thế An, nhớ tới tư thế cuối cùng tối hôm qua, tâm trạng nàng cực kỳ phức tạp — cuối cùng nàng cũng lật ngược thế cờ được một lần, nhưng vì sao nàng không cao hứng nổi chứ?!

Nhìn nàng ngồi trang điểm một lúc, Tống Thế An thực sự cảm thấy rất vui mắt, nghĩ tới điều gì đó, hắn liền rời khỏi giường đi đến bên cạnh nàng, mở ngăn kéo lấy ra một chiếc hộp gỗ màu đỏ.

Tô Đường vừa nhìn thấy chiếc hộp đó liền ngẩng đầu nhìn Tống Thế An. Chiếc hộp này là do lão thái thái đưa cho nàng vào ngày thứ hai sau khi nàng xuất giá, nàng không muốn nhận nên đã trả cho Tống Thế An, giờ hắn lại lấy ra làm gì?

Không chờ Tô Đường nghĩ xong, Tống Thế An đã lấy cây trâm phượng trong hộp ra, gài lên cho nàng. Hôm nay Tô Đường mặc mộ bộ y phục cực kỳ đoan trang, búi tóc vừa đơn giản lại trang nhã, gài thêm cây trâm này càng lộ rõ khí chất quý phái, xinh đẹp.

Nhìn mình trong gương, Tô Đường đột nhiên thấy lạ lẫm. Nhớ đến cảnh mình trả lại trâm ngày ấy, nàng càng cảm thấy vô cùng khác thường — lúc đó, cũng chỉ mới khoảng hai mươi ngày trước, hai người còn như nước với lửa, vậy mà chưa tới một tháng, chuyện này… chuyện này nên hiểu thế nào? Tuy cũng không tính là vợ chồng hòa thuận, nhưng cũng không phải là không hợp nhau.

Sao mọi chuyện lại phát triển theo hướng này?

Rất kỳ quái!

Khi đó nàng chán ghét cái bản mặt lạnh này biết bao nhiêu, nhưng hiện giờ… Tô Đường đặt tay lên ngực tự vấn lương tâm, dù ở một số thời điểm nàng vẫn có chút ý kiến với Tống Thế An, nhưng đa số thời gian nàng vẫn cảm thấy mặt lạnh này khá thuận mắt.

Tô Đường đang nghĩ ngợi, Tống Thế An cũng xuất thần như thế — khi đó hắn chỉ nghĩ cưới vị Tô tam tiểu thư này cho xong chuyện, có lúc còn rất chán ghét người con gái kiêu ngạo vô lễ này, nhưng vì sao bây giờ nhìn nàng trong gương, trong đầu hắn lại sinh ra suy nghĩ "nắm tay nhau cùng sống tới già" chứ?

Nhớ lại mọi chuyện xảy ra trong một tháng vừa rồi quả thật khiến người ta cảm thấy vô cùng hoang đường!

Vì thế, hai người một ngồi một đứng, mỗi người đều nghĩ nhân duyên này thật quá quỷ dị…

Tống Thế An xuất phát trước. Khi Tô Đường và lão thái thái chuẩn bị lên xe ngựa, nhìn thấy Tuyên Tử đứng mím môi bên cạnh, nàng lại không đành lòng, thực sự muốn đưa thằng bé đi theo.

Thấy sắc mặt của nàng, lão thái thái khẽ gật đầu xem như đồng ý — Hoàng thái hậu đã dặn bà đưa Tuyên Tử cùng tiến cung, chỉ là bà chưa nói với mọi người thôi.

Tuyên Tử thấy mình được phép đi cùng liền toét miệng cười, thằng bé ngồi ngoan ngoãn trong xe ngựa không dám lộn xộn gì, nhưng trên mặt cũng không giấu được vẻ hưng phấn.

Lão thái thái nheo mắt nhìn thằng bé, lại liếc mắt nhìn bụng Tô Đường, khẽ thở dài.

Chờ đoàn người Tô Đường vào cung, các khách mời khác cũng gần đến đông đủ. Nghe nói tân phu nhân của Tống tướng quân cũng nhận lời mời đến đây, ánh mắt mọi người rất phức tạp.

Bọn họ đã nghe tiếng vị "phu nhân ghen tuông" trong truyền thuyết này lâu lâu lắm rồi!

A ha ha ha, rốt cuộc hôm nay cũng gặp được!

Mà Tô Đường, ngay khi xe ngựa đến cửa cung, mí mặt nàng đột nhiên giật liên tục, trong lòng nàng cũng rất bất an, trường hợp trọng đại thế này, nhiều người tôn quý như vậy, sống hơn hai mươi năm nay nàng quả thật chưa từng gặp bao giờ, nàng nên ứng phó thế nào đây?

Chương 53: Oan gia ngõ hẹp, tình địch tương phùng

Trong Tê Phượng các, các vị nữ quyến đều trưng diện xinh đẹp lộng lẫy, Tô Đường mím môi mỉm cười, nghe lão thái thái giới thiệu đến đâu, nàng thi lễ đến đó, ra vẻ thập phần hiền thục đoan trang —- giả vờ giả vịt là sở trường của nàng!

Các phu nhân nhìn thế đều thầm nghĩ: Không phải người ta nói phu nhân Tướng quân rất dũng mãnh sao? Sao cử chỉ lại nhã nhặn như thế?

Nói chuyện một hồi, mấy vị lão phu nhân đức cao vọng trọng được Hoàng thái hậu truyền vào trong phòng. Nhìn lão thái thái vỗ nhẹ tay nàng rời đi, khóe miệng Tô Đường vẫn mỉm cười như cũ, nhưng trong lòng lại run lên — bà bảo cháu ứng phó một mình thế nào bây giờ? Sắc mặt vị ngồi đối diện không tốt lắm đâu!

Người đối diện nàng mặc váy gấm rực rỡ, là đường tỷ của đương kim Hoàng thượng, quận chúa Dung Hoa.

Thái độ thù địch của nàng ta dành cho Tô Đường cũng không phải là vô duyên vô cớ, nhớ lại ngày đó nàng ta vừa gặp Tống Thế An đã thầm thương trong lòng, nghe đường đệ Hoàng thượng nói muốn chọn ra người thích hợp tứ hôn cho Tống tướng quân, nàng ta lại cảm thấy không thể không thuộc về mình. Mà Hoàng thượng nghe ý nàng ta xong, cũng chiều theo ý nàng ta, để nàng ta ở vị trí thứ nhất để tiến cử cho Tống Thế An. Ai ngờ Tống Thế An vừa nghe cái tên này đã lắc đầu từ chối, lý do chỉ có hai chữ — không xứng.

Nghe thấy hai chữ kia, quận chúa Dung Hoa cắn môi, rõ ràng là nói bừa! Tống đại tướng quân nhà ngươi còn không xứng với ta, thì ai xứng chứ?!

Vì thế, nàng ta bất chấp thẹn thùng sai người ngăn hắn lại khi hắn hạ triều, dẫn tới một chỗ vắng vẻ để thổ lộ cõi lòng, ai ngờ Tống Thế An nghe xong, mặt không chút thay đổi, đáp — xin quận chúa tự trọng!

A a a, tức chết người ta mất! Sau đó lại biết Tống Thế An an an phận phận cưới một cô dân nữ ở thành thị nhỏ, ngụm máu luẩn quẩn trong lòng đã lâu chỉ muốn phun ra ngoài!

Vì sao? Vì sao chứ? Chẳng lẽ đường đường một quận chúa như ta mà còn kém một cô nàng quá lứa lỡ thì thanh danh vô cùng xấu sao?!

Thế nên, hôm nay biết được "mỠgià" kia cũng đến đây, nàng ta liền ra sức ăn mặc trưng diện một phen, dáng vẻ như muốn so bì với nàng! Trong lòng nàng ta cũng cực kỳ bất mãn với Thái hậu nương nương, tuy nàng là phu nhân Tướng quân nhưng không có phong hào, sao phải mời nàng tới đây làm chướng mắt nàng ta chứ?!

Hiện giờ nhìn 'mụ già' trước mặt không xinh bằng mình, thân phận cũng không tôn quý như mình, nàng ta không khỏi cười khinh bỉ. Nhưng rõ ràng nàng là người thô lỗ, lại cố tình giả vờ tiểu thư khuê các, quận chúa Dung Hoa nhìn chỉ cảm thấy buồn nôn chết đi được! Vì thế, nàng ta nhìn chằm chằm Tô Đường, muốn tìm ra chút sai sót của nàng để cười nhạo một phen.

Có điều, nhìn nửa ngày, chỉ thấy nàng rất chăm chú nghe chúng nữ quyến tán gẫu, mà rất ít khi lên tiếng, quận chúa Dung Hoa cũng ngồi không yên, đầu óc xoay chuyển lại bật ra một ý.

Chọn lúc không ai nói gì, quận chúa Dung Hoa cười tươi hỏi Tô Đường: "Không biết Như Ý tỷ tỷ ở quý phủ tướng quân có khỏe

không?”

Tô Đường đã sớm liếc mắt nhìn thấy vị này không được bình thường, chỉ là tuy trong lòng nghi ngờ nhưng vẫn coi như không biết, dù sao nàng cũng không rõ lắm thân phận của vị này, nên chỉ mang suy nghĩ địch không động, ta không động, yên lặng theo dõi diễn biến. Lúc này thấy nàng ta đột nhiên lên tiếng, nàng khẽ nhíu mày, biết trò hay đã lên sàn.

Có điều, sao nàng ta lại phải dùng Như Ý để hỏi? Còn gọi là Như Ý tỷ tỷ, e rằng quan hệ hai người cũng không phải đơn giản. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, Như Ý là dạng người gì, người quan hệ tốt với nàng ta là loại người gì, đại khái cũng có thể nhìn ra một phần.

Đang cân nhắc xem nên trả lời thế nào, Tô Đường nhìn lướt qua mọi người, thấy các vị phu nhân lúc nãy vẫn còn hòa nhã với mình, giờ đều yên tĩnh nhìn nàng, thỉnh thoảng còn có người ghé tai nhau thì thầm, ánh mắt toát lên vẻ hưng phấn.

Quận chúa Dung Hoa thấy Tô Đường chậm chạp không trả lời, liền cười nói: “Khi ở trong cung Như Ý tỷ tỷ khá thân với ta, có điều, sau khi nàng ấy đi đến phủ tướng quân thì không gặp nhau nữa, ta rất nhớ nàng ấy!”

Tô Đường thầm cười lạnh, nàng không tin vị này còn không biết chuyện gì xảy ra ở phủ Tướng quân, đã biết còn cố hỏi, e có ý đồ khác! Nàng nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng nói: “Nếu nói là tốt, thì đương nhiên cũng không so được với trong cung.”

Quận chúa Dung Hoa thấy nàng đáp cho có lệ, lại nói tiếp: “Đương nhiên không thể sánh bằng trong cung, nhưng dù sao cũng không thể không bằng cả nhà bình thường được, đúng không?! Ta lại nghe nói, có vẻ Như Ý tỷ tỷ sống không được thoải mái lắm!”

Tô Đường đặt tách trà xuống, nhìn nàng ta một lúc, cười đáp: “Nếu quận chúa ngài đã nghe nói, cần gì phải hỏi nữa? Có chuyện gì cứ

nói thẳng là được, vòng vòng vo vo không thấy phiền sao?”

“…” quận chúa Dung Hoa á khẩu, mọi người ở trong cung đấu tới đấu lui không phải đều giấu giấu diếm diếm sao, một câu nói đơn giản cũng đều có hai ba lớp nghĩa, nhưng dù có nghe hiểu rõ ràng cũng chỉ thầm biết trong lòng mà không nói ra, vì sao nàng lại nói thẳng rõ ràng như thế chứ? Hừ, quả nhiên là người chỉ biết thô lỗ, không có chút trình độ nào!

Thấy sắc mặt tức giận của nàng ta, Tô Đường cười vô cùng dịu dàng: “Như Ý cô nương sống không thoải mái, đương nhiên là có lý do.”

“Lý do gì?!” Quận chúa Dung Hoa hỏi.

Tô Đường lại không trả lời, tiếp tục cúi đầu uống trà, khóe miệng không kìm được nụ cười — đồ ngốc, vừa đào hố mà đã nhảy xuống rồi! Nói có lý do đương nhiên là có lý do, nhưng đây là chuyện của phủ Tướng quân nhà ta, cô quan tâm làm gì, không sợ bị chê cười sao?

Quận chúa Dung Hoa nhìn nụ cười của người bên cạnh, chợt hiểu ra, khẽ nhíu mày thu lại vẻ mặt của mình, đổi đề tài: “Chỉ là ta hơi nhớ nhung người bạn xưa thôi, nếu không cũng sẽ không hỏi làm gì, để Tống phu nhân cười chê rồi.”

“Không dám.” Vẻ mặt Tô Đường vẫn ôn hòa, thầm nghĩ chuyện này chắc xong rồi chứ, nàng thật sự không muốn gây khó dễ cho người khác trong ngày hôm nay, đương nhiên, nàng cũng sẽ không để mặc người ta gây khó dễ cho nàng.

Quận chúa Dung Hoa không cam lòng thua một ván, suy nghĩ một hồi lại nói: “Có điều, cũng xin Tống phu nhân nể tình cảm của ta và Như Ý tỷ tỷ, nói cho ta biết một chút, rốt cuộc nàng ấy phạm lỗi gì mà bị trừng phạt nặng như thế. Ta lại nghe nói, Tống phu nhân ngươi rất ghen tuông, không chấp nhận trong phủ có phụ nữ xinh

đẹp, vì thế mới xử lý từng người một trong đám bốn mỹ nhân m Hoàng thượng ban thưởng. Như Ý bị đẩy xuống căn phòng rách nát không được ra ngoài, hai người còn lại cũng chong đèn chép kinh thư, người còn lại thì ban cho một vị phó tướng… Đương nhiên những điều này đều là mấy lời đồn nhảm bên ngoài, chắc cũng không giống chuyện thật.” Nói xong, quận chúa Dung Hoa che miệng cười khẽ, dáng vẻ vô cùng vô tư trong sáng vô tội.

Lý do Tô Đường xử lý Tây Uyển vẫn bị đồn đại khó phân biệt thật giả, hơn nữa đã sớm trở thành đề tài nói chuyện của mấy người phụ nữ chốn khuê phòng. Mọi người ở đây hôm nay làm gì có ai không từng để ý đến câu chuyện này, chỉ là không biết chân tướng, không khỏi hơi ngạc nhiên. Nhưng tuy chân tướng chưa rõ ràng, kết luận đã có từ lâu — nếu tất cả mọi người nói là vì ghen tuông, vậy thì có thể là ghen tuông thật. Người ta nói ý kiến số đông là đúng, chính là như thế!

Mà nay, cuối cùng cũng gặp được vị nhân vật chính này, họ vô cùng muốn bới móc từ hành vi lời nói ra vài dấu vết chứng thực cho chuyện kia, không ngờ vị phu nhân Tướng quân này lại đoan trang nhã nhặn không chê vào đâu được, đúng là khiến người ta không thể moi ra nửa điểm không tốt.

Chỉ là, dù mọi người đều nhìn chằm chằm vị phu nhân tướng quân, nhưng không một ai dám lên tiếng hỏi xem rốt cuộc chuyện đó là thế nào. Giờ quận chúa Dung Hoa lên tiếng, thần sắc mọi người đều rất phức tạp, vừa tò mò không biết Tô Đường trả lời thế nào, vừa cảm thấy vị quận chúa này hơi mất lễ nghi, nhưng dù thế nào, xưa nay bọn họ vẫn nhàm chán, rất thích xem kịch vui. Vì thế, Tô Đường nhất thời có ảo giác mình lại là tâm điểm của mọi sự chú ý.

Tô Đường rất đau đầu, nàng nhìn thấu được trong việc chèn ép của quận chúa Dung Hoa còn có chút sát khí, nhưng mãi vẫn không rõ được nguyên nhân do đâu, vì sao nàng ta kiên quyết ép mình không thôi?! Chẳng lẽ thực sự vì Như Ý? E rằng không phải, vì một người thất sủng mà gây khó dễ cho một phu nhân Tướng quân, quận chúa

Dung Hoa này cũng không ngu ngốc như thế! Vậy rốt cuộc là vì sao?

Còn nữa, nàng phải đáp lời thế nào đây? Nhìn Tuyên Tử đang chơi với những đứa trẻ khác ở bên cạnh, nàng hơi nhíu mày.

Vì sao trừng phạt Như Ý à? Là vì nàng ta chia rẽ, gây xích mích khiến nhà cửa không yên, lại nói tung tung về thân thế của Tuyên Tử khiến thằng bé rơi xuống hồ, đương nhiên, còn có mấy câu đặt điều nói bậy sau lưng nàng nữa. Có điều, cả ba điều này đều không dễ dàng nói ra được! Chuyện xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài, thân thế của Tuyên TỠcũng không thể nói ra được! Nhưng nếu không nói gì cả, chỉ e vị tiểu quận chúa này sẽ không chịu thôi!

Nếu vậy, phải làm sao đây?

Nghĩ một chút, Tô Đường quyết định ra vẻ thâm sâu một phen.

Nàng cười nói: "Mấy cái trò đồn đại này, trước giờ người khôn luôn phân biệt được, người ngu thì luôn tin tưởng, chư vị chắc cũng không phải người ngu muội, ắt hẳn có thể phân biệt được mấy lời đó."

Cô còn cứ cố mà hỏi, tức là cô không biết phân biệt, tức là thừa nhận mình là kẻ ngu xuẩn!

"Còn về chuyện mà Như Ý làm sao, hôm nay là ngày vui ngày lành, thật sự khó nói mấy chuyện vặt vãnh không vui, nên ta cũng không nói nhiều nữa."

Đã kéo cả Hoàng thái hậu ra rồi, ngài tiếp tục hỏi hay vẫn cứ hỏi tiếp đây?

"Quận chúa tình cảm như thế khiến ta rất cảm động. Như Ý mà biết, chắc cũng cảm động đến phát khóc. Ban đầu ta vốn nghĩ nếu quận chúa có thể ghé hàn xá thăm Như Ý thì tốt, nhưng nếu vậy thì phiền quận chúa quá. Chi bằng để ta đưa Như Ý tới quý phủ cũng được,

tiện cho nàng ấy làm bạn với ngài!”

Ô, ta không còn biết làm gì với nàng ta nữa rồi, cô nhận về đi, sau đó ổn thỏa thì đón cả hai người kia đi cùng nàng ta càng tốt.

Ái chà chà, hình như bản sắc ‘ghen tuông’ lại bộc lộ rồi!

Tô Đường cười tủm tỉm, dáng vẻ rất chân thành, nhưng quận chúa Dung Hoa nghe lại nghiến răng nghiến lời, giỏi lắm, chống chọi hết mọi lời của nàng ta! Còn muốn đưa Như Ý tới à? Ta thèm vào! Ánh mắt quận mã nhà mình nhìn nha hoàn còn không bình thường, nếu đón Như Ý qua nữa không phải sẽ rất lộn xộn sao? Dung mạo của Như Ý cũng tương đương với mình!!!

Quận chúa Dung Hoa không nghĩ ra được câu nào phản bác, chỉ đành cự tuyệt ‘ý tốt’ này xong, rồi ngồi hằm hừ không nói.

Ván thứ hai, nàng ta thua hoàn toàn.

Mà hiện giờ, Tô Đường lại không muốn thu binh. Nàng sửa sang vạt váy, nói như không mấy lưu tâm: “Có điều, vừa rồi nghe quận chúa nói đến từ ‘ghen’, ta lại nghĩ tới một chuyện.”

Các phu nhân xung quanh tưởng kịch vui đã kết thúc, ai người vị này còn tự đề cập đến vấn đề kia, khiến họ vừa buồn bực lại vừa khó hiểu.

Tô Đường nhìn lướt qua mọi người, mỉm cười nói: “Thật ra, ta nghĩ rằng, từ ‘ghen’ này rất đáng để suy ngẫm. Phụ nữ có lòng ghen là rất bình thường, nắm vững được chừng mực, lộ ra một chút thôi trước mặt đàn ông, cũng có thể khiến đàn ông biết trong lòng mình rất quan tâm tới chàng, phải không? Hiền lương thục đức tất nhiên là quan trọng, nhưng nếu ai cũng thế khó tránh khỏi việc đánh mất tính cách của mình, biến thành một đống đồ giống nhau như được khắc từ một khuôn ra, nói chuyện lại cứng nhắc, đừng nói chính mình kìm nén đến uất ức, ngay cả đàn ông họ nhìn cũng chẳng thấy

thú vị gì! Mọi người thử nghĩ mà xem, nắm chắc được chừng mực, nhận định đúng thời cơ, sau đó xử lý chút chút theo đúng tính cách của phu quân nhà mình, làm nũng một chút, dịu dàng một chút, ghen tuông một chút, chẳng phải sẽ có một loại tình thú rất khác sao?"

Nghe nàng nói vậy, thần sắc mọi người đều sáng bừng lên. Từ trước tới giờ người ta luôn nói làm vợ không được ghen tuông, nhưng không ai nói ghen tuông cũng là hợp lý. Hơn nữa, cân nhắc mấy lời vừa rồi, quả thực rất có lý. Những người đang ngồi đây đều là đại phu nhân trong nhà, bình thường đều phải ra vẻ đoan trang nghiêm túc, phu quân nhà mình nói gì thì các nàng làm cái đó, chưa bao giờ dám cãi lời. Tuy trong lòng họ rất tức tối vì chồng cưới vợ bé, nhưng vẫn phải cố tình tỏ vẻ rộng lượng không sao cả, nhìn đám tiểu thiếp thông phòng hết người này đến người kia, thật sự chỉ muốn trào máu!!! Nhưng đã vậy rồi, vẫn phải tiếp tục giả vờ nhã nhặn thanh cao, đoan trang thục nữ, uất ức chết người ta!

Thấy mọi người có vẻ suy nghĩ, Tô Đường nói tiếp: "Hơn nữa, ghen tuông thì sao? Nếu không cần thì làm gì có ghen? Chỉ cần ghen tuông có chừng mực, thì vợ ghen cũng có thể thành vợ hiền. Chỉ cần đừng có hơi một chút rỗi việc lại ghen tuông cãi cọ, đến mức một khóc hai quấy ba thắt cổ, thì phân nửa đàn ông vẫn thích sự ghen tuông nhẹ nhàng đó!"

Tô Đường nói rất thật lòng, nàng đã nghĩ kỹ rồi, dù sao cái danh tiếng ghen tuông của nàng cũng không gột đi được, chi bằng cứ phổ biến rộng rãi cái sự ghen tuông này ra, đổi cách nói khác là được. Phụ nữ khắp thành đều ghen tuông, hình ảnh đó cũng tương đối hùng tráng đấy chứ, a ha ha!

Quận chúa Dung Hoa nghe cũng thấy chột dạ, cái gì mà rỗi việc lại ghen tuông cãi cọ, một khóc hai quấy, không phải cô cố tình nói ta sao? Hôm trước chỉ vì Quận mã sờ soạng tay chân một nha hoàn, bị nàng ta bắt gặp được nên mới cãi nhau đến nghiêng trời lệch đất!

“Ha!” Quận chúa Dung Hoa cười lạnh ngắt lời Tô Đường, “Bảo sao mọi người cứ nói Tống tướng quân cực kỳ sủng ái tân phu nhân, thì ra Tống phu nhân cũng có thủ đoạn riêng! Cũng khó trách được, trước đây vốn có liên quan đến nhiều người đàn ông như vậy, biết cách làm thế nào lôi kéo được trái tim đàn ông cũng rất bình thường!”

Nàng ta vừa dứt lời, xung quanh đều im lặng hẳn.

Tô Đường nheo mắt, ánh mắt sâu thẳm.

Chương 54: Kẻ tham ăn luôn có lý

Tuy những đóa hoa đào nát trước đây của nàng đều là thật, ở đây cũng từng có người bàn tán sau lưng, nhưng chưa từng có ai dám nói trước mặt nhân vật chính! Chuyện này không khác gì đâm vào vết sẹo của người ta! Hơn nữa, quận chúa nói cũng quá lời, còn thêm phần hạ nhục sự trong sạch của người khác! Những người ngồi đây, phàm là người có giáo dưỡng đều không chấp nhận được hành động này của quận chúa. Có điều, từ trước tới giờ quận chúa vốn ngang ngược kiêu ngạo, nên nhất thời họ cũng không nói được gì, chỉ nhìn Tô Đường với ánh mắt không đành lòng.

Tô Đường đã nghĩ xong đối sách trong nháy mắt. Nàng không xấu hổ cũng không tức tối, không vội vàng, không nóng giận, chỉ khẽ cười, bình tĩnh nói: "Mấy lời này của quận chúa cũng không ổn."

"Sao hả? Chẳng lẽ ta nói sai sao?" Quận chúa Dung Hoa khinh bỉ nói.

"Quả thật, đường nhân duyên của Tô Đường có hơi lận đận, nhưng nói là có liên quan đến nhiều người đàn ông thì nặng nề quá. Nếu gặp phải người phụ nữ tam trinh cửu liệt, nghe câu nói bậy này của quận chúa, người ta không liều mạng với ngài mới là lạ! Ha ha!" Lời này có ý vị uy hiếp rất đậm, nhìn mặt quận chúa hơi lộ vẻ sợ hãi, Tô Đường cười hài lòng, lại nói tiếp: "Đương nhiên, ta không liều mạng với ngài không phải vì ta không trọng danh tiết, mà vì ta nghĩ tuổi quận chúa còn nhỏ, coi như trẻ con nói năng thiếu suy nghĩ thôi."

Nàng nói xong câu này, mọi người đều cố nhịn cười.

Trẻ người non dạ, nói năng thiếu suy nghĩ, nếu đặt ở chỗ khác cũng được, nhưng đặt vào vị quận chúa này thì… Tuy tuổi của quận chúa nhỏ nhất ở đây, sắp mười sáu tuổi, nhưng thực sự cũng không dùng được bốn chữ đó. Tô Đường nói nàng ta như vậy, không chỉ chuyện lớn hóa nhỏ, mà hiển nhiên cũng thầm chế nhạo nàng ta là trẻ con.

Thấy quận chúa giận dữ, trong lòng Tô Đường cười càng vui vẻ hơn, trên mặt vẫn thờ ơ như thường, "Còn nữa, ta cũng không dám nói mình có thủ đoạn riêng, chỉ là ở nhà mẹ đẻ, ta vốn nhìn thấy cha mẹ hòa thận, mắt thấy tai nghe nên có cách nghĩ vậy thôi, thật không ngờ, cả gan nói với chư vị phu nhân trong này, lại bị quận chúa ngài xuyên tạc như vậy. Thật đúng là nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí (*), không hiểu nổi rốt cuộc trong đầu quận chúa nghĩ những chuyện gì…" Nói xong, mắt Tô Đường sáng như đuốc, nhìn về phía quận chúa, mím môi không nói gì nữa.

(*) Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí: Ý nói cùng một sự việc mỗi người có cách nhìn khác nhau. Người tử tế nhìn nó tử tế, người xấu xa lý giải theo cách xấu xa.

Người luôn âm mưu tính toán, nhìn người khác cũng vặn vẹo theo!

Mọi người hiểu ngay ẩn ý của Tô Đường, đều cúi đầu xuống, uống trà thì uống trà, trò chuyện thì trò chuyện, cố gắng không để quận chúa nhìn thấy vẻ mặt nhịn cười đến không chịu nổi của mình.

Bình thường các nàng vốn không nhìn nổi cách ăn nói cử chỉ của vị quận chúa này, giờ thấy phu nhân tướng quân tỉnh bơ không biến sắc mà lại đánh bại nàng ta hoàn toàn, trong lòng mọi người đều thấy sướng thầm.

Mấy người thấy sắc mặt quận chúa càng ngày càng khó coi, không muốn sự tình ồn ào lên, vội kéo Tô Đường nói chuyện khác.

Thấy tất cả mọi người đều không để ý đến mình, quận chúa Dung Hoa tức giận đến nghiến răng nghiến lời, lại uất nghẹn không nói

được câu gì.

Đúng lúc này, Tuyên Tử chơi ở bên cạnh một lúc lâu mới thấy đói bụng. Nhìn điểm tâm bày trên bàn, cậu nhóc muốn lấy một miếng đệm bụng, nhưng lại nhớ ra sáng nay khi xuất môn, Tô Đường có mang theo hộp thức ăn, hình như bên trong có rất nhiều điểm tâm, vì thế đặt miếng bánh trong tay xuống, chạy tới trước mặt Tô Đường.

"Mẫu thân, con đói." Tuyên Tử nhỏ giọng nói.

Nhìn ánh mắt sáng rực của thằng bé, Tô Đường hiểu ngay ý cậu nhóc muốn gì, nghĩ một chút rồi nói với Thược Dược ở sau lưng: "Lấy hộp đồ ăn ra đây cho ta."

Trong hộp có ba mươi loại điểm tâm, đều là những món tối hôm qua nàng sai Hỉ Thước chạy đến cửa tiệm bảo tiểu Mạc chuẩn bị suốt đêm. Nàng vốn nghĩ hôm nay mọi người trò chuyện chắc chắn sẽ uống trà ăn bánh, đến lúc đó nàng lấy ra, thu hút khẩu vị và ánh mắt của cung nhân, rồi sẽ nói thứ này mua ở "Thêm Một Phần Nữa". Đến lúc đó, coi như mở được cánh cửa thứ nhất đến với các vị quan lại quyền quý, nếu như lại được Hoàng thái hậu thưởng thức, nghe được nửa lời khen thôi, nàng cũng sẽ để người ta khuếch trương lên, không tin "Thêm Một Phần Nữa" không vãn hồi được cục diện! —- Vinh ký các ngươi có Hoàng thượng, bên ta lại là Hoàng thái hậu, còn cả đám nữ quyến nữa đấy!

Có điều, mọi chuyện nghĩ thì rất tốt đẹp, nhưng thực tiễn không đơn giản chút nào. Đầu tiên là nàng phải giải thích với lão thái thái vì sao đã tiến cung còn mang điểm tâm theo, nàng cân não một phen để nghĩ ra lý do, cuối cùng cũng đành phải nói 'đúng sự thật' — việc làm ăn của tiểu Mạc gặp khó khăn, nàng tìm cách cứu vãn. May mà lão thái thái vô cùng dễ nói chuyện, cũng không khó khăn gì, chỉ bảo nàng cân nhắc xử lý. Sau đó, tiến cung còn phải kiểm tra, nhìn châm bạc châm vào hộp thức ăn nghiệm độc, nàng nhìn mà không thể nói gì. Thuận lợi đưa được nó vào cung, còn phải chọn thời điểm thích

hợp để lấy ra nữa. Điểm này cực kỳ mấu chốt, nếu không sẽ không dễ dàng thay đổi khẩu vị của người ta — nghĩ mà xem, hoàng cung là nơi cần gì có đó, cô lại tự mình mang điểm tâm đến đây là có ý gì?!

Mà nói tới nói lui, thực ra thì trước khi Tuyên Tử lên tiếng, nàng cũng vẫn chưa nghĩ ra cách nào tốt cả. Nhưng Tuyên Tử vừa nói một cái nàng đã có ý định ngay — nếu không có cách giải quyết, thì cứ mặc kệ, hành động tùy theo hoàn cảnh đi.

Hộp thức ăn nhìn rất tinh xảo, có ba tầng tất cả, mỗi tầng hai mươi cái. Tầng thứ nhất đủ mọi màu sắc: Bánh hoa quế đậu xanh, bánh hoa hồng đậu đỏ, bánh mứt táo vừng, bánh sen thủy tinh, bánh hoa quế bột ngó sen, bánh hạch đào hạt dẻ, bánh bạc hà mật, bánh khoai sọ bơ muối, bánh trái cây ba mùi… tầng này đều là mấy loại đó. Vừa mở tầng thứ hai, tầng thứ ba ra, hơi nóng bốc lên, mùi hương xộc vào mũi mọi người, tầng hai này đều là những món mới đã ra mắt hoặc sắp ra mắt, điểm đặc biệt ở nhân bánh. Gạo nếp trắng ngà bọc lấy nhân hoa hồng tỏa mùi thơm nồng nàn ra bốn phía, vừa cắn vào đã cảm thấy được hương vị; vừng đen bóng loáng kèm với nhân hoa quế ngọt mà không ngấy, lại thêm mấy món được chiên vàng ngoài vỏ, ngoài giòn trong mềm, rất nhiều dư vị; nếu chú ý đến dưỡng sinh, còn có thể chọn hạt sen, củ từ, nhân sâm, phục linh, hạt súng, gạo tẻ, nghiền thành bột, trộn lẫn để làm vỏ bánh với nhân bánh, chế biến các món điểm tâm khác; nếu không thích ăn ngọt, còn có món bánh bao xanh nhỏ thịt bằm măng tươi với nước gà, bánh mềm dùng bột gạo nếp củ từ làm vỏ, cùng với nhân thịt bên trong, còn cả bánh bơ cá chiên giòn v.v…

Tóm lại, vào khoảnh khắc hộp thức ăn được mở ra, Tuyên Tử trợn tròn mắt nuốt nước miếng ừng ực, những người bên cạnh thấy có mùi thơm cũng đều quay đầu nhìn lại.

Tuyên Tử ngẩng đầu như muốn hỏi: Con có được ăn không ạ?

Đương nhiên là không. Tô Đường hạ quyết tâm, nhấc tầng cuối

cùng đưa cho cung nữ bên cạnh, sai người đó mang vào mời Hoàng thái hậu, "Nghe nói hôm nay là đại thọ của Hoàng thái hậu, thần phụ cố ý mang đến một vài món điểm tâm yêu thích. Hy vọng thái hậu sẽ thích thú." Lý do này thật sự rất tệ, có điều lúc này đành phải vậy, để thái hậu thưởng thức mới là quan trọng nhất. Còn về lý do vì sao không lấy sớm không lấy muộn gì gì đó, chắc hẳn cũng sẽ không có ai vạch trần đâu.

Sau đó, nàng đưa số còn lại cho mọi người nhấm nháp.

Mọi người đã sớm động lòng với mùi thơm đó, khách sáo một chút rồi mấy người cũng cầm lên lịch sự thưởng thức. Tuyên Tử nhìn hộp thức ăn dần dần trống rỗng, ánh mắt rất tủi thân ấm ức. Tô Đường thấy thế liền ghé vào tai cậu nhóc nói: "Mẫu thân còn mang theo một hộp nhỏ nữa, chuẩn bị riêng cho con đấy, con đi cùng Thược Dược sang phòng bên lấy đi, nhớ chia với các bạn nhỏ khác nhé!"

Tuyên Tử nghe xo vừa vui vẻ vừa đi theo Thược Dược ra ngoài.

Mọi người ăn xong chỉ cảm thấy thèm thuồng, nhưng hộp thức ăn đã hết sạch, không khỏi tiếc nuối: "Điểm tâm này ngon quá, tự cô làm đấy à?" Trước kia nàng mở tiệm điểm tâm còn gì!!!

Tô Đường đã chờ câu hỏi này từ lâu, đáp rất súc tích: "Mấy món này thì không phải, dạo này lười biếng đi, nên rất ít khi tự làm." Nói tới đây nàng lại dừng lại, úp úp mở mở mới khiến người ta hiếu kỳ được!

Quả nhiên, mọi người nghe vậy lại hỏi: "Vậy điểm tâm này do ai làm?"

Tô Đường cười nói: "Mấy món này à, đều là do ta sai người tới tiệm điểm tâm ở đường Học Sĩ mua về đấy."

"Là tiệm Thêm Một Phần Nữa sao?" Một vị phu nhân đã từng nghe tới tiệm này nói.

"Đúng là tiệm đó. Mấy món hôm nay ta mang đến đều là mấy món sở trường của họ, nghe nói không chỉ có những thứ này…"

Sau đó, dưới sự hỏi thăm của mọi người, Tô Đường bình tĩnh giới thiệu hết điểm đặc biệt, đặc trưng của Thêm Một Phần Nữa với mọi người, đương nhiên, nàng đều nói rất ngắn gọn, có chừng mực. Nói đến cuối cùng, mọi người đều vô cùng hứng thú với cửa tiệm điểm tâm Thêm Một Phần Nữa kia, cũng tỏ ý quay về sẽ sai người đến đó đặt một phần.

Nhìn sắc mặt của họ, trong lòng Tô Đường vui như nở hoa, đột nhiên đầu chợt lóe lên, nháy mắt cười nói: "Nghe nói gần đây tiệm đó có hoạt động mới, là dạy người ta làm điểm tâm. Nếu các vị có hứng thú cũng có thể học một vài món, rồi về tự tay làm cho tướng công nhà mình thưởng thức, trong lòng lại có cảm giác rất khác! Phu thê ân ái cũng ở điểm này thôi!"

Mọi người nghe liền cười vang: "Ôi chà, đầu óc cô nhạy bén thật, chuyện này cũng nghĩ ra được."

"Cũng không phải đầu óc ta nhạy bén, mà là ý tưởng của chủ tiệm Thêm Một Phần Nữa tốt thôi." Tô Đường nháy mắt cười.

Mọi người đùa giỡn nhưng có một người lại không ngồi yên — ta ngồi lù lù ở đây mà các ngươi coi ta là không khí sao?! Có thức ăn cũng không bê tới mời ta nếm thử một chút!!!

Quận chúa Dung Hoa hừ mạnh một tiếng nói: "Yến hội của Thái hậu còn chưa bắt đầu đâu, các ngươi đã ăn uống như thế à!"

Mọi người đang vui vẻ trò chuyện, nghe thấy nàng ta lại có vẻ muốn châm ngòi thổi lửa, đều không khỏi nhíu mày, sau đó cũng không để ý đến nàng ta nữa.

Quận chúa Dung Hoa càng giận dữ hơn, lại nghe tiếng bước chân

truyền tới từ sau bức rèm sau lưng, một giọng nói vang lên: "Lại đây, để ai gia nhìn xem, vị nào là phu nhân của Tống tướng quân? Điểm tâm này ngon quá!"

Thấy Hoàng thái hậu cũng cất lời khen ngợi, quận chúa Dung Hoa vội nuốt hết mấy lời định nói xuống — vừa rồi nàng ta còn muốn châm chọc Tô Đường một trận ra trò.

Sau đó, nhìn thấy Hoàng thái hậu đầy vẻ hiền từ kéo tay Tô Đường vừa khen vừa hỏi, lại ngầm chỉ trích sự vô lễ của nàng ta, quận chúa Dung Hoa trợn mắt há hốc mồm, trong lòng lại hận đến nghiến răng!

Thì ra đã có người bẩm báo chuyện vừa rồi với Hoàng thái hậu.

Quận chúa Dung Hoa nhìn Tô Đường cười như gió xuân, xiết chặt nắm đấm, thầm mắng: Họ Tô kia, ta nhất định sẽ không để yên cho ngươi!

Mà không lâu sau, quả nhiên nàng ta cũng tặng cho Tô Đường một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Lại nói, Tuyên Tử đi theo Thược Dược sang phòng bên lấy hộp thức ăn nhỏ, cũng không muốn quay lại chính điện nữa — mấy người phụ nữ đó nói chuyện ồn ào chết đi được. Nhìn thấy bên cạnh có ngọn núi giả, cậu nhóc phân phát điểm tâm xong liền chạy vào trong đó chơi.

Ở chỗ núi giả có một cái ao trong vắt, trong ao có mấy chú cá nhỏ, Tuyên Tử vừa ăn vừa trêu cá nhỏ, cũng chơi vui quên cả trời đất.

Một lát sau, cậu nhóc bỗng cảm thấy có một bóng đen ở trước mặt, ngẩng đầu lên nhìn thấy ngay một thiếu niên mặc áo vàng đang đứng trước mặt mình, ánh mắt người đó nhìn chằm chằm vào hộp thức ăn trong tay mình.

Sự đề phòng của Tuyên Tử dâng lên, ôm hộp thức ăn vào lòng theo bản năng, "Hết rồi." Lại nhìn thấy thực ra còn hai cái, nói dối như thế lỗ mãng quá, cậu nhóc không khỏi ngượng ngùng, nhăn nhó khuôn mặt nhỏ xinh, nói: "Còn có hai cái thôi." Lại là món bánh gạo nếp bí đỏ hạt sen hoa quế mà cậu thích nhất, ngoài ra còn có quả phỉ thơm giòn bên ngoài nữa — vừa rồi cậu nhóc cho người ta mấy món khác!

Tiểu Hoàng đế nuốt một ngụm nước bọt, "Đệ có hai cái rồi, cho ta một cái đi! Ta chỉ cần một cái thôi!"

Tuyên Tử dùng ánh mắt phê phán nhìn người trước mặt — huynh đã lớn như thế rồi sao còn không biết xấu hổ mà xin đứa bé như ta đồ ăn chứ?! Có điều, người ta đã mở miệng xin xỏ, không cho thì không tốt lắm. Tuyên Tử do dự mãi, cuối cùng vẫn cắn răng chọn một cái — nhỏ hơn, sau đó cực kỳ không nỡ đặt vào tay hắn. Hu hu, đau lòng quá, đau lòng quá!

Tiểu Hoàng đế nhìn miếng bánh trong tay, thấy bốn phía vắng lặng, vội vàng nhét vào miệng — vì lần trước ông chủ Vinh Ký kia rêu rao khắp nơi chuyện hắn tặng chữ, nên việc hắn cải trang vi hành cũng bị Hoàng thái hậu biết được, tịch thu toàn bộ điểm tâm của hắn, cũng đuổi hết các đầu bếp làm điểm tâm ra khỏi cung, lâu lắm rồi hắn không được ăn điểm tâm!

Hu hu! Cuộc đời không có điểm tâm thật thống khổ!

Mà khi miếng bánh mềm xốp kia tan ra trong miệng, vị giòn thơm khi quả phỉ vỡ ra cùng với vị ngọt lan tràn trong khoang miệng, tiểu Hoàng đế hạnh phúc đến mức mặt rúm cả lại.

Ô ô ô, ăn ngon quá!!!

Tuyên Tử thấy hắn không ngừng liếm môi tận hưởng dư vị, rồi lại nhìn chằm chằm miếng còn lại trong tay mình, liền học theo hắn, vội vàng nhét bánh vào miệng, nuốt thẳng xuống quên cả nhai!

Nhìn cậu nhóc ăn vèo một cái xong luôn, tiểu Hoàng đế ngăn không kịp, mặt đầy vẻ chán nản, chép miệng nói nhỏ: "Đệ ăn nhanh thế làm gì, ta đâu có cướp của đệ."

"…" Không mới là lạ!

Thấy cậu bé không để ý tới mình, tiểu Hoàng đế vội ghé sát lại hỏi: "Điểm tâm này của đệ ở đâu ra thế?"

Tuyên Tử ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nghĩ rồi đáp: "Là của mẫu thân ta mua ở tiệm điểm tâm!"

Hả? Tiệm điểm tâm à?! Tiệm nào?! Lần trước ở cái gì Vinh ký kia sao hắn không ăn được món nào ngon như thế nhỉ?!

"Là tiệm trên đường Học Sỹ ấy, Thêm Một Phần Nữa! Huynh muốn ăn thì nói mẫu thân mua cho huynh đi, ta hết rồi." Tuyên Tử bĩu môi nói, sau đó liền vẫy tay cáo từ, cậu nhóc thực sự không muốn ở cùng với người 'ca ca' vừa đòi đồ ăn của cậu đâu.

Tiểu Hoàng tử nhìn theo bóng Tuyên Tử đi xa, xoa cằm ngẫm nghĩ: Thêm Một Phần Nữa à? Cái tên kỳ quái thật! Hôm nay về sẽ xem lịch hoàng đạo, tìm ngày hoàng đạo lại cải trang vi hành một chuyến nữa vậy! Hì hì!

Khi Tô Đường nghe nói có thiếu niên mặc y phục màu vàng lại xin đồ ăn của Tuyên Tử, nàng không khỏi giận dữ — hôn quân, sao lại là ngươi chứ?!

Lại nói, tiểu Hoàng đế chạy tới đây một mình là vì nghe nói Triển Dịch Chi tiến cung cùng phụ thân, giờ đang ở trong Tây lương đình, nghe được tin này, hắn cũng bất chấp các đại thần xung quanh, nhất quyết đòi đi tè rồi chạy vội chạy vàng đến Tây Lương đình.

Chờ đến lúc nhìn thấy bóng người quen thuộc kia, hắn ô lên một

tiếng rồi lao qua.

"Tiểu Triển Triển ~~~ trẫm tới rồi đây!"

Triển Dịch Chi đang buồn bã ngắm lá rơi, đột nhiên nghe tiếng hô sau lưng, toàn thân cứng đờ, mặt nhăn nhó quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy đóa hoa lạ kia đang lao về phía này.

Lúc này, tiểu Hoàng đế cách Triển Dịch Chi chỉ có một bước chân, nhưng khi hắn nhìn thấy Triển Dịch Chi quay mặt lại, hắn vội bật người ra, kinh ngạc: "Tiểu Triển Triển, huynh làm sao vậy?"

Triển Dịch Chi hiện giờ, râu ria xồm xoàm, tóc tai rối bời, quần áo xộc xệch, nhìn thê thảm không chịu nổi. Khi hắn nghe thấy đóa hoa lạ này gọi í ới, mặt lại vặn vẹo: "Ngài có thể đừng gọi ta là tiểu Triển Triển nữa được không?"

Tiểu Hoàng đế trợn mắt: "Rất nhiều năm trước huynh đã nói thế rồi, khi đó còn nói nghe không quen, nhưng giờ trẫm gọi huynh bao nhiêu năm như vậy, chẳng lẽ huynh vẫn không quen sao?"

Không phải là vấn đề quen hay không, hiểu không hả?!

Thấy Triển Dịch Chi nổi giận, tiểu Hoàng đế ngoan ngoãn không gọi nữa, bước tới, nhíu mày hỏi: "Nhưng rốt cuộc vì sao huynh lại biến thành bộ dạng này? Chẳng lẽ gần đây thịnh hành bộ dạng suy sụp này sao?"

Triển Dịch Chi nhìn trời không nói được gì, ôm hai tay mình ca thán, vốn không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với hắn, nhưng nhớ đến nhiều ngày nay chính hắn ta mang vẻ mặt đau thương mà không ai an ủi, trong lòng không khỏi thê lương, dục vọng muốn tâm sự cũng dâng lên, tuy người trước mặt không phải là đối tượng tâm sự tốt nhất, nhưng nói vài câu cũng chẳng sao, có trời mới biết việc hắn mang vẻ suy sụp thế này mà không có ai thưởng thức là chuyện bi thương đến mức nào!

Triển Dịch Chi hít sâu một hơi, nói: "Thất tình, nên ta mới suy sụp ủ rũ đến mức này!"

Tiểu Hoàng đế nghe vậy liền mở to hai mắt: "Hả? Huynh có tình lúc nào mà thất? Sao không ai nói cho trẫm biết?!" Hắn đã phái rất nhiều người 'bảo vệ' tiểu Triển Triển mà!

"Huynh bị người ta từ chối sao?" Thấy Triển Dịch Chi không đáp, tiểu Hoàng đế hỏi.

"Không phải từ chối, mà là ta tới chậm một bước." Triển Dịch Chi bi thương, "Ta thích một người phụ nữ đã có chồng!"

Ái chà, tiểu Hoàng đế trừng như muốn rơi cả tròng mắt ra ngoài: "Tiểu Triển Triển, khẩu vị của huynh độc đáo thật đấy… Nhưng nếu huynh thực sự thích nàng, trẫm giành về cho huynh là được!"

Triển Dịch Chi quay đầu liếc nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Đó là vợ của cháu trai ta…"

"… À, vậy thì thôi đi!" Người của tiểu Tống chính hắn cũng chẳng dám cướp. Có điều… "Tiểu Triển Triển, huynh lại đi thích cháu dâu… A a —"

Thấy hắn nói ầm lên, Triển Dịch Chi vội bịt miệng hắn lại — ngài to tiếng thế làm gì chứ?!

Một lát sau, tiểu Hoàng đế lại nói: "Tiểu Triển Triển, huynh đừng đau lòng, chân trời ở đâu mà không có cỏ thơm, trẫm thấy độc thân cũng rất tốt. Trẫm cũng bị bọn họ bắt lập hậu…"

Nghĩ tới việc này, sự bi thương của tiểu Hoàng đế lại dâng lên, sau đó nhìn về phía Triển Dịch Chi, nói rất chân thành: "Hay là ta tặng Hoàng hậu cho huynh nhé!"

Hay là ta tặng Hoàng hậu cho huynh nhé…

Khóe miệng Triển Dịch Chi giật giật, lại xuất hiện suy nghĩ muốn bóp chết hắn ở trong đầu.

Hắn ta chợt nhớ tới năm nào đóa hoa lạ này phát ngôn ra một câu chấn động triều đình, suýt nữa lấy cả mạng hắn ta —

Ta không muốn làm Hoàng đế! Tiểu Triển Triển, huynh lên làm đi!

Rốt cuộc kiếp trước ta gây tội gây nghiệt gì mà kiếp này lại dính phải một người như vậy chứ!

Mỗi khi nhớ đến lần đầu gặp đóa hoa lạ này, trong lòng Triển Dịch Chi lại co quắp một trận như vậy.

Lần đầu gặp mặt, hắn cảm thấy đứa bé phấn điêu ngọc mài này thật đáng yêu, nhất thời ngứa tay nhéo nhéo mặt hắn ta, từ đó về sau, đứa bé này liền bám chặt lấy hắn như cao da chó, ném cũng không ném đi được!

Bám lấy hắn cùng ăn uống, bám lấy hắn cùng chơi đùa, thậm chí còn bám lấy hắn để ngủ cùng! Hơn nữa, nếu ngày nào đó hắn đến muộn thì sẽ bị giày vò không ngừng! Giày vò người ta đến mức muốn chết đi được!

Từ đó về sau, Triển Dịch Chi giống như một con chim ưng đang thỏa sức bay lượn trên bầu trời đột nhiên bị bắt nhốt vào lồng sắt, nuôi như một con chim vàng anh vậy, thật sự khiến hắn sống không bằng chết!

Khó khăn lắm mới "trốn" ra khỏi cung, thoát khỏi móng vuốt ma của hắn ta, không ngờ năm sau lại gặp nhau ở buổi săn thú mùa xuân, vì vậy hắn lại bị kéo đi theo hắn ta. Có điều, người khác đều chạy đi săn hổ săn báo thể hiện sự dũng mãnh, hắn ta lại chỉ cưỡi con ngựa nhỏ rong ruổi khắp núi rừng, đuổi theo mấy con thỏ. Đi theo hắn ta,

Triển Dịch Chi có cảm giác mặt mũi cũng mất sạch.

Khi hắn xuống ngựa để tiện đuổi theo, lại phát hiện Đại hoàng tử đang giương cung, mũi tên hướng thẳng về phía hắn ta đang quay lưng với bọn họ. Triển Dịch Chi thấy tình thế nguy cấp, liền giương cung bắn tên, chặn mũi tên lấy mạng kia lại. Đại Hoàng tử thấy âm mưu bại lộ, muốn giết người diệt khẩu, nhưng đúng thời điểm Triển Dịch Chi không chịu nổi, Đại hoàng tử đột ngột ngã xuống đất, mà ở bên cạnh y, hắn ta lúc ấy mới chỉ có 9 tuổi đang kéo cung, còn mũi tên nho nhỏ thì đã đâm thẳng vào ngực Đại hoàng tử…

Vì thế, Triển Dịch Chi lại bị túm chặt lấy không buông, đưa thẳng về cung, một ngày mười hai canh giờ không được rời đi, làm bạn với hắn ta suốt một năm! Cuối cùng, hắn ta lại toét miệng cười tươi rói khiến Triển Dịch Chi muốn khóc cũng không khóc được!

Chuyện này trôi qua một năm, tiên đế băng hà, tân đế kế vị. Ngay khi đại điển đăng cơ sắp bắt đầu, Hoàng thượng lại biến mất. Khi Triển Dịch Chi tìm được hắn ta ở dưới gầm giường, kéo hắn ta ra thì lại bị hắn ta túm chặt xiêm y không chịu buông, bên tai văng vẳng tiếng khóc của hắn ta: "Ta không muốn làm Hoàng đế! Tiểu Triển Triển, huynh lên làm đi!!!"

Rồi sau đó, hắn ta kêu khóc tới tận đại điện, khiến cả triều đều nhìn hắn bằng ánh mắt muốn ăn thịt — đặc biệt là Hoàng thái hậu!

Cả đời tiên đế chỉ có hai người con trai, con trai lớn dòng thứ lại hiền lương, mà đứa con nhỏ dòng chính lại bướng bỉnh, vì thế tiên đế luôn rất khó xử với việc lập người kế vị, Hoàng thái hậu thì vô cùng lo lắng. Hiện giờ cuối cùng con trai mình cũng đăng cơ, lại cứ gào thét muốn giao ngôi vị Hoàng đế cho người khác, lo chết người ta! Chờ đến khi đại điển đăng cơ thành công, Hoàng thái hậu mới thở phào một hơi. Có điều, nhìn thấy tiểu Hoàng đế không muốn xa rời Triển Dịch Chi, bà lại không khỏi lo lắng.

Triển Dịch Chi bị giày vò hết năm này qua năm khác thật sự không

chịu nổi nữa, cuối cùng, một lần tiểu Hoàng đế thả hắn ra một chút, hắn lập tức chạy tới trước mặt thái hậu nói muốn xuất cung. Thái hậu nghĩ một chút rồi đồng ý. Tiểu Hoàng đế biết tin liền ôm lấy chân Triển Dịch Chi không cho hắn đi.

Tiểu Hoàng đế gào khóc: "Huynh mà đi, cả hoàng cung to như vậy làm gì có ai chơi cùng trẫm nữa?!"

Triển Dịch Chi trào nước mắt: "Nếu ngài thực sự muốn tốt cho ta thì để ta đi đi!"

Cuối cùng, đàm phán lôi kéo một phen, Triển Dịch Chi được xuất cung như ý nguyện, điều kiện tiên quyết là phải ở lại kinh thành, đảm bảo rằng bất cứ lúc nào tiểu Hoàng đế muốn gặp hắn thì đều có thể gặp được.

Vì vậy, hai năm sau, giữa hai người luôn luôn xảy ra tiết mục một người không ngừng hạ chỉ truyền tiến cung, một người không ngừng tìm cớ để từ chối không tiến cung.

Thật đúng là đấu trí so gan!!!

Triển Dịch Chi còn đang nghĩ đến chuyện khi xưa vui buồn lẫn lộn của hắn và tiểu Hoàng đế, mà tiểu Hoàng đế thì đang nghĩ xem nên an ủi hắn thế nào.

Trong hoài niệm, trong suy tư, đột nhiên hắn ta nói: "Tiểu Triển Triển, huynh muốn lấy vợ, trẫm muốn lập Hậu, huynh lại không cưới được vợ về, chi bằng, huynh tiến cung làm Hoàng hậu của trẫm đi!"

Triển Dịch Chi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của tiểu Hoàng đế mà nước mắt lưng tròng — trời cao ơi, rốt cuộc ta đã gây bao nhiêu tội lỗi?!

Hu hu hu! Đừng ép ta hành thích vua mà!!!

Chương 55: Tiểu nhân gài bẫy, Tô Đường nguy hiểm

Yến tiệc mừng thọ của Hoàng thái hậu diễn ra thuận lợi, kết thúc viên mãn, xem xong hí kịch vô cùng náo nhiệt, mọi người đều tản ra đi về.

Tuyên Tử chơi cả một ngày lúc này đã ngủ say được Tô Đường bế nên ngủ càng ngon hơn. Tô Đường uống hai ly rượu trái cây, sắc mặt ửng hộng, lại không có chỗ dựa, liền kéo Tống Thế An sang, dựa vào vai hắn không chút khách khí nào. Tống Thế An thấy thế liền nhẹ nhàng thấp người xuống để nàng dựa thoải mái hơn một chút.

Nghe tiếng bánh xe chạy, Tô Đường chợt nghĩ tới một chuyện, "Này, hôm nay cái vị quận chúa Dung Hoa kia rất kỳ quái, tự dưng lại gây chuyện với ta, sao lại thế nhỉ?"

Nghe thấy cái tên này, Tống Thế An cũng nhớ tới một khuôn mặt ngang ngược, mày không khỏi nhíu lại: "Xảy ra chuyện gì?"

Tô Đường kể qua lại một lần, sau đó nói: "Ta cũng đâu có đắc tội với nàng ta, sao lại cứ cố ý dồn ép ta?" Nói xong, nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, "Đừng nói là chàng và nàng ta từng qua lại, nên ta thành kẻ hy sinh vô tội nhé!"

Thấy mắt Tống Thế An chợt lóe lên, Tô Đường lập tức nói: "Khai thật mau!"

Đột nhiên Tống Thế An nhớ tới một suy nghĩ trước đây không lâu,

cân nhắc một chút rồi nói: "Lúc trước nàng ta từng muốn gả cho ta, bị ta cự tuyệt."

Nói xong, hắn chăm chú nhìn sắc mặt Tô Đường — nàng sẽ ghen sao?

Ai ngờ, Tô Đường nghe xong lại cười ha hả: "Mặt lạnh, từ bao giờ mà chàng cũng biết nói đùa thế! Ha ha ha!"

"…" Mồ hôi thi nhau tuôn rơi trên khuôn mặt lạnh.

Hắn thật lòng mà!!!

Từ khi thọ yến của thái hậu kết thúc, trong kinh thành lặng lẽ xảy ra một chút thay đổi. Ví dụ như quan hệ của nhóm các đại phu nhân quyền quý cao sang với các phu quân của mình, hoặc như cuộc chiến cạnh tranh giữa Thêm Một Phần Nữa và Vinh ký.

Chuyện trước, khi các phu nhân dần dần phô bày một chút vẻ 'ghen tuông' của mình, khiến các phu quân vừa cảm thấy mới mẻ lại không khỏi bùi ngùi — ôi, đều bị phu nhân tướng quân dạy hư rồi!

Chuyện sau, Tô Đường nghe nói việc làm ăn của tiệm lại tốt lên, không khỏi vui ra mặt, hơn nữa, nàng càng tích cực đăng môn bái phỏng các vị phu nhân để tán gẫu, thi thoảng còn mang chút điểm tâm cho các cung nhân nếm thử, mà mỗi lần như vậy, Tô Đường lại làm ra vẻ vô tình nhắc đến Thêm Một Phần Nữa. Vì thế, việc kinh doanh của cửa tiệm ngày càng tốt hơn.

Nhưng mà, Tô Đường cao hứng, có người lại mất hứng.

Nhìn thấy việc buôn bán của mình bị cái tiệm Thêm Một Phần Nữa gì gì đó kia giành mất, Vinh chưởng quầy bừng lửa giận. Lúc này lão ta đang đứng trong quầy ôm cái răng sưng đỏ, gào thét với đám tiểu nhị.

"Bảo các ngươi hạ giá, không làm được! Bảo các ngươi đổi mới thực đơn, không làm được! Mẹ kiếp toàn lũ não nhúng nước! Ông đây chỉ muốn đập nát cái tiệm kia ra!"

"Chưởng quầy, không được đâu! Tiểu Triển đại nhân và cửa tiệm đó có quan hệ với nhau, bên trên tiểu Triển đại nhân còn có lão Triển đại nhân, còn cả Hoàng thượng nữa!" Tùy tùng bên cạnh vội ngăn cản, ông chủ vốn là người thích hạ độc thủ, không bận tâm là tàn độc thâm hiểm hay không. Trước kia vì muốn tiêu diệt một số đối thủ cạnh tranh, không ít lần họ cũng đe dọa, uy hiếp, đánh đập người ta. Nếu lần này không nhịn được lại đập tiệm người ta nữa, thì tự chui đầu vào rọ mất.

"Hừ!" Vinh chưởng quầy đập mạnh xuống bàn, kết quả là đau tay đến mức hít một hơi lạnh. Lão đã biết chuyện tiểu Triển đại nhân đứng sau lưng Thêm Một Phần Nữa từ lâu, cũng chính vì vậy nên từ trước tới giờ mới không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng hôm nay nhìn thấy cái tiệm rách nát kia kinh doanh náo nhiệt như vậy, mà tiệm nhà mình thì càng ngày càng xuống dốc, thật đúng là 'thím nhịn được, thúc cũng không nhịn được"!

Không diệt trừ bọn họ, ông đây nuốt không trôi!

Đúng lúc này, một người lấm la lấm lét bước ra: "Vinh đại nhân, tiểu nhân có ý này."

Vinh chưởng quầy nhìn tên kia một cái, nói: "Trương Tam, tiểu tử nhà ngươi lại nghĩ ra chiêu gì hại người thế?"

"Hà hà, như ngài vừa nói đấy địch thủ của chúng ta lần này không giống bình thường, chúng ta không thể cạnh tranh công khai, thì có thể dùng chiêu ngầm. Bảo đảm xuất chiêu này ra, tiệm Thêm Một Phần Nữa kia chắc chắn sẽ xong đời!"

Khi y nói mưu kế của mình xong, đôi mắt hí của Vinh chưởng quầy lóe sáng, khóe miệng nở nụ cười thâm hiểm…

…

Hôm nay, trời trong xanh, nắng rực rỡ, trong lịch Hoàng đạo có viết — thích hợp xuất hành!

Sau khi Tô Đường vô tình nhìn thấy mấy chữ to này, cố tình to giọng nói với Tuyên Tử: "Tuyên Tử, con biết mấy chữ này không?"

Tuyên Tử liếc nhìn lịch, lại ngẩng đầu nhìn thấy vẻ giảo hoạt trong mắt Tô Đường, cậu nhóc liền hiểu ngay, liếc nhìn sang Tống Thế An đang phê duyệt công văn ở bên cạnh, nghĩ một chút rồi nói: "Biết ạ. Là thích hợp xuất hành."

Tô Đường lại lập tức thở dài nói: "Hôm nay trời đẹp thật đấy!"

Tống Thế An đang chăm chú làm việc, nghe thấy hai mẹ con người xướng kẻ họa, khẽ cười rồi tiếp tục vùi đầu vào làm.

Thấy hắn không để tâm, Tô Đường nghiến răng nghiến lời, lại tiếp tục dạy Tuyên Tử học: "Tuyên Tử, chúng ta học thơ tiếp đi! Thiên thương thương, dã mang mang, nhất chi hồng hạnh tưởng xuất tường!" (Trời xanh xanh, đất mênh mông, một cành hồng hạnh muốn vượt tường)

"…" Tuyên Tử ngẩng lên, mắt hoang mang, có bài thơ này sao?

Bút trong tay Tống Thế An ngừng lại, một giọt mực rơi xuống.

"Tiểu hiên song, chính sơ trang, miết kiến hồng hạnh chính xuất tường!" (Khung cửa nhỏ, ngồi trang điểm, liếc thấy cành hồng hạnh vượt tường.)

"…" Sao lại vẫn là hồng hạnh vượt tường?

Khóe miệng Tống Thế An run lên.

“Tiểu lâu nhất dạ thính xuân vũ, kim triêu hồng hạnh ba xuất tường!” (Cả đêm nằm nghe mưa xuân trong phòng nhỏ, sáng mai hồng hạnh lại vượt tường)

“…” Hồng hạnh bận thật đấy!

Trong lòng Tống Thế An cũng không yên.

“Mạc sầu tiền lộ vô tri kỷ, nhất chi hồng hạnh xuất tường lai!” (Chẳng buồn đường đời không tri kỷ, một cành hồng hạnh muốn vượt tường)

“…”

Cuối cùng Tống Thế An cũng không nhịn được nữa: “Ngày mai nghỉ ngơi, cùng ra ngoài chơi đi.”

Giữ nàng nhiều ngày thế này, chả trách nàng ủ rũ mặt mày, nhưng lại ‘lo lắng’ nàng ra ngoài một mình, hắn đành phải chịu phiền phức đi theo vậy.

Tuyên Tử nghe thế liền sáng rực mắt: “Phụ thân cũng đi dạo theo chúng con sao?”

“Ừ.” Tống Thế An nhìn về phía Tô Đường, thấy mặt nàng càng nhăn nhó hơn, cười hỏi: “Sao thế? Không muốn ra ngoài à?”

“Muốn chứ muốn chứ!” Hừ, nhưng ta chỉ muốn đưa Tuyên Tử ra ngoài thôi, chàng đi theo làm gì! Có mặt lạnh ở bên cạnh, sát phong cảnh chết đi được!

Có điều, ôi, nhìn Tuyên Tử hưng phấn như vậy, thôi cũng được, dù gì cũng là ra ngoài!

Tô Đường nhìn tường cao, nhìn trời xanh, thở dài ai oán — mấy hôm

nay buồn chết bà đây!

Tống Thế An cầm bút, lại thản nhiên hỏi: "Nàng giải thích cho Tuyên Tử nghe bài thơ nàng vừa đọc có ý gì đi."

Hồng hạnh vượt tường à? Hừ!

Tô Đường thấy khuôn mặt không đổi sắc của hắn, bĩu môi, cúi đầu nhìn vẻ mặt tò mò của Tuyên Tử, khụ một tiếng, nói: "Thật ra rất đơn giản, con nhớ kỹ nhé, trước đây có một nữ tráng sĩ, tên nàng là Hồng Hạnh, nàng bị hãm hại, bị nhốt vào tù trên thảo nguyên, bên ngoài có bức tường rất cao! Sau đó, nghe nói ân nhân cứu mạng của nàng phải đi tới một nơi nguy hiểm rất xa, cho nên nàng mới tìm mọi cách để thoát khỏi bức tường cao đó, trốn khỏi nhà tù đó, đi giúp ân nhân cứu mạng của nàng. Rồi rất không khéo, khi nàng đang vượt tường, người ở phòng bên cạnh nàng đang ngồi bên cửa sổ trang điểm, ai ngờ người đó cũng là một nhân sĩ chính nghĩa, vì thế liền giúp nàng trốn thoát! Tóm lại, bài thơ này kể về một câu chuyện nữ tráng sĩ dũng cảm chính nghĩa đấu với thế lực tà ác! Ừ!"

"…" Thật tuyệt vời! Tuyên Tử phấn khởi.

"…" Giỏi bịa chuyện thật! Tống Thế An không nói gì.

Sau đó, Tống Thế An nói có chuyện quan trọng cần bàn bạc với mấy vị đại nhân trong Bộ binh, nên thay y phục rồi xuất môn. Tuyên Tử đọc sách, luyện chữ, mệt rã rời, được Thược Dược đưa đi ngủ.

Trong hoa viên nhỏ, chỉ còn lại một mình Tô Đường nằm trên ghế mây — nhàn rỗi muốn chết. Sờ thịt ở eo, to thêm một vòng; sờ thịt trên ngực, ồ, y như bánh bao lên men, càng đầy đặn hơn.

Không được không được, cứ ăn ăn ngủ ngủ miết thế này, sớm biến thành heo mất!

Ngay khi Tô Đường đang rầu rĩ vì thịt béo trên người, một hạ nhân

vội vội vàng vàng chạy tới.

"Thiếu phu nhân, không ổn, có khách hàng mua điểm tâm ở tiệm chúng ta phát hiện trong túi có sâu, giờ đang làm ầm lên! Tiểu Triển đại nhân đi thành Lâm bắt tội phạm nên không tìm được, đành phải đến tìm ngài!"

Nghe y nói vậy, mặt Tô Đường biến sắc, đứng bật dậy, cũng không chú ý thay y phục mà đi thẳng ra cửa.

Trong điểm tâm có sâu à?! Đùa cái gì thế?!

Nếu là thật, chuyện này rất nghiêm trọng!

Tô Đường vô cùng hoảng hốt, dọc đường đi không ngừng suy nghĩ chân tướng sự việc.

Thì ra, hôm nay cửa tiệm đông bất ngờ, rất nhiều khách hàng đều vì nghe danh tiếng mà đến, ở trong tiệm bận đến quên trời đất. Nhưng đến giữa trưa, đột nhiên có một nhóm người lớn cầm điểm tâm đã bị mở ra đến, nói là bên trong có sâu! Tiểu Mạc và đám tiểu nhị nhìn qua, quả nhiên trong túi có sâu. Mọi người đều hoảng sợ.

Mà những người khách này cũng không tin vào lời giải thích của bọn họ, lục lọi điểm tâm còn lại trong điếm, không ngờ cũng có. Chuyện này khiến mọi người đều trợn trừng mắt, các khách hàng khác đều để món điểm tâm đã chọn lại, tức giận lạ thường, còn có người nói ăn sẽ chết người, muốn đi báo quan đóng cửa tiệm này lại!

"Rốt cuộc chuyện có sâu đó là sao?" Tô Đường vội hỏi.

"Tiểu nhân cũng không biết! Cửa tiệm chúng ta luôn chú ý vệ sinh, mọi thứ đều làm mới. Lúc trước vẫn ổn thỏa, sao hôm nay lại có sâu chứ?!" Hạ nhân đáp.

Lòng Tô Đường rối như tơ vò, cuối cùng cố gắng trấn tĩnh — không

thể rối loạn được, lúc này trong tiệm chắc hẳn đang rất loạn, nàng mà hoảng hốt nữa thì xong!

Trong tiệm quả thực rất loạn. Khi Tô Đường tới nơi, nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng nàng lạnh đi. Bên ngoài cửa tiệm, một đám người hò hét đòi trả lại tiền, chửi chủ tiệm vô lương tâm, những người chỉ trỏ thì đầy vẻ chán ghét. Tấm biển "Thêm Một Phần Nữa" trên cửa bị ném rơi xuống một góc, trong tiệm rất bừa bãi, khung bếp hấp điểm tâm đổ ra đất, vài người vẫn còn đang hung dữ đập phá, đám người tiểu Mạc muốn ngăn cản nhưng lại bị đẩy mạnh xuống đất, có người thậm chí còn bị đánh bầm dập mặt mũi.

Đến khi nhìn thấy một người nhấc chân lên định đá tiểu Mạc đang ngã xuống đất, Tô Đường liền đẩy đám người này ra, lao tới, đẩy người kia: "Dừng tay hết cho ta!"

Người kia bị đẩy ra, sắc mặt dữ tợn, thấy người đẩy mình là phụ nữ, gã giận dữ định đưa tay lên đánh Tô Đường. Tiểu Mạc hoảng sợ vội lao lên che trước mặt nàng. Ngay sau đó, chỉ nghe thấy 'bốp' một tiếng, sau lưng tiểu Mạc bị đấm một quyền, phun ra một ngụm máu. Hỉ Thước thấy vậy sợ đến òa khóc.

Tô Đường thấy cục diện không thể khống chế được, tình hình cấp bách liền quát lên: "Giết người là phạm pháp!"

Gã hung hãn kia nghe vậy, nhìn thấy máu cũng hơi hoảng, dừng tay lại nhưng vẫn ra vẻ mạnh mẽ: "Tiệm này bán điểm tâm có sâu, còn sống chết không chịu nhận. Ông đây trừ bạo an dân!"

"Ta nhổ vào!" Tô Đường giận dữ: "Ngươi nghĩ ngươi là ai? Là lão Hoàng đế hay là đại nhân nha môn?! Quốc có quốc pháp, không tới lượt ngươi!"

"Vậy ngươi là ai! Tư cách gì quản chuyện của ông!" Gã hung hãn mắng

“Ta là chưởng quầy ở đây, có việc gì cứ tìm ta!” Tô Đường nghiêm mặt.

Chương 56: Chọc vào ta, ngươi nhất định phải chết

Gã hung hãn nghe thấy câu này thoáng ngẩn người, Vinh đại nói chưởng quầy tiệm này là một người đàn ông, sao lại biến thành phụ nữ? Có điều, nhìn tiểu nhị trong tiệm đều tỏ ra tôn kính nàng, chắc cũng không sai, liền nói: "Hừ, vậy ngươi cho chúng ta một câu trả lời hợp lý đi, những con sâu này là thế nào!" Nói xong gã liền ném hộp điểm tâm lên bàn.

Tô Đường bước tới gần, nhìn thấy mấy con sâu trắng nhỏ trong hộp, lòng cũng trầm xuống.

"Ngươi nhìn rõ chưa? Đây là điểm tâm ông mua ở tiệm nhà ngươi sáng nay! Mà không chỉ ta mua, những người khác cũng mua! Ngươi muốn hại chết chúng ta sao?! Mọi người đều nhìn thấy rồi đấy, điểm tâm của tiệm này có sâu, sau này đừng ai tới mua nữa!" Gã hung hãn nói.

Nhìn gã càng nói càng to giọng, người tụ tập bên ngoài càng lúc càng nhiều, lòng Tô Đường nóng như lửa đốt. Hiện giờ nhân chứng vật chứng đều đủ, chứng cứ rất xác thực!

Nhưng Tô Đường không tin điểm tâm của tiệm nhà mình thực sự có sâu, nàng kinh doanh bao nhiêu năm nay chưa từng xảy ra chuyện thế này bao giờ! Tiểu Mạc cũng là người đáng tin cậy, tiểu nhị cũng rất chú ý, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?! Những con sâu này không thể vô duyên vô cớ xuất hiện được.

Trong đầu Tô Đường nhanh chóng uy xét, mà khi nàng nhìn thấy

một vài người trong đám người tụ tập đang không ngừng đổ dầu vào lửa, thì nàng đã hiểu hoàn toàn!!!

Có người hãm hại!

Vậy là ai?!

Tô Đường nheo mắt, cũng hiểu ra ngay.

Mặt nàng sa sầm xuống, mím môi lại, nói với mọi người: "Về chuyện điểm tâm có sâu, ta chỉ có thể nói ta cũng không biết chuyện gì xảy ra! Nhưng tiệm Thêm Một Phần Nữa của ta đã kinh doanh được vài ngay, từ trước tới giờ luôn chú ý vệ sinh sạch sẽ, hàng tươi mới, chưa từng xảy ra chuyện này! Đứng đây cũng có khách hàng quen, điều này họ đều biết cả!"

Thấy tiếng ồn giảm đi, Tô Đường nói tiếp: "Giờ đang là mùa thu tiết trời mát mẻ, đã không còn là thời điểm sâu này sản sinh ra nữa, sao lại xuất hiện nhiều sâu như vậy trong tiệm của ta?!"

Gã hung hãn thấy phản ứng của mọi người không ổn, vội nói: "Ngươi đừng có ba hoa! Mọi người đều tận mắt nhìn thấy trong hộp có sâu, ngươi còn muốn chống chế sao?!"

Ba người khác cũng phản ứng ngay: "Đúng thế, ta vừa mở ra đã hết hồn rồi!"

"Ông đây ăn nửa cái mới phát hiện ra, suýt nữa thì nôn chết đi! Nếu ông ăn cái này mà có chuyện gì, ông sẽ liều mạng với ngươi!"

"Gian thương vô lương tâm còn muốn chống chế! Mọi người đừng mắc mưu! Ai mà biết trong tiệm này có chuyện gì! Sau này mọi người đừng mua nữa!"

"..."

Nghe tiếng chửi rủa vang lên liên tiếp, Tô Đường giận đến bật cười, nàng lạnh lùng nói với đám đàn ông hung hãn kia: "Vậy ta hỏi ngươi, rốt cuộc các ngươi mở hộp ra là thấy sâu, hay là ăn một nửa mới phát hiện ra sâu?!"

"Mở ra là thấy rồi!"

"Ăn một nửa mới phát hiện ra!"

Mọi người cùng trả lời, nhưng câu trả lời rất khác nhau.

Tô Đường cười nói với quần chúng đứng xem: "Mọi người đều biết điểm tâm của bản tiệm đều là riêng lẻ, khách hàng chọn xong mới đóng gói, nếu mở hộp ra thấy sâu ngay, thì có hai nguyên nhân, một là riêng cái bánh đó có sâu, hai là giấy gói hoặc hộp đựng có sâu. Về lý do thứ nhất, à, ta chỉ muốn hỏi, nếu như lúc chọn bánh mọi người nhìn thấy sâu thì có mua hay không?! Mà lý do thứ hai…" Tô Đường lấy tờ giấy gói và hộp ở bên cạnh sang, "Ta chưa từng thấy hai thứ này lại có thể sinh ra sâu! Mọi người cũng có thể nhìn xem, hai thứ này đều sạch sẽ, đừng nói là sâu, ngay cả bụi bẩn đều không có!"

Mọi người nghe gật đầu liên tục.

Tô Đường nói tiếp: "Nếu ăn một nửa mới phát hiện sâu à, chà, mọi người cũng nhìn thấy đấy, mấy con sâu này còn sống, nếu nó thật sự sinh trưởng bên trong điểm tâm, thì làm sao còn sống được? Những món điểm tâm này đều là nướng hoặc hấp ra!"

Tô Đường nói rõ ràng rành mạch từng chữ, đều rất có lý, phản bác bọn họ hoàn toàn!

Gã hung hãn thấy mọi người đều gật đầu bảo đúng, cảm thấy không ổn, vội hỏi: "Ông đây quan tâm mấy con sâu kia ở đâu ra làm gì, ông đây chỉ biết điểm tâm tiệm nhà ngươi có sâu, ăn chết người!"

Tô Đường không sợ nói lý, chỉ sợ đối phương không nói lý, gã làm

càn như vậy, không cần biết rốt cuộc sâu ở đâu ra, thì cuối cùng người chịu bất lợi vẫn là Thêm Một Phần Nữa của các nàng!

Nghĩ vậy, nàng đập 'rầm' một cái xuống bàn, phẫn nộ quát: "Nếu quả thật là vấn đề của Thêm Một Phần Nữa chúng ta, ta tuyệt đối sẽ không trốn tránh trách nhiệm! Nhưng nếu là do người khác bày mưu hãm hại, Thêm Một Phần Nữa chúng ta tuyệt đối sẽ không nhận!"

Gã hung hãn thấy bị nhìn thấu, nhất thời không tìm được lời để đối phó, mấy tên đồng lõa lẫn trong đám người cũng bối rối, có một tên nhanh trí, thấy người khác không phản ứng kịp liền cướp lời: "Ôi chà, chưởng quầy này đúng là táng tận lương tâm, điểm tâm nhà mình có sâu đã đành, còn viện cớ là bị người khác hãm hại! Ôi chao chao, đúng là quá đê tiện, quá đáng hận! Sao lại có người như vậy chứ! Nhân phẩm rác rưởi như vậy, có thể thấy được nếu sâu này có thật, nàng cũng tìm lý do trốn tội cho mình thôi! Mọi người đừng tin! Xông lên đi, cùng đập nát cửa tiệm này, đừng để cho họ lại gây họa cho người khác nữa!"

Những lời này vừa vang lên, đám người kia lại ồn ào nhao nhao muốn đập phá, vì vậy, tình hình lại vô cùng hỗn loạn.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người lao ra từ trong đám người, quát to: "Tất cả dừng tay hết cho ta!"

Mọi người dừng lại, quay đầu, chỉ thấy một thiếu niên khoảng mười ba mười bốn tuổi đang hùng hùng hổ hổ giang hai tay ra vẻ ngăn cản!

Thiếu niên thấy mọi người đều dồn sự chú ý về phía mình, hơi ngượng ngùng, vội thu tay thu chân cười gượng, phẩy tay với mọi người: "Có chuyện gì cứ từ từ nói, cãi nhau ầm ĩ thế này làm phiền giấc mộng của bao nhiêu người."

"…" Thấy vẻ mặt hắn ta ngây thơ lại nói mấy lời này với bộ dạng rất nghiêm túc, mọi người đều không nói được gì.

“Ngươi là cái thá gì?!” Gã hung hãn không kiên nhẫn nói.

“Ta… là một người thấy chuyện bất bình rút đao, à, không phải đao, ta chính là đại hiệp thấy chuyện bất bình không có đao để rút trong truyền thuyết!” Thiếu niên nghiêm mặt nói, có điều, lại nhanh chóng nhíu mày, “Sao ngươi có thể không biết ta chứ?! Quá đáng!”

“…” Gã hung hãn nhìn thiếu niên từ trên xuống dưới, xác nhận mình thực sự không biết hắn, “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Thiếu niên thấy thế, khẽ lắc đầu: “Trí nhớ của ngươi kém quá, vừa rồi khi các ngươi ở ngõ Đông bày mưu tính kế, không phải ta vừa vặn đi ngang qua, còn hỏi các ngươi nhà xí ở đâu à?”

“…” Giờ thì gã hung hãn có thể xác định tiểu hài tử này tới đây để quấy rối, đang định túm lấy hắn ném ra, lại chợt nhớ, sắc mặt kỳ quái nói: “Bày mưu tính kế cái gì! Ngươi đừng có nói bậy!”

“Ta đâu có nói bậy —” Thiếu niên chớp chớp mặt, vẻ mặt vô cùng đơn thuần vô tội, “Ta nghe rất kỹ mà, các ngươi nói thả sâu vào…”

Gã hung hãn run da mặt, vội bịt miệng hắn lại.

“A — a —”

Tô Đường nghe thấy mấy lời này không ổn, vội nói: “Ngươi mau buông hắn ra!” Nhất định tên nhóc này biết gì đó.

Thấy thiếu niên khó khăn lắm mới vung được tay gã kia ra, nàng lại hỏi: “Lại đây, ngươi nói đi, ngươi nghe thấy gì? Bày mưu tính kế cái gì?”

Ai ngờ thiếu niên kia thở được một cái liền nổi trận lôi đình quát gã hung hãn: “Chắc chắn là ngươi đi nhà xí không rửa tay! Thối chết ta!”

"…" Đây đâu phải là mấu chốt, được không hả?!!!

Ngay khi thiếu niên kia định nói tiếp, thì một vài tên mặc trang phục nha dịch đi tới: "Tránh ra tránh ra! Nghe nói điểm tâm của tiệm này có sâu bọ suýt hại chết người, còn dẫn người tới đánh khách, đại nhân hạ lệnh bắt ngươi! Người đâu, bắt kẻ cầm đầu lại cho ta!"

Nhìn thấy quan sai đi về phía mình theo ra hiệu của gã hung hãn, Tô Đường sợ hãi: "Các ngươi muốn làm gì?"

"Làm gì à? Đến nha môn ngươi sẽ biết!"

"Người gây chuyện là bọn họ! Người đánh người khác cũng là bọn họ mà!" Tô Đường vội kêu lên.

"Vậy sao?: Quan sai khó xử, thầm nghĩ trước mặt quần chúng cũng không thể làm quá được, vội ra hiệu cho thủ hạ, "Dẫn cả mấy người kia đi!" Nói xong lại nháy mắt với đám người kia, ý là: huynh đệ à, phối hợp chút đi!

Gã hung hãn thấy vậy liền mềm hẳn đi: "Đại nhân phân xử cho chúng tiểu nhân với, vừa rồi ta bị đá vài cước, nội thương rồi, nội thương rồi!" Nói xong, gã nhìn sang thiếu niên bên cạnh, cảm thấy hắn cũng là tai họa, vội thừa lúc người ta không để ý, nói với quan sai: "Bắ cả hắn lại đi, tiểu tử này biết chuyện của chúng ta!"

Bắt hắn vào nhà lao, tiện giết người diệt khẩu!

Thấy mọi người bắt người bừa bãi không phân đúng sai, khi bắt người còn đấm đá người trong tiệm, thiếu niên trợn trừng mắt không thể tin nổi, mà khi hắn nhìn thấy quan sai kia lại cũng dám động thủ cả với người phụ nữ rất lợi hại đó, hắn không kìm được giận dữ, lao tới ngăn cản. Ai ngờ còn chưa đi được hai bước đã thấy tay mình bị trói lại.

Thiếu niên ngẩn người, sau đó tức giận quát: "Các ngươi to gan thật, có biết ta là ai không?!"

"Ông cần gì biết ngươi là ai!" Quan sai hung dữ nói, thuận chân đạp một cước.

A! Thiếu niên bị đạp trúng đầu gối, đau đến biến sắc.

"Ngươi xong rồi, ngươi xong đời rồi! Ông sẽ tịch biên tài sản giết cả nhà ngươi!"

Quan sai ngại hắn ầm ĩ nhức đầu, tiện tay cầm miếng bánh nhét thẳng vào miệng hắn…

Ô? Cái gì đây? Chà, mùi vị không tệ! Ừ ừ, ngon, ăn ngon! Nào nào nào, phiền ngươi lấy thêm cái nữa đi…

Nhìn thấy thiếu phu nhân và Mạc chưởng quầy bị bắt đi, tiểu nhị trong tiệm đều luống cuống, Hỉ Thước cản lại bị đẩy ngã xuống đất, lúc này nhìn thấy xe ngựa càng ngày càng đi xa, cô lo đến khóc ròng ròng, cuối cùng bất chấp hết, đứng dậy quay về phủ tướng quân nhờ người ta tìm tướng quân!

Đám người lẫn ở trong mấy người tụ tập cũng vội rời khỏi đó, đi tìm ông chủ Vinh nhận công.

"Đập hết chưa?"

"Đập rồi!"

"Đưa đi hết rồi?"

"Đưa đi hết!"

"Tốt! A ha ha ha ha, Thịnh đại nhân trong nha môn là biểu cữu gia của ta, lần này không trị chết bọn họ không thôi! Đấu với ông à! Hừ!

A — mẹ kiếp, đau răng chết ông mất!

Tiểu Toàn tử ở cách đó không xa cuống quít như kiến bò trên chảo nóng! Trời ạ, chỉ trong nháy mắt mà vị kia chạy đâu mất rồi? Nói muốn đi nhà xí sao lại không thấy cả bóng người?!

Chờ đến khi nhìn thấy vị kia bị người ta bắt đi, gã há hốc miệng, tim như muốn nhảy ra ngoài, vội vàng đuổi theo.

— Ôi Hoàng thượng ơi, sao trước khi xuất môn ngài không cho mang thị vệ theo chứ, chỉ có một mình nô tài thì biết cứu giá làm sao đây!!!

Chờ tiểu Toàn tử chạy không còn thấy bóng dáng đâu, một con ngựa quý lại vội vàng chạy tới. Vẻ mặt Triển Dịch Chi tươi rói ngồi trên ngựa, a ha ha, cuối cùng cũng bắt được tên ác tặc kia!!!

Có điều, chờ đến khi hắn ta nhìn thấy tình hình thê thảm ở Thêm Một Phần Nữa, nụ cười biến mất hẳn, "Chuyện gì thế này?!"

Tiểu nhị thấy hắn ta về liền khóc: "Tiểu Triển đại nhân, ngài mau tới nha môn đi, phu nhân nhà ta và Mạc chưởng quầy đều bị bắt đi rồi!"

Vừa nghe xong sự tình, Triển Dịch Chi nổi trận lôi đình —

Phá tiệm của ta! Bắt mối tình đầu của ta! Tất cả các ngươi chết chắc rồi!!!

Chương 57: Công đường biến thành sân khấu kịch

Ba người Tô Đường bị đưa đến nha môn rồi bị tống thẳng vào nhà giam. Không phải Thịnh đại nhân của nha môn không muốn nhanh chóng thẩm vấn, có điều giữa trưa lão và tiểu thiếp uống thêm mấy chén, lại tiêu hao thể lực vài lần, nên lúc này còn chưa tỉnh táo hẳn. Lão đã tính lát nữa sẽ tới làm việc, sau đó nhanh chóng định tội cho bọn họ, nếu 'tội phạm' không nghe lời, vu oan giá họa này nọ thì cũng có thể đánh vài cái, dù sao nhân chứng vật chứng đã đủ cả — nhận bạc của người ta rồi, dù thế nào cũng phải làm cho tử tế.

Nhìn nhà tù ẩm ướt âm u, Tô Đường vừa tức vừa hận, thấy tiểu Mạc ho khan liên tục, nàng thậm chí còn muốn giết người.

Tiểu Hoàng đế lại rất hứng thú quan sát cách bài trí trong nhà tù, nhìn thấy một con chuột vừa to vừa béo chạy qua chân mình, hắn vội tránh ra cho nó chạy qua, quan sát một vòng thấy cũng chẳng có gì để xem, không khỏi mất tinh thần: "Môi trường ở đây kém quá, quay về ta sẽ cho người ta chỉnh đốn lại cẩn thận một phen… Chỗ ngồi còn không có…"

Quay lại thấy Tô Đường đang nói chuyện với tiểu Mạc, hắn bước tới, ngồi xuống chỗ đống rơm hơi sạch sẽ hơn một chút, nhìn mặt hai người đều u sầu, hắn hất cằm trấn an: "Các ngươi yên tâm, sẽ có người tới cứu chúng ta thôi! Đến lúc đó, kết cục của đám người xấu kia sẽ rất thê thảm! Tội ác vĩnh viễn không thắng được chính nghĩa!"

Lại dám đạp trẫm, hừ!!!

Vừa rồi tiểu Toàn tử chắc cũng nhìn thấy trẫm phải không? Chắc gã sẽ kéo hết tướng sĩ của ba doanh lớn đến cứu giá!

Tô Đường đã sớm cảm thấy tiểu hài tử này không đáng tin, thấy vẻ mặt hắn nghiêm nghị, đầy vẻ căm phẫn, nàng không khỏi lắc đầu, nghĩ tới chính sự lại hỏi: "Lúc trước ngươi nói nghe bọn họ bí mật bày mưu là thế nào?"

"À, chuyện này, chuyện là thế này… Ngươi để ta nghĩ một chút xem phải nói thế nào, ta không biết kể chuyện lắm…"

Thì ra, lúc trưa khi tiểu Hoàng đế bị ép ăn cơm, đột nhiên nhớ tới miếng bánh ăn ở thọ yến của Hoàng thái hậu hôm đó, nhất thời ngứa ngáy không kìm chế được, muốn xuất cung ngay lập tức đi tới tiệm Thêm Một Phần Nữa kia. Hắn nhìn thấy trên lịch hoàng đạo viết "thích hợp xuất hành", chọn ngày không bằng gặp ngày, hắn liền kéo tiểu Toàn tử trốn ra ngoài, bản thân hắn cũng đóng giả thành một tiểu cung nhân như lần trước. Lần trước dẫn theo nhiều người khiến người ta chú ý, dễ bị mẫu hậu phát hiện, nên lần này hắn không thèm dẫn theo một thị vệ nào. Dù sao cũng đã có kinh nghiệm lần trước, sẽ không phát sinh chuyện gì đâu.

Xuất cung, đến đường Trân Đại, hắn lập tức vui vẻ chạy đi, tiểu Toàn tử đuổi theo khổ không tả nổi. Sau đó, không biết làm sao hắn lại bị tiêu chảy, vì thế lòng tìm nhà xí, sau đó liền gặp đám người hung hãn kia. Hỏi đường xong, hắn chạy thẳng đến nhà xí giải quyết đại sự của mình, chỉ là lúc đang giải quyết vui vẻ, hắn chợt nghe có người nói chuyện, hé cửa ra nhìn, đúng là nhóm người hắn vừa gặp lúc nãy.

Một mình hắn thối thối thật nhàm chán, rảnh rỗi liền nghe bọn họ nói chuyện như nghe diễn kích. Thấy bọn họ nhắc đến cái gì mà "Vinh ký", "Thêm Một Phần Nữa" v.v…, hắn dựng thẳng tai, sau đó nhìn thấy mấy người kia bắt đầu mở hộp điểm tâm, mở túi lấy sâu rắc lên trên, khi đó hắn còn rất buồn bực, thầm nghĩ mấy người này lại đi lấy điểm tâm cho sâu ăn, đúng là phí của trời!

Chờ đến khi hắn ra khỏi nhà xí, ngồi xổm lâu chân đã mềm nhũn, nhưng nhớ đến điểm tâm ngon lành của Thêm Một Phần Nữa, hắn lại bắt đầu vui vẻ chạy đi tìm khắp nơi. Khi hắn khó khăn lắm mới tìm được địa điểm, thì cửa Thêm Một Phần Nữa đã đại loạn!

Nhìn gã hung hãn cầm sâu ngụy biện, hắn chợt hiểu ra, thì ra không phải bọn họ lấy điểm tâm cho sâu ăn, mà là dùng sâu hại người!

Tiểu Hoàng đế 'cẩn tuân' lời của tiểu Toàn tử, "không thể dễ dàng để người khác biết thân phận" nên liền bỏ qua phần đằng trước, kể lại đoạn sau.

Khó khăn lắm Tô Đường mới nghe hắn vừa lòng vòng vừa kể xong mọi chuyện xảy ra, cũng hiểu đại khái, mặt không khỏi trầm xuống: "Mua điểm tâm trong tiệm của ta, sau đó bỏ sâu đã chuẩn bị sẵn vào, rồi quay lại tiệm gây sự! Vừa đánh vừa đập vừa gây rối, thừa lúc hỗn loạn lại ném sâu vào điểm tâm trong tiệm, phá hỏng thanh danh tiệm của ta, đánh tiểu nhị trong tiệm của ta! Hừ, kế này được lắm!!!"

Nhớ đến mấy tên nha dịch bắt người bừa bãi không phân phải trái, Tô Đường lại tức tối: "Sau lưng tên chưởng quầy Vinh ký kia chắc chắn có người, có thể thấy đại nhân của nha môn này cũng là đồng bọn của lão!"

Quay đầu nhìn dáng vẻ ngây thơ vô tội của tiểu hài tử kia, nàng không khỏi thở dài — tuy đứa bé này hơi ngốc nghếch một chút, nhưng cũng coi như là người biết đứng về phía lẽ phải. Thấy tuổi của hắn cũng tầm tuổi như tiểu Ngũ, dung mạo lại trắng trẻo mịn màng như Tuyên Tử, nàng xoa xoa đầu hắn, dịu dàng nói: "Tiểu đệ, hôm nay cảm ơn đệ."

Tiểu Hoàng đế cảm nhận được sự mềm mại của bàn tay đang xoa đầu mình, một cảm giác kỳ quái nảy sinh nơi đáy lòng, thấy nàng xoa một chút rồi không xoa nữa, hắn lại nhướn cổ lên.

Tô Đường ngạc nhiên hỏi: "Đệ làm gì thế?"

Tiểu Hoàng đế nói: "Nữa đi, tỷ xoa xoa nữa đi. Ta thích người khác xoa đầu ta, nhưng nhiều năm rồi không ai dám xoa đầu ta, ta rất đau lòng…"

"…" Sở thích kiểu gì vậy?!

"Vừa rồi tỷ gọi ta là tiểu đệ sao?" Tiểu Hoàng đế nghi hoặc.

"Đúng thế, sao hả?" Chẳng lẽ có gì không ổn?

Tiểu Hoàng đế nhíu mày nói: "Ta thì không có vấn đề gì, nhưng không biết mẹ ta có đồng ý nhận tỷ là con gái không, bà vốn không thích ca ca ta, không biết bà có thích Tỷ tỷ không, aizzz…"

"…" Nghe hắn lẩm bẩm, Tô Đường nhìn trời, có ai nói cho nàng biết rốt cuộc hắn đang nói lung tung cái gì không?!

Tiểu Hoàng đế lại nhanh chóng lấy lại tinh thần, con ngươi sáng rực nói: "Đột nhiên ta nhớ ra, tỷ là chưởng quầy của Thêm Một Phần Nữa đúng không? Điểm tâm ở đó đều do tỷ làm phải không?"

"Đúng vậy!"

Tiểu Hoàng đế giơ ngón tay cái lên: "Giỏi lắm, rất mạnh mẽ! Sau này ta sẽ thường xuyên đến chơi!" Nói xong, hắn lại nhìn nàng từ trên xuống dưới, gật đầu: "Tỷ cũng rất mạnh mẽ! Gặp nguy không sợ, quyết đoán, trách nhiệm, ta thích!"

Ừ, quay về phải khen thưởng nàng một chút!

Khóe miệng Tô Đường giật giật, không phản ứng hắn mà hỏi lại: "Vậy đệ tên gì? Nhà ở đâu?" Sau khi rời khỏi đây nàng phải đưa hắn về cảm ơn một phen.

Vốn là một vấn đề không có gì đặc biệt, ai ngờ tiểu hài tử nghe xong, vừa rồi còn rất hoạt bát vui vẻ, chợt ỉu xìu, bàn tay đang nghịch ngợm bứt cọng rơm cũng cứng lại. Hắn quay đi, sắc mặt quỷ dị nói: "Xin đừng hỏi tên ta, đó là một vấn đề rất thương tâm…"

"…" Sao lại thế? Tô Đường không hiểu.

Tiểu hài tử vẽ vòng tròn trên đất, bĩu môi buồn bã: "Tên ta là — Lục — Thúy — Thúy!"

Phụt!

Nhìn người phụ nữ trước mặt cố gắng nhịn cười, tiểu Hoàng đế xoay lưng lại, mặt đầy vẻ ưu thương.

Thân là vua một nước mà lại có cái tên như vậy, đúng là khiến người ta u oán trong lòng. Hu hu, cha à, lúc cha đặt tên có thể có trách nhiệm hơn chút không, đừng có vô trách nhiệm đến mức thuận tay lấy một quyển sách, lật ra xem rồi chọn ngay cái tên đầu tiên nhìn thấy như thế chứ?!

Hai mắt tiểu Hoàng đế đẫm lệ, mỗi lần nghe người khác gọi cái tên này, hắn chỉ muốn chết thôi. May mà sau này hắn làm Hoàng thượng, không ai gọi tên hắn nữa, có điều hôm nay đột nhiên bị nhắc tới, hu hu, hỏi tên người ta làm gì chứ, hỏi rồi thì không thể không trả lời mà huhu!

Đột nhiên, chợt nhớ ra gì đó, tiểu Hoàng đế ngẩng đầu nói: "Thật ra ta còn có thể nói cho tỷ biết tên của ca ca ta!"

"Là gì?" Tô Đường bỗng thấy rất ngạc nhiên.

"Huynh ấy tên là — Lục — Du — Du!"

"… A ha ha ha!" Rốt cuộc Tô Đường cũng không nhịn được nữa liền

cười to.

Tâm lý tiểu Hoàng đế cân bằng lại — đại ca, chúng ta phải có nạn cùng chịu thôi!

Đang cười, Tô Đường lại nhớ tới một vấn đề rất mấu chốt, nàng kinh ngạc nhìn tiểu hài tử trước mặt: "Đệ họ Lục?"

"Ừ."

"Họ Lục không phải họ của Hoàng gia sao? Đệ…"

Nói tới đây nàng lại bị ngắt lời, nha sai bên ngoài quát to: "Chưởng quầy Thêm Một Phần Nữa lên công đường!"

Nhìn hai người 'bạn tù' bị đưa đi để mình ở lại, tiểu Hoàng đế kêu: "Này, ta cũng muốn lên công đường! Ta cũng muốn lên công đường!"

Nha sai cười lạnh: "Không phải vội, lát nữa sẽ đến lượt ngươi!"

Lại nói, Triển Dịch Chi thúc ngựa tới nha môn, nghe nói Tô Đường bị giam vào tù, tuy rất muốn lao vào cứu người ta, nhưng nghĩ làm vậy rất lỗ mãng, liền quay ngựa đi tìm Thịnh đại nhân.

Thịnh đại nhân vừa bò từ trên giường dậy định thay y phục, chợt thấy cửa bị đẩy mạnh ra, một người lao thẳng tới trước mặt mình, lão sợ đến ngã phịch xuống đất.

Triển Dịch Chi lôi lão lên: "Ông mau theo ta đi thả người! Thịnh đại nhân à Thịnh đại nhân, ông mà cũng dám động đến người của ta à!!!"

Sau khi nhìn thấy rõ người vừa tới, Thịnh đại nhân thầm nghĩ không ổn, không phải vị này đã xuất môn rồi sao? Sao lại quay về nhanh như vậy? Nghe thấy hắn nói mấy câu kia, lão thẹn quá hóa giận, hất

tay hắn ra, phủi thẳng xiêm y của mình, lạnh lùng nói: "Xin tiểu Triển đại nhân chú ý lời nói cử chỉ của mình! Xưa nay bản quan vốn thanh chính liêm minh, đối xử với phạm nhân đều bình đẳng, không cần biết rốt cuộc là người của ai!!!"

Thấy lão ra vẻ ta đây như vậy, Triển Dịch Chi chỉ thấy ghê tởm, chỉ muốn phun nước miếng phun chết lão đi!

Thịnh đại nhân vung tay áo nói: "Bản quan phải đi thẩm án, nếu Triển đại nhân lo lắng thì có thể đi cùng bản quan!"

Nếu Triển Dịch Chi xuất hiện ở đây, e rằng lão cũng không để động tay động chân gì, vậy thì cứ tùy tùy tiện tiện giải quyết là được.

Triển Dịch Chi tức đến nghiến răng nghiến lợi, thấy lão nhanh chân bước ra ngoài cũng vội vàng đuổi theo — bọn họ bị hãm hại, có hắn ở đây, Thịnh đại nhân cũng sẽ không dám làm gì!

Chờ nha sai dẫn Tô Đường lên công đường, Triển Dịch Chi vừa nhìn thấy nàng, lòng mềm ra như nước, không để ý đang đứng trước mặt đám đông, hô to: "Tô huynh, Tô huynh nàng không sao chứ?"

Tô Đường đang đỡ tiểu Mạc, nghe tiếng gọi này, ngẩng đầu nhìn thấy Triển Dịch Chi đang vội vàng chạy đến, trong lòng vui vẻ hẳn, vừa rồi còn đang nghĩ nên thoát thân thế nào, giờ hắn đến rồi, dễ xử lý hơn nhiều.

Thấy công đường hỗn loạn, Thịnh đại nhân gõ kinh đường mộc, nói: "Tiểu Triển đại nhân, xin đừng gây rối loạn chốn công đường! Ngài ngồi bên cạnh xem là hơn! Người đâu, chuẩn bị ghế cho tiểu Triển đại nhân!"

Triển Dịch Chi lạnh lùng nhìn sang: "Ta cũng là chưởng quầy của tiệm này, ông thẩm vấn ta luôn đi! Ta rất muốn nhìn xem ông có thể thẩm ra cái trò gì!!!" nói xong, hắn trưng ra vẻ mặt vô lại.

"Ngươi!!!" Thịnh đại nhân tức đến nghẹn lời, không để ý đến hắn, bắt đầu thẩm vấn đám người Tô Đường: "Ai ở dưới công đường, thấy bản quan sao còn không quỳ xuống?!"

Đám người hung hãn rất biết điều quỳ xuống, nhưng Tô Đường vẫn không chịu quỳ. Thấy thế, Thịnh đại nhân lại gõ kinh đường mộc: "Điêu dân lớn mật, còn không quỳ xuống?"

Triển Dịch Chi cười: "Không quỳ thì làm sao?" Đường đường là phu nhân tướng quân lại quỳ trước mặt một gã quan thất phẩm? Đùa cái quái gì thế?!

Thịnh đại nhân bị ánh mắt khinh thường của hắn chọc giận, coi đây là sự khiêu khích của hắn: "Tiểu Triển đại nhân, ngài có ý gì? Bao che tội phạm là trọng tội! Người đâu, ấn chúng quỳ xuống cho ta!"

Thấy sai nha sắp xông lên, từ đám người lại vang lên một giọng nói — "Ta muốn xem ai dám động đến nàng!!!"

Mọi người quay đầu lại, thấy một người đàn ông vẻ mặt lạnh như băng, dáng người cao lớn đi tới, như cảm nhận được sát khí, mọi người đều lùi sang hai bên tránh được.

Vừa thấy Tống Thế An, tim Tô Đường cứng lại, miệng mím chặt — sao vị này lại đến đây?! Thấy Hỉ Thước lo lắng đi sau hắn, nàng biết ngay nguyên nhân. Nhưng nhìn thấy hắn đến trong tình huống này, trong lòng nàng cũng hơi vui sướng, chờ tới khi thấy sắc mặt lạnh thấu xương của hắn, nàng lại ngoan ngoãn giấu nét mặt vui mừng của mình đi. Nàng có dự cảm bi ai rằng: Đêm nay về sẽ gặp nạn!

Tống Thế An thấy nàng vẫn hoàn hảo không có vấn đề gì đáng ngại, trong lòng cũng thả lỏng hơn một chút, sau đó bước thẳng đến giữa công đường, nhìn thẳng vào vị đang kinh hoàng thất thố kia.

Sau khi Thịnh đại nhân nhìn rõ người tới là ai, trong lòng hoảng hốt vội đứng dậy thi lễ: "Tống tướng quân, sao ngài lại đến đây?"

Đám người vốn nghi hoặc không biết người kia là ai, nghe Thịnh đại nhân gọi như vậy liền biết ngay, tiếng hô hào thỉnh an vang lên liên tiếp.

Thấy mọi người hưng phấn đến khó hiểu như vậy, Tô Đường toát mồ hôi, hình như uy danh của người đàn ông nhà nàng rất cao thì phải!

Mặt Tống Thế An vẫn như cũ không có gì thay đổi, chỉ thản nhiên nói: "Đi ngang qua đây, thấy có người quen nên cố tình vào xem." Nói xong, ánh mắt của hắn đảo qua Triển Dịch Chi và Tô Đường, thấy hai người đứng quá gần, liền nhướng mày, chờ khi Triển Dịch Chi biết điều tránh ra một chút, mới quay đầu nói với Thịnh đại nhân còn chưa hoàn hồn: "Không quấy rầy chứ?"

"Không quấy rầy không quấy rầy." Thịnh đại nhân gượng cười nói, trong lòng thầm nghĩ, chắc người quen mà tướng quân nói là tiểu Triển đại nhân, nghe nói bọn họ có quan hệ thân thích.

Có điều, khi lão nghe câu tiếp sau đó của Tống Thế An, lão cảm giác như năm tia sét giáng thẳng vào đầu.

"Vừa rồi có nghe Thịnh đại nhân nói muốn chuyết kinh quỳ xuống?"

Chuyết chuyết chuyết chuyết kinh?!!! Thịnh đại nhân nhìn Tô Đường, tròng mắt như sắp rơi cả ra, không thể nào!!!

Đám người hung hãn kia cũng trợn mắt há hốc mồm, ôi trời ạ, bọn họ chọc vào ai đây?!

Khó khăn lắm mới phản ứng kịp, Thịnh đại nhân vội nói: "Không không không không, hiểu lầm, hiểu lầm thôi, hạ quan sao dám ạ! Hạ quan có mắt như mù, mạo phạm phu nhân, xin ngài thứ tội! Người đâu, còn không mau dọn chỗ?!"

Tống Thế An đưa tay ngăn lại, thản nhiên nói: "Bản quan chỉ đi ngang qua thôi, Thịnh đại nhân cứ tùy ý!"

Tim Thịnh đại nhân thót lên, nếu ngài muốn ta tùy ý, vừa rồi còn cố ý nói thân phận ra làm gì?!

Triển Dịch Chi không nhịn được, cũng chế giễu: "Không phải Thịnh đại nhân nói mình thanh chính liêm minh, đối xử bình đẳng sao? Mau làm theo lẽ phải đi!"

Thịnh đại nhân thầm trừng mắt lườm hắn ta một cái, sau đó quay người tiếp tục thăng đường — lão đúng là xúi quẩy, chọc phải vị như vậy, nhưng giờ lão chỉ có thể kiên trì tiếp tục.

Vậy thì, bắt đầu thẩm vấn thôi!

Nhìn Tống tướng quân thong dong ngồi đó, mà tiểu Triển đại nhân lại như đang xem kịch, Thịnh đại nhân cảm thấy như bị núi đè, hít sâu vài hơi mới gõ kinh đường mộc, thăng đường.

Đám người hung hãn kia vẫn sống chết giữ lời khai là điểm tâm mua trong Thêm Một Phần Nữa có sâu, đập phá tiệm cũng vì tiểu nhị trong tiệm sống chết không chịu nhận, bọn họ nhất thời tức giận mới đánh — đây là khẩu cung vừa rồi bọn họ đã bàn bạc cẩn thận. Còn về chuyện tiểu nhị bị đánh đến bị thương, bọn họ cũng bị thương, vén cánh tay lên là thấy, chi chít vết thương, nghiêm trọng hơn tiểu nhị trong tiệm rất nhiều — đây là mấy vết thương bọn họ vừa tự làm ra, để phòng người ta cáo tội đánh người gây rối!

Thấy bọn họ làm tất cả đều chu toàn, Thịnh đại nhân rất hài lòng nói: "Đập tiệm do tức giận, điều này có thể hiểu được, hai bên đều bị thương, nên không đề cập đến nữa! Chuyện điểm tâm của Thêm Một Phần Nữa có sâu cũng có chứng cứ vô cùng xác thực…"

"Đó là bị hãm hại!" Tô Đường thấy lão cố tình thiên vị đối phương, giận dữ nói: "Vết thương của bọn họ căn bản là vừa thêm vào! Tiểu

nhị trong tiệm chúng ta đều là người có văn hóa, sao có thể làm chuyện đánh gẫy xương nát thịt người ta được!”

Triển Dịch Chi đứng bên cạnh lại nói với vẻ kỳ quái: “Ôi chao, chưa biết chừng trong tiệm chúng ta có cao thủ tuyệt đỉnh ấy! Lát nữa về bảo hắn tới trông nhà bảo vệ cho Thịnh đại nhân đi! Chẹp chẹp!” Nói xong, hắn ta nhìn Tống Thế An, “Không biết Tống tướng quân thấy thế nào?”

Tống Thế An liếc nhìn Thịnh đại nhân một cái, lạnh lùng nói: “Ý kiến hay.”

Da mặt Thịnh đại nhân run lên, vội nói sang chuyện khác: “Tống phu nhân nói bị người ta hãm hại, có chứng cứ gì không?”

“Có!” Tô Đường lặp lại một lần nữa lời phản bác ‘điểm tâm căn bản không thể có sâu’ ban nãy, cuối cùng lại nói, “Chuyện đơn giản như vậy, tin rằng chư vị nghe qua cũng có thể hiểu được.”

“Hiểu chứ hiểu chứ! Hiểu rất rõ! Người này đúng là đê tiện vô sỉ!” Triển Dịch Chi tận dụng triệt để, “Tống tướng quân, ngài có hiểu không?”

Tống Thế An trầm giọng nói: “Hiểu! Trong quân ta mà bày kế hãm hại người như vậy, ắt sẽ chịu ngũ mã phanh thây!” Nói xong, hắn liếc nhìn đám người hung hãn kia.

Đám người kia nghe vậy, đều run rẩy trong lòng.

Thịnh đại nhân vội ho một tiếng, nói: “Tuy Tống phu nhân nói rất có lý, nhưng tất cả đều phải chú trọng chứng cứ, hơn nữa, Tống phu nhân nói có người hãm hại, vậy ai là người hãm hại?”

Tô Đường mím môi, nói: “Tuy ta không có chứng cứ gì cả, nhưng có nhân chứng, thiếu niên bị bắt tới cùng ta nghe thấy họ nói chuyện, đại nhân cứ hỏi hắn là biết rốt cuộc do ai gây ra!”

“Ồ? Nếu vậy thì dẫn nhân chứng ra đây đi!”

Nha sai lĩnh mệnh đi dẫn người, ai ngờ không bao lâu liền hoang mang hoảng hốt quay về: “Không ổn! Nhân chứng bị cướp đi rồi!”

Mọi người nghe vậy, thần sắc không giống nhau.

Tống Thế An và Triển Dịch Chi nghĩ: Sao lại trùng hợp như thế?

Tô Đường vô cùng lo lắng: một đứa bé ngốc như vậy sao lại bị người ta cướp đi? Không phải là bị giết người diệt khẩu chứ?!

Thịnh đại nhân cũng nhíu mày ngẫm nghĩ: Vì muốn chặn miệng người nọ, mà Vinh đại dám sai người cướp ngục, tay này cũng to gan gớm nhỉ!

Chương 58: Hàng này là thiên hạ đệ nhất lừa gạt

Tống Thế An và Triển Dịch Chi vội chạy tới nhà giam — ban ngày ban mặt dưới chân thiên tử mà có người dám cướp ngục, chuyện này lớn rồi! Tô Đường lo cho tiểu hài tử kia nên cũng vội đi theo. Tuy Thịnh đại nhân lười chạy, nhưng hai vị đại gia đều đi cả, dù thế nào lão cũng phải ra vẻ một chút.

Trong phòng giam trống rỗng, đừng nói người, ngay cả bóng con chuột cũng chẳng thấy.

Cai ngục ở bên cạnh thuật lại tình cảnh lúc đó: "Lúc ấy tiểu nhân đang canh ngoài cửa, đột nhiên có bốn hắc y nhân bịt mặt tới, võ công của họ thật sự rất cao cường, vừa vào đã ném chúng tiểu nhân xuống đất sau đó lao vào trong. Chúng tiểu nhân thầm nghĩ nhất định phải nâng cao tinh thần cúc cung tận tụy chết không chịu hàng, nên mới xúm lại muốn lao lên cản họ lại. Ai ngờ lúc này đột nhiên lại xuất hiện thêm hơn hai mươi hắc y nhân bịt mặt nữa, lại ném chúng tiểu nhân xuống đất. Bọn họ đông người, võ công lại càng cao cường hơn, chúng tiểu nhân thực sự không ngăn được, đành trơ mắt nhìn nhân chứng bị cướp đi, cũng mang luôn cả bốn hắc y nhân lúc đầu đi…"

Thịnh đại nhân nghe mà mắt giật liên tục, vừa rồi chạy qua đây, đã nghe nha sai lén bẩm báo, bốn hắc y nhân bịt mặt lúc đầu là Vinh đại phái tới, nhưng hơn hai mươi người lúc sau lại không rõ lai lịch! Như vậy rốt cuộc là ai? Bốn người bị đưa đi lúc trước liệu có xảy ra tai vạ gì không?

Tống Thế An nghe vậy, mặt trầm như nước, chuyện này không phải là nhỏ. Liếc thấy Tô Đường vào trong nhà lao, hắn cũng đi theo.

Tô Đường rất lo lắng: "Đứa bé kia ngốc nghếch lắm, không có chuyện gì chứ?"

Tống Thế An nghĩ một chút, đáp: "Không sao, người này lai lịch hẳn cũng không thường."

Đúng lúc này, vách tường phòng giam đột nhiên chấn động, Tống Thế An giật mình vội kéo Tô Đường lùi lại đằng sau. Mọi người đều lùi lại, kinh ngạc nhìn bức tường đột nhiên chấn động kia.

Tường càng lúc càng rung mạnh, còn không ngừng phát ra những tiếng u u, nhưng lại giống như bị va chạm rất mạnh vào vậy. Tình cảnh này quá kỳ quái, mọi người nhìn nhau không hiểu ra sao.

Sau đó, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, mặt tường bị phá ra một lỗ hổng hình cánh cửa, gạch đá nhất thời rơi xuống, bụi bay mù mịt. Mọi người kinh hãi kêu lên, liên tục lùi ra phía sau. Tống Thế An sợ đá đập vào người Tô Đường, liền ôm chặt nàng vào lòng, dùng cơ thể mình che cho nàng.

Một lát sau, bức tường im lặng, mọi người nhìn lỗ hổng hình cánh cửa kia, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng, không biết sẽ có quái vật gì chạy ra từ đó.

Khi mọi người đang căng thẳng đề phòng, đột nhiên, từ lỗ hổng xuất hiện một cái đầu tròn xoe, hắn mở to đôi mắt tròn sáng rực, nhìn trái, nhìn phải, sau khi nhìn thấy xung quanh có nhiều người như vậy, hắn chớp chớp mắt, giật mình kinh hãi, sau đó lại như thấy bảo bối, ánh mắt tỏa ra tia sáng lấp lánh —

"Ôi, tiểu Triển Triển!!!"

Triển Dịch Chi cảm thấy da mặt run lên, đang định bỏ chạy thì người

kia đã lao tới rúc vào ngực hắn.

Tiểu Hoàng đế túm chặt vạt áo Triển Dịch Chi, vẻ hưng phấn trên mặt bộc lộ hết không sót lại chút nào: "Tiểu Triển Triển, huynh tới cứu trẫm phải không? Tiểu Triển Triển, trẫm biết huynh đối xử với trẫm tốt nhất mà!"

Tiểu Toàn tử ở bên cạnh vô cùng tủi thân — Hoàng thượng, là do nô tài liều cái mạng nhỏ này chạy về gọi thị vệ đại nội chứ, còn chưa thở được đây này!

Triển Dịch Chi thật sự không chịu nổi tiểu Hoàng đế cứ cọ tới cọ lui, đưa tay ra muốn ngăn hắn ta lại, nhưng tiểu Hoàng đế lại phát huy đặc tính dính như cao da chó, ôm chặt lấy hắn, muốn gạt cũng không gạt được ra.

Triển Dịch Chi bị hắn ta ôm, sống không bằng chết, quay sang cầu cứu Tống Thế An — cháu trai à, mau cản hắn lại giúp chú đi!!!

Tống Thế An kinh ngạc một chút cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, thấy Hoàng thượng không chú ý uy nghiêm của quân vương, liền khụ một tiếng nói: "Hoàng thượng, xin chú ý hoàn cảnh!"

Tiểu Hoàng đế nghe thấy giọng hắn, quay sang lại giật mình: "Ơ? Tiểu Tống? Ngươi đến đây lúc nào vậy?"

"…" Ta luôn ở đây được chưa?!

Tiểu Hoàng đế nhìn thấy Tô Đường đứng bên cạnh đang trợn mắt há hốc mồm, rốt cuộc cũng buông Triển Dịch Chi ra, bắn thẳng đến trước mặt nàng, kéo tay nàng nói: "Tỷ tỷ, ta tới cứu tỷ!"

Tỷ tỷ?! Mọi người đồng loạt bị sét đánh.

Thịnh đại nhân đã bị sét đánh tới vài lần, giờ lão khóc không ra nước mắt, sống không bằng chết, giờ không phải là mũ cánh chuồn

hơi lơ lửng nữa, mà là mạng nhỏ này cũng khó giữ rồi!

Vinh đại ơi Vinh đại, sao ngươi lại chọc vào người không thể chọc thế này? Giờ giờ giờ giờ chọc tới cả Hoàng thượng rồi!

Trời cao ơi!

Tống Thế An vẫn còn kinh ngạc với cách gọi kia: "Tỷ tỷ?"

"Đúng thế, nàng gọi trẫm là tiểu đệ, vậy không phải trẫm nên gọi nàng là tỷ tỷ sao? Tiểu Tống à, ngươi không biết đâu, vị tỷ tỷ này của trẫm là một nữ anh hào, còn có một quãng thời gian tuy không quá tốt đẹp nhưng lại rất đáng nhớ, cùng chung hoạn nạn trong tù với trẫm. Ừ, trẫm phải khen ngợi nàng thật ra trò!" Tiểu Hoàng đế nói rất thật lòng.

Câu nói này vô cùng rung động! Hoàng thượng phong nàng làm hoàng tỷ sao?! Lại còn có tình hữu nghị cùng chung hoạn nạn rất đáng nhớ sao?! Đến khi ánh mắt Tống Thế An dừng lại ở bàn tay nắm tay Tô Đường rất chặt của Tiểu Hoàng đế kia, hắn cũng xem nhẹ sự rung động lúc trước, kín đáo kéo Tô Đường sang nói: "Đa tạ Hoàng thượng yêu mến chuyết kinh!"

"Hả?!" tiểu Hoàng đế ngây người, "Tiểu Tống, ngươi nói tỷ tỷ của trẫm là nương tử của ngươi sao?"

"Đúng vậy!"

Tiểu Hoàng đế nhìn Tô Đường từ trên xuống dưới, cuối cùng lẩm bẩm: "Quả nhiên là người trẫm chọn cho ngươi, không bình thường chút nào! Tiểu Tống, trẫm rất thích nương tử của ngươi!" Nói xong, hắn ta lại muốn kéo tay Tô Đường thân thiết trò chuyện, ban đầu vốn còn hơi giữ kẽ, giờ đều là người một nhà, hắn ta cũng chẳng kiêng dè nữa.

A a, hắn ta sùng bái nàng chết đi được!

Rất mạnh mẽ, rất nhanh nhẹn, rất dũng mãnh, rất có hương vị đấy!!!

Thấy hắn ta tiếp cận Tô Đường, Tống Thế An nheo mắt, toàn thân căng lên đề phòng.

Tô Đường bất ngờ một lúc lâu, cuối cùng cũng kịp phản ứng, nàng nhìn tiểu hài tử vô tư thuần khiết đầy nhiệt huyết này, tim run lên hỏi Tống Thế An: "Mặt lạnh, hắn hắn hắn hắn thật sự là Hoàng thượng sao?"

Thấy Tống Thế An gật đầu, tim Tô Đường thắt lại sắp chết — tên nhóc ngốc này lại là Hoàng thượng sao?! Thảo nào là hôn quân như thế!

Tiểu Hoàng đế lại như phát hiện ra gì đó, tò mò hỏi: "Tiểu Tống, nàng vừa gọi ngươi là gì?"

"À…" Tống Thế An và Tô Đường cùng há hốc mồm, biệt hiệu vợ chồng son gọi nhau lại gọi trước mặt mọi người, phải giải thích sao đây?

Tiểu Hoàng đế xoa cằm tự nói: "Mặt lạnh à? Ừ, rất hình tượng, ngươi đúng là lạnh như băng mà." Sau đó lại khó xử: "Nhưng mà sau này trẫm nên gọi ngươi là gì? Tiểu Lãnh?"

Tiểu — lãnh —

"…" Tống Thế An muốn lao đầu vào tường.

Hắn có dự cảm xấu, dưới sự dẫn dắt của Hoàng đế, sau này sẽ có rất nhiều người gọi hắn là — Lãnh tướng quân!!!

Lãnh tướng quân họ Tống, không phải họ Lãnh!

Thấy sắc mặt Tống Thế An khó coi như vậy, Tô Đường vội chuyển chủ đề: "Chuyện đó, Hoàng thượng, sao ngài bị cướp đi? Sao lại quay lại? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Vừa rồi hắn ta nói quay lại để cứu nàng.

"À, người cứu trẫm là thị vệ đại nội! Tiểu Toàn tử thấy trẫm bị đám người xấu kia bắt đi, liền vội vàng gọi người tới cứu giá! Còn nói trẫm bị người ta bắt vào đại lao rất tổn hại đến uy nghiêm của Thiên tử, nên mới để thị vệ cải trang tới cướp ngục, như vậy thần không biết quỷ không hay, cũng không ai biết trẫm từng "mất mặt" như vậy!" nói xong, hắn ta quay đầu nhìn tiểu Toàn tử: "Ngươi nói vậy đúng không?"

"…" Đúng là thế, nhưng hiện giờ ngài lại đi phơi bày ra hết vậy là sao?!

"Có điều, trẫm nghĩ, không thể thế được! Nếu trẫm đi rồi nhưng tỷ tỷ vẫn bị giữ thì sao? Đám kia là người xấu, nếu tỷ xảy ra chuyện gì không hay thì biết làm thế nào…" Nói tới đây, mặt tiểu Hoàng đế đầy vẻ lo lắng.

Nghe mấy lời tâm huyết này, Tô Đường rất cảm động, dù là hôn quân nhưng vẫn là hôn quân chính nghĩa rất có nghĩa khí. Có điều, nghe thấy nửa câu sau, nàng rất quyết đoán bóp chết sự cảm động đó.

"Lúc ấy á, trẫm nghĩ nếu tỷ mà có chuyện gì, thì sau này biết đi đâu mà tìm điểm tâm ngon như vậy đây…"

Ngài có thể đừng thật thà như thế được không?

"Vì thế, trẫm quay lại!" Tiểu Hoàng đế nghiêm mặt nói.

"Vậy sao ngài lại đi từ đây ra?" Sau khi kìm nén lại cảm xúc, Tô Đường hỏi.

Tiểu Hoàng đế mở to hai mắt nói: "Đi vào từ cửa lớn thì đàng hoàng quá, làm người phải biết khiêm tốn, vì thế, trẫm mới tính lén lút quay lại nhà lao, chờ khi có người đến gọi trẫm ra ngoài làm nhân chứng! Có điều, trẫm không biết làm thế nào để lén quay lại nhà tù, nên mới sai bọn họ cho nổ một lỗ trên tường cho trẫm!"

"…" Ngài chắc chắn làm thế này là khiêm tốn? Là lén lút?!

Hơn nữa, cái lỗ này của ngài cũng to quá đấy!

Mọi người nhìn bức tường bị nổ vỡ, cùng với hơn mười người thị vệ đại nội đứng thẳng tắp ở sau tường, đều không biết phải nói gì.

"Còn nữa, trẫm còn bắt được bốn người đến bắt trẫm, hừ hừ, vừa tra hỏi thì ra sau lưng họ còn có kẻ chủ mưu! Trẫm đã sai người bắt kẻ chủ mưu đến rồi!" Nói xong, hắn ta nhìn về phía Thịnh đại nhân mặt đang xám ngoét như màu đất, nói: "Ngươi thẩm án ở đây phải không? Quay về tiếp tục thẩm đi!"

Thế này còn thẩm gì nữa, Thịnh đại nhân chỉ muốn chết cho xong: "Vậy vậy vậy mời ngài đi trước." Thịnh đại nhân làm tư thế mời Hoàng thượng.

Tiểu Hoàng đế trừng mắt, nói: "Trẫm là nhân chứng, phải ở đây chờ được gọi chứ?!"

"…" Giỏi quá… đúng là ngài làm rất tròn bổn phận của nhân chứng!!!

Mọi người quay trở về công đường, còn tiểu Hoàng đế vẫn kiên nhẫn ngồi trong nhà giam chờ được gọi dưới sự hộ vệ của hơn mười người thị vệ đại nội. Chờ đến khi nha sai tới truyền lời, tiểu Hoàng đế mừng rỡ, sau đó vui vui vẻ vẻ chạy lên công đường.

Ngồi trên công đường, Thịnh đại nhân như ngồi trên chông, không ngừng lau mồ hôi. Một vị tiểu Triển đại nhân lão vẫn có thể ứng phó được, một vị Tống tướng quân lão cũng gắng gượng chống chọi

được, nhưng hôm nay cả Hoàng thượng lão nhân gia cũng chạy lên công đường, ba ngọn núi cao chót vót này sắp đè lão chết ngắc rồi. Thời khắc này, lão chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng mà kết thúc vụ án ở đây, Thêm Một Phần Nữa bị hãm hại thì là bị hãm hại, lôi đám người gây sự kia ra ngoài đánh một trận là xong, nhưng đừng điều tra tiếp nữa.

Có điều, ba ngọn núi cao kia lại không nghĩ vậy, trong đó núi Hoàng càng không muốn diễn xong vai diễn nhân chứng của mình dễ dàng nhanh chóng như thế. Hắn ta cứ nói tràng giang đại hải, thậm chí chủ đề đã chạy xa đến hàng vạn dặm.

Cũng may, Vinh đại bị người ta lôi đến vừa lúc, nên hắn ta mới dừng màn "từ từ khai báo" của mình lại.

Vinh chưởng quầy đang ở nhà chờ tin tốt lành, đột nhiên có mười hắc y nhân xông vào khiến lão sợ đến kinh hồn bạt vía, thị vệ đại nội cũng chẳng muốn nhiều lời với lão, bắt người rồi đi luôn nên lão vẫn hồn nhiên không biết chuyện gì xảy ra.

Chờ đến khi lão bị ném xuống mặt đất trong nha môn, nhìn thấy Thịnh đại nhân ở trên ghế cao, liền kêu lên đau đớn: "Biểu cữu, chuyện gì đây ạ?!"

Thịnh đại nhân phủi sạch quan hệ với lão còn không kịp, nghe thấy lão mở miệng ra lại gọi "biểu cữu", mà sắc mặt của ba ngọn núi cao kia lại không tốt, không khỏi giận dữ quát: "Ai là biểu cữu của ngươi!"

Lúc này Vinh chưởng quầy cũng đã thấy rõ mấy người trên công đường, vừa nhìn thấy tiểu Hoàng đế, lão hít một hơi lạnh, tim quên cả đập.

Thịnh đại nhân đập kinh đường mộc, nói: "Điêu dân Vinh Quảng Sinh to gan, dám hãm hại đối thủ cạnh tranh, thừa cơ đập cửa tiệm, hành hung người, vì chặn miệng nhân chứng còn phái người cướp

ngục, âm mưu giết người diệt khẩu! Vinh Quảng Sinh, ngươi có nhận tội không?!"

"Đại nhân, oan cho con quá!" Vinh chưởng quầy không biết rõ nội tình, kiên quyết phủ nhận: "Có kẻ ngậm máu phun người! Từ trước đến giờ tiểu nhân kinh doanh rất quy củ đàng hoàng, sao có thể phạm lỗi này được, xin đại nhân minh giám!"

"Hừ, đã tới nước này còn không nhận tội?!" Thịnh đại nhân quát.

"Đại nhân, việc gì cũng phải có chứng cứ mới được." Vinh chưởng quầy chết cũng không nhận tội.

"Cần chứng cứ à?! Người đâu, dẫn hết nhân chứng ra đây!"

Vì thế, chỉ một lát sau, đám người hung hãn, bốn hắc y nhân bịt mặt đều bị đưa tới, tất cả đều khăng khăng rằng chính Vinh chưởng quầy là chủ mưu.

Vinh chưởng quầy thấy vậy, kinh hoảng nhưng vẫn kêu lên: "Nói láo, toàn nói láo hết! Tiểu nhân căn bản không biết họ! Bọn họ vu oan cho tiểu nhân!"

Thấy lão vẫn phủ nhận, tiểu Hoàng đế không khỏi giận dữ: "Ý ngươi là trẫm cũng nói láo?!"

"Hả?" Vinh chưởng quầy không hiểu, liên quan gì đến Hoàng thượng?! Chờ đến khi Thịnh đại nhân nói chân tướng cho lão, lão mới biết mình phạm tội lớn đến mức nào!

Thì ra Hoàng thượng chính là nhân chứng kia! Người mà lão muốn ám sát chính là Hoàng thượng!!!

Vinh chưởng quầy ngã phịch xuống đất, sau đó quỳ lết về phía tiểu Hoàng đế, kêu khóc: "Hoàng thượng, tiểu nhân bị ma quỷ làm mù mắt rồi! Hoàng thượng, ngài tha cho tiểu nhân!"

"Hừ!" Tiểu Hoàng đế phất tay áo, giận dữ nói: "Đã gặp người vô sỉ nhưng chưa từng thấy ai vô sỉ như ngươi!"

Thịnh đại nhân thấy long nhan giận dữ, vội sai người túm lấy Vinh chưởng quầy, lại quay sang nịnh nọt tiểu Hoàng đế: "Hoàng thượng, ngài xem nên xử lý hắn thế nào đây?"

Tiểu Hoàng đế liếc lão một cái dò xét: "Xử thế nào à?! Đương nhiên là xử theo lẽ phải, cứ theo luật mà xử! Trẫm cũng không phải người lấy việc chung trả thù riêng!"

Nghe mấy lời này, Thịnh đại nhân và Vinh chưởng quầy đều mở cờ trong bụng, nếu vậy thì cũng chẳng có chuyện gì lớn! Mấy người Tống Thế An khẽ nhíu mày, nếu thật sự như vậy thì đám Vinh chưởng quầy vô cùng có khả năng sẽ tránh được kiếp nạn này.

Nhưng tiểu Hoàng đế ngừng một chút lại nói tiếp: "Ngươi tùy tùy tiện tiện chốt cho hắn ta tội cướp của giết người, phóng hỏa làm nhiễu loạn triều cương, khi quân phạm thượng âm mưu soán vị gì gì đó đi!"

Phụt! Triển Dịch Chi phun thẳng một ngụm trà ra, quả nhiên còn có chiêu khác!

Vinh chưởng quầy tái mặt, lão phạm mấy tội đó khi nào?!

"Ngươi không phục à? Hừ hừ, vậy trẫm sẽ nói cho ngươi thông, cho ngươi tâm phục khẩu phục thì thôi! Ngươi, có đánh người cướp của không? Đây chính là vào nhà cướp của! Ngươi cũng âm thầm phái người vào tù để cướp ngục, ai biết có phải ngươi muốn giết người diệt khẩu hay không! Ngươi hại nương tử của tiểu Tống như vậy, tiểu Tống biết được rất tức giận, vào triều cũng không vui vẻ tập trung, vậy có tính là rối loạn triều cương không? Ngươi làm rối loạn triều cương, lại suýt hại trẫm, ai biết có phải lòng ngươi có dã tâm soán ngôi đoạt vị hay không? Hừ!"

"…" Tiểu Hoàng đế phì phì nói xong, mọi người ở đây đều á khẩu không nói được gì.

Hoàng thượng à, ngài… định tội… thật trình độ!!!!

Tiểu Hoàng đế lại quay sang nói với Thịnh đại nhân: "Ngươi định tội cho hắn ta theo trẫm đi!"

Tội đó đều là tội chết đấy! Dù có tịch thu tài sản, xử trảm cả nhà, tru di cửu tộc cũng không đủ đâu!!! Vinh chưởng quầy cuống quít nói: "Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng! Biểu cữu, biểu cữu, cứu cháu!!!"

Thịnh đại nhân sợ lão nói vậy, vội gọi người lôi lão xuống.

Vinh chưởng quầy nhìn thấy bộ dạng né tránh của lão, cũng bốc hỏa, "Biểu cữu, ngươi cầm bạc của ta, bày mưu tính kế giúp ta, không thể bỏ mặc ta như thế được!" Phải chết thì cũng phải kéo người theo làm đệm lưng!

Thịnh đại nhân nghe vậy liền trắng bệch mặt.

Ánh mắt lạnh lùng của ba ngọn núi cao quét tới…

Một màn thẩm vấn mới lại bắt đầu.

Dưới sự truy hỏi lôi thôi kỹ càng của tiểu Hoàng đế, Thịnh đại nhân và Vinh chưởng quầy bị hung hăng lột trần bản chất, cuối cùng từng chuyện từng chuyện một cùng với từng người liên lụy đều bị bới ra hết, từ việc ăn hối lộ làm trái quốc pháp, coi mạng người như cỏ rác, thiên vị người nhà, rối loạn kỷ cương v.v… đều bị lôi ra, tiểu Hoàng đế càng nghe, lửa bốc càng mạnh, cuối cùng lệnh cho Tống Thế An và Triển Dịch Chi toàn quyền thụ lý vụ án này, thề phải trừng trị hết đám người xấu kia.

Khi màn thẩm vấn này kết thúc, tiểu Hoàng đế bắt đầu đói bụng, chợt nhớ tới Thêm Một Phần Nữa bị đập nát không có điểm tâm để ăn, trong lòng không khỏi lại tức giận thêm. Cuối cùng, hắn ta trừng mắt nói với Vinh chưởng quầy: "Không phải ngươi nói trong Thêm Một Phần Nữa có sâu sao? Vậy được rồi, trẫm thấy tiệm của ngươi rất sạch sẽ, để cho nàng đi!"

Hỉ Thước ở bên cạnh thêm dầu vào lửa: "Tiệm đó vốn là của tiểu thư nhà chúng ta thuê trước, lại bị lão giành mất!"

Vì vậy, Vinh chưởng quầy đã chết không hết tội lại bị tăng thêm một tội danh nữa 'chiếm đoạt nhà của dân'.

Cuối cùng lão sợ hãi không gượng nổi nữa, nghẹn ngào tuyệt vọng rồi hôn mê.

Vụ án đã xử xong, Hoàng thượng cũng nên bãi giá hồi cung. Tiểu Hoàng đế sửa sang lại ống tay áo, định đi ra cửa, nhưng đi được vài bước bỗng dừng lại đột ngột. Hắn ta ngồi xổm xuống nhìn mấy tên nha sai ở trên mặt đất, nhíu mày không biết đang nghĩ gì.

Mấy nha sai kia bị nhìn chằm chằm, sợ đến mức run rẩy cả người, có một người sợ hãi nhất còn toát cả mồ hôi lạnh.

Tiểu Hoàng đế nhìn kỹ tên nha sai đang đổ mồ hôi kia, đột nhiên "a" lên một tiếng rồi quay người phi tới trước mặt Triển Dịch Chi: "Tiểu Triển Triển, chính là người này! Gã đá trẫm! Huynh báo thù cho trẫm đi!"

Thấy hắn ta không tin, tiểu Hoàng đế lại vén ống quần mình lên, lộ ta đầu gối trắng nõn: "Huynh nhìn đi nhìn đi, bị đá đến bầm tím rồi này! Đau chết đi được đau chết đi được! Huynh báo thù cho trẫm đi!"

Triển Dịch Chi muốn phát điên — ngài là Hoàng đế mà, vì sao còn bắt ta báo thù hộ ngài chứ?! Ngài coi mấy chục thị vệ đại nội là

người chết đấy à?!

Không dễ dàng gì mới giày vò xong, lần này thật sự phải khởi giá hồi cung, tiểu Hoàng đế vẫy tay chào mọi người, lưu luyến không rời, bước chậm chậm từng bước lên xe ngựa.

Thấy hắn rời đi, mọi người đều lau mồ hôi — cuối cùng cũng đi rồi.

Mà ngay khi bọn họ cũng định tự giải tán, thì ở đằng xa lại có một người vội vàng quay lại, sau lưng hắn là cả đám người đuổi theo.

Vừa thấy Hoàng thượng quay lại, mặt mọi người đều như đưa đám.

"Sao ngài lại quay lại nữa?" Triển Dịch Chi vô cùng thống khổ hỏi.

"À, trẫm quên mất một chuyện rất quan trọng!" tiểu Hoàng đế nói rồi chạy vội chạy vàng vào trong nhà tù.

Mọi người hốt hoảng nhìn theo dáng vẻ vội vàng của hắn, đừng nói là quên thứ gì rất quan trọng trong nhà lao nhé, ví dụ như — quốc tỷ chẳng hạn!

Mau đuổi theo đi!

Trong nhà tù, tiểu Hoàng đế nghịch ngợm trên tường một hồi, vỗ vỗ tay rồi nói với mọi người: "Được rồi, giờ trẫm yên tâm hồi cung được rồi!"

Chờ hắn đi khuất, mọi người đi về phía bức tường bị hắn nghịch một lúc kia. Vừa nhìn thấy, họ đều suýt hộc máu mà chết, trên tường viết mấy chữ ngay ngay ngắn ngắn —

Trẫm đã tới đây chơi!!!

Chương 59: Chiếc mũ phượng trên hồ Đại Minh

Tuy sự việc 'sâu ở tiệm Thêm Một Phần Nữa' đã kết thúc, nhưng ảnh hưởng của nó lại rất lớn, rất rộng.

Đối với Thêm Một Phần Nữa mà nói, vì bị đập phá cướp bóc bốn phương, nên mọi đồ đạc bếp núc trong tiệm hư hại hết, người làm thì bị thương rất nhiều. Trong lúc giận dữ, Hoàng thượng đã tịch thu toàn bộ tiệm Vinh ký, chuyển giao cho chưởng quầy của Thêm Một Phần Nữa, các tiểu nhị đầu bếp cũ của Vinh ký cũng nằm dưới sự quản lý của Mạc chưởng quầy. Vì thế, trong hoàn cảnh trang bị đầy đủ nhân thủ đông đúc, Thêm Một Phần Nữa nhanh chóng khai trương lại.

Có điều, tuy sự việc 'sâu ở Thêm Một Phần Nữa' đã được Hoàng thượng nghiêm khắc thẩm tra ra chân tướng rõ ràng, nhưng ấn tượng xấu trong lòng mọi người cũng không vì Hoàng thượng bảo đảm mà tan thành mây khó, chỉ cần nghĩ đến mấy con sâu ngọ nguậy ghê tởm đó thì mọi người đã chẳng còn muốn mua điểm tâm nữa rồi.

Khi biết được tình trạng này, Tô Đường vô cùng lo lắng, sau đó chợt nghĩ ra một kế, sai Hỉ Thước nói lại với Trần Lê đang quản lý thay nàng.

Mà ảnh hưởng của chuyện này với Tô Đường, lại xảy ra vào ban đêm, bị thao luyện mạnh mẽ vài lần, ngày tiếp theo không xuống giường được. Tình cảnh bi thảm đó thật sự khiến người ta mắt không nỡ nhìn, tai không nỡ nghe!

Còn nữa, Tô Đường bị nhốt vào tù khiến cho chuyện nàng mở tiệm ở bên ngoài rốt cuộc cũng không giấu diếm được nữa. Sau khi biết chuyện, lão thái thái hơi tức giận, nghiêm khắc trách mắng Tô Đường một phen, ngay cả Tống Thế An cũng bị trách phạt lây vì tội biết mà không nói.

Lão thái thái thị uy, cả quý phủ Tướng quân đều sợ hãi, Tô Đường bị giáo huấn, ấm ức cả một bụng cũng không dám cãi lại một câu. Vài ngày sau đó, nàng bị giữ chặt trong nhà.

Chịu ảnh hưởng sâu sắc nhất, chính là trên triều đình nổi lên làn gió "phản tham phản hủ" (chống tham quan chống biến chất). Tiểu Hoàng đế tức giận vì tham quan ô lại dám hoành hành ngay dưới chân thiên tử, liền hạ lệnh cho Tống Thế An và Triển Dịch Chi tra xét cẩn thận. Kết quả là hai người vừa điều tra, vụ án lại như lăn quả cầu tuyết, càng tra càng lớn, số người liên quan càng tăng thêm. Cuối cùng, tiểu Hoàng đế vung bút, những người có chứng cứ vô cùng xác thực đều xử nghiêm theo luật định. Vì vậy, trong triều đình có sự thay đổi nhân sự, nước Tụng cũng bước vào thời đại vô cùng mới mẻ!

Chà, nói hơi xa thì phải.

Ngay thời điểm nước Tụng bước vào thời kỳ mới, tiểu Hoàng đế vẫn là tiểu Hoàng đế kia, tuy hắn ta cũng ngoan ngoan làm chính sự được vài ngày, nhưng nói tới nói lui, sở thích lớn nhất của hắn ta cũng không nằm ở việc đó. Có điều, lần trước gây lớn chuyện như vậy, sau khi biết được, Hoàng thái hậu cũng rất tức tối, vì vậy, bên kia Tô Đường bị cấm túc, bên này hắn ta cũng nhận được lệnh nghiêm khắc không cho phép xuất cung.

Có điều…

Báu vật gia truyền mất hết!

Đầu bếp làm điểm tâm trong cung bị đuổi đi!

Nếu không để trẫm ra ngoài tìm chút chuyện vui vui, thì trẫm sẽ héo rũ mất!

Vì thế, tiểu Hoàng đế sinh bệnh.

Vì thế, Hoàng thái hậu thỏa hiệp.

Vì thế, tiểu Hoàng đế là hồi phục một cách thần kỳ!

A ha ha ha ha!

Tiểu Hoàng đế lại đi cùng cả đám thị vệ âm thầm ra khỏi cung, mục tiêu, tiệm Thêm Một Phần Nữa mới! — Theo nguồn tin đáng tin cậy, hôm nay Thêm Một Phần Nữa có 'hoạt động khai trương'.

Hoạt động khai trương là gì? Tiểu Hoàng đế rất tò mò.

Có điều, khi đi được nửa đường, tiểu Hoàng đế lại đổi hướng rẽ sang phủ Tướng quân — theo nguồn tin tin cậy, hình như vị 'tỷ tỷ' kia của hắn cũng bị cấm túc, đều là những người đã cùng ngồi xổm trong nhà tù, không thể thấy chết mà không cứu được!

Khi mọi người trong quý phủ Tướng quân nghe thấy Hoàng thượng giá lâm đều sợ đến nhảy lên. Lão thái thái vội vội vàng vàng đứng dậy thay y phục tiếp giá. Bận bịu một hồi lâu, đến khi nghe thấy Hoàng thượng tới chỉ vì muốn gọi Tống Thế An và Tô Đường cùng đi dạo phố, bà im lặng nửa ngày không nói được gì.

Tống Thế An cũng không thể nói được gì.

Tuyên Tử nhìn vị 'ca ca' ngày đó tranh ăn với mình hóa ra lại là Hoàng thượng, cũng im lặng đi theo không nói năng gì.

Đương nhiên, không ai cao hứng hơn Tô Đường, có trời mới biết

mấy ngày nay Hồng hạnh lại bận bịu đến mức nào.

"Huynh đệ tốt, rất nghĩa khí!" Biết tiểu Hoàng đế cố tình tới đây 'giải cứu' nàng, Tô Đường không khỏi giơ ngón tay cái lên.

Tiểu Hoàng đế rung rung bả vai, cười tít mắt — phải thế chứ, cuộc đời sung sướng sau này của hắn ta phụ thuộc vào nàng mà!

Khi mọi người tới tiệm điểm tâm, ở đó đã vô cùng náo nhiệt.

Kế hoạch Tô Đường bày ra cho Trần Lê là thế này, chọn một ngày trời trong xanh, nắng ấm áp, bày một chiếc bàn dài trước cửa tiệm, sau đó làm điểm tâm ngay tại hiện trường, thể hiện sự tươi mới, sạch sẽ, khách hàng yên tâm ăn thử. Ngoài cái đó, thì các hoạt động "mua 3 tặng 1" hay "xé bao nhận quà" vẫn tiến hành như cũ. Bởi vậy, quả nhiên thu hút không ít người.

Tô Đường cứ nghĩ tiểu Hoàng đế nhìn thấy nơi chế tác điểm tâm chắc sẽ rất hứng thú đi tới thử một phen, ai ngờ hắn chỉ chăm chăm bước vào trong tiệm, nói: "Ồ, trẫm phụ trách việc ăn thì hơn!"

Đồ lười!

Khi tiểu nhị nhiệt tình giới thiệu với hắn chương trình 'Xé bao nhận quà'của Thêm Một Phần Nữa, hắn lại chớp mắt rồi nở nụ cười giảo hoạt: "Vậy trẫm mua một chồng giấy gói!"

Giấy gói rẻ hơn điểm tâm, lại có thể "Thêm Một Phần Nữa", lãi ơi là lãi! Hì hì!

Dù trẫm là Hoàng đế, nhưng cũng phải tính toán cẩn thận chứ.

Sau đó, người nào vào tiệm cũng thấy một thiếu niên ngồi bên cạnh quầy ra sức xé giấy gói điểm tâm, khuôn mặt vặn vẹo nghiến răng nghiến lợi khiến người ta nhìn mà tim run cả lên.

“A a a! Xé mãi mà sao không trúng thưởng cái nào? Tức chết trẫm!”

Thấy những người khác không ngừng hô lên “Ta trúng”, “Ta trúng rồi”, tiểu Hoàng đế vừa buồn vừa giận: “Chẳng lẽ nhân phẩm của trẫm lại tồi tệ đến vậy sao?!”

Cuối cùng, Tuyên Tử không nỡ nhìn nữa, liền lén nhét một tờ giấy gói có chữ trúng thưởng vào, lúc này tiểu Hoàng thượng mới hài lòng chạy ra quầy đổi quà tặng.

Có điều, số tiền mà hắn tiêu phí để mua giấy gói đến lúc này đã có thể mua được đến mấy hộp điểm tâm rồi…

Mà vào thời điểm thưởng thức mỹ vị nhân gian, tiểu Hoàng đế đột nhiên nhớ tới một chuyện, hắn quay sang nói với Tô Đường: “Trẫm tặng chữ cho tỷ nhé!”

Hắn chưa dứt lời, Tô Đường đã bốc hỏa, hừ, nếu lần trước không phải hắn tặng chữ lung tung, thì việc kinh doanh của Thêm Một Phần Nữa cũng không xuống dốc không phanh như thế, “Vậy lần này ngài định viết gì?” Đã viết cho người khác chữ “Thiên hạ đệ nhất” rồi, giờ hắn còn nghĩ ra được chữ nào hay hơn chữ đó chứ?

Tiểu Hoàng đế cũng cảm thấy vấn đề này hơi khó khăn, đúng nhỉ, thiên hạ đệ nhất đã là mức cao nhất rồi, còn có cái gì lợi hại hơn nó nhỉ?!

Tiểu Hoàng đế nghĩ rồi lại nghĩ, nửa ngày sau mới vỗ đầu, có rồi!

Hắn cầm bút chấm chấm viết viết, viết ra bốn chữ —

Thiên thượng đệ nhất!!!

Phụt!!!

Nhìn thấy dáng vẻ vừa bực mình vừa buồn cười của mọi người, tiểu

Hoàng đế rất khó hiểu — trẫm khen tiệm của tỷ làm điểm tâm ngon đến mức chỉ thần tiên mới được thưởng thức mà, chẳng lẽ sai rồi sao?

Những ngày sau đó, tiểu Hoàng đế có lý do lập tức xuất cung, mà không có lý do cũng sẽ tìm lý do để xuất cung. Có điều, Hoàng thái hậu cũng yên tâm vì hắn không chạy lung tung đi đâu cả, cơ bản chỉ có hai nơi, nếu không phải là phủ Tướng quân thì sẽ là tiệm điểm tâm!

— Thật chẳng có nhu cầu lớn gì!

Một ngày nọ, khi lên triều, văn võ bá quan đang bàn bạc xem yến hội đàm phán hòa bình nên dùng món gì để tiếp đãi, tiểu Hoàng đế ngáp một cái nói: "Các ngươi đừng dông dài nữa, trẫm đã quyết định rồi, ăn điểm tâm đi!"

"…" Cả triều ngẩn người!

Hoàng thượng lại hồ đồ rồi sao?!

Đùa cái gì thế?!

Tiệc đàm phán mà lại ăn điểm tâm à?!

Quốc uy ở đâu?!!!

Tiếng phản đối nhất thời vang khắp nơi.

Tiểu Hoàng đế nhìn vẻ mặt kích động của quần chúng, bên dưới nhao nhao lên nói vô cùng ồn ào, hắn mất kiên nhẫn: "Làm linh đình quá thì các ngươi nói quốc khố không đủ, cảm thấy phô trương lãng phí. Trẫm nói ăn điểm tâm thì các ngươi lại sợ quá đơn giản, tổn hại đến quốc uy! Vậy được rồi, mời đoàn sứ thần ăn thịt ăn cá, còn các ngươi ăn điểm tâm cùng trẫm đi!"

Đám các ngươi, thật phiền chết đi được!

Vì thế, quân lệnh như sơn, ai dám không nghe! Yến hội đàm phán liền quyết định chọn — một bữa hai chế độ.

— Thực sự vô cùng củ chuối!!!

Cuối cùng đoàn sứ thần cũng tới, nhưng không đúng hạn mà chậm mất vài ngày. Khi bọn họ sắp tới hoàng thành, người có tâm trạng khó chịu nhất thế gian không ai khác là Tống Thế An.

Từ sáng sớm, hắn ngủ đậy đã mài đao soàn soạt, hoàn toàn có vẻ muốn đại khai sát giới!!! Tô Đường nhớ đến vụ bắt cóc ngày ấy, cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vì đại cục, nàng vẫn phải khuyên nhủ — tạm thời cứ nhịn xuống, sau này sẽ có cơ hội thôi!

Ăn sáng xong, hai vợ chồng lên xe ngựa đi lo liệu việc của mình.

Tống Thế An thì ra khỏi thành để đón đoàn sứ thần, còn Tô Đường phải vào trong ngự thiện phòng ở trong cung để đảm nhiệm chức vụ quan tổng đốc chỉ huy giám sát, gọi tắt là — tổng giám.

Hôm trước, đột nhiên tiểu Hoàng đế gửi thư — hiện giờ hắn ta đã quên hẳn mất người 'bạn thư' trước đây ở phủ Tướng quân của hắn ta rồi, mỗi ngày đều viết một phong hay thậm chí là mấy phong gửi cho Tô Đường, thể hiện sự nhớ nhung của hắn ta dành cho tỷ tỷ và điểm tâm, đương nhiên, mấu chốt vẫn là điều sau. Trong thư, hắn nói hắn tìm được một cơ hội danh chính ngôn thuận ăn điểm tâm, đồng thời cũng là cơ hội để phát triển danh tiếng của tiệm điểm tâm càng ngày càng rộng rãi hơn, đó là "Điểm tâm toàn tiệc" khi sứ đoàn đến. Tô Đường cứ nghĩ hắn ta bị rút não nói lung tung, xem xong thư cũng chẳng nghĩ ngợi gì, ai ngờ ngày hôm sau đã thấy thánh chỉ hạ xuống…

Hôm nay Tống Thế An đi cùng đội hắc kỵ thủ hạ nghênh đón sứ

đoàn. Mỗi tướng sĩ đều mặc áo đen, sắc mặt nghiêm nghị, y như… y như đưa đám vậy. Sát khí nồng đậm trên người họ cũng khiến người ta cảm thấy không phải họ đang đi đón khách, mà là giống ra trận giết địch hơn.

Vì thế, khi Bùi Thụy Hòa nhìn thấy cảnh tượng này, y liền căng thẳng toàn thân theo bản năng, rất muốn quay người bỏ chạy — đây là di chứng do việc lúc trước khi hai quân đối đầu, y giao thủ với Tống Thế An luôn đánh trận nào bại trận đó để lại. Có điều, không hổ danh là Bùi tiểu vương gia tâm địa thâm hiểm, thủ đoạn độc ác, y nhanh chóng khôi phục thần sắc.

Bùi Thụy Hòa mặc áo gấm, phong thái hiên ngang, vẻ mặt kiêu căng, có điều, trên đầu y đội một cái mũ nhìn kỳ quặc đến lạ thường. Hắn dùng tư thế của một người thắng cuộc, khinh bỉ nhìn Tống Thế An, giọng nói mang theo vẻ giễu cợt: "Phiền Tống tướng quân tự mình đến đón rồi, a ha ha ha!"

Trước kia ngươi oai hùng thì thế nào, không phải bây giờ lại thấp hơn ta một bậc sao? A ha ha ha!

Tống Thế An nheo mắt lại, siết chặt nắm đấm, sau đó nhìn cái mũ che kín đầu y kia, kiềm chế sắc mặt, cười lạnh hỏi: "Không biết vết thương trên đầu tiểu Vương gia đã lành chưa?"

Nhớ lúc trước, ngươi bị một người phụ nữ dùng mũ phượng ném như ném chó, hình ảnh đầu ngươi thủng lỗ chỗ chảy máu bung bét vẫn còn rõ ràng ngay trước mắt đây!

Nhìn nụ cười cũng đầy khinh bỉ của Tống Thế An, khóe môi Bùi Thụy Hòa run lên, không cười nổi nữa: "Hừ!"

Ta sẽ báo thù! Ngươi cứ chờ mà xem!

Chương 60: Đằng trước có tình địch

Đến chạng vạng, hoàng cung mở tiệc. Chỗ ngồi trong điện chia thành hai bên: bên trái là các vương công quý tộc của nước Tụng, trọng thần triều đình; bên phải là sứ đoàn nước Diên. Mỗi người đều mặc áo gấm đẹp đẽ, bộc lộ khí thế của quốc gia mình.

Ở trên điện, tiểu Hoàng đế cùng với Hoàng thái hậu ngồi sau rèm. Tiểu Hoàng đế mặc long bào rất trang trọng, ngồi trên long ỷ rực rỡ, khí thế phi phàm, chỉ liếc mắt một cái đã thấy rất có cảm giác quân lâm thiên hạ!

Đương nhiên, đó là nếu hắn ta không mở miệng!

"Tiểu Bùi này!" Theo thói quen, hắn ta lại gọi cái tên này lên.

Chúng đại thần nghe thấy đều nhíu mày, bọn họ đã quen cách xưng hô thái quá của Hoàng thượng, nhưng đây đều là chuyện trong nhà với nhau, giờ có người ngoài ở đây, sao có thể xưng hô như thế được? Chuyện xấu trong nhà đừng rêu rao ra ngoài!!!

Hoàng thái hậu cũng ngẩn người, sau đó khụ một tiếng ngắt lời tiểu Hoàng đế, nhẹ giọng nhắc nhở: "Thân phận của sứ giả rất đặc thù, không thể xưng hô như vậy được."

"Dạ?" Tiểu Hoàng đế quay lại, nhìn mẫu thân của mình hơi nghi hoặc, không gọi là tiểu Bùi vậy thì phải gọi là gì?

Hoàng thái hậu tiếp tục nhỏ giọng nói: "Hoàng nhi phải cho sứ đoàn một sự tôn trọng tối thiểu!"

À — tiểu Hoàng đế hiểu rồi. Trước khi đăng cơ, hắn luôn gọi các đại thần là 'mỗ đại nhân', sau đó làm Hoàng đế, mẫu hậu nói thân phận của hắn ta tôn quý, cứ gọi thế không ổn. Sau khi nghe nói vậy, hắn ta hơi khó xử nghĩ ngợi hồi lâu, rồi nghĩ chức vị của mình cao hơn bọn họ một chút, nhưng lại cũng không thể tỏ ra quá xa cách, nếu vậy — thì gọi thân mật là "Tiểu mỗ" đi!

Có điều, hiện giờ phải tôn trọng người ta, mà 'tiểu Bùi' thì không ổn, vậy…

"Lão Bùi này!" Tiểu Hoàng đế lại mở miệng vàng.

Hoàng thái hậu và chúng đại nhân đều run run khóe môi — ngài im lặng cả nửa ngày mới nghĩ ra cái này đấy à?!

Tiểu Hoàng đế lại nhanh chóng cảm thấy không ổn, hắn ta nhíu mày nhìn Hoàng thái hậu: "Con gọi y là lão Bùi, vậy sau này gặp cha của y con gọi là gì?"

"…" mặt hoàng thái hậu vặn vẹo, móng tay dài thật dài túm lấy áo bào trên người mình, giống như đang cực lực kìm nén gì đó, một lúc lâu sau bà mới khôi phục vẻ mặt hiền hòa: "Hoàng nhi không cần lo lắng, Huệ đế của nước Diên đã băng hà nhiều năm rồi."

Lão chết lâu như thế rồi, con muốn gặp ma à?!

Tiểu Hoàng đế và Hoàng thái hậu nhỏ giọng nói chuyện, Bùi Thụy Hòa đã có chút mơ hồ, y thoáng nghe thấy phía sau rèm có người gọi Bùi Bùi gì đó. Vì cách tấm rèm che, y không nhìn rõ long nhan của hoàng đế nước Tụng, trong lòng thầm hừ khẽ, vị Hoàng đế trong truyền thuyết này tuy nhỏ tuổi nhưng tâm địa lại vô cùng thâm hiểm, hơn nữa cũng rất thủ đoạn, luôn giết người ta không kịp trở tay khi người ta đang lơ đãng! Như vậy, y cũng phải chú ý giữ cảnh giác!

Mà khi tiểu Hoàng đế biết mình không cần phải lo nhiều, lại cao hứng hẳn: "Lão Bùi này, trẫm có một chuyện muốn hỏi ngươi."

"..." Bùi Thụy Hòa ngớ ra một lúc mới hiểu là Hoàng đế nước Tụng đang nói chuyện với mình, tuy y hơi khó hiểu với cách gọi "Lão Bùi" này, nhưng nghĩ có lẽ đây là tập tục của nước Tụng, liền nhanh chóng đáp lời, cung kính nói: "Mời bệ hạ cứ hỏi!"

"Thật ra cũng không có gì, trẫm chỉ rất ngạc nhiên vì sao ngươi lại đội cái mũ kỳ quái như vậy?!" — Ừ, khi lần đầu tiên nhìn thấy y, hắn đã rất băn khoăn, cái mũ to như thế, che kín hết cả đầu, y không thấy nóng sao?!

Tống Thế An nghe vậy, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Khuôn mặt trắng nho nhỏ của Bùi Thụy Hòa hết đỏ lại xanh — quả nhiên là thâm hiểm thủ đoạn, biết rõ nhược điểm của người ta còn cố tình khiến người ta đã không nói rõ được còn phải nuốt mật vào lòng! Hừ, nhìn nụ cười sung sướng trên nỗi đau của người khác của Tống Thế An kìa, ta không tin ngươi không biết chuyện!

Trời mới biết, y bị ném vào đầu nên bị thương tới giờ còn chưa khỏi! Vì để tiện bôi thuốc, đầu y đã bị cạo gần như tên trọc rồi, đến giờ còn chưa mọc tóc lại đây! Nếu y không dùng mũ che đi, chẳng phải sẽ mất hết thể diện vương triều Bùi thị của nước Đại Diên y sao?!

Đúng là bụng dạ đen tối!

Lúc này, suy nghĩ một lúc lâu sau, rốt cuộc tiểu Hoàng đế cũng nhớ ra là có chuyện gì, hắn không khỏi chứng thực với Tống Thế An: "Đây có phải là do nữ anh hùng của trẫm gây nên không?"

Tống Thế An mỉm cười gật đầu rất hàm súc.

Bùi Thụy Hòa tức đến nổ phổi, ngươi còn gọi người đàn bà ghê gớm đó là nữ anh hùng sao?! Ngươi có ý gì?! Có muốn đàm phán nữa

không hả?!

Có điều, y chỉ có thể nén giận! Chính y sai người ám sát trước mà! Y mới là người đuối lý!

Hừ, các ngươi cứ hạ nhục đi! Bản vương nhịn! Dù sao điều kiện đàm phán cũng đủ hạ nhục các ngươi rồi!

Đúng lúc này, ngự thiện phòng đã bê các món ăn ngon đến.

Vì vậy, trong điện nhất thời sôi nổi, ly vàng đĩa bạc khay ngọc, tỳ bà sáo nhị tưng bừng, mỹ nhân liên tục di chuyển eo xinh, hát ca mừng đất nước thái bình, dân chúng yên ổn.

Bùi Thụy Hòa không có lòng dạ nào mà thưởng thức, y thầm nghi hoặc đồ ăn trước mặt. Trên bàn bọn họ bên này bày đầy thịt cá, mà trên bàn đối diện lại chỉ bày từng đĩa từng đĩa điểm tâm. Tuy rằng điểm tâm rất đa dạng nhiều chủng loại, nhưng không khỏi quá bủn xỉn rồi, rốt cuộc là có chuyện gì?!

"Bệ hạ, vì sao món ăn của hai nước khác nhau?" Bùi Thụy Hòa không kìm được liền hỏi.

"Chuyện này à, vì quốc khố của trẫm trống rỗng rồi, nên có thể tiết kiệm là tiết kiệm. Nhưng các ngươi từ xa tới, cũng không thể sơ sài được, vì thế, các ngươi ăn thịt, trẫm và con dân của trẫm ăn mấy thứ này được rồi." Nói xong, tiểu Hoàng đế lại nhét một miếng bánh thủy tinh gạo nếp nhân thịt vào miệng.

Tiểu Hoàng đế nói lời này là nói thật, nhưng Bùi Thụy Hòa lại suy đoán ra thành rất nhiều lớp ý. Bệ hạ than nghèo kể khổ, có phải là định chờ đến lúc đàm phán, cò kè xin giảm tiền bạc không? Hắn không dám bê trễ chúng ta, liệu có phải là đã sinh lòng sợ hãi đối với nước ta không? Xem ra nước Tụng đúng là thùng rỗng kêu to!

Nghĩ vậy, Bùi Thụy Hòa rất hài lòng ăn thịt cá.

Bản vương ăn thịt, các ngươi lo mà ăn tiểu điểm tâm của các ngươi đi!

Có điều, sự đắc ý của Bùi Thụy Hòa không duy trì được lâu, vì y phát hiện ra, ngày đầu tiên, y ăn thịt cá, ngày thứ hai, y ăn thịt cá, ngày thứ ba, y cũng ăn thịt cá…

Đến ngày thứ bảy, sứ đoàn vừa nhìn thấy thịt cá đã muốn nôn ọe. Không thể nào ăn uống ngon lành như ngày đầu tiên được nữa, càng không thể lộ ra ánh mắt đắc ý với các đại thần nước Tụng mà bọn họ vốn khinh thường nữa.

Bởi vì, khi bọn họ không ngừng ăn thịt cá, thì mọi người cũng vẫn chỉ ăn điểm tâm, có điều họ càng ăn càng khỏe, càng ăn càng muốn ăn them, cuối cùng, mỗi ngày đều mang ánh mắt mong chờ đến bữa chiêu đãi.

Bởi vì — điểm tâm của bọn họ mỗi ngày đều đổi mới, không trùng món nào!!!

Ai nói điểm tâm ở nơi nào cũng chỉ có một loại như vậy? Tô Đường vắt hết óc viết ra một thực đơn dài thật dài. Đàn ông vốn không thích ngọt, nên yến hội lần này dùng điểm tâm nhân thịt là chính. Làm nhiều ăn dễ ngán, nàng lại nghĩ cách đa dạng hóa phương pháp rán, nướng, xào, hấp, luộc… y như nấu đồ ăn thông thường. Ăn hết bột gạo thấy chán miệng rồi, thì nhân bánh lại kết hợp thêm rau củ thịt thà, đừng nói trong điểm tâm của ta không có thịt, chẳng qua là vì nó nấp hơi kỹ thôi.

Ví dụ như, thực đơn của ngày đầu tiên: Mở đầu là hai món 'rau trộn' khai vị: Bánh giòn tan và bánh gà hấp chua cay; sau đó là bốn món 'ăn nóng': bánh bao xanh nhỏ bột gạo nếp rau chân vịt bọc thịt băm măng tươi hấp, bánh trâu xào liễu vàng óng, bánh vừng hải sản nguyên hương nguyên vị, bánh thịt ngũ vị xốp giòn; tiếp theo nữa, là canh bánh cá sóng xanh, từng bát canh thơm ngào ngạt…

Nhìn dáng vẻ ăn uống sung sướng của bọn họ, Bùi Thụy Hòa càng ngày càng bực bội, mà khi y biết những món điểm tâm kia đều do người đàn bà ghê gớm đó chế biến, y lại cảm nhận sâu sắc rằng nhất định họ cố tình!!!

Nhất định là như vậy!!!

Các món ăn ngon tiếp diễn, đàm phán hòa bình cũng đồng thời diễn ra.

Điều kiện của nước Diên là hai mươi lượng để chuộc dân, năm mươi lượng chuộc binh lính, năm trăm lượng để chuộc tướng. Tuy hai nước đều có tù binh nhưng trong tay nước Diên có nhiều hơn nước Tụng rất rất nhiều. Hai bên cùng trừ đi, cuối cùng còn lời ra được mấy nghìn vạn lượng bạc trắng. Nếu nước Tụng đồng ý, nước Diên có thể trả lại cả một vùng đất rộng lớn mà họ chiếm giữ ở biên giới — dù sao họ cũng đã cướp bọc gần sạch ở nơi đó rồi, trả lại cũng chẳng sao. Bọn họ hiện giờ không thiếu người không thiếu đất, chỉ thiếu nhất là bạc.

Nước Tụng cũng rất thiếu bạc, nhưng bọn họ không thể chịu được khi thấy tướng sĩ dân chúng của nước mình không được quay về, vì vậy, triều thần từ trên xuống dưới đều đồng ý điều kiện này, đương nhiên, phương diện giá cả còn phải cân nhắc một phen.

Ngươi đặt giá trên trời, ta trả tiền dưới đất, thế thôi!

Chuyện cò kè mặc cả Tống Thế An không thích làm cũng không muốn làm. Theo hắn, so với việc cho bọn họ mấy nghìn vạn lượng bạc trắng, thì thà để hắn tập kết quân đội đánh mạnh một trận cho xong! Có điều, hiển nhiên là không có ai đồng ý.

Tống Thế An rất buồn phiền, mà chuyện còn buồn phiền hơn, là cả ngày Tô Đường bận rộn trong cung, đã lâu lâu lắm rồi hắn không gặp nàng!

"Quả nhiên, một ngày không gặp tựa ba thu, theo ta được biết, sáng hôm qua chúng ta còn gặp cháu dâu ta ở trong cung, tính ra cũng đã một ngày rồi, à không, là ba năm, quả nhiên, lâu thật là lâu! A ha ha!" Nghe Tống Thế An hiếm khi phàn nàn một câu, Triển Dịch Chi không kìm được liền trêu tức.

Sáng nay, khi Tống Thế An hạ triều lại gặp Triển Dịch Chi đang chạy từ trong phủ Hầu gia ra. Triển Dịch Chi nghe nói phường rượu ở thành Nam mới có loại rượu mới, liền kéo Tống Thế An sắc mặt không tốt đi thẳng tới đó.

Hai người đến phường rượu mới thấy quả nhiên bên trong đầy chật người. Triển Dịch Chi là một kẻ rất ham vui, đẩy đám người kia ra để chui vào trong, còn kéo cả Tống Thế An vào theo.

Ở giữa đám người có một chiếc bàn lớn, trên bàn đầy vò rượu ngả nghiêng, mà bên cạnh bàn, có hai người đàn ông đang đứng, cầm vò rượu tu ừng ực.

Một người Triển Dịch Chi có biết, là tay 'Ngàn ly không say' nổi danh kinh thành, coi rượu như mạng sống, rất thích đấu rượu với người khác, mà chưa từng thua bao giờ. Lúc trước Triển Dịch Chi cũng từng đấu với y một lần, kết quả có thể tưởng tượng được. Có điều, mấy năm nay tên này đã uống đến không có địch thủ ở kinh thành, ai còn dám tìm y đòi đấu rượu nữa?

Nhìn về phía người còn lại, Triển Dịch Chi chỉ thấy hắn ta mặc một bộ đỏ như lửa, vô cùng đĩnh đạc, tóc đen buộc lên cao, chỉ để lại một chút trước trán, càng thêm vẻ phóng khoáng. Lúc này, hắn ta đang giẫm một chân lên ghế, một tay ôm vò rượu, ngửa đầu uống ừng ực, khí thế vô cùng cuồng dã…

Khi hắn ta uống xong đặt vò rượu xuống để lộ ra cả khuôn mặt, Triển Dịch Chi vô cùng bất ngờ — đôi mắt đen sáng ngời, khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn, còn cả nụ cười quyến rũ nơi khóe môi kia…

Triển Dịch Chi cảm giác tim mình như ngừng đập, chẳng riêng gì hắn ta, mà ngay cả Tống Thế An coi sắc đẹp là mây bay gió thoáng, sau khi nhìn thấy dung mạo hắn ta cũng không thể không ngẩn người —

Người đàn ông này, đẹp lại quyến rũ!

"Choang" một tiếng, vò rượu rơi xuống đất, vỡ nát. Ngàn ly không say lảo đảo bước chân, nói: "Không được, không được, ta không uống được nữa!"

Người đàn ông áo đỏ cười lanh lảnh: "Vậy là ngươi nhận thua?"

"Thua, thua!" Ngàn ly không say vội xin thua.

"Nhận thua thì lấy bạc ra đây! Năm trăm lượng, không thiếu một xu!" Người đàn ông áo đỏ hếch cằm nói.

"Ôi!" Ngàn ly không say ủ rũ, y làm sao có nhiều bạc thế được! Y nghĩ chắc chắn mình sẽ thắng nên mới dám đánh cuộc, hơn nữa, người này tuổi còn trẻ, cũng không thấy có vẻ có tửu lượng tốt, làm sao biết được hắn ta lại là "Vạn ly không đổ" chứ?!

Không có tiền, làm sao bây giờ?

Vậy thì phải nhanh chóng chuồn thôi! Dù sao y cũng là dân vô gia cư, bốn biển đều là nhà!

Ai ngờ, y vừa đẩy đám người để chen ra cửa, người đàn ông áo đỏ kia phi thân một cái đã tới trước mặt y, lại tung một cước đạp Ngàn ly không say quay về bàn.

Rầm, choang… vò rượu trên bàn bị rơi vỡ nát trên mặt đất.

Người đàn ông áo đỏ lấy một cây gậy gỗ bên cạnh, cắm mạnh vào giữa bàn, uy hiếp: "Ngươi dám chạy nữa, thì cây gậy này sẽ cắm

thẳng vào trái tim của ngươi!”

Ngàn ly không say sợ đến xám ngoét mặt, mọi người cũng hoảng sợ, hai người Triển Tống nhìn nhau — người này thật bản lĩnh!

Triển Dịch Chi không nhìn được nữa, bước tới nói: “Có cần phải thế không?! Không phải chỉ là thua rượu nợ năm trăm lượng không trả thôi sao, có cần phải lấy mạng người ta không?”

Người đàn ông áo đỏ nghe có người nói chuyện, ngẩng đầu nhìn Triển Dịch Chi, lại nhìn Tống Thế An bên cạnh hắn ta, khóe miệng nhếch lên cười: “Với ta mà nói, thì đây không phải vấn đề năm trăm lượng, mà là vấn đề liên quan đến chữ tín của một người đàn ông!”

Ngàn ly không say sợ đến phát khóc: “Nhưng ta thực sự không có năm trăm lượng! Xin ngài thương tình bỏ qua cho ta đi! Tiểu Triển đại nhân, ngài cứu ta với!!!”

Nhìn bộ dạng hèn mọn của y, người đàn ông áo đỏ cười nhạt: “Chẳng lẽ người của nước Tụng các ngươi nói không giữ lời như vậy sao?! Tự tâng bốc mình, đến khi thua lại chống chế, hừ!”

Hắn ta nói câu này, mọi người đều xôn xao! Thì ra người này không phải người của nước Tụng!

“Ngươi là người trong sứ đoàn nước Diên?” Tống Thế An nheo mắt. Hiện giờ người nước ngoài ở trong kinh thành mà có thể đi lại quang minh chính đại cũng chỉ có sứ đoàn nước Diên.

Người đàn ông áo đỏ quan sát Tống Thế An một lúc, cười lạnh: “Ta là ai không cần ngươi phải xía vào!”

Khi bọn họ đang nói chuyện, Ngàn ly không say thừa dịp người đàn ông áo đỏ kia không kịp đề phòng, liền bật người chạy đi, để lại một câu rất vô lại — “Đòi tiền không có đâu, đòi mạng thì có một cái!”

Ánh mắt người áo đỏ kia lạnh đi, rút cây gậy gỗ phi sang, đồng thời cũng lao người đuổi theo.

Triển Dịch Chi giật mình, vội phi thân đón lấy cây gậy lấy mạng người kia, mà Tống Thế An cũng ra tay ngăn cản người áo đỏ lại. Thân hình nhất thời bay lên, chưởng phong ầm ầm.

Một lúc lâu sau, Tống Thế An tung ra một chưởng, người đàn ông áo đỏ khó cản nổi phải lùi lại vài bước, chân vấp phải thứ gì đó, cơ thể mất thăng bằng suýt ngã ngửa ra đất. Lúc này Triển Dịch Chi đang đứng ngay sau lung hắn ta, theo bản năng liền đưa tay ra đỡ hắn ta lại. Có điều thế đến của hắn ta quá mạnh mẽ, hắn không chống đỡ được, cả cơ thể người đàn ông áo đỏ lao thẳng vào người hắn.

Người áo đỏ kia như bị điện giật, tung một chưởng về phía Triển Dịch Chi, mượn lực nhảy ra. Mặt hắn ta đầy vẻ giận dữ, mấp máy môi muốn nói gì đó với Triển Dịch Chi, nhưng cuối cùng chỉ tức tối quay đầu đi, nói với Tống Thế An: "Ngươi là ai?" Sao võ công lại cao như vậy?

Tống Thế An khẽ phẩy tay áo, không để tâm, sau đó lãnh đạm nói: "Khuyên ngươi một câu, đây là Đại Tụng ta!" Ngươi quá càn quấy!

Vẻ trào phúng trong mắt người áo đỏ càng sâu thêm: "Đại Tụng các ngươi thích cậy đông bắt nạt người ta như vậy sao? Cố tình ức hiếp ta?"

Triển Dịch Chi tức tối: "Không phải chỉ thiếu ngươi năm trăm lượng thôi sao, ông đây trả!" Nói xong, hắn ta rút tập ngân phiếu trong ngực ra, lấy năm tờ đập mạnh xuống bàn, sau đó lại lấy tiếp năm văn tiền trong hà bao: "Còn đây là đền bù vì đánh ngươi, không cần cảmơn!"

Uổng công vừa rồi ông nhìn thấy ngươi còn xốn xang trong lòng, không ngờ ngươi lại độc ác như vậy! Đúng là mắt chó mù rồi!

Người đàn ông áo đỏ không thèm để ý đến sự phẫn nộ của mọi người, cất ngân phiếu cẩn thận, rồi quay người bước đi. Có điều, tới trước mặt Tống Thế An, hắn ta ngừng lại một chút, khóe môi lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

Người áo đỏ kia lập tức quay về nơi sứ đoàn đang ở lại, nhưng cũng không đi vào, mà bước sang phủ Khánh Bình ở bên cạnh.

Trong phủ Khánh Bình, có một vị quận chúa Dung Hoa.

Ngồi vào ghế, dâng trà, bút mực sẵn sàng.

Người đàn ông áo đỏ vung bút vẽ ra một người, hỏi: "Ngươi có biết đây là ai không?"

Quận chúa Dung Hoa vừa nhìn rõ liền kinh ngạc lắp bắp: "Tống Thế An?"

"Đây là Tống Thế An?" Nhìn thấy quận chúa Dung Hoa gật đầu, hắn ta lại nói: "Quả nhiên không giống người thường!"

Dung Hoa thấy vậy, lòng hiếu kỳ dâng cao: "Chẳng lẽ trưởng công chúa điện hạ đã gặp hắn?"

Trưởng công chúa điện hạ, đúng vậy, người đàn ông áo đỏ thật ra là Bùi Thụy Chi trưởng công chúa nước Diên. Nàng ta giả trai theo sứ đoàn đến nước Tụng. Trên dưới nước Tụng đều biết thân phận nàng ta, nhưng cũng chỉ nghe mà chưa gặp mặt. Khi sứ đoàn vào biệt uyển, nàng ta tình cờ gặp quận chúa Dung Hoa, cũng dần thân quen hơn.

Khi Dung Hoa nghe nàng ta kể lại chuyện vừa xảy ra, lại thấy nàng ta vô cùng để tâm đến Tống Thế An, liền chớp chớp mắt, nảy ra một ý định hay.

“Nghe nói trưởng công chúa điện hạ vẫn chưa xuất giá là vì muốn tìm một lang quân như ý, ta thật sự cảm thấy Tống tướng quân và ngài rất xứng đôi, nếu có thể dựng lên một mối nhân duyên thì không thể tốt hơn được nữa.”

Bùi Thụy Chi nghe vậy nhíu mày không đáp.

Dung Hoa thấy nàng ta không nói gì, lại khích tiếp: “Nghe nói Tống tướng quân là một con ngựa hoang, không ai khống chế được!” — tiếp xúc nhiều ngày nay, nàng ta đã sớm nhận ra vị công chúa nước Diên này là một vị rất kiêu ngạo, phải kích thích một chút mới được.

Quả nhiên trong mắt Bùi Thụy Chi chợt lóe lên ánh hào quang.

Đã nghe nói đại danh của Tống Thế An từ lâu, hôm nay gặp được quả nhiên không giống người bình thường. Chinh phục một người đàn ông lạnh lùng như thế, quả thực là chuyện rất thú vị!

Người đàn ông của Bùi Thụy Chi ta, phải là người phi thường như thế!

Lúc đi ra khỏi phủ Khánh Bình, trên mặt Bùi Thụy Chi đầy vẻ quyết đoán. Mà quận chúa Dung Hoa nhìn nàng ta rời đi lại cười lạnh — Hừ, Tô Đường, để ta xem ngươi định làm thế nào!!!

Chương 61: Ai nói nữ phụ không đáng tin

"Cái gì? Tỷ muốn gả cho Tống Thế An?"

Trong biệt uyển của sứ đoàn, khi Bùi Thụy Hòa nghe thấy quyết định của Bùi Thụy Chi, y liền đứng bật dậy, không ngờ lại chạm vào tách trà trên bàn, vì thế, nước trà nóng rẫy liền đổ thẳng vào — đũng quần của y!

AAA!

Khuôn mặt trắng của Bùi Thụy Hòa lại càng trắng hơn!

"Nóng nóng nóng nóng nóng nóng!" Bùi Thụy Hòa ôm đũng quần nhảy nhót không ngừng.

Thấy y làm trò hề như vậy, Bùi Thụy Chi hừ khẽ, y hò hét quá ồn ào, nàng ta liền ấn đũng quần y xuống, sau đó cầm vò rượu vừa mua về ở trên bàn, chọc thủng ra rồi hất thẳng vào đũng quần y.

Vì thế, gà luộc biến thành gà hầm rượu…

"Tỷ làm gì thế!!!" Bùi Thụy Hòa bị đau vội nhảy ra tránh, nhưng quần đã ướt hết.

Bùi Thụy Chi lại làm như không có chuyện gì xảy ra, uống nốt chỗ rượu còn sót lại, chậm rãi nói: "Không phải đệ kêu nóng à, ta hạ nhiệt giúp đệ mà!"

"Nhưng rượu của tỷ là rượu cay!" Bùi Thụy Hòa gào thét, "Vừa bị

nóng sung lên, giờ còn bị rượu cay tấn công vào, tỷ định làm cho ta đoạn tử tuyệt tôn phải không?"

Bùi Thụy Chi liếc nhìn y: "Sưng à?"

"Hả… ừ!" Bùi Thụy Hòa oán hận nói.

"Cái đồ chơi kia của đệ vốn nhỏ xíu, sưng lên còn to hơn được một chút!" Bùi Thụy Chi vẫn bình thản.

"…" Rốt cuộc Bùi Thụy Hòa cũng phát điên, "Bùi Thụy Chi, vạch trần người ta đừng có vạch trần điểm yếu!" Thấy câu nói này rất hợp cảnh, Bùi Thụy Hòa thẹn quá hóa giận, quát, "Bùi Thụy Chi, rốt cuộc tỷ có phải là phụ nữ không hả?!"

Bùi Thụy Chi lớn hơn Bùi Thụy Hòa ba tuổi, trước đây không ít lần bắt nạt y, một năm nào đó, Bùi Thụy Hòa mót đi tiểu, bên cạnh lại không có cung nhân nào, Bùi Thụy Chi liền cố để xi cho y tiểu, mà từ lần đó trở đi, 'gà nhỏ' đã trở thành sát chiêu của nàng ta dành cho y!

Bùi Thụy Hòa về phòng thay y phục, bôi thuốc, Bùi Thụy Chi cũng thong thả đi theo.

"Không được vào!" Bùi Thụy Hòa vội ngăn nàng ta.

Bùi Thụy Chi đứng lại trước bình phong, ôm cánh tay chờ, nói: "Mai đệ nói với Hoàng đế nước Tụng đi!"

Bên trong bình phong không có tiếng động.

"Đệ còn sống không đấy?" Bùi Thụy Chi lại nói.

Bùi Thụy Hòa đang bôi thuốc nghe thấy câu này suýt thì tức hộc máu!

Trên đời này, y ghét nhất chính là người phụ nữ này!!! Dung mạo đẹp hơn y! Võ công cao hơn y! Nói chuyện có thể độc chết người! Hành vi cũng vô cùng kỳ dị, vô cùng to gan, không giống lề thói thông thường của một người phụ nữ chút nào! Tóm lại, tỷ tỷ này của y chính là nữ yêu quái!!! Là nữ yêu quái từ đầu tới đuôi!!! Là ác mộng lớn nhất suốt mười tám năm cuộc đời của Bùi Thụy Hòa y!

Mỗi ngày y đều thầm nguyền rủa, hoặc là nàng ta nhanh nhanh mà gả ra ngoài, hoặc là sớm sớm chết đi! Nhưng nàng ta lại cố tình không lấy chồng, cũng chẳng chết!

Khốn kiếp!

"Vì sao tỷ lại muốn gả cho Tống Thế An chứ? Tỷ điên rồi à?!" Bùi Thụy Hòa giận dữ nói, "A, không phải, ngày nào mà tỷ chẳng điên! Làm gì có lúc nào không điên! Vậy tỷ còn muốn gả cho Tống Thế An, có phải là điên không giới hạn rồi không?"

"Có lẽ!" Bùi Thụy Chi chẳng bận tâm.

"Điên khùng!" Bùi Thụy Hòa tức nghẹn lời, dừng một lúc lâu lại nói, "Trên tay hắn có máu của vô số tướng sĩ Đại Diên ta!!!"

"Không phải bây giờ đàm phán rồi sao?" Bùi Thụy Chi nói.

Bùi Thụy Hòa định buột miệng, nhưng nghĩ một chút chợt dừng lại, nói kiểu khác: "Hắn đã có vợ rồi!"

Bên ngoài bình phong im lặng một lúc lâu không có tiếng động. Đang lúc Bùi Thụy Hòa buồn bực, một bóng người lao vào, "Thật sao?"

Bùi Thụy Hòa vội buông áo bào xuống che khuất thân dưới: "Ta lừa tỷ làm gì!"

Bùi Thụy Chi nhíu mày một lúc lâu rồi nói: "Ta cũng không ngại!"

“Tỷ!!!” Bùi Thụy Hòa hoàn toàn không biết phải nói gì.

Bùi Thụy Chi ngồi xuống nói: “Hôm trước gặp một ông thầy bói có nói năm nay ta sẽ gặp được lang quân như ý, bỏ lỡ lần này thì không gả ra ngoài được… Đệ cũng biết, đàn ông mà ta vừa ý chết rất nhanh, giờ khó khăn lắm mới tìm được một người… Tống Thế An, bộ dạng không tồi, võ công cao hơn ta… Đệ biết tính ta rồi đấy, ngày ngày phát điên vài lần, võ công thấp hơn ta, chỉ e thành thân vài ngày sẽ bị ta đánh chết mất…”

Bùi Thụy Hòa rất muốn chết!

“Huống chi…” nói tới đây, hai mắt Bùi Thụy Chi lộ vẻ u sầu: “Huống chi, hoàng huynh không thích ta, ta cũng không thích hắn ta! Nếu ta tiếp tục ở lại nước Diên, một ngày nào đó không nhịn được, ta sẽ giết hắn ta mất. Đương nhiên, có lẽ trước khi ta giết hắn ta thì hắn ta đã không nhịn được mà giết ta rồi!”

Bùi Thụy Hòa trầm mặc. Mẫu thân của Bùi Thụy Chi xuất thân từ giang hồ, vì rất thoải mái phóng khoáng nên được tiên đế vô cùng sủng ái, lúc ấy, thậm chí tiên đế còn nói: “Nếu sinh con trai, phong làm thái tử cũng được.” Hoàng hậu khi đó đã sinh hoàng tử nghe vậy rất lo lắng, vì thế dùng hết cả âm mưu dương mưu ra, kết quả, phi tử giang hồ không địch lại được Hoàng hậu thâm cung, khi sắp đến kỳ sinh nở thì bị hạ độc, bà liền dùng toàn lực phong bế độc tố, khó khăn sinh được cô con gái ra đời, thì độc phát mà chết.

Sau đó, tiên đế giao cô con gái này cho mẫu phi của Bùi Thụy Hòa là Hoàng quý phi nuôi nấng, chờ ba năm sau khi Bùi Thụy Hòa ra đời, những màn giao tranh gió tanh mưa máu của hai tỷ đệ bắt đầu nổi lên!

Có điều, vì Bùi Thụy Chi quá giống mẹ, nên Hoàng hậu vẫn coi nàng ta như cái đinh trong mắt. Đến khi Bùi Thụy Chi lớn lên biết rõ chân tướng, cũng luôn muốn xử lý bà ta. Cuối cùng, dưới tính nết giày vò

người khác đến điên cuồng của Bùi Thụy Chi, hoàng hậu cũng chết vì… tức! Rồi lại sau đó, Hoàng huynh Bùi Thụy Tường tiếp tục sự oán hận của mẫu thân, một lòng muốn diệt trừ Bùi Thụy Chi…

Tóm lại, hoàng thất nước Diên thật ra là một hoàng thất hắc ám ta giết ngươi ngươi giết ta yêu yêu hận hận!

— Hoàn toàn không yên bình êm ả như hoàng thất nước Tụng.

— Đương nhiên, đây chỉ là xét theo vẻ ngoài mà nói thôi…

Bùi Thụy Chi thở dài, nói tiếp: "Còn nữa, ta gả cho đại tướng đứng đầu nước Tụng, cũng có lợi ích khác nữa. Ví dụ như, ta có thể âm thầm tìm hiểu tin tức của nước Tụng. Đến khi các đệ đánh xuống phía Nam còn nội ứng ngoại hợp được."

Thấy nàng ta nhẹ nhàng nói ra kế hoạch mà mình và hoàng huynh lén bàn với nhau, Bùi Thụy Hòa không khỏi trợn mắt.

Bùi Thụy Chi liếc nhìn y nói: "Đừng có tỏ vẻ ngu ngốc như thế! Đừng cho rằng ta không biết gì cả! Chỉ một chút mưu ma quỷ kế của các người, cũng không lừa được ta!"

"…"

Kế hoạch của nước Diên là, đàm phán hòa bình chỉ là ngụy trang, thật ra bọn họ vẫn âm thầm luyện binh, chờ ba năm sau binh mã ổn định, bọn họ sẽ lật mặt phá vỡ hiệp ước, sau đó đánh xuống phía Nam!

Sáu mươi năm chung sống hòa bình v.v… chỉ là để dỗ ngươi chơi chơi vậy thôi!

Hơn nữa, bọn họ đã tìm được một con đường bí mật đi thông sang nước Tụng, tới lúc đó vòng qua biên giới hạ thủ, khiến bọn họ trở tay không kịp! A ha ha!

Nghĩ như vậy, Bùi Thụy Hòa cũng cảm thấy gả Bùi Thụy Chi cho Tống Thế An là một kế hoạch không tồi. Chưa nói đến chuyện tìm hiểu tin tức, mà với tính cách đó của nàng ta, gả đi chưa đến nửa tháng có khi cũng đã làm loạn phủ Tướng quân gà chó không yên rồi. Lúc đó Tống Thế An quản lý chuyện trong nhà còn không kịp, làm gì có tâm tư mà đánh giặc nữa. A ha ha ha!

Còn nữa, còn nữa, cái người đàn bà ghê gớm kia cũng rất đáng ghét, bà điên đấu với bà đanh đá, vô cùng hấp dẫn!

"Ngày mai khi thương lượng điều kiện hòa bình, ta sẽ thêm điều kiện này vào!" Cuối cùng, Bùi Thụy Hòa trầm giọng nói.

"Ừ!" Bùi Thụy Chi nhận được câu trả lời vừa ý, đứng dậy muốn đi, nghĩ đến gì đó lại rút ngân phiếu năm trăm lượng trong ngực áo ra, "Cho đệ!"

"Cái gì đây?"

"Không phải đệ vẫn luôn muốn soán ngôi đoạt vị sao? Không có tiền làm sao được?"

"… Tỷ cũng biết à?!"

"Ừ."

"Nhưng năm trăm lượng này…" Ít quá!

Bùi Thụy Chi nhún vai, đáp: "Tích tiểu thành đại!"

"…" Vậy phải tích đến khi nào?!

Ngày hôm sau, khi lên triều, quả nhiên Bùi Thụy Hòa nói ra điều kiện đó trước mặt văn võ bá quan.

"… Dùng hòa thân để củng cố tình hữu nghị hai nước, thật sự không thể tốt hơn được nữa, không biết ý bệ hạ ra sao?"

Một chuyện phát sinh bất ngờ khiến mọi người đều không phản ứng kịp, sau đó cùng nhìn về phía Tống Thế An, ánh mắt không giống nhau. Có người vui sướng khi thấy người ta gặp nạn — đó là đảng của Lý thừa tướng, biết được chi tiết về vị trưởng công chúa kia; có người sầu lo — đó là phe Tướng quân, nguyên nhân ngoại trừ biết chi tiết về vị trưởng công chúa kia, cũng lo trong đó còn có âm mưu gì; cũng có người hâm mộ — đó là những vị quan hồ đồ chỉ biết trưởng công chúa là một mỹ nhân mà không biết các chi tiết khác.

Tống Thế An đứng bên cạnh nhíu chặt hai hàng lông mày nhìn về phía Bùi Thụy Hòa, muốn tìm ra âm mưu quỷ kế gì từ nụ cười tươi như gió xuân của y — đột ngột đề nghị hòa thân thế này, chắc chắn có vấn đề!

Tuyệt đối không thể đồng ý!

"Thần cho rằng việc này không ổn!" Tống Thế An cao giọng nói với tiểu Hoàng đế.

Lúc này tiểu Hoàng đế cũng kịp phản ứng lại: "Trẫm cũng thấy không ổn. Nào, tiểu Tống, ngươi nói trẫm nghe xem không ổn thế nào, để trẫm xem hai chúng ta có đồng nhất quan điểm không!"

"Vâng." Tống Thế An quay người nhìn Bùi Thụy Hòa, "Ta đã có thê thất, công chúa điện hạ lại gả cho ta, không ổn!"

"Ừ ừ ừ, quả nhiên là tiểu Tống, nghĩ rất giống trẫm!" Tiểu Hoàng đế lập tức phụ họa. Đùa sao, trẫm còn là bà mối của hôn sự đó đấy! Ngươi gả tỷ tỷ của ngươi cho tiểu Tống, vậy tỷ tỷ của trẫm thì sao? Tỷ tỷ của ngươi không đến mức tình nguyện làm vợ bé chứ?

"Việc này không cần phải nhắc tới!" Bùi Thụy Hòa không nghĩ vậy, y phẩy tay nói, "Tống tướng quân anh dũng thần võ, là một đấng nam

nhi trăm năm hiếm có, thiên hạ có biết bao nhiêu cô gái ái mộ ngươi, có thê thất là chuyện đương nhiên! Hơn nữa, đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, gia tỷ ắt hẳn sẽ không so đo chuyện này đâu!" Sau khi gả cho ngươi, yêu nữ kia sẽ là vợ lớn, cái người đàn bà đanh đá kia thì dẹp sang một bên thôi! Còn sau này ngươi có thể nạp bao nhiêu thiếp, thì phải xem bản lĩnh của ngươi!

"Ta nghĩ tiểu Vương gia hiểu lầm rồi! Tuy ta và chuyết kinh chỉ mới thành thân hơn một tháng, nhưng lại có tình cảm đồng sinh cộng tử!" Nói tới đây, Tống Thế An nhìn Bùi Thụy Hòa đầy ẩn ý, "Vì vậy, vị trí chính thê của chuyết kinh chắc chắn không thể thay đổi được! Mà thân phận của công chúa tôn quý như vậy, đương nhiên không thể hạ mình làm thiếp!"

"Tiểu Tống nói rất đúng!" Tiểu Hoàng đế gật đầu nói.

Bùi Thụy Hòa thấy quân thần hai người kẻ xướng người họa, cũng cảm giác việc này không thuận lợi như dự đoán, nhưng hiển nhiên y không dễ dàng từ bỏ ý định — nếu hôm nay không thành công, quay về chắc chắn sẽ bị yêu nữ kia mắng là 'đồ ăn hại'!

"Tình cảm sâu nặng của Tống tướng quân và Tống phu nhân thật khiến người ta phải hâm mộ! Đương nhiên, bản vương cũng không ép buộc ngươi, nếu Tống tướng quân đã nói thế, vậy thì thế này đi, sau khi gia tỷ gả qua sẽ là chính thê, Tống phu nhân cũng là chính thê, người ta gọi là bình thê đấy mà! Ha ha, như vậy không phải là vẹn toàn cả đôi bên sao? Thế này chắc chắn Tống tướng quân sẽ không từ chối nữa chứ?!"

Tiểu Hoàng đế nghe vậy khẽ gật đầu: "Ý kiến này không tồi."

Thấy Hoàng thượng gật đầu, Tống Thế An mới cảm thấy không ổn!!!

Chương 62: Năm nay vua xuân dược bận bịu quá!

"Hoàng thượng! Vẫn không ổn!" Tống Thế An nói tiếp.

Đúng lúc tiểu Hoàng đế cũng nghĩ tới điều gì đó: "Ừ ừ, đột nhiên trẫm cũng thấy có gì đó không ổn, lần này để trẫm nói đi! Lão Bùi này, chắc ngươi không biết, bát tự của tiểu Tống khắc thê, nếu tỷ tỷ ngươi gả cho hắn mà bị khắc chết thì làm sao bây giờ?… Tiểu Tống, có phải ngươi định nói điều này không?"

"Hoàng thượng anh minh!" Lần này là Tống Thế An thực lòng ca ngợi. Dù có rất nhiều cớ để lấy, nhưng chỉ cần nói lý do khắc thê này ra, bảo đảm ngươi cũng không thể phản bác được gì!

Ai ngờ — Bùi Thụy Hòa nghe vậy, lại nở nụ cười.

"Hoàng thượng không biết rồi, bát tự của gia tỷ được coi là 'phản khắc', tức là mạng của gia tỷ không kiêng kỵ gì hết!"

"…" Có cả chuyện này nữa à?! Chúng đại thần đều há hốc mồm.

"…" Công chúa thật mạnh mẽ! Tiếng lòng của tiểu Hoàng đế.

Tống Thế An cũng đau đầu, phải làm gì bây giờ? Hiển nhiên Bùi Thụy Hòa có chuẩn bị trước! Xem ra chỉ có thể từ chối thẳng.

"Hoàng thượng, vi thần không hề có ý muốn cưới vợ nữa!"

"Tống Thế An, ngươi có ý gì?!" Bùi Thụy Hòa chờ được thời cơ đến,

ra vẻ giận dữ nói.

"Ý trên mặt chữ!" Tống Thế An không kiêng dè gì.

Bùi Thụy Hòa phất tay áo, nói: "Nước Diên ta thành tâm thành ý muốn kết tình hảo hữu với nước Tụng, nên mới đề nghị hòa thân! Không ngờ Tống tướng quân ngươi lại ra sức từ chối! Bệ hạ, chẳng lẽ nước Tụng của ngài không hề thành tâm đàm phán hòa bình với nước Diên ta sao?!"

"Không đàm phán thì đã sao?! Chính nước Diên các ngươi đề nghị đàm phán trước!" Tống Thế An lạnh lùng nói.

"Ngươi!" Lần này Bùi Thụy Hòa nổi giận thực sự.

"Xin tiểu Vương gia bớt giận!" Lý thừa tướng thấy vậy vội đứng ra, quay sang nói với Tống Thế An: "Tống tướng quân, xin ngài lấy đại cục làm trọng!"

Ánh mắt lạnh như băng của Tống Thế An quét tới, cười lạnh nói: "Nghe nói lệnh lang tài mạo song toàn, chi bằng để hắn đón nhận mối nhân duyên này đi!"

Mấy lời Lý thừa tướng đang định nói bị phá hỏng trong khoảnh khắc. Tiểu nhi tử của lão vừa đính thân với cháu gái nhỏ nhà Bình An hầu xong.

Tiểu Hoàng đế thấy mọi người giương cung múa kếm, chống cằm khó xử: "Lão Bùi muốn gả tỷ tỷ cho tiểu Tống, tiểu Tống không muốn cưới tỷ tỷ Lão Bùi, tiểu Lý muốn tiểu Tống cưới tỷ tỷ lão Bùi, tiểu Tống lại nói để con trai tiểu Lý cưới tỷ tỷ lão Bùi… Phức tạp quá, đầu trẫm sắp hôn mê rồi! Lão Bùi này, ngươi tính làm sao bây giờ?"

Bùi Thụy Hòa nhìn về phía sau bức rèm, nheo mắt lại — tên hoàng đế bụng dạ đen tối này giờ lại giả vờ hồ đồ là sao, chẳng lẽ hắn nhìn thấu âm mưu của chúng ta?!

"Hoàng thượng, thần từ ngàn dặm xa xôi đến, là mang theo toàn bộ thành ý của cả nước Đại Diên ta, nhưng hôm nay lại thấy tình cảnh khiến người ta vô cùng thất vọng thế này! Chỉ một chuyện như hòa thân đã bị từ chối bằng mọi cách, vậy còn những chuyện khác thì sẽ thế nào, e rằng sẽ còn nhiều trở ngại hơn! Xin Hoàng thượng cân nhắc cẩn thận! Cũng xin nước Tụng thể hiện thành ý như nước ta! Nếu không, cũng không đàm phán hòa bình nữa! Chúng thần cáo lui trước!" Nói xong mấy lời kiên quyết này, Bùi Thụy Hòa thi lễ cáo lui, phẫn nộ đi thẳng.

Vì vậy, trên triều lại đại loạn, chư vị đại thần đều lên tiếng.

"Tống tướng quân, chẳng qua chỉ cưới một cô công chúa thôi mà, đâu phải chuyện lên núi đao xuống chảo dầu đâu!"

"Đúng vậy, dù Tống tướng quân không thích, cưới về để đó không phải là ổn rồi sao?! Giờ thì hay rồi, người ta nói chúng ta không có thành ý!"

"Tống tướng quân từ chối mãi như vậy không biết có dụng ý gì?! Đàm phán thuận lợi chính là chuyện vui lớn của nước Tụng chúng ta! Nếu đàm phán không thuận lời… Chẹp chẹp…"

"…"

Mặt Tống Thế An không chút thay đổi lắng nghe những lời đó, cuối cùng thấy bọn họ nói sạch cả âm mưu ra, không nhịn được nữa: "Hoàng thượng! Vừa rồi mọi người đều nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo ngang ngạnh của sứ thần, sao giờ lại thế này? Là Đại Tụng ta chiến thắng liên tục, là nước Diên của y cầu hòa trước, giờ thì đảo ngược lại hết, để bọn họ tùy ý dắt mũi đi, đúng là chuyện nực cười! Không biết chư vị đại thần đều thiên vị sứ đoàn làm đương triều yếu thế là có ý gì?!"

Hừ, ai mà không biết nói cay nói độc chứ?!

Tiểu Hoàng đế gật đầu liên tục, nói với chư vị đại thần: "Đúng thế! Vì sao các ngươi cứ phải nói thay cho sứ đoàn nhỉ?"

Chư vị đại thần nghe câu này, sợ đến mức vội vàng quỳ xuống thể hiện lòng trung thành.

Tống Thế An rèn sắt khi còn nóng: "Hoàng thượng, hiện giờ e ngại nhất chính là hơn mười vạn tướng sĩ và dân chúng nước ta đang nằm trong tay nước Diên, nhưng dù đàm phán không thành công, nước Diên cũng sẽ không dám làm gì họ! Hai nước chiến tranh cả hai đều có tổn thương, giờ không ai dám hành động thiếu suy nghĩ hết! Không thể vì sự hung hăng ngang ngạnh của họ mà tự làm tổn hại uy phong của mình được Hoàng thượng!"

Tiểu Hoàng đế thực sự ngẫm nghĩ về lời nói của hắn, cuối cùng cảm thấy rất có lý, thuận miệng nói: "Ừ, việc này cứ tạm vậy đi! Trẫm đói rồi, mọi người hạ triều trước đi!" Nói xong, hắn ta nhảy xuống khỏi long ỷ, bỏ đi.

À, trẫm phải tới ngự thiện phòng xem một cái, không biết hôm nay Tô tỷ tỷ làm món gì ngon.

Trong ngự thiện phòng, khi Tô Đường nghe tiểu Hoàng đế vừa ăn vừa kể lại chuyện vừa rồi trên triều, nàng không khỏi nheo mắt lại.

"Ngài nói là, công chúa nước Diên muốn gả cho mặt lạnh, kết quả là bị hắn từ chối à?"

"À! Ừ ừ!" Tiểu Hoàng đế bận ăn, chỉ có thể gật đầu.

Từ lời kể của hắn, Tô Đường có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó, nghĩ một chút, trong lòng lại thấy ấm áp, không khỏi nhoẻn miệng cười — đêm nay quay về phủ thôi!

Vì sợ bị thao luyện không ngừng hàng đêm, nên Tô Đường viện cớ

bận bịu mà ở lại trong cung vài đêm rồi.

Khi Bùi Thụy Chi nghe thấy chuyện hòa thân lâm vào bế tắc, không khỏi nhíu mày: "Đệ đúng là đồ ăn hại, có chút việc nhỏ đó cũng làm không xong!"

Nghe từ này, Bùi Thụy Hòa nghiến răng nghiến lợi — vì sao cứ phải đúng như y đoán vậy?!

"Thôi đi, để ta tự mình xuất thủ cho xong!" Bùi Thụy Chi nói.

"Tỷ định làm gì?" Bùi Thụy Hòa vội giữ nàng ta lại, "Không phải là tỷ định làm mấy chuyện mất thể diện như nấu gạo thành cơm đấy chứ?"

"Nấu gạo thành cơm à?" Bùi Thụy Chi nghe vậy, dừng chân ngay, "Ý kiến hay!"

"A a a, ta thuận miệng nói thôi mà!" Bùi Thụy Hòa hối hận không kịp.

Bùi Thụy Chi ngồi trên xe ngựa, cầm theo một vò rượu, nhìn cửa Bộ binh. Nàng ta cân nhắc tính khả thi của việc xông thẳng vào trong, tuy ngoài cửa gác rất uy nghiêm, nhưng có vẻ cũng không phải là không thể.

Bùi Thụy Chi là người chỉ cần có một phần vạn khả năng thì cũng không tiếc trả giá đắt để làm thử, vì thế, nàng ta nhanh chóng xuống xe ngựa, đi thẳng vào.

Đương nhiên thị vệ không để cho người khách không mời này tùy tiện xông vào được, có điều dù bọn họ đông, nhưng có thêm nữa thì cũng không phải đối thủ của Bùi Thụy Chi, vì vậy nhanh chóng bị đột phá phòng tuyến.

Có người chạy vào bẩm báo Tống Thế An.

Nghe nói có người can đảm xông vào Bộ binh, hắn rất ngạc nhiên — người nào mà to gan vậy?! Hắn vội vàng chạy ra, thấy có người đang đánh nhau với Lưu phó tướng, mà Lưu phó tướng vốn có bản lĩnh không tồi, hiện giờ bị đánh cho lùi về đằng sau liên tục.

Tống Thế An nhận ra người này chính là người đàn ông áo đỏ ở phường rượu hôm qua, nhướng mày rồi rút cây chủy thủ của người phía trước phóng ra ngăn cản trường thương trong tay Bùi Thụy Chi.

Bùi Thụy Chi nhìn thấy nhân vật chính xuất hiện, liền dừng tay, ném nửa thanh trường thương trong tay xuống, khẽ cười nói: "Tống tương quân, chúng ta lại gặp nhau."

Nghe 'hắn ta' nói vậy, Tống Thế An cực kỳ khó hiểu: "Ngươi tới tìm ta?"

"Ừ." Bùi Thụy Chi gật đầu.

"Có chuyện gì?" Nhìn bộ dạng này của 'hắn ta', hắn là không có ý đồ tốt.

Bùi Thụy Chi cầm một vò rượu bên cạnh nói: "Mời ngươi uống rượu."

"…" Tống Thế An rất muốn nghi ngờ độ đáng tin của câu nói này, nhưng trên mặt người trước mắt đầy vẻ chân thành, con ngươi trong suốt không tạp chất, vì thế, chắc 'hắn ta' nói thật, có điều — "Ngươi dùng cách này để mời người ta uống rượu sao?"

Bùi Thụy Chi nhún vai: "Ta không ngờ cũng có hiệu quả!"

"… Vậy vì sao ngươi muốn mời ta uống rượu?"

Bùi Thụy Chi nghĩ một chút, rất muốn nói thật, nhưng hiển nhiên chưa thể nói chân tướng ra được, có điều, nàng ta thực sự cũng không giỏi nói dối, nên chần chừ một lúc lâu mới đáp, "Vì ta nhàm

chán!”

“…” Đầu người này bị lừa đá à?! Tống Thế An chợt nhớ tới câu Tô Đường hay mắng chửi, “Ta không uống rượu, ý tốt của ngươi, ta nhận, mời ngươi quay về đi!”

Nói xong, Tống Thế An quay đầu bước đi. Hắn cũng không muốn vì đi lại với người của sứ đoàn mà bị lão già họ Lý kia tìm được lý do hại hắn!

Một lát sau, lại có người vào bẩm báo.

“Tướng Tướng Tướng Tướng quân, người kia không đi, người của chúng ta mời hắn đi, hắn lại đánh nhau với người chúng ta!”

Nghe vậy, mặt Tống Thế An nhăn lại, lại đứng dậy đi ra ngoài — rốt cuộc ‘hắn ta’ muốn gì?!

“Ta chỉ muốn mời ngươi uống rượu thôi mà!” Bùi Thụy Chi ôm vò rượu, vẫn nói rất chân thành.

Nhìn mặt đất la liệt người, Tống Thế An đen mặt nói: “Nếu ta nói không thì sao?”

“Vậy ta đánh tiếp.” Bùi Thụy Chi rất thẳng thắn.

Tống Thế An không nói gì, cuối cùng đành nói: “Vậy bày bàn uống rượu ở đây đi!”

Bùi Thụy Chi nhìn bốn phía, xung quanh đầy người, thầm nghĩ, ở đây không tiện nấu cơm, liền lắc đầu: “Ở đây không được!”

“Vậy phải ở đâu?” Tống Thế An nổi trận lôi đình.

Bùi Thụy Chi nghĩ một chút, đáp: “Đến tiệm rượu ngay cạnh đây đi! Ta đi trước!” Đi được hai bước, nàng ta quay lại cười: “Ta chờ

ngươi!”

Nhìn nụ cười này, tim Tống Thế An nhảy dựng lên — sao gã đàn ông này cười quyến rũ thế?

Bùi Thụy Chi đặt một gian phòng, gọi hai cái bát, không gọi đồ ăn — nàng ta mời hắn uống rượu, chứ đâu mời hắn dùng bữa.

Khi Tống Thế An phát hiện thật sự chỉ có rượu không có đồ ăn, hắn càng toát mồ hôi.

Bùi Thụy Chi rót hai bát, đẩy một bát qua.

Tống Thế An không nhúc nhích.

Bùi Thụy Chi biết suy nghĩ của hắn, cầm bát rượu lên uống một hơi cạn sạch: “Trong rượu không có độc, ngươi yên tâm!”

Tống Thế An cũng không vội uống: “Uống xong ngươi sẽ không đến gây chuyện nữa chứ?”

“Uống xong hết vò này đi!” Bùi Thụy Chi không tin tưởng một chút đó có đủ không, nên uống xong cả vò vẫn yên tâm hơn.

Thấy vò rượu không lớn lắm, Tống Thế An đồng ý, sau đó cầm bát rượu lên uống sạch.

Rượu là rượu ngon, dược là dược tốt.

Sau khi uống hết vò rượu, Tống Thế An cảm thấy toàn thân khô nóng, cảm giác này quá quen thuộc!

“Ngươi bỏ gì vào trong rượu?”

Lúc trước Bùi Thụy Chi đã ăn giải dược, nên bình yên vô sự: “Chỉ bỏ một gói thúc tình dược mà thôi!”

Mà thôi?! Ầm một tiếng, đầu óc Tống Thế An nổ tung, một người đàn ông như ngươi lại bỏ cái gì… Không phải: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ta là trưởng công chúa nước Diên, Bùi Thụy Chi!"

Tống Thế An thực sự muốn chết: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

"Nấu gạo thành cơm!" Bùi Thụy Chi nói rồi bước tới.

Tống Thế An liên tục lùi ra đằng sau, có điều, dược tính của cả một gói thuốc quá mạnh, nhanh chóng thổi bùng lên dục vọng toàn thân hắn! Mà sau khi Bùi Thụy Chi cởi búi tóc đen ra, cả người nàng ta trở nên vô cùng xinh đẹp!

Không được, không được! Tống Thế An gắng hết sức để kiềm chế, sau đó quay người muốn rời đi.

Con mồi ngay trước mặt, Bùi Thụy Chi lao tới muốn bắt lại, Tống Thế An chỉ cảm thấy người này đáng ghét đến cùng cực, tung một chưởng ép nàng ta lùi lại. Bùi Thụy Chi nhẹ nhàng tránh đi, sau đó lại quấn lấy.

So chiêu liên tục, phá chiêu liên tục, hai người đánh nhau, dây dưa, một người mắt sáng rực, một người đỏ ửng mặt.

Dược tính càng ngày càng mạnh, Tống Thế An như muốn nổ tung, trong lòng biết nếu tiếp tục dây dưa như vậy thì không ổn chút nào, đành phải vậy! Hắn tung hết mười thành công lực về phía Bùi Thụy Chi!

Chưởng này không phải là nhẹ, Bùi Thụy Chi biết rõ sự lợi hại của nói, không dám đỡ, vội lùi về phía sau. Tống Thế An nhân cơ hội này, phi thân qua cửa sổ chạy!

Mẹ kiếp, thật quá thảm hại!

***

Chương 63: Sự kiện xe rung ở cổ đại

Tống Thế An trốn, Bùi Thụy Chi vẫn bám theo không chịu buông, đầu Tống Thế An như to gấp đôi.

Chờ đến khi nhìn thấy một bóng người đi lại ở đầu đường, Tống Thế An chỉ biết cảm ơn trời phật phù hộ: "Dịch Chi, mau ngăn nàng lại giúp ta!" Nói xong, hắn lại vội vàng chạy về phía hoàng cung.

Hiện giờ hắn chỉ hận tiểu Hoàng đế, tự dung cho đòi nàng tiến cung làm gì, nếu không lúc này hắn đã có thể về thẳng phủ, sau đó thẳng tay — ôi ôi không được nghĩ không được nghĩ, sắp điên mất!

Nhìn thấy Tống Thế An đột nhiên đến rồi đột ngột rời đi chỉ bỏ lại một câu đó, Triển Dịch Chi không hiểu gì cả, nhưng chờ khi nhìn thấy người đuổi theo sau lung xuất hiện, hắn ta mới hiểu ra, vội vàng phi thân tới cản lại.

Bùi Thụy Chi thấy có người bất chợt xuất hiện, vô cùng bực tức. Vừa nhận ra người này cũng là người mình gặp hôm qua, nàng ta càng giận hơn: "Cút ngay cho ta!"

"Ta không biết cút, ngươi làm mẫu đi!" Triển Dịch Chi đùa cợt.

Bùi Thụy Chi không muốn nhiều lời với hắn ta, xông lên tung chiêu.

Hai người nhất thời đánh đến đất đá bay đầy trời.

Mắt Bùi Thụy Chi sa sầm xuống, nhíu mày: "Không ngờ võ công của ngươi cũng không tệ! Xem chưởng đây!"

"Đùa cái gì thế?! Võ công của ta có thứ hạng trên giang hồ đấy! Trả một cước!"

"Ngươi tên gì?! Tiếp quyền!"

"Người mà thiên hạ luôn xưng là Triển đại hiệp ngọc thụ lâm phong tiêu dao độc hành thiên hạ chính là ta! Quét chân!"

"Chưa từng nghe tên!… A! Chết tiệt! Không phải ngươi vừa nói là quét chân sao?! Sao lại tung chưởng?!" Sau khi trúng một chưởng, Bùi Thụy Chi bị đau lùi lại phía sau, mặt đầy vẻ phẫn nộ nhìn Triển Dịch Chi.

Triển Dịch Chi tỏ vẻ vô tội: "Ta nói quét chân thì ngươi nghĩ ta quét chân thật sao? Ngươi ngây thơ quá đấy! Tục ngữ có câu, dùng binh không ngại thủ đoạn!"

"Đê tiện!" Bùi Thụy Chi vô cùng tức giận, một tay ôm ngực, kích động đến mức muốn giết người.

Lúc này Triển Dịch Chi cũng thoáng thấy cảm giác trên tay mình hơi lạ lùng, hắn nhìn tay mình, buồn bực nói: "Ngươi nên rèn luyện cơ ngực của ngươi đi, mềm mại y như phụ nữ ấy!"

Đúng lúc này, hai người cũng nghe bên cạnh có một giọng nói quen thuộc hô to — "Tướng mạo, chỉ tay, ngày sinh tháng đẻ, đều có thể tính được! Học hành sự nghiệp nhân duyên đường đời, phán là linh nghiệm! Đi qua đây xin đừng bỏ qua… Ôi, vị tiểu thư này, nhìn tướng mạo của cô, hoa đào nở rộ rồi! Xem ra năm nay ắt gặp được lang quân như ý, phải giữ chặt vào nhé! Nếu năm nay không được, chỉ sợ sẽ còn lâu nữa, đương nhiên, chỗ ta có phương pháp hóa giải…"

Hai người nghe vậy, không hẹn mà cùng lao tới, mỗi người túm một bên y phục thầy bói, nói giống y như nhau: "Vì sao ngươi bói cho ta

và nàng lại giống nhau như đúc?!”

“…”

Ở bên đó, Bùi Thụy Chi muốn đánh thầy bói, Triển Dịch Chi liều mạng ngăn cản, thì bên này Tống Thế An vừa tới cửa cung lại gặp Tô Đường đang ngồi xe ngựa đi ra.

Thấy nàng, Tống Thế An không nói hai lời liền đẩy phu xe ra, sau đó tự mình đánh xe ngựa đi.

Nhìn sắc mặt hắn đỏ bừng, hành vi kỳ quái, Tô Đường không khỏi ngạc nhiên: “Sao thế? Chàng không sao chứ?”

Hiện giờ dục hỏa đang thiêu đốt Tống Thế An, cũng không nói gì nhiều, chỉ không ngừng vung roi ngựa. Chờ đến khi chạy đến một rừng hồng thụ gần đó, hắn dừng ngựa ở một hẻm núi kín đáo xong, rồi lao vào trong xe.

Tô Đường thấy hắn vừa lao tới vừa cởi nút áo của mình, sợ đến mức trắng bệch mặt mũi — không phải chứ, chỉ mới có vài ngày mà hắn đã kìm nén đến mức này sao?!

Tống Thế An hôn mạnh vào đôi môi đỏ mọng mà hắn nhớ nhung bao nhiêu lâu nay, sau đó khan giọng nói: “Ta lại bị hạ dược.”

“Sao lại dùng từ ‘lại’? Hả?! Không thể nào! Lần này là ai?!” Tô Đường không còn gì để nói.

“Chuyện này nói sau đi!” Giờ làm gì có tâm trạng mà nói mấy chuyện này!

Một tay Tống Thế An cởi xiêm y của mình, một tay kéo xiêm y của Tô Đường, nhưng bây giờ đã vào thu mát mẻ, xiêm y hết tầng này đến lớp khác, nút cài vừa nhiều vừa khó cởi, phiền chết đi được! Cuối cùng, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, Tống

Thế An xé toạc hết cả ra!

"Chàng điên à! Lát nữa làm sao xuống xe được?!"

Làm sao nghĩ được nhiều như thế!

Tống Thế An vén áo lót lên, hai quả đào trắng nõn liền bật ra, một tay hắn ôm lấy, miệng lại ghé tới cắn mút, tay kia lần xuống mông nàng, nhẹ nhàng kéo một cái, quần cũng tuột xuống theo.

Nhìn ngoài trời vẫn còn sáng, Tô Đường cảm thấy rất mất tự nhiên, chuyện tuyên dâm giữa ban ngày thế này cũng đã đủ thẹn thùng lắm rồi, huống chi còn dã ngoại trong rừng sâu nữa, nếu để người khác đi qua thấy được… Tô Đường không nghĩ thì thôi, càng nghĩ càng hết hồn. Nhìn lại người đàn ông này đang vô cùng thống khổ, nàng đành cắn răng một cái, thôi kệ đi, thế nào cũng được!

Ngón tay Tống Thế An đã thăm dò vào cửa vực sâu thẳm, sau khi nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, cửa động dần ướt át, Tống Thế An lấy con rồng lớn đã phấn chấn đứng thẳng khiến Tô Đường kinh hãi kia, tiến thân thẳng vào trong đường mòn.

"Chàng chàng chàng nhẹ một chút!" Tô Đường hoảng hốt vội kêu lên.

Trong lòng Tống Thế An cũng hiểu, không dám dùng sức nhiều, chỉ kiềm chế sự kích động, chậm rãi ra vào cửa động, chờ đến khi đường mòn lại được mưa xuân tưới ướt đẫm, hắn mới nương theo sự ẩm ướt đó mà thâm nhập vào trong. Nhưng dù vậy, vì mấy ngày nay không làm chuyện này, con đường nhỏ vô cùng chật hẹp, hắn xâm nhập cũng cực kỳ gian nan, cuối cùng, thực sự không nhịn được nữa, thấy còn một nửa bên ngoài, liền mạnh mẽ cử động eo, đẩy toàn bộ con rồng lớn vào trong.

Chạm đến vách tường sâu nhất, con rồng lớn run lên, toàn thân Tống Thế An chấn động, suýt nữa thất thủ, Tô Đường cũng rên lên

một tiếng, nhíu chặt mày.

Tống Thế An vô cùng yêu thích dáng vẻ của nàng khi khẽ nhíu mày như đau đớn lại như sung sướng, lúc cử động eo, hắn lại cúi đầu ngậm lấy môi nàng, liếm, cắn, mút, cuối cùng, hắn vô cùng động tình, đưa lưỡi vào thăm dò, tìm kiếm sự ngọt ngào khiến hắn muốn ngừng cũng không ngừng được.

Môi Tô Đường bị phong bế lại, tiếng rên rỉ cũng bị chặn hết, mà ở thân dưới lại bị va chạm mạnh hết lần này đến lần khác, vì thế, một đợt cao trào lập tức hung hãn ập tới.

Toàn thân Tô Đường căng lên, động sâu co rút khiến nàng như hôn mê.

Mà Tống Thế An thừa lúc động sâu co rút tuôn ra mưa xuân xối xả, lại mãnh liệt tiến lên.

Tuy xe ngựa không quá nhỏ, nhưng dù sao cũng không thoải mái như ở trên giường, lúc này Tô Đường đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế, hai chân lại bị Tống Thế An vòng lên trên lung. Duy trì tư thế này một lúc lâu, dù chỗ ngồi có trải đệm mềm, nhưng hoạt động qua lại, Tô Đường vẫn cảm thấy sau lưng bị cọ xát đau rát.

"Thế này sau lưng đau lắm." Tô Đường ưỡn lưng nói.

Tống Thế An vốn cao gầy, nửa quỳ nửa đứng cũng không thể dùng toàn lực được, giờ nghe nàng kêu như vậy, hắn xót xa, ôm nàng lên, còn mình thì chuyển thành tư thế ngồi.

Hắn tách hai chân nàng ra, tìm đúng mục tiêu lại đi vào, trong khoảnh khắc vào tận đến trong cùng. Nghe tiếng rên khẽ mất hồn của Tô Đường, Tống Thế An cử động thắt lưng, lên lên xuống xuống, dùng sức hơn một chút, hai tay cũng đồng thời đỡ eo nhỏ của nàng nâng cao xuống thấp, rồi lại hỏi: "Thế này thì sao?"

"À, thế này tốt hơn nhiều." Ít ra là không đau.

Tống Thế An nghe vậy khẽ nở nụ cười gian xảo.

"A a a! Nhẹ chút nhẹ chút!" Tô Đường lại nhanh chóng kêu lên, hu hu, nói không đau thì chàng cũng đừng mạnh quá như thế chứ?!

Tống Thế An hôn lên mặt nàng, nhẹ nhàng nói: "Cố nhịn chút nữa, trời sắp tối rồi, tốc chiến tốc thắng!"

"A —- a!" Nhìn ánh mặt trời len qua khe cửa xe, Tô Đường trầm mặc, nhưng rồi lại nhanh chóng kêu lên: "Tốc chiến tốc thắng cũng không phải như thế này! A, chàng nhẹ một chút cho ta nhờ!"

Bên trong xe ngựa đang đại chiến ba trăm hiệp, bên ngoài xe ngựa lại có cảnh sắc rất khác.

Mặt trời dần lặn về phía Tây, nước suối róc rách chảy, chim chóc quay về tổ, nhưng vừa chạm vào cành cây lại nghe tiếng khóc lóc tỉ tê, vì thế lại rào rào tung cánh bay đi.

Còn chú ngựa kia, nhàm chán muốn chết đứng gặm cỏ, cảm giác sau xe rung lên, nó mơ mơ hồ hồ quay lại nhìn, thấy không có động tĩnh gì, liền bước lên vài bước, tiếp tục gặm cỏ, sau đó lại cảm thấy hơi rung lên, lại quay đầu nhìn…

Chờ đến khi Tô Đường ló đầu ra khỏi xe ngựa, trăng đã lên cao — ông trời ơi! Lâu lắm rồi!!!

Nhưng còn chưa kịp buồn bã rơi lệ, một đôi tay to đưa ra từ sau lưng, kéo nàng quay trở vào trong xe!

— Trời đất ơi, còn muốn bao lâu nữa?!

Đến khi nàng tỉnh lại thì đã nằm trên giường của mình trong phủ tướng quân. Hiện giờ, cây nến đỏ bên giường đã cháy chỉ còn nửa

cây.

Tô Đường được Tống Thế An ôm vào lòng ngủ, nên nàng vừa tỉnh dậy, cử động một chút cũng khiến Tống Thế An tỉnh dậy theo, sau đó lại hôn một cái lên đôi môi đỏ mọng kia.

Tô Đường sợ hắn lại muốn tới nữa, vội đẩy hắn ra, mặt đầy vẻ đề phòng.

Tống Thế An thấy thế liền ôm nàng cười nói: "Yên tâm đi, đêm nay sẽ không làm nữa."

Đêm nay không làm, còn sáng mai thì chưa biết được.

Uống xong tách trà mà Tống Thế An bê tới cho, Tô Đường không buồn ngủ nữa, nhớ đến rất nhiều vấn đề chưa hiểu được, vội hỏi: "Rốt cuộc là sao lại thế này? Ai hạ dược chàng?"

Tống Thế An do dự một chút, cân nhắc xem nên trả lời thế nào, nghĩ giấy cũng không gói được lửa, chi bằng thẳng thắn nói thật cho xong, liền nói: "Hôm nay ở trên triều, Bùi Thụy Hòa đưa ra một điều kiện đàm phán nữa, nói là muốn gả Trưởng công chúa nước Diên cho ta…" Nói tới đây, hắn dừng lại quan sát sắc mặt Tô Đường, muốn nhìn xem rốt cuộc nàng có phản ứng gì.

Tô Đường thấy vậy liền cười: "Vậy à?! Còn công chúa cơ à?! Tốt quá! Quý phủ này trừ ta ra chẳng còn ai khác, gả về đây cũng náo nhiệt hơn."

Tống Thế An nheo mắt: "Thật sao?"

"Đương nhiên!" Tô Đường mở to hai mắt ra vẻ chân thành.

Tống Thế An không phân biệt được thật giả, đành phải khai trước: "Tiếc là đã bị ta cự tuyệt rồi!"

“Ôi, tiếc thế.” Tô Đường ra vẻ rất tiếc nuối.

Tống Thế An tức tối, nhéo nhẹ vào eo nàng: “Vậy lần sau ta nhất định sẽ không từ chối nữa.”

Tô Đường sợ ngứa vội tránh ra, nghe thấy câu sau của hắn, liền trừng mắt: “Chàng dám!”

Lúc này Tống Thế An mới hiểu vừa rồi nàng giả vờ, không khỏi cười thành tiếng.

“Chàng còn chưa nói chuyện hạ dược đâu.” Tô Đường chọc chọc vào ngực hắn, nói.

“Dược là do vị công chúa kia hạ, nói là muốn nấu gạo thành cơm.” Tống Thế An kể hết lại chuyện hoang đường lúc chiều.

Tô Đường vừa nghe, sắc mặt chợt thay đổi, vừa khâm phục vị trưởng công chúa này to gan, lại vừa giận dữ sao cô nàng ấy lại liều lĩnh đến thế — dám hạ dược người đàn ông của nàng, còn muốn ‘nấu cơm’ trong phòng ăn của tiệm rượu…

Hàng này, cố chấp thật!

Sau đó, nàng lại trừng mắt nhìn Tống Thế An: “Nàng ta bảo chàng ra ngoài uống rượu thì chàng đi theo thật à!!!”

Tống Thế An xoa trán nói: “Lúc ấy nàng ta xuất thủ rất tàn nhẫn, ta cũng không muốn làm lớn chuyện! Nàng ta thật sự rất khó chơi!”

“Thì ra thế! Nhưng hôm nay không có chuyện gì, sau này nàng ta lại quấn lấy chàng thì làm sao bây giờ?” Tô Đường nhíu mày nói. Trưởng công chúa này đúng là đồ điên, mà mấy kẻ điên thì thường vô cùng khó hiểu! Trời mới biết tiếp theo nàng ta sẽ làm gì!

Tống Thế An cũng thấy buồn phiền: “Sau này mang theo nhiều

người bên cạnh một chút vậy.”

“Ừ.” Trước mắt dường như cũng không có cách nào tốt hơn, có điều, “Ha ha, rốt cuộc vì sao chàng lại cự tuyệt hôn sự này hả?”

Nhìn mặt nàng ửng hồng tươi cười đùa giỡn, trong tim Tống Thế An run lên, liền thốt ra: “Ta có một mình nàng là đủ rồi!”

Trong khoảnh khắc, Tô Đường bay lên tận trời xanh!

“Chà! Mặt lạnh nhà chàng đừng có nói mấy lời kỳ quái như vậy được không? Người ta xấu hổ chết đi được!” Tô Đường ôm mặt, quay lưng lại.

Tống Thế An cười lắc đầu, rốt cuộc ai kỳ quái chứ?

Đột nhiên Tô Đường lại quay lại: “Vậy sau này chàng cũng sẽ không tìm phụ nữ khác sao? Tiểu thiếp, thông phòng này nọ ấy.”

“Nàng bằng lòng à?” Tống Thế An hỏi lại.

Tô Đường cắn môi suy nghĩ: “Hình như không quá bằng lòng.”

Tống Thế An kéo nàng vào lòng, cười nói: “Vậy ta sẽ không tìm.”

“Nhưng như thế ta sẽ thực sự thành vợ ghen!”

“Thì nàng cứ làm vợ ghen đi!…”

Chương 64: Chuyện phong lưu thật muốn lấy mạng người ta!!!

Đàm phán hòa bình của hai nước lâm vào cục diện bế tắc, Bùi Thụy Hòa vẫn rất kiên định, nếu muốn đàm phán, phải hòa thân — đùa đấy à, đã nói ra khỏi miệng rồi, nếu thu lại sẽ khiến người ta cười đến rụng răng mất! Tuy rằng khi y biết được yêu nữ kia thực sự chạy đi 'nấu cơm', y đã cảm thấy đ砳hiến người ta cười rơi hàm rồi!

Đương nhiên, Bùi Thụy Hòa là một kẻ rất biết nắm thời cơ, nếu như việc hoang đường đã xảy ra rồi, thì phải lợi dụng triệt để. Bởi vậy, tuy rằng hành động 'nấu cơm' thất bại, nhưng y vẫn khuếch trương sự ảnh hưởng của nó, đổi trắng thay đen gì gì đó đều vận dụng triệt để.

Ví dụ như sai người lan truyền tin tức rằng Tống tướng quân và Trưởng công chúa nước Diên hẹn hò trong phòng riêng ở tiệm rượu, còn về chuyện hẹn hò rồi xảy ra chuyện gì, vậy thì cần phải tự tưởng tượng rồi. Dù sao, ở trong phòng chỉ nghe tiếng không thấy người, mà nghe nói, âm thanh lại khá náo nhiệt; Lại ví dụ như viết đề tài đang lan truyền vô cùng ồn ào ở bên ngoài lên trên tấu chương dâng tiểu Hoàng đế, yêu cầu phải xử lý 'thích đáng' những lời đồn này, lấy lại công bằng cho Bùi Thụy Chi!

Ở trên tấu chương này, y cũng tiện tay trình cả danh sách tù binh lên, tất cả tên của tướng sĩ để hiển hiện rõ ràng!

Y không tin khi danh sách này được trình lên, quân thần nước Tụng còn có thể thờ ơ!

Ngự thư phòng, tiểu Hoàng đế xem 'chuyện phong lưu' của Tống Thế An trên tấu chương, cười tít mắt hỏi: "Tiểu Tống à, mau mau mau, lại đây nói trẫm nghe, rốt cuộc hôm trước đã xảy ra chuyện gì trong phòng? Có vẻ rất phấn khích nhỉ?!"

Tống Thế An đã sớm nghe thấy mấy lời đồn đại này, vì chuyện đó mà đám đại thần lại trêu chọc hắn. Hắn nghe mà nổi trận lôi đình nhưng cũng không biết giải thích thế nào, cuối cùng chỉ đơn giản giữ im lặng để chống chọi! Cũng vì chuyện này mà hắn càng thêm chán ghét và oán hận nước Diên! Đúng là đê tiện, vô sỉ, thâm hiểm, giả dối!!! Lúc này, nhìn tiểu Hoàng đế hứng khởi như thế, hắn thật sự muốn ngẩng đầu lên trời mà gào thét! Khó khăn lắm mới kiềm chế được tâm trạng mình, hắn trầm giọng nói: "Hồi Hoàng thượng, trong phòng đó căn bản không phát sinh gì cả!"

Tiểu Hoàng đế liếc nhìn hắn, cười giảo hoạt: "Nhưng nghe nói động tĩnh trong phòng rất lớn! Tiểu Tống này, tội khi quân chơi không vui đâu!"

Chuyện liên quan đến mũ quan của mình, Tống Thế An run lên một cái, cuối cùng không biết làm sao đành phải nói lại chuyện ngày hôm đó.

"Chà!" Nghe xong, tiểu Hoàng đế hô lên kinh ngạc, sau đó xoa cằm: "Xem ra, vị trưởng công chúa kia rất vội vàng muốn gả cho ngươi nhỉ!"

"Nhưng thần căn bản không muốn cưới vợ nữa!" Tống Thế An vội cãi lại.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Ngươi xem, lão Bùi hùng hùng hổ hổ viết trong tấu chương rằng ngươi làm nhục sự trong sạch của công chúa… Hay là ngươi chịu uất ức cưới nàng về cho xong." Thật ra, tiểu Hoàng đế cũng bị Bùi Thụy Hòa giày vò đến đau cả đầu, hơn nữa, theo hắn ta nghĩ, tiểu Tống cưới thêm một người phụ nữ nữa cũng chẳng thành vấn đề!

Tống Thế An nghe vậy liền bực bội: "Hoàng thượng, y ngậm máu phun người."

Tiểu Hoàng đế chớp chớp mắt, rất khó xử, lại đưa danh sách cho Tống Thế An nói: "Nhưng hiện giờ nhìn bộ dạng của họ, nếu ngươi không chịu hòa thân, bọn họ sẽ không chịu đàm phán, mà bao nhiêu tướng sĩ trong này sẽ tha hương vĩnh viễn!"

Tống Thế An nhận lấy danh sách, nhìn cả một hàng tên dài dằng dặc, trong lòng hắn rất nặng nề, cũng đồng thời hận Bùi Thụy Hòa đến nghiến răng nghiến lợi!

Nếu hắn kiên quyết không cưới Bùi Thụy Chi, tức là không để tâm đến an nguy của hàng vạn hàng nghìn tướng sĩ dân chúng, đó là vì lợi cá nhân mà quên đi quốc gia! Hắn có thể tưởng tượng được, đến lúc đó, Bùi Thụy Hòa hay thậm chí là cả lão già Lý kia cũng sẽ coi đây là cái cớ, tấn công hắn từ bốn phía! Dân chúng kích động, cũng rất có khả năng sẽ chửi mắng nguyền rủa hắn!

Nhưng nếu hắn thỏa hiệp, cưới Bùi Thụy Chi, thì thực sự ghê tởm chết đi được! Hơn nữa, hắn biết ăn nói với Tô Đường thế nào bây giờ!

Trong lòng Tống Thế An rối rắm trăm chiều, mà khi tầm mắt của hắn dừng lại ở một cái tên quen thuộc, ầm một tiếng, vẻ u sầu đang có đều nổ tung, rụng rơi lả tả!

"Hoàng thượng! Đây là Hàn Anh! Hàn Anh còn sống?!" Tống Thế An kinh hãi nói.

Phó thống lĩnh quân Tây Kỵ, Thiên tướng Hàn Anh! — Danh sách viết như thế!!!

Mà Hàn Anh này, chính là cha đẻ của Tuyên Tử!

Tiểu Hoàng đế đứng bật dậy, cũng nhìn thấy tên này, không khỏi kỳ quái: "Hàn tướng quân còn sống? Không phải hắn đã bị…" Trên chiến báo năm ấy nói rằng Hàn Anh bị quân địch chém rơi xuống đất, sau đó bị trúng vạn mũi tên, bị vạn con ngựa dẫm lên mà chết… Cho nên, không còn thi thể!

Tống Thế An run rẩy cả người, sau đó vội kêu lên: "Xin Hoàng thượng tức tốc cho đòi sứ đoàn để hỏi!"

Bùi Thụy Hòa làm cao không chịu tiến cung, nói cơ thể mình có bệnh nhẹ, chỉ phái phó sứ vào cung.

Lúc này Tống Thế An đã ổn định cảm xúc, thấy phó sứ liền nghiêm mặt hỏi: "Xin hỏi, danh sách này hoàn toàn chính xác không có sai sót chứ?"

Phó sứ nói: "Đương nhiên là vậy."

"Nhưng vì sao trên đó lại có tên của tướng sĩ đã báo tử nhiều năm?" Tống Thế An truy hỏi.

"Tất cả mọi người trên danh sách đã được xác nhận kỹ càng, không thể có sai sót!" Phó sứ trả lời rất kiên định.

Tống Thế An nheo mắt, chất vấn kín đáo: "Nhưng Hàn Anh ở trong danh sách này, bốn năm trước đã chết trận, sao còn có thể xuất hiện trong danh sách?!"

Phó sứ nhanh chóng suy nghĩ, trầm ngâm một lúc lâu mới nhớ ra người này, cung kính nói: "Chính xác là Hàn tướng quân vẫn khỏe mạnh. Một năm trước khi tướng sĩ trấn thủ biên cương của nước Diên ta đi đếm lại tù binh ở dưới chân núi Phượng Hoàng, có phát hiện ra hắn ta trong một nhà thợ săn, vì không có chứng cứ gì về thân phận, nên mới đưa hắn về doanh trướng. Cuối cùng, tra xét một hồi mới phát hiện hắn đúng là tướng quân Hàn Anh tiếng tăm lừng lẫy…"

Năm ấy hai quân đại chiến, kế hoạch của Hàn Anh rất vẹn toạn, ai ngờ vẫn rơi vào bẫy của quân Diên. Lúc ấy người hắn trúng mấy mũi tên, tính mạng bị đe dọa, thủ hạ vì muốn bảo vệ tính mạng hắn liền đổi y phục của hai người, yểm hộ cho hắn trốn thoát. Trước mặt có vách núi đen, sau lưng có quân đuổi bắt, hắn dừng ngựa không kịp nên đều rơi xuống vách núi, kết quả là thủ hạ tan xương nát thịt, Hàn Anh được cây đỡ lại. Sau đó, thợ săn trong núi phát hiện ra hắn liền cứu hắn lên, cũng nhờ người này mà Hàn Anh lấy lại được mạng sống của mình. Vì lúc rơi xuống vách đá, đầu hắn bị va đập, nên quên hết mọi chuyện trước kia, vì vậy cứ dưỡng thương như một tên 'ngốc' trong núi, bình thản qua ngày.

Việc này phó sứ không biết rõ ràng, Tống Thế An càng khó tưởng tượng hơn, chẳng qua, xác nhận được Hàn Anh quả thật còn sống, hắn khó giấu được vẻ vui sướng!

Huynh đệ chân tay, cứ tưởng rằng âm dương vĩnh viễn cách biệt, ai ngờ huynh còn sống! Huynh vẫn còn sống!

Nhớ đến những tháng ngày kề vai chiến đấu, Tống Thế An không kìm được siết chặt nắm tay! Ngược lại cũng hơi buồn bã, vì biết tin Hàn Anh qua đời nên Uyển Uyển mới đau lòng đến điên cuồng, cuối cùng tử trận!

Trời trêu chọc lòng người!

Trời trêu chọc lòng người!

Phó sứ nước Diên là một người rất kín đáo, tinh tế, nhìn thấy sắc mặt Tống Thế An biến hóa, y thầm ghi nhớ trong lòng chờ đến khi quay về biệt uyển của sứ đoàn sẽ nhanh chóng bẩm báo lại với Bùi Thụy Hòa.

"Hàn Anh?" Bùi Thụy Hòa ăn một miếng mứt táo, nhíu mày rồi quay người nói, "Điều tra người này cẩn thận cho ta!"

Đến khi chuyện tình cảm sâu đậm của Hàn Anh, Tống Thế An và Uyển Uyển lọt vào tai y, trên mặt Bùi Thụy Hòa lộ ra nụ cười giả dối.

Sau đó, Bùi Thụy Hòa càng tăng thêm sự áp bức ép nước Tụng lựa chọn, hiện giờ y đang nắm điều kiện nặng ký hơn, nói chuyện cũng chẳng kiêng dè nhiều nữa, cũng càng vô lại hơn.

Mà sau khi biết Hàn Anh còn sống, tâm trạng của Tống Thế An vô cùng phức tạp, cực kỳ khó xử, thậm chí hắn còn không dám đối mặt với Tô Đường! May mà sau khi nghỉ ngơi một ngày, Tô Đường lại bị tiểu Hoàng đế 'mời' vào trong cung, đỡ tiếp xúc với nàng.

Có điều, có một số việc luôn phải giải quyết!

Phải làm gì bây giờ?

Tống Thế An còn đang lật qua lật lại tờ danh sách ở trong Bộ binh không biết làm thế nào, ngay cả khi âm thanh và cách xưng hô kỳ quái luôn khiến hắn khó chịu lúc này cũng không khiến hắn phân tâm được.

Triển Dịch Chi cảm thấy kỳ lạ: "Cháu lại mang cái vẻ mặt quan tài làm gì thế? À phải rồi, người lần trước cháu bảo ông ngăn lại là ai?" Mấy ngày nay hắn bị Triển lão gia giam trong phủ nên không nghe thấy tin đồn bên ngoài, hôm nay mới chạy tới đây để hỏi nhân vật chính được.

Nhớ đến chuyện này Tống Thế An càng mất kiên nhẫn: "Người đó chính là trưởng công chúa nước Diên, Bùi Thụy Chi!"

Triển Dịch Chi chợt há hốc miệng như có thể nhét cả quả trứng vào: "Cháu không đùa đấy chứ? 'Hắn' là con gái sao?"

Tống Thế An lạnh lùng liếc sang: "Ông thấy chuyện này giống đùa lắm sao?"

Triển Dịch Chi xòe tay ra nhìn, khóe môi giật giật — vậy tức là, ngày đó hắn ta đã chạm đến… Ối giời!!!

"Chính là người con gái muốn hòa thân với cháu sao?" Triển Dịch Chi khó khăn lắm mới chấp nhận được sự thực này, hỏi tiếp.

"Ừ." Tống Thế An trầm giọng đáp.

Triển Dịch Chi ngồi xuống bên cạnh, bĩu môi: "Vậy cháu định làm thế nào?"

Tống Thế An cụp mắt xuống, thở dài thật dài: "Đương nhiên là ta không muốn cưới người nước Diên, nhưng hôm nay… Ông tự xem đi!" Nói xong, hắn đưa danh sách sang.

Triển Dịch Chi xem xong cũng kinh ngạc lắp bắp: "Hàn Anh đại ca!"

Nghe Tống Thế An giải thích một phen, hắn ta cũng nhíu mày, sắc mặt nghiêm nghị.

"Bây giờ Bùi Thụy Hòa chèn ép chuyện hòa thân, hôm nay trên triều cũng vì chuyện này mà tranh cãi nảy lửa, vì công vì tư, ta…" Nói tới đây, Tống Thế An cúi đầu vô cùng buồn bã.

Triển Dịch Chi hoàn toàn hiểu được sự khó xử của Tống Thế An, biết hắn luôn oán hận nước Diên, đồng ý đàm phán hòa bình đã đủ nhục nhã lắm rồi, lại đồng ý hòa thân với công chúa nước Diên nữa, chỉ khiến hắn sống không bằng chết, huống chi, còn Tô Đường nữa…

"Vậy cháu dâu có ý kiến gì không?"

"Nàng ở trong cung, hắn vẫn chưa biết!"

"Nhưng sớm muộn gì nàng cũng biết! Theo tính cách của nàng, lừa dối cũng không phải cách hay!"

“Ta biết… nhưng tạm thời cứ vậy đi, ta còn đang nghĩ, biết đâu còn có cách khác để giải quyết!” Nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn để Tô Đường có chút không vui nào cả.

Tống Thế An nghĩ vậy, nhưng hiển nhiên Bùi Thụy Hòa không để cho chuyện này yên ắng như thế. Y lại bắt đầu sai người rải tin đồn trong thành, vì vậy, Tống Thế An lại bị đặt nơi đầu sóng ngọn gió.

Những tin này nhanh chóng truyền vào phủ Tướng quân, truyền tới tai lão thái thái. Ban đầu bà vẫn im lặng theo dõi diễn biến, nhưng đến khi bà nghe thấy bắt đầu có người chỉ trích cháu nội của bà thì lão thái thái không ngồi yên được nữa, vội vàng gọi Cẩm Tú đỡ bà tới thư phòng.

Dù thế nào, thì danh dự trăm năm của Tống gia cũng không thể bị hủy được!

Mấy năm nay, vì tuổi tác đã cao, lão thái thái rất ít khi rời khỏi viện Phúc Thụy, vì thế khi bà đột ngột xuất hiện ở thư phòng, Tống Thế An hơi giật mình.

Lão thái thái cũng không vòng vo, nói thẳng vào vấn đề: “Đối với việc hòa thân, cháu đã quyết định gì chưa?”

Tống Thế An cúi đầu, không biết trả lời thế nào.

Lão thái thái thở dài, nói sâu xa: “Thế An, bà nội cũng rất mâu thuẫn với việc hòa thân này, nhưng chuyện có nặng có nhẹ, đôi khi cũng phải thỏa hiệp.”

Tống Thế An ngẩng đầu, muốn cãi lại gì đó, nhưng cuối cùng chỉ mấp máy môi.

Lão thái thái thấy hắn do dự, ánh mắt trầm xuống nói: “Một người phụ nữ thôi mà, nếu cưới về mà cháu không thích, cứ gạt sang một

bên là được rồi… Hay là, cháu sợ vợ cháu không vui?”

“Không phải ạ!” Tống Thế An vội phủ định. Lần trước chuyện Tô Đường ra ngoài mở cửa tiệm bị tống giam đã khiến lão thái thái hơi bất mãn, nếu lại chấp nhận nguyên nhân này, chỉ e sẽ đổ thêm dầu vào lửa.

Lão thái thái hài lòng khẽ gật đầu: “Bà cũng nghĩ không phải vì lý do đó. Con bé là đứa trẻ hiểu chuyện, sẽ thông cảm thôi.”

Tống Thế An mím môi không đáp. Thái độ của Tô Đường thế nào thì thực sự hắn không dám kết luận.

Lão thái thái cũng không dây dưa lâu, chuyển đề tài: “Bà còn nghe nói cha đẻ của Tuyên Tử còn sống à?”

Tống Thế An giật mình rồi gật đầu.

“Vậy mau đón nó về đi!” Cuối cùng, lão thái thái nói.

Tuy bà không hề thích Uyển Uyển, nhưng vẫn có chút quan tâm Hàn Anh, dù sao năm đó ông nội của Hàn Anh cũng có chút giao tình với bà.

Nghe bà nói vậy, Tống Thế An chỉ cảm thấy vô cùng áp lực, lão thái thái nói thế là ép hắn phải tỏ thái độ rõ ràng.

Một lúc lâu sau, hắn trầm giọng đáp: “Cháu biết rồi ạ.”

Chương 65: Ông trẻ không đáng tin hiến kế

Nói thêm vài câu nữa, lão thái thái liền rời đi.

Mà khi bóng của bà biến mất ngoài cửa, một cái đầu nho nhỏ lại thò ra phía sau cửa thăm dò.

Nhìn bóng lão thái thái đi xa, Tuyên Tử nhớ lại chuyện vừa vô tình nghe được, miệng mím lại.

…

Phụ thân còn sống sao?

Nhưng mà muốn phụ thân trở về, thì cha phải cưới một mẫu thân khác à?

Vậy mẫu thân phải làm sao bây giờ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyên Tử đầy vẻ ưu sầu!

…

Hôm nay mí mắt Tô Đường giật rất mạnh, trong lòng luôn có dự cảm xấu, mà cung nhân luôn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng khiến nàng hơi bất an, không phải là xảy ra chuyện gì chứ?

Có điều, khiến nàng vừa vui vừa buồn là, rốt cuộc nàng cũng có thể rời khỏi chức "tổng giám" kia, tiếp tục quay về phủ Tướng quân làm phu nhân nhàn hạ của nàng.

Dùng cơm trưa xong, nàng thu thập đồ đạc này nọ rồi ngồi xe ngựa xuất cung. Có điều, đi chưa được bao xa đã bị một người chặn lại.

Nhìn người đàn ông áo đỏ trước mặt, Tô Đường nhíu mày.

"Tô Đường?" Bùi Thụy Chi cầm roi ngựa, hỏi.

Tô Đường khẽ gật đầu, sau đó nghi hoặc hỏi: "Ngươi là?"

"Bùi Thụy Chi!"

Ba chữ vô cùng đơn giản nhưng lại khiến tim Tô Đường nhảy dựng lên — là nàng ta!

Tô Đường không kìm được liền quan sát nàng ta, dung mạo xinh đẹp của nàng ta toát lên khí phách anh hào, trong ánh mắt không giấu được vẻ phóng khoáng tùy tiện — nếu đổi y phục nữ giới, chỉ e sẽ càng tươi đẹp rạng rỡ hơn nữa! Đúng là một mỹ nhân hiếm có, Tô Đường không khỏi cảm thán!

Bùi Thụy Chi cũng đồng thời quan sát Tô Đường chỉ lộ ra nửa thân người trong xe ngựa.

Khi nàng ta nghe nói vì người phụ nữ này mà Tống tướng quân không chịu cưới thêm vợ, nàng ta liền nảy sinh hứng thú nồng đậm với người phụ nữ tên Tô Đường kia, mà sau khi nàng ta biết nàng chính là người phụ nữ đã ném Bùi Thụy Hòa thành đầu heo, thì nàng ta càng muốn biết rốt cuộc nàng là người thế nào! Chỉ tiếc là Tô Đường luôn ở trong thâm cung nên không gặp được. Hôm nay nghe nói sau khi cung yến chấm dứt nàng sẽ xuất cung, nàng ta mới chờ sẵn ở đây, muốn chặn đường để nhìn một cái.

Người phụ nữ của Tống Thế An rốt cuộc như thế nào?

Rốt cuộc đối thủ của nàng ta như thế nào?

Nhìn lên nhìn xuống, Bùi Thụy Chi không kìm được khẽ nhíu mày, không phải là thất vọng, mà là — dung mạo của người phụ nữ trước mặt không phải quá xuất chúng nhưng lại có ý vị riêng, hơn nữa, cũng không biết tả thế nào, ánh mắt nàng vừa ôn hòa lại vừa trầm tĩnh, khiến người ta không dám khinh thường!

Tóm lại, người phụ nữ này khiến Bùi Thụy Chi hơi ngoài ý muốn, nhưng không phải là chán ghét!

Đột nhiên, trong đầu nàng ta sinh ra một suy nghĩ điên cuồng — lý do Tống Thế An không muốn tái giá là vì có nàng, như vậy nếu hiện giờ giết nàng, không phải hắn sẽ không thể nói nhiều nữa sao?

Có điều — Bùi Thụy Chi nghĩ một chút, thôi bỏ đi, giết cô gái này dường như hơi đáng tiếc.

Nghĩ vậy, khóe môi Bùi Thụy Chi cong lên, như cười như không: "Cô không tồi."

Tô Đường thấy nàng ta nhìn mình chằm chằm một lúc không nói, trong lòng cũng thắc mắc, giờ nghe nàng ta nói vậy mới biết vừa rồi nàng ta quan sát mình, không khỏi bật cười, sau đó nhìn thẳng vào mắt nàng ta, tươi cười đáp: "Đương nhiên."

"Có điều, ta đã xác định ta muốn người đàn ông của cô rồi!" Bùi Thụy Chi vẫn không nói lời thừa!

Lòng Tô Đường thoáng dao động, ngoài mặt vẫn khẽ cười bình thản: "Tùy cô!"

Bùi Thụy Chi thấy phản ứng của nàng thoải mái như vậy, nhíu mày: "Cô không ngại?"

Tô Đường nhoẻn miệng cười, vô cùng thu mình đáp: "Chỉ cần cô lấy được!"

Bùi Thụy Chi nghĩ một lúc, hiểu ra Tô Đường nói có ý khác, trong mắt lại dần xuất hiện tia sáng quyết tâm, "Vậy cứ chờ mà xem!" — theo nàng ta biết, hôm nay khi lâm triều, Tống Thế An đã không còn kiên quyết cự tuyệt nữa rồi, mà bắt đầu giữ im lặng, đây chính là sự thay đổi đáng mừng, chứng tỏ hắn đã dần thỏa hiệp!

Bùi Thụy Chi cười với Tô Đường, sau đó kéo cương ngựa quay người rời đi, để lại bóng lưng đỏ rực như lửa.

Tô Đường vịn vào cửa xe, hai mắt trầm xuống — vì sao nàng ta tự tin như thế?!

Mí mắt nàng lại giật liên tục, chưa bao giờ Tô Đường bất an như thế.

Quay về phủ Tướng quân, Tống Thế An vẫn chưa về. Vì nhớ Tuyên Tử, Tô Đường uống một tách trà nhỏ rồi chạy ngay đến Sướng Tâm cư, nhìn thấy Tuyên Tử đang bó gối ngồi dưới tán cây, dáng vẻ vừa cô độc vừa buồn bã.

Thấy Tô Đường về, ánh mắt Tuyên Tử sáng lên, đứng vụt dậy lao thẳng vào lòng Tô Đường, cánh tay nhỏ ôm chặt cổ nàng: "Mẫu thân!"

Tô Đường còn tưởng thằng bé quá nhớ mình, không khỏi vỗ mông thằng bé nói: "Sao thế, tiểu Tuyên Tử của ta nhớ ta đến mức này cơ à?! Nào nào, buông tay ra trước đã, xem mẫu thân mang món gì ngon ở trong cung về cho con này!"

Đồ ăn ngon trước mặt, nhưng Tuyên Tử lại không cử động, chỉ tăng thêm lực ôm chặt lấy Tô Đường.

Tô Đường nhanh chóng cảm thấy không bình thường, mà khi nàng phát hiện ra cổ mình ướt ướt, tim nhảy dựng lên, vội kéo Tuyên Tử ra xem, quả nhiên, trên khuôn mặt nho nhỏ đầy nước mắt.

Tô Đường luống cuống: "Tiểu Tuyên Tử, con sao vậy? Con đừng khóc!"

Tuyên Tử vốn đang cố nén, nghe nàng dỗ như vậy, miệng càng mím chặt, nước mắt cũng rơi xuống không ngừng.

Tô Đường vừa lau nước mắt cho thằng bé vừa ôm thằng bé vào lòng xoa xoa, lại quay lại hỏi Thược Dược: "Thằng bé làm sao vậy?"

Thược Dược cũng không biết rõ ngọn ngành, lo lắng nói: "Nô tỳ cũng không biết, bắt đầu từ đêm qua, tiểu thiếu gia cứ rầu rĩ không vui, nô tỳ có hỏi, nhưng tiểu thiếu gia không chịu mở miệng, hôm nay lại ngồi ngẩn người một mình ở trong đình."

"Vậy tướng quân đâu? Tướng quân không biết sao?" Con trai như vậy, chẳng lẽ cha không quan tâm?!

Thược Dược khẽ cắn môi nói: "Thiếu phu nhân, hai ngày nay sắc mặt tướng quân cũng không được tốt, về rất muộn, vừa về là tự giam mình trong thư phòng, ăn ngủ đều ở đó. Đã hai ngày người không gặp tiểu thiếu gia rồi ạ…"

Nghe vậy, mày Tô Đường càng nhíu chặt, mặt lạnh đang làm cái quỷ gì thế?!

Nghĩ một chút, Tô Đường lại cúi xuống nhìn Tuyên Tử, hỏi: "Có phải con biết chuyện gì không?"

Hai mắt Tuyên Tử đẫm lệ, khẽ gật đầu.

"Vậy con nói cho mẫu thân nghe, rốt cuộc hai ngày nay xảy ra chuyện gì?"

Tuyên Tử nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng mới mím môi khóc ròng: "Phụ thân nói cha đẻ của Tuyên Tử còn sống. Nhưng mà nếu muốn cha

đẻ về được thì phụ thân phải cưới vị công chúa kia. Nhưng phụ thân cưới công chúa, mẫu thân sẽ không vui… Nhưng mà phụ thân đã hứa với cụ tổ sẽ đón cha đẻ về rồi… Hu hu…”

Tô Đường ngẩn người, lời nói của Tuyên Tử chợt trở nên mơ hồ khó hiểu, mà khi nàng khó khăn lắm mới hiểu được ra, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng rối loạn, lạnh lẽo như một cơn gió lạnh thổi tới, tim lại giống như bị kim đâm đau nhói.

Một lúc lâu sau, khi bức màn hạ xuống đánh thức tinh thần của nàng lại, Tô Đường rặn ra một nụ cười, lau nước mắt trên mặt Tuyên Tử nói: “Thế nên Tuyên Tử khó xử phải không? Sợ đón cha đẻ về, sẽ mất mẫu thân phải không?”

“Vâng!” Nước mắt của Tuyên Tử vẫn lách tách rơi xuống.

Từ sau khi biết mình không phải là con ruột của Tống Thế An, cậu nhóc liền bắt đầu suy nghĩ nhiều hơn về chuyện của cha mẹ ruột mình, mà Tống Thế An cũng không giấu cậu nữa, kể lại toàn bộ mọi chuyện cho cậu nghe. Vì thế, tuy Tuyên Tử chưa từng gặp cha đẻ, nhưng máu mủ tình thâm, cậu nhóc vẫn vô cùng nhớ thương cha đẻ của mình. Nghe nói cha đẻ còn sống, Tuyên Tử rất kích động!

Có điều, cha đẻ thân thiết, nhưng mẫu thân cũng thân thiết, muốn cha quay về mà làm mẫu thân khó xử… Tuyên Tử rối rắm quay cuồng, cuối cùng bất lực chỉ biết khóc.

Thằng bé không dám đi tìm Tống Thế An, vì chuyện này chỉ khiến cha phiền thêm thôi.

Tô Đường ôm Tuyên Tử vào lòng, hít sâu một hơi: “Tuyên Tử đừng lo, cha đẻ của Tuyên Tử sẽ về, mẫu thân cũng sẽ luôn ở đây. Con ngoan nào, nghe lời! Đàn ông không thể dễ dàng rơi lệ được!”

Tuyên Tử nghe vậy, ngẩng đầu sụt sịt mũi, nức nở nói: “Thật ạ?”

“Thật!” Tô Đường xoa đầu thằng bé, cười nói: “Mấy chuyện này đều là chuyện nhỏ thôi, căn bản không cần nghĩ nhiều! Tiểu Tuyên Tử nên suy nghĩ xem có thể ăn được bao nhiêu đồ ăn ngon này thôi thì hơn!”

Nói xong, nàng cười vui vẻ mở hộp thức ăn ra.

Có điều, khi nàng thấy Tuyên Tử ngừng khóc bắt đầu ăn điểm tâm, nụ cười của nàng dần dần không giữ nổi.

…

Đến tối, Tống Thế An về rất khuya. Tô Đường ngồi trên giường, vừa chờ hắn vừa khâu giày cho Tuyên Tử, vừa nghĩ này nghĩ kia.

Nhớ đến mấy lời Tuyên Tử nói, lại liên tưởng đến ánh mắt kỳ quái của cung nhân cùng với nụ cười chắc thắng của Bùi Thụy Chi, nàng phân tâm một cái, kim đâm vào ngón tay chảy máu.

Nàng đưa tay lên miệng mút, nhìn ánh nến lay động, thầm nghĩ: Xem ra, nàng trở thành người sau cùng trong thiên hạ biết được chân tướng!

Giỏi lắm!

Giỏi lắm!

Nghe động tĩnh ở cửa, tim Tô Đường run lên, khi nhìn thấy người bước vào, sắc mặt nàng đã khôi phục như ban đầu: “Chàng về rồi à!”

“Ừ!” Tống Thế An đáp ngắn gọn.

Tô Đường nheo mắt, sau đó ra vẻ không biết: “Sao thế, gần đây công việc bận lắm à? Nghe nói hai hôm nay chàng vẫn ngủ ở thư phòng, ta còn tưởng đêm nay chàng cũng ngủ ở thư phòng chứ?”

Tống Thế An ngủ lại trong thư phòng là vì hắn cảm thấy không có mặt mũi nào quay về ngủ trên chiếc giường lớn mà hai người bọn họ ngủ cùng nhau kia, mà sâu xa hơn, hắn cảm thấy mình không thể nào đối mặt được với Tô Đường, vì thế nghe mấy lời này, hắn không khỏi chột dạ. Ánh mắt Tô Đường bình thản nhưng lại có vẻ lạnh lùng như hiểu rõ tất cả, càng khiến hắn phiền muộn hơn.

Cuối cùng, hắn quyết định nói hết chuyện này ra.

"Việc hòa thân… có biến cố!" Tống Thế An khó khăn nói.

"Sao thế?" Tô Đường cười hỏi.

Tống Thế An mím môi: "Bùi Thụy Hòa đưa ra danh sách tướng sĩ bị bắt, ép ta nhận hòa thân. Trong danh sách đó, có cha của Tuyên Tử, bạn tri kỷ của ta, Hàn Anh!"

"Vì thế?"

Tống Thế An thở dài, bất đắc dĩ nói: "Tô Đường, về công về tư ta đều không thể cự tuyệt được!"

"À ~" Tô Đường cười nói, "Về công về tư, ta cũng không có cách nào cự tuyệt phải không?"

Thấy nàng mỉm cười giọng điệu thản nhiên, Tống Thế An sợ hãi vội ôm chặt lấy nàng: "Nàng yên tâm, trong lòng ta chỉ có một mình nàng. Dù có cưới nàng ta về, ta cũng sẽ không thèm liếc nàng ta đến một cái!"

Tô Đường nghe vậy, nhìn ánh mắt kiên định của hắn, cũng hiểu lời nói này là lời hứa đáng giá ngàn vàng!

Nhưng mà — thế thì sao?

Tô Đường đẩy hắn ra, cười hỏi: "Việc này để ta nghĩ thêm một chút đi, cũng muộn rồi, đi ngủ sớm một chút!" Nói rồi nàng quay người không để ý đến hắn nữa.

Ngày hôm sau, Tống Thế An cáo bệnh không lên triều. Hắn biết, chỉ cần hắn vừa vào triều, ắt sẽ bị đám người kia bức hôn, mà tối hôm qua thái độ của Tô Đường thực sự khiến người ta không yên, nên hắn dùng luôn chiến thuật câu giờ, chỉ hy vọng sự tình có thể có chuyển biến.

Một Đại tướng quân quyết đoán quả cảm nơi sa trường, tới lúc này lại bắt đầu trốn tránh, thật uất ức chết người ta!

Nhưng sự uất ức của hắn vẫn kéo dài.

Tống Thế An ngồi bên cạnh bàn, nhìn Tô Đường bận tới bận lui nhưng từ đầu tới cuối không liếc mình lấy một cái, cứ như mình không hề tồn tại, trong lòng như có hàng vạn con ngựa giày qua xéo lại, lộn xộn hoang tàn.

Tô Đường không tức giận, không phát hỏa, không ồn ào, không quấy phá, y như không có việc gì xảy ra, nhưng Tống Thế An lại biết, thế này mới to chuyện.

"Tô Đường…" Rốt cuộc Tống Thế An không nhịn được nữa, giữ nàng lại.

Nhưng câu trả lời cũng chỉ là — "Tạm thời đừng nói chuyện với ta, ta còn chưa nghĩ ra."

"…"

Từ tối hôm qua đến giờ, Tô Đường luôn nghĩ một vấn đề!

Nếu là trước kia, khi nàng vừa gả tới phủ Tướng quân, đừng nói là Tống Thế An muốn cưới một công chúa, dù hắn lấy hết các công

chúa trong thiên hạ về nhà cũng chẳng liên quan một xu nào tới nàng, dù sao nàng cũng đã hạ quyết tâm hết một tháng sẽ vỗ mông chạy rồi! Nhưng hiện giờ, đâu còn như xưa nữa!

Tuy nói đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường, nhưng Tô Đường nàng không muốn chia sẻ người đàn ông của mình với người phụ nữ nào khác! Cứ nghĩ đến người đàn ông của mình ngủ cùng giường với người phụ nữ khác, trong lòng Tô Đường lại không thể chịu nổi!

Còn về chuyện hắn nói sẽ không liếc nàng ta một cái, cũng chỉ là nói ở hiện tại thôi. Tô Đường không tin Tống Thế An có thể thật sự cưới nàng ta về rồi gạt sang một bên không quan tâm. Dù sao đối phương cũng là công chúa, mà không phải đám Như Ý!

Có điều, tuy trong lòng nàng có không thoải mái, thì cũng không thể nào phản đối được, đúng như Tống Thế An nói, về công về tư, bọn họ đều không thể cự tuyệt.

Mọi người trong thiên hạ đều đồng ý. Tiểu hoàng đế cứ kêu tỷ tỷ này tỷ tỷ kia, gọi mình ngọt như mật, nhưng trong chuyện này e cũng sẽ không đứng về phía mình; lão thái thái cũng là phụ nữ, đã trải qua đao kiếm gió mưa nơi thâm cung hậu viện, nhưng vì danh dự của Tống gia, chắc chắn bà cũng sẽ không để ý đến buồn vui của mình; tuy Tuyên Tử nhạy cảm biết trước mình sẽ không vui, nhưng bên kia, lại là cha đẻ của thằng bé…

Tô Đường nhìn lá rụng tán loạn ngoài cửa sổ, suy nghĩ phiền muộn.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng gọi: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, Hoàng thượng tới!”

Vừa dứt lời, lại có người truyền lời: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, tiểu Triển đại nhân cũng tới.”

Vì thế, khi Tống Thế An và Tô Đường ra ngoài nghênh giá lại nhìn

thấy hình ảnh thế này:

Tiểu Hoàng đế đi theo sau Triển Dịch Chi, miệng hô hào — "Tiểu Triển Triển, trẫm đã sớm nói là trong lòng chúng ta có thần giao cách cảm, không nói đã hiểu rồi! Huynh thấy không, chúng ta chưa bàn bạc trước mà cùng đến tìm tiểu Tống rồi, ngay cả thời điểm cũng giống nhau…"

Trên mặt Triển Dịch Chi lúc này đương nhiên là vẻ mặt sống không bằng chết: "Ngài không ở yên trong cung lại chạy loạn ra ngoài làm cái gì thế? Ta không ngồi yên trong nhà lại chạy loạn ra ngoài làm cái gì chứ?! Đúng là nghiệp chướng!!!"

"Lâu lắm rồi trẫm không xuất cung mà! Ngày nào cũng nhìn sứ đoàn, trẫm sắp héo rũ rồi! Hơn nữa, tiểu Triển Triển, huynh quên rồi à? Huynh đã nói trẫm làm Hoàng đế phải yêu dân như con sao. Giờ tiểu Tống bị ốm, đương nhiên trẫm phải đến thăm đứa con trai này của trẫm chứ…"

Đứa con trai này… đứa con trai này…

Tống Thế An cảm thấy mây đen trên đầu càng lúc càng dày đặc.

Triển Dịch Chi cũng không tin mấy lời nói bừa của hắn ta: "Ngài đừng có bao hoa! Muốn đến ăn điểm tâm của cháu dâu ta thì cứ nói thẳng đi!" — đừng tưởng hắn không biết từ sau khi ngài biết Tô Đường liền suốt ngày bám lấy người ta ăn điểm tâm người ta làm!

Tiểu Hoàng đế nghe thấy thế liền mở to hai mắt ra vẻ kinh ngạc: "Tiểu Triển Triển, huynh quả nhiên là hồng nhan tri kỷ của trẫm, điều này mà huynh cũng nhận ra được!"

Hồng nhan! Tri kỷ! Nhìn đôi mắt to vụt sáng của hắn ta, lại nhớ đến câu Hoàng hậu này nọ, Triển Dịch Chi thực sự muốn… bóp chết hắn ta!!!

Nhìn thấy Tô Đường, tiểu Hoàng đế cũng không bám hắn ta nữa, mà chạy tới trước mặt nàng, nịnh nọt: "Tỷ tỷ, ba năm rồi không gặp nhau, nhớ tỷ quá!"

Tô Đường liếc nhìn hắn ta, nghĩ đến chuyện hắn ta cũng là người ủng hộ việc hòa thân, không khỏi lạnh lùng nói: "Hôm nay không muốn làm điểm tâm!"

"Vì sao?" Tiểu Hoàng đế rất đau lòng.

"Tâm trạng khó chịu!" Tô Đường nói xong liền quay người vào nhà.

Tiểu Hoàng đế không hiểu gì nhìn Tống Thế An: "Tiểu Tống, nương tử nhà ngươi đến nguyệt sự à?!"

"…???" Cái gì với cái gì thế?

Tiểu Hoàng đế nhíu mày nói: "Hôm qua trẫm nhàm chán mới cùng tiểu Trịnh nghiên cứu chút y học, tiểu Trịnh nói phụ nữ khi tới nguyệt sự tâm trạng sẽ khó chịu, dễ cáu giận! Ừ, trẫm thấy triệu chứng của nàng rất phù hợp!"

Tô Đường nghe mấy lời này, bước chân dừng lại một chút, theo bản năng sờ lên bụng mình — đúng vậy, nguyệt sự lần này của nàng đến bây giờ còn chưa tới, hình như chậm mất vài ngày.

Nghĩ rồi nàng lại nhanh chóng lắc đầu, chắc vì mấy hôm nay quá mệt mỏi thôi, trước đây cũng có tình huống này rồi.

Tống Thế An lại thầm nhớ lại thời gian nguyệt sự lần trước của Tô Đường… cuối cùng kết luận, có lẽ nó lại tới nữa thật! Có điều, hắn cũng biết nguyên nhân tâm trạng Tô Đường khó chịu không phải vì điều này.

Triển Dịch Chi ở bên cạnh đương nhiên cũng đoán ra một chút, huých Tống Thế An hỏi: "Nàng biết rồi à?"

“Vâng.” Sắc mặt Tống Thế An lại sa sầm xuống.

“Nàng… không vui sao?” Triển Dịch Chi lại hỏi.

Tống Thế An nghĩ chút, đáp: “Nàng nói nàng vẫn chưa nghĩ ra.”

Triển Dịch Chi lại gật đầu: “Không hổ là Tô huynh, quả nhiên không phải người dễ dàng thỏa hiệp!”

“???” Tống Thế An quay sang nhìn hắn ta, đầy nghi hoặc, hắn ta nói vậy là sao?

Tiểu Hoàng đế thấy bọn họ ghé tai nói nhỏ, cũng đưa đầu lại: “Hai người các ngươi đang lén lút nói gì sau lưng trẫm đấy?”

Triển Dịch Chi đẩy đầu hắn ta ra: “Ngài nghe không hiểu đâu!”

“Vậy huynh nói chuyện gì trẫm có thể hiểu được là được rồi?” tiểu Hoàng đế lại áp tới.

“…” Triển Dịch Chi nhìn trời, cuối cùng cố gắng kìm nén, nói: “Là một vị quân vương tương lai nhất định sẽ có hậu cung ba nghìn người mà nói, ngài không thể hiểu được ước mơ một đời một kiếp một đôi của chúng ta đâu!”

Một đời một kiếp một đôi ư? Nghe câu này, trong lòng Tống Thế An chấn động.

Tiểu Hoàng đế nghe vậy cũng xoa cằm nửa ngày, thắc mắc: “Chúng ta? Tiểu Triển Triển, huynh nói chúng ta là ai?”

“Ví dụ như ta! Ví dụ như cháu dâu của ta!”

“Ồ ~” tiểu Hoàng đế có vẻ hiểu ra: “Thế nên vừa rồi tâm trạng của nàng khó chịu thật ra không phải vì đến nguyệt sự mà là vì tiểu

Tống muốn cưới vợ phải không?”

“Đương nhiên! Đổi lại là ngài mà xem, nếu Hoàng hậu của ngài chẳng hạn, ngài có bằng lòng chia sẻ nàng với một người đàn ông khác không?” Triển Dịch Chi lườm một cái hỏi.

Tiểu Hoàng đế nhíu mày thực sự suy nghĩ vấn đề này, cuối cùng đáp: “Thật ra, trẫm không ngại tặng luôn Hoàng hậu cho người đàn ông kia cũng được…” — Dù sao hắn ta cũng đâu muốn Hoàng hậu!

“…” Triển Dịch Chi không bao giờ muốn đáp lời đóa hoa lạ này nữa, hắn ta quay người đi thẳng.

Vào phòng, nhìn thấy Tô Đường ngồi bên bàn, trên mặt có vẻ mơ hồ chưa từng có, lòng Triển Dịch Chi lại mềm đi. Hắn ta bước tới từng bước, nghiêm mặt nói: “Tô huynh, nàng yên tâm, nàng không chiến đấu một mình đâu!”

Tô Đường ngẩng đầu nhìn hắn ta, ánh mắt lóe lên — vừa rồi khi bọn họ nói mấy lời kia ở bên ngoài, nàng cũng nghe được loáng thoáng một chút. Thật không ngờ, cho tới bây giờ, người hiểu nàng nhất lại là một người đàn ông, hơn nữa còn là người như vậy — hắn ta vẫn luôn là người đàn ông rất thiếu độ tin cậy!

Tô Đường giận dữ lườm Tống Thế An một cái, ý là: nhìn xem người ta giác ngộ thế này đây này!

Tống Thế An ngại ngùng cúi đầu.

Lúc này, so với hình tượng vĩ đại tỏa sáng vạn dặm của Triển Dịch Chi, hắn tự biết mình nhỏ bé đến mức chỉ như hạt bụi qua đường.

Tiểu Hoàng đế đứng sau suy nghĩ một lúc lâu mới hiểu ra: “Nói vậy, trẫm vẫn không thể đồng ý việc hòa thân của lão Bùi à?”

Triển Dịch Chi không kìm được nói: “Chẳng lẽ bây giờ ngài còn cự

tuyệt được sao?”

“À, để trẫm nghĩ…” Tiểu Hoàng đế tiếp tục thật lòng suy nghĩ chuyện này có được hay không.

Triển Dịch Chi bĩu môi nói: “Chờ đến khi ngài nghĩ xong, thì công chúa cũng làm mẹ rồi! Ngài tỉnh lại đi, ta có ý hay rồi!”

Lời này vừa dứt, mắt Tống Thế An sáng rực: “Ý gì?”

Hai mắt Triển Dịch Chi cũng ngời sáng, nói: “Hai ngày nay ta luôn cân nhắc chuyện hòa thân này, với sự hiểu biết của ta về cháu trai, hắn tuyệt đối không muốn cưới yêu nữ họ Bùi kia! Với sự hiểu biết của ta về Tô huynh, chắc chắn nàng cũng không muốn cháu trai ta cưới yêu nữ họ Bùi kia! Nếu vậy, phải làm gì đây? Một bên là người thân, một bên là rất, à không phải, là bạn tri kỷ…”

Thấy mặt Tống Thế An thoáng đen đi lộ ra ý lạnh, Triển Dịch Chi cười cười, vội sửa lại, rồi nói: “Người thân của ta và tri kỷ của ta đều đang khổ sở, ta làm sao có thể ngồi yên không quan tâm được! Vì thế, ta ngày không ăn đêm không ngủ vắt óc mình ra, cuối cùng trời không phụ lòng người, giữa trưa nay rốt cuộc ta đã nghĩ ra một cách!”

Tiểu Hoàng đế ngáp một cái: “Tiểu Triển Triển, huynh mau vào đề đi!”

“Đó là! Nếu chúng ta không thể cự tuyệt hôn sự này, vì sao không để yêu nữ họ Bùi kia tự cự tuyệt hòa thân?”

Ba người đều không biết nói gì! Bây giờ là yêu nữ họ Bùi kiên quyết muốn gả cho Tống Thế An, làm sao nàng ta tự cự tuyệt được?!

Khóe miệng Triển Dịch Chi lộ ra nụ cười giảo hoạt: “Tục ngữ nói, biết khó tự lùi!”

“Biết khó tự lùi là thế nào?” tiểu Hoàng đế tò mò hỏi.

“Chuyện này à, không phải là phải thảo luận với mọi người một chút sao ~ a ha ha!”

Ba người đều ngã xuống đất.

Qua hồi lâu bàn bạc, rốt cuộc cũng thông qua được một kế hoạch mà Tô Đường cảm thấy thật sự không ổn, nhưng nhìn dáng vẻ mong chờ của Tống Thế An, nàng vẫn quyết định thử xem.

Vì thế, sáng hôm sau, biệt uyển của sứ đoàn nhận được một phong thư mời. Bên trên viết —

Công chúa điện hạ thân mến,

Hôm qua gặp quá vội, không thể trò chuyện lâu, ta vô cùng tiếc nuối. Vì thế, lúc này đang tiết thu mát mẻ, mời ngài tới quý phủ ở mấy ngày… Điện hạ vốn phóng khoáng tùy hứng, chắc hẳn ít ngày nữa sẽ tới nhỉ… Chờ nghe tin lành.

Tô Đường.

Chương 66: Bà đây không theo hầu được!

Việc này vừa truyền ra, cả kinh thành đều kinh ngạc. Chuyện hòa thân đã đủ ồn ào lắm rồi, mà về những chuyện không thể không nói giữa Tống đại tướng quân và trưởng công chúa nước Diên mọi người cũng đều biết cả, lại còn thêm chuyện về một người không hiểu chuyện là vị phu nhân Tướng quân nổi tiếng ghen tuông kia nữa, một số nhân sĩ nhàn rỗi thậm chí còn đang trông chờ phu nhân Tướng quân đại náo phủ Tướng quân, ai ngờ nàng lại xuất chiêu này!

Nàng mời trưởng công chúa người ta vào quý phủ ở chơi, rốt cuộc có dụng ý gì?!

Càng khiến người ta ngạc nhiên hơn nữa, là vị công chúa nước Diên kia lại thẳng thắn nhận lời!

Chuyện này quá kỳ dị! Hiện giờ trong thiên hạ làm gì có ai không biết ngài muốn gả cho tướng quân nhà chúng ta đâu, nhưng ngài chưa kịp gả đi đã chui vào phủ tướng quân ở thì còn ra thể thống gì?! Ngài không sợ mất thể diện sao?

Bùi Thụy Chi không hề cảm thấy mất thể diện chút nào, nhưng Bùi Thụy Hòa lại sống chết không ngăn nổi yêu nữ kia, nhìn nàng ta cầm thư rồi thúc ngựa rời đi ngay, y tức giận đến mức muốn gào lên mà khóc —

Đại tỷ ơi! Tỷ còn có thể mất mặt hơn nữa không?!

Nhưng mà, cuối cùng y vẫn là Bùi tiểu vương gia, lúc trước còn rơi lệ

tiễn người, quay lưng lại không kìm lòng được đành phải đi thu dọn cục diện rối rắm cho tỷ tỷ mình.

Hừ, không cần biết người đàn bà ghê gớm kia đang tính toán chuyện gì, dù sao sớm muộn gì yêu nữ cũng gả vào phủ tướng quân, hiện giờ coi như trải nghiệm trước cũng được! Huống chi, hừ hừ, sống cùng một mái hiên, chuyện trắng cũng có thể bôi đen được, đến lúc đó, ngươi không muốn cưới yêu nữ thì cũng phải cưới thôi!

Nhưng mà, khi y biết được ngày hôm đó có cả một vị tiểu Triển đại nhân cũng chuyển vào ở trong phủ Tướng quân, y không khỏi trợn tròn mắt, y còn đang định truyền bá một chút tin tức về việc Tống đại tướng quân và công chúa điện hạ 'hoa tiền nguyệt hạ' cơ mà!!!

Công chúa nước Diên vào phủ Tướng quân, quý phủ lại xuất hiện thêm một thanh niên trẻ tuổi là thế nào?!!! — Bùi Thụy Hòa rất tức giận!

Bên phủ Tướng quân trả lời thế này: Tuy Triển đại nhân trẻ tuổi, nhưng là bậc trưởng bối, vào phủ Tướng quân để bầu bạn với tỷ tỷ của mình là Tống lão phu nhân.

Bùi Thụy Hòa hộc máu — còn có chuyện như thế nữa à?!

Lại nói, khi Bùi Thụy Chi nhận được thư, nàng ta nhíu mày không biết ý đồ của Tô Đường là gì. Có điều, tuy trong thư thể hiện sự thân mật, nhưng khó giấu được vẻ khiêu khích trong từng câu chữ. Bùi Thụy Chi là người không sợ trời không sợ đất, cho nên, xem xong liền nhận lời mời ngay, sau đó ngay cả y phục cũng không thay, lập tức cưỡi ngựa đến phủ Tướng quân.

Những người có liên quan ở quý phủ tướng quân, đương nhiên đã đợi sẵn.

Hôm nay Bùi Thụy Chi mặc y phục nữ giới, búi tóc, cài trâm ngọc,

mặc váy gấm đỏ thẫm vô cùng quý phái. Rõ ràng mà màu sắc vô cùng rực rỡ người thường khó có thể mặc đẹp được, nhưng mặc lên người nàng ta, kết hợp với dáng người cao gầy thêm chút khí phách, càng làm cho nàng ta có vẻ mạnh mẽ hơn! Mà khi nàng ta ngồi trên ngựa nhìn xuống mọi người trước cửa, khí thế đó lại hiển hiện rõ không chút che giấu!

Triển Dịch Chi chưa từng nhìn thấy Bùi Thụy Chi mặc y phục nữ giới, lần này vừa nhìn, hắn ta không thể không khen thầm — lúc yêu nữ mặc y phục nam giới cũng đủ khiến người ta sáng mắt rồi, không ngờ mặc y phục nữ giới lại tuyệt diễm đến vậy.

Tô Đường lẳng lặng bước tới, nói: "Hoan nghênh công chúa điện hạ đại giá quang lâm, mời vào trong!"

Ở lại, đương nhiên phải chọn một viện để ở.

Tô Đường vốn sắp xếp cho nàng ta ở viện Tường Lâm, ai ngờ khi Bùi Thụy Chi vừa nhìn thấy tên viện liền từ chối ngay: "Ta không ở đây!"

Mọi người nhíu mày.

Triển Dịch Chi ôm tay nói: "Ở đây nhà hướng Bắc, cửa hướng Nam, trước mặt là nước sau lưng là núi, phong cảnh tuyệt đẹp như vậy, vì sao cô không ở?"

Bùi Thụy Chi lạnh lùng nhìn hắn ta, nói: "Chẳng lẽ các người không biết xưa nay ta vốn bất hòa với hoàng huynh ta sao?"

"Chuyện này có liên quan gì đến hoàng huynh cô?" Triển Dịch Chi không hiểu.

"Tên y là Bùi Thụy Tường!"

"…" Thôi được, lý do này rất mạnh mẽ.

Bùi Thụy Chi qut mắt nhìn bốn phía, nhìn thấy một khu nhà vô cùng tinh tế đẹp đẽ liền nói: "Ta ở chỗ kia đi!"

Nhìn theo hướng nàng ta chỉ, Tô Đường hết chỗ nói, đó là viện Hòa Hi của họ đang ở mà! Có điều, nàng không nói gì, chỉ lãnh đạm xem Tống Thế An sẽ xử lý thế nào!

Sắc mặt Tống Thế An cũng không tốt, nói thẳng: "Nơi đó không được!"

Triển Dịch Chi phụ họa: "Đây là nơi ở của hai người họ."

Bùi Thụy Chi quay lại liếc nhìn Tống Thế An một cái, nở nụ cười, sau đó đi thẳng về phía viện Hòa Hi không nói thêm một lời.

Hừ! Người phụ nữ này không có chút tự giác nào cả! Triển Dịch Chi giận dữ bước tới nói: "Ha ha, cô muốn ở đó à? Ha ha, cũng vừa vặn, ta ở ngay bên cạnh, chúng ta lại có thể đấu võ một chút!"

Nghe mấy lời này, Bùi Thụy Chi dừng bước, nhớ lại chuyện bị tập kích ngực hôm trước, nàng ta vô cùng chán ghét nhìn hắn ta một cái, sau đó quay lại nói với Tô Đường: "Tìm một nơi nào đó càng cách xa hắn ta càng tốt!"

Nhìn theo bóng nàng ta, khóe miệng Triển Dịch Chi lộ ra nụ cười chiến thắng.

Thời gian tiếp theo đã không còn đất diễn cho đám đàn ông nữa rồi.

Trong viện Ninh Trí, Tô Đường và Bùi Thụy Chi ngồi bên bàn uống trà. Tô Đường uống rất nhàn nhã, thong dong, Bùi Thụy Chi lại vô cùng chán nản, có trời mới biết mọi khi người ta uống trà nàng ta đều uống nước lọc mà, nhưng Tô Đường lại 'thân thiện' nhắc nhở, sau này gả tới phủ Tướng quân, không thể uống rượu như trước nữa.

"Trong phủ Tướng quân có rất nhiều quy củ, nhớ lại lúc trước ta cũng rất thích uống rượu, nhưng sau khi thành phu nhân Tướng quân rồi, đành phải nhịn đau mà từ bỏ những sở thích đó." Tô Đường ai oán nói.

Bùi Thụy Chi nhíu mày, không được uống rượu không phải là bỏ sở thích đâu, mà là cắt thịt đấy!!! "Còn quy củ gì nữa?"

"Còn nữa, ăn không trò chuyện ngủ không nói năng, sáng chiều vấn an lão thái thái, thắp hai nén hương cho tổ tông, không được ra ngoài chơi đùa, phải ngoan ngoãn ở trong quý phủ, lời nói cử chỉ đều phải khéo léo lễ phép, nếu vượt quá lễ nghi sẽ bị trừng phạt. Lúc trước có người không hiểu chuyện vi phạm quy củ, bị giam trong phòng kín cả đời không được bước ra khỏi cửa phòng nửa bước…" Tô Đường chậm rãi nói, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Không được uống rượu, còn bị hạn chế tự do? Mắt Bùi Thụy Chi hơi trầm xuống.

Tô Đường thấy thế lại cười: "Thật ra chuyện này ta vốn không nên nói cho cô biết, nhưng nghe nói cô sắp gả về đây, nên vẫn nên nói trước cho cô một chút, cũng có chút chuẩn bị hơn…"

Ánh mắt Bùi Thụy Chi đầy vẻ nghi hoặc.

"Đương nhiên, cô cũng có thể cho rằng ta chỉ nói để dọa dẫm vậy thôi. Có điều, ta mời cô ở lại đây mấy ngày, là muốn cô trải nghiệm trước cuộc sống của phủ Tướng quân, cuộc sống của một vị phu nhân Tướng quân…" Tô Đường cười vô cùng chân thành.

Vì thế, cuộc sống phu nhân Tướng quân của một vị trưởng công chúa điện hạ cứ thế bắt đầu.

Buổi tối đầu tiên, Tô Đường đưa Bùi Thụy Chi đi thỉnh an lão thái thái. Bị Triển Dịch Chi quấn lấy, lão thái thái chậm trễ không ra. Bùi

Thụy Chi đợi nửa canh giờ, một canh giờ, cuối cùng không chịu được nữa liền phẩy tay áo rời đi.

Tô Đường lại nói: "Như thế không hợp quy củ."

Sáng hôm sau, Bùi Thụy Chi rời giường lại nhìn thấy Tô Đường đang chờ nàng ta cùng đi thỉnh an…

Đến khi quay về, nàng ta lại thấy quản gia đang đứng bên ngoài chờ sẵn, trong tay ôm một chồng sổ sách, nói: "Điện hạ, đây là sổ sách thu chi tháng trước, xin ngài xem qua."

Bùi Thụy Chi không hề có khái niệm gì với sổ sách, lật vài tờ đã thấy hoa mắt.

Lúc này quản gia lại nói: "Còn nữa, đến lúc phải phát tiền tiêu vặt tháng này rồi ạ."

Phát thì phát đi! Bùi Thụy Chi chẳng để tâm.

Quản gia ra vẻ khó khăn: "Nhưng trong sổ sách thì số dư đã hết rồi, không đủ để phát tiền tháng nữa."

Vừa nhìn con số, Bùi Thụy Chi trợn tròn mắt.

Tô Đường nặng nề gật đầu: "Đúng thế, phu nhân tướng quân cũng phải quản lý thu chi trong phủ, tính toán cẩn thận, phải nghĩ xem ngày hôm sau sẽ trải qua như thế nào, nói cách khác, chỉ cần thất trách một chút sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc!"

Khóe môi Bùi Thụy Chi giật giật không nói gì.

Đến giữa trưa, Tống Thế An quay về, Tô Đường cười như gió xuân đón tướng công, lại ra sức hầu hạ tướng công, bưng trà mời nước, bóp vai xoa chân, còn nói: "Đây là đạo làm vợ, là quy củ."

Nghĩ đến chuyện mình phải cúi người khom lưng làm ra vẻ cô vợ nhỏ để hầu hạ người khác, người Bùi Thụy Chi run lên, nổi hết da gà.

Đương nhiên, thấy Tô Đường ân cần như vậy, Tống Thế An cũng rùng mình thật mạnh.

Tối đến, Bùi Thụy Chi đã không còn muốn nhìn thấy Tô Đường nữa! Chuyện thỉnh an đã xong chưa hả?!!!

Chỉ là, Tô Đường vẫn chờ ngoài cửa như cũ, cười trong vắt — điện hạ, đây là quy củ!!!

Làm thế này muốn mạng người thì có!!!

Ngày hôm sau…

Ngày hôm sau nữa…

Rốt cuộc Bùi Thụy Chi cũng sụp đổ!

Trong ba ngày hôm nay, không được uống rượu, không được ra ngoài, không được nói to, không thể há to mồm ăn cơm, phải thỉnh an người già, phải kể chuyện, ru ngủ trẻ con, không chịu nổi nhất là quy củ không lúc nào không tồn tại đó!!! Trừ mấy chuyện này, Bùi Thụy Chi còn phát hiện ra một chuyện khiến nàng ta muốn phát điên hơn!

Toàn bộ quý phủ từ trên xuống dưới, ngay cả một hạ nhân cũng không để nàng ta vào mắt!

Bếp ở đâu? À, tiểu nhân mới tới, không biết đâu ạ!

Đưa giúp ta cái chén tới đây! Nô tỳ nhớ ra còn chưa đun nước, cáo lui trước!

Túm được một người hỏi gã vì sao to gan như thế, người đó trả lời rất hợp tình hợp lý — bao giờ mới phát tiền tháng này?!

A a a a a a làm sao nàng ta biết được bao giờ phát chứ? Liên quan cái rắm gì đến nàng ta!!!

Tô Đường lại chậm rãi nói: "Không có cách nào khác cả, bây giờ có tiền là ông mà không tiền là cháu! Làm phu nhân Tướng quân, phải chịu trách nhiệm cho tất cả mọi chuyện trong phủ! À, điện hạ, không còn sớm nữa, chúng ta phải đi thỉnh an…"

Rốt cuộc Bùi Thụy Chi cũng phát cuồng, tung người lên ngựa, không thèm chào một câu mà bỏ đi thẳng.

Đương nhiên, sự ứng phó của hạ nhân hoàn toàn không nằm trong kế hoạch, mà là bọn họ tự phát, về công, tuy bọn họ chỉ là hạ nhân nhỏ bé, nhưng không có cảm tình với nước Diên, càng không thích công chúa nước Diên; về tư, tuy Thiếu phu nhân mới về phủ một tháng, nhưng họ đều nhìn thấy rõ những điểm tốt của nàng, nếu công chúa gả tới đây, địa vị của Thiếu phu nhân chắc chắn khó giữ được! Vì thế, bọn họ dùng cách của chính mình, áp dụng chiến lược lạnh lùng ghét bỏ để ứng phó!

Bọn họ chỉ là những nhân vật nhỏ, không có cái gì gọi là đại nhân đại nghĩa, chỉ có yêu thích ghét bỏ của chính mình thôi.

Ở bên này, ngoài cửa lớn, Triển Dịch Chi nhìn Bùi Thụy Chi phóng đi thẳng cánh, ngửa mặt lên trời cười to: "A ha ha! Xem ra yêu nữ đã biết khó mà lùi rồi! A ha ha! Nàng xem, vừa rồi nàng ta giận đến trắng mắt, ta có thể dám chắc bây giờ có chết nàng ta cũng không muốn làm phu nhân Tướng quân nữa đâu! A ha ha!"

Tô Đường lại không cười nổi, nàng nghĩ sự tình không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, nửa canh giờ sau, Bùi Thụy Chi cầm một vò rượu, uống

đến sáng bừng hai mắt quay trở lại: "Quy củ là thứ chết, người là vật sống! Ta đường đường là công chúa nước Đại Diên, các ngươi dám làm khó dễ ta sao?!"

Nói xong, nàng ta cười lạnh một tiếng rồi rời đi.

Triển Dịch Chi ngẩn người: "Không thể nào!"

Tô Đường nhìn Tống Thế An nhíu mày: "Kế hoạch thất bại."

Nhưng mà, những gì nàng có thể làm cũng chỉ đến thế!

Hai ngày nay, Bùi Thụy Chi bị giày vò đến hỏng người, nhưng chính nàng cũng lao tâm lao lực quá độ.

Mà cảm giác thua cuộc này, đến bây giờ Tô Đường nàng cũng không muốn nghĩ đến!

Nếu vậy, bây giờ phải làm gì đây?

Trong lòng Tô Đường đã có quyết định.

Trong lòng Triển Dịch Chi cũng có ý tưởng.

Mà Tống Thế An lại siết chặt nắm đấm, mặt đầy vẻ u ám mệt mỏi!

Ngay khi ba người đều trầm mặc ủ rũ, Cẩm Tú xuất hiện: "Lão thái thái mời ba người qua một chút."

Ba người quay sang nhìn nhau, cảm thấy có chuyện không ổn.

Trong viện Phúc Thụy, lão thái thái nhìn ba người, sắc mặt không tốt: "Đã càn quấy xong chưa?"

Triển Dịch Chi muốn giải thích lại bị ngắt lời: "Đệ không cần nói nhiều! Mấy hôm nay đệ ngụy trang như vậy ta cũng nhìn đủ rồi!

Xem ra, ta phải nói chuyện nghiêm túc với cha của đệ, tuổi đệ không còn nhỏ nữa, au sớm thành thân mà lo cho cuộc sống của mình đi!”

Vừa nhắc tới cha mình, Triển Dịch Chi vội ngậm miệng im lặng.

Lão thái thái liếc ánh mắt sắc bén về phía Tống Thế An, cuối cùng dừng lại trên người Tô Đường: “Cứ tưởng rằng tốt xấu gì cháu cũng là người biết chừng mực, không ngờ cháu cũng hồ đồ như vậy! Thật khiến ta quá thất vọng!”

Tô Đường ngẩng đầu, ánh mắt lạnh đi, nhưng chỉ cắn chặt răng không nói lời nào.

Tống Thế An vội nói: “Bà nội, việc này không trách nàng được!”

“Phải! Không trách con bé! Là ba người các cháu bàn bạc cùng làm phải không?! Hừ, các cháu muốn mọi người trong thiên hạ đều cười chê phủ tướng quân ta mới vừa lòng sao?!”

Ban đầu lão thái thái bị Triển Dịch Chi cố tình che giấu mà trở thành một nhân vật quan trọng trong kế hoạch này — tuy bà cũng không lộ diện, nhưng càng về sau biết rõ tình hình, bà rất giận dữ, nhưng nghĩ đến chuyện công chúa gả vào phủ là chuyện đã được định sẵn nên bà cũng tạm nhẫn nhịn. Có điều, hôm nay nhìn thấy công chúa rời đi, bọn họ cư xử không ra làm sao, nên bà cũng không nhịn được nữa.

Tuy bà tương đối hài lòng với Tô Đường, nhưng chuyện này liên quan đến toàn bộ phủ tướng quân, bà không thể để họ tùy ý như thế được!

“Các cháu cũng đừng giằng co nữa! Hòa thân thì hòa thân đi!” Cuối cùng, lão thái thái ra quyết định.

Ba người rời khỏi viện Phúc Thụy, dọc đường đi, sắc mặt Tô Đường

cực kỳ khó coi.

Triển Dịch Chi nói: "Tô huynh, còn có thể có cách khác mà!"

Tô Đường nhoẻn miệng cười không đáp, cho tới lúc này, họ đã làm nhiều lắm rồi, nhưng đều vô dụng. Nàng cũng không muốn theo hầu nữa!

Tô Đường nhìn đàn chim nhẹ nhàng bay qua bầu trời xanh thăm thẳm trên không trung, hít sâu một hơi!

Từng chuyện từng chuyện của một tháng vừa qua như tái hiện trước mắt, sự bất an rối rắm lúc này, tình nồng ý mật lúc trước, lại so đấu quyết liệt lúc trước nữa, đến tận lúc— vẫn còn là người xa lạ ban đầu…

Một ngày ba bữa cơm, y phục thay bốn mùa, hai người, một lòng, đó đã từng là cuộc sống mà nàng hướng tới. Chỉ như vậy thôi. Mà khi tất cả những điều đó đều không thể thực hiện được nữa, nàng nhất định phải lựa chọn.

Tô Đường nàng, có thể đơn côi cả đời, có thể nghèo túng bần cùng, nhưng không thể nhìn người đàn ông của mình ở bên một người phụ nữ khác!

Vậy thì, cứ để nàng làm một người đàn bà ghen tuông chân chân chính chính đi!

Nghĩ vậy, Tô Đường quay lại, mỉm cười nhìn sắc mặt lo lắng của Tống Thế An, nhìn một lúc lâu mới chậm rãi nói: "Ngày thành thân, chúng ta đã hẹn trước một tháng sau chàng sẽ viết giấy từ hôn. Ta cứ nghĩ một tháng rất dài, ai ngờ chớp mắt đã qua rồi!" nàng dừng lại một chút, nói tiếp, "Chuyện hòa thân, ta và chàng đều không thể cự tuyệt. Chỉ là, Tô Đường ta không thể chấp nhận được chuyện hai người phụ nữ cùng chung một chồng! Hai bên mâu thuẫn ắt phải có một bên thỏa hiệp, như vậy, về công về tư, chỉ có thể làm thế…"

Sau đó, nàng nhìn thẳng vào mắt Tống Thế An, nói rõ từng chữ một:

"Tướng công, xin hãy viết giấy từ hôn đi!"

Chương 67: Nợ người ta, sớm muộn cũng phải trả

"Không được!"

"Tuyệt đối không được!"

Tống Thế An và Triển Dịch Chi cùng lên tiếng, chém đinh chặt sắt!

Triển Dịch Chi nhấp môi dưới, nói: "Ta còn một kế hoạch cuối cùng!"

"Kế hoạch gì?" Tống Thế An hỏi.

Triển Dịch Chi nhìn về phương xa, thần sắc nghiêm túc: "Hai người, chờ tin tốt của ta đi!"

…

Tuy Tống Thế An kiên quyết không viết giấy từ hôn, nhưng Tô Đường vẫn quyết định chuyển đi, ít nhất là rời khỏi phủ Tướng quân vài ngày.

Cứ tiếp tục ở đó, nàng uất ức chết mất!

Thấy Thiếu phu nhân muốn đi, Thược Dược cũng thu dọn đồ đạc đơn giản rồi đuổi theo.

Nơi Tô Đường chuyển tới không xa, ở trong tiểu viện ở cách đó vài con phố. Tiểu viện này lúc trước Tô Đường mua cho tiểu Mạc.

Từ sau lần trước bị đánh bị thương, tiểu Mạc luôn tĩnh dưỡng trong tiểu viện đó, Tô Đường mua thêm vài hạ nhân hầu hạ hắn ta, nhưng cuối cùng Hỉ Thước chê đám người đó vụng tay vụng chân, liền thường xuyên chạy tới đây hầu hạ chăm sóc, sau đó ngại chạy tới chạy lui phiền phức liền ở luôn lại nơi này.

Tống Thế An đi theo suốt chặng đường thấy nàng chỉ đến đây cũng không đi đâu nữa, trong lòng thoáng yên tâm hơn.

Hỉ Thước thấy Tô Đường đến bất ngờ, cũng kinh ngạc: "Tiểu thư, sao người lại tới đây?"

Tô Đường chỉ nói: "Nhớ em!"

Tuy Hỉ Thước rất vô tâm, nhưng vẫn nhận ra vẻ mệt mỏi rõ rệt của Tô Đường, thấy nàng có vẻ không muốn nói nhiều, cô ấy cũng không hỏi nữa, chờ đi ra ngoài lại hỏi Thược Dược. Khi cô ấy biết được mọi chuyện qua lời kể của Thược Dược, cô ấy trợn mắt há hốc mồm, sau đó lao vào trong phòng.

"Tiểu thư, người thật sự không sống cùng tướng quân nữa sao?!"

Nhìn bộ dạng giận dữ của cô ấy, Tô Đường khẽ cười: "Được rồi, em muốn nói gì thì cứ nói đi!"

Hỉ Thước bĩu môi: "Em chỉ cảm thấy chuyện này không phù hợp với phong cách của người thôi. Không phải tiểu thư luôn là người cần mạnh mẽ là có mạnh mẽ sao? Sao vừa gặp chút chuyện đã buông vũ khí đầu hàng rồi?"

Tô Đường liếc nhìn cô ấy một cái, nói: "Tiểu thư nhà em còn có phong cách cao đẹp nữa, đó là đánh không lại thì bỏ chạy! Bây giờ phủ tướng quân là một vũng bùn lớn, ai muốn nhảy vào thì nhảy, dù sao ta cũng không muốn nhảy!"

Chuyện xấu đều chờ đến lượt nàng làm, chuyện tốt chưa bao giờ tới

lượt nàng, còn phải đón hết chuyện phiền phức này đến chuyện phiền phức khác! Mà chuyện hòa thân đang theo chiều hướng phát triển, vì cái quái gì mà nàng không thể dứt ra trước, mặc kệ họ chứ?!

Trong lòng Tô Đường nghẹn khuất, có lẽ là vì sau khi gả cho Tống Thế An, nàng gặp phiền phức liên tục, cũng có lẽ là vì mấy lời cuối cùng mà lão thái thái nói rất tổn thương lòng người. Cũng có lẽ, là vì trên đời này đàn ông theo lẽ thường phải có tam thê tứ thiếp…

"Được rồi, em cũng chỉ nói vậy thôi. Chỉ vì em thấy tiếc quá, tướng quân tốt như thế… Nhưng em hiểu rõ tính cách tiểu thư nhất, chắc chắn người không muốn ấm ức như thế, cho nên, cho nên, bỏ thì bỏ đi! Dù sao tự chúng ta cũng vẫn sống tốt được mà!" Tuy bình thường tranh luận không ít, nhưng rốt cuộc vẫn là chủ tớ tỷ muội sống nhiều năm với nhau, xảy ra chuyện này, Hỉ Thước vẫn đứng về phía Tô Đường.

Huống chi, cô vẫn cảm thấy chắc chắn tướng quân không nỡ để tiểu thư đi.

Còn về chuyện vì sao cô cảm thấy như vậy à? Đó là vì cô nhìn qua cửa sổ, thấy tướng quân đang đứng ngẩn ngơ ngoài cửa viện kìa!

Tống Thế An đứng ngoài cửa không dám đi vào, trên đường đi nhìn sắc mặt Tô Đường rất khó coi, điều này khiến hắn chần chừ. Hơn nữa, hắn cũng nghe rõ bên trong truyền ra câu "Kệ chàng đi" — ý của nàng là không muốn gặp hắn. Có điều, không sao cả, người không bỏ đi đâu xa là tốt rồi.

Chần chừ đến đêm khuya, nhìn thấy đèn trong phủ t□hết, Tống Thế An mới quay lại phủ tướng quân, nhưng sáng sớm lại đến nữa.

Sợ tiểu viện quá đơn sơ, Tô Đường không có người hầu hạ, hắn liền tìm mười nha hoàn sai vặt tay chân nhanh nhẹn trong phủ tướng quân gửi tới, đồng thời cũng đưa tới một chiếc xe ngựa cho nàng

tiện đi lại.

Nhưng Tô Đường từ chối hết.

Thấy nàng quả quyết như vậy, Tống Thế An cuống cuồng, không thèm về phủ Tướng quân nữa, ở lại ngay thôn trang của mình ở bên cạnh, lại sai người phải thời thời khắc khắc chú ý động tĩnh của tiểu viện, chỉ sợ hắn lơ là một cái, Tô Đường lại trốn thoát mất.

…

Cứ thế, một người không muốn viết giấy từ hôn, một người không muốn quay về, hai người cứ giằng co như vậy…

Mà cùng trong thế giằng co, còn có rất nhiều người khác.

Nhân sĩ kinh thành nghe nói phu nhân Tướng quân ép viết giấy từ hôn, sinh ra hai thái độ hoàn toàn trái ngược, một thái độ là của đám đàn ông, cho rằng phu nhân tướng quân không có sự độ lượng, không hiểu lý lẽ, mà Tống tướng quân vì một người phụ nữ lại để bị giày vò đến mức này, đúng là mất hết thể diện đàn ông! Một thái độ khác là của mấy người phụ nữ, hoặc họ nhéo tai các ông chồng, hoặc là tức tối giận dỗi, chất vấn họ, "Đàn ông các người dựa vào cái gì mà bắt phụ nữ phải hy sinh hạnh phúc của mình", đồng thời, bọn họ đều nhất trí cho rằng một người đàn ông si tình chung thủy như Tống tướng quân đúng là một người đàn ông tốt!

Sứ đoàn nước Diên và triều đình nước Tụng cũng giằng co. Bùi Thụy Hòa vẫn ép nước Tụng sớm ra quyết định, nhưng Tống Thế An vẫn cáo bệnh không xuất hiện, tiểu Hoàng đế đành phải kéo dài thời gian.

Có điều, tình hình giằng co này nhanh chóng bị phá vỡ.

Đột nhiên, trong kinh thành nhất thời truyền tai nhau một chuyện — thật ra người thật sự có gian tình với trưởng công chúa nước Diên lại

là con trai nhỏ của Triển Quốc công, tiểu Triển đại nhân!!!

Mọi người nói sinh động như thật: Một ngày nào đó, trên đường cái, tiểu Triển đại nhân và trưởng công chúa điện hạ vừa gặp mà như quen từ lâu, cũng biểu diễn vở kịch quyền cước triền miên ngay tại chỗ, cuối cùng, củi khô gặp lửa mạnh, càng không thể quay đầu lại! Chẳng những họ luận bàn võ nghệ trong vở kịch quyền cước đó, làm tình cảm sâu đậm hơn, mà hơn nữa, còn xảy ra rất nhiều lần tiếp xúc tay chân! Ví dụ như, công chúa điện hạ không cẩn thận vấp ngã, tiểu Triển đại nhân xả thân — ôm lấy nàng! Hơn nữa, theo tin tức đáng tin cậy, lúc trước công chúa điện hạ giả trai, tiểu Triển đại nhân không biết, cho đến tận khi luận bàn võ nghệ mới vô tình chạm tới — cái đó, mới biết thực ra nàng là phụ nữ! Tóm lại, tiểu Triển đại nhân của chúng ta đã sớm ước định hôn sự với công chúa điện hạ rồi! Nếu không phải vì Bùi tiểu vương gia đứng giữa gây khó dễ thì hai người họ đã sớm song túc song phi từ lâu!!!

Cái gì? Vì sao Bùi tiểu vương gia lại đứng giữa gây khó dễ? Chuyện này mọi người không biết đâu! Mấy người có biết vì sao Bùi tiểu vương gia nhất quyết gả tỷ tỷ cho Tống tướng quân không? Đó là vì y đang thiết lập một bàn cờ rất lớn! Lúc trước, có phải y vẫn luôn thua khi đối đầu với Tống đại tướng quân của chúng ta trên chiến trường không, mà y lại là kẻ lòng dạ hẹp hòi, không nuốt được cục tức đó, nên muốn âm thầm ám sát Tướng quân vào ngày thành thân ấy, ai ngờ đến cuối cùng, đã không ăn trộm được gà còn mất đi nắm gạo, y bị phu nhân Tướng quân của chúng ta dùng mũ phượng ném như ném chó! Mọi người còn nhớ rõ một tháng trước hắc kỵ bịt mặt đón tân nương không? Là vì giữa đường bọn họ bị phục kích đấy! Mà vì sao Bùi tiểu vương gia lại đội cái mũ kỳ quái như thế à, là vì bây giờ đầu y vẫn đang trọc lốc, không thể lộ ra được! A ha ha! Ám sát người ta nhưng mình còn thê thảm hơn, Bùi tiểu vương gia càng oán hận Tống tướng quân và phu nhân tướng quân, vì thế y mới kiên quyết muốn gả công chúa qua — để gây phiền phức ấy mà!

Hơn nữa, Bùi tiểu vương gia cũng biết chắc chắn Tống tướng quân

không muốn hòa thân, nhưng y cứ kiên quyết chèn ép người ta, là vì y không muốn đàm phán hòa bình! Mọi người có biết không, Bùi tiểu vương gia bất hòa với Hoàng đế nước Diên, nếu đàm phán không thành công, hai nước tiếp tục chiến tranh, nước Diên của y thua cuộc, vì thế thiên hạ đại loạn, mất hết lòng dân, không phải là thời cơ cực tốt để y mưu toan soán vị hay sao? A ha ha ha…

…

Trong biệt uyển sứ đoàn, Bùi Thụy Hòa ném vỡ nát tách trà, chỉ Bùi Thụy Chi nói: "Bọn họ nói có thật không? Có phải tỷ và cái tên Triển gì gì đó kia có… quan hệ xác thịt không?!"

"Cút thối!" Bùi Thụy Chi cũng rất căm giận.

Có điều, nàng ta thật sự không biết nói dối, ánh mắt né tránh nhanh chóng làm lộ vẻ chột dạ của nàng ta. Bùi Thụy Hòa quá hiểu nàng ta, vừa nhìn đã biết lời đồn có thật, không khỏi tức đến hộc máu: "Hừ! Đã bảo tỷ an phận một chút rồi. Tỷ xem xem, giờ thì hay ho, thể diện của nước Diên ta bị tỷ ném sạch rồi! Tỷ định làm gì bây giờ?! Kế hoạch của ta đều bị tỷ phá hết! Tỷ… đồ điên này!!!"

Sát khí trên mặt Bùi Thụy Chi lộ ra, nàng ta liếc nhìn Bùi Thụy Hòa bằng ánh mắt âm u, sau đó quay người lao ra cửa.

"Tỷ còn định đi đâu nữa?" Bùi Thụy Hòa quát lên.

Nhưng khi y nói xong, Bùi Thụy Chi đã chạy mất tích khiến y oán hận ném vỡ luôn cả ấm trà trên bàn.

Khó khăn lắm mới phát tiết xong, rốt cuộc Bùi Thụy Hòa cũng tỉnh táo lại, mặt y trầm xuống, ngồi vào ghế ngẫm nghĩ mấy lời đồn này.

Trên đời này, đáng sợ nhất là tin đồn, trộn lẫn thật thật giả giả, Bùi Thụy Hòa hiểu nhất biện pháp đó, cũng từng dùng rồi, ngay mấy hôm trước, không phải y còn dựa vào tin đồn mà hung hăng bôi nhọ

Tống Thế An sao. Nhưng không ngờ, cũng có một ngày y bị bôi nhọ ngược lại! hơn nữa, đối phương ra tay còn thâm hiểm hơn y rất nhiều, chẳng những gây phiền nhiễu kế hoạch hòa thân của y, còn muốn biến y thành một tên tiểu nhân vô sỉ, lợi hại hơn nữa là, đối phương thậm chí còn thả một quả thuốc nổ vào hậu viện nhà y, châm ngòi thành công quan hệ của y và Hoàng huynh! Tuy rằng y thật sự vẫn luôn tính mưu phản, nhưng trong đàm phán, y căn bản không hề tính tới mấy điểm đó.

Rốt cuộc là ai có tâm cơ thâm hiểm như vậy, có thủ đoạn lợi hại như thế, có khả năng nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay đáng sợ đến vậy?!

Bùi Thụy Hòa nhíu mày, nhớ tới Hoàng đế nước Tụng bí hiểm không lộ mặt chỉ lộ tiếng nói kia…

Trong Hoàng cung, tiểu Hoàng đế hắt hơi mạnh một cái.

Mà người tạo ra mấy lời đồn này, Triển Dịch Chi Triển đại nhân lúc này đang nhạn hạ ngồi trong tiệm rượu ăn củ lạc, uống ly rượu nhỏ.

"Ôi, tiểu Triển đại nhân này, ngài ngồi đây một mình sao?" Người qua đường Giáp đã nghe những tin đồn từ lâu, không khỏi hưng phấn hỏi.

Triển Dịch Chi cười ẩn ý: "Cũng không phải, ta đang đợi người. Ngươi hiểu mà."

"Ồ ~" mọi người bên cạnh đều phát ra tiếng cười thấu hiểu, mà khi nhìn thấy nhân vật chính đằng đằng sát khí bước tới, mọi người đều biết điều lui ra.

Thấy Bùi Thụy Chi vừa đến đã muốn động thủ, Triển Dịch Chi vội nhảy lùi ra đằng sau, nói: "Đợi đã! Phiền cô đóng cửa lại, cảm ơn!"

Bùi Thụy Chi giữ nguyên tư thế, nhíu mày.

Triển Dịch Chi uống một ngụm rượu nói: "Đóng cửa dễ làm việc thôi mà! Ha ha, lát nữa đánh đánh giết giết rất đáng sợ, vì tình hữu hảo của hai nước, nên giấu diếm tai mắt người đời một chút thì hơn, A ha ha ha!"

Bùi Thụy Chi cực kỳ chán ghét tiếng cười đó, đá cửa vào xong, nói: "Chính ngươi nói nhăng nói cuội phải không?!" Nếu không phải hắn, thì còn ai vào đây biết chuyện mà nói nữa!

Triển Dịch Chi không trả lời, chỉ rót cho nàng một ly rượu, nói: "Lại đây, uống xong ly rượu quyết định này rồi chúng ta lại so chiêu!"

Bùi Thụy Chi đã sớm ngửi thấy mùi rượu thơm nồng, thấy hắn uống vô cùng ngon lành, con sâu rượu trong lòng bật dậy, có điều, nàng rất nghi hoặc: "Rượu quyết định là cái gì?"

"Đây là phong tục của nước Tụng chúng ta, cô muốn quyết đấu với ta, phải uống một ly rượu trước, sau đó mới đấu được!"

Trong lòng Bùi Thụy Chi thoáng nghi ngờ, có điều nghĩ một chút, nàng vẫn nhấc ly rượu lên, uống sạch.

Được rồi, đấu võ đi!

Có điều, càng đánh, Bùi Thụy Chi càng cảm thấy không bình thường.

"Ngươi bỏ gì vào trong đó?!" Bùi Thụy Chi cảm thấy đầu váng vất, mắt hoa lên.

"Ha ha, là xuân dược trong truyền thuyết cộng với nhuyễn cân tán!" Triển Dịch Chi cười rất hồn nhiên ngây thơ.

"Ngươi!" Não bộ của Bùi Thụy Chi đã không còn dùng được nữa.

Trước khi nàng ta ngất đi, nghe thấy Triển Dịch Chi cười nói:

“Tục ngữ nói rất hay, nợ người ta, sớm muộn gì cũng phải trả!”

Chương 68: Đạo sĩ thu phục yêu nữ

Nhìn Bùi Thụy Chi nằm sấp trên bàn, Triển Dịch Chi nở nụ cười bỡn cợt, sau đó tiếp tục ngồi xuống ăn lạc. Nhìn thời gian cũng vừa đủ rồi, hắn liền đứng dậy khiêng nàng lên vai, thoải mái đi ra ngoài.

Mọi người bên ngoài nhìn thấy đều tò mò: "Tiểu Triển đại nhân, thế này là?"

Triển Dịch Chi nhếch môi cười: "Uống rượu với ta, tửu lượng kém quá, các ngươi hiểu mà, a ha ha ha, đi trước nhé!"

Mọi người nghe vậy đều lộ ra nụ cười bỉ ổi.

Trong tiếng cười trêu chọc của mọi người, Triển Dịch Chi cười tủm tỉm bước ra khỏi tiệm rượu, sau đó lại rẽ vào một khách điếm. Có điều, sau khi vào phòng, nụ cười của hắn biến mất, ném Bùi Thụy Chi lên giường, mắng: "Cô còn nặng hơn được nữa không, mệt chết ông!"

Hắn xoa xoa vai rồi vòng sang ngồi bên bàn, vừa nghỉ ngơi vừa rót tách trà uống, trong lòng thầm cân nhắc xem tiếp theo nên làm gì.

Vì chuyện tù binh, nên dù nước Tụng chiếm thế thượng phong trong trận chiến, nhưng vẫn bị động như trước, đối với chuyện hòa thân, dù Tống Thế An và Tô Đường không vui, nhưng cũng không thể không chấp nhận. Mà Bùi Thụy Hòa ra sức tạo tin đồn lại khiến chuyện hòa thân biến thành chuyện khó có thể cự tuyệt được. Ban đầu Triển Dịch Chi cứ nghĩ kế hoạch 'biết khó mà lùi' có thể thành công, không ngờ bọn họ vẫn đánh giá thấp sự điên khùng của yêu

nữ Bùi Thụy Chi kia.

Khi hắn thấy kế hoạch thất bại, sắc mặt mệt mỏi của Tô Đường và vẻ bất đắc dĩ của Tống Thế An, hắn chợt nảy ra một ý tưởng. Có điều, ý tưởng này quá điên rồ, vì thế hắn vẫn hơi chần chừ, chỉ là, sau đó nghe Tô Đường nói như vậy, rốt cuộc hắn cũng không nghĩ nhiều được nữa — ai bảo hắn là một thanh niên tốt chỉ biết lấy việc giúp người làm niềm vui chứ, huống chi, hắn còn là bậc trưởng bối!

Được rồi, làm người phải có tinh thần dâng hiến, giao Bùi yêu nữ cho ta đi!

Nước Diên các ngươi muốn thành thân, cũng được, nhưng đối tượng là ai không phải do các ngươi quyết định! Tuy khắp thiên hạ đều truyền tai nhau rằng công chúa và tướng quân là một đôi, nhưng chân tướng ấy mà, luôn luôn rất thần kỳ!!!

Vì vậy, để cho nó dùng một phong thái điên đảo đất trời đến kỳ dị xuất hiện đi! A ha ha ha!!!

Bùi Thụy Hòa, không phải chỉ mình ngươi biết dùng kế đổi trắng thay đen, thật giả lẫn lộn. Để cho ngươi thưởng thức một chút uy lực của ta!!!

Vì thế, vào một đêm nào đó trời cao không trăng không sao, Triển Dịch Chi tìm một bạn nhậu vô cùng nhiều chuyện, uống say sưa một hồi, hắn liền mượn 'say' để nói ra những lời 'chân thực', nói đến phun cả nước bọt… Đến ngày hôm sau, cả thành đều truyền nhau tin đồn này…

Khi tin đồn lan truyền ra, hắn cũng chuẩn bị kỹ càng thời điểm đón tiếp Bùi yêu nữ tìm tới tận cửa!

Đồn không chưa đủ, phải cho người ta chứng cứ vô cùng xác thực nữa!

Cần nhân chứng vật chứng đều phải có!

Có điều, hiện giờ có nhân chứng — rất nhiều người đều nhìn thấy hắn và Bùi yêu nữ 'tán gẫu' trong phòng rất lâu, nhưng vật chứng thì…

Nhìn Bùi Thụy Hòa hôn mê bất tỉnh trên giường, Triển Dịch Chi khó xử. Nếu lấy vật chứng, hắn sẽ không thể thoát thân được, chắc chắn hắn phải cưới Bùi yêu nữ này. Nhưng mà, tuy Bùi yêu nữ rất đẹp, xinh đẹp đến mức khiến hắn suýt thì yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhưng tính cách của nàng thì thật sự khiến người ta không chịu nổi, sau này phải sống cả đời sao?! Nhưng nếu không lấy chứng cứ… chỉ sợ sau này Bùi Thụy Hòa sẽ sử dụng mưu ma chước quỷ gì đó, làm cho tất cả công phu của hắn ta đổ ra song ra biển hết!

Thôi được, chết thì chết!

Vì muôn dân trăm họ!!! Vì bách tính lê dân! Vì cháu trai! Vì Tô huynh! Chết thì chết!

Ta không xuống địa ngục thì ai xuống!

Triển Dịch Chi hít sâu một hơi, sau đó dùng tư thế thấy chết không sờn đi tới bên giường…

Khi Bùi Thụy Chi tỉnh lại, nàng ta cảm thấy rất hỗn loạn, trong mắt có chút mơ hồ, chờ đến khi nhớ lại chuyện xảy ra trước khi ngất xỉu, mặt nàng ta không khỏi biến sắc, mà vừa phát hiện quần áo của mình không chỉnh tề, vội ngồi bật dậy, nhìn thấy Triển Dịch Chi nằm bên cạnh cũng quần áo không chỉnh tề, liền quấn chăn đánh tới.

Triển Dịch Chi vội cầm tay nàng, ngăn nàng lại: "Làm gì thế, làm gì thế!"

"Ta giết ngươi!" Bùi Thụy Chi đỏ mắt đầy sát khí.

Triển Dịch Chi nhân lúc dược tính chưa hết hẳn, sức lực của nàng cũng chưa khôi phục hoàn toàn, liền túm tay nàng đè xuống, sau đó trêu đùa: "Nàng cảm thấy nàng giết được ta sao?"

Bùi Thụy Chi bị đè không nhúc nhích được, chỉ có thể dùng ánh mắt căm tức nhìn Triển Dịch Chi.

Có điều, đừng nói hiện giờ nàng không giết được, dù nàng khôi phục hết khí lực cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Triển Dịch Chi.

Triển Dịch Chi nói tiếp: "Hơn nữa, nàng giết ta làm gì, nàng có thiệt thòi gì đâu!"

Thế này còn kêu chưa thiệt thòi à! Bùi Thụy Chi phẫn nộ giãy dụa.

Triển Dịch Chi tiếp tục kiềm chế nàng: "Nàng là hoàng hoa khuê nữ, ta cũng là hoàng hoa đại khuê nam, hơn nữa, vừa rồi nàng nổi thú tính hạ gục ta, vừa dũng mãnh vừa hung hãn, ta muốn ngăn còn không ngăn được mà…"

"Chính ngươi hạ dược ta!" Còn dám già mồm át đi! "Đê tiện!"

Triển Dịch Chi nghe câu chửi này lại nở nụ cười tươi như hoa: "Ha ha, học nàng mà."

"…" Bùi Thụy Chi không còn gì để nói.

Triển Dịch Chi lại nói: "Hơn nữa, ta có đê tiện cũng làm sao đê tiện được bằng đệ đệ kia của nàng chứ!"

"…" Điều này thì đúng.

Triển Dịch Chi thấy nàng không giãy dụa nhiều nữa, hơi buông lỏng tay, sau đó lại nhíu mày: "Ta nói này, vì sao nàng cứ kiên quyết gả cho hắn chứ. Hắn đã có nương tử rồi, hơn nữa, nàng nhìn cái bản mặt quan tài của hắn đi, nàng nhìn hắn mà nuốt trôi cơm được

sao?”

Bùi Thụy Chi nghĩ tới dung mạo của Tống Thế An, lại liếc nhìn dung mạo của người này, cuối cùng lạnh lùng nói: “Nhìn ngươi càng ăn không trôi hơn.”

Phụt!

Nụ cười tươi của Triển Dịch Chi thoáng vặn vẹo, rồi nhanh chóng hồi phục như bình thường: “Đừng nói mấy lời trái lương tâm đó mà ~ Ta thật sự rất tốt ấy, là một nhân tài trẻ tuổi này, văn võ toàn năng này, năm nay chỉ vừa mới hai mươi cái thanh xuân, nàng xem hắn đi, đã hai bảy hai tám rồi, nàng gả cho hắn lại phải thủ tiết sớm thôi!”

“…” Rốt cuộc hắn muốn nói gì?!

“Còn nữa, ta dịu dàng biết chăm sóc lại nhiệt tình như lửa. Hơn nữa, quan trọng nhất là ta si tình chung thủy, đi theo ta, tam thê tứ thiếp chỉ là mây bay gió thoảng, ta tuyệt đối sẽ toàn tâm toàn ý với nàng mà! Ôi, một người đàn ông ưu tú như ta ấy, nếu ta mà là phụ nữ, đã sớm tự gả cho mình rồi!” Triển Dịch Chi tự tâng bốc mình lên tận trời.

Bùi Thụy Chi thật sự không chịu nổi nữa, tiếp tục giãy dụa. Có lẽ là thời gian ngắn vừa rồi nàng đã hồi phục lại sức lực, nên Triển Dịch Chi mất rất nhiều sức mới khống chế lại được nàng, sau đó, đánh ‘bốp’ một cái vào mông nàng.

“Ngươi!” Bùi Thụy Chi thật sự rất muốn giết hắn, đây mà gọi là dịu dàng biết chăm sóc à?!

“Sao nàng không ngoan ngoãn gì cả thế?! Nàng như thế, ngoài ta ra làm gì có người đàn ông nào muốn nàng!” Triển Dịch Chi nói: “Có điều, ta là một người rất trách nhiệm, nếu nàng đã là người của ta, ta sẽ bao dung cho nàng!”

Bao dung cái em gái nhà ngươi! Bùi Thụy Chi muốn chết luôn cho xong!

"Đương nhiên, hiện giờ ta cũng là người của nàng ~" Triển Dịch Chi nháy mắt đưa tình nói.

Khóe môi Bùi Thụy Chi giật giật, không cử động — ông trời này, ông cho ta chết một cách thống khoái đi!

Nhìn bộ dạng buông giáp xin hàng của nàng, Triển Dịch Chi nhếch môi cười — bản lĩnh giày vò người ta đến chết của đóa hoa lạ kia, chỉ cần học được ba thành thôi cũng đã có thể đánh gục cả thiên hạ không có đối thủ rồi! — tên nhóc kỳ lạ đó chỉ trên trời mới có, nhân gian làm sao gặp được mấy người, ừ, dù sao cũng không đặt ở thiên hạ mà luận bàn được.

Rèn sắt phải rèn lúc nóng, Triển Dịch Chi nói tiếp: "Còn nữa, ta nghĩ, một con chim ưng như nàng không thể giam vào lồng sắt được, nếu không phải là ép người khác nổi điên, thì là ép chính mình nổi điên. Mà ta thì sao, ta cũng hướng về bầu trời xanh bao la kia! Từ rất lâu rất lâu trước kia, ta đã muốn rời khỏi nơi này để phiêu bạt giang hồ, nhưng đi một mình chẳng thú vị gì cả, luôn muốn tìm một người bạn cùng đồng hành với mình. Vì thế, chờ hai ta thành thân xong, hãy vứt bỏ tất cả đi, cùng nhau hành tẩu giang hồ, được không?"

Nếu những lời trước đây đều thật thật giả giả khó phân biệt, thì mấy lời này hắn đều nói từ tận đáy lòng mình.

Khi Triển Dịch Chi vẫn còn là tiểu Triển Dịch Chi, đi theo lão Triển đại nhân có nghe nói một vị chú bác gì đó trong dòng họ đã vứt bỏ hết công danh lợi lộc, đeo trường kiếm phiêu bạt giang hồ, tim hắn bắt đầu kích động. Sau đó, gặp được tiểu Hoàng đế, bị hắn ta nhốt trong hoàng cung chịu đủ 'ngược đãi' nhiều năm, mơ ước được cao chạy xa bay của hắn càng dâng trào, chỉ vì vẫn không đi được, hu hu, bi thương lắm thay!

Nói xong, Triển Dịch Chi rất thật lòng chờ câu trả lời của Bùi Thụy Chi, sau đó, người ta chỉ nhìn hắn bằng ánh mắt thâm sâu, sau nữa… nhấc chân lên…

"A!" Triển Dịch Chi ôm đũng quần, đau đến biến sắc.

Sau khi Bùi Thụy Chi thoát được sự khống chế của hắn, lật người đặt hắn xuống dưới, rồi dùng một tay bóp lấy cổ họng của hắn.

"Ặc…" Triển Dịch Chi bị bóp cổ không nói được thành lời, mặt dần đỏ lên.

Có điều — hắn nhanh chóng dừng mắt ở vạt áo hở ra của nàng, chỉ thấy trong đó, hai trái đào tiên như ẩn như hiện…

Bùi Thụy Chi nhận ra ánh mắt của hắn, đỏ bừng mặt, sau đó tay bổ mạnh xuống, đánh Triển Dịch Chi hôn mê, còn mình thì oán hận cài chặt xiêm y lại, xuống giường bỏ đi.

Có điều, sau khi nàng ra khỏi cửa, Triển Dịch Chi mở mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt.

…

Ngày hôm sau, lâm triều.

Mọi người lại đang thương thảo việc đàm hòa, đột nhiên có cung nhân hô lên — "Đại Lý tự Trung thiếu khanh Triển Dịch Chi Triển đại nhân cầu kiến!"

"Hoàng thượng! Thần ngưỡng mộ công chúa điện hạ đã lâu, hơn nữa thần và công chúa điện hạ lưỡng tình tương duyệt, cho nên, xin Hoàng thượng tác thành!" Sau khi thâm tình kể lể, Triển Dịch Chi quỳ sụp xuống đất.

Chư vị đại thần đều trợn mắt há hốc mồm, bọn họ đã nghe tin đồn từ lâu nhưng chỉ nghĩ là mấy lời đồn không có căn cứ, cười cho qua chuyện, không ngờ lại là thật! Hơn nữa hắn ta lại nói công khai trên triều thế này!

Sắc mặt của mọi người trong sứ đoàn không giống nhau.

"Nói hươu nói vượn!" Bùi Thụy Hòa giận dữ: "Triển đại nhân nói năng lung tung, bôi nhọ sự trong sạch của công chúa là có ý gì!"

Triển Dịch Chi cười khẽ: "Ta có vật đính ước của công chúa tặng cho, sao có thể nói là nói năng lung tung chứ?!"

"Vật đính ước gì?" Bùi Thụy Hòa thoáng biến sắc.

Còn mọi người lại lộ vẻ tò mò.

Triển Dịch Chi khẽ khụ một tiếng, nói: "Vật đính ước này quá riêng tư, không thể cho người ngoài thấy được."

"Hừ, chỉ sợ là không hề có thứ đó thôi." Bùi Thụy Hòa phẩy tay áo.

"Nhưng mà…" Triển Dịch Chi dài giọng, "Nếu tiểu vương gia không tin, thì có thể xem thử."

Được tiểu Hoàng đế ân chuẩn, Triển Dịch Chi đi tới trước mặt Bùi Thụy Hòa, giơ tay ra, để tay áo rộng che khuất tầm mắt của mọi người, sau đó móc ra thứ gì đó…

Bùi Thụy Hòa vừa nhìn thấy, mặt trắng bệch, rồi nhanh chóng biến thành màu xanh.

Triển Dịch Chi cất cẩn thận xong, cười nói: "Nếu tiểu vương gia còn không tin, có thể hỏi công chúa điện hạ một chút."

"… Hừ!"

Sau khi bãi triều, Bùi Thụy Hòa quay về biệt uyển sứ đoàn, giận dữ đùng đùng xông vào phòng Bùi Thụy Chi, nhưng ai ngờ cửa phòng đóng chặt, tất cả hạ nhân đều bị nhốt bên ngoài.

"Sao thế này?" Bùi Thụy Hòa hỏi.

"Vương gia, từ sau khi trở về công chúa vẫn luôn giam mình trong phòng, không ăn gì cũng không chịu gặp ai."

Bùi Thụy Hòa nhớ đến chuyện Triển Dịch Chi nói, nhướng mày, vội sai người đập cửa xông vào — trong tay Triển Dịch Chi có thứ đó, hẳn là nước Tụng bọn họ dùng mưu ma chước quỷ gì đó khiến nàng chịu thiệt thòi! Bà điên kia phản ứng kịch liệt như vậy, đừng có làm việc gì ngu ngốc đấy!!!

Vào khoảnh khắc cửa bị phá ra, Bùi Thụy Hòa xông vào đầu tiên, chỉ thấy Bùi Thụy Chi ngồi một mình ở bên bàn, trong tay đang cầm một cây chủy thủ.

Chương 69: Nam phụ luôn rất bi thương

Bùi Thụy Hòa nhìn thấy vậy, cuống cuồng ngăn lại: "Tỷ định làm gì?"

Bùi Thụy Chi ngẩng đầu nhìn y một cái, sau đó cầm một quả lên, bắt đầu gọt vỏ.

"…"

Biết là mình vừa thần hồn nát thần tính, Bùi Thụy Hòa thở phào một hơi rồi lại giận dữ, đuổi hạ nhân ra rồi nói: "Có phải tỷ quan hệ bất chính với Triển Dịch Chi không?"

Bùi Thụy Chi cúi đầu gọt vỏ.

Bùi Thụy Hòa vỗ bàn quát: "Quan hệ bất chính thì quan hệ đi, vì sao còn đưa yếm của tỷ cho hắn?!"

Bùi Thụy Chi ngẩng đầu, mím chặt môi, ánh mắt lạnh đi, lúc ấy đầu óc hỗn loạn không để ý, sau khi quay về mới phát hiện không thấy yếm đâu, nhưng cũng không nghĩ nhiều, ai ngờ… có điều, chuyện này nàng cũng không muốn nói thêm gì.

Bùi Thụy Hòa càng phẫn nộ hơn: "Tiện nhân này, sao tỷ không chết đi!"

Trầm mặc một lúc lâu, Bùi Thụy Chi nhẹ giọng nói: "Đau lắm."

"… Tỷ làm cái gì?" Bùi Thụy Hòa hỏi xong, nhớ ra gì đó vội kéo tay nàng qua, vén ống tay áo lên nhìn, quả nhiên thấy có vết máu trên

cổ tay: "Tỷ!!!"

Bùi Thụy Chi rút tay về như không có chuyện gì, buông tay áo xuống: "Thử rồi, đau lắm, nên không muốn chết nữa."

Bùi Thụy Hòa suýt hộc máu: "Vậy sao tỷ không giết hắn luôn đi?"

"Không giết được." Bùi Thụy Chi cúi đầu, chậm rãi nói.

Câu này là nói dối, vào thời điểm đó, Triển Dịch Chi đã bị 'đánh ngất xỉu', không có khả năng chống đỡ, nàng hoàn toàn có thể giết hắn. Mà lúc đó, trong lòng nàng thực sự cũng xuất hiện sát khí, nhưng thật quái lạ, nàng lại không thể hạ thủ được.

Nhìn tính cách Bùi Thụy Chi có vẻ tàn bạo như vậy, nhưng cả đời cũng chưa giết ai cả — trừ tiên Hoàng hậu nước Diên bị nàng chọc tức chết kia.

Trừ điểm đó ra, trong lúc không ngờ tới, dường như nàng bị xúc động bởi mấy lời của Triển Dịch Chi.

Nàng là một con chim ưng hoang dã, không thuộc về thâm cung, nhưng nàng lại chưa từng nghĩ đến chuyện rời khỏi cái nơi khiến nàng chán ghét, khiến nàng bất an đó.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bùi Thụy Hòa tức tối hỏi.

Bùi Thụy Chi nghĩ ngợi một chút rồi nói tóm tắt lại chuyện đã xảy ra. Sau khi nghe xong, Bùi Thụy Hòa hiển nhiên lại đập mạnh cái bàn bay thẳng vào tường.

"Giờ phải làm sao đây?! Tỷ không chết, hắn không chết, thì tỷ phải gả cho hắn! Mẹ kiếp, mặt mũi đều bị tỷ ném hết rồi! Kế hoạch cũng bị tỷ phá hỏng hết!"

"…" Bùi Thụy Chi trầm mặc — lẽ nào phải gả cho tên khốn kiếp đó

thật sao?

Bùi Thụy Hòa bị chọc đến phát điên lên, có điều hiện giờ y cũng không nghĩ ra được ý tưởng gì hay cả, vì lời đồn này, người của Hoàng thượng trong sứ đoàn đã yêu cầu y phải sớm đàm phán ổn thỏa chuyện hòa thân rồi.

Đột nhiên, chợt nhớ ra gì đó, y lại hỏi: "Mấy lời đồn kia đều do hắn truyền ra sao?"

"Ừ!"

"Làm sao hắn biết được ta và Bùi Thụy Tường bất hòa, muốn làm phản? Chuyện này không thể có ai biết được!!!" Vì chưa chuẩn bị ổn thỏa, nên trừ tâm phúc ra, y căn bản không để bất cứ ai khác biết. Nước Diên còn như vậy chứ nói gì đến nước Tụng xa xôi.

Nghĩ đến vấn đề này, Bùi Thụy Chi cũng nhíu mày…

Ở trong Hoàng cung, Triển Dịch Chi đứng ngồi không yên rất lâu, vì tiểu Hoàng đế đang dùng ánh mắt trách móc nhìn chằm chằm hắn không chớp mắt rất rất lâu rồi!!!

"Rốt cuộc ngài đang làm gì thế?" Triển Dịch Chi phát điên, "Ngài cứ không nói gì nữa là ta về đấy!"

Tiểu Hoàng đế méo xệch miệng mếu máo, buồn bã nói: "Trẫm đang ghen, chẳng lẽ huynh không nhận ra sao?"

"… Ngài ăn cái hũ dấm chết tiệt gì hả?!" Triển Dịch Chi điên thật!

Tiểu Hoàng đế ôm đầu gối, vẽ vòng tròn, nói: "Nói cũng chẳng nói một câu, lại đi ấy ấy với công chúa nhà người ta… Ấy ấy thì ấy ấy đi, lại còn muốn làm phò mã nhà người ta, còn đòi trẫm tác thành…"

Nói rồi, đột nhiên hắn ta ngẩng đầu, mặt nở ra nụ cười tươi như

hoa: "Tiểu Triển Triển, có phải lúc trước huynh không nói cho trẫm biết vì sợ trẫm khổ sở, sợ trẫm đau lòng không? Trong lòng huynh vẫn chỉ có trẫm thôi phải không?"

"…" Một tia sét giáng thẳng vào đỉnh đầu, Triển Dịch Chi cố kìm nén cảm giác muốn bóp chết hắn ta xuống, tức giận phẩy tay áo, "Thần xin cáo lui!"

"Đừng mà!" Tiểu Hoàng đế lao tới ôm chân hắn, "Đừng đi, đừng đi!"

"Buông tay ra cho ta!"

Thấy hắn nổi, tiểu Hoàng đế lại ngoan ngoãn rụt tay về: "Vậy huynh đừng cưới công chúa kia, huynh cưới nàng rồi, trẫm sẽ cô đơn có một mình thôi!"

"Ngài coi mọi người trong cung là người chết hết rồi à?!" Triển Dịch Chi gầm lên.

"Không giống nhau mà." Tiểu Hoàng đế ấm ức nói, "Bọn họ đều xa cách trẫm, sợ trẫm, tính toán trẫm, chỉ biết nói mấy lời hay dụ trẫm. Bọn họ không giống huynh, vào lúc trẫm gặp nguy hiểm, sẽ xả thân…"

Mũi tên của năm năm trước, là bóng ma khó có thể phai nhòa trong lòng hắn ta.

Nhìn dáng vẻ cúi đầu đáng thương này của hắn ta, nhớ đến chuyện rất lâu trước kia, trong lòng Triển Dịch Chi thoáng mềm đi, nhưng sau đó lại nhanh chóng cứng lại.

"Lục Thúy Thúy! Ngài đã mười bốn tuổi rồi! Không phải là đứa bé của năm năm trước nữa! Đừng có không hiểu chuyện, nhu nhược như vậy! Làm Hoàng đế mà như ngài, quả thực vô cùng thất bại!!! Liệt tổ liệt tông của ngài sao không bị chọc tức đến bật dậy cơ chứ?!"

"Làm người không thể quá ích kỷ được! Ngài vì chính mình nên mới không muốn cho ta cưới công chúa! Sao mấy ngày trước ngài không ngăn cản không cho tiểu Tống cưới công chúa đi? Ngài nhìn hai người bọn họ xem, bây giờ biến thành như vậy, ta còn phải chạy tới thu dọn bãi chiến trường đó cho ngài!"

"…" Bị giáo huấn, tiểu Hoàng đế cúi đầu, sau đó buồn bã nói, "Nếu vậy, ta cưới công chúa là được rồi…"

Ồ, ý kiến này có vẻ hay!

"Ngài ngu vừa thôi!!! Một cái tên óc heo như ngài mà cưới công chúa, sớm muộn gì cũng bị chỉnh chết! Ngài muốn làm vua mất nước à?!" Triển Dịch Chi nói.

Tiểu Hoàng đế im lặng cúi đầu.

"Thôi, nói với ngài nhiều như vậy nhưng có mấy khi ngài hiểu đâu. Kệ ngài! Nếu ngài không muốn ta thất vọng, thì nhanh nhanh chóng chóng mà ấn định hôn sự này với Bùi Thụy Hòa đi! Chuyện tới nước này, bọn họ cũng không có cách nào cự tuyệt nữa! Sau đó, ngài đừng có tiếp tục sống cái kiểu phóng túng ngu ngốc đấy nữa! Ngài phải có trách nhiệm một chút!" Nói xong, hắn cũng không quan tâm đến hắn ta nữa, vung tay áo đi thẳng ra cửa.

Nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của hắn, tiểu Hoàng đế chợt cảm thấy hoàng cung chợt rộng lớn hơn rất nhiều…

Triển Dịch Chi lại nghĩ: Vừa rồi không có ai nghe thấy mấy lời này chứ? Nếu để người khác nghe được, hắn có một trăm cái đầu cũng không đủ để chém đâu! Toát mồ hôi!!!

Có điều, ha ha, mắng một trận sướng cả người!

Sang ngày hôm sau, vì đôi bên đều đã tự có quyết định riêng, nên

việc đàm phán hòa thân rất thuận lời. Chỉ là, khi Bùi Thụy Hòa yêu cầu thay đổi đối tượng hòa thân, tiểu Hoàng đế nhìn lướt qua Triển Dịch Chi đứng ở dưới triều một lúc, mới mím môi nói một từ — "Chuẩn".

Chuyện hòa thân, cứ vậy mà xong.

Có điều, cũng không thể nói là vô cùng vui vẻ được, mà nói thẳng ra, có lẽ là chẳng ai vui vẻ cả. Khi Triển lão gia biết con trai nhỏ nhà mình muốn cưới một người con gái như thế về làm vợ, ông tức giận đến mức nằm liệt giường, vô cùng hối hận vì sao năm đó lại ngăn cản không cho hắn tiếp xúc với phụ nữ, nếu không bây giờ hắn đã không "đói bụng ăn quàng" như vậy!

Mà khi Tống Thế An biết ông chú trẻ hy sinh giải vây cho hắn, trong lòng hắn vô cùng áy náy.

"Cháu đừng có nói mấy lời vô nghĩa nữa, dù sao với ta mà nói, cưới ai chẳng như nhau, hơn nữa, dung mạo của Bùi yêu nữ cũng không tệ, sau này chú trẻ của cháu nhất định sẽ rất đẹp, đẹp đến mức nghịch thiên! A ha ha!" Triển Dịch Chi cười to một trận rồi lại hỏi, "Sao rồi, Tô huynh vẫn chưa chịu quay về à?"

Tống Thế An nhìn về phía tiểu viện, buồn bã lắc đầu.

Triển Dịch Chi sờ cằm nói: "Thế này không được rồi, tục ngữ có nói, có công mài sắt có ngày nên kim, nhưng nếu cháu cứ tiếp tục thế này, chờ đến ngày nên kim được thì có khi chú trẻ của cháu cũng đi mua nước tương được rồi!"

Chú trẻ?! Tống Thế An toát mồ hôi.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Tống Thế An bất lực nhìn hắn ta, hai ngày nay thái độ của Tô Đường quá mạnh mẽ, không hợp tác, không thỏa hiệp, chẳng hỏi han, cũng chẳng đoái hoài gì tới, hắn không thể làm gì được!

Triển Dịch Chi thở dài thật dài: "Dù Bùi yêu nữ có đẹp đến mấy, rốt cuộc cũng không tốt được bằng Tô huynh!"

Tống Thế An lập tức đề cao cảnh giác.

"Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi mà." Triển Dịch Chi vội cười nịnh bợ, sau đó vỗ nhẹ vai hắn nói, "Lẽ ra ấy, phụ nữ tương đối thích dỗ ngọt, nhưng Tô huynh không thể giống mấy người phụ nữ thông thường như vậy, thế nên, ừ ừ, tự cháu nghĩ cách đi nhé! Lần này thì ông không giúp được cháu rồi! Còn giúp nữa, chưa biết chừng Tô huynh lại yêu ông mất! Tình nước tình nhà tình huynh đệ, tình thiên hạ, xưa nay vốn khó chu toàn, thỏa hiệp đi, để nàng thoải mái một chút. Tuy không phải lỗi của cháu, nhưng chắc chắn trong lòng nàng rất khó chịu. Còn cả mấy lời ngày đó lão tỷ tỷ nói nữa chứ, bảo đảm nàng nghe xong rất khó chịu! Ôi, cháu ầy, suy nghĩ cho cẩn thận đi! Không nói nhiều với cháu nữa, ông về trước đây, còn chuẩn bị thành thân nữa, ông già ở nhà bị ông chọc tức chết rồi, nói là không bao giờ thèm quan tâm đến chuyện của ông nữa, ha ha… Đi đây!" Nói xong, Triển Dịch Chi liền cưỡi ngựa rời đi.

Cháu trai, ông chỉ có thể giúp được đến thế thôi, những chuyện khác phải xem chính cháu làm thế nào!

Nhưng đi tới nửa đường, Triển Dịch Chi dừng lại, vì hắn nhìn thấy ở ven hồ có một bóng người quen thuộc.

Hắn chuyển hướng ngựa sang phía đó, nhìn thấy người kia quả nhiên là Bùi Thụy Chi, vội xuống ngựa: "Ô, khéo thế, sao nàng lại ở đây?"

Xét trên một phương diện nào đó, thì hiện giờ người trước mặt hắn là vị hôn thê của hắn, tuy không có tình cảm gì, nhưng Triển Dịch Chi sẽ cố gắng bồi đắp bồi đắp tình cảm.

Nhưng Bùi Thụy Chi không nghĩ như vậy.

Từ sau khi biết mình bị một người đàn ông làm cái chuyện kia kia, nàng vẫn bị luẩn quẩn trong suy nghĩ nên giết người hay tự sát, mà Bùi Thụy Hòa cũng chẳng ngó ngàng gì tới, không giúp nàng ra quyết định, sự hoang mang của nàng dần đi đến mức tận cùng — nàng thật sự phải gả cho tên khốn kiếp đó sao?

Nàng nghĩ rất lâu, nhưng đều không nghĩ thông suốt được, vì thế nên mới cưỡi ngựa ra ngoài một mình, tìm một nơi thật yên tĩnh, sau đó… lại nghĩ tiếp…

Chỉ là, không ngờ vừa đi lòng vòng đã gặp phải tên khốn kiếp kia!

Bùi Thụy Chi nheo mắt nhìn người trước mặt. Dưới ánh mặt trời, đôi mắt Triển Dịch Chi sáng rực rỡ, cười tươi rói, khuôn mặt tuấn tú đẹp như hoa. Lúc trước khi Bùi Thụy Chi nhìn thấy hắn, bên cạnh hắn luôn có Tống Thế An, mà không biết vì Tống Thế An quá nổi bật hay vì sao, nhưng Bùi Thụy Chi chưa từng nhìn kỹ hắn bao giờ, lần này nhìn chăm chú, nàng phải thừa nhận — dung mạo của tên này không tệ.

So với Tống Thế An cũng không hề kém.

Như vậy, nếu chuyện đã xảy ra rồi, cưới thì cưới đi, dù sao, với nàng bây giờ cưới ai chả như nhau.

“Huynh thực sự muốn thành thân với ta?” Dù trong lòng có chút thỏa hiệp, nhưng ngoài mặt Bùi Thụy Chi vẫn tỏ ra lạnh lùng.

Thấy chân nàng chỉ còn cách bờ hồ một chút, mà trên mặt nàng mang theo vẻ tuyệt tình, Triển Dịch Chi kinh hãi, nói: “Nàng đừng làm mấy chuyện điên rồ! Có gì từ từ nói!”

Cưới hắn là chuyện điên rồ?! Hắn không muốn cưới nàng sao?!

Ánh mắt Bùi Thụy Chi lạnh đi, bước chân hơi di chuyển: “Huynh có ý

gì?”

Triển Dịch Chi vội đưa tay ra ngăn cản, kêu lên: “Nàng đừng có lộn xộn nữa! Ta làm vậy cũng vì tình thế bắt buộc thôi, căn bản không hề mạo phạm đến nàng! Nếu nàng muốn gả cho ta, bằng lòng sống với ta cả đời, chắc chắn ta sẽ đối xử tốt với nàng! Nếu nàng không muốn, thì nàng cũng phải gả cho ta, sau đó, nàng muốn đi đâu thì cứ đi đó, ta tuyệt đối sẽ không ngăn nàng!”

Thấy thần sắc của nàng ta càng lúc càng không tốt, Triển Dịch Chi đành phải ngửa bài: “Nói thật với nàng, ta và nàng căn bản chưa phát sinh chuyện gì cả! Thế nên, sau khi gả cho ta, nàng có bỏ ta rồi cưới người khác cũng không sao, nàng vẫn trong sạch. Ngày đó là thế này…”

Thì ra, ngay đó Triển Dịch Chi vốn cũng muốn nấu một chút cơm, nhưng hắn thật sự không có kinh nghiệm, huống chi, hắn cũng không phải người thích làm mấy chuyện này! Nhưng nếu không nấu cơm thì không được, vậy phải làm sao bây giờ?

Thôi được, ngụy tạo một cái hiện trường giả đi!

Triển Dịch Chi cầm ấm trà tới bên giường, đổ nước lên người nàng, sau đó gọi bà chủ khách điếm lên thay y phục cho nàng. Chờ bà chủ đi rồi, hắn mới quay về phòng, lấy cái yếm làm vật chứng. Phát hiện nàng có dấu hiệu tỉnh lại, hắn lại vội vàng cởi y phục nằm xuống bên cạnh…

“Chuyện là thế, lúc trước nàng là một hoàng hoa khuê nữ, thì bây giờ cũng vẫn là hoàng hoa khuê nữ! Thật ra, nàng không muốn gả cho ta, ta cũng không muốn cưới nàng, nhưng ai bảo nàng cứ đòi gả cho cháu trai của ta, ta làm vậy cũng vì bất đắc dĩ thôi! Có điều, hiện giờ chỉ e không ai tin ta và nàng không có gì với nhau, vì thế, nên nàng vẫn phải ngoan ngoan ngoãn ngoãn mà gả cho ta, sau khi gả rồi, nàng muốn làm gì thì cứ làm đấy!” Nói xong, Triển Dịch Chi nhìn nàng với vẻ vô tội.

Từ đầu tới cuối, Bùi Thụy Chi vẫn theo dõi ánh mắt hắn. Càng nhìn, lòng càng lạnh, càng nhìn, tim càng buốt, nghe tới câu cuối cùng, nàng cười lạnh một tiếng, xoay người lên ngựa, muốn rời đi.

Sau đó, chợt nhớ tới một điều, nàng lại dừng lại hỏi: "Làm sao huynh biết Bùi Thụy Hòa muốn tạo phản?"

"Hả?" Triển Dịch Chi chợt nhận ra đó là lời đồn của hắn, không khỏi cười nói: "À, chuyện đó à, ha ha, ta chỉ tùy tiện nói thôi ấy mà. Nàng biết đấy, nước bẩn ý, hắt càng nhiều càng tốt…"

Nghe xong, Bùi Thụy Chi tung ra một roi rồi nghênh ngang rời khỏi đó.

Khó khăn lắm Triển Dịch Chi mới né tránh được roi kia, quay đầu nhìn theo bóng nàng, nhỏ giọng nói: "Lẽ nào ta nói trúng? Có điều, thái độ của Bùi yêu nữ thế này rốt cuộc là có ý gì? Liệu nàng ta có gây chuyện gì nữa không?"

Dự cảm của Triển Dịch Chi không hề sai, ngày hôm sau, hắn chợt nghe nói Bùi Thụy Chi để lại một lá thư rồi bỏ đi.

Trong thư viết thế này:

—- Ta không xuất giá! Ta phiêu bạt giang hồ! Để họ Triển kia đi chết đi!!!

Mấy lời của Triển Dịch Chi đã thức tỉnh Bùi Thụy Chi hoàn toàn. Nàng vốn còn định gả cho hắn rồi cùng phiêu bạt giang hồ, miễn cưỡng cũng sống qua ngày, nhưng không ngờ hắn lại nói như vậy!

Bùi Thụy Chi rất tức giận, lửa bốc ngùn ngụt, nhưng cuối cùng, bình tĩnh lại, nàng quyết định lựa chọn như vậy!

Ta không muốn tự sát, cũng không muốn giết người, thành thân sẽ

trở thành trò cười, nếu vậy, ta bỏ đi thôi!

Cuộc sống kiểu đó ta đã sớm chán ngấy từ lâu rồi!

Bùi Thụy Chi đi rất thoải mái, để lại Triển Dịch Chi đối mặt với sự truy hỏi của sứ đoàn, khí thế hừng hực cùng với lửa giận bừng bừng yêu cầu một lời giải đáp khiến Triển Dịch Chi suýt không chịu nổi. Để tránh tình thế lớn thêm, hắn đành phải nói: "Chẳng qua là giận hờn chút thôi mà, ta sẽ tìm nàng về!"

Người phiền muộn nhất là Triển lão gia, khó khăn lắm ông mới chấp nhận được chuyện con trai bé nhỏ muốn cưới cô gái kia làm vợ, ai ngờ, vừa gượng dậy lại nghe nói con dâu tương lai bỏ nhà ra đi, ông hít sâu được một hơi, rồi tức đến hôn mê, ốm liệt giường!

…

Ngày Triển Dịch Chi rời đi, Tống Thế An và Tô Đường tiễn tới cửa thành.

Ánh chiều tà chiếu xuống khiến bức tường thành trở nên hùng vĩ đến lạ kỳ, nhìn Triển Dịch Chi kéo ngựa hướng về phía trước, cảm xúc trong lòng Tô Đường rất hỗn loạn.

"Triển huynh…"

Triển Dịch Chi đưa tay ra, quay đầu, thâm tình nói: "Tô huynh, nàng không cần nói thêm gì cả, những việc này đều là ta cam tâm tình nguyện làm cho nàng!"

"…" Tô Đường thẹn thùng.

Mặt Tống Thế An đầy vẻ cảnh giác.

Triển Dịch Chi vội cười toét miệng nói: "Thật ra, ta trông đợi ngày này đã lâu lắm rồi! Rốt cuộc ta cũng được rời khỏi kinh thành! A ha

ha ha! Ta còn tưởng rằng cả đời này ta sẽ bị nhốt ở nơi này cơ!”

“Nhưng mà huynh đi tìm công chúa mà…” Tô Đường không kìm được, nói.

Triển Dịch Chi cười càng vui vẻ hơn: “Tìm công chúa chỉ là cái cớ thôi, ta có thể tìm đến hai ba mươi năm, sau đó không thể tìm được là xong mà! Ha ha ha!”

“…”

Thời gian không còn sớm nữa, phải nhanh chóng lên đường. Nhìn mặt sứ đoàn đầy vẻ giám sát đứng cách đó không xa, hắn vội thu lại nụ cười, đổi thành vẻ mặt nghiêm trọng, bi thương.

“Ta đi đây! Hai người về đi! Không tìm được công chúa, ta thề sẽ không quay về!”

Sau đó, nhìn về phương xa, hắn ra vẻ thâm trầm nói: “Gió thổi sông Dịch lạnh lùng ghê. Tráng sĩ một đi không trở về…”

Đúng lúc này, Tô Đường tinh mắt thấy một sợi dây thò ra dưới áo khoác ngắn của hắn, miệng hơi giật giật, nhắc nhở: “À… tráng sĩ này, thắt lưng quần huynh rơi rồi…”

Triển Dịch Chi choáng váng, suýt ngã từ trên lưng ngựa xuống!

— Ông trời ơi! Rốt cuộc ta đã tạo nghiệt gì, mà một câu hát đầy ý vị như thế ông cũng khiến cho ta gặp cảnh xấu mặt thế này là sao hả?!

—o0o—

Tô bựa lảm nhảm: Thôi được, theo ý dân, sẽ hủy bỏ hôn sự này.

Nhưng mà, dưới sự YY vô hạn của tôi, trên giang hồ hai người họ đã

phát sinh rất nhiều màn yêu thương đánh giết phong hoa tuyết nguyệt… Ha ha ha…

Ví dụ như: Từ sau khi ông chú trẻ xấu số hành tẩu giang hồ, hoa đòa nở nhiều vô số kể, có vô số nữ nhi trong giang hồ yêu thương nhung nhớ, chỉ là, không biết vì sao, đến cuối cùng mấy cô nương tiểu muội đó đều rời đi, ông chú trẻ bực tức không thể chịu nổi, điều tra mới biết, đây đều là do một cô gái nào đó giở trò!

Bùi Thụy Chi nhếch miệng cười: Ta còn chưa tìm được người yêu! Sao huynh dám tìm người yêu trước ta!

Lại ví dụ như: Bằng bản lĩnh bắt tội phạm của ông chú trẻ, dần dần hắn cũng có danh tiếng trên giang hồ, thế nhưng không biết có chuyện gì xảy ra, đột nhiên xuất hiện một tên trộm, đối đầu với hắn khắp mọi nơi. Ông chú trẻ vô cùng phiền muộn, điều tra một chút, lại phát hiện chính là cô gái kia!

Triển Dịch Chi giận dữ gào lên: Đừng có phá hoại sự nghiệp thần thánh của ta!!!

Bùi Thụy Chi cười nhạt: Ta nhàm chán mà…

Ha ha ha ha.

Sau cùng: **, nàng có dám để ta phát tiết một lần không hả?!!!

Chương 70: Không làm gì cũng là tội lớn

Nhìn theo bóng Triển Dịch Chi, Tô Đường không khỏi lạ lùng: "Hắn đi rồi mà sao bên phía Hoàng thượng lại im ắng thế nhỉ? Theo tính cách bám người bình thường, mà giờ lại không có chút động tĩnh nào, quá kỳ dị!!!"

"Ừ ừ!" Thấy cuối cùng Tô Đường cũng chịu nói chuyện với mình, Tống Thế An vội đáp ngay…

Ai ngờ Tô Đường cũng chẳng nhìn hắn, chỉ vỗ vỗ đầu ngựa, nói: "Ngươi thấy có đúng không?"

"…"

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa từ xa truyền đến. Nàng quay đầu nhìn lại, thấy tiểu Hoàng đế đang dẫn đầu vội vàng phi ngựa tới, sau lưng hắn ta là hơn mười thị vệ bám theo.

"Người đâu? Người đâu rồi?" Tiểu Hoàng đế nhảy xuống ngựa vội vàng hỏi.

"Đi rồi!" Tô Đường đáp.

"Hả?" Mặt tiểu Hoàng đế vô cùng chán nản.

"Sao ngài đến muộn vậy?" Tô Đường nghi hoặc.

Tiểu Hoàng đế nhìn trời cao, nói: "Trẫm… ngủ quên…"

Tô Đường không còn gì để nói.

Tiểu Hoàng đế mấp máy môi, cũng không muốn giải thích nhiều. Thật ra, hai ngày hôm nay hắn ta rất phiền muộn, rất đau lòng, thấy trong sách có nói thất tình thì mượn rượu giải sầu, vì vậy hắn ta cũng thử một chút, ai ngờ vừa uống một ly thôi, đã ngủ đến tận trưa hôm sau luôn rồi…

"Khi đi hắn có đi một bước lại quay đầu lại không?" Nghĩ một chút, tiểu Hoàng đế ghé sát đầu vào, cẩn thận hỏi.

"À… hình như không."

"Vậy có lưu luyến không nỡ xa không?" Tiểu Hoàng đế vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

"Cái này… hình như cũng không."

"Được rồi, trẫm tùy tiện hỏi vậy thôi." Tiểu Hoàng đế nhìn đầu ngón tay nói.

"Hắt xì!" Tô Đường chợt hắt xì hơi một cái.

Hôm qua trời vừa mưa xong, hôm nay đã chuyển lạnh rồi. Tống Thế An thấy vậy vội bước tới ân cần hỏi han.

Tô Đường lườm hắn một cái, nói: "Không phiền chàng quan tâm!" Nói rồi nàng chào tiểu Hoàng đ một câu sau đó lên thẳng xe ngựa.

"Tiểu Tống, ngươi vẫn chưa dỗ được nương tử của ngươi à?" tiểu Hoàng đế hỏi.

"Thần vô dụng…" Tống Thế An cúi đầu đáp.

Tiểu Hoàng đế xoa xoa môi, gật đầu: "Đúng là rất vô dụng."

"…"

"Ngươi tiếp tục cố gắng nhiều vào, trẫm hồi cung tiếp tục đau lòng vậy." Tiểu Hoàng đế buồn bã nói, bỗng ngẩng đầu mặt đầy vẻ đau thương: "Tiểu Triển Triển à, sao huynh không chờ để gặp trẫm một lần cuối chứ?! Quả nhiên, đàn ông trong thiên hạ đều bạc tình! Haizzz!"

"…" Ngài cũng là đàn ông đấy!!!

Tống Thế An vẫn theo Tô Đường về tiểu viện như mấy hôm trước.

Trong xe ngựa, Tô Đường nhìn xuyên qua lớp rèm che bị gió thổi lên, thấy Tống Thế An cưỡi ngựa đi bên cạnh thường quay đầu nhìn sang, nhớ đến hình ảnh ngày xuất giá một tháng trước, trong lòng nàng lại thấy buồn phiền… Lại nhớ đến chuyện nhiều ngày nay hắn luôn cẩn thận từng ly từng tí, cảm giác trong ngực còn phức tạp hơn.

Tuy tất cả chuyện này không phải lỗi của hắn, nhưng nàng rất rất không vui! Mà việc Triển Dịch Chi 'hy sinh' để gỡ bỏ cục diện rối rắm này, càng khiến cảm xúc trong lòng nàng rối hơn.

Tuy Triển Dịch Chi cười cợt như vậy, nhưng ai biết được cảm xúc thực sự trong lòng hắn ta như thế nào?

"Dừng xe!" một lát sau, Tô Đường hô lên.

Chờ xe ngựa dừng hẳn, Tô Đường nhảy xuống, quay sang nói với Tống Thế An: "Chàng qua đây với ta!"

Nói xong, nàng bước đến bờ hồ bên cạnh, Tống Thế An cũng vội xuống ngựa đi theo.

"Tống Thế An, chàng có chịu thôi đi không?" Tô Đường nhíu mày nói.

Tống Thế An cao hơn nàng nửa cái đầu, nhưng lúc này lại cúi gằm đầu xuống y như một đứa trẻ làm chuyện gì sai vậy.

Nhớ đến thái độ kiêu ngạo, lạnh lùng trước đây của hắn, Tô Đường không khỏi vừa bực vừa buồn cười. Thấy hơi mệt, nàng liền đi tới bên tảng đá, ngồi xuống nói: "Hiện giờ chuyện hòa thân đã giải quyết xong rồi, chàng không cần phải buồn phiền nữa rồi, có phải thấy rất nhẹ nhàng thoải mái không?"

Tống Thế An không dám hé răng.

"Có phải chàng nghĩ rằng mọi chuyện xong hết rồi, ta cũng phải quay về không?" Tô Đường tiếp tục mỉm cười hỏi.

Nhìn nụ cười của nàng, tim Tống Thế An thót lên, vội lắc đầu.

Quả nhiên, nụ cười của Tô Đường lập tức biến mất: "Hừ, tuy rằng việc hòa thân không thể trách chàng được, nhưng so với hành động của Triển Dịch Chi, chẳng lẽ chàng không cảm thấy xấu hổ vì chính mình không làm gì cả sao?! Là ai luôn miệng nói không nạp thiếp không nạp thông phòng? À, phải rồi, chàng thật sự không nạp thiếp, thông phòng gì cả, chàng thẳng tay kiếm về cho ta một cô công chúa làm bình thê cơ mà!"

"… Xin lỗi nàng!" Tống Thế An không định giải thích gì nhiều.

Vào thời điểm đó, hắn đã từng nghĩ, nếu như hắn không thể không cưới vị công chúa đó, vậy thì hắn sẽ cưới. Sau đó hắn sẽ ra ngoài ở theo Tô Đường, không thèm nhìn nàng ta lấy một cái, đến lúc đó, dù nước Diên có tra hỏi, hắn cũng sẽ chẳng quan tâm!

Bên tình bên nghĩa khó vẹn toàn, hắn chỉ biết dùng cách đó để đổi lấy kết quả thích đáng nhất!

Hắn đã nuốt lời một lần, thì sẽ dùng cả đời để bù đắp!

Chỉ là, hắn không ngờ Triển Dịch Chi lại đi trước một bước.

Tô Đường chống cằm nhìn trời xanh mây trắng, chậm rãi nói: "Thật ra, hai ngày nay ta vẫn luôn suy nghĩ. Ta phát hiện ra, từ sau khi gả cho chàng ta không có một ngày yên ổn nào! Chàng ấy mà, đường đường là một đại tướng quân, sĩ diện chết đi được, tội vạ thì ném cho người khác chịu! Con, ta chăm sóc cho chàng, hạ nhân ta quản lý hộ chàng, phiền phức ta cũng giải quyết cho chàng, đã vậy còn phải tiết kiệm tiền giùm chàng nữa! Ha, đúng là nghịch thiên mà!!! Nhưng kết quả thì sao, ta xuất môn cũng bị mọi người mắng mỏ, quen với một người bạn cũng bị giáo huấn, làm cái gì chướng mắt các người, cũng đều bị các người dạy dỗ hết! Vì sao chứ?! Đến cuối cùng, nếu không phải nhờ có Triển Dịch Chi nhúng tay vào, chẳng phải ta còn phải vui vui vẻ vẻ mà nhìn chàng cưới vợ sao?!"

"Không mà!" Tống Thế An vội nói.

Tô Đường khẽ cười, cúi đầu vuốt ngón tay: "Ta càng nghĩ, càng cảm thấy việc kinh doanh này đúng là lỗ to, chàng thì sống chết không chịu viết giấy từ hôn, ta cân nhắc mãi, liệu có nên thương lượng với Hoàng thượng rồi viết giấy từ hôn ngược lại cho chàng không?"

Tống Thế An kinh hãi, ngẩng vụt đầu nhìn về phía Tô Đường. Ánh mắt Tô Đường sáng rực, trên mặt khó nói rõ được là buồn hay vui.

Nhìn một lúc lâu, hắn nói: "Hoàng thượng sẽ không đồng ý!"

"Vậy chàng có muốn thử một chút không?" Tô Đường mỉm cười.

Tống Thế An chợt nhớ tới vũ khí tuyệt hảo chuyên dùng để đối phó với Hoàng thượng — điểm tâm, ánh mắt không khỏi trầm xuống, một lúc sau lại nặng nề nói: "Có phải nàng thực sự quyết tâm rời đi không?"

Tô Đường: "Đương nhiên…"

Nghe lời này, tim Tống Thế An như rơi xuống vực sâu không đáy, mà dưới vực thẳm đó, vô cùng lạnh lẽo, đến băng tuyết cũng không sánh bằng, lạnh đến mức khiến toàn thân hắn đông cứng — hắn không nói được lời nào nữa.

Cảm giác mất đi tất cả từ trước đến giờ chưa từng có thoáng bao phủ lấy hắn. Sau đó, hắn chậm rãi quay người, bỏ đi.

Nhìn bóng lưng cô đơn của hắn, Tô Đường không đành lòng, có điều, vẫn phải kìm nén không gọi hắn lại để quyết tâm phá vỡ điểm mấu chốt của hắn.

— Đồ ngốc, ta nói đương nhiên, nhưng có nói đương nhiên là thật hay đương nhiên là giả đâu!

Tống Thế An mất hồn lạc vía quay về phủ Tướng quân, sau đó nhốt mình trong thư phòng không gặp ai cả.

Lão thái thái nghe nói xong, liên tục nhíu mày. Lúc trước nhìn thấy cháu nội cứ ở lại trang viên không về phủ Tướng quân, bà đã bất mãn lắm rồi, hôm nay lại biến thành tình trạng như vậy, nếu mặc kệ chỉ sợ sẽ tạo thành hậu quả không thể chấp nhận nổi.

Lão thái thái không ngồi yên được nữa, liền sai Cẩm Tú đỡ bà đi tới viện Hòa Hi, thấy cửa phòng đóng chặt. Chờ đến khi cửa mở ra, nhìn thấy cháu nội của mình, lão thái thái thoáng giật mình — sao lại tiều tụy thế này?!

Vào phòng, ngồi vào ghế trên, lão thái thái thu lại suy nghĩ của mình, nhẹ nhàng hỏi: "Có chuyện gì thế?"

"Không có gì ạ!" Tống Thế An đáp.

Lão thái thái liếc nhìn hắn, tiếp tục nói: "Nghe nói nhiều ngày nay cháu vẫn ở lại bên ngoài?!"

“Vâng.”

“Khi nào quay về?”

Tống Thế An không nói gì.

“Chẳng lẽ cháu định cứ ở ngoài suốt à?!” Lão thái thái uống trà, ung dung hỏi.

Tống Thế An hơi trầm ngâm một chút, đáp: “Chờ nàng quay về, cháu hiển nhiên cũng phải về cùng.”

“Nếu con bé không về thì sao?” Trong mắt lão thái thái lóe lên tia sáng lạnh.

“Vậy thì cháu vẫn chờ tiếp!” Tống Thế An trả lời rất dứt khoát.

Lão thái thái chăm chú nhìn Tống Thế An một lúc lâu, nói: “Có phải cháu trách ta vì mấy lời ta nói hôm trước không?”

“Cháu không dám.” Tống Thế An cúi đầu, “Cháu biết bà lo lắng vì đại cục.”

Lão thái thái thở dài thật dài.

“Có điều…” Mặt Tống Thế An chợt trở nên rất nghiêm túc.

“Sao?” Lão thái thái nheo mắt.

“Để tránh cho sự tình như thế này sẽ xảy ra lần thứ hai, cháu định sẽ tuyên bố với thiên hạ, đời này không cưới thêm một ai nữa!”

“Hồ đồ!” Lão thái thái đứng bật dậy, mặt biến sắc.

Tống Thế An mím chặt môi không thỏa hiệp: “Lần này, vì nước, vì

việc công, vì huynh đệ, vì Tống gia ta, mà cháu nói không giữ lời khiến nàng chịu nhiều uất ức, là do cháu nợ nàng!"

"Con bé chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ thôi!" Lão thái thái lạnh lùng nói.

Tống Thế An khẽ cười: "Nhưng nàng là người phụ nữ của cháu! Không ai thay thế được! Cháu chỉ nguyện suốt đời này, một đời, một kiếp, một đôi!"

Lão thái thái ngẩn người, đây là lần đầu tiên hắn ngỗ ngược với bà! Hắn đang cười, nhưng những lời hắn vừa nói cũng kiên định như thế, không cho phép phản bác, cũng không cho phép phủ định.

Đột nhiên lão thái thái cảm thấy mình đã già rồi. Già đến mức quên hết cả tâm tư tình cảm của mình những năm tháng thanh xuân ấy, khi đó, khi mà bà đội mũ phượng, quàng lụa đỏ lên vai gả vào Tống gia, cũng chỉ hy vọng phu quân của mình có thể vĩnh viễn một lòng một dạ, sống với nhau đến lúc bạc đầu! Có điều, sau đó, những người phụ nữ xinh đẹp lần lượt gả tới, tất cả những suy nghĩ tốt đẹp đó đều nát vụn, mà khi cứ liên tục tranh đầu hơn mười năm ngày nào cũng như ngày nào, bà cũng từ một thiếu nữ ngây thơ sống động, biến thành một phu nhân tâm tư thâm trầm, từ đó về sau, không thể nào tìm lại được sự ngây thơ đó nữa.

Bà thích Tô Đường, thích sự thông minh phóng khoáng của nàng, giống như bà trước kia. Bà vốn cho rằng bà có thể mua chuộc được nàng, nhưng không ngờ nàng lại quá ương bướng, không khỏi khiến cho bà nhớ tới người phụ nữ kiêu ngạo trước kia mà bà không thể nào nắm trong lòng bàn tay được. Thế nên, sau khi biết nàng giấu diếm ra ngoài mở tiệm, bà cũng không còn thích nàng như trước đây nữa. Rồi lại đến chuyện hòa thân, cảm tình của bà dành cho nàng đã giảm đến không còn chút nào…

Nhưng đến giờ, bà mới hiểu, ngay từ đầu bà cũng chỉ coi Tô Đường là một người phụ nữ mà thôi. Bà đã bỏ qua hỉ nộ ái ố của nàng, chỉ

muốn nàng nhu thuận vâng lời. Vì đại cục, bà sẵn sàng gạt nàng sang một bên không chút lưu tình…

Cái 'thích' như vậy, không chịu nổi một kích!!!

Khi lão thái thái rời khỏi viện Hòa Hi, một cơn gió thổi qua, thổi bay cả mái tóc bạc của bà. Bà nhìn về phương Nam xa xôi, lẳng lặng quay sang nói với Cẩm Tú đang dìu mình: "Mùa đông lại sắp tới rồi, về thu dọn một chút, chúng ta đi Nam Ninh đi. Bao nhiêu năm rồi mà ta vẫn không thích ứng được với mùa đông ở kinh thành!"

Cẩm Tú nhẹ nhàng khoác thêm áo cho bà, nhìn lá rụng ngoài sân, cũng im lặng không nói gì.

Sau đó, lão thái thái như chợt nhớ ra, lại nói tiếp: "Đưa cả ba người Như Ý đi cùng đi, khí hậu ở Nam Ninh bốn mùa đều như mùa xuân, rất dễ chịu, mấy đứa sẽ thích thôi."

Cẩm Tú đùa giỡn: "Vậy cũng đưa cả kinh thư đi theo ạ?"

Lão thái thái không kìm được, khẽ cười: "Ngươi ấy, nhiều chuyện!"

Chương 71: Mời nương tử về nhà ăn cơm

Tô Đường uống một bát canh gừng, thấy trong người ấm áp hơn nhiều. Có thể do đêm qua bị lạnh nên cứ cảm thấy cơ thể không thoải mái.

Hỉ Thước bước tới sờ trán nàng, chu môi nói: "Tuy không sốt, nhưng vẫn nên tìm đại phu tới khám một chút thì hơn!"

Tô Đường khẽ lắc đầu: "Thôi, chắc ngủ một giấc là đỡ ấy mà!"

Nhìn vẻ mặt bất mãn của Hỉ Thước, nàng lại vội nói tiếp: "Nếu ngày mai vẫn không đỡ thì mời đại phu được chưa!"

Hỉ Thước làu bàu đi ra ngoài, thấy gió lớn liền muốn đi tới đóng cửa sổ, nhìn cách đó không xa vắng lặng, cô ngạc nhiên nói: "Ơ, sao hôm nay không thấy tướng quân?" Bình thường cô chỉ vừa ngẩng đầu đã thấy tướng quân đứng như cọc gỗ ở đằng kia cơ mà?!

Tô Đường ngẩng đầu nhìn trên lầu nhỏ kia không có ai, cũng hơi nhíu mày — không phải là bị mắng nên đi thật đấy chứ? Dù sao hắn vốn là người rất kiêu ngạo… Có điều, nếu cứ bỏ cuộc như vậy thì cũng coi như xong đi, cùng lắm thì bà đây tiếp tục sống thế này là được!

Ai sợ ai chứ!

Nghĩ vậy, Tô Đường tiếp tục thong dong ngồi cắn hạt dưa.

Đúng lúc này, ngoài cửa chợt vang lên tiếng của Thược Dược: "Tiểu

thiếu gia, sao cậu lại tới đây?”

Tô Đường ngẩng mặt nhìn, quả nhiên, ngoài cửa có một đứa bé mặc đồ kín mít trong tay còn cầm một bọc đồ đứng đó.

Tô Đường giật mình vội chạy ra cửa, vừa ôm Tuyên Tử vào trong vừa chà xát làm ấm tay cho thằng bé, hỏi: “Tiểu Tuyên Tử, sao con lại tới đây?”

Tuyên Tử mím môi, rũ rèm mi dài thật dài xuống, tủi thân nói: “Mẹ không về… nên con lén chạy tới đây…”

Tô Đường gõ vào đầu thằng bé một cái, nói: “Trẻ con mà nói dối là không cao lên được đâu!”

“… Thật ra là phụ thân đưa con tới. Suỵt, mẹ đừng nói cho phụ thân biết là con nói nhé! Cha nói kế hoạch không thể thất bại được!” Mặt Tuyên Tử đầy vẻ khẩn trương.

Tô Đường buồn cười, ngẩng đầu liếc mắt nhìn qua cửa sổ, quả nhiên cây cọc gỗ kia lại đứng chỗ đó rồi, có điều, nhìn thấy nàng nhìn sang, cọc gỗ lại nhanh chóng quay đầu đi, sau đó bước vào nhà — chỉ là, bóng đen nấp sau cửa sổ kia là thế nào?!

“Vậy con nói cho ta nghe xem, rốt cuộc hai cha con có kế hoạch gì?” Tô Đường cười hỏi.

“À…” Tuyên Tử rất khó xử.

“Ừm hừm! Nơi này có vẻ hơi nhỏ, cũng không có giường cho con ngủ…” Tô Đường cũng rất ‘khó xử’.

Tuyên Tử vội nói: “Phụ thân nói muốn con làm nội ứng, đến đây để giữ chân mẹ không cho mẹ đi, nhân tiện thu thập tin tức tình báo…” Nói xong cậu nhóc lại kéo tay nàng ra vẻ đáng thương, “Con ngủ với mẹ được mà, con rất nhỏ, không chiếm nhiều chỗ chút nào hết…

Nếu mẹ ngại chỗ này nhỏ, vậy thì mẹ quay về nhà đi, cha cũng rất đáng thương mà…”

Tuy bán đứng phụ thân, nhưng lương tâm cũng không khỏi cắn rứt điên cuồng, thôi thì nói tốt cho phụ thân vài câu vậy.

Tô Đường ôm lấy Tuyên Tử, cười nói: “Mẫu thân ở lại đây cũng rất ổn, chuyện quay về nói sau!”

Nghĩ rằng dùng kế này có thể khiến ta quay về sao? Hừ, không có cửa đâu!

“Vậy con cũng ở lại đây!” Tuyên Tử nhỏ giọng nói.

Hai ngày nay ở một mình trong phủ tướng quân, cậu nhóc thấy cô đơn lắm!

“Được, con muốn ở bao lâu cũng không sao cả!” Tô Đường nói rất thoải mái, thật ra nàng cũng rất nhớ tiểu Tuyên Tử mà!

“Vậy phụ thân có thể ở lại đây không ạ? Cha cũng không chiếm nhiều chỗ, có thể ngủ cùng chúng ta mà.” Tuyên Tử lén theo dõi Tô Đường, vẫn chưa từ bỏ ý định cầu xin thay cha.

Tô Đường nghe vậy, nhướng mày: “Vậy thì không được.”

“Vâng…” Tuyên Tử lặng lẽ cúi đầu.

Ăn cơm trưa xong, Tô Đường lại muốn đi tới tiệm điểm tâm.

Bây giờ nàng chỉ dốc lòng dốc sức vào chuyện làm ăn, hiện giờ ở kinh thành, Thêm Một Phần Nữa của nàng là cửa tiệm lớn nhất, đồ ngon giá rẻ, đa dạng chủng loại, còn có bảng hiệu cho Hoàng thượng khâm tứ, có được lời khen từ ngự thiện cung đình, lại thêm cái tiếng do phu nhân Tướng quân khai trương, nên chỉ trong một tháng ngắn ngủi, lợi nhuận đã lên đến gần một ngàn lượng. Tô

Đường kiếm đầy túi, số còn lại chia hoa hồng cũng đủ khiến bọn họ cười tươi như hoa.

Hai hôm nay, Trần Lê đang bàn bạc với Tô Đường chuyện mở chi nhánh.

Có điều, hôm nay vừa gặp, Trần Lê cũng không nói chuyện chi nhánh trước, mà cười hì hì nói: "Tỷ tỷ, hôm nay muội nghe được một chuyện."

"Chuyện gì?" Tô Đường chưa từng thấy Trần Lê cười giảo hoạt như vậy bao giờ, không khỏi tò mò.

Trần Lê nói: "Nghe nói hôm nay khi tướng quân gặp Thánh thượng, có nói đời này trừ tỷ ra sẽ không cưới một ai nữa. Bây giờ câu nói này đang được lan truyền ra ngoài, mọi người đều vô cùng hâm mộ tỷ đấy."

"Ồ?" Tô Đường nhíu mày, hơi ngạc nhiên, không ngờ mặt lạnh lại làm như vậy. Sau bất ngờ lại là vui sướng, có điều Tô Đường che giấu rất tốt nên ngoài mặt vẫn bình tĩnh như thường.

Trần Lê thấy vậy liền nhoẻn miệng cười trộm, sau đó nói: "Tỷ tỷ, tỷ xem tướng quân đã tỏ thái độ như vậy rồi, tỷ tha thứ cho ngài ấy, rồi hồi phủ đi!"

Tô Đường nghi hoặc nhìn nàng ta, nói: "Không phải muội vẫn ủng hộ ta sao? Sao giờ lại nói kiểu khác rồi?"

Trần Lê nhìn ra ngoài cửa, cười không đáp.

Tô Đường quay đầu nhìn, lại thấy một bóng người chợt lóe lên rồi biến mất.

Hay thật, thì ra không chỉ phát động mỗi Tuyên Tử!

Mà càng về sau, Tô Đường lại phát hiện, người được mặt lạnh phát động không hề ít!

Mọi người trong tiệm cứ nhìn thấy nàng là lại nói — "Thiếu phu nhân, mọi người đều rất nhớ ngài, ngài mà không về nữa, phủ tướng quân sẽ loạn mất."

Rồi lại sau đó, Tống thúc quản gia cũng ôm sổ sách đến xin chỉ thị: "Thiếu phu nhân, đây là sổ sách tháng này. Hơn nữa, sáng nay Tư Mã đại nhân lại đưa tới hai gã sai vặt, thiếu gia đã từ chối rồi, cũng nói sau này không cần phải tặng nữa… Thiếu phu nhân, hay là ngài quay về phủ đi."

Thậm chí lão thái thái còn phái người truyền lời: "Để viện Hòa Hi tặng mấy món đồ tới, nhớ kiểm tra cẩn thận… Cũng đón tiểu Mạc về quý phủ luôn đi, tiện dưỡng thương…"

Nhìn cả đám người không ngừng khuyên giải, Tô Đường dở khóc dở cười. Có vẻ như mặt lạnh tổng động viên cả nhà thì phải! Có điều, vì thế này, nếu nàng không quay về có phải là làm cao quá rồi không?!

Hừm, không được, phải nhìn xem nhân vật chính có biểu hiện thế nào đã chứ!

Tô Đường nghĩ vậy, cũng không để ý đến mọi người nữa, chỉ vùi đầu vào tính toán sổ sách, đúng lúc này, một người đàn ông mặc hoa phục đi cùng hai tùy tùng đến.

Chuyện hòa thân êm xuôi, việc đàm hòa cũng vô cùng thuận lợi. Trải qua vài phiên đàm phán thương lượng, hai bên đạt được sự thống nhất, ký tên vào hiệp nghị. Ngày mai, sứ đoàn sẽ quay về nước.

Lần này đi sứ đúng là tiền mất tật mang, vô cùng thiệt thòi, Bùi Thụy Hòa cực kỳ bực tức, nhưng cũng không làm gì được. Mà nhìn thực đơn mỗi ngày đều ê hề thịt cá, y suýt nữa lật cả bàn lên. Nhớ đến những món ngon mà bọn họ ăn trong cung yên, Bùi Thụy Hòa

thèm nhỏ nước dãi, vì thế, lại càng thêm giận dữ.

Tùy tùng thông minh, biết chủ nhân nổi giận, liền nói: "Thuộc hạ phát hiện ở trong thành có một tiệm điểm tâm rất ngon, chi bằng chúng ta đi dạo một chút?"

Bùi Thụy Hòa nghĩ vậy cũng cải trang rồi xuất môn.

Nhưng mà, dù Bùi Thụy Hòa ăn mặc như người bình thường, Tô Đường vẫn chỉ liếc mắt là nhận ra y ngay. Thấy y bước vào, tim Tô Đường nhảy dựng lên — y đến làm gì? Chờ đến khi nhìn thấy y kìm nén sự vui sướng chọn lựa điểm tâm, khóe môi Tô Đường nở nụ cười tinh nghịch.

Ồ, hôm nay đúng là khách quý tới tận cửa!

Ở bên này Bùi Thụy Hòa chọn xong một danh sách dài các món điểm tâm, đi ra quầy tính tiền lại thấy chưởng quầy nói cũng không nói một câu. Khi y đang ngạc nhiên, ngẩng đầu lại nhìn thấy gương mặt đã xuất hiện bao nhiêu lần trong ác mộng của y đang nhìn y cười tươi rói.

Tim Bùi Thụy Hòa co rút vào, bật thốt lên: "Là ngươi?!"

Tô Đường cười tủm tỉm: "Tiểu vương gia, đã lâu không gặp."

Nhìn gương mặt này, nụ cười này, toàn thân Bùi Thụy Hòa cứng ngắc.

Tô Đường lại không chịu buông tha, cười càng dịu dàng quyến rũ hơn: "Tiểu vương gia, đầu ngài còn đau không?"

Đừng có hết lần này đến lần khác đâm dao vào vết sẹo của người ta được không?! Trong lòng Bùi Thụy Hòa gào thét.

Nhìn khuôn mặt vặn vẹo của y, Tô Đường càng cười vui vẻ hơn, sau

đó làm ra vẻ như giờ mới nhìn thấy, kinh ngạc nói: "À, tiểu vương gia cũng thích ăn điểm tâm à? Ôi chà, đúng là khiến người ta không ngờ tới đấy, nhìn tiểu vương gia ngài anh dũng thần võ như vậy, dù gì cũng phải ăn thịt cá chứ!"

Thịt cá!!! Xin đừng nói từ này được không? Nghĩ đã muốn nôn ra rồi.

"Có điều, khách đến cửa ta cũng không có lý nào không làm. Nào nào, gói hết đồ tiểu vương gia gọi vào. Ừ, đều là người quen cả, phải hạ giá một chút chứ. Để ta xem tiểu vương gia gọi gì nào, bánh hoa quế đậu đỏ, bánh mật bột ngó sen, bánh hạnh nhân, bánh hạch đào mứt tao… Chà chà chà, toàn là đồ ngọt, có phải tiểu vương gia ăn mặn nhiều quá nên ngấy rồi không? … Ơ, tiểu vương gia, sao ngài lại bỏ đi thế? Mấy thứ này không lấy nữa sao? Tiểu vương gia, mua ba tặng một đấy! Thật ra đàn ông thích ăn ngọt cũng đâu có gì xấu hổ đâu tiểu vương gia!"

Nhìn thấy Bùi Thụy Hòa đỏ mặt tía tai bước đi thẳng tắp, Tô Đường cười đến không thở nổi.

Trong cơn tức giận, Bùi Thụy Hòa đi thẳng một mạch, có điều, đến khi y về tới biệt uyển, bên tai vẫn còn vang lên tiếng cười giễu cợt của nàng, đúng là tức chết đi được!

Y ngồi trên ghế, mặt âm trầm, một lúc lâu sau, y nheo mắt lại, khóe miệng lộ ra nụ cười thâm hiểm…

Lại nói, khi tiểu Hoàng đế biết Tống Thế An mềm rắn đều dùng cả mà Tô Đường vẫn không chịu về, không khỏi chống cằm suy nghĩ.

"Tiểu Tống vì quốc sự mà làm hỏng chuyện nhà, tiểu Triển Triển bảo trẫm phải làm người có trách nhiệm, vậy có phải trẫm nên trợ giúp tiểu Tống một tay không? Tỷ tỷ tức giận cũng không làm điểm tâm cho trẫm ăn nữa… Trẫm cũng phải bày tỏ một chút nhỉ?!"

"Vậy Hoàng thượng định làm thế nào ạ?" Tiểu Toàn tử kinh hồn bạt

vía hỏi.

"À…" Tiểu Hoàng đế nghĩ kỹ một hồi, cuối cùng quyết định, "Nghe nói tiểu Tống tổng động viên toàn bộ người trong phủ tướng quân, vậy thì trẫm tổng động viên tất cả mọi người trong kinh thành! Nhanh lên nhanh lên, mau gọi tiểu Tống tới đây bàn bạc kỹ càng chút nào."

Tiểu Toàn tử ngu người, Hoàng thượng, rốt cuộc ngài định làm gì chứ?!

…

Sáng sớm hôm sau, Tô Đường đang ngủ ngon lại bị đánh thức. Vừa mở mắt thấy mặt Hỉ Thước đầy vẻ hoảng hốt, nàng vội hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Hỉ Thước run rẩy nói: "Tiểu tiểu tiểu thư, chúng ta bị bao vây, bên ngoài có rất nhiều người!"

Tô Đường nhíu mày, khoác thêm áo rồi bước ra ngoài. Vừa nhìn, chính nàng cũng giật mình. Bên ngoài viện đầy chật người, đều là những người mặc khôi giáp, tay cầm trường mâu, vẻ mặt đầy sát khí.

"Sao sao lại thế này?" Tô Đường trợn tròn mắt, chẳng lẽ sắp chiến tranh sao?

Đúng lúc này, vị quan chỉ huy ra lệnh một tiếng, ba tiếng hô to chính tề liền vang lên giữa không trung, đinh tai nhức óc, khí thế nuốt trọn cả núi sông —

"Phu nhân! Tướng công nhà ngài mời ngài về nhà ăn cơm!"

"Phu nhân! Tướng công nhà ngài mời ngài về nhà ăn cơm!"

“Phu nhân! Tướng công nhà ngài mời ngài về nhà ăn cơm!”

Nói xong, quan chỉ huy lại ra lệnh một tiếng, mấy trăm tướng sĩ đồng loạt quay lại đằng sau, sau đó — bước đều bước, bước đều bước… Đi mất!

Cứ vậy mà… đi à…

Tô Đường trợn mắt há hốc mồm.

Rốt cuộc là có chuyện gì thế này?!

Mà đến buổi sáng, khi nàng ôm một bụng kinh ngạc đi ra phố, lại càng kinh hãi, ở trên tường mỗi nẻo đường đều dán đầy giấy, bên trên đều viết cùng một câu:

— Phu nhân! Tướng công nhà ngài gọi ngài về nhà ăn cơm!

Người qua đường nhìn thấy nàng cũng đều tủm tỉm cười nói:

“Nên về nhà ăn cơm thôi!”

“Mau quay về nhà ăn cơm đi!”

“Còn không về thì cơm canh nguội lạnh hết mất.”

“…”

Nhìn tất cả những việc này, toàn thân Tô Đường y như cây bồ công anh phất phơ trong gió, nàng vô cùng kinh ngạc, cũng vô cùng khủng hoảng. Mà dần dần nàng có vẻ cũng nhận ra tất cả việc này là dai làm!

Lục Thúy Thúy! Ngài có còn muốn ăn điểm tâm nữa không?!

Chờ đến khi vất vả tới được tiệm điểm tâm, chỉ nhìn thấy ngoài cửa

đã xếp hàng đến mấy tầng người. Có người nhanh mắt nhìn thấy bóng nàng liền vội kêu lên: "Mau lên mau lên! Mục tiêu xuất hiện rồi!"

Vì thế, chỉ trong chớp mắt, pháo nổ tưng bừng, chiêng trống rầm rộ, mấy đội múa lân múa rồng bắt đầu nhảy nhót biểu diễn.

Tô Đường đã không còn biết phải bày tỏ tâm trạng của mình thế nào nữa, nàng chỉ ngây người ra như tượng gỗ nhìn hình ảnh trước mặt.

Chờ đến khi màn biểu diễn chuẩn bị kết thúc, hai con sư tử nhảy lên cao, một dải lụa đỏ rơi xuống, bên trên viết —

Nương tử, mời nàng về nhà!

Tất cả mọi người ở đây đều đồng loạt hô to với Tô Đường: "Về nhà đi! Về nhà đi! Về nhà đi! Về nhà đi!"

Mà khi Tô Đường nhìn thấy chữ viết trên dải lụa, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Tống Thế An đứng cách đó không xa, nhìn thấy nàng cười cũng không kìm được nụ cười.

Chương 72: Bà xã, con trai và thủ trưởng

Chờ mọi người giải tán hết, Tô Đường mới đỏ bừng mặt quay người lên xe ngựa — nếu nàng tới tiệm điểm tâm, nhất định lại bị khuyên nhủ, nên về nhà thì hơn. Tối hôm qua ngủ một đêm mà cơ thể vẫn chưa khỏe lên, cứ cảm thấy không có sức.

Quay đầu nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tống Thế An, nàng nghĩ một chút lại sai người truyền lời với hắn — quay về dọn dẹp trong phủ đi!

Tống Thế An nghe vậy, liền nở nụ cười.

Trong xe ngựa, Tuyên Tử hỏi: "Mẫu thân, bao giờ chúng ta quay về?"

Tô Đường nghĩ một chút, nói: "Ngày mai."

Về thì về, nhưng làm mặt lạnh thì vẫn phải lạnh tiếp!

Khi xe ngựa đi tới đường Trân Đại, Tô Đường để phu xe đánh xe sang bên cạnh rồi bế Tuyên Tử xuống xe.

Nghe nói ở đây mới mở một tiệm kẹo, kẹo hạt thông ở đây ngon đặc biệt, Tô Đường nghĩ Hỉ Thước thích ăn cái này nhất nên tiện đường mua một chút về nhà, đồng thời cũng nhân lúc tâm trạng đang tốt, đưa Tuyên Tử đi chơi một chút.

Còn chưa vào tiệm, mùi thơm ngọt ngào nồng đậm đã xộc vào mũi. Tuyên Tử tinh mắt liền kéo áo Tô Đường chỉ một người nói: "Mẫu

thân, người nhìn kìa.”

Tô Đường tò mò quay đầu lại, vừa nhìn thấy người kia, nàng chỉ biết nhìn trời không nói được một lời.

Ở một góc tiệm, có vài đứa bé khoảng sáu bảy tuổi túm tụm quanh một bếp lò đang làm kẹo, mà một thiếu niên cao hơn bọn họ đến nửa thân người đang chen cái đầu tròn xoe của mình vào trong. Đến khi chen được vào hẳn bên trong, vị vua của một nước này dùng tư thế ‘một người làm quan cả họ được nhờ” một cách thô bỉ nhất, chiếm lấy vị trí thuận lợi nhất, sau đó, rút ra một món cây kẹo hình người, bắt đầu liếm liếm, ánh mắt còn sáng rực nhìn chằm chằm đầu bếp đang làm kẹo.

“Này, làm xong cái này cho ta nhé!”

Đứa bé bên cạnh không đồng ý: “Chúng ta đã chờ ở đây lâu rồi, ngươi không được chen ngang!”

Tiểu Hoàng đế liếc nhìn một cái, hằm hừ nói: “Trẻ con ăn kẹo nhiều sẽ sinh ra con sâu nhỏ ăn sạch cả răng đấy, các ngươi đừng có ăn nữa, mau về nhà đi!”

“…” Đám trẻ con há hốc mồm, một lúc lâu sau, có đứa thông minh một chút, nói: “Vậy vì sao ngươi còn ăn?!”

Tiểu Hoàng đế nhếch môi cười: “Vì ta có Colgate.”

“…???” Colgate là cái gì?

“À, Colgate là một người chuyên chữa răng cho ta.” Tiểu Hoàng đế đau đầu, còn lâu hắn ta mới nói cho bọn trẻ biết thứ gọi là Colgate kia đáng ghét thế nào, tự dưng nghiên cứu ra cái thứ tên là kem đánh răng làm gì rồi mỗi ngày đều ép hắn ta đánh răng, lại còn phải đánh sáng một lần, tối một lần.

Đến khi tiểu Hoàng đế triệt hạ chướng ngại vật, đánh bay hai thanh kẹo hình người xong, hắn ta vui vui vẻ vẻ chui ra khỏi đám trẻ con, sau đó nhìn thấy ngay một người lớn một trẻ con đang lắc đầu ngao ngán nhìn hắn ta.

"Ơ, tỷ tỷ! Ồ, tiểu Tuyên Tử à?!" Hắn ta giật mình.

Tô Đường khẽ lắc đầu, kéo hắn sang, nhỏ giọng hỏi: "Ngài lại lén chạy ra ngoài đấy à?"

Tiểu Hoàng đế nhìn ngược nhìn xuôi, đáp: "Đừng nói cho người khác biết, trẫm lén chạy ra ngoài một lần không dễ dàng gì, tỷ không biết bây giờ mẫu hậu nghiêm khắc thế nào đâu!"

Hôn quân! Tô Đường thấy hắn ta càng nói càng có vẻ ấm ức, thầm mắng trong lòng, rồi lại nói tiếp: "Tiểu Toàn tử đâu?" Lúc trước hắn ta đi ra ngoài dù không mang theo ai thì chắc chắn cũng sẽ mang tiểu Toàn tử theo.

Tiểu Hoàng đế nghe câu này, liền xoắn tay vào nhau nhìn lên trời: "À… Tiểu Toàn tử ấy à… Chắc là gã đang ngủ chăng…"

Ngủ á?! Đùa cái gì thế? Tô Đường nghe vậy, cảm thấy không nên ở lại đây lâu, vội kéo hai người con trai một lớn một nhỏ chạy ra ngoài lên xe ngựa.

Tiểu Hoàng đế thấy thần sắc Tô Đường không tốt, ngoan ngoãn khai: "Tiểu Toàn tử bị mẫu hậu mua chuộc rồi, biến thành một tên gian tế ghê tởm nhất, ngày nào cũng giám sát trẫm không cho trẫm đi lung tung, ngay cả đi tiểu một chút cũng bị gã nhìn chằm chằm, ngày ngày trôi qua đúng là trời không ánh nắng, giang sơn một màu, tỷ nhìn mà xem này, trẫm héo rũ cả ra rồi đấy, đáng thương lắm…"

Đột nhiên, vẻ ủ rũ trên mặt tiểu Hoàng đế lướt qua, nụ cười gian xảo nở rộ: "Nhưng mà, trẫm sao có thể là một người dễ dàng bị khó

khăn làm chùn bước được! Trẫm vắt hết óc cuối cùng cũng nghĩ ra một kế tuyệt diệu! Trẫm bỏ thuốc mê vào trà của gã, sau đó trẫm mặc y phục của trẫm vào người gã, rồi kéo gã lên giường… A ha ha, trẫm thật quá thông minh!”

“Hôn quân!” Rốt cuộc Tô Đường không kìm nén được nữa liền quát lên.

Tuyên Tử ngồi bên cạnh nghe cũng gật đầu lia lịa.

Thấy sắc mặt khinh bỉ của hai người, tiểu Hoàng đế cười ngượng ngùng một cái, rồi đưa một cây kẹo hình người ra, niềm nở mời: “Tuyên Tử, lại ăn kẹo này!”

Tuyên Tử liếc nhìn một cái, quay đầu đi: “Ta không muốn có sâu.”

“À… chuyện đó là trẫm lừa mấy đứa thôi mà.”

Tuyên Tử cứng họng, không phải người ta nói vua không nói đùa sao?

“Giờ ta đưa ngài hồi cung!” Tô Đường nói, “Dù sao ngài cũng là vua một nước, sao cứ càn quấy như vậy, liệt tổ liệt tông nhà ngài cũng tức đến đội mồ sống dậy mất!”

Tiểu Hoàng đế nghe vậy liền cúi gằm đầu nhỏ giọng nói: “Mấy lời này, tiểu Triển Triển cũng từng nói rồi, nhưng mà huynh ấy nói là sao không tức giận đến đội mồ sống dậy…”

Nhắc đến Triển Dịch Chi, Tô Đường không lên tiếng nữa.

Tiểu Hoàng đế lại kéo áo Tô Đường nói: “Tỷ đừng đưa ta về cung mà! Chỉ cần vừa về cung, bọn họ sẽ lại ép trẫm lập hậu!”

Đàm phán kết thúc, sứ đoàn rời đi thì phải lập hậu, đây chính là hiệp ước quân thần lúc trước đã thỏa thuận kỹ, Tô Đường cũng biết ít

nhiều, có điều, nàng lại thắc mắc: "Vì sao ngài sống chết không chịu lập hậu?"

"À…" Tiểu Hoàng đế lại bắt đầu nhìn trời, có nên nói cho nàng biết chuyện mình không 'lên' được không? Thôi thôi, mất mặt lắm, "Vì… vì trẫm còn chưa tìm được người nào vừa ý!"

"Vậy ngài thích người thế nào?!"

Tiểu Hoàng đế nghĩ một chút, cuối cùng nhìn Tô Đường, nói rất thật lòng: "Giống tỷ là được rồi."

Tô Đường rùng mình một cái.

Tuyên Tử lại đeo ngay vẻ mặt cảnh giác như cha mặt lạnh của cậu nhóc để nhìn tiểu Hoàng đế.

"Dù sao tỷ cũng đừng đưa trẫm về cung! Trẫm đã nghĩ rồi, trẫm phải học theo tỷ, bỏ nhà ra đi! Đến lúc đó, nhất định họ sẽ tìm trẫm về, trẫm sẽ nói, về cũng được, nhưng không ép trẫm lập hậu là được!"

Nhìn hắn nghiêm trang nói xong, cuối cùng Tô Đường cũng hiểu rõ nỗi khổ của Triển Dịch Chi.

Lúc này, Tuyên Tử ngồi bên cạnh trầm mặc một lúc lâu đột nhiên lên tiếng: "Mẫu thân, đường này hình như không phải đường về nhà…"

Tô Đường vén màn lên nhìn, quả nhiên bên ngoài đã không còn là phố xá đông đúc nữa mà biến thành rừng cây hoang vắng rồi.

Sao lại thế này?

Nàng kinh hãi vén rèm lên nói với phu xe: "Lão Vương, ông định đi…"

Chữ "đâu" còn chưa nói ra, Tô Đường đã sợ hãi đến không nói thành lời, vì nàng phát hiện ra — lão Vương phu xe đã biến thành một người đàn ông trung niên hoàn toàn xa lạ, mà bên miệng y còn lộ ra nụ cười hài lòng vì âm mưu đã thành công…

Mưu kế hiểm độc của Bùi đầu to.

Trời chiều ngả về hướng Tây, bầu trời ửng hồng, Tống Thế An đứng chắp tay sau lưng ở cửa viện Hòa Hi, đang thầm nghĩ xem tối nay có nên đi đón Tô Đường về không.

Đúng lúc này, một nha hoàn chạy tới nói Thược Dược cầu kiến, mặt còn có vẻ rất lo lắng. Đột nhiên, tim Tống Thế An như thắt lại, cảm thấy có gì đó không ổn.

"Tướng quân, đến giờ mà vẫn chưa thấy thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia quay về, nô tỳ tìm mãi không thấy người đâu, cứ nghĩ có lẽ hai người hồi phủ, nhưng mà…" Nói tới đây, Thược Dược lo đến đỏ bừng mắt.

Tống Thế An giật mình, chẳng lẽ Tô Đường đi thật sao? Không đúng, nàng đã nói mai sẽ quay về, huống chi, dù nàng muốn đi cũng sẽ không đưa Tuyên Tử đi cùng. Vậy nàng đi đâu?

Hắn nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi đưa mấy người này đi tìm, ta vào cung xem thế nào."

Lúc trước Tô Đường cũng hay đột ngột bị gọi tiến cung.

Tống Thế An cưỡi ngựa đi trên đường, thấy một đám thị vệ mặc thường phục vội vội vàng vàng chạy, mày nhíu lại, túm lấy một tên quen mặt hỏi: "Có chuyện gì xảy ra? Sao lại kích động thế?"

Thị vệ kia đột nhiên bị túm lấy, liền giật mình, chờ đến khi nhìn rõ là Tống tướng quân, gã thở phào một hơi, nhưng mặt lộ vẻ do dự không dám trả lời, chỉ nói: "Nếu Tống tướng quân muốn biết cứ vào

cung xem đi ạ.” Nói rồi gã hành lễ sau đó chạy đi.

Nhìn thấy gã có vẻ khó nói, trong lòng Tống Thế An thoáng nghi hoặc, thấy trên đường càng lúc càng nhiều thị vệ mặc thường phục, hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, kéo căng cương ngựa đi thẳng về phía Hoàng cung.

Lúc này trong lòng Hoàng thái hậu vừa tức vừa lo, nhưng trên mặt vẫn không tỏ vẻ gì. Tiểu Toàn tử ở bên cạnh thì quỳ rạp xuống đất khóc lóc.

Nhìn thấy Tống Thế An bước vào, sự căng thẳng của Hoàng thái hậu mới chùng xuống một chút, có điều, nhớ đến trong tay hắn nắm binh quyền, bà lại cảnh giác hơn, nhưng nghĩ lại hiện giờ không dựa vào hắn cũng không có ai tin cậy cả, dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, dù sao cũng là đại thần mà tiên đế đã ủy thác.

Nghĩ vậy, hoàng thái hậu giả vờ đỡ Tống Thế An đang muốn hành lễ lại, nói: “Miễn lễ.”

“Thái hậu, rốt cuộ có chuyện gì xảy ra?!”

Hoàng thái hậu siết chặt nắm tay nghĩ một chút rồi trầm giọng nói: “Hoàng thượng mất tích!”

Tống Thế An vô cùng hoảng sợ: “Sao lại thế?”

Tiểu Toàn tử đã sợ đến mức hồn vía bay lên mây, lúc này chỉ biết thút thít vừa khóc vừa kể lại mọi chuyện.

Tuy đã nghe một lần, nhưng nghe lại lần nữa, Hoàng thái hậu vẫn tức đến nghiến răng, mắng: “Khốn kiếp!”

Tống Thế An kinh hoàng một lúc, lại chợt nhớ ra, nói: “Tô Đường và Hàn Tuyên cũng mất tích!”

Hai người xâu chuỗi lại, thu được kết luận gần với chân tướng nhất — tiểu Hoàng đế xuất hành một mình gặp Tô Đường, sau đó cùng mất tích!

"Nhưng vì sao bọn họ lại mất tích? Hành vi của Hoàng nhi rất… kỳ dị, nhưng Tô Đường cũng biết chừng mực…" Nói đến đây, Hoàng thái hậu kinh hãi: "Chẳng lẽ bị người ta bắt cóc?!"

Cứ tưởng rằng tiểu Hoàng đế mải chơi không về, nhưng giờ biết được rất có khả năng hắn cùng mất tích với Tô Đường, vậy thì bản chất sự việc sẽ khác hẳn!

Tống Thế An cũng đang nghĩ đến điều này, chỉ là… rốt cuộc ai bắt cóc họ?

Hiện giờ giặc ngoại xâm đã trừ bỏ, không có nội loạn, hoàng thất yên bình, quân thần hòa thuận, tuyệt đối không có người nào làm ra chuyện bắt cóc quân vương. Hoàng thượng chỉ nhất thời nổi hứng xuất cung, mà tiểu Toàn tử biết rõ sự tình lại bị hôn mê đến chiều tối mới tỉnh dậy, chắc hẳn cũng không ai biết được chuyện này. Vì thế, việc bắt cóc không phải đã có âm mưu từ trước, mà là xảy ra bất ngờ!

Cũng không đúng!

Nếu không phải có âm mưu từ trước, sẽ không thể làm thần không biết quỷ không hay như thế! Tô Đường ngồi trên xe ngựa, nếu có Hoàng thượng ở đó, thì cả phu xe nữa là bốn người tất cả. Nếu muốn thuận lợi bắt cóc cả bốn người mà không gây ra động tĩnh nào, chỉ e đối phương đã sớm lên kế hoạch cẩn thận rồi!

Như vậy…

Hoàng thượng xuất cung là việc bất ngờ, không ai có thể đoán trước được, vì vậy, hiển nhiên mục tiêu của đối phương cũng không phải hắn ta. Nếu thế thì… mục tiêu của họ là…

Tô Đường!!!

Nghĩ vậy, toàn thân Tống Thế An run lên!

"Ngươi nói mấy người đó muốn bắt cóc Tô Đường?" Hoàng thái hậu không thể tin nổi.

Tống Thế An nặng nề gật đầu, tim run rẩy.

Hoàng thái hậu nghĩ một chút cũng thấy rất có lý: "Nhưng mà Tô Đường gây thù chuốc oán với ai?!"

Lúc đầu Tống Thế An nghĩ đến chưởng quầy Vinh thị, nhưng nhớ lại thì đám người đó đã bị xử lý hết rồi, nhưng trừ lần đó ra, cũng không nghe nói còn ai nữa! Chợt Tống Thế An nhớ tới một người —-

Đối phương không phải là kẻ thù của Tô Đường, mà là kẻ thù của Tống Thế An!

Nghĩ vậy, đáp án liền hiển hiện trước mặt: "Là Bùi Thụy Hòa!"

Y là kẻ đã có tiền án tiền sự!

"Sáng nay sứ đoàn rời khỏi thành, đến chiều Hoàng nhi mới mất tích, chẳng lẽ bọn họ vẫn có người lưu lại kinh thành sao?" Hoàng thái hậu hỏi.

"Rất có khả năng. Ngoài mặt, sứ đoàn chỉ có mấy người đó, nhưng thực tế là có mấy trăm người giả dạng trà trộn vào Đại Tụng ta. Lần trước vi thần bị tập kích cũng là nhóm người đó."

Lòng bàn tay Hoàng thái hậu sắp bị móng tay đâm nát.

Tống Thế An lại chợt nghĩ tới chuyện nghiêm trọng hơn. Nếu quả thật là do Bùi Thụy Hòa gây ra, y bắt cóc Tô Đường cũng vì muốn

uy hiếp hắn, thế nên chắc chắn sẽ có chiêu tiếp theo, tạm thời tính mạng của họ sẽ không có vấn đề gì. Nhưng mà, hiện giờ Hoàng thượng cũng bị lẫn vào đó, vậy thì to chuyện rồi!

Nếu thực sự như vậy, thì người mà y uy hiếp không chỉ là Tống Thế An hắn, mà là cả nước Tụng!

Hoàng thượng nhỏ tuổi còn chưa có con nối dõi, nếu xảy ra vấn đề gì, nước thiếu vua như rắn mất đầu ắt sẽ đại loạn! Đến lúc đó nước Diên kéo quân xuống phía Nam, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Tống Thế An nghĩ đến chuyện này, Hoàng thái hậu cũng nghĩ đến.

Bà quay đầu nhìn ngai vàng, mím chặt môi, một lúc lâu sau mới trầm giọng nói: "Tuy tất cả chỉ là phỏng đoán, nhưng phải tính toán theo hướng xấu nhất! Ai gia sẽ phong tỏa tin tức này, từ bây giờ sẽ chỉ nói là Hoàng thượng bị phong hàn, cần phải nằm trên giường tĩnh dưỡng không gặp bất kỳ ai! Nếu đến lúc đó nước Diên dùng Hoàng đế để uy hiếp, ai gia sẽ phế đế lập vua mới! Hoàng thượng không có con nối dõi, nhưng Hoàng tộc ta vẫn có huyết mạch của tiên hoàng!"

Bà mạnh mẽ nhấn mạnh từng lời, lộ ra vẻ kiên quyết tuyệt tình đến tận cùng!

Thời khắc này, bà là người gánh vác vận mệnh của cả nước Tụng!

Tống Thế An chấn động, vội khom gối quỳ xuống.

"Trước hết, ngươi cứ dẫn người đuổi theo! Quyết không thể để họ mang Hoàng thượng ra khỏi Đại Tụng ta!" Hoàng thái hậu bình tĩnh nhìn hắn, sau đó lại nói, "Có thể, có thể bọn họ cũng không biết Hoàng thượng cũng bị bắt cóc… Tóm lại… Thúy Thúy xin nhờ vào ngươi!"

Tống Thế An ngẩng đầu, nhìn thoáng qua hốc mắt đỏ ửng của bà, vội cúi xuống nói: "Thần nhất định không phụ sự ủy thác của người!"

Thời khắc này, bà chỉ là một người mẫu thân lo lắng cho con mình mà thôi.

Có điều, Hoàng thái hậu dám ôm niềm hy vọng Bùi Thụy Hòa không biết mình bắt cóc Hoàng thượng, nhưng Tống Thế An có dám không?

Buổi sáng sứ đoàn đã xuất phát, đi một chút nghỉ một chút nhưng cũng đi khá xa rồi. Đoàn người Tống Thế An ra sức thúc ngựa, nhưng cũng đến tận sáng hôm sau mới đuổi kịp.

Đêm qua, họ tìm thấy lão Vương phu xe bất tỉnh nhân sự trong cái kênh nhỏ ở trong thành. Sau khi cứu lão tỉnh lại mới biết lúc ấy Hoàng thượng quả thật có mặt ở trên xe, mà lão cũng đang lo đánh xe ngựa, không hiểu sao đột nhiên bị đánh ngất xỉu, sau đó xảy ra chuyện gì thì không biết nữa.

Tiếp theo đó, bọn họ lại tìm thấy chiếc xe ngựa của Tô Đường ở trong rừng cây ngoài thành, bên trong đã không một bóng người. Chẳng qua, đường này đúng là đường sứ đoàn rời đi, nên Tống Thế An càng khẳng định mình không đoán sai.

Có điều, chờ đến khi bọn họ đuổi kịp sứ đoàn, nhìn hết mọi người trên xe ngựa cũng không phát hiện ra tung tích ba người Tô Đường, trừ xe ngựa của Bùi Thụy Hòa ra, không phát hiện nơi nào có thể giấu người nữa.

Nhưng hiện giờ, Bùi Thụy Hòa cũng vén hết màn xe lên để lộ hết bên trong ra — bên ngoài xe, trừ y ra không còn ai khác nữa.

"Ồ, Tống Tướng quân đấy à? Sao thế, sao lại mệt mỏi phong trần đuổi tới đây thế này, chẳng lẽ không nỡ xa bản vương nên tự đến

tiễn sao?" Trong nắng sớm, Bùi Thụy Hòa ngồi trong xe nhìn Tống Thế An ngăn cản trước mặt mình, cười toét miệng hỏi.

Tống Thế An nheo mắt nhìn y, chỉ muốn đâm thẳng một kiếm xuyên tim y. Hành động thoải mái vén màn xe lên của Bùi Thụy Hòa quá là giấu đầu lòi đuôi, có điều không tìm được ba người Tô Đường ở đây, hắn cũng chỉ có thể nén xuống.

"Ha ha ha, nếu Tống tướng quân không có chuyện gì quan trọng, bản vương phải đi đây, núi cao nước xa, đường về còn rất dài! Có điều, bản vương rất mong được gặp lại Tống tướng quân! A ha ha ha!"

Nhìn Bùi Thụy Hòa cười to rời đi, Tống Thế An bình tĩnh nói với Lưu Xuân: "Bùi Thụy Hòa không dám giấu mấy người Tô Đường trong sứ đoàn, nhất định đã sắp xếp trong tay một người nào đó của nước Diên. Bọn họ đưa người đi, ắt hẳn phải tìm tất cả mọi cách để qua biên ải! Ngươi cầm lệnh bài, phong tỏa hết các đường qua biên ải, kiểm tra nghiêm ngặt mỗi người đi qua biên ải! Chỉ cần có dấu vết để lại, lập tức báo ta biết!"

"Vâng!" Lưu Xuân lĩnh mệnh rời đi.

Tống Thế An ngồi trên ngựa nhìn sứ đoàn dần đi xa, thầm thở phào một hơi. Bùi Thụy Hòa rất hung hăng, nhưng y cũng chưa lật mặt hẳn, là vì y vẫn còn đắn đo.

Vì sao lại đắn đo?

Là vì y vẫn chưa biết trong số người mình bắt cóc có Hoàng đế nước Diên!

Y nói mong gặp lại Tống tướng quân, điều này đã nói mục tiêu của y là Tống Thế An chứ không phải nước Tụng!

Hiện giờ, chắc hẳn y vẫn đang nghĩ rời khỏi biên ải đã rồi lại dụ hắn

xuất hiện đây mà!

Dù sao, ở đây cũng là địa bàn của Đại Tụng!

Dù sao, hộ tống sứ đoàn qua biên ải cũng có quan viên tướng sĩ của Đại Tụng!

Vậy thì cứ để họ giám sát ngươi đi, ta không tin nghiêm ngặt như thế mà ngươi vẫn có thể đưa người qua biên ải!

Trong xe ngựa, Bùi Thụy Hòa ném miếng mứt hoa quả vào miệng, sau đó kéo màn lên hỏi tâm phúc: "Kế hoạch thế nào?"

"Tất cả đều thuận lợi, đã bắt được phu nhân tướng quân và đứa bé kia, có điều…"

"Có điều làm sao?" nhìn thấy tâm phúc úp úp mở mở, Bùi Thụy Hòa nhướng mày hỏi.

"Chúng ta bắt được không chỉ có Tống phu nhân và Tống tiểu gia, mà còn có một nha hoàn ngốc nữa. Nha hoàn ngốc kia rất phiền phức, lão Ma vốn định giết ả đi, nhưng Tống phu nhân liều mạng ngăn lại, kết quả là phải mang cả ả theo!"

"Nha hoàn ngốc à? Một con ngốc sao?" Bùi Thụy Hòa thấy hơi tò mò.

"Lão Ma nói đầu óc nha hoàn kia có vấn đề, cụ thể thì thuộc hạ cũng không biết."

Bùi Thụy Hòa nghĩ một chút, nói: "Cứ để đó đi, chỉ là một nha hoàn thôi mà. Lần này người mà chúng ta đối phó là Tống Thế An, hừ hừ, vợ con đều nằm trong tay ta. Để ta xem hắn phải làm thế nào! Không phải mọi người nói tình cảm vợ chồng hắn sâu nặng lắm sao, bản vương rất muốn nhìn xem, rốt cuộc sâu đậm đến mức nào! Lấy mạng đổi mạng, ngươi có thể đồng ý sao? Ha ha ha…"

Tống Thế An à, ngươi có thể phòng thủ, canh chừng đường của ngươi, nhưng ta có mật đạo của ta, ngươi muốn ngăn ta à? Nằm mơ!!!

Chương 73: Sói háo sắc ngồi ngay phía trước

Nơi này là núi Phượng Hoàng, từng ngọn núi hùng vĩ uốn lượn, giống như con rồng lớn trải dài qua khu vực này, chia đôi nước Tụng và nước Diên. Địa thế của ngọn núi này rất hiểm ác, ở chính giữa có một vùng đồng bằng rộng lớn, nước Tụng xây dựng một thành trì trên chính vùng đất này, phòng thủ biên quan.

Mà cửa khẩu này chính là cửa khẩu duy nhất có thể thông hành qua hai nước suốt nghìn năm qua.

Nhiều ngày nay, các tướng sĩ canh chừng đều đề cao cảnh giác ngày đêm, kiểm tra nghiêm ngặt từng người qua lại — cấp trên truyền mật lệnh, gian tế nước Diên trộm cơ mật chắc chắn sẽ cải trang ra khỏi thành, mà trong nhóm của bọn họ, có một người phụ nữ hai mươi tuổi, một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, và một đứa bé khoảng bốn tuổi. Nếu phát hiện, phải giữ lại ngay, nhưng tuyệt đối không được gây tổn thương đến tính mạng.

Có điều, thật đáng tiếc, bọn họ đã giữ lại rất nhiều người có bộ dạng khả nghi, nhưng mãi vẫn chưa phát hiện ba người mà cấp trên muốn tìm.

Đương nhiên, bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không tìm được.

Vì ở cách cửa khẩu không đến trăm dặm, một mật đạo bí mật không một ai biết nối liền hai nước đã bị nước Diên phát hiện ra, ba người bọn họ muốn tìm cũng đã được đưa tới mật đạo này để ra khỏi nước Tụng, bước vào địa phận nước Diên.

Lúc này đã là cuối mùa thu, từng cơn gió lạnh gào thét thổi qua, thổi bay hết lá vàng trong núi. Trong tiếng lá rụng soàn soạt, mấy con thú hoang thường lui tới như ma quỷ, chúng đang tìm thực phẩm dự trữ qua mùa đông, trong ánh mắt lạnh lẽo thường lộ ra vẻ hung ác, vô tình. Mà ánh mắt của chúng, thường xuyên dừng ở ngôi miếu đổ nát trong sơn cốc kia.

Trong ngôi miếu đổ nát có người, có lửa, có mùi thịt nướng thơm lừng bốn phía, nhưng cũng có cây đao lấy mạng.

Vì thế, chúng không dám dừng lại.

Đám lão Ma đã đi ngủ, chỉ còn lại hai người uống rượu ăn thịt canh đêm. Tô Đường nhìn cây đao trên tay họ, lại một lần nữa bỏ đi suy nghĩ muốn chạy trốn.

Đã mười hai ngày rồi, nếu còn không trốn, ngày mai sẽ qua biên ải, Tống Thế An muốn cứu càng khó hơn! Nhưng muốn chạy trốn, thì phải trốn thế nào?

Chưa nói đến chuyện bọn họ có võ công cao cường, mà nàng mang theo hai đứa bé một lớn một nhỏ đã không trốn thoát được rồi, dù có thể trốn đi, nhưng nơi thâm sơn cùng cốc thế này, rất nhiều thú hoang, lại không tìm thấy đường, nàng mà đi ra chẳng khác nào đi tìm đường chết!

Tô Đường bất lực ngẩng đầu, nhìn lên nóc nhà thủng một lỗ to, vầng trăng khuyết không tròn đang treo trên cao, nhưng rất nhỏ, tỏa ra tia sáng lạnh lùng trong trẻo.

Tiểu Hoàng đế đang ngủ say, quấn chặt chăn ôm lấy đùi nàng, không biết mơ thấy gì mà chảy nước miếng ròng ròng. Đầu hắn búi tóc kiểu nha hoàn, xiêm y cũng rực rỡ sắc màu.

Tuyên Tử cũng rúc sâu vào lòng Tô Đường, rõ ràng rất buồn ngủ

nhưng lại không dám ngủ, chỉ chợp mắt một cái lại mở ra ngay, nhìn xem Tô Đường có còn ở đây hay không.

Tô Đường nhìn mà xót xa, vỗ nhẹ vào lưng thằng bé, nói: "Tuyên Tử ngoan, ngủ đi, mẫu thân vẫn luôn ở đây."

Tuyên Tử méo xệch miệng, nhỏ giọng hỏi: "Rốt cuộc khi nào cha mới tới cứu chúng ta?"

Tô Đường nhìn đống lửa, hít sâu một hơi nói: "Nhanh thôi, nhanh thôi!"

Cũng đã gần nửa tháng rồi, mặt lạnh, chàng cũng phải tới rồi chứ?!

Nửa tháng trước, khi nàng phát hiện phu xe biến thành một người xa lạ, còn chưa kịp hoảng hốt đã bị đánh một chưởng ngất xỉu trong xe. Đến khi tỉnh lại lần nữa thì đã bị đưa ra khu rừng ngoài thành.

Nhìn gương mặt xa lạ, Tô Đường không khỏi sợ hãi hỏi: "Các ngươi muốn gì!"

Nhận được câu trả lời: "Tống phu nhân cứ bình tĩnh, chúng ta chỉ phụng mệnh mà làm thôi." Nhưng rốt cuộc phụng mệnh ai, phụng như thế nào thì bọn họ nhất định không chịu nói thêm tới một chữ!

Lúc đó Tô Đường sợ nhất mục tiêu của bọn bắt cóc đó là tiểu Hoàng đế, về sau khi họ nói chuyện phát hiện mục tiêu là chính mình, nàng không khỏi thầm thở phào một cái.

Nàng thử thăm dò: "Người các ngươi muốn bắt là ta, vậy thả hai đứa trẻ đi đi!" Nếu không chỉ cần thả mỗi 'tiểu nha hoàn' thôi cũng được!

Bọn họ lại nói: "Giết thì được, thả thì không." Cẩn thận như vậy chỉ vì sợ kế hoạch sẽ bị phá hỏng.

Đương nhiên Tô Đường phải liều mạng ngăn cản. Thấy không còn cách nào để gạt tiểu Hoàng đế ra ngoài, nàng chỉ có thể nghĩ cách giấu diếm thân phận của tiểu Hoàng đế trước. Vì thế khi bọn họ đưa một đống y phục cho họ thay để cải trang, nàng chợt nảy ra ý tưởng, thay y phục nữ giới cho tiểu Hoàng đế, rồi trang điểm cho hắn thành bộ dạng nha hoàn.

Đám bắt cóc có tất cả bảy người, đóng giả một đội thương nhân, bọn họ đục mấy lỗ hổng thông khí ở mấy chiếc thùng lớn chuyên để chứa đồ, rồi ném ba người bọn họ vào trong. Trừ khi ăn uống nghỉ ngơi, ba người bọn họ bị nhốt cả ngày trong không gian nhỏ hẹp đó, cơ thể còn khó mà duỗi thẳng ra được.

Vào lúc ăn uống nghỉ ngơi, cũng luôn có người luân phiên trông coi, Tô Đường không thể nào tìm được cơ hội sơ hở.

Nàng bị giám sát chặt nhất, nhưng Tuyên Tử lại tương đối tự do, vì thế Tô Đường mới sai Tuyên Tử thừa lúc bọn họ không để ý, lén lưu lại ký hiệu. Nàng nghĩ, Hoàng thượng mất tích, trong cung nhất định sẽ đại loạn, đến lúc đó chắc chắn sẽ có rất đông nhân mã ra ngoài tìm kiếm, mà bọn họ để lại ký hiệu thế này, chưa biết chừng sẽ có ai đó nhìn thấy.

Vậy mà, để lại ký hiệu suốt cả chặng đường, cũng chẳng dẫn được bất cứ ai tới đây.

Hơn nữa, ban đầu Tô Đường nghĩ chắc chắn Tống Thế An sẽ thiết lập các trạm kiểm soát trên đường, đám người này chắc sẽ bị gọi vào tra hỏi, đến lúc đó có thể sẽ bị phát hiện, nhưng ai ngờ trên đường đi, đám người này luôn lánh sang mấy đường nhỏ xa xôi, tránh xa khỏi mấy trạm kiểm soát kia.

Đến vài ngày trước, bọn họ càng lúc càng đi vào nơi hoang vắng, ban đầu còn có thể nhìn thấy thôn xóm, nhưng sau đó thì cả trăm dặm còn hiếm thấy một ngôi nhà dân. Đến nước này, Tô Đường thật sự cảm thấy tuyệt vọng.

Lúc này đám người kia cũng bắt đầu buông lỏng cảnh giác, không giám sát Tô Đường nghiêm ngặt nữa, đống đồ ngụy trang cũng chỉ chọn những thứ hữu dụng để mang đi, những thứ khác đều bị vứt lại trong sơn cốc, chỉ cầm theo trang bị nhẹ nhàng.

Tô Đường không biết họ là ai, không biết mục đích họ bắt cóc nàng là gì, cũng không biết họ muốn dẫn nàng đi đâu, nhưng dù vô cùng khủng hoảng và bất lực, nàng vẫn phải ép mình kiên cường gượng dậy, vì bên cạnh nàng còn có một vị Hoàng đế, và cả Tuyên Tử nữa!

Có điều, cảm thấy thời tiết càng ngày càng lạnh, hướng đi càng lúc càng thiên về hướng Bắc, cùng với những người đó vô tình nhắc đến chuyện "qua biên ải", Tô Đường mơ hồ đoán được bọn họ đang đi đâu, cũng biết được rốt cuộc ai gây nên tất cả những chuyện này!

Nhận thức này khiến nàng thở phào nhẹ nhõm được một thời gian lại bắt đầu trở nên căng thẳng.

Vì nếu quả thật do Bùi Thụy Hòa gây ra, tạm thời ba người bọn họ sẽ không có vấn đề gì, nhưng chính vì do Bùi Thụy Hòa gây ra, mà thân phận của tiểu Hoàng đế càng phải giữ cẩn mật, nếu không, chỉ e thiên hạ đại loạn!

Cùng với việc đó, nàng cũng băn khoăn về mục đích Bùi Thụy Hòa bắt cóc nàng, tất nhiên là để đối phó Tống Thế An!!!

…

Tô Đường còn đang suy nghĩ tìm cách chạy trốn, thì tiểu Hoàng đế tỉnh dậy.

Hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía, sau đó chán nản nói: "Ta cứ tưởng tất cả chỉ là nằm mơ, không ngờ ngủ dậy mới biết vẫn là sự thật."

Nói xong hắn đứng dậy định đi ra ngoài.

Một người nhìn thấy hắn, kêu lên: "Thúy Hoa, ngươi đi đâu?!"

Cô ấy là Thúy Hoa, nha hoàn của ta — khi đó, Tô Đường giới thiệu thiếu niên bước ra từ trong xe như vậy.

Tiểu Hoàng đế xách chiếc váy hoa, hừ một tiếng nói: "Ta muốn đi xi xi!" Chợt nghĩ ra gì đó, hắn lại quay đầu nói: "Người ta là tiểu cô nương đấy nhé, không cho các ngươi nhìn lén đâu à!" Nói rồi hắn lắc lắc mông đi ra ngoài.

"Nhìn thì thanh tú như vậy, chỉ tiếc là một kẻ đần độn!" Một người lắc đầu nói.

"Ngươi mới là kẻ đần độn, cả nhà ngươi đều là kẻ đần độn!" Bên ngoài cửa, tiểu Hoàng đế vừa ngồi xổm xi xi, vừa mắng.

Ngoài trời tối đen, gió lành lạnh, tiểu Hoàng đế nhìn ánh trăng cao cao nhỏ bé, hai trong mắt trong veo có chút thương cảm — thôi rồi, lần này xảy ra chuyện lớn thật rồi!!! Nếu quay về, nhất định sẽ bị mẫu hậu phạt chết, còn có thể bị bọn tiểu Lý lải nhải đến chết nữa…

Nhưng mà… cũng không biết có thể quay về hay không đây…

Hu hu, sao còn chưa có ai đến cứu giá chứ!

Ở bên ngoài chơi chẳng vui tí nào cả!!!

Thương cảm xong, tiểu Hoàng đế rùng mình đứng dậy, nhìn bốn phía một chút, sau đó đi tới bên cạnh một cây đại thụ, xé một mảnh vải áo ra, buộc lên trên — sau khi hắn biết Tuyên Tử làm như thế để lưu lại ký hiệu, hắn cũng lặng lẽ tiếp nhận nhiệm vụ này.

Buộc xong, tiểu Hoàng đế ngồi xuống dưới gốc cây, vừa khom người, một gói giấy rơi từ trong áo ra — là gói kẹo hình người. Gói kẹo đó là từ nửa tháng trước hắn mua chưa kịp ăn thì đã bị bắt cóc.

Lúc thay y phục, hắn không nỡ bỏ nên cứ giấu trong người rồi quên khuấy mất.

Hắn cầm một miếng, ngậm trong miệng, từ từ nhấm nháp, vừa ăn vừa nghĩ lan man sự đời, ví dụ như: Nếu lần này được cứu ra, trẫm nhất định sẽ làm một Hoàng đế tốt! Không ham chơi nữa, không tham ăn nữa, lập hậu thì lập hậu!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên mắt hắn căng lên! Vì hắn phát hiện trong bụi cỏ đối diện có hai đốm lửa sáng lên!

Xanh biêng biếc! (*) Xanh biếc ~ Lục Du Du

Y như tên của hoàng huynh ấy!

Toàn thân tiểu Hoàng đế cứng ngắc, vì rốt cuộc hắn cũng nhìn rõ đó là thứ gì!

A a a a a! Là một con sói!!! Là một con sói màu trắng bạc!!!

Tiểu Hoàng đế nhìn chằm chằm con sói trắng, con sói trắng cũng nhìn chằm chằm tiểu hoàng đế, không ai nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, tiểu Hoàng đế run giọng nói: "Là đám lão Ma giết huynh đệ các ngươi để nướng ăn, ta chưa ăn một miếng nào! Thật đấy! Ta không ăn được! Ngươi đừng ăn ta! À, đây là kẹo ngọt, rất ngon, ngươi mang đi ăn đi!"

Nói rồi hắn ném gói giấy qua, sau đó lùi về phía sau, vội vàng bỏ chạy.

Sói trắng nhìn thấy hắn chạy xa vẫn không nhúc nhích, sau đó nghe thấy cái gì đó, liền đi tới bên gói giấy ngửi ngửi, cuối cùng "Grao" một tiếng rồi ngậm gói giấy quay đầu chạy mất.

"Lão lão lão lão lão Ma!!! Bên bên bên bên ngoài có con sói mắt

trắng! À không phải là con sói trắng!” Chạy vào nhà xong, tiểu Hoàng đế lao tới sau lưng lão Ma, lắp bắp nói. (Ở TQ họ dùng từ sói mắt trắng để nói đến những kẻ vong ân bội nghĩa, ăn cháo đá bát.)

“Sói trắng?!” Lão Ma nhướng mày, tay cầm đao.

Trên núi Phượng Hoàng có sói, sói trắng là vua, có người nói nó là hóa thân của Tà Thần, vô cùng đáng sợ! Lão Ma không khỏi lo lắng, đêm nay bọn họ vừa ăn thịt sói, không phải sói trắng tới báo thù chứ?!

Vì vậy, đêm hôm nay, cả bảy người lão Ma đều canh chừng nghiêm ngặt, không dám có chút thả lỏng nào.

Mà sau khi kinh hãi qua đi, tiểu Hoàng đế lại bắt đầu rúc vào lòng Tô Đường khóc lóc kể lể —

Hu hu! Ném hết cả kẹo cho sói mất rồi! Đau lòng chết đi được! Đau lòng chết thôi!

Khóc lóc kêu than xong, hắn lại ôm Tuyên Tử ngủ tiếp…

Ở sâu trong rừng rậm cách đó không xa, một tiểu cô nương nhét một miếng kẹo trong giấy gói vào miệng, ăn xong còn bĩu môi, chọc chọc ngón tay vào đầu sói trắng, nói: “Đại Bạch à, dù gì thì em cũng là Vua Sói, sao lại không biết xấu hổ mà nhặt đồ của người ta như thế chứ?!”

“À ú ú —.” Sói trắng cúi đầu.

“Mà đã nhặt rồi thì em phải nhặt nhiều nhiều một chút, nhặt có chút xíu thế này ăn sao đủ!” Tiểu cô nương mút tay, bất mãn nói.

“À ú!!!” Hiểu rồi ạ, lần sau sẽ rút kinh nghiệm!

Vì thế, trong hai hôm nay, đám người lão Ma đều ở trong tình trạng

cảnh giác cao độ, không có cách nào khác, con vua sói kia cứ bám theo bọn họ như âm hồn bất tán!!!

Mà tiểu Hoàng đế rất đau lòng phát hiện, chỉ cần hắn vừa đi ra ngoài xi xi, con sói kia luôn ngồi xổm trước mặt để theo dõi hắn, sợ đến mức nước tiểu của hắn còn suýt chạy ngược vào trong ấy!

Người ta có phải giống cái đâu, ngươi nhìn cái gì chứ?!

Sói háo sắc!!!

Chương 74: Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình

Ngày cuối cùng trước khi qua biên ải, vẫn không thấy Tống Thế An tới.

Đi qua sơn cốc, qua một sơn động quanh co ẩn mật, một vùng đồng bằng liền hiện ra trước mặt họ, nhìn những con diều hâu bay trên cao, Tô Đường nắm chặt tay Tuyên Tử. Qua lời nói chuyện của đám lão Ma, nàng biết bọn họ đã đến địa giới nước Diên, Tống Thế An muốn đến cứu bọn họ còn khó hơn lên trời.

Sau đó, bọn họ bị đưa đến một nông trang gần đó, chờ Bùi Thụy Hòa đến.

Đám lão Ma dùng mười sáu ngày để xuất cảnh, Bùi Thụy Hòa cũng vì muốn che giấu tai mắt người đời mà kéo dài thời gian, đến ngày thứ hai mươi hai mới đến cửa khẩu.

Nhìn Tống Thế An canh chừng ở biên ải, Bùi Thụy Hòa cười như gió xuân: "Ồ, Tống đại tướng quân à, xem ra ngươi thật sự không nỡ xa bản vương, đưa tiễn tới tận đây cơ à. Có điều, ngươi không cần vội vàng như thế, chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng gặp lại thôi."

Tống Thế An nheo mắt lại, trong mắt đầy sát khí. Đã bao nhiêu ngày trôi qua nhưng vẫn chưa phát hiện ra tung tích ba người Tô Đường! Ở cửa khẩu canh chừng nghiêm ngặt không thể lọt qua nổi, như vậy rốt cuộc họ đang ở đâu!

Một lúc lâu sau, hắn trầm giọng nói: "Ta không ngại tiễn ngươi lên

Tây thiên đâu!”

Mắt Bùi Thụy Hòa sáng rực lên: “Vậy cứ chờ xem rốt cuộc ai sẽ đi gặp Diêm vương trước! Ha ha ha ha!” nói xong, y ngửa đầu lên trời cười to rồi rời đi.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của y, Tống Thế An vô cùng căm ghét, nhấc cây cung trong tay lên, lắp tên, giương cung, kéo căng, rồi bắn ra!

Mũi tên kia lao vút đi như tia chớp, xé toạc cả không gian, rồi ‘đinh’ một tiếng, xẹt qua tai Bùi Thụy Hòa, cắm thẳng vào ván xe.

“Đừng vênh vênh váo váo!” Tống Thế An quát.

Bùi Thụy Hòa kinh hãi, cuống cuống quít quít, nghiêng nghiêng ngả ngả lao vội lên xe ngựa…

Sứ đoàn đưa Bùi Thụy Hòa vẫn còn hồn bay phách lạc thuận lợi đi qua cửa khẩu, càng lúc chạy càng xa dưới ánh chiều tà… Tống Thế An ngồi trên lưng ngựa, trong gió thu hiu quạnh, mặt hắn trầm như nước.

Bọn họ hẳn vẫn còn trong lãnh thổ nước Tụng! Nhất định họ đang tìm thời cơ để đưa nàng qua biên giới!

Vậy thì cứ tiếp tục canh chừng nghiêm ngặt đi!

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa truyền tới từ sau lưng, Lưu Xuân ra sức thúc ngựa chạy tới.

“Tướng quân, có tin tức! Hồng Tam đi truy lùng ở thôn Miêu phát hiện trên cây có để lại ký hiệu, đi theo những ký hiệu đó, phát hiện ở hướng Bắc thôn Miêu, cứ cách một đoạn lại có một mảnh vải buộc trên cây, nơi đó không có người ở, vì vậy vô cùng khả nghi, có lẽ là phu nhân cố tình để lại ký hiệu!”

Tống Thế An nhìn kỹ mảnh vải trong tay, phân biệt với y phục thường có của Tô Đường. Vải màu vàng sáng, xiêm y của Tô Đường hình như chưa từng có màu này, nếu vậy…

Chợt nghĩ tới điều gì đó, hắn ngẩng đầu run giọng nói: "Là bọn họ! Mau đưa ta đi!"

Tô Đường không mặc màu này, nhưng Hoàng thượng mặc!!!

Có điều, Hoàng thượng cải trang vi hành, chắc chắn sẽ không mặc y phục màu đó, vậy miếng vải màu vàng sáng này ở đâu ra?

Trong nông trang, tiểu Hoàng đế vô cùng lãnh đạm, đối mặt với sói trắng, xi xi xong, sau đó ôm váy quay về nhà.

"Trước kia ta luôn thắc mắc vì sao người ta cứ phải mặc quần lót, hôm nay mới phát hiện, không mặc quần lót ở bên dưới nó trống vắng đến mức nào. Gió thổi một cái là lạnh! Hu hu, long khố của trẫm ơi!!!" Tiểu Hoàng đế ngồi ở mép giường oán hận nói.

Tuyên Tử không nói gì, liếc hắn một cái, sau đó tiếp tục lo lắng nhìn về phía Tô Đường đang nằm trên giường.

Tô Đường ốm, lúc trước sầu lo như vậy, lại trải qua cả quãng đường vừa rồi đầy lo lắng sợ hãi, cuối cùng khi nàng vừa tới nông trang, sắp xếp xong xuôi liền gục ngã.

Bây giờ nàng đang ngủ, nhưng trong mơ vẫn còn suy nghĩ cách chạy trốn.

Tiểu Hoàng đế chống cằm nhìn nàng một lát, chợt ngửi thấy mùi thịt, hai mắt sáng lên, đứng dậy nói: "Hình như sắp ăn cơm rồi, ta đi lấy đồ ăn!"

Nói rồi hắn bê cái bát to đi ra ngoài.

Đám lão Ma đang canh chừng ngoài cửa nấu canh thịt, ánh mắt thường đảo Đông đảo Tây — hôm nay hẳn sẽ không bị cái ả Thúy Hoa kia phát hiện đâu nhỉ?!

Suy nghĩ này còn chưa biến mất, cửa sổ đã bị đẩy ra, một cái đầu ló vào: "Lão Ma, ăn cơm à?!"

Đám lão Ma nhìn thấy hắn mà như thấy quỷ: "Sao ngươi lại ra đây?"

Tiểu Hoàng đế vụng vụng về về bước vào, nén giận nói: "Các ngươi đúng thật là, ăn cơm cũng không gọi ta! Làm người phải có phúc đức chứ!"

"Không phải bọn họ đã đưa cơm cho các ngươi rồi sao? Vì sao ngươi còn cứ muốn chạy ra tranh ăn với chúng ta!" Lão Ma nói.

Tiểu Hoàng đế nói rất thật thà: "Vì mấy thứ họ đưa không ăn được!"

Chính xác, vì khi tiểu vương gia hạ lệnh có nói, bắt được cũng không được ngược đãi nhưng không đối xử tử tế, vì vậy, tuy họ không đánh chửi, nhưng cũng không chú ý nhiều. Lúc đi đường, bọn họ ăn gì thì cũng cho họ ăn cái đó, nhưng tới nông trang, bọn họ ăn thịt cá cũng chỉ cho họ cơm lạnh canh nguội mà thôi.

Nhưng vấn đề là, vì sao mỗi lần bọn họ chuẩn bị ăn, Thúy Hoa này đều tới trước tiên?! Hơn nữa, còn luôn tới vào lúc đồ ăn vừa chín tới?!

Nắm bắt thời gian chính xác vô cùng!!!

Ban đầu bọn họ còn ngăn cản, nhưng Thúy Hoa này thật sự rất bám người! Nếu không cho 'ả', 'ả' sẽ ngồi bên cạnh nói nửa ngày! Đến lần sau ăn uống, nhất định 'ả' sẽ chạy tới nữa!

Đám lão Ma đều là hảo hán, không muốn tranh đấu với một ả ngốc, nên cũng cho ả một bát rồi đuổi đi! Luôn nhấn mạnh rằng: Chỉ cho

một bát thôi đấy!

Cũng không biết vì sao mà bát của ả ngốc này càng ngày càng to, cuối cùng là lấy đến hơn nửa nồi mới đầy bát! Vì vậy, bên này không ngừng múc vào bát, bên kia lại không ngừng múc lại vào nồi, y như đánh nhau vậy!

Mà khi tiểu Hoàng đế lại ôm một bát thịt đầy ặp nhanh chân chạy ra, sói trắng đã đi từ trong rừng cây ra ngoài.

Vừa nhìn thấy nó, tiểu Hoàng đế lấy mấy miếng thịt, xương to ném cho nó, nói: "Tiểu Bạch, bao giờ thì ngươi đổi cho ta một cái bát to hơn?"

Mấy ngày nay tiếp xúc, tiểu Hoàng đế đã phát hiện đây là con sói rất thông minh. Lần trước hắn chỉ vô tình nói là muốn có cái bát to hơn một chút, nó đã đi về rồi mang đến cho mình rồi. Tiểu Hoàng đế cảm thấy vô cùng vui sướng, liền gọi nó thân mật như hay gọi những người khác — tiểu Bạch!

Tiểu Tống, Tiểu Lý, Tiểu Bạch v.v… cũng đều giống nhau!

Mà hiện giờ, tiểu Hoàng đế đã bắt đầu suy nghĩ viển vông, lập kế hoạch nhờ sói trắng tìm ra đường chạy trốn!

Tỷ tỷ đã gục ngã, trọng trách chạy trốn cứ giao cho trẫm đi! A ha ha!

"À ú à ú graooo!" Sói trắng ở bên kia gào khóc bất mãn — Đại Bạch, Đại Bạch, ta là Đại Bạch!!!

Tiểu Hoàng đế không hiểu sói nói gì, ôm bát to quay về phòng, có điều, nhìn thấy trong phòng đột nhiên xuất hiện một người, hắn ngẩn ra!

Hả? Sao lão Bùi lại ở đây?!

Hắn vốn định bước tới chào hỏi, nhưng vừa há miệng chợt ý thức được, vội chuyển lời: "Ngươi muốn ăn thịt à?"

Thấy tiểu Hoàng đế quay lại, Tô Đường kinh hãi. Bùi Thụy Hòa xuất hiện bất ngờ, vừa rồi nàng còn thầm thấy may mắn vì tiểu Hoàng đế ra ngoài, không ngờ hắn quay về nhanh như vậy!

Bùi Thụy Hòa có nhận ra hắn không?!

Bùi Thụy Hòa nhìn tiểu nha hoàn tóc tai rối bù, y phục bẩn thỉu, trước vạt áo còn dính đầy mỡ, khẽ nhíu mày — nhìn có vẻ quen quen!

Thấy y phản ứng như vậy, tim Tô Đường như muốn nhảy ra ngoài!

Chờ đến khi Bùi Thụy Hòa cúi đầu nhìn thấy trong lòng 'ả' ôm một bát thịt đầy, bụng quặn lên, lại muốn nôn ra. Y vội quay đầu, chán ghét nói: "Đôi mắt rất to, nhưng to mà không có thần y như kẻ ngốc! Quả nhiên là một kẻ ngốc!"

Mỗi lần Bùi Thụy Hòa vào triều, tiểu Hoàng đế đều ngồi rất cao, rất xa, trước mặt còn đặt một bức màn, vì vậy Bùi Thụy Hòa chưa từng nhìn thấy long nhan. Mà lần duy nhất y có cơ hội nhìn thấy, thì y lại vì 'dỗi' mà cử phó sứ đi thay.

Lần này y sai người bắt Tô Đường cũng là chuyện bí mật, vì vậy, sau khi về nước, y né tránh sứ đoàn, chỉ dẫn theo vài tùy tùng, vội vàng chạy tới nông trang!

Thật bất hạnh, trong mấy tùy tùng này không có phó sứ!

Haizzz, là tự y tạo nghiệt thôi!

Tô Đường nghe y nói thế, tim cũng buông lỏng ra!

Vì thế, nàng lại lạnh lùng hỏi: "Tiểu vương gia, ngài muốn bắt ta làm gì?"

Bùi Thụy Hòa thấy nàng giận dữ, liền nở nụ cười: "Làm gì à? Ha ha, đương nhiên là báo thù! Thù mới hận cũ, chúng ta tính toán cả thể đi!"

Trên chiến trường bị đánh bại nhiều lần, ở nước Tụng lại nhiều lần bị hạ nhục, những món nợ này, tính hết một lượt đi!

Thấy ánh mắt y đầy vẻ điên cuồng, Tô Đường mím môi không đáp.

Bùi Thụy Hòa nói tiếp: "Hừ, bản vương đã sai người thông báo cho Tống Thế An, nếu muốn cứu người thì đơn thương độc mã tới đây! Ha ha, ta rất muốn chờ xem hắn có dám hay không! Một cô vợ, một cậu con trai, hừ, không phải là rất nặng tình nặng nghĩa sao? Bản vương sẽ tác thành cho các người!"

Dự cảm xấu trong lòng được chứng thực, Tô Đường cảm thấy tay chân mình lạnh đi.

Đột nhiên Bùi Thụy Hòa phát hiện có gì đó kỳ lạ, nói: "Sao sắc mặt ngươi xấu thế!"

"Ngươi còn trông chờ ta có thể dành cho ngươi sắc mặt tốt sao?" Tô Đường chế giễu. Tuy hiện giờ cơ thể nàng vô cùng khó chịu, hơn nữa đầu váng vất, mắt hoa lên, nhưng nàng không thể yếu thế trước mặt y. Chẳng qua vừa rồi cố gắng rời giường đã rất hao tổn khí lực, nên dù cố chống chọi cũng không thể giấu được vẻ mệt mỏi, mất sức.

"Ngươi ốm à?" Bùi Thụy Hòa nhíu mày nói.

Tô Đường không đáp.

ìn sắc mặt lo lắng của Tuyên Tử, Bùi Thụy Hòa cười: "Sao lại ốm

thế? Lỡ mà xảy ra chuyện gì, thì bản vương biết nói năng với Tống tướng quân thế nào đây? Người đâu, gọi Chu Nhân tới đây!”

Nếu ốm chết rồi, y biết lấy gì ra mà uy hiếp Tống Thế An!

Chu Nhân là đại phu chuyên dụng của Bùi Thụy Hòa, vì vết thương trên đầu y còn chưa khỏi hẳn nên cũng thường đưa đi cùng.

Sau khi khám bệnh xong, sắc mặt Chu Nhân vô cùng kỳ dị, đến khi lão ghé tai nói nhỏ với Bùi Thụy Hòa mấy câu, sắc mặt Bùi Thụy Hòa cũng trở nên kỳ dị theo, có điều, y lại nhanh chóng cười thành tiếng!

“Ha ha ha! Tống phu nhân, ngươi lợi hại thật! Sợ ta uy hiếp phu quân của ngươi, lại dám giấu diếm chuyện mang thai!”

Y vừa nói vậy, Tô Đường chợt ngẩng đầu, mắt đầy vẻ kinh ngạc! Tuyên Tử cũng há hốc miệng, dáng vẻ như khó có thể tin được. Mà mặt tiểu Hoàng đế lại đầy vẻ vui sướng — rốt cuộc tiểu Tống cũng tạo được ra tiểu tiểu Tống rồi, a ha ha, sau này hắn sẽ không bao giờ ép trẫm chiến tranh nữa!

À không phải, chờ lần này trẫm quay về, nhất định sẽ đập nồi đập sắt đập bát cơm cho ra bạc để tiểu Tống đánh giặc thì thôi! Hừ, dám bắt cóc trẫm!

“Đúng là trời cũng giúp ta! Tống Thế An à Tống Thế An, ngươi nhẫn tâm nhìn con của mình chết từ trong bụng mẹ sao?! Người đâu, đi truyền tin báo cho Tống đại tướng quân của chúng ta biết tin vui này đi! Ha ha ha!”

…

Bùi Thụy Hòa rời đi, cả phòng đều yên tĩnh.

Tô Đường xoa bụng mình, một lúc lâu sau cũng không nói được lời nào.

Ta có thai? Có mặt lạnh nhỏ? Đúng rồi, đã hơn một tháng không thấy nguyệt sự…

Vốn là chuyện đáng mừng, nhưng Tô Đường lại không cảm thấy cao hứng chút nào, lòng nàng nặng trĩu, vì đứa bé tới rất không đúng lúc.

Một bàn tay nhỏ cũng nhẹ nhàng xoa bụng nàng. Tuyên Tử ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ vui sướng: "Mẫu thân, con có tiểu đệ đệ sao?"

Tô Đường ngạc nhiên một chút, rồi khẽ gật đầu.

Tuyên Tử cảm thấy rất kỳ diệu, cẩn thận xoa nhẹ.

Tiểu Hoàng đế nhìn cũng ngứa tay: "Ta sờ được không?"

Tuyên Tử nhìn bàn tay bóng nhẫy của hắn, kiên quyết lắc đầu: "Ngài bẩn lắm! Ngài sờ vào sẽ làm tiểu đệ đệ của ta bẩn mất!"

"Vậy ta đi rửa tay! À, hai người ăn trước đi! Nhân lúc còn nóng thì ăn luôn đi! Bây giờ còn có đứa bé nữa, tỷ tỷ, tỷ phải ăn nhiều một chút!" nói rồi hắn chạy vụt ra ngoài.

"Mẫu thân, người ăn đi!" Tuyên Tử nói.

Thịt trong bát vẫn còn đang bốc hơi, Tô Đường vốn không muốn ăn, nhưng nghĩ một chút, nàng lại ăn một miếng to!

"Tuyên Tử, chúng ta phải ăn no, rồi chạy trốn!"

Chương 75: Trong núi sâu chợt có nữ tráng sĩ

Bùi Thụy Hòa thay thuốc xong, đang chuẩn bị ngủ, đột nhiên nghe ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào.

Y mở cửa ra nhìn, đã thấy Tuyên Tử đang đứng khóc lóc ầm ĩ sau lưng lão Ma, mà tùy tùng đang ngăn không cho thằng bé đi vào.

"Sao thế này?" Bùi Thụy Hòa cau mày nói.

Tuyên Tử khóc ròng: "Thúc thúc, mẹ cháu ngất xỉu, thúc mau phái người đi khám cho mẹ cháu đi!"

Một tiếng "thúc thúc" mềm mại non nớt, khiến trong lòng Bùi Thụy Hòa bỗng sinh ra cảm xúc khác thường, có điều, y nhanh chóng hồi phục lại như bình thường: "Sao lại ngất xỉu?"

Lão Ma đáp: "Thuộc hạ cũng không biết. Đang ngủ thì đột nhiên đứa bé này đến gõ cửa, nói có chuyện quan trọng phải báo với ngài. Thuộc hạ thấy thằng bé khóc lóc thảm thương quá nên mới vội đưa nó tới đây."

Bùi Thụy Hòa hơi trầm ngâm rồi cho tùy tùng đi gọi Chu Nhân, còn mình thì nhanh chân bước tới căn phòng nhỏ giam giữ ba người Tô Đường.

Tuyên Tử mím môi đi sau lưng, không ngừng lau nước mắt — tiểu hoàng thúc trộm ớt dưới bếp sao cay thế không biết!

Căn phòng nhỏ cách chỗ y không xa, đi chưa bao lâu đã tới. Bùi Thụy Hòa đẩy cửa bước vào, thấy Tô Đường nằm trên giường không nhúc nhích, mà Thúy Hoa ngốc kia cũng đang ngồi bên cạnh giường vừa khóc vừa lau nước mắt.

Bùi Thụy Hòa gọi hai tiếng không thấy nàng trả lời, trong lòng cũng kinh hãi nhưng không dám tùy tiện bước tới.

Chu Nhân chỉ nói là nàng bị phong hàn nhẹ, lại quá lo lắng mệt mỏi nên mới sinh bệnh như thế, nhưng cũng không có gì đáng ngại, sao đột nhiên lại ngất xỉu?

Người phụ nữ này rất nhiều mưu ma chước quỷ, nhất định phải thật cẩn thận!

Có điều, y lại nhanh chóng tự giễu cợt chính mình, bây giờ là địa bàn của y, người phụ nữ này mang theo một ả ngốc với một đứa bé thì có thể làm trò gì được?!

Vì thế, y chậm rãi bước tới.

Cảm nhận được có người tới gần, tim Tô Đường đập thình thịch rất mạnh. Đã đến thời điểm mấu chốt, chỉ được thành công, không được thất bại.

Bước 1: Để Tuyên Tử dẫn Bùi Thụy Hòa tới đây,

Bước 2: dụ Bùi Thụy Hòa lại gần giường.

Bước 3: Tiểu Hoàng đế đẩy Bùi Thụy Hòa ngã vào giường.

Bước 4: Nàng tổng tấn công.

Bàn tay giấu trong chăn của Tô Đường siết chặt con dao.

Tất cả đều phải nhanh gọn, nếu không, hậu quả sẽ không thể tưởng

tượng nổi!

Khi Bùi Thụy Hòa chỉ còn cách giường khoảng hai bước.

Đột nhiên tiểu Hoàng đế ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Ơ, tiểu Bạch?" Tiểu Hoàng đế vui vẻ nói.

Bùi Thụy Hòa cũng bị thu hút qua, quay đầu sang, đến khi nhìn thấy một con sói rất to đang bám vào cửa sổ nhìn y, y sợ đến trắng bệch mặt mũi, bước chân lùi lại phía sau theo bản năng. Mà sau lưng y, chính là hướng giường của Tô Đường.

Tiểu Hoàng đế thừa lúc y không để ý, dùng toàn lực lao về phía y. Tô Đường cũng cùng lúc ngồi bật dậy.

Chỉ là…

Tiểu Hoàng đế kêu lên "ui da" một tiếng rất thảm thiết, va cả người vào giường.

Thì ra Bùi Thụy Hòa phản ứng nhanh, thấy tiểu Hoàng đế lao tới liền xoay người tránh ra theo bản năng, nên tiểu Hoàng đế chỉ có thể vồ hụt ngã vào giường.

Lúc này, Tô Đường rút dao của mình ra, mũi dao chỉ còn cách chóp mũi tiểu Hoàng đế khoảng nửa tấc.

Bùi Thụy Hòa nhìn thấy dao, vô cùng sợ hãi. Nếu vừa rồi y bị đẩy ngã, chỉ e cây đao này sẽ đâm về phía chính mình!

Có điều, vì sao trong tay người phụ nữ này lại có dao?! Lại là dao phay?! Không phải đã thu hết những thứ nguy hiểm rồi sao?!

Bùi Thụy Hòa còn chưa kịp bình tĩnh lại, đang nghĩ xem nên trừng trị bọn họ thế nào, đột nhiên thấy một tia sáng trắng lóe lên, sau đó cơ

thể mình đột ngột bị đè nặng, đầu ong lên, toàn thân y ngã nhào xuống đất.

Ai ui! Đầu của ta!

Mọi người đều kêu lên hoảng hốt.

"Vua sói! Là vua sói!"

Khi Bùi Thụy Hòa nhận ra mình bị cái gì đẩy ngã, mặt y xám ngoét như màu đất!

Tùy tùng đều cầm đao, nhưng không ai dám bước tới.

Tô Đường cũng vô cùng sợ hãi, tuy thời gian này nàng nghe tiểu Hoàng đế kể chuyện về con sói trắng này không ít, nhưng nàng cũng chỉ dặn tiểu Hoàng đế phải giữ khoảng cách với sói trắng một chút — loài sói này rất hung tàn, đừng để đến lúc đường đường là hoàng đế một nước lại rơi vào kết cục bị sói ăn thịt! Một tay nàng kéo Tuyên Tử, một tay kéo tiểu Hoàng đế, để bọn họ duy trì khoảng cách nhất định với sói trắng.

Sói trắng quay về phía đám tùy tùng cầm đao, gầm lên một tiếng, sau đó quay đầu nhìn tiểu Hoàng đế, vẫy vẫy đuôi!

Tiểu Hoàng đế hít một hơi lạnh, hỏi: "Tiểu Bạch, ngươi thấy ta không đẩy được y nên ngươi đẩy giúp ta sao?"

"À ú!" Sói trắng tiếp tục vẫy đuôi.

"Tiểu Bạch, ngươi đúng là hiểu ý ta. À ú à ú!" Tiểu Hoàng đế vùng ra khỏi tay Tô Đường, lao tới bên cạnh sói trắng.

"À — ú!" Sói trắng thì mải ngửi mùi trên người hắn.

Hả, sao không có nhỉ?

Mọi người đều trợn tròn mắt/

Sao lại thế này?

Vì sao một ả ngốc lại có thể nói chuyện với vua sói?

Tô Đường cũng chấn động.

Bùi Thụy Hòa không thèm bận tâm — "Mau cứu bản vương ra!"

Hắn ghét nhất là bị đặt bên dưới!

Mà lại còn là một con sói đè lên nữa!!!

Tô Đường phản ứng đầu tiên, tình huống hiện giờ rất kỳ dị, có điều, bây giờ cứ chữa ngựa chết thành ngựa sống đi! Nàng cầm dao phay bước xuống giường, sau đó nói với đám tùy tùng: "Các ngươi lui hết cho ta! Nếu không, bà đây sẽ đâm thủng y!"

Đột nhiên Bùi Thụy Hòa cảm thấy những lời này thật quen tai!!!

Giày vò một phen, Tô Đường lên xe ngựa rời đi! Trong xe ngựa, Bùi Thụy Hòa bị trói chặt lại, tiểu Hoàng đế giơ dao phay, nhìn chằm chằm không chớp mắt, Tuyên Tử cũng ngồi cạnh canh chừng.

Ngoài xe ngựa, một con sói trắng bám sát theo.

Nhưng Tô Đường không biết phải chạy về đâu. Nàng nhớ loáng thoáng hướng mật đạo, liền đi theo hướng đó.

Sau khi vào trong rừng rậm, Tô Đường ném Bùi Thụy Hòa đã ngất xỉu xuống ven đường như đã hứa — vì tiểu Hoàng đế không biết muốn đánh ngất xỉu một người phải dùng lực mạnh đến đâu, nên hắn thử nghiệm hết lần này đến lần khác, vì thế, Bùi Thụy Hòa đáng thương mang theo cái đầu nổi đầy u và gương mặt bầm tím, bất

tỉnh nhân sự.

Đương nhiên, cũng có thể là vì y muốn thoát khỏi sự tra tấn này nên giả vờ hôn mê thôi.

Giờ đã vào đêm, gió lạnh thổi từng cơn, tiếng thú hoang kêu không ngừng. Tô Đường muốn tìm dấu hiệu đã để lại trên đường, tìm kiếm cẩn thận ắt có thể tìm được đường về, nhưng mà rốt cuộc nàng vẫn đánh giá thấp sự rộng lớn của núi Phượng Hoàng, ngựa chạy không ngừng nghỉ một canh giờ, cuối cùng nàng lại lạc đường.

Đường càng ngày càng khó đi, xe ngựa sắp không qua được, thế nên con đường này chắc chắn là sai, khi bọn họ đến đây, dù đường khó đi thì xe ngựa miễn cưỡng vẫn có thể đi được. Hơn nữa, hiện giờ trời đã tối mịt, căn bản không tìm được những mảnh vải buộc trên cây nữa.

Trong nông trang không có bao nhiêu người, Bùi Thụy Hòa lại bị thương nên họ sẽ không đuổi theo nhanh như vậy. Hơn nữa, nhìn tình hình này thì dù họ có đuổi theo cũng khó mà tìm được!

Vậy, trước hết tìm chỗ nghỉ ngơi đã!

Thật sự quá mệt mỏi!

Tô Đường dừng xe ngựa ở ven hồ bên cạnh núi đá, tìm mấy thứ để châm lửa lên, vừa để sưởi ấm, vừa để tránh thú hoang tấn công.

Chặng đường vừa rồi, nàng học được không ít việc.

Làm xong hết mọi chuyện, nàng lên xe ngựa chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiểu Hoàng đế vô cùng hung phấn: "A ha, chúng ta trốn thoát rồi sao?"

Tô Đường khẽ gật đầu.

Tiểu Hoàng đế vén màn xe lên tìm sói trắng, vừa nhìn thấy nó, hắn liền hô to: "Tiểu Bạch, lần này ngươi có công cứu giá! Ta muốn phong cho ngươi là Uy Vũ hầu!" Nói xong lại quay sang nói với Tô Đường: "Con dao phay này là của tiểu Bạch kiếm về cho ta! Ừ, ta muốn mang con dao này về làm kỷ niệm!"

Kỷ… niệm…

Tô Đường không nói gì, nhưng ánh mắt lại rơi xuống người con sói trắng bên ngoài kia.

Trong lòng Tô Đường vẫn còn chút e ngại với nó. Con sói này xuất hiện rất kỳ quái, đi theo cũng kỳ quái, hơn nữa, hành động của nó thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Đột nhiên, Tô Đường nhíu mày, vì nàng phát hiện sói trắng chợt ngẩng đầu lên, ra vẻ cảnh giác.

Sau đó, tiếng huýt sáo truyền tới từ không xa.

"À ú — à ú — à ú—." Sói trắng ngửa đầu lên trời hú dài, hú liên tiếp ba tiếng. Sau đó cơ thể như một mũi tên lao thoăn thoắt vào trong rừng cây.

Một lát sau, khi Tô Đường đang mơ mơ màng màng sắp ngủ, tai lại thoáng nghe thấy tiếng bước chân. Nàng kinh hãi, tỉnh ngủ ngay, tay lại nắm chặt dao. Tiểu Hoàng đế và Tuyên Tử cũng nín thở chăm chú theo dõi!

Có người đến!

Nhưng là ai?!

Đột nhiên có một giọng con gái lảnh lót vang lên: "Đại Bạch, em lại

tìm được đồ ăn ngon à? Em đi cũng mấy ngày rồi, sao ta lại thấy em càng lúc càng béo thế? Em đừng có hết ăn lại nằm như vậy! Em là Vua sói, phải có tự giác của Vua sói chứ, một vị Vua sói mà lại béo như vậy thì mất mặt chết đi được! Ơ, xe ngựa!"

Nói tới đây, giọng nói chợt im bặt.

Tô Đường nhìn xuyên qua khe hở cũng thấy người tới đứng cách đó không xa.

Sâu trong rừng rậm, dưới ánh trăng, một cô gái nhỏ mặc áo trắng, tóc tai bù xù!

Cô gái nhỏ chun chun mũi ngửi, nói: "Màn thầu! Bánh to! Dưa muối! Ô! Quả nhiên, quả nhiên là có rất nhiều đồ ăn ngon! A a a, sư phụ nhốt ta trong núi này làm khẩu vị của ta sắp thanh đạm như chim rồi! Ngày nào cũng ăn thịt ngấy không chịu nổi!!!"

Nói xong, nàng ta chuyển bước chân, lao đến trước xe ngựa.

Tô Đường sợ đến mức để dao trước ngực, quát lên: "Rốt cuộc ngươi là người hay là ma?!"

Mấy thứ này là do Tô Đường làm trước khi bỏ trốn, chặng đường này rất dài, phải chuẩn bị lương khô!

Cô gái nhỏ nghe vậy, liền vén tóc sang hai bên, để lộ ra khuôn mặt thanh tú xinh xắn, sau đó quay người chỉ vào cái bóng trên mặt đất, nói: "Tỷ đừng sợ, ta là người, ta có bóng!"

Tô Đường nhìn, quả nhiên có thật, nhưng vẫn chưa yên lòng, cô bé này chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, làm sao lại đi vào trong núi sâu này lúc nửa đêm, còn với bộ dạng này chứ?!

Mà sau khi Lục Thúy Thúy nhìn thấy dung mạo của cô bé kia, liền há hốc miệng.

Dường như cô bé hiểu suy nghĩ của Tô Đường, giải thích: "Ta làm sai, nên bị sư phụ phạt, phải vào ở trong núi này một tháng. Tỷ không biết đâu, đầu sư phụ ta bị lừa đá, luôn nghĩ mấy biện pháp lung tung vớ vẩn để phạt người ta!" Nói đến câu cuối, giọng cô bé hơi giận dữ.

"Vậy vì sao muội lại ăn mặc thế này?!" Tô Đường vẫn đề phòng.

"À, tỷ biết mà, ở trong núi rất nhàm chán, vì thế nên ta mới cải trang thành quỷ để dọa người. Đi một vòng mới phát hiện chẳng có ai trong núi cả, cũng chỉ dọa được ma thôi!" Cô gái nhỏ đáp.

Lúc này, Lục Thúy Thúy không kìm được liền lên tiếng: "Vậy cô đã dọa được ai chưa?"

Cô gái nhỏ nhìn thấy tiểu nha hoàn ở trong xe ăn mặc còn kỳ quái hơn mình, không kìm được liền cười ha hả: "Ha ha ha ha, sao cô lại ngu thế hả?"

Lục Thúy Thúy lặng lẽ rụt người lại.

Cô gái nhỏ chợt nghĩ tới, lại hỏi: "À, sao mọi người lại ở đây?"

Tô Đường đáp: "Chúng ta bị người ta bắt cóc, khó khăn lắm mới trốn thoát được."

"Vậy à!" Cô gái nhỏ nhìn thoáng qua ba người trong xe ngựa, thấy không có gì khả nghi liền nói: "Mọi người đừng ở lại đây, nơi này rất nguy hiểm, chi bằng theo ta về trước đi, ta ở cách đây không xa."

Chà, hiếm lắm mới thấy có người trên núi, phải giữ lại chơi với mình chứ!

Một mình ở trong núi sâu, tuy bắt mấy con thú nhỏ chơi cùng, nhưng vẫn vô cùng nhàm chán!!!

Tô Đường nghĩ một chút, đồng ý.

Hiện giờ nàng cần gấp một nơi để nghỉ ngơi, nàng quá mệt mỏi, sắp gục ngã rồi.

"Cô bé, muội tên gì?" Đi trên đường, Tô Đường hỏi.

Câu này vừa hỏi ra, cô bé vốn đang vui vẻ chợt biến sắc, vì thế, Tô Đường lại như nhìn thấy chuyện cũ tái hiện.

"Xin đừng hỏi tên ta, đó là một vấn đề rất thương tâm." Cô gái nhỏ nhìn lên trời, u oán nói.

Sau đó, nàng ta lại gào lên: "Sư phụ à!!! Vì sao ngài phải gọi con là Hồng Hạnh chứ?! Ngài xấu xa nó vừa thôi!!!"

Hồng… Hạnh…

Tô Đường không biết nói gì.

Hồng Hạnh…

Lục Thúy Thúy lẳng lặng nhớ kỹ.

Hồng Hạnh?

Tuyên Tử không hiểu gì cả.

Chương 76: Cả thế gian đều yên tĩnh

Đi qua một khoảnh rừng, lại qua tiếp một rìa núi, không gian bỗng mở rộng ra.

Một vầng trăng sáng treo trên không trung, một thác nước đổ thẳng xuống, mà trên bãi đất trống bên cạnh suối, có một căn nhà gỗ rất đơn sơ.

Trong nhà vẫn sáng đèn, còn có một cái bếp lò ủ ấm nữa, vừa bước vào đã thấy rất ấm áp và an toàn.

Khi mọi người đắm chìm trong cảm giác ấm áp đã lâu không được tận hưởng, sự đề phòng cũng buông lỏng hết, sau đó thu dọn qua loa một chút rồi đều tự đi ngủ…

Tô Đường ngủ rất say, dường như nàng mơ thấy Tống Thế An.

Người đàn ông ấy cưỡi một con ngựa to phi như bay đến, sau lưng hắn là hơn một nghìn hắc kỵ, bọn họ tới cứu nàng! Nàng rất hưng phấn, rất cao hứng, sắp mừng phát khóc rồi, nhưng nàng lại nhanh chóng nghĩ tới chuyện gì đó, liền thu nụ cười lại!

"Mặt lạnh xấu xa, bà đây trốn thoát rồi chàng mới thèm tới à?! Chàng còn đến muộn hơn được nữa không? Hừ, từ sau khi gả cho chàng, ngày nào tim ta cũng căng thẳng, không xua hết được phiền phức. Bà đây không thèm quan tâm nữa! Đây là giấy từ hôn, chàng cầm rồi cút đi cho ta!"

Khi nửa tỉnh nửa mơ, Tô Đường thầm thì: "Chờ bà đây quay về,

nhất định sẽ bỏ chàng!”

Sáng sớm hôm sau, Tô Đường mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn mái nhà, nhìn bốn phía, nhất thời còn chưa có phản ứng gì, nghe tiếng tiểu Hoàng đế liến thoắng không ngừng, nàng mới dần lấy lại tinh thần. Nàng ngồi dậy nhìn, thấy Tuyên Tử đang cầm một cái que nhỏ quấy quấy cái nồi, trong nồi là mấy cái bánh nướng đã được bẻ ra. Bên cạnh Tuyên Tử, con sói trắng đang nằm soài ra đất ngủ gật, Tuyên Tử cũng thường thường cẩn thận xoa đầu nó một chút.

Ngoài cửa, Hồng Hạnh đang thu dọn gì đó, mà Lục Thúy Thúy đang ngồi xổm bên cạnh cô bé, bộ dạng rất ngoan ngoãn, nghe lời.

Lục Thúy Thúy đảo mắt, cố gắng nghĩ ra chủ đề nói chuyện: “Này, tiểu Hồng này, tiểu Bạch là của muội à?”

“Tiểu Bạch á? Nó tên là Đại Bạch! Tiểu Bạch là con của nó! Nó cũng không phải của ta, là của sư phụ ta, có điều, khi nào sư phụ ta qua đời thì nó là của ta!” Hồng Hạnh nói, lại quay đầu nói tiếp, “Sao ngươi lại gọi ta là tiểu Hồng? Ngốc chết đi được!”

Lục Thúy Thúy gãi gãi đầu, nói: “Muội cũng có thể gọi ta là tiểu Lục, ha ha, ha ha. Còn nữa, nó có con rồi à?! Sao ta không nhìn thấy?”

“Còn chưa sinh ra, đương nhiên là ngươi không thấy rồi!”

“… Ờ!”

“Tiểu Hồng, vậy năm nay muội bao nhiêu tuổi?” Một lúc lâu sau, Lục Thúy Thúy lại hỏi.

“Ta á? Cũng không rõ lắm, có thể là mười hai tuổi, cũng có thể là mười ba. Ngươi biết mà, sư phụ ta rất hồ đồ, không nhớ kỹ mấy việc này đâu.”

“Ha ha, vậy nhỏ hơn ta, rất tốt rất tốt, năm nay ta mười bốn tuổi.”

Lục Thúy Thúy cười nịnh nọt.

"Thật không? Nhưng sao ngươi lùn thế?" Mặt Hồng Hạnh đầy vẻ nghi hoặc.

"…" Lục Thúy Thúy im lặng cúi đầu.

Đúng vậy, vì sao muội ấy lại cao hơn mình nửa cái đầu? Xem ra mẫu hậu nói không ăn cơm sẽ không cao được là có cái lý của nó! Quay về phải ăn nhiều cơm một chút, rồi bảo tiểu Trịnh nghiên cứu một chút xem có dược nào làm mình cao lên không!

"Vậy, sư phụ của muội là ai? Muội thuộc môn phái nào? Nhà muội ở đâu?" Cái này phải hỏi cho rõ ràng, nếu không sau này sẽ không tìm được nữa.

Hồng Hạnh liếc nhìn hắn: "Ngươi hỏi nhiều thế làm gì?"

"À, ta chỉ vui miệng hỏi vậy thôi mà, vui miệng thôi, ha ha ha ha." Tiểu Hoàng đế tự cảm thấy mình cười rất thật thà.

Nhưng Hồng Hạnh lại nhíu mày nói: "Ngươi đã ngốc lắm rồi, cười như thế nhìn càng ngốc hơn!"

"…" tiểu Hoàng đế ngậm miệng ngay lập tức.

Lúc này, Hồng Hạnh đã giã thuốc xong, cô bé đứng dậy, đưa cho hắn một thang nói: "Giờ ngươi đi sắc thuốc đi, chủ nhân của ngươi bị động thai, đang lúc còn yếu, phải củng cố một chút."

Lục Thúy Thúy ôm ấm sắc thuốc, ngốc nghếch hỏi: "Sắc thuốc à? Sắc như thế nào?"

Hồng Hạnh nói: "Sao ngươi làm nha hoàn mà vô dụng vậy?!"

Vì chưa biết lai lịch của Hồng Hạnh thế nào, nên lúc ấy Tô Đường

bảo Lục Thúy Thúy tiếp tục giả gái.

"Ờ." Lục Thúy Thúy nhìn Hồng Hạnh một cái, ôm ấm sắc thuốc đi vào trong nhà, còn sắc như thế nào thì tí nữa nghiên cứu sau vậy.

"Còn nữa, một lát ngươi ra ngoài kiếm chút củi đốt đi, đêm nay sẽ có gió lạnh đấy. À, ngươi nhìn cái cây kia kìa, đúng rồi, cây đó ấy, bên trên có một tổ chim, lát nữa ngươi trèo lên lấy mấy quả trứng chim xuống đi, có điều ngươi phải nhanh nhẹn một chút, nếu chim lớn quay về thì phiền đấy! Xong rồi ngươi đỡ chủ nhân nhà ngươi ra suối nước nóng phía sau nhà tắm một chút nhé, trong người tỷ ấy có khí lạnh, phải mau mau đẩy ra! Nhớ là trước hết phải để tỷ ấy ăn chút gì đã, nhưng cũng không được ăn quá nhiều đâu! Ừ, cứ vậy đã!"

Hồng Hành nói một hơi xong, Lục Thúy Thúy ngớ người, trợn trừng hai mắt hỏi: "Ta phải làm hết hả?"

"Đương nhiên!"

"Ơ. Vậy còn muội? Muội làm gì?"

"Ta phải đi săn thú! Bây giờ đông người, ta phải dự trữ nhiều một chút!" Nói rồi Hồng HẠnh rút một cây chủy thủ cắm trên tường xuống, sau đó nghênh ngang đi ra ngoài.

"Đại Bạch, em ở lại trông nhà nhé!"

"Graooo —."

Lục Thúy Thúy nhìn bóng Hồng Hạnh, lại ngẩng đầu nhìn trời — sao đột nhiên lại có cảm giác rằng mình bị khinh bỉ một cách sâu sắc nhỉ?!

Không được, trẫm đường đường là vua của một nước, sao có thể để một cô nhóc con khinh bỉ được?!

Vì vậy, Lục Thúy Thúy bắt đầu phấn đấu!

Kết quả của việc phấn đấu như sau:

Đi nửa vòng gom về được một đống gỗ… "ướt" to, kết quả là Tô Đường tắm xong không nhìn được, đành đi tìm cùng hắn.

Trong tình cảnh ngã đến bầm dập mặt mũi, cuối cùng cũng bò được lên ngọn cây lấy trộm trứng chim, nhưng không cẩn thận một cái, bốn quả thì rơi mất hai, toác một cái vỡ nát, khó khăn lắm mới bảo vệ được hai quả xuống dưới an toàn, nhưng lại không cẩn thận, một quả trong số đó rơi vào hòn đá, vỡ nát.

Chuyện sắc thuốc hắn chỉ chịu trách nhiệm bỏ thuốc vào trong ấm, sau đó đều do Tuyên Tử chăm chút cả quá trình…

Vì vậy, khi Hồng Hạnh mang theo hai con thỏ núi béo mập cùng với một đống hoa quả về, hắn lại bị khinh bỉ không chút lưu tình!!!

Chờ đến tối, cơm nước xong xuôi, Lục Thúy Thúy lại bị sai đi rửa bát đĩa. Hồng Hạnh thì ở bên cạnh cầm que đã vọt nhọn xiên cá.

Xiên một lúc, thấy mặt mũi hắn bẩn thỉu, liền nói: "Sao ngươi không đi tắm đi? Bẩn chết được!"

Lục Thúy Thúy nhìn vẻ mặt ghét bỏ của cô bé, nhìn lại mình, rồi nói: "Ờ, ta đi tắm ngay."

Ai ngờ Hồng Hạnh lại đặt xiên cá xuống, nói: "Ta đi cùng ngươi! Vừa lúc ta cũng đang muốn đi tắm!"

"…" Lục Thúy Thúy há hốc mồm.

Đi tới suối nước nóng, Hồng Hạnh nhanh chóng cởi xiêm y của mình, sau đó nhảy xuống như chú cá nhỏ.

Lục Thúy Thúy đứng bên cạnh ôm y phục, trợn trừng mắt ngẩn người nhìn toàn bộ quá trình. Nàng… nàng cởi quần áo…. nàng cởi hết… nàng nhảy xuống…

"Sao ngươi còn chưa xuống?!" Hồng Hạnh thấy 'cô ấy' ngây người đứng bất động, rất buồn bực, sau đó chợt nhìn thấy gì, lại kinh hãi kêu lên: "Sao ngươi lại chảy máu mũi?!"

Lục Thúy Thúy chợt nhận ra, vội quay người, "À… ta… ta… ta vừa nhớ ra còn có việc, đi trước đây!"

Nói rồi hắn nhấc váy chạy nhanh như chớp!

Tim ơi là tim, thình thịch thình thịch sắp lao cả ra ngoài rồi!

… Người nàng trắng thật…

Ở trong núi hai ngày, Lục Thúy Thúy vui vẻ làm nô dịch, y như cái đuôi nhỏ bám theo sau Hồng Hạnh nghe cô bé sai bảo. Điều này khiến Đại Bạch vô cùng căm phẫn, trước đây đều là việc của nó đấy! Đương nhiên Hồng Hạnh cảm thấy cái đuôi bẩn bẩn này rất phiền phức — tuy sau đó 'cô ấy' cũng tắm rửa, trắng trắng mịn mịn rất xinh đẹp, nhưng không biết vì sao, cô bé nhìn Lục Thúy Hoa thấy rất bẩn! Vì vậy, mỗi lần thấy 'cô ấy' chạy điên cuồng tới xum xoe nịnh nọt, cô bé lập tức phi thân ngay lên cây, sau đó lách người vài cái, biến mất trong rừng cây, khiến 'cô ấy' có muốn tìm cũng không tìm được.

Tuyên Tử thì rất ngoan ngoãn canh bếp lò, thỉnh thoảng quay lại nhìn Tô Đường.

Có lẽ vì thể chất tốt, cũng có thể vì thuốc của Hồng Hạnh rất hiệu quả, nên cơ thể Tô Đường nhanh chóng hồi phục như lúc đầu, trên mặt cũng dần hồng hào hơn, sau đó, nàng lại bắt đầu nghĩ cách rời khỏi đây.

“Chúng ta phải đi sao?” Sáng nay, tiểu Hoàng đế thấy Tô Đường thu dọn này nọ, lo lắng hỏi.

“Chúng ta không thể cứ ở lại đây mãi được, đừng quên thân phận của ngài!” Tô Đường nhìn hắn nói, “Ta đã nói chuyện với Hồng Hạnh rồi, cô bé nói bằng lòng đưa chúng ta ra khỏi núi.”

“Vậy tiểu Hồng đâu?” Sáng sớm đã không thấy nàng đâu.

“Cô bé đi ra ngoài kia, nói là phát hiện thấy một cây cỏ tiên ở sơn cốc cách đây không xa, tốt cho thai nhi, phải đi hái nhanh. Chờ hái xong sẽ xuất phát. Nơi đó có địa thế nguy hiểm, hôm qua không hái được, hôm nay đưa Đại Bạch đi cùng.”

“Ừm.” Tiểu Hoàng đế hơi nghĩ ngợi.

Tô Đường thu dọn y phục chống rét, tiểu Hoàng đế thu dọn thịt và quả khô, Tuyên Tử thì bỏ thuốc vào trong hành trang, nhìn thấy một cây đao nhỏ chưa có chỗ cất, cậu nhóc nghĩ một chút rồi bắt chước Hồng Hạnh nhét vào trong giày. Ba người cầm hành trang chờ Hồng Hạnh quay về.

Ở ngoài cửa nhanh chóng vang lên tiếng bước chân.

Tiểu Hoàng đế vui mừng chạy ra ngoài, ai ngờ vừa tới cửa đã bị túm lấy, chờ đến khi thấy rõ là ai, hắn vô cùng sợ hãi.

“A!” Chưa kịp nói xong, một cây đao đã gác lên cổ.

Lúc này, Tô Đường nhìn thấy người tới cũng ngẩn ra!

Bùi Thụy Hòa mang cái đầu bị băng tầng tầng lớp lớp, chắp tay sau lưng đi vào cửa, nhìn ba người kinh hoàng, liền cười như gió xuân: “Tống phu nhân, chúng ta lại gặp nhau!”

…

Ở trong rừng cây cách căn nhà gỗ khoảng năm dặm, Tống Thế An kiếm tra cẩn thận từng thân cây một.

Nhiều ngày nay hắn tìm kiếm ngày đêm không ngừng nghỉ chút nào, chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy ba người Tô Đường. Khi hắn phát hiện ở trong núi Phượng Hoàng có một mật đạo như vậy, hắn vô cùng ngạc nhiên, mà cũng cực kỳ sợ hãi — nếu nước Diên dùng nơi này để vượt qua biên giới, đi qua làng mạc đồng bằng, xuôi xuống Tây Nam rồi đánh thẳng vào trọng trấn ở Tây Bắc, đột kích bất ngờ như vậy e rằng rất khó chống đỡ, đến lúc đó, thành kia thất thủ, Hoàng thành sẽ gặp nguy!

May, may mà phát hiện sớm!

Vì hắn vào sâu trong rừng, nên người mà Bùi Thụy Hòa phái đi truyền lời hoàn toàn bị ngăn cách ở ngoài núi.

Để phòng ngừa biến cố, Bùi Thụy Hòa hạ lệnh cho thuộc hạ của mình: phải nói trực tiếp với Tống Thế An, đồng thời, chỉ có thể nói với một mình hắn.

Mà câu trả lời của tên thuộc hạ kia là: Tống tướng quân không ở trong thành.

Hắn đi đâu?

Không biết!

Vì thế, hai câu nói "Bọn họ ở trong tay ta, ngươi muốn cứu họ thì đơn thương độc mã qua biên giới" và "Chúc mừng Tống tướng quân, Tống phu nhân có thai rồi" ấy cũng không thể nào truyền tới tai Tống Thế An được.

Trong núi Phượng Hoàng, Tống Thế An vẫn không ngừng tìm

đường, và không ngừng chậm rãi thăm dò từng quãng đường một! Hắn đã không chợp mắt rất lâu rồi, mỗi một thời khắc, hắn đều duy trì sự cảnh giác cao độ, không dám buông lỏng chút nào.

Đột nhiên, hắn nghe thấy tiếng ồn truyền tới từ cách đó không xa.

Tống Thế An đưa tay ra hiệu dừng lại. Tướng sĩ sau lưng hắn thấy thế đều dừng bước, khom người, nhịn thở.

Ở rừng cây phía trước, có người đi tới.

Khi Tống Thế An nhìn thấy ba người Tô Đường, toàn thân hắn đều căng lên, trên mặt hắn dần hiện ra vẻ vui mừng ngạc nhiên cuồng nhiệt cùng với sự khẩn trương lo lắng!

Rốt cuộc cũng tìm thấy rồi!

Rốt cuộc cũng tìm thấy rồi!

Bọn họ không sao!

Tống Thế An rất muốn giết hết để cướp người về, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế lại!

Bọn họ đông người hơn mình, hơn nữa lại hoàn toàn khỏe mạnh sung sức, nếu kiên quyết giao đấu, chắc chắn phe mình sẽ tổn hại nhiều hơn, hơn nữa trong tay họ còn giữ người của mình!

Vậy phải làm sao bây giờ? Trợn mắt nhìn bọn họ rời đi sao?!

Tống Thế An nheo hai mắt lại, nhanh chóng tính toàn!

Tướng sĩ thủ hạ đều đang nhìn hắn chờ chỉ thị, mà Tống Thế An thì cứ đứng im không có động tĩnh gì, một lúc lâu sau, hắn mới ra hiệu bằng tay —

Từ từ đợi thời cơ!

Ở bên này, Bùi Thụy Hòa nhìn Tô Đường trợn tròn mắt, cười vô cùng thâm hiểm. Tay Tô Đường bị trói, tay tiểu Hoàng đế cũng bị trói, nhưng còn Tuyên Tử, y nghĩ một đứa trẻ như vậy cũng chẳng có uy hiếp gì, vì thế chỉ sai người giám sát không để thằng bé chạy mất.

"Để ta xem lần này các ngươi còn giở trò gì được! Hừ!" Y cười lạnh.

Bị bắt lại, dọc đường đi tim Tô Đường đều thắt lại, vì sao y cứ như âm hồn bất tán vậy?!

Bây giờ phải làm thế nào để trốn thoát đây?!

Tiểu Hoàng đế lại nhỏ giọng nói: "Lẽ nào đây là chạy được hòa thượng không chạy được miếu trong truyền thuyết?" nói vậy, ánh mắt hắn còn nhìn chằm chằm vào đầu Bùi Thụy Hòa. (Câu này nghĩa giống câu: chạy trời không khỏi nắng, hay tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa)

Bùi Thụy Hòa nghe hắn nói vậy, toàn thân cứng lại, quay đầu nhìn tiểu Hoàng đế với ánh mắt cực kỳ hung ác — đầu mình bị 'ả' đập hết lần này đến lần khác! Khi đó, trong mắt ả ngốc này sáng rực lên, còn y thì khó khăn lắm mới chăm sóc cái đầu gần khỏi hẳn, cuối cùng lại bị thương tiếp, lại bị cạo trọc tiếp!

Lý nào lại như vậy!!!

Lý nào lại như vậy!!!

Bùi Thụy Hòa nghĩ, khi về nhất định phải thừa lúc người phụ nữ kia không để ý, giết chết cô 'ả ngốc' kia đi!!!

Vì sao người phụ nữ kia lại quan tâm đến ả ngốc đó như vậy? Vừa hạ lệnh một cái, nàng đã làm ra vẻ liều sống liều chết, còn nói cái gì mà: "Ngươi dám động đến một cọng lông của cô ấy, bà đây sẽ cắn

lưỡi tự sát!”

Bùi Thụy Hòa vừa nghi hoặc nhìn tiểu Hoàng đế, người kia liền nở ngay một nụ cười ngây thơ vô tội với y.

Bùi Thụy Hòa đã từng được vô số cô gái xinh đẹp đánh mắt đưa tình, nhưngchưa từng có kẻ ngốc nào cười như thế với y, khiến y không khỏi rùng mình.

Y vội quay người, tiếp tục bước đi.

Vì sao y luôn có cảm xúc rất mâu thuẫn đến kỳ dị với ả ngốc này nhỉ?

Đi một lúc, Bùi Thụy Hòa thấy một nơi địa thế trống trải, liền hạ lệnh dừng lại nghỉ ngơi. Để bắt bọn họ lại, y cũng đuổi theo không ngừng nghỉ! Nhưng đi nửa ngày đường, đầu lại bắt đầu choáng váng.

Ba người Tô Đường bị ném vào một góc, giám sát chặt chẽ.

Đột nhiên Bùi Thụy Hòa nghĩ tới chuyện gì đó, cười nói: “Tống phu nhân, xem ra Tống tướng quân cũng chẳng mấy quan tâm đến ngươi nhỉ. Bản vương sai người truyền lời đã vài ngày mà không thấy hắn đến. Ha ha, không phải người ta nói tình cảm vợ chồng của các ngươi rất sâu đậm sao, xem ra cũng chẳng đến đâu cả! Có điều, sự kiên nhẫn của bản vương không được nhiều lắm, nếu qua ba ngày nữa còn chưa tới, đừng trách bản vương vô tình!”

Bùi Thụy Hòa lạnh lùng nói, tiểu Hoàng đế nghe vậy lại bật cười.

“Ả ngốc kia! Ngươi cười cái gì!” Bùi Thụy Hòa giận dữ.

“Ha ha ha ha… ngươi nói là đừng trách bản vương vô tình, cứ như ngươi vốn có tình ấy…”

“…” sắc mặt Bùi Thụy Hòa trầm xuống, sau đó quát lên: “Người đâu,

bịt mồm ả lại cho ta!”

Một lúc lâu sau, Bùi Thụy Hòa hít sâu một hơi — cả thế gian, yên tĩnh rồi…

Tô Đường nghe vậy, mày nhíu chặt!

Chương 77: Bê tảng đá đập đầu to

Nhìn cây cối và đường mòn, Tống Thế An đoán chắc hẳn không bao lâu nữa có thể ra khỏi núi. Ra khỏi núi chính là địa phận nước Diên, đến lúc đó muốn cứu người sẽ càng khó khăn hơn! Phải hành động trước khi họ ra khỏi núi.

Hắn quan sát địa thế và cách phân bố người của bọn họ, vạch ra kế hoạch tác chiến.

Hiện giờ địch ngoài sáng, ta trong tối, địch mạnh, ta yếu, vậy thì phải đánh lén thôi!

Một toán người bắn tên thu hút sự chú ý, một toán người tỏa ra hai cánh đánh vào khiến y không kịp trở tay. Còn hắn, sẽ mang theo toán người còn lại đánh úp từ phía sau để cứu người.

Tất cả, đều phải nhanh, mạnh, chính xác!!!

Nhận được lệnh của tướng quân, tướng sĩ nước Tụng đều nheo mắt mím môi, bắt đầu hành động.

Bùi Thụy Hòa vẫn còn đang ảo tưởng đến lúc đó phải tra tấn Tống Thế An thế nào cho hả giận, lại không ngờ người mà y đang muốn tra tấn đã dần dần bao vây y.

Y quay đầu, vô tình bắt gặp ánh mắt của Tuyên Tử đang theo dõi mình. Trong veo, đen trắng rõ ràng, không thấy chút sợ sệt nào, chỉ có vẻ mơ mơ hồ hồ, điều này khiến y hơi nghi hoặc.

“Ngươi nhìn gì đấy?” Bùi Thụy Hòa hỏi.

Tuyên Tử nghĩ chút, nói: “Trên đầu thúc có cái gì ấy!”

“Cái gì?” Bùi Thụy Hòa sờ sờ lên đầu theo bản năng.

Mà cũng đúng lúc ấy, Tuyên Tử trả lời: “Cứt chim.”

Nhìn thứ gì đó ở trên tay, Bùi Thụy Hòa trợn trừng lên rồi — “Ọe!!!!”

Vào lúc này, đột nhiên có một mũi tên bắn ra từ giữa rừng cây, ghim thẳng vào tim một người. Người kia ngã rầm một tiếng, mất mạng! Người nước Diên kinh hãi, nhưng còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra, hơn mười mũi tên lại đồng loạt bắn ra tiếp, đều bắn trúng vào người nước Diên, chết hơn một nửa. Sau đó, từ hai bên có hơn mười người xông ra, vung đại đao lao về phía người nước Diên, người nước Tụng ẩn mình dưới tàng cây thấy vậy cũng đều xuất hiện tấn công.

“Người nước Tụng! Là người nước Tụng!” Sau khi người nước Diên nhìn thấy trang phục của họ, liền kinh hãi kêu lên liên tiếp!

Hai bên nhất thời chém giết tràn lan!

Bùi Thụy Hòa thấy bên mình bị đánh lén hơn nữa còn chết thê thảm cũng rất kinh hãi, khi biết mấy người này là người nước Tụng, y càng hoảng hốt hơn.

Sao người nước Tụng lại đột ngột xuất hiện ở đây? Có điều, y cũng không nghĩ được nhiều, chạy trốn quan trọng hơn, ai biết ở đây có bao nhiêu người nước Tụng?!

Mau trốn thôi!

Quay người nhìn thấy ba người Tô Đường cũng đang vô cùng sợ hãi, y chợt sáng mắt lên, trong mắt lộ ra vẻ khát máu — sợ gì chứ, người ở trong tay bản vương mà!

Có điều, y còn chưa kịp hạ lệnh, lại phát hiện ra có vài tiếng xé gió vang lên từ sau lưng.

Bùi Thụy Hòa cảnh giác, cầm kiếm vung lên, sau đó lăn một vòng, tránh được mũi tên sắc bén muốn lấy mạng người kia! Có điều, hai người nước Diên khác đang canh chừng ba người Tô Đường thì không có số phận tốt như vậy, đều bị một mũi tên xuyên qua cổ họng.

Máu tươi bắn vào người ba người, mặt Tô Đường đầy hoảng hốt, Tuyên Tử sợ đến nhắm chặt hai mắt lại, còn tiểu Hoàng đế, miệng bị nhét vải, chỉ biết mở to hai mắt, chẳng qua, vẻ sợ hãi trong mắt thì không thể giấu nổi.

Hắn chợt nhớ tới rất nhiều năm trước, chính mình giương cây cung nhỏ, cũng như thế, một mũi tên đâm thẳng qua Lục Du Du — ca ca của hắn!

Khi Bùi Thụy Hòa lăn sang bên cạnh, đã nhìn rõ người đánh lén sau lưng là ai!

Có tài bắn cung lợi hại như vậy, trừ Tống Diêm La ra, thì làm gì còn ai khác?

Lúc này, Tống Thế An đã thu cung lại, rút kiếm ra, nhảy từ trên núi đá cao cao xuống, cây kiếm kia cắm thẳng về phía thân thể Bùi Thụy Hòa đang nằm trên đất.

Kiếm này hạ xuống, Bùi Thụy Hòa chắc chắn mất mạng.

Nhìn bóng kiếm lóa mắt dưới ánh mặt trời, trong lòng Bùi Thụy Hòa sinh ra sự sợ hãi đến tận cùng với cái chết.

Chẳng lẽ Bùi Thụy Hòa ta hôm nay sẽ phải chết ở đây sao?

Không!

Không!!!

Mắt Bùi Thụy Hòa siết chặt lại, toàn thân căng lên, nhìn đến ba người bên cạnh, khóe miệng y nở nụ cười lạnh, sau đó, ngay vào thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, y lại lăn nhanh một vòng nữa tới trước mặt Tô Đường.

Y giơ kiếm trong tay, đặt lên cổ nàng, hét to: "Nếu ngươi dám bước lên một bước, ta sẽ giết nàng!"

Ngay sau khi đặt chân xuống đất, Tống Thế An đang định xông tới, thấy y làm vậy vội dừng bước ngay.

Lúc này, người nước Diên đã bị giết không còn tới mười người, nhìn thấy đối phương đều buông vũ khí trong tay xuống, lùi về bên cạnh Bùi Thụy Hòa.

Bùi Thụy Hòa sợ trong rừng cây vẫn còn có người mai phục, không dám lộ cơ thể mình ra ngoài, chỉ để cho mười người kia chắn trước mặt mình, sau lưng y chỉ còn lại tiểu Hoàng đế bị trói chặt và Tuyên Tử trói gà không chặt.

Tay Tô Đường bị trói chéo lại, chân không cử động được, cảm nhận được thanh kiếm lạnh như băng đặt trên cổ, ánh mắt nàng vô cùng phức tạp nhìn người đàn ông rất tiều tụy lại vô cùng căng thẳng trước mặt mình.

Tô Đường rất muốn mắng hắn, tên khốn kiếp nhà chàng sao lại tới muộn thế, nhưng môi vừa mấp máy, mắt đã ươn ướt, cuối cùng không nói được thành lời.

"Ngươi thả họ ra!" Tống Thế An quát.

"Thả họ à?" Bùi Thụy Hòa cười lạnh, "Cũng được thôi, có điều, bản

vương có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tống Thế An bình tĩnh hỏi.

“Cái này à, để bản vương nghĩ lại đã. Bắt ngươi tự phế võ công, hay bắt ngươi tự chặt đứt hai tay nhỉ… Hay là ngươi tự móc hai mắt trước đi! Ha ha ha!” Bùi Thụy Hòa nhìn sắc mặt vặn vẹo của Tống Thế An, sung sướng cười to.

Những người còn lại nghe vậy đều giết chặt nắm đấm.

Tô Đường liên tục lắc đầu, nước mắt rơi xuống không thể kìm nén được nữa.

Tống Thế An hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Trước giờ ngươi vốn không giữ lời, nếu muốn ta tự móc hai mắt, ngươi thả người trước đi!”

Ngoài mặt hắn vẫn bình tĩnh lãnh đạm, nhưng trong lòng như có trống trận, nhìn cách ăn mặc của tiểu Hoàng đế, hắn biết thân phận của hắn ta đã được giấu đi, như vậy nếu Bùi Thụy Hòa có thả người hắn cũng sẽ thả người không mấy quan trọng trước!

Dù lúc sau thế nào, thì trước hết cũng phải đảm bảo sự an toàn của Hoàng thượng đã!

Bùi Thụy Hòa nghe vậy, quay lại nhìn hai người, suy nghĩ một chút, lại nhanh chóng quay đầu lại nói: “Tống Thế An, ngươi nghĩ bây giờ ngươi có tư cách cò kè mặc cả với bản vương sao?” Nói xong, tay y dùng lực một chút, trên cổ Tô Đường xuất hiện vệt máu đỏ tươi.

“Dừng tay!” Tống Thế An vội kêu lên.

Bùi Thụy Hòa thu lực lại, cười nói tiếp: “Tống tướng quân, xin khuyên ngươi một câu, sự kiên nhẫn của bản vương có hạn, ta đếm đến ba, nếu ngươi còn chưa động thủ, có lẽ bản vương không cầm

nổi cây kiếm này nữa đâu. Chẳng lẽ Tống tướng quân nhẫn tâm nhìn hai mẹ con họ chết như vậy sao? Ha ha ha ha!”

“Mẹ con?” Tống Thế An nhướng mày, nghi hoặc nhìn về phía Tô Đường.

“Sao thế? Tống tướng quân còn chưa biết tin vui này sao? Lệnh phu nhân có thai hơn một tháng rồi…”

Bùi Thụy Hòa còn đang lảm nhảm, ánh mắt Tống Thế An lại đặt ra sau lưng y.

Hắn nhìn thấy Tuyên Tử cẩn thận lấy cây đao nhỏ từ trong giày ra, cắt dây thừng của tiểu Hoàng đế, sau đó hai người rón rén đi tới phía sau y.

Tiểu Hoàng đế cầm tảng đá bên cạnh, đứng lên trên mỏm đá cao, tay giơ cao lên, cũng vừa vặn tới đầu Bùi Thụy Hòa!

Khoảnh khắc này, tim Tống Thế An thắt chặt lại, dường như hắn nhìn thấy chuyện cũ hiển hiện lại.

Mà tùy tùng sau lưng hắn, cũng trợn trừng hai mắt, ngẩn người.

Nhìn sắc mặt kỳ quái của những người ở trước mặt, Bùi Thụy Hòa nhanh chóng nhận ra có gì đó không ổn, dự cảm xấu cuồn cuộn ập tới. Chợt y nghĩ tới điều gì đó, vội quay đầu lại.

Tuyên Tử đang căng thẳng theo dõi phản ứng của Bùi Thụy Hòa, thấy y cử động, tim đập nhanh tới cùng cực, sau đó trong đầu chợt lóe lên, liền đưa ngón tay nho nhỏ ra, chỉ sang bên cạnh, nói nhanh: “Nhìn kìa, con chim to!!!”

Mọi người đều nhìn theo ngón tay cậu nhóc.

Chỉ nhìn thấy — trời trong xanh quang đãng, ánh nắng rực rỡ, từng

đám mây trắng nhè nhẹ trôi…

Đúng lúc này, tiểu Hoàng đế cùng dùng hết sức lực toàn thân, đập thật mạnh tảng đá xuống…

"Bốp!"

"A!"

…

Trước khi một lần nữa ngất xỉu, Bùi Thụy Hòa dùng ánh mắt cực kỳ ai oán nhìn ba người họ —

"Vì sao… vì sao các ngươi luôn đập đầu ta chứ?!"

Vì sao?

Một lát sau, Bùi Thụy Hòa lại được thủ hạ đưa đi, y như tình hình của hơn một tháng trước…

Nhìn bọn họ đi xa, mọi người bị thương mệt mỏi không chịu nổi đều thở phào một hơi.

Tống Thế An quay đầu nhìn về phía ba người, tuy có hàng ngàn vạn lời muốn nói với Tô Đường, nhưng có tiểu Hoàng đế ở đây, hắn vẫn hành lễ trước: "Thần cứu giá chậm trễ, tội đáng chết vạn lần!"

Chúng tùy tùng cũng đều quỳ xuống.

Tiểu Hoàng đế phẩy tay nói: "Quả thật là rất chậm, có điều không sao hết, đến là tốt rồi! Có điều, tiểu Tống à, ngươi cũng đừng có ra vẻ nữa đi, trước hết cứ tâm tình với nương tử của ngươi đi đã! Ngươi xem ngươi ấy, nói chuyện với trẫm mà mắt vẫn còn liếc tỷ tỷ, chẳng có chút thành ý nào cả!"

"…" Tống Thế An quyết định im lặng.

Tiểu Hoàng đế lại xoa mặt Tuyên Tử nói: "Chà chà, lần này đệ lập công lớn, để trẫm nghĩ lại xem nên phong cho đệ cái gì!"

"…" Tống Thế An không nói gì, thôi được, cũng chẳng có chuyện gì liên quan đến hắn.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng sói tru truyền từ trong rừng ra, âm thanh còn chưa dứt, một tia sáng trắng bạc đã nhảy ra từ đám cây.

Chúng tùy tùng kinh hãi đều giương cung lên.

Tiểu Hoàng đế thấy vậy vội ngăn lại: "Dừng tay dừng tay, không ai được lộn xộn!" Nói xong, hắn lại phất tay với Đại Bạch đang duy trì tình trạng chiến đấu nói: "Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, bọn họ là người một nhà, ngươi đừng cắn loạn!"

"À — ú!!!" Đại Bạch vẫn không buông lỏng cảnh giác.

Đám người Tống Thế An đều choáng váng, cái gì mà gọi là đều là người một nhà? Cái gì mà đừng cắn loạn?

Nhìn hai bên giằng co, Tô Đường vội giải thích cho Tống Thế An.

Mà cũng vào thời khắc này, Hồng Hạnh bước tới, nhìn thấy tiểu Hoàng đế, mắt cô bé lộ ra vẻ vui sướng: "Cuối cùng cũng tìm được mọi người." Nhìn thấy đám tùy tùng cầm tên, đôi mày thanh tú nhíu lại: "Các ngươi là ai? Thả họ ra!"

"Tiểu Hồng, muội lo lắng cho ta sao?" Hai mắt tiểu Hoàng đế sáng lên.

Hồng Hạnh lườm hắn ta một cái, hỏi Tô Đường: "Mọi người không sao chứ ạ?"

Tô Đường đang định lên tiếng, tiểu Hoàng đế lại cướp lời: "Không sao không sao, thật ra bọn họ và trẫm…"

"Khụ!" Tống Thế An biết chuyện gì xảy ra vội ngăn lại, Tô Đường nói còn chưa biết thân phận của cô bé này, nên thân phận của Hoàng thượng vẫn không thể bại lộ được.

Tiểu Hoàng đế hiểu ngay, chớp mắt một cái, nuốt lời định nói xuống cổ họng, đổi câu khác: "À, thật ra, hắn là tỷ phu của ta, tới cứu chúng ta!"

Hồng Hạnh nghi hoặc nhìn mọi người, thấy không có gì khả nghi mới bình tĩnh lại. Sau đó, trao đổi một hồi, Hồng Hạnh cũng đồng ý dẫn bọn họ ra khỏi núi.

…

Đi ba ngày ba đêm mọi người mới ra khỏi núi Phượng Hoàng. Nhìn thảo nguyên trải rộng trước mặt, lại nhìn rừng rậm hùng vĩ sau lưng, mọi người đều sinh ra cảm giác hạnh phúc vì sống sót sau đại nạn.

Đi tới chân núi, Hồng Hạnh lại dừng bước.

"Muội không đi theo chúng ta thật sao? Nhà ta chơi rất vui, còn có rất nhiều đồ ăn ngon!" Mặt tiểu Hoàng đế đầy vẻ mất mác.

Hồng Hạnh nhìn vẻ ngốc nghếch của 'cô ấy', bĩu môi khinh thường: "Ta chẳng thích thú gì đồ ăn ngon với chơi vui cả!"

"Vậy muội thích cái gì?" Tiểu Hoàng đế hỏi.

Hồng Hạnh nghĩ chút, nói: "Ta vẫn chưa thấy thích gì cả. Không thèm nói chuyện với ngươi nữa, ta đi đây! Thúy Hoa ngốc!"

Nói xong, cô bé gõ gõ đầu hắn ta một cái rồi quay người đi vào trong rừng.

Đại Bạch nhìn tiểu Hoàng đế, 'à ú' một tiếng rồi cũng quay người bước đi.

"Vì sao trẫm không thể nói chân tướng cho nàng, cứ phải để lại ấn tượng là một tên ngốc lúc chia tay chứ?" Tiểu Hoàng đế nhìn một người một sói dần dần đi xa, vô cùng thương tâm. Uể oải một lúc, hắn ta lại ngẩng đầu kiên định nói: "Không được, trẫm không thể bỏ qua như vậy được!"

Nghe mấy lời này, Tống Thế An đầy vẻ cảnh giác.

Tiểu Hoàng đế quay đầu nhìn hắn, hỏi: "Trẫm không được nói thân phận cho nàng đúng không?"

"Vâng!" Tuy không biết vì sao đột nhiên Hoàng thượng hỏi như vậy, nhưng điều này chắc chắn không thể khác được.

Tiểu Hoàng đế khẽ gật đầu nói: "Biết rồi, trẫm có thể không nói thân phận cho nàng biết, nhưng nhất định phải để nàng biết tấm lòng của trẫm!"

Nói xong, hắn ta xách váy chạy đuổi theo.

Sau đó… khắp núi đồi vang lên tiếng hét điên cuồng —

"Tiểu Hồng! Ta là Lục Thúy Hoa, nhưng ta có ca ca sinh đôi tên là Lục Thúy Thúy! Huynh ấy rất anh minh thần võ, thiên hạ vô địch! Sau này huynh ấy sẽ tới tìm muội!!! Huynh ấy giống ta như đúc! Muội đừng quên đấy! Huynh! Ấy! Tên! Là! Lục! Thúy! Thúy!!!!"

Ở trong núi sâu, Hồng Hạnh nghe thấy liền lườm một cái: "Ngốc thật!"

"À ú!" Chính xác! Đại Bạch phe phẩy đuôi hưởng ứng.

Chương 78: Xa nhà vừa vặn gặp người xưa

Trải qua mấy ngày lặn lội đường xa, rời khỏi thảo nguyên hoang tàn vắng vẻ cùng với xóm làng heo hút thưa thớt, cuối cùng mọi người cũng đi đến Thành Tuyên, trọng trấn Tây Bắc.

Tướng trấn thủ thành Tuyên là thủ hạ cũ của Tống Thế An, vì vậy hắn mới chọn nơi này để nghỉ lại một chút, dù sao bôn ba suốt hơn hai mươi ngày, cả đoàn người đã vô cùng mệt mỏi, mà Tô Đường có thai, càng cần nghỉ ngơi hơn.

Nghĩ vậy, hắn quay đầu nhìn xe ngựa phía sau, gương mặt tuấn tú lạnh lùng thoáng có vẻ nhu hòa, có điều, nghĩ đến tình cảnh bên trong, hắn lại không khỏi nhíu mày.

Vốn nghĩ quân thần cách biệt, nam nữ phải giữ gìn, khi hắn hỏi mua xe ngựa của người chăn ngựa còn cố tình mua hai cái, Tô Đường và Tuyên Tử một xe, Hoàng thượng một xe, nhưng ai ngờ vừa chớp mắt hắn ta đã chui vào trong xe Tô Đường. Nghe thấy hắn ngăn cản, hắn ta còn mở to hai mắt, nghiêm mặt nói: "Tiểu Tống, sao ngươi có thể lãng phí như vậy? Xe ngựa này ba người chúng ta ngồi là vừa rồi, không chật chút nào cả…"

Ba người chúng ta…

Ba người… chúng ta…

Ai là ba người chúng ta với ngài chứ?!

Thời khắc đó, chưa bao giờ Tống Thế An cảm thấy Hoàng thượng

vướng chân vướng tay như vậy!

Nhìn hắn ta bám dính vào người Tô Đường còn thân thiết hơn cả Tuyên Tử, hắn thật sự muốn… nhấc cổ hắn ta lên ném qua cửa sổ!

Dọc đường đi, Tô Đường cũng rất hờ hững với hắn, thường ở bên Tuyên Tử và tiểu Hoàng đế, mà với kiểu dính người của tiểu Hoàng đế, suốt sáu ngày trời hắn không thể tìm được cơ hội ở riêng một mình với nàng!

Đúng là… đúng là… nghẹn đến chết người!!!

Cả một bụng những lời muốn nói sắp mốc lên đến nơi rồi!!!

Thôi được, nhanh chóng vào thành cái đã!

Nghĩ vậy, Tống Thế An kẹp chặt bụng ngựa, thúc ngựa chạy nhanh hơn.

Thành Tuyên quả nhiên là trọng trấn phương Bắc, ở trên đường người đến người đi vô cùng náo nhiệt. Tiểu Hoàng đế ghé đầu vào cửa sổ, tò mò ngắm nhìn nơi mà hắn ta đã nghe đến hàng ngàn vạn lần mà chưa từng nhìn thấy!

"A, bánh thịt thơm quá! Mua hai cái, mua hai cái đi!"

"A, cái đó nhìn có vẻ thú vị! Mua hai cái mua hai cái!!!"

"A, y phục của người kia đẹp quá! Mau mua cho trẫm hai bộ, mua hai bộ đi!"

"A —."

Tùy tùng đang chờ tiểu Hoàng đế lại hạ lệnh xuống, ai ngờ đợi nửa ngày cũng chỉ có một chữ "a" đó. Bọn họ to gan ngẩng đầu nhìn qua, lại thấy tiểu Hoàng đế đang mở to hai mắt đầy vẻ vui mừng

nhìn cách đó không xa.

Nhìn theo hướng hắn ta đang nhìn, họ thấy một người đàn ông tuấn tú mặc y phục đỏ rực vội vàng chạy trên đường, mà trước mặt hắn là một người vẻ mặt gian giảo cuống quít len lỏi qua các hàng quán ven đường chạy trốn. Sau đó, người đàn ông áo đỏ kia nhặt một cây củ cải ở bên cạnh ném thẳng vào đùi người kia. Người kia lảo đảo, ngã nhào xuống đất, người đàn ông áo đỏ phi thân nhảy lên, ấn mạnh gã xuống!

"Gặp Triển gia ta mà còn muốn chạy à, hừ, ta thấy ngươi…" Nói tới đây, người áo đỏ đột nhiên ngừng lại, vì hắn chợt có dự cảm rất xấu. Hắn ngẩng đầu nhìn, kêu lên — "Quả nhiên!"

Từ trong đám người, một thiếu niên lao từ trên xe ngựa xuống, sau đó vừa mở rộng hai tay vừa vội vàng chạy tới, miệng còn kêu to — "Tiểu Triển Triển!!!"

Triển Dịch Chi thấy thế, nụ cười bên môi cứng lại, tim bắt đầu run lên — trời cao ơi, sao đóa hoa lạ này lại nở tận đây thế này?!!!

Dù chết ngài cũng không chịu thả ta phải không?!!!

Triển Dịch Chi bị lôi vào xe ngựa, rồi lại bị lôi thẳng vào đại viện Bộ binh thành Tuyên. Suốt cả chặng đường, mặt hắn luôn trong tình trạng vặn vẹo, trong lòng không ngừng hiện lên mấy chữ — chạy trời không khỏi nắng!!!

Mà sau khi hắn nghe được nguyên nhân vì sao mọi người lại xuất hiện ở đây, mặt đã không còn vặn vẹo nữa, chỉ còn có hoảng sợ và vô cùng hoảng sợ.

Tiểu Hoàng đế kéo tay hắn đặt lên mặt mình, tủi thân nói: "Tiểu Triển Triển, lúc đó vô cùng nguy hiểm, Bùi đầu to đối xử với trẫm không tốt chút nào, không cho trẫm ăn ngon, không cho trẫm ngủ tốt, huynh nhìn xem, trẫm gầy cả người rồi này…"

Triển Dịch Chi vội rụt tay lại, có điều nhìn khuôn mặt không còn mũm mĩm trắng trẻo của hắn ta, quả thật cũng thấy hắn gầy đi, nhìn đến đôi mắt to đáng thương của hắn ta, lòng hắn mềm nhũn, nói: "Vậy giờ ngài ăn nhiều một chút." Nói xong, hắn gắp cho hắn ta một gắp to.

Trời đã tối, mọi người đang ngồi ăn cơm trên cùng một chiếc bàn, không hề hợp với lễ nghĩa quân thần.

Tống Thế An thấy vậy, vội gắp miếng thịt kho tàu cuối cùng vào bát Tô Đường, trong lòng thầm nghĩ, ông sắp gắp hết cả đĩa đồ ăn cho ngài ấy rồi đấy!

Tiểu Hoàng đế lại rất sung sướng, bắt đầu ăn cơm.

"Mà cũng đáng đời ngài! Ai bảo ngài lẻn ra ngoài!" Triển Dịch Chi chợt nghĩ ra, lại mắng, "Bảo mãi mà ngài không chịu sửa, nói với ngài bao nhiêu lần cũng như nước đổ lá khoai thôi!"

Lúc trước mắng gay gắt như vậy, trong lòng hắn còn có chút áy náy, nhưng giờ nhìn thấy thế này, thì mới thấy đều uổng công hết!

Rốt cuộc đầu óc của hàng này phát triển như thế nào vậy?

Thấy Triển Dịch Chi tức giận, tiểu Hoàng đế ngoan ngoãn cúi đầu, lại bắt đầu quen thói giả vờ đáng thương. Nhìn hắn ta như vậy, Triển Dịch Chi lại càng tức đến ngứa răng hơn.

Một lúc lâu sau, đột nhiên tiểu Hoàng đế ngẩng đầu nói: "Thật ra chuyện này cũng không thể trách trẫm được, ai bảo huynh nhẫn tâm rời bỏ trẫm như thế chứ…"

"Ta…" Triển Dịch Chi tức đến không nói được thành lời, chuyện này liên quan gì tới hắn chứ?!

“Huynh nghĩ mà xem,” Tiểu Hoàng đế còn nói rất hợp tình hợp lý: “Hồi xưa lúc huynh ở trong cung chơi cùng trẫm ấy, trẫm có xảy ra chuyện gì đâu! Sau đó huynh xuất cung ở kinh thành, dù trẫm ra ngoài cũng chẳng sao cả! Giờ huynh xem xem, huynh vừa đi trẫm đã xảy ra chuyện! Trẫm đã nói từ trước rồi, tiểu Triển Triển huynh là thần hộ mệnh của trẫm, không thể rời khỏi trẫm được! Tiểu Triển Triển, huynh về cùng trẫm đi…”

Nhìn tiểu Hoàng đế thoáng một cái đã nước mắt lưng tròng, ngực Triển Dịch Chi phập phồng, rất lâu cũng không nói thành lời.

Một lát sau, hắn đột ngột đứng dậy, quay người bước đi.

“Tiểu Triển Triển, huynh định đi đâu!” Tiểu Hoàng đế lo lắng hỏi.

“Ta muốn ra ngoài cho bình tĩnh một chút!” Ông đây chỉ sợ không nhịn được sẽ bóp chết ngài đấy! A a a a a!!!

Tống Thế An lại rất thông cảm, rất thấu hiểu nhìn theo bóng hắn.

…

Đến giờ đi ngủ, lại có vấn đề xảy ra.

“Tiểu Triển Triển, huynh phải ngủ với ta!” tiểu Hoàng đế ôm cánh tay Triển Dịch Chi nói.

“Vì sao?!” Triển Dịch Chi rất tức tối.

“Huynh xem, tiểu Tống và tỷ tỷ, Tuyên Tử ngủ cùng nhau, chỉ có trẫm ngủ một mình một phòng, quạnh quẽ khó ngủ lắm! Hơn nữa, lỡ như có kẻ xấu đến thì biết làm sao bây giờ, trẫm trói gà không chặt, huynh phải bảo vệ trẫm chứ!”

“Ngài coi thị vệ bộ binh đều là người chết hay sao?!” Triển Dịch Chi rất muốn phát điên!

“Bọn họ còn sống chứ, nhưng trẫm cũng không thể để bọn họ ngủ cùng trẫm được!” tiểu Hoàng đế nói.

“…” Hình như cũng có lý! A! Không phải, cái gì cái gì cái gì thế?! Triển Dịch Chi phát hiện mình lại bị làm cho rối lên, chỉ muốn cào tường! Có điều, cuối cùng nghĩ lại đành phải thỏa hiệp thôi, với kiểu bám người của hắn ta, nếu không đáp ứng, hắn ta sẽ giày vò cả đêm mất! Chuyện này truyền ra ngoài còn không mất mặt chết người ta à?!

Chú ý, là mất mặt đế vương ấy!!! Đường đường là vua một nước, làm sao có thể bám lấy người ta đòi ngủ cùng chứ?!

Mà ngay khi hắn quay người bước vào phòng ngủ tiểu Hoàng đế, sau lưng lại vang lên tiếng nói xa xăm:

— “Chuyện thị tẩm làm sao có thể tìm người tùy tùy tiện tiện được chứ!”

Thị tẩm???

Thị tẩm?!!!!!

Triển Dịch Chi gục ngã trong chớp mắt…

Chương 79: Lúc này không nên làm chuyện 18+

Sau khi tắm rửa xong, tiểu Hoàng đế mang vẻ mặt chờ mong chạy lên giường: "A ha, tiểu Triển Triển, trẫm đến đây!"

Thấy bộ dạng giương nanh múa vuốt của hắn ta, khóe môi Triển Dịch Chi giật giật, sau đó nhanh nhẹn lăn một vòng tránh thoát.

Tiểu Hoàng đế ôm vào khoảng không cũng chẳng bận tâm, tung chăn lên sau đó chui về phía Triển Dịch Chi: "A a a, trẫm chờ ngày này đã lâu lâu lâu lắm rồi, cuối cùng cũng thực hiện được! Hạnh phúc quá Hạnh phúc quá! Huynh xem huynh xem, trẫm tắm rửa trắng ơi là trắng, thơm ơi là thơm này!" Nói xong, hắn ta vén tay áo lên lộ ra nửa cánh tay trắng nõn trước mặt hắn.

Triển Dịch Chi không nói gì, ngăn hắn ta lại, mắng: "Cái đầu heo nhà ngài có khát vọng khác đi được không?" Ngủ cùng với hắn thì có cái lông gì mà chờ với đợi!!!

Tiểu Hoàng đế ôm chặt lấy cánh tay hắn, không ngừng cọ cọ vào người hắn: "Trẫm cũng có khát vọng khác nữa mà, có điều, khát vọng này rất xa xôi, chắc chắn không thể thực hiện được, ví dụ như mẫu hậu trả hết bảo vật gia truyền của trẫm lại này, ngày ngày tỷ tỷ có thể vào cung làm điểm tâm cho trẫm v.v… Trẫm là người rất thực tế, đương nhiên phải theo đuổi những khát vọng có thể thực hiện được chứ!"

Triển Dịch Chi bị đẩy đến không chịu nổi, quay người đẩy hắn ta ra, cũng đá thẳng một cước vào mông hắn ta: "Ngài đừng có lại gần

đây! Ngủ xa một chút cho ta!”

“Khó khăn lắm mới ngủ cùng nhau được một lần, sao lại ngủ xa được!” Mặt tiểu Hoàng đế đầy vẻ ‘huynh nói chuyện hoang đường thế’, sau đó lại tiếp tục sán lại gần không chịu thôi!

“A a a!!! Ngài đừng có ép ông đây hành hung!!!” Đến lúc tiểu Hoàng đế nhào cả người vào ngực hắn, rốt cuộc Triển Dịch Chi cũng không nhịn được nữa liền gào lên.

Một lát sau…

“Thì ra tiểu Triển Triển có khẩu vị nặng thế này.” Nhìn dây thừng trói trên người mình, tiểu Hoàng đế tò mò vặn vẹo người.

Triển Dịch Chi nghe vậy, bàn tay đang buộc dây thừng run lên, suýt nữa hộc máu.

“A a a, ngài muốn ta phải bịt miệng ngài lại mới thôi phải không?! Ngài còn nói thêm nửa câu vớ vẩn nữa, ông đây sẽ bỏ chạy đấy!”

“Được rồi!” Tiểu Hoàng đế chớp mắt mấy cái, ra vẻ nghe lời.

Một lát sau…

“Tiểu… Triển… Triển…” Tiểu Hoàng đế đảo tròng mắt, nhỏ giọng gọi.

Triển Dịch Chi giả chết.

“Trẫm quên nói cho huynh biết ba chuyện rất quan trọng…”

Triển Dịch Chi tiếp tục giả chết.

“Chuyện thứ nhất là, tỷ tỷ có em bé…”

“Cái gì? Tô huynh mang thai sao?” Triển Dịch Chi tung chăn ló đầu

ra, ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Hoàng đế gật đầu liên tục.

Triển Dịch Chi choáng váng một lúc lâu mới nói: "Không thể nào, ta còn chưa lăn lộn được ra chú trẻ cho họ, thì họ đã lăn lộn ra chắt nhỏ cho ta rồi!"

"Vì thế nên là, tiểu Triển Triển à huynh càng phải cố gắng hơn nữa!" Tiểu Hoàng đế nghiêm túc nói, sau đó mặt lại nhanh chóng nở nụ cười, "Chi bằng huynh hồi cung với trẫm đi, trẫm chọn cho huynh!"

"Ta không về!" Triển Dịch Chi vội phản bác, "Ông đây còn chưa tìm được Bùi yêu nữ!"

Tiểu Hoàng đế lườm hắn một cái: "Huynh có tìm sao?"

"…" Thôi được, quả thật là cả quãng đường vừa rồi, hắn chỉ bận bịu bắt tội phạm thôi.

"Chuyện thứ hai là gì?" Triển Dịch Chi vội chuyển đề tài, ai ngờ rất lâu cũng không có câu trả lời, tò mò nhìn sang, lại thấy tiểu Hoàng đế nhếch môi lộ ra nụ cười thẹn thùng.

Triển Dịch Chi rùng mình mạnh một cái.

"Tiểu Triển Triển, hình như trẫm tìm thấy tiểu Hoàng hậu của trẫm rồi."

Triển Dịch Chi ngẩn người.

"Hồng Hạnh rất xinh đẹp, mặt tròn tròn, y như cái bánh nướng lớn, mắt rất to, giống quả trứng chim ấy… à, trẫm thật sự không nghĩ ra từ nào khác để khen nàng!"

"…" Mấy từ này của ngài cũng tính là khen sao?

Một cái bánh nướng lớn thêm hai quả trứng chim, dung mạo này nghe sao ghê người vậy?!

Còn nữa, Hồng Hạnh là cái tên quái quỷ gì thế?! Chẳng lẽ ngài cảm thấy tên ngài chưa đủ xanh nên dù thế nào cũng phải tô thêm màu lên đầu nữa hả?!

"Lần đầu tiên trẫm nhìn thấy nàng, nàng y như một con ma, khiến trẫm yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên."

"…" Triển Dịch Chi đã hy sinh hoàn toàn!!!

"Tóm lại, sau khi hồi cung, nhất định trẫm phải sai người tìm nàng, sau đó để nàng và tiểu Bạch cùng tiến cung! A ha ha, đến lúc đó trẫm lại có người chơi cùng rồi!"

Hay rồi, cưới một vị Hoàng hậu là để có người chơi cùng!

"A, tiểu Triển Triển, sao nãy giờ huynh không nói gì?!" Tiểu Hoàng đế thấy hắn mãi không đáp lời, nghi hoặc hỏi: "Chẳng lẽ huynh ghen à?"

Triển Dịch Chi lại muốn giết người, hắn ngồi bật dậy như tìm kiếm gì đó.

"Ôi dào, huynh không cần phải ghen, tuy trẫm thích Hồng Hạnh, nhưng trong lòng trẫm, huynh vẫn chiếm vị trí đầu tiên!" Thấy sắc mặt hắn không tốt, tiểu Hoàng đế vội 'an ủi'!

"… Xin ngài, ngài đặt nàng ở vị trí đầu tiên đi! Đừng bám ta nữa!" Nói xong, ánh mắt Triển Dịch Chi sáng lên, tìm thấy rồi.

Nhìn thấy hắn cầm một chiếc tất sạch sẽ, mặt dữ tợn tới gần, tiểu Hoàng đế trợn tròn mắt: "Từ từ đã, trẫm vẫn còn chuyện thứ ba chưa nói!"

“Cái gì?” Triển Dịch Chi tạm thời kìm nén sự xúc động muốn bịt mồm hắn ta lại.

“À, chuyện đó… vừa rồi trẫm quên chưa xi xi…”

Triển Dịch Chi nhìn sợi dây thừng mà mình mất sức của chín trâu hai hổ mới trói được hắn ta lại, lại nhìn gương mặt ngây thơ vô tội của hắn ta… Rất muốn… muốn… chết đi cho xong!!!

Nhất định phải đi! Ngày mai sẽ rời đi! Đi rất xa! Không bao giờ… gặp lại tên ma đầu vừa nhìn đã muốn phát điên này nữa!!!

Ở phòng ngủ bên kia, Tuyên Tử tắm rửa xong đã chui vào trong chăn, lăn qua lăn lại vài cái là ngủ. Tống Thế An rém chăn cho cậu nhóc, ngẩng đầu nhìn vào phòng trong.

Phòng trong vang lên tiếng nước, là tiếng Tô Đường đang tắm gội.

Trừ lần trước tắm ở suối nước nóng ra, đã lâu rồi nàng không được tắm một cách thỏa thích, hơn nữa, dù lần trước được ngâm suối nước nóng nhưng cũng không được thay quần áo — Hoàng đế nhỏ hơn Hồng Hạnh một chút, miễn cưỡng cũng mặc được y phục của cô bé, còn nàng thì chỉ có thể mặc y phục bẩn, bây giờ được ngâm mình trong nước nóng, nàng chỉ cảm thấy vô cùng thư thái, thích thú.

Chợt nhớ tới điều gì đó, nàng cúi đầu nhìn xuống bụng dưới của mình, vẫn phẳng lì như cũ, nhưng Tô Đường lại có thể cảm nhận được có một sinh mệnh nhỏ đang tồn tại, cảm giác này quá kỳ diệu, khiến nàng không ìm nén được, khóe môi khẽ mỉm cười.

Tất cả đều ổn cả, tốt quá!

Đúng lúc này, nàng chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân đang đến gần, vững vàng, khẽ khàng, không cần đoán cũng biết là mặt

lạnh tới. Tô Đường thu lại nụ cười, hơi chìm người xuống một chút, không thèm để ý.

Suốt cả chặng đường, lúc nào nàng cũng có thể nhìn thấy vẻ nín nhịn, bất an của hắn, hì hì, cảm giác này thực sự rất thú vị! Phải kéo dài mới được.

Hận cũ ta còn chưa thanh toán đâu, giờ thêm thù mới nữa, dù thế nào cũng phải trừng trị chàng một chút.

Vì thế, tuy Tô Đường cũng có cả một bụng những lời muốn nói, nhưng nàng vẫn cứng đầu nhịn xuống.

Tống Thế An vòng qua bình phong, nhìn thấy bờ vai trần lộ ra dưới ánh nến, tim hắn đập thịch một cái.

"Nước còn ấm không?" Hắn nghĩ đề tài để bắt chuyện.

"Ừm." Tô Đường đáp ngắn gọn.

Tống Thế An không có cách nào nhận biết được tâm trạng của phụ nữ, không thể làm gì khác hơn, đành cố gắng đến gần, sau đó thử thăm dò: "Có cần ta giúp không?"

"Không cần!" Tô Đường vẫn đáp không lạnh không nóng, đầu chưa từng quay lại, có điều, nghe giọng điệu thận trọng của hắn, nàng thật sự không kìm được khóe miệng đang cong lên.

Tống Thế An nghĩ một chút, lại thấy không có gì để nói, đành phải nói một câu: "Trời lạnh đấy, nàng tắm nhanh lên một chút, cẩn thận bị đông lạnh!"

Cứ nói chuyện thế này rất kỳ quái, để lên giường rồi nói sau vậy!

Đã gần một tháng không được ôm nàng, nhớ chết đi được!

Khó khăn lắm mới chờ được nàng tắm xong mặc xiêm y bước ta, Tống Thế An sắp ngủ gật đến nơi, có điều vừa nghe thấy động tĩnh, hắn lại vụt mở mắt ra.

"Lạnh chết đi được, lạnh chết đi được." Tô Đường quấn y phục chạy thẳng tới. Mới đầu đông nhưng Tây Bắc rất lạnh. Ngâm mình trong nước nóng còn không cảm thấy gì, vừa bước ra mặc quần áo đã cảm thấy hơi lạnh không biết luồn từ khe hở nào vào.

Tống Thế An nghe vậy, vội nhích người sang một bên — tối nay quá lạnh, hắn đã sớm làm ấm chăn cho nàng rồi.

Nhìn thấy hắn tỏ ra ân cần, Tô Đường nhịn cười, cũng không õng ẹo nhiều, cởi giầy rồi chui thẳng vào trong chăn.

"A, ấm quá." Chui vào chăn xong, nàng không kìm được, khẽ cảm thán.

Tống Thế An ôm lấy hông nàng rất nhuần nhuyễn, vừa ôm được nàng vào long, hắn liền dán sát người tới, chỉ muốn ấn nàng vào sâu trong thân thể mình.

Cảm giác mất rồi tìm lại được, là thế này đây.

Vòm ngực đàn ông rộng lớn mạnh mẽ lại ấm áp khiến Tô Đường trầm luân, cảm thấy vô cùng bình yên, an toàn. Có điều, khi nàng cảm nhận được vật gì đó áp sát vào người mình, nàng lườm hắn một cái rồi muốn tránh ra.

"Đừng nhúc nhích." Tống Thế An vội kéo lại, "Để ta ôm một chút."

Nghe giọng nói hơi khàn khàn của hắn, cảm thấy hắn cũng đã mệt mỏi rã rời, Tô Đường không cử động nữa, dù sao hắn cũng bôn ba cả quãng đường dài rồi.

Bầu không khí hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có gió lạnh ngoài cửa sổ như

gào thét.

Một lúc lâu sau, Tống Thế An hôn lên tóc nàng, nói: "Xin lỗi, luôn để nàng phải chịu khổ."

Câu nói này quá dịu dàng khiến Tô Đường ê cả răng, nàng không khỏi liếc nhìn hắn, nói: "Chàng cũng tự hiểu mình đấy nhỉ."

"…" Tống Thế An lại không biết phải nói gì.

Hắn vốn không nhanh mồm nhanh miệng bằng Tô Đường, lúc này trong lòng đầy cảm giác áy náy, nên càng không biết phải đối đáp thế nào. Có điều, chỉ cần nàng vui vẻ, chỉ cần nàng không rời đi, nàng nói thế nào cũng được.

Nhìn thấy thái độ cúi đầu nhận lỗi của hắn, trong đầu Tô Đường không khỏi hiện lên màn gặp gỡ của rất nhiều năm trước.

Khi đó, hắn đứng ở đầu thuyền, nàng đứng ở cuối thuyền, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng đã động tâm một cách vô cớ. Lúc đó hắn vẫn còn là thiếu niên, lạnh lùng, kiêu ngạo, cũng đã bộc lộ tài năng ở kinh thành, mà nàng chẳng qua chỉ là một 'cô bé xấu xí' mồ côi mẹ, cha lại không quan tâm, vì vậy, bị cười nhạo bị xem thường, rất tức giận, rất đau lòng.

Khi đó, hắn là con nhà quý tộc, nàng là con gái thương nhân.

Cứ tưởng rằng một trời một đất cách xa nhau, chỉ có duyên gặp nhau một lần rồi thôi, ai ngờ trời xanh trêu chọc lòng người, lại kết thành một mối nhân duyên không biết nên khóc hay nên cười. Lúc đó, dù không cam tâm không tình nguyện, là vì cố tình hái quả dưa xanh, nhưng chớp chớp mắt vài lần, bao nhiêu chuyện kỳ kỳ quái quái đổ xuống, khiến hai người càng lúc càng dây dưa không tách ra nổi. Mà người kia, cũng không còn lạnh lùng như lúc đầu nữa, dần dần có hơi thở của nhân gian hơn.

Khi đó, hắn là Tống đại tướng quân, còn nàng là phu nhân Tướng quân.

Sau đó nữa, người này đang trên đám mây bị kéo hẳn xuống mặt đất, không còn chút cao cao tại thượng nào nữa, vẻ ngạo mạn tận trời cũng biến mất, vốn trầm mặc ít nói, giờ cũng sẽ nói chuyện cùng nàng vài câu trước khi đi ngủ, khuôn mặt vốn như đóng băng, giờ cũng sẽ thỉnh thoảng nở nụ cười tươi với nàng. Trong việc vua việc nước, khi hắn bị bức vào đường cùng không thể thực hiện được trọn vẹn lời hứa của mình, hắn cũng sẽ bỏ qua phong thái của mình, không bận tâm người đời cười chê, chỉ tìm mọi cách dỗ nàng về nhà, cũng biết thận trọng quan sát sắc mặt của nàng, chỉ sợ sơ ý một chút sẽ chọc nàng tức giận.

Lúc này, hắn chỉ là một trượng phu, cách cư xử của hắn, chỉ là một người chồng vô cùng yêu thương thê tử của mình mà thôi.

Nghĩ vậy, Tô Đường nhoẻn miệng cười, ngẩng đầu nhìn mặt hắn, không ngờ, cái mặt lạnh này, xé bỏ lớp vỏ cứng rắn bên ngoài đi, thì trong bản chất cũng mềm mại như vậy!

Thoạt nhìn có vẻ thâm sâu khó dò, thật ra lại vô cùng đơn giản!

Hơn nữa, hiển nhiên là hắn bị nàng ăn sạch rồi!

A ha ha ha ha! Mặt lạnh ơi mặt lạnh, chàng cũng có ngày hôm nay!!! Tô Đường thực sự muốn chống nạnh cười to!

Rất có cảm giác đạt thành tựu!!!

Nhìn người phụ nữ trong lòng cười cười nhìn mình, ánh mắt giảo hoạt lại đầy nhu tình, lòng Tống Thế An thoáng rung động, hơi siết thắt lưng nàng lại, cúi đầu muốn hôn nàng.

Ai ngờ Tô Đường lại đưa ngón tay ra ngăn cản, nhướng mày nói: "Tống đại tướng quân, bà đây cũng không rảnh rỗi làm việc này

đâu!”

Quả nhiên Tống Thế An không dám cử động nữa, có điều, trong mắt hiện rõ vẻ dục cầu bất mãn.

Tô Đường nói: “Đừng nghĩ rằng chàng bôn ba vạn dặm cứu chúng ta thì ta có thể tha thứ cho chàng, có thể bỏ qua hết mọi chuyện trước kia, hừ hừ, hơn nữa, chủ yếu là chàng cứu Hoàng thượng, đừng cho rằng ta không biết ý đồ của chàng lúc đó khi muốn Bùi Thụy Hòa thả một người trước là vì lý do gì!!!”

Tống Thế An trợn tròn mắt: “Không phải lúc trước nàng đã đồng ý với ta rằng sẽ quay về phủ sao?” Đó không phải là tha thứ à?

“Đồng ý về phủ chẳng qua là bị chàng ép, không có cách nào khác phải làm vậy. Ta cũng chưa nói tha thứ cho chàng!” Tô Đường nói rất hợp tình hợp lý.

Tống Thế An không có cách nào: “Vậy phải thế nào nàng mới tha thứ?”

“Chuyện này à, còn phải xem biểu hiện sau này của chàng cùng với tâm trạng của bà đây đã! Sau chuyện bị bắt cóc này, ta thật sự nghĩ rằng nương tử của chàng không phải người bình thường có thể làm được! Ra được phòng khách vào được phòng bếp cũng chưa đủ, còn phải có bản lĩnh quản lý nhà cửa, có công việc có thể nuôi sống được gia đình! Bị ép chấp nhận chuyện tướng công nhà mình hòa thân là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là phải đa mưu túc trí, vì chưa biết chừng ngày nào đó sẽ bị chàng liên lụy, bị bắt cóc, phải học được bản lĩnh sinh tồn nơi hoang dã, làm thế nào để đối phó với kẻ thù cũng là một môn học khó, nếu muốn giữ mạng, thì có khi còn phải học các loại kỹ năng khác… Ôi, thật sự không phải việc cho người làm đâu!!!” Nói tới đây, Tô Đường bắt đầu giả vờ thở dài.

Tống Thế An nghe mà hết hồn, nghĩ tới cái gì đó vội nói: “Thế nên, nàng chính là nữ anh hào, Hoàng thượng cũng đã đề chữ cho nàng

rồi!”

“Có sao? Lúc nào? Sao ta không biết?” Tô Đường nhíu mày hỏi.

Tống Thế An nhớ đến một xấp “Nữ Anh Hào” ở trong thư phòng còn chưa lấy ra bao giờ, đập đập vào đầu nói: “Có, có rất nhiều nữa ấy, sau khi quay về nàng cứ tha hồ chọn lựa, thích cái nào thì treo lên.”

“…” Chữ Hoàng thượng đề tặng sao lại còn phải chọn? Tô Đường thoáng nghi ngờ, có điều, nàng cũng không quản được việc này, hơn nữa, tiểu Hoàng đế chưa bao giờ làm việc theo khuôn phép cả, nàng nói tiếp: “Tóm lại, làm phu nhân tướng quân ta thực sự khổ không sao tả xiết, ngày nào đó không muốn làm nữa, ta sẽ thật sự đặt xuống rồi bỏ chạy, chàng lại đi tìm cao nhân khác vậy nhé!”

Nhìn nét mặt của nàng, Tống Thế An không rõ thật hay giả, nghĩ một chút mới nói: “Hay là, ta treo ấn từ quan nhé?!”

Nếu nàng làm phu nhân tướng quân mệt mỏi như vậy, vậy thì để nàng làm phu nhân thôi!

Tô Đường nghe thế rất kinh hoàng: “Mặt lạnh, không phải chàng ngốc rồi đấy chứ?”

Hàng này là chiến tướng cơ mà, vẫn luôn hô hào muốn khởi chiến cơ mà?! Huống chi, hắn mới hai mươi tám, mà đã muốn… cáo lão hồi hương sao?

Nhìn vẻ mặt này của nàng, Tống Thế An cười nói: “Tô Đường là bảo bối, đánh mất rồi khó tìm lại được.”

Ai ngờ một lúc lâu sau, Tống Thế An lại bồi thêm một câu thế này: “Hơn nữa cũng đã đàm hòa rồi, đâu được cầm binh đánh giặc nữa đâu!”

Một chậu nước lạnh rót xuống, Tô Đường ngẩng đầu trợn mắt:

“Chàng lăn sang một bên cho bà!!!”

Mừng hụt!!!

Sau đó, nàng nghĩ tới điều gì, lại nheo mắt cười gian xảo.

“Tướng công”, vừa gọi, cơ thể lại động đậy, cố ý cọ cọ vào người hắn, mắt chan chứa tình cảm.

Nghe tiếng gọi này, đến xương của Tống Thế An cũng tê dại, nhìn nàng cắn môi, đầu hắn nóng lên, cúi đầu hôn lên môi nàng, một bàn tay cũng luồn vào trong quần áo.

Một lát sau…

“Ưm… ưm… Tuyên Tử ở bên cạnh… A, không phải… người ta quên mất… người ta có thai… không thể… không thể…”

Tống Thế An nghe vậy vội dừng lại, mặt đã đỏ ửng, nhìn khuôn mặt tươi cười đầy giảo hoạt của nàng, trong lòng hắn biết mình lại bị bỡn cợt một lần nữa, nhưng không làm cách nào được, chỉ có thể hơi tránh người ra một chút để cho lửa dần hạ xuống.

Nhìn bộ dạng nín nhịn đến khó chịu của hắn, Tô Đường cười đắc ý, vô cùng đắc ý.

Ha ha, ha ha.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Tống Thế An cũng bình tĩnh lại.

“Cái đó… mất bao lâu?” Hắn nhíu mày hỏi.

“À, cái này à, mang thai mười tháng, tối thiểu cũng phải mười tháng. À, không phải, còn phải kiêng trong cữ nữa, ít nhất thêm ba tháng nữa. Ừ ừ, phải khoảng một năm nữa mới được.” Tô Đường nói rất nghiêm túc.

Một năm nữa!

Mới được à?!!!

Tống Thế An vô cùng phiền muộn, cảm thấy tương lai cực kỳ ảm đạm.

Sao tự dưng, tự dưng lại có chứ?

Thật vướng víu!!!

Tô Đường lại vùi mặt trong chăn, lén cười trộm.

— Đã bảo chàng ngốc mà, chàng đúng là ngốc thật! Cứ từ từ mà nhịn đến nghẹn đi! Ha ha!

——HOÀN CHÍNH VĂN

Chương 80: Phiên ngoại – Lục Thúy Hoa ở núi Phượng Hoàng

Khi Hàn Anh tới phủ tướng quân, hắn ta vẫn hơi mơ hồ, có điều, nhìn người đàn ông tuấn tú trước mặt, hắn ta vẫn cảm thấy như đã từng quen biết. Vì vậy, hắn ta nghĩ, có thể hắn ta thực sự là "Hàn Anh" mà bọn họ nói.

Hắn ta mất ký ức đã lâu lắm rồi, không nhớ rõ gì cả, được một thợ săn ở chân núi Phượng Hoàng cứu rồi luôn ở lại đó. Hắn ta cứ nghĩ thời gian trôi qua, trí nhớ của hắn ta có thể từ từ khôi phục, nhưng chờ đến khi thân thể hắn ta khôi phục hoàn toàn, trí nhớ của hắn ta vẫn chỉ là một khối mơ hồ như cũ.

Lúc này, có vài người bước từ trong nhà chính ra, đi đầu là một người phụ nữ dáng vẻ khoan thai đoan trang, trên tay nàng là một bé trai rất xinh xắn.

Bé trai khoảng bốn năm tuổi, mặc áo bào màu xanh nhạt, mặt trắng nõn, mắt trong veo, miệng nhỏ xinh hơi mím lại, nhìn có vẻ căng thẳng và mừng rỡ.

Hàn Anh nhìn cậu bé chằm chằm, không biết vì sao, trong lòng hắn ta bỗng xuất hiện cảm xúc rất dịu dàng, hắn ta muốn xoa xoa đầu cậu bé, muốn xoa xoa mặt cậu bé, rồi muốn ôm cậu bé vào lòng, kiệu cậu bé lên vai.

Nhìn người đàn ông ăn mặc đơn giản cũng không giấu được vẻ nho nhã, nét mặt lại lộ ra tình cảm dịu dàng, Tô Đường khẽ nhéo tay Tuyên Tử một cái.

Tuyên Tử ngẩng đầu nhìn Tô Đường, thấy ánh mắt ra hiệu của nàng, cậu nhóc mím môi, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt người đàn ông tuy xa lạ nhưng lại cảm thấy rất thân quen kia, quỳ xuống, chân thành dập đầu một cái, gọi: "Cha!"

Hàn Anh rất ngạc nhiên, tay chân luống cuống.

Tống Thế An ở bên cạnh nhẹ nhàng nói: "Hàn huynh, đây là Hàn Tuyên, là con trai của huynh và Uyển Uyển!"

Uyển Uyển à?! Nghe cái tên này, tim Hàn Anh đau nhói, một chút ký ức như bay qua trong đầu, nhưng chỉ thoáng qua, khó nắm bắt được. Có điều, chỉ như vậy thôi cũng đủ để hắn ta tin tưởng lời nói của Tống Thế An, đứa bé này, thật sự có mối quan hệ mật thiết với hắn ta.

Đây là máu mủ tình thâm, đây là cốt nhục tương liên!!!

Hàn Anh ngồi xổm xuống, đỡ cậu bé dậy, quan sát kỹ lưỡng, khuôn mặt này, sắc thái này, không khác gì mình! Hắn ta càng nhìn càng vui mừng, càng nhìn càng kích động, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế xúc động muốn ôm cậu bé vào lòng, chỉ run rẩy xoa đầu, xoa mặt cậu bé.

Tuyên Tử cũng quan sát hắn ta, kể từ khi biết mình không phải con trai ruột của Tống Thế An, cậu bé vẫn luôn tưởng tượng hình dạng của cha ruột mình thế nào. Chắc là rất cao, chắc là rất mạnh mẽ, chắc người sẽ có cánh tay cường tráng khỏe mạnh, mà bây giờ, cậu bé cũng không thất vọng. Cha cậu bé giống y như cậu bé tưởng tượng, mà thậm chí còn tốt hơn, vì cha cậu bé bình dị, gần gũi hơn trong tưởng tượng, càng khiến người ta muốn thân thiết hơn.

Tuyên Tử cảm nhận được khát vọng của Hàn Anh, thế nên, cậu bé hơi do dự một chút, rồi đưa tay ra vòng lấy cổ hắn ta, sau đó rúc cả người vào lòng hắn ta.

“Cha, cha của Tuyên Tử.” Cậu bé nói, giọng hơi nghẹn ngào.

Người Hàn Anh cứng lại, thân thể bé xíu mềm mại này khiến hắn ta cảm nhận được sự ấm áp, sau đó, tim như bị sét đánh, hắn ta cũng không thể kìm nén được nữa, liền ôm lấy cậu bé, ôm rất chặt, rất chặt vào lòng.

“Con trai của ta! Con trai của ta!” Hắn ta vui sướng nghẹn ngào gọi.

Nhìn hình ảnh này, trên mặt Tô Đường nở nụ cười, nhưng trong mắt lại lấp lánh nước. Tống Thế An đi tới, nhẹ nhàng ôm vai nàng.

“Cứ tưởng hai cha con họ gặp nhau lần đầu sẽ xa cách không quen, không ngờ…” Nhìn Tuyên Tử kéo Hàn Anh đi qua viện của mình, Tô Đường lau khóe mắt ướt át, nói.

“Phụ tử liên tâm mà!” Tống Thế An trả lời, cũng thận trọng đỡ Tô Đường ngồi xuống bên chiếc bàn bên cạnh.

Nhìn bộ dạng cẩn thận của hắn, Tô Đường dở khóc dở cười, vuốt nhẹ tay hắn nói: “Bây giờ mới hai tháng, ta cũng đâu yếu ớt như vậy!”

Tống Thế An không nói gì, chỉ cười “ha ha”, sau đó lại bắt đầu bóc vỏ trái cây cho nàng.

Gần đây nàng thích ăn chua, chua trai cay gái, chua trai cay gái, có lẽ trong bụng nàng là một bé trai, vì thế, Tống Thế Anơi bất mãn, thật ra hắn rất muốn có một bé gái.

Tô Đường nhìn ra ngoài cửa, nghĩ tới gì đó lại thở dài thườn thượt: “Sao ta cứ cảm thấy chua chua nhỉ, nhìn Tuyên Tử nồng nhiệt với cha ruột của nó như thế, ta cứ cảm thấy sau này sẽ mất con trai ấy!”

“Không sao, chúng ta sẽ có con của mình mà.” Tống Thế An đặt quả đã bóc sạch vỏ vào đĩa rồi đưa cho nàng.

Tô Đường liếc nhìn hắn, bĩu môi: “Sao nghe mấy lời này cứ thấy gượng gạo thế nhỉ, không phải người nào đó lúc trước coi Tuyên Tử như bảo bối chỉ sợ người khác ức hiếp hay sao? Bây giờ có con của mình rồi, lại gạt Tuyên Tử nhà người ta sang một bên à? Người nào vậy?”

“Không phải!” Tống Thế An vội phủ định, hắn chỉ muốn trấn an nàng một chút thôi mà, người ta luôn nói phụ nữ có thai không thể tức giận không thể buồn bã, vừa rồi nàng cũng thở dài đấy mà, không phải là buồn bã sao.

Tô Đường lại nghĩ sang chuyện khác: “Hơn nữa, Tuyên Tử xinh xắn như vậy, đáng yêu như vậy, chàng nghĩ con trai chàng có thể so với thằng bé sao?”

“…” Bộ dạng của ta cũng đâu có xấu hơn Hàn Anh chứ?! Mặt Tống Thế An đầy vẻ tủi thân.

Tô Đường nói tiếp: “Hừ hừ, chàng nhìn Hàn Anh người ta mà xem, nho nhã lịch sự biết chừng nào, thế nên mới sinh ra một Tuyên Tử ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, còn chàng ấy, suốt ngày ôm cái bản mặt lạnh băng như người ta thiếu nợ chàng ấy, sau này mà cũng sinh ra một cái mặt lạnh nhỏ nữa, bà đây nhất định sẽ xử lý chàng!!!”

“…” Một từ ‘oan’ đã không còn đủ để biểu đạt nội tâm của Tống Thế An lúc này, có trời biết đã từ lâu lắm rồi hắn không còn mang vẻ mặt lạnh băng nữa mà!

Tuy hắn chỉ đối với Tô Đường như thế, nhưng cũng không trách hắn được, chẳng lẽ bắt hắn cứ phải cười tươi như hoa với cả những người bên dưới sao? Dù hắn có làm được, thì những người kia cũng chẳng tiếp nhận nổi!

Một Diêm La mặt lạnh biến thành một vị Phật tươi cười, nhìn thế nào cũng thấy sụp đổ hết!!!

Tống Thế An vô cùng tủi thân, không khỏi nhỏ giọng lầm bầm: "Mặt lạnh nhỏ cũng có gì không tốt đâu."

"Tốt ở chỗ nào?" Tô Đường trợn mắt.

Tống Thế An nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Ít ra cũng tốt hơn tính cách của Hoàng thượng mà."

"À…" Tô Đường không nói được gì nữa, một lúc lâu sau, nàng nói: "Nếu thật sự sinh ra một đứa bé có tính cách như vậy, chúng ta bóp chết nó luôn đi, bóp chết nó luôn ấy!!!"

Cơ thể Tống Thế An cứng lại trong chớp mắt, nhìn Tô Đường đầy vẻ cảnh giác.

Một lát sau, suy nghĩ của Tô Đường lại chuyển sang hướng khác: "Mặt lạnh này, chàng nghĩ chuyện cha Tuyên Tử mất ký ức phải làm thế nào?"

Tống Thế An nhíu mày một cái nói: "Hoàng thượng đã sai các thái y tới khám và chẩn đoán, không biết có thể điều trị hết hay không."

"Nhưng chàng nghĩ huynh ấy hồi phục ký ức có phải là chuyện tốt không? Không phải mẹ ruột của Tuyên Tử vì nghĩ huynh ấy hy sinh nơi sa trường nên mới phát điên, nên mới… Việc này quá tàn nhẫn, ta thấy huynh ấy đừng nhớ lại còn tốt hơn." Tô Đường nhỏ giọng nói.

Tống Thế An trầm mặc. Đúng thế, chuyện này đúng là trời cao trêu chọc lòng người, thực sự rất khó chấp nhận. Hơn nữa, trước đây tình cảm của họ sâu đậm như vậy…

Trầm ngâm một lúc lâu, Tống Thế An thở dài, trầm giọng nói: "Chuyện này chúng ta không quyết định được, mấu chốt vẫn phải để huynh ấy tự lựa chọn!"

Sự lựa chọn của Hàn Anh, đương nhiên là muốn nhớ lại tất cả. Mất ký ức thực sự quá đau khổ, nếu cứ ở trong núi hắn ta cứ ngây ngốc qua ngày cũng được, nhưng giờ hắn ta đã có thân phận, có con trai, có gia đình, thì hắn ta không thể mơ mơ hồ hồ qua ngày được nữa. Vì thế, dù Tống Thế An đã cảnh báo, nhưng hắn ta vẫn cố tình muốn khôi phục ký ức!

Trong ánh chiều ta, hắn ta nhìn Tống Thế An với ánh mắt lo âu: "Đệ vẫn biết ta đã từng là một người như thế nào, tuy hiện giờ ta mất trí nhớ, nhưng từ trong sâu thẳm, con người ta vẫn như cũ, dù đã có chuyện gì xảy ra, nhất định ta cũng sẽ đón nhận hết!"

Nhìn thấy sáng vẻ ung dung nhưng kiên định của hắn ta, Tống Thế An nghiêm túc gật đầu.

Vì vậy, Trịnh thái y đang mải mê chế xuân dược, lại có nhiệm vụ mới.

"Tiểu Trịnh này, giao tiểu Hàn cho ngươi đấy, ngươi nhất định đừng để trẫm thất vọng!" Tiểu Hoàng đế nhún chân lên, vỗ vỗ vai Trịnh Lương, mặt đầy vẻ nghiêm trọng!

Trịnh Lương vội cung kính nói: "Thần nhất định sẽ không phụ sự phó thác của Hoàng thượng."

"Ngươi nghĩ sao tiểu Hàn lại mất trí nhớ?" Tiểu Hoàng đế lại bắt đầu thắc mắc.

"Chuyện này… có thể do lúc Hàn tướng quân ngã xuống vực, não bộ bị va đập mạnh ạ!" Trịnh Lương trả lời.

"Não bộ bị va đập mạnh à?!" Tiểu Hoàng đế chợt nhớ tới gì đó, càng

nhíu mày chặt hơn: "Bị táng đá đập vào đầu có tính là bị va đập mạnh không?"

"À, nếu lực mạnh thì cũng coi như vậy ạ."

Tiểu Hoàng đế xoa cằm, tập trung suy nghĩ, sau đó quay lại nói với Tống Thế An: "Lão Bùi bị đập đi đập lại nhiều lần như vậy, sau không thấy y mất trí nhớ nhỉ?"

"À…" Vấn đề này quá cao siêu, Tống Thế An không giải thích được.

"Tiểu Trịnh, ngươi thử nói xem vì sao?" Tiểu Hoàng đế ra vẻ rất muốn nghiên cứu vấn đề này.

Trịnh thái y suy nghĩ một chút, nói: "Có thể là do lực chưa đủ ạ."

Tiểu Hoàng đế dựng thẳng long mày, trợn tròn mắt giận dữ nói: "Ý ngươi nói là trẫm yếu ớt vô dụng sao?"

"Thần không dám!" Trịnh thái y vội tạ lỗi, trong lòng muốn tứa máu — Hoàng thượng à, ngài rảnh rỗi không có việc gì làm hay sao mà cứ luẩn quẩn mấy vấn đề này mãi thế!

"Tiểu Toàn tử, ngươi thử nói xem vì sao?" Tiểu Hoàng đế vẫn chưa chịu thôi.

Tiểu Toàn tử thấy long nhan giận dữ, vội suy nghĩ rồi nói: "Có thể là do đầu tiểu vương khá cứng ạ."

"Ờ…" tiểu Hoàng đế nhìn lên trời, cân nhắc: "Cũng có thể là vậy, đầu y khá to mà. À, được rồi, tiểu Tống, ngươi có biết hiện giờ lão Bùi thế nào không?"

"Hồi Hoàng thượng, theo tin tình báo, hiện giờ cơ thể y có vẻ không thoải mái lắm, luôn ở lì trong vương phủ đóng cửa không ra ngoài."

“Vậy à, nếu vậy thì đáng thương quá, có lẽ tuy không bị đập mất trí nhớ nhưng cũng bị thương rồi. Ừ, trẫm phải hỏi thăm an ủi y một chút.” Tiểu Hoàng đế nói.

Tống Thế An nghe xong lại sốt ruột: “Hoàng thượng định an ủi y thế nào?” Đừng có giày vò người ta rồi lại gây ra chuyện gì nữa đấy!

Nhìn bộ dạng khẩn trương của hắn, tiểu Hoàng đế nhếch môi cười, “ Tiểu Tống, ngươi đừng lo lắng, trẫm chỉ viết thư cho y thôi! Viết thư, viết thư ấy mà!”

Nghe vậy, Tống Thế An thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Hoàng đế nói xong lại quay sang nói với Trịnh Lương: “Đột nhiên trẫm cảm thấy lời ngươi vừa nói cũng có lý!”

“Dạ?” Trịnh Lượng có cảm giác tới lúc này đầu óc mình vẫn không chuyển biến theo kịp vị chủ nhân này.

“Ngươi nói ta yếu ớt ấy!” Tiểu Hoàng đế nhắc.

“…” Thần thật sự không nói câu này mà!

Tiểu Hoàng đế không để ý phản ứng của họ, nhảy xuống khỏi long ỷ đi ra ngoài, “Mọi người về hết đi, trẫm phải đi ăn cơm! Không ăn cơm, thì không cao lên được, không thể trở nên mạnh mẽ cường tráng!”

Ừ, cũng không thể để Hồng Hạnh xem thường mãi được!

Có điều, khi hắn đi tới trước mặt Trịnh Lương, hắn lại dừng lại, nhìn nhìn ông rồi nói: “Tiểu Trịnh này, ngươi cũng về nhà ăn nhiều cơm một chút đi, ngươi cũng lùn quá đấy.”

“… Thần tuân chỉ!” Trịnh Lương nhắm mắt nói.

Ông đã sáu mươi mấy tuổi rồi, làm sao cao được nữa?

Lại nói, sau khi cơm nước xong xuôi, tiểu Hoàng đế quả thực bắt đầu tập trung viết thư cho Bùi Thụy Hòa. Chỉ là nghĩ ngợi một lúc lâu, hắn cũng thực sự không biết viết gì cho ổn, vì vậy, chỉ có thể viết vài câu đơn giản.

Sau đó, phong thư mật này bắt đầu vượt núi băng sông, đi từ hoàng cung nước Tụng tới tận vương phủ nước Diên.

Khi Bùi Thụy Hòa nhận được phong thư này, y đang nằm trên giường, sắc mặt bi thương, hai mắt thất thần. Bị đập vào đầu hết lần này đến lần khác khiến thần chí của y thỉnh thoảng lại không tỉnh táo, thường sinh ra ảo giác, có lúc lẩm bẩm một mình, có lúc điên điên khùng khùng, nói chung, đã không còn có thể gọi là người bình thường được nữa. Có điều, vào khoảnh khắc tỉnh táo hiếm hoi, y đã hạ lệnh — nghiêm cấm tiết lộ tin tức này ra ngoài! Vì y tin rằng, y sẽ hồi phục!!!

Hôm nay, thần chí của y lại có phút tỉnh táo ngắn ngủi! Nhìn phong thư dán kín trong tay, y hơi mơ hồ, run run tay mở ra, trên giấy chỉ có vài chữ ít ỏi, có điều, khi đọc xong, đột nhiên y như nhìn thấy quỷ, run tay một cái, thân thể cứng đờ, phun ra một ngụm máu.

Sau đó, cơ thể y lảo đảo, lăn từ trên giường xuống dưới, đầu lại một lần nữa bị đập xuống đất.

Sau đó… không còn sau đó nữa…

Chỉ là, ánh mắt y vẫn nhìn chằm chằm vào tờ giấy viết thư rơi trên mặt đất, trên đó viết —

Lão Bùi,

Ngươi có còn nhớ Lục Thúy Hoa ở núi Phượng Hoàng không? Trẫm muốn bày tỏ rằng mình rất nhớ ngươi thôi!

——HẾT——

Nội dung từ **Chương 1: Không cam lòng gả cho mặt lạnh!** đến **Chương 80: Phiên ngoại – Lục Thúy Hoa ở núi Phượng Hoàng**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh